

LAURA KINSALE

THẠCH
THẢO
TRONG
CƠM
BÀO

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Thạch thảo trong cơn bão

Laura Kinsale

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[CHƯƠNG 30](#)

[CHƯƠNG 31](#)

[CHƯƠNG 32](#)

[CHƯƠNG 33](#)

[CHƯƠNG 34](#)

[CHƯƠNG 35](#)

[CHƯƠNG 36](#)

[KẾT](#)

Giới thiệu tác phẩm

Vượt ra ngoài khuôn khổ của một câu chuyện tình yêu đơn thuần, Thạch Thảo Trong Con Bão còn là câu chuyện về việc nhìn xa hơn những gì người đời thường thấy để tìm cho kỳ được con người thật vẫn bị chôn giấu bên trong. Đó cũng là câu chuyện về góp nhặt và dựng xây lại từ tro tàn cảm xúc.

Với những trang viết đẹp, bi thương và ngọt ngào khiến người ta phải rơi lệ, Laura Kinsale đã cống hiến một tác phẩm để đời cho những bạn đọc yêu mến thể loại tiểu thuyết tình cảm.

...

Có những loài hoa mà bão tố cũng không thể cuốn bay. Dù chỉ là những nhành thạch thảo dại tím ngát trong một sáng cuối thu xám. Những cánh hoa ánh lên rực rỡ khi gã đứng đó, lòng ngược chiều nắng sớm, bất ngờ xòe tay trước mắt nàng, đánh bại mọi tâm huyết của nàng hồng trốn tránh tình yêu.

Sáu tháng trước, Maddy không hiểu sao nàng lại rơi lệ trước tin gã công tước ngạo mạn mà nàng ghét cay ghét đắng bỏ mạng. Sáu tháng sau, nàng gặp lại gã trong nhà thương điên, giữa xiềng xích, đôi mắt sắc cô-ban thẫm xanh cuồng nộ - một con thuyền mắc cạn.

Sáu tháng trước, gã ở trên tất cả hạ cổ cúi xuống nàng. Sáu tháng sau, nàng trở thành ánh sáng, là điểm bầu vút duy nhất của gã.

Nhận định:

“Không cứ gì phải ngọt ngào lãng mạn mới gọi là tình yêu đẹp. Cái đẹp ấy có thể toát lên từ những thứ xù xì gai góc, từ những con người bất toàn, từ cách họ vượt qua chông gai để đến với nhau.”

- Goodreads.com

“Một trong những câu chuyện tình hay nhất mọi thời đại.”

- Washington Post Book World

“Tuyệt vời và đẹp đẽ.”

- Julia Quinn

“Sự kỳ diệu và cái đẹp tuôn trào dưới ngòi bút của Laura Kinsale. Nhà văn khiến ta phải rơi lệ, phải mỉm cười, và lòng ngập tràn hạnh phúc.”

- Romantic Times

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1 ~ CHƯƠNG 2 ~ CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4 ~ CHƯƠNG 5 ~ CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7 ~ CHƯƠNG 8 ~ CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10 ~ CHƯƠNG 11 ~ CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13 ~ CHƯƠNG 14 ~ CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16 ~ CHƯƠNG 17 ~ CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19 ~ CHƯƠNG 20 ~ CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22 ~ CHƯƠNG 23 ~ CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25 ~ CHƯƠNG 26 ~ CHƯƠNG 27

CHƯƠNG 28 ~ CHƯƠNG 29 ~ CHƯƠNG 30

CHƯƠNG 31 ~ CHƯƠNG 32 ~ CHƯƠNG 33

CHƯƠNG 34 ~ CHƯƠNG 35 ~ CHƯƠNG 36

KẾT

MỞ ĐẦU

Gã ưa chính trị cấp tiến và ghiền sô cô la. Năm năm trước, tiểu thư Lacy-Grey Danh Giá quả đã ngắt đi trước dịp may được gã mời nhảy một điệu đồng quê – một thí dụ của loại sự kiện mà các vị bằng hữu luôn thấy hứng thú khôn cùng và mê mẩn nhai đi nhai lại đến *phát ngấy* trong các cuộc trà dư tửu hậu. Người ta độc mồm độc miệng truyền tai nhau rằng một lời cầu hôn sẽ hạ gục cô ả cả đời và đề nghị từ kẻ thấp hèn sẽ giết chết ả ngay tắp lự.

Vì lúc này đây, Christian đang nằm dài, đầu gối lên bờ lưng ơng mềm mại của ả, những ngón tay biếng nhác mồm mê giữa lần tắt và phần da thịt lộ ra phía trên cái nịt tắt màu lơ pha vàng, gã đành phải kết luận rằng bạn bè gã phỏng đoán có hơi chệch một tẹo. Ngay trước mắt gã, ả nom vẫn sống tốt như thường. Cổ chân ả điệu dàng đan chéo nhau, nhẹ nhàng dung đưa phía trên gã.

Gã khum tay, ôm lấy hông ả, hôn lên cái hõm xinh nơi eo lưng ả rồi ngồi thẳng dậy, tựa vào khuỷu tay. “ Bao giờ thì Sutherland về?”

“Trong hai tuần nữa thì chưa. Ít nhất là vậy.” Người từng là tiểu thư Lacy-Grey xoay mình lại mỉm cười, phô bày bộ ngực đầy đà hơn và phần eo hơi phình ra. Họ đã là nhân tình được ba tháng. Christian lướt mắt qua những thay đổi tinh tế kia và nhướng mi, lặng thinh.

“Giá y đi luôn thì hay,” ả nói tiếp, hai bàn tay đan lại phía trên đầu. “Mọi chuyện đang thật tuyệt.”

“Hơn cả sô cô la,” gã phụ họa.

“Thật chứ?”

Gã ngoác quanh, câu vừa rồi nhắc gã nhớ. Cái bình cao ngổng nằm đó chờ đợi, ấm nước khê bốc hơi trên lò sưởi. “Xin lỗi một chút nhé.” Gã rời khỏi giường.

“Anh là đồ đáng ghét.”

Gã đáp lại ả bằng cách cúi đầu khoa trương kèm theo cái nháy mắt rồi tới bên ấm, rót nước sôi vào sữa lạnh với tỷ lệ đều chẵn chẵn, nạo sô cô la vào bình rồi gắn máy xay vào. Dưới bàn chân trần của gã, thảm trải sàn lạnh và ướt. Gã dùng cả hai tay quay máy xay - việc này đáng lẽ phải làm trên bếp lửa, không phải trong bình, nhưng điều kiện vật chất vào giữa đêm trong phòng ngủ của một tên đàn ông khác không phải lúc nào cũng như ý - rồi gã đổ hỗn hợp sữa bọt vào tách.

“Không tưởng tượng nổi là ai lại có thể uống thứ đó mà không có lấy một hạt đường,” ả bình phẩm.

“Đã có em là đường rồi, kẹo ngọt của anh,” gã đáp trả ngay. Gã nhấp một ngụm, trần truồng đứng cạnh bàn. “Sao nữa nào?”

Ả cố nặn một cái bĩu môi chán chường nhưng nó lại biến thành nụ cười. Ả lại vươn tay về phía trước, thở dài và cong người đầy gợi tình, bàn chân đi tất trượt lên trượt xuống trên giường. “Ôi, thật đấy, em hy vọng Sutherland sẽ không bao giờ về.”

“Đáng lẽ em nên mong y về ngủ với em, cô nàng của anh ạ, mau mau chóng chóng ấy.”

Ả dăm dăm nhìn hai bàn tay mình rồi hạ tay xuống. Đôi môi ả lần nữa chun lại thành cái bĩu môi khêu gợi kia. “Y chẳng buồn bận tâm đâu.”

“Ồ phải,” Christian bắt cần đáp.

Ả vừa xòe tay áp lên cái bụng ngày càng nở nang vừa liếc xéo gã.

Gã buông tách sô cô la, cúi xuống ngang người ả, hôn lên ngực ả, lùa tay vào tóc ả rồi hôn cổ ả. “Đáng không?” tiếng thì thào của gã kề sát tai ả.

Ả vươn tay ôm vòng lấy vai gã mà siết thật chặt. Sự mềm mại của ả lại kêu gọi gã. Gã dụi mặt vào da thịt nàng trong khi ả đeo lấy gã như thể sắp chết chìm, gã nắm lấy cơ hội mà thời khắc mang lại để làm nhơ phẩm hạnh của ả thêm lần nữa. Ả dường như khoái lạc. Còn gã thì Chúa mới biết.

Một ngón nắn đơn độc tan chảy dần ở chân cầu thang, soi sáng cánh tay trái và li áo trên pho tượng cẩm thạch tạc nữ thần nông nghiệp Ceres đang đắm đuối cúi nhìn một bó lúa mì với vẻ ủy mị quá mức. Christian bước xuống thận trọng nhưng không lén lút, vài tuần trước gã đã lập thỏa ước với tay quản gia bằng một thói quen đơn giản là để lại ba cậu-bé-vàng^[1] cạnh cây nến khi rời đi. Gã đang gom chúng lại trong túi áo, cảm nhận những đồng vàng qua lớp găng tay thì nghe thấy tiếng bước chân phía dưới. Gã khựng lại ở chiếu nghỉ, bàn tay đặt trên vịn tay cầu thang.

[1] Tiếng lóng, chỉ đồng ghinê - một loại tiền vàng được dùng từ thế kỷ XVII đến đầu thế kỷ XIX ở nước Anh.

“Edith?” Một giọng đàn ông bông bênh dạt tới, một tiếng vọng yếu ớt trong sảnh.

Quỷ tha ma bắt.

Christian đứng im như thóc. Lesley Sutherland bước ra từ phía dưới cầu thang, cởi nút áo choàng. “Eydie?” Y hỏi lại, vừa vuốt món tóc mai đỏ rực vừa ngược lên.

Có tiếng đồng hồ tích tắc trong sảnh. Christian chưa từng để ý đến nó nhưng trong khoảnh khắc lặng như tờ này, nó giống như một cái máy tính nợ lạnh lạnh, không hề vãn hồi. *Một... hai... ba... bốn...*

Tới bốn thì cái gì cũng đến phải đến. Nụ cười mới nhếch một nửa lụi đi trên mặt Sutherland. Môi y hé mở. Christian chờ đợi tiếng nào buột ra, và chẳng có gì thật: chỉ sự im lặng, mặt Sutherland mỗi lúc một trắng bệch cho tới khi miệng y mím chặt lại và khắp mặt đỏ bầm chỉ trừ những nếp da hai bên cánh mũi và quanh miệng y.

Sáu... bảy... tám...

Christian nghĩ đến vài câu mở lời, tất thấy đều khô cứng và hướng vào gã, trừ câu cổ điển: *Về sớm thế, anh bạn?*

Gã nghiêng răng kìm lại. Sutherlad nom vẫn đang sốc. Cảm giác tê cứng nhói buốt khó chịu ở bàn tay phải khiến gã nhận ra mình đã siết chặt tay vịn cầu thang đến độ nào. Gã buông tay nhưng thấy càng nhức hơn và một cảm giác dị thường trào lên trong lòng gã như thể cầu thang dưới chân gã vừa chao đảo lại vừa bất động.

Gã co duỗi bàn tay, mở ra, nắm vào.

Hành động đó trông y như nhắm thẳng vào Sutherland. Y nhìn chăm chăm bàn tay Christian. “Jervaulx,” y nói bằng giọng bình tĩnh đến phi lý. “Tôi sẽ giết ngài vì chuyện này.”

Y thậm chí còn phát âm sai, quá nhiều *J* và *X*, đúng kiểu con buôn mới chen chân được vào giới quý tộc. Trong thế mất cân bằng kỳ quái của khoảnh khắc đó, tâm trí Christian lơ bịch tua đi tua lại những âm chuẩn trong tước vị của mình, *Shervoh - Shervoh - Shervoh...*

Gã nín thinh, xòe rộng bàn tay rồi siết lại thành nắm đấm, động tác ấy không hiểu sao rất khó. Cánh tay gã nặng trĩu, cơ hồ đã chết, còn ngón tay ngửa ran và buốt nhói đến tận xương.

“Các bạn của ngài,” Sutherland nói, giọng có phần lớn hơn và hung hãn hơn. “Hãy nêu tên các bạn của ngài.”

“Durham. Và Đại tá Fane.” Sự này là không thể tránh khỏi. Nhưng gã ngạc nhiên thấy cảm giác trong người mình quá lạ.

Đồng hồ đếm thêm mười giây nữa trong khi hai người độ mắt.

“Ồ ồ ồ. *Cút khỏi nhà tao!*”

Tiếng gầm phóng ra giữa chừng bị đè ngẹt lại. Mặt Sutherland quá bầm đỏ và uất nghẹn, đến độ Christian nghĩ y có thể nổ tung và chìm trong vũng máu đến nơi.

“Được thôi,” Christian khẽ nói. Gã xuống cầu thang, đi qua kẻ kia, động tác cố ý vừa bị động vừa dè dặt. Sutherland không chừng đang khao khát giết gã, mà y cũng có cái quyền đó, nhưng khiến một người đàn ông chết bất đắc kỳ tử trong chính sảnh nhà mình thì đến Christian cũng chả ham.

Vội lại, gã thấy cần không khí trong lành. Gã thấy say. Bàn tay phải của gã vẫn cứng đờ và lóng ngóng khi mở cửa. Gã kéo cửa đóng lại sau lưng bằng tay trái xong xuôi thì vấp chân, loạng choạng trên rào chắn bằng sắt ở bậc cấp.

Mặt trăng tròn vành vạnh chiếu sáng một mảnh sương ở cuối phố: một màn sương lam phủ mờ lên dãy nhà đen sậm, từ từ dâng lên. Christian bám lấy rào chắn, trân trối nhìn dọc xuống đồi. Rõ ràng trong người gã có thứ gì đó không ổn. Gã cảm thấy khó ở, chóng mặt và... lạ lùng. Một ý nghĩ kỳ quặc rằng mình bị đầu độc choán lấy tâm trí gã.

Eydie? Sô cô la. Là Eydie đầu độc gã? Vì cái chết toi gì cơ chứ?

Tim gã đập nhanh khủng khiếp, gã ráng nuốt nước bọt, cố hãm nó lại, cố gắng động não.

Ít phút sau, gã buông rào chắn ra. Không khí lạnh cơ hồ nâng đỡ gã. Gã hít thở thật sâu và cảm thấy thật là mình hơn. Một hình thù tối sẫm nằm ở chân bậc cấp: gã liếc nhìn thì nhận ra cái mũ của chính mình.

Gã đi xuống bước qua nó, rồi lại nhớ ra rằng đó là mũ của mình. Xe ngựa đợi gã cách đó hai con phố. Gã do dự nhìn chiếc mũ rồi bước tiếp. Gã không thể nghĩ ra vì sao Eydie lại đầu độc gã. Điều đó thực sự khiến gã phiền não. Nhưng lúc này, khi dạo bước trên phố, gã cảm thấy khá hơn. Mọi thứ rồi sẽ tự đầu vào đấy. Khi gã tới chỗ chiếc xe độc mã của mình, tay đánh xe nhanh nhẹn nhảy xuống mở cửa.

Cass và Devil lao bổ ra, hoan hỉ ngoáy những cái đuôi bông xù. Christian tựa vào thành xe và cho phép từng con nhảy chồm lên người mình. Gã dùng một tay vuốt ve tai chúng, gọi Devil đang mãi hít hà những hố than bên vệ đường lại rồi trèo vào trong xe. Cass nằm nghiêm trang dưới chân Christian nhưng Devil dụi cái mũi dấm vào găng tay gã và tự nhảy lên ghế ngồi.

Christian vuốt ve đầu chú chó săn lông xù. Khi xe ngựa chuyển bánh, gã đưa tay định nhắc mũ thì nhận ra rằng mình chẳng còn mũ nữa.

Gã ngã đầu vào lưng ghế. Sutherland. Sutherland muốn trả đũa.

Christian chỉ muốn ngủ. Gã nằm bần tay phải lại mặc cảm giác yếu ớt nặng trĩu chưa nguôi tan hết. Gã mơ màng nghĩ rằng thói quen thuận tay trái của mình cũng có một lần hữu dụng, vì nếu không gã chẳng thể nhắc nổi khẩu súng.

CHƯƠNG 1

“Con vẫn chưa hiểu. Và chắc chắn con sẽ không bao giờ làm nổi. Sao cha *có thể* trông đợi chút nghiêm túc thực sự nào từ một kẻ thuộc...” Archimedeia Timms ngừng lại, cố tìm một từ thích hợp “... *hạng* như anh ta hả cha?”

“Rót cho ta một tách trà được không, Maddy?” cha nàng đề nghị, vẫn với giọng điệu hòa nhã khiến người ta không thể khai nổ một cuộc tranh luận cho ra hồn.

“Thứ nhất, anh ta là công tước,” nàng nói với lại khi nện gót qua phòng ăn để tìm Geraldine vì chuông gọi bị hỏng. Quãng thời gian tìm chị hầu gái, trông coi việc mức nước và đặt ấm lên bếp rồi quay lại phòng khách không đủ để nàng quên đi phần kế tiếp trong mạch tư duy của mình. “Một công tước hiếm khi quan tâm nghiêm túc đến những chuyện thế này, bình phương ở phía trên tay trái cha ấy, nên hoàn toàn dễ hiểu khi phân tích phân của anh ta suốt tuần qua vẫn chưa xong.”

“Không nên nóng vội, Maddy. Những thứ như thế cần làm hết sức cẩn thận. Cậu ấy thương thả dấy mà. Ta ngưỡng mộ cậu ấy vì điều đó.” Tay cha nàng rờ rẫm thấy con số Hai bằng gỗ liền gạt tới chỗ lũy thừa của s.

“Anh ta không thương thả mà cũng chẳng quan tâm một tẹo teo đâu ạ. Anh ta đang nhớn nhơ khắp thành phố, vùi mình vào những trò thù tiếp trần tục. Không hề cân nhắc đến uy tín của cha hoặc của chính mình.”

Cha nàng mỉm cười, mắt nhìn thẳng trong khi lần tìm biểu tượng dấu chia rồi thêm nó vào dãy chữ và số bằng gỗ trên tấm khăn trải bàn bằng len đỏ trước mặt, ngón tay ông lướt trên những khối gỗ, kiểm tra chúng bằng xúc giác. “Con có thực sự chắc chắn về chuyện thù tiếp trần tục không, Maddy?”

“Chỉ cần đọc báo là thấy. Không một trò vui trần tục nào vắng mặt anh ta trong suốt mùa xuân này. Mà chuyên luận chung của hai người theo lịch sẽ phải báo cáo vào tối thứ Ba! Rồi

con sẽ phải là người báo hủy nó, con biết, bởi vì *anh ta* sẽ chẳng buồn nghĩ đến. Ngài Chủ tịch Milner sẽ nổi trận lôi đình, mà cũng đúng thôi, vì ai sẽ thay chỗ Jervaulx trên diễn đài được chứ?”

“Thế thì con sẽ viết phương trình lên bảng còn ta trả lời câu hỏi.”

“Đó là nếu Ái hữu Milner cho phép,” nàng ủ ê đáp. “Ông ấy lại chả bảo việc đó là phạm luật nhất ấy chứ.”

“Không ai bận tâm đâu. Chúng ta đều vui với sự có mặt hàng tháng của con mà Maddy. Con luôn được đón chào. Chính Ái hữu Milner có lần bảo ta rằng gương mặt của một phụ nữ làm sáng hội trường khá nhiều đấy.”

“Tất nhiên là con sẽ đến. Chẳng lẽ con để cha đi một mình?” Nàng ngược nhìn chị hầu gái đang bưng khay trà đến. Geraldine đặt trà xuống, Maddy liền rót cho cha, cầm tay ông rồi dịu dàng dẫn tới chỗ đĩa và quai tách. Các ngón tay của ông nhợt nhạt và mềm nhũn sau những năm tháng làm việc trong bốn bức tường, khuôn mặt ông không hề nhăn nheo mặc cho tuổi tác. Từ trước khi mất đi thị lực, ở ông đã luôn toát ra khí chất mơ hồ, khó nắm bắt. Sự thực là thói quen sống của ông không thay đổi lắm sau cơn bạo bệnh khiến ông bị mù nhiều năm về trước, trừ việc giờ đây ông dựa vào cánh tay Maddy khi đi dạo mỗi ngày hoặc tới các buổi họp hàng tháng của Hiệp hội Giải tích và sử dụng các khối gỗ khắc cùng việc đọc cho người khác chép thay vì dùng cây bút của mình.

“Hôm nay còn lại ghé qua nhà Công tước xem tình hình phần vi phân chứ?” ông hỏi.

Yên tâm vì Geraldine đã rời đi, Maddy nhăn mặt. “Vâng, thưa cha,” nàng đáp, cố giữ không cho vẻ bất mãn len vào giọng nói. “Con sẽ ghé qua nhà Công tước lần nữa.”

...

Điều đầu tiên mà Christian nghĩ tới khi tỉnh giấc là bài tích phân chưa giải xong. Gã tung chăn, xua Cass và Devil ra khỏi giường rồi ra sức vẩy tay cho hết cảm giác tê nhói vì đã gối đầu lên tay cả đêm. Lũ chó đứng chực ở cửa phòng, rên rĩ, gã bèn mở cửa cho chúng chạy ra ngoài. Con tê buốt khó chịu nơi ngón tay tan dần, gã co duỗi bàn tay trong khi rót xô cô la vào tách rồi

mặc nguyên áo ngủ ngồi xuống, lật nhanh qua trang mã hóa của Timms và cả trang của gã.

Rất dễ nhận ra sự khác biệt: chữ của Timms nhỏ và tao nhã, chỉ bằng một phần ba những nét nguệch ngoạc ngược đời của Christian. Ngay từ ngày đầu tiên đến trường, gã đã chống đối lại quy tắc viết bằng tay phải và quyết định sử dụng tay trái, lì lợm chịu đựng những trận đòn thường xuyên giáng xuống lòng bàn tay, nhưng dù sao thì gã vẫn thấy xấu hổ khi phải viết trước mặt ai đó. Chữ của Timms sáng nay có vẻ quá nhỏ, nhỏ đến khó đọc, chúng lặn tẩn trên mặt giấy khiến Christian đau đầu khi cố căng mắt nhìn.

Rõ ràng là vì thứ rượu Brandy quái quỷ nào đó nốc tối qua mà giờ gã hơi khó ở. Gã lấy cây bút lông ngỗng đã được viên thư ký gọt tĩa đặc biệt cho phù hợp với lối cầm bút trái khoáy khó coi của gã và bắt đầu viết, bỏ qua những gì đã viết trước đó. Không gì dễ dàng hơn đắm chìm hoàn toàn trong thế giới tươi tắn, diễm mặc của những hàm số và đường hyperbol. Những nét bút trên giấy có thể trượt đi và run rẩy, những các phương trình trong đầu gã thì như một khúc nhạc ngân mãi. Gã chớp mắt, nhăn mặt vì cơn đau dường như vừa nhói lên quanh mắt phải, tiếp tục viết.

Đúng lúc tính xong bài tích phân cuối cùng và đang định gọi Calvin mang bữa sáng tới thì gã chợt có cảm giác như vừa thức dậy từ một cơn hôn mê, gã bèn nhìn lên, nhận ra phòng ngủ của chính mình với những chiếc cột theo phong cách Palladio hai bên đầu giường, những diềm trang trí và tấm ốp chân tường bằng thạch cao, giấy dán tường có họa tiết xanh lơ do một quý bà nào đó mà lúc này gã không sao nhớ ra tên chọn lựa. Dầu vậy, cái ý nghĩ về đàn bà đã gọi cho gã liên tưởng đến Eydie, gã bèn sai Calvin gửi cho ả một nhánh phong lan trước bữa trà.

“Vâng, thưa Đức ông.” Tay quản gia khẽ cúi đầu. “Ngài Durham và Đại tá Fane đang ở dưới nhà. Họ đã đợi diện kiến ngài khá lâu. Liệu tôi có cần báo với họ rằng chiều nay Đức ông không có nhà không ạ?”

“Trông tôi giống không có nhà à?” Gã duỗi chân và ngả lưng vào ghế, vừa bắt tréo cổ chân vừa liếc đồng hồ. “Chúa ơi, một rưỡi rồi. Họ đợi đó bao lâu rồi? Bảo họ lên đây ngay. Lên ngay.”

Gã chẳng buồn chỉnh trang lại để gặp Durham và Fane, kiểm đâu ra hai người bạn thân thiết và dễ tính hơn cơ chứ. Day đầu cho bớt cảm giác nặng trĩu nhói buốt dai dẳng, gã cứ thế ngả người trên ghế, nhắm nghiền mắt một lát.

“Quý thần ơi, chúng ta có gì ở đây thế này? Lại gà bới à?” Giọng nói biếng nhác của Durham thoáng ngạc nhiên. “Vào thời điểm như thế này nữa chứ. Cậu là băng đá đấy hả?”

Christian hé mắt rồi lại nhắm vào. “Chúa lòng lành, ra là ngài linh mục.”

“Vừa kịp lúc nhỉ. Trông cậu sẵn sàng rửa tội rồi đấy, ông bạn.”

“Ồ, cậu biết rửa tội thật chứ?” Christian hé một bên mắt.

“Tôi có thể học. Bất cứ việc gì vì cậu, Shev ạ.” Giọng điệu và lối ăn mặc của Durham vẫn chịu ảnh hưởng của Brummell^[1] mười một năm sau khi anh chàng Beau kia chuồn sang Pháp để trốn đám chủ nợ, nhưng mái tóc vàng rực và cử chỉ quyết đoán lại như một đối âm bóng loáng với điệu bộ thiếu sinh khí ấy. Bộ cánh đen tuyền là nhượng bộ duy nhất của anh ta cho danh hiệu Đức Cha, và Christian là người bảo hộ duy nhất của anh ta trong việc này - Công tước Jervaulx nắm giữ, cùng với hai mươi chín suất chỉ định giáo sĩ khác, quyền tiến cử cho mỗi sinh cơ ở St.Matthews-upon-Glade, một nguồn thu dồi dào mà Christian thấy phù hợp để tặng cho bạn mình. Một ân sủng đặc biệt hào phóng khi xét đến thiếu hụt của Durham về các phẩm chất cần thiết để làm nên một linh mục.

[1] Beau Brummell (1778-1840), một biểu tượng của thời trang và giới thượng lưu thế kỷ XIX

Fane và lũ chó theo sau Durham, Devill lách giữa đôi ủng của Fane khi anh chàng cận vệ bước vào, choáng lộn giữa đám ren vàng và quân phục đỏ chói, ngón tay quay quay chiếc mũ chóp cao. Anh ta ném mũ về phía Christian.

“Sutherland nhờ chuyển cho cậu này.”

Christian đón lấy chiếc mũ. Gã đẩy chân Devil ra khỏi đui. “Cậu nói chuyện quái gì thế? Sutherland?”

“Chúng bảo cậu bỏ lại nó ở thềm nhà y đêm qua.”

“Ai bảo?”

“Ồ, cậu nghĩ còn ai vào đây nữa?” Fane cúi kính ngồi phịch xuống ghế. “Mấy tên tùy tùng chết tiệt của y, bọn đó bảo đấy.”

Christian bật cười dù đang đau đầu muốn chết. “Chắc, y trở lại thành phố rồi à? Cho mời tôi ngay kia đấy?”

“Cậu rước họa vào thân rồi, Shev ạ, không ai nghĩ chuyện này buồn cười đâu,” Durham cất lời. “Sutherland là một tay súng xuất quỷ nhập thần đấy.”

Fane vuốt ve đầu Cassie rồi nhặt một sợi lông chó đen khỏi áo choàng đỏ của mình. “Y muốn đấu luôn sáng mai. Tất nhiên là còn tùy vào cậu. Chúng tôi nghĩ là súng nhưng trong trường hợp là Sutherland thì cậu cũng nên cân nhắc thêm cả kiếm.”

Christian lại nhắm rồi mở mắt. Con đau đầu đang nhấn chìm gã, gã thậm chí không thể tư duy cho ra hồn.

“Đen quá, chạm trán ngay tại sảnh nhà y như thế,” Fane sầm sì nói thêm. “Tôi thề y không hay tí gì về vụ cậu và ả Sutherland. Chỉ là đen như chó, vậy thôi. Cậu tưởng là thằng khốn ngu ngốc đó định giữ mồm giữ miệng à? Y định sẽ ra sao nếu giết được cậu? Đi đây tới chỗ hẻo lánh nào đó hoặc có khi bị treo cổ cũng nên. Lạy Chúa, Shev, chính tay tôi sẽ bóp chết con chuột đó nếu y dám giết cậu.”

Christian khó nhọc cau mày với Fane. Gã nghĩ đây hẳn là một trò đùa tinh vi nào đó mà giờ gã không có tâm trạng để đùa. Nhưng không ai trong hai người có vẻ cười cợt và nom Fane rõ xấu xí, hàm bạnh ra.

“Người hầu của Sutherland ghé qua chỗ các cậu sáng nay à?” Christian ngập ngừng hỏi.

“Thiếp tới lúc tám giờ.” Durham khoát tay. “Chín giờ chúng đã ở dưới chân cầu thang nhà tôi ở Albany. Y tức sùi mép rồi, Jervaulx. Y muốn máu đổ.”

“Chúng nói... tôi ở trong nhà y?”

“Không phải chắc?”

Christian trừng trừng nhìn ngón chân. Giờ nghĩ lại, gã không thể nhớ được gì nhiều về tối qua.

“Lạy Chúa.Chắc tôi phải say bí tỉ.”

Durham thở phà ra. “Quý thần ơi, Jervaulx, cậu nói là cậu không nhớ gì sao?”

Christian khẽ lắc đầu. Gã không có cảm giác đêm qua mình nốc rượu. Gã không nhớ lúc mình bắt đầu uống. Chỉ là cơn đau đầu này đang hành hạ gã, và bàn tay gã... gã chỉ cảm thấy rất lạ.

“Mẹ kiếp,” Durham vừa chửi thề vừa ngồi xuống ghế. “Đúng là rối như tơ vò.”

“Không sao.” Christian ấn ngón tay lên sống mũi. “Y muốn ngày mai hả? Mai thì sớm quá.”

“Vậy bao giờ?”

“Tôi phải trả bài vào ngày mai, buổi tối. Chuyện kia phải đợi sáng thứ Tư.”

“Trả bài?” Fane hỏi lại.

“Bài toán.”

Viên đại tá chỉ trỏ trời nhìn gã.

“Những trang viết, Fane,” Christian kiên nhẫn giải thích. “Có chữ ở trên đó để chuyển tải một thông điệp quan trọng. Trong quân đội cậu có bao giờ đọc không đấy?”

“Thi thoảng.” Fane đáp.

“Shev là một Isaac Newton chính hiệu, cậu biết đấy.” Durham ngả người ra sau và bắt chân chữ ngũ. “Dù nếu thoát nhìn cậu ta thì cậu sẽ chẳng bao giờ ngờ được, phải không? Trông cậu như ma nhập ấy, Jervaulx.”

“Tôi cũng đang thấy thế đây,” Christian đáp. Gã vuốt ve cổ họng Devil bằng tay trái và thờ dài. “Quý tha ma bắt. Thế mà tôi còn vừa gửi cho ả một cảnh phong lan chết tiệt.”

...

Tòa dinh thự mới xây trắng muốt, quý phái ở quảng trường Belgrave là một sự lãng mạn với Maddy. Mọi thứ liên quan đến Công tước Jervaulx đều là sự lãng mạn với nàng. Được sinh ra và nuôi nấng như một thành viên của Ái hữu Hội, nàng nghĩ mình phải có bốn phận quan ngại cho tình trạng được ân sủng của gã, việc phí hoài đời mình trong những cuộc khiêu vũ, bài bạc và bao thú vui khác mà gã đang đắm chìm, nhưng, nói một cách thành thực, Linh quang Nội tại của nàng không nhọc công lo lắng lắm cho linh hồn gã. Nói trắng ra, nàng cảm thấy một sự bài xích quá-đổi-trần-tục với người đàn ông này. Bình thường, nàng sẽ chẳng bao giờ mảy may thêm phí một thoáng suy tư cho gã, thực ra, Maddy chưa từng nghe đến tên của Công tước Jervaulx cho tới khi gã, với những lý do trái thói của riêng mình, bắt đầu viết thư gửi cho nhật báo của Hiệp hội Tích phân Lodon và bởi vậy chiếm một vị trí thật lớn dù vô hình trong ngôi nhà nhỏ của gia đình Timms tại Chelsea.

Nàng luôn là người đọc từng chữ trên tờ nhật báo cho cha nghe, và tất nhiên chính nàng là người chép ra giấy các phúc đáp của cha cho những bức thư được đăng tải của Công tước truy vấn chuyên khảo của ông về cách tính phương trình bậc năm. Đó là hồi tháng Một. Giờ đã gần tháng Sáu, những bồn hoa trên bậu cửa sổ đã bung nở hoa đậu ngọt và những đóa tulip nở muộm tạo thành một vệt đỏ tươi nổi bật trên nền tường nhạt màu và Maddy từ lâu đã trở thành một vị khách thường xuyên tại quảng trường Belgrave.

Vậy nhưng nàng chưa từng gặp Jervaulx. Nàng chưa một lần thấy tận mặt gã. Công tước

tất nhiên không thêm đợi một nữ tín đồ phái Giáo hữu mộc mạc, khiêm nhường như nàng mà cũng chẳng buồn đích thân tham dự các buổi họp của Hiệp hội Giải tích, gã có nhiều phương cách quý tộc và đáng ngờ hơn để tiêu khiển. Không - Archimede Timms xuất hiện trước ngưỡng cửa dinh thự cao quý của gã với những kết quả nghiên cứu mới nhất của cha được ghi lại bằng nét chữ chẵn chu của nàng, và đón nàng là tay quản gia Calvin. Anh ta đưa nàng vào một sảnh nhỏ nhô ra từ phòng ăn sáng, mời nàng sô cô la nóng, mang đi những đề xuất cần trọng của cha nàng và để nàng ngồi đó, đôi khi tới tận ba tiếng rưỡi, chờ xem vị quản gia có quay lại với một mẫu giấy nhẵn và vài tờ giấy phủ kín những nét bút phóng túng xa xỉ, những dòng phương trình được viết như thể chữ, con số và các đường cong là tác phẩm nghệ thuật trừu tượng hơn là nỗ lực toán học không.

Nhưng đa số trường hợp, Calvin sẽ quay lại với lời hứa của Công tước rằng mai sẽ xong.. và khi nàng ghé qua vào hôm sau, lời hứa được chuyển cho ngày kế tiếp, rồi kế tiếp nữa, cho tới khi nàng mất hết kiên nhẫn với gã. Trên tất cả là niềm hứng khởi âm thầm nhưng ngày một lớn của cha nàng về thứ mà ông và Jervaulx đang cùng hướng tới. Toán học là cả đời cha, là điều kiện không thể bác bỏ trong định lý về mục đích tồn tại của ông - không phải vì danh tiếng cá nhân mà thuần túy bởi tình yêu khoa học. Ông coi Công tước là một phép màu, một phước lành kỳ diệu ban xuống đời mình cũng như môn Hình học và nhân loại nói chung, và mong mỗi những cuộc đàm đạo thất thường cùng gã với lòng nhẫn nại vô hạn.

Thực lòng, Maddy e rằng nàng có hơi ghen tỵ. Cái kiểu gương mặt cha bừng sáng khi nàng cuối cùng cũng quay về với một trong những tập hợp phương trình và tiên đề mới của Jervaulx, vẻ sùng bái của cha rồi những đến những cái gật đầu hân hoan sâu thẳm khi nàng đọc cho ông và ông khám phá một số sáng kiến độc đáo, một số cách tính đặc biệt tinh vi... ừm, bực bội với niềm hạnh phúc ấy của ông nào có được gì, chỉ bởi với nàng chúng chẳng gì ngoài một dãy bất tận những biểu tượng, như một thứ ngoại ngữ mà người ta có thể đánh vần và đọc to lên nhưng không hiểu được ý nghĩa. Có những người sinh ra đơn giản là để dành cho nó, còn Maddy, mặc cho cái hy vọng tinh tế mà cha nàng đã bày tỏ khi đặt tên nàng theo tên của Archimedes, này không nằm trong số đó.

Tuy nhiên, công tước Jervaulx thì lại nằm trong số đó.

Gã còn phóng dăng, liều lĩnh và ngông cuồng, một kẻ nịnh đầm, một tên cò bạc, một tay sát gái, một nhà bảo trợ của những nghệ thuật trần tục - đám họa sĩ, nhạc sĩ và tiểu thuyết gia - thường được nhắc tới với biệt danh Đông Gioăng trong các vụ bê bối trên giường, địa hạt mà gã cùng đủ loại thành tích chói lọi rất năng xuất hiện.

Nàng tự đặt cho mình nhiệm vụ tìm hiểu về gã. Nói toạc móng heo, gã là một kẻ đồi bại trác táng.

Nếu người đàn ông này có là một tay chân bò thì với cha cũng vậy, tài năng là tất cả những gì ông quan tâm. Nhưng Jervaulx là công tước, một thực tế mà Maddy được nhắc nhở thường xuyên hơn cha - nói chính xác là những lần nàng mơn mỗi ngòai đợi những cơn cảm hứng vương giả của gã trong cái sảnh nổi với phòng ăn sáng. Và bây giờ dù tháng trước sẽ cùng phối hợp thực hiện bài thuyết trình với cha nàng và thậm chí còn hạ mình đích thân trình bày trong buổi họp hàng tháng của Hiệp hội Giải tích, Jervaulx rõ ràng đã quên phéng tất cả và thậm chí chẳng thèm hoàn thành bước cuối quyết định của các phép tính.

Ít nhất nàng cũng hy vọng gã quên thật vì nàng có một nỗi lo sợ tửn mủn rằng gã sẽ chơi một trò đùa khùng khiếp với cha. Cơn ác mộng tồi tệ nhất của nàng là Jervaulx sẽ đến Hiệp hội Giải tích với mấy tên bạn kinh dị của gã, biết đâu lại say túy lúy, mang theo đám đàn bà nhơ nhuốc, biến cha nàng với tất cả các thành viên trong Hội thành tâm điểm chế nhạo của người đời.

Nàng không có căn cứ thực tế nào để ngờ rằng gã sẽ làm vậy nhưng chỉ ít thì cha nàng cũng sẽ thất vọng cay đắng và xấu hổ trước toàn bộ các đồng nghiệp bởi sự vắng mặt của Công tước, tất cả chỉ vì một gã quý tộc quá lười biếng không thể sống cho đúng giao ước của mình với bất cứ thứ gì ngoài sự trụy lạc. Với Jervaulx, đây không hơn một trò tiểu khiển. Với cha nàng, đây chính là máu thịt.

Nàng hùng dũng tiến bước lên những bậc thềm bên dưới vòm cổng lớn của tòa dinh thự màu trắng, quyết tâm gửi một lời nhắn riêng của mình bên cạnh những yêu cầu lịch thiệp và rụt rè của cha. Dù chưa từng khám phá ra trong tâm hồn mình cái dũng khí đứng lên cất tiếng nói giữa không khí im lặng của buổi Suy niệm, nàng thực lòng chắc chắn rằng ít nhất việc gã là công tước cũng không khiến nàng run sợ. nàng chẳng hề e ngại nói thẳng vào mặt gã - bản thân đó cũng là một dấu hiệu, nàng linh cảm vậy, rằng chính Chúa đang thúc đẩy nàng. Dựa trên sự bình đẳng của các linh hồn trước Chúa, nàng cảm thấy nếu bình tĩnh chỉ ra một cách thuyết phục bất cứ điều gì có thể phơi bày tội lỗi của Công tước ngay trước mặt gã thì cũng chỉ tốt cho gã mà thôi.

Nhưng Calvin mỉm cười khi dẫn nàng vào và cầm một bao da phẳng trên chiếc bàn kê trong tiền sảnh lên. Anh ta đưa nó chỉ nàng. “Xin được gửi tới ông Timms, kính nhờ cô Archimedeia Timms chuyển giùm, cùng với lời thăm hỏi của Đức ông,” anh ta nói. “Công tước đã lệnh cho tôi báo lại với ông Timms rằng Đức ông sẽ tới tham dự buổi họp của Hiệp hội Giải

tích vào tối mai cùng với ngài Charles Milner và rất trông đợi bài thuyết trình sắp tới.”

Maddy đón lấy bao da. “Ồ,” nàng nói. “Làm xong rồi cơ đấy.”

Calvin không có vẻ gì chú ý tới sự ngạc nhiên của nàng mà khẽ nghiêng đầu về phía phòng ăn sáng. “Cô có muốn dùng sô cô la không, thưa cô?”

“Sô cô la?” Maddy cố tập trung những suy nghĩ đang tán loạn trong đầu. “Không, thực ra tôi sẽ không nán lại. Tôi phải chuyển thứ này cho cha tôi ngay.”

“Xin theo ý cô.”

Việc tên công tước lơ đãng không ngờ bỗng chú tâm tới lời hứa khiến Maddy bị choáng và ở phương diện nào đó phật ý nhiều hơn là hài lòng. Tên đàn ông đáng ghét, đẩy mọi người vào trạng thái đợi dài cổ lộn tùng phèo rồi cho rằng chỉ cần sánh vai cùng Chủ tịch Milner đến dự họp và hoàn thành các phép toán vào phút chót là sẽ có thể văn hời trật tự.

“Tôi nói thẳng với anh, Ái hữu,” nàng lên tiếng bằng thứ giọng cứng rắn đã chuẩn bị để ném vào chính Công tước. “Tôi hy vọng rằng Jervaulx chuẩn bị đầy đủ cho bài diễn thuyết của mình. Tôi e rằng không còn đủ thời gian cho cha tôi giúp gì nữa đâu.”

Calvin lễ phép nhìn nàng. “*Đức ông* không nhắc tới việc chờ đợi lời khuyên nào của ông Timms.” Anh ta nhấn mạnh vào tôn xưng như vẫn thường làm và Maddy hiểu rõ rằng nó ám chỉ sự không đồng tình của viên quản gia với kiểu gọi Jervaulx bằng danh xưng trong tước hiệu thế tục của gã như vậy. Maddy thì chẳng thêm bận tâm. Nàng dám gọi thẳng họ của gã như một tín đồ phái Giáo hữu giản dị sẽ gọi bất kỳ ai nếu vô tình biết họ của gã.

Nàng đứng lặng một khắc, dưới chiếc váy dài, mũi chân nàng khẽ gõ nhanh. “Tôi có thể nói chuyện với anh ta không?”

“Tôi rất tiếc phải trả lời rằng Đức ông hiện không có nhà.”

Mũi chân Maddy gõ mạnh hơn. “Tôi hiểu, thật không may. Nhờ anh chuyển lời cảm ơn của cha tôi tới anh ta.”

Nàng kẹp bao da vào dưới nách rồi bước xuống bậc cấp.

Christian nằm trên giường, hai mắt đắp một miếng vải thấm dầu long não bốc mùi lợm giọng. Gã càu nhàu khi nghe tiếng tay Calvin nện vào cửa.

“Cô Archimedeia Timms ghé qua, thưa Đức ông. Cô ta đã mang tài liệu đi rồi.”

“Tốt.”

Tiếp đó là một khoảng im lặng. “Chưa cần đến mười lăm phút thầy thuốc sẽ có mặt,” Calvin đề nghị, “nếu ngài đồng ý cho tôi đi gọi, thưa Đức ông.”

“Ta không cần tên lang băm chết tiệt nào cả. Một hai phút nữa sẽ hết.” Christian nuốt nước bọt.

Tay quản gia lầm bầm nói vâng. Cánh cửa đóng cạch lại sau lưng anh ta. Christian kéo miếng vải ướt nhẹ ra khỏi mặt ném xuống sàn. Gã ấn tay lên mắt và ngật đầu ra sau, tự hỏi không biết mình có ngỏm vì cơn đau đầu chết tiệt này trước khi Sutherland có cơ hội giết gã không.

CHƯƠNG 2

Hội nghị của Hiệp hội Giải tích vào tối thứ Ba thành công ngoài tưởng tượng. Với gia đình nhà Timms, nó khởi sự từ đầu buổi chiều, khi một gã đầy tớ mặc chế phục, tóc rắc phấn xuất hiện trước cửa ngôi nhà khiêm nhường của họ ở Upper Cheyne Row, mang theo một phong thư được thảo bằng lối chữ ấn tượng mà Công tước Jervaulx ưa dùng. Gã sẽ cho xe đến đón ông Timms tới hội trường vào lúc tám rưỡi nếu ông đồng ý. Kết thúc hội nghị, gã sẽ rất vui lòng nếu ông Timms và con gái cùng dùng bữa tối muộn với gã và ngài Charles Milner ở quảng trường Belgrave, sau đó gã sẽ đưa họ về tận nhà bằng xe riêng.

“Cha!” Maddy kinh hãi nói, cố giữ giọng trầm thì để tên đầy tớ ngoài cửa phòng khách không nghe thấy “Chúng ta không thể!”

“Không thể sao con?” cha nàng hỏi. “Trong trường hợp đó, ta hoàn toàn không nên tính đến việc tham dự hội nghị nữa bởi vì chúng ta sẽ đưa ra lí do gì để từ chối ăn tối với Jervaulx đây?”

Nàng hơi đỏ mặt. “Sẽ chẳng có gì ngoài những trò vô nghĩa và chuyện phiếm không đâu. Gã đó là người xấu. Con biết cha ngưỡng mộ tài năng của gã, nhưng nhân cách của gã thì... đúng là tồi tệ!”

“Ta đoán vậy,” cha nàng miễn cưỡng nói. “Nhưng liệu chúng ta có nên là những người ném viên đá đầu tiên không?”

“Con thực sự nghi ngờ việc chúng ta là người đầu tiên.” Nàng khẽ búng lá thư của Công tước vào lò sưởi. Tờ giấy trang nhã, dày dặn rơi ngay xuống, vang lên khe khẽ khi đập vào tấm chắn bằng đồng. “Đây không phải ném đá mà chỉ là mong ước chẳng phải dây dưa gì đến gã đó thôi!”

Cha nàng quay về phía tiếng giấy rơi rồi tập trung vào giọng nói của nàng. “Chỉ là một buổi tối thôi mà.”

“Cha đi cũng được ạ. Nhưng con sẽ về nhà ngay sau khi hết hội nghị.”

“Maddy?” Khuôn mặt cha nàng hơi cau lại. “Con sợ anh ta sao?”

“Chắc chắn là không ạ? Sao con phải sợ?”

“Cha nghĩ có lẽ... anh ta không làm gì không phải với con đâu chứ?”

Maddy *hừm* rất khế. “Có, có đấy ạ! Bắt con đợi hàng tiếng đồng hồ trong cái sảnh ăn sáng ngu ngốc của gã. Con có thể miêu tả với cha từng chi tiết bé nhất trên giấy dán tường. Họa tiết mắt cao xanh lục trên nền trắng, những chỗ giao nhau có hình hoa râm bụt, mười sáu cánh, ba lá, nhị vàng.”

Lông mày cha nàng dãn ra. “Vậy mà cha đã sợ là anh ta nói gì khiếm nhã với con.”

“Gã không nói gì, vì một lí do đơn giản là gã chưa bao giờ gặp con cả. Nhưng cha có thể tin lời con rằng tên đó chính là tập hợp những gì tồi tệ nhất của bọn quý tộc. Phóng đáng, bừa bãi, vô thần. Chúng ta là những người bình thường, không việc gì phải ăn tối với gã.”

Cha nàng ngồi lặng một lúc lâu. Rồi ông nhướn mày buồn bã nói, “Nhưng ta muốn hai cha con dùng bữa với anh ta, Maddy à.”

Tay ông đang nghịch khối chữ Y, xoay xoay nó trên tấm trải bàn màu đỏ. Trong ánh mờ tối của buổi chiều mây mù, cây đèn dầu nằm cạnh khuỷu tay ông vẫn chưa được thắp, sự thiếu hụt đó với cha nàng cũng chẳng tạo nên khác biệt gì.

Nàng tỉ hai nắm tay vào nhau và tựa cằm lên. “Ôi, cha ơi!”

“Con có nên để ý quá vậy không, Maddy con yêu?”

Nàng thở dài. Không nói gì thêm nữa, nàng mở cửa báo với gã đầy tớ rằng họ nhận lời mời dự bữa tối của Công tước.

Để che giấu sự bất mãn của mình, nàng để cha ở đó mà đi lên gác, trái áo khoác dự họp cùng sơ mi của ông ra, sắp xếp những vật dụng cần để lát cạo mặt cho ông. Rồi nàng đến chỗ tủ áo của chính mình. Trước khi nhận được lời mời của Jervaulx, nàng đã định mặc chiếc váy lụa xám cho thích hợp với một dịp đặc biệt. Giờ đây nàng bị giằng xé giữa một đằng là ước muốn sai trái là phục sức sao cho chứng tỏ rằng nàng và cha vẫn thường ra ngoài ăn cùng các vị công tước với một đằng là nỗi khao khát mặc thật đơn giản cứ như thể đối với nàng ăn tối ở Belgrave chẳng hấp dẫn gì hơn lục lợi quanh thùng rác.

Về phần ước muốn sai trái liên quan đến phục sức như vẫn thường giao thiệp với bọn quý tộc hư hỏng, những hạn chế về điều kiện vật chất lập tức tự phơi bày khi nàng sắm sửa tủ quần áo tối màu của mình. Gia đình nàng không thuộc số những tín đồ phái Giáo hữu phá cách: họ luôn nghiêm cẩn với Trang phục Mộc mạc và Ngôn từ Mộc mạc. Chiếc váy lụa màu xám thép, cổ áo trắng rộng, cứng đờ là nữ hoàng trong tủ áo của nàng. Được may dựa trên những chuẩn mực cực kỳ ngoan đạo với đường chiết eo lỗi thời, nó ít có hy vọng chứng tỏ được gì hơn chính bản thân mình – bộ lễ phục khác nhất suốt bốn năm nay của một nữ tín đồ phái Giáo hữu giản dị.

Mắt lại dừng lại trên chiếc váy đen vẫn dùng cho những việc như chăm bệnh nhân và đi chợ. Nó gọn gàng chẵn chu nhưng khuỷu tay sờn rách thấy rõ. Không hợp để dự hội nghị cùng cha nếu tính tới tầm quan trọng của sự kiện này.

Cuối cùng, nàng quyết định mặc chiếc váy lụa. Và đủ nhấn mạnh ý kiến cá nhân của mình với hành động bừa bãi của Công tước, nàng bỏ cái cổ trắng đi, chỉ để lại đường cổ chữ V. Mặc dù trong nhà không có gương, nàng hài lòng khi giờ chiếc váy đã sửa sang một chút lên ngấm, trông nó đã đủ thô mộc khi không hề có chút trang trí nào.

Làm gì với bộ tóc lại là một bài toán khó nữa. Cái mũ trùm cứng mà nàng thường đội dường như quá bình thường cho dịp này. Mẹ nàng, dù đã trải qua giáo dục về đức tin của phái Giáo hữu và không còn liên lạc với gia đình kể từ sau đám cưới, vẫn truyền lại cho cô con gái vài ba cách giao tế. Maddy cho rằng thừa nhận chút đỉnh về bản chất đặc biệt của hội nghị toán học này là yêu cầu cần thiết.

Nàng quyết định bện lại tóc. Chỉ riêng việc chải tóc ra đã không dễ dàng gì, nàng chưa bao

giờ cắt tóc - mái tóc của mẹ, và giờ đến lượt tóc nàng, thứ phù phiếm trần tục duy nhất - chảy dài tới tận khoeo chân. Sau khi tết lại tóc và cuộn trên đỉnh đầu, nàng chợt nảy ra ý tìm chiếc hộp nhỏ ở đáy rương, lấy chuỗi ngọc trai của mẹ ra.

Nàng không thể cả gan đến mức ngang nhiên đeo nữ trang trên cổ, nhưng sau một chút nghĩ ngợi và vài thử nghiệm, nàng thấy rằng nó ôm một vòng vừa khít phần chân búi tóc trên đỉnh đầu nàng. Nàng thật lòng cho rằng trang sức ấy không hề lộ liễu và dường như đó là một thỏa hiệp dễ chịu giữa ước muốn sai trái kia với đức tin của nàng.

Nhưng sau khi giúp cha ăn bận chỉnh tề và xuống gác vào lúc tám giờ mười lăm, nàng đột nhiên mất hết can đảm. Nàng sợ rằng chuỗi ngọc trông quá lộ bịch và nàng chẳng có ai để hỏi ngoài cha với Geraldine, mà chắc chắn chẳng trông mong được lời khuyên tin cậy nào ở cả hai. Maddy đang nâng ấm trà bằng bạc, cố gắng vô vọng nhìn vào hình phản chiếu méo mó của mình trên đó thì bước chân chậm rãi của cha nàng vang trên cầu thang.

Cùng lúc ấy, có tiếng gõ hồi hả ngoài cửa và nàng phải chạy lên đầu cầu thang bếp để gọi Geraldine vì chuông vẫn hồng mặc cho chủ đất hứa hẹn chiều nay sẽ cử người đến sửa. Thế rồi giữa lúc trông chừng xem cha có xuống gác an toàn không và để mắt đến gã hầu dõ cha lên chiếc xe ngựa bóng loáng - cửa xe chỉ trang trí bằng gia huy có hình một con phượng hoàng trắng bao bọc xung quanh là sáu bông diên vĩ vàng rực trên nền màu lơ - nàng thấy mình đột ngột đối diện với dáng người cúi rạp và bàn tay chìa ra của gã hầu. Nàng chẳng thể làm gì hơn ngoài việc leo nốt lên xe.

Hội trường của Viện Hoàng gia ở phố Albemarle, một gian phòng hình bán nguyệt lớn với những ghế băng lót đệm chứa được chín trăm người, thường khá điều hiu trong các hội thảo của Hiệp hội Giải tích. Những người có hứng thú và khả năng hiểu được triết lí của ngành toán học cơ bản mà Hội theo đuổi là rất nhiệt thành nhưng ít ỏi, có xu hướng co cụm lại ở bốn hàng trên thuộc dãy giữa, quanh bục diễn giả, bỏ phần còn lại của hội trường trong bóng tối vang vọng.

Thế mà, khi xe ngựa đến phố Albemarle, hè phố chật cứng những quý ông muốn vào Viện. Thoạt tiên, trong Maddy dấy lên nỗi sợ khủng khiếp rằng họ đến nhầm ngày, nhưng không, kia chính là ngài Chủ tịch Milner, bề vệ và hoan hỉ, ông đang tới bên cửa xe ngựa giúp cha nàng bước xuống. Maddy theo sau, đám đông trên vỉa hè và cầu thang cúi đầu rồi hạ mũ, bước sang bên để nhường đường.

“Xin vui lòng phục vụ cô, cô Timms! Chúng ta sẽ vào phòng đọc trước,” Ái hữu Milner vừa

dẫn cha nàng vào sảnh vừa ngoảnh lại thông báo. “Công tước ở đó. Ngài ấy rất nóng lòng muốn gặp cả hai người.”

Maddy cố nén một cái khịt mũi, rất đỗi nghi ngờ không rõ Công tước có chút cảm xúc nào với loại sự kiện này hay không. Nàng bị rút lại sau trong gian sảnh chật cứng người, ngập ngừng giữa đám hỗn loạn bên ngoài phòng để đồ cho tới khi một quý ông lịch sự, một trong những thành viên thường xuyên của Hội, đến giúp nàng cởi áo choàng.

“Tất cả những người này là ai ạ?” nàng thì thầm với ông ta.

“Ta tin rằng họ tới để xem bị công tước mê toán.”

Maddy thoáng nhăn mặt. “Cũng giống như đi xem Lợn hiểu - tiếng - người ấy ạ?”

Ông ta bật cười và nắm tay nàng. “Chuyển những lời chúc tốt đẹp nhất của ta đến ông Timms nhé. Ta rất mong đợi bài thuyết trình này.”

Maddy gật đầu quay bước. Đúng là Jervaulx biến mọi thứ thành rạp xiếc, nàng nhủ thầm. Đáng lẽ nàng nên lường trước chuyện này. Cha già đáng thương của nàng rồi sẽ thành trò cười mất thôi.

Nàng khựng lại trước cánh cửa đóng chặt của phòng đọc, thoáng nghĩ về chuỗi ngọc trên tóc. Có vẻ không ai để ý đến nó. Nàng đặt tay lên búi tóc để đảm bảo rằng chưa có sợi nào tuột ra.

Họ đang ở đó. Nàng cảm thấy họ sẽ nhìn nàng như một mục hầu già ngu ngốc và kỳ cục, mà nàng đoán mình nom y như vậy thật - một tín đồ phái Giáo hữu, một người dị thường, càng tệ hơn với chuỗi ngọc trai quấn lấy mái tóc bện chặt. Ý nghĩ đó bỗng dung khiến nàng thấy khoái trá: một hình ảnh không tồi để đập vào mặt tên công tước phóng đảng!

Ồ, vậy cứ để thế đi. Nàng sẽ khiến gã bị sốc. Gã có lẽ chưa bao giờ ăn tối với loại người như Archimedeia Timms. Khẽ nhếch môi cười, nàng đẩy cửa ra.

Ở tít cuối căn phòng được chiếu sáng lò mờ, cha nàng đội chiếc mũ thấp vành rộng đang ngồi bên chiếc bàn mà báo chí đã được dẹp sang một bên để nhường chỗ. Chủ tịch Milner không có mặt. Người đàn ông còn lại ngồi trong vũng sáng ngọn nến tỏa ra, đang cúi xuống một xếp giấy với sự tập trung mà lần đầu nhất Maddy thấy ở những học sinh tại lớp nhập môn Giáo hữu mà nàng trợ giảng. Khuỷu tay gã dang ra làm căng chiếc áo khoác xanh thẫm như trời đêm che phủ đôi vai rộng, và khi nàng đến gần hơn, gã sốt ruột cào móng tóc đen bóng khiến người ta nghĩ đến một nhà thơ xuất thần đang say mê vùi đầu vào sáng tác trên gian gác xép.

Đột ngột, trước khi nàng tới chỗ họ, gã mau lẹ ném cây bút xuống và đứng dậy đối diện với nàng như thể muốn giấu việc đang làm.

Gã nhìn nàng một khắc rồi mỉm cười.

Cậu học sinh nhiệt thành, tay nhà thơ mê mải, cả hai đều biến mất sau vẻ ga lăng dày dặn kia. “Cô Timms,” gã nói, theo đúng cách mà một công tước sẽ nói, bình thản, đầu hơi cúi. Mắt gã xanh sẫm, sống mũi thẳng tắp mạnh mẽ, y phục được cắt may hoàn hảo, cung cách của gã chuẩn mực, và không hiểu sao mặc cho mẽ ngoài bóng bẩy, gã vẫn gợi lên liên tưởng đến một tên cướp biển trăm phần trăm.

Chính xác như người ta có thể tưởng tượng, ít hủ bại hơn trong hình thức lẫn cung cách ứng xử. Gã đem lại ấn tượng về một nguồn năng lượng bị kiềm giữ nghiêm ngặt, ở gã không có nét trễ nải hay suy đồi, hoàn toàn không có vẻ yếu mềm nào trong cái vóc dáng vững chắc và đầy uy lực kia. Bên cạnh gã, nom cha nàng thật nhợt nhạt, cơ hồ ông sắp tan thành khói và biến mất bất cứ lúc nào.

“Archimedeia, con gái tôi,” cha nàng giới thiệu. “Maddy, đây là Công tước Jervaulx.”

Ông phát âm tên gã hoàn toàn khác với cách họ thường nói - như thể nó bắt đầu với âm “s”, không có “oóc xờ” ở cuối, thay vào đó giống âm “âu” hơn. Nàng cảm thấy quê quá chừng, nhận ra rằng cách đọc “Giơ-voóc-xờ” quen thuộc của họ còn cách xa âm chuẩn hàng ki lô mét và hồ thẹn nhớ lại số lần mình chắc chắn đã phát âm sai với vên quán gia của gã. Nàng hy vọng tận đáy lòng rằng Ái hữu Milner là người họ phải cảm ơn về thông tin này chứ không phải chính bản thân Jervaulx.

Nàng chìa tay ra, không một lời chào hay nhún gối, thậm chí không một cái gật đầu, đúng như một người giản dị, một tín đồ phái Giáo hữu. Nàng đã được nuôi dạy để xa lánh những tục lệ như nói “Buổi tối tốt lành” bởi chúc ai đó một ngày tốt lành trong khi anh ta đang có một ngày quái quỷ là đi ngược lại ý Chúa và Sự thật. Mà nàng cũng không thể nói rằng nàng thấy vui vẻ khi làm quen với Công tước bởi đó là một sự dối trá nữa, vậy nên nàng quyết định chọn cách chung chung nhất: “Ái hữu.”

Câu chào của gã không tiết kiệm đến vậy. “Quả là niềm hân hạnh lớn lao của tôi khi được phục vụ cô, thưa quý cô.” Gã nắm lấy bàn tay nàng và hơi lắc nhẹ, hạ mi, rồi thả ra. “Tôi phải xin lỗi cô Archimedeia vì đã làm cô tốn bao thời gian chờ đợi trong nhà tôi. Hai ngày qua tôi bị nguyên rửa bởi một cơn đau đầu khủng khiếp.”

Maddy tự hỏi không biết gã sẽ viện cớ gì cho tất cả những ngày trước hai ngày đó nhưng cha chỉ nói, “Tôi hy vọng ngài đã đỡ hơn,” với vẻ toàn tâm lo lắng thật lòng. Cha nàng luôn nói thật, vậy nên đương nhiên ông sẽ tin gã đàn ông kia, khổ thân cha già ngây thơ.

“Đã đỡ hoàn toàn.” Công tước nhe răng cười và nháy mắt với Maddy như thể hai người thuộc kiểu cùng hội cùng thuyền. “Nhưng tôi biết cô Archimedeia đây vẫn còn nghi ngờ.”

Cha nàng mỉm cười. “Phải, con bé lo cuống cuống về việc ngài sẽ làm tôi xấu hổ đến độ không bao giờ dám ngẩng mặt lên vào tối thứ Ba nữa.”

“Cha!”

Đúng lúc đó, Chủ tịch Milner gõ cửa bước vào, dang hai cánh tay vẫy lấy vẫy để như xua gà. “Cô Timms, ông Timms, đến giờ rồi. Lại ngồi vào ghế nào, sau đó tôi và Công tước sẽ lên trước diễn đài.”

“Tôi sẽ cần đến tiểu thư Timms,” Công tước nói, tóm lấy cánh tay nàng khi nàng đi về phía cha mình. “Nếu cô vui lòng...” Gã nhìn thẳng vào mắt nàng.

Maddy biết ngay tắp lự đó là kiểu nhìn mà đám phụ nữ tự nguyện sà vào lòng gã. Ngay cả Maddy, người đã hai mươi tám tuổi mà mới chỉ một lần được tán tỉnh, bởi một bác sĩ cực kỳ truyền thống, người đã đón nhận sự từ chối của nàng với nỗi hối hận đau đớn và sau đó đánh

hôn với Jane Hutton nào đó rồi thì rời bỏ các buổi Suy niệm của Giáo hữu Hội suốt nửa năm, thậm chí nàng vẫn có thể nhận ra cái liếc hỏi nồng nhiệt mà hững hờ ấy, cảm nhận loại sức mạnh mà nó chủ ý sử dụng.

Bởi vậy, khi gã chỉ mới giờ tập giấy về phía nàng và hỏi liệu nàng có thể chép lại các phương trình lên bảng cho gã trong lúc gã trình bày không, cò gì như rút phích từ chín tầng mây xuống đất. Nàng nhìn xuống tập giấy. “Ngài không muốn tự làm sao? Tấm bảng nằm ngay sau bục. Hầu hết các diễn giả đều...”

“Tôi không muốn,” gã dứt khoát.

“Lại đây, lại đây.” Ngài Milner để cửa mở khiến tiếng ồn ào khẽ vọng lại từ phòng hội thảo. “VẬY chúng ta cùng đi luôn thôi, phải không ông Timms?”

Jervaulx nắm lấy cánh tay cha nàng, đích thân dẫn ông vào đại sảnh, xuống các bậc thang tới hàng ghế đầu tiên. Vị chủ tịch vẫy Maddy lên dãy ghế trên diễn đài, Công tước đi sau nàng, bước chân họ ầm vang trên mặt sàn gỗ. Gã dịu dàng chỉnh ghế cho nàng rồi vẫy nhẹ đuôi áo với phong thái sang trọng, thư thái khi ngồi xuống cạnh.

Hội trường lặng như tờ khi ngài Chủ tịch Milner bước lên bục, chỉnh lại chụp của cây đèn dầu nhỏ và hắng giọng. Maddy nhìn chăm chăm vào biển mặt bên dưới, mỗi gương mặt được viền một cổ cồn trắng dường như trôi nổi bồng bềnh trên lễ phục đen. Nàng đã tham dự nhiều buổi gặp mặt của cả Hiệp hội Giải tích lẫn Ái hữu Hội, chiếm một chỗ ở hàng ghế bên dưới cùng cha, nhưng chưa bao giờ nàng ngồi trước cử tọa, còn nói gì đến cử tọa đông chùng này. Nàng cố tự nhủ rằng mọi người đang tập trung vào ngài Chủ tịch, người vừa ổn định trật tự và giờ bắt đầu giới thiệu bài tham luận mà cha nàng là đồng tác giả, nhưng rất dễ nhận ra tâm trí và ánh mắt khác thường di chuyển ra sao. Một số quý ông ở hàng đầu tiên rõ ràng đang nhìn qua Chủ tịch Milner: nhắm thẳng vào nàng hay Công tước thì nàng không chắc, nhưng nàng cảm thấy đang bị bóc mẽ một cách khổ sở trong chiếc váy lụa tầm thường và chuỗi ngọc trai.

Nàng cũng nhận thức sâu sắc rằng, bên cạnh nàng, Jervaulx mới thực kỳ vĩ, vững chãi và áp đảo làm sao trong bộ dạ phục sẫm như trời đêm, đôi tay đeo găng trắng đặt trên đùi, không chút run rẩy hay bất an trong khi Maddy phải ép mình ngừng vịn vịn mười ngón tay. Gã dường như rất chắc chắn về bản thân, thật thoải mái và thờ ơ trước sức nặng của những con mắt đang dán chặt lấy gã khi Chủ tịch Milner bày tỏ niềm vinh dự mà quan khách ai ai cũng đều cảm thấy khi nhân vật chói sáng như Christian Richard Nicholas Francis Langland, Công tước Jervaulx,

kiêm Bá tước Langland và Tử tước Glade đã hạ cố tới góp mặt cùng Hiệp hội Giải tích London tối nay.

Công tước đứng lên vỗ tay. Giấy tờ đã đưa cả cho Maddy, gã chỉ có tay không. Đáng lẽ nàng phải biết rằng gã là một tài năng diễn thuyết với chất giọng êm tai, thư thái như thế, giọng nói ấy đầy truyền cảm khi gã nghiêm trang tuyên bố rằng bài thuyết trình này xin dành tặng cho vị gia sư quá cố của mình, ông Peebles, một con người đáng kính và uyên thâm, một tấm gương sáng trong nghề nghiệp, xứng đáng với sự yêu mến và kính trọng vĩnh cửu của học trò, và Công tước thành thật lấy làm tiếc về con cá chết trương trong sách giáo khoa của thầy.

Hội trường cười rộ lên, thậm chí cả cha nàng cũng cười.

Nó khiến Jervaulx thấy đau buốt, cái ký ức về mùi cá chết ấy, và bằng cách nào đó thứ mùi ấy dẫn đường tới trang sách mà nó “tô điểm”, và trang đó dẫn tới Tiên đề Euclid về đường thẳng song song cùng hình học vi phân, và rồi giữa tiếng rúc rích nhạo báng còn chưa dứt rằng gã đam mê nghiên cứu sức quyến rũ của những đường cong khôn cưỡng, gã quay người gạt đầu ra hiệu với nàng.

Maddy bật dậy, tóm lấy phần bắt đầu viết đầy tám bảng lớn. Nàng đã quen với chữ viết tay của Công tước nhưng chữ gã vẫn luôn khó đọc. Lúc này nàng không dám phạm bất kỳ một lỗi nào, tập trung toàn bộ tâm trí vào việc chép lại chính xác các phương trình, vẽ những đường tròn và đường thẳng cắt qua chúng. Những giờ làm việc bất tận cùng cha đã tập cho nàng thói quen bắt nhịp được với người nói, nàng lắng tai đợi những dãy số nhất định trong khi Jervaulx thuyết giảng, quyết định xem lúc nào thì viết ra phương trình kế tiếp và xóa phần đã xong để lấy thêm diện tích. Nàng chỉ bị chệch choạc có một lần khi mãi mê quá lâu với một trang cho tới khi Jervaulx ngừng lại và quay sang ra hiệu, nàng vội vã xóa đi năm phương trình và chép nhanh nửa đầu trang tiếp theo của Công tước.

Đến trang viết cuối thì nàng đã vượt gã, gã vẫn còn đang ở vài bước chứng minh trước đó. Nhưng khi Maddy chép xong phương trình cuối cùng, thêm một điểm trang trí nhỏ vào dấu tích phân có cận từ 0 đến r cho vui mắt hơn một chút rồi lập tức ngồi xuống thì tiếng rì rầm bắt đầu lan đi giữa cử tọa. Jervaulx vẫn tiếp tục trình bày. Từ từ, các quý ông bên dưới bắt đầu đứng lên, một người, rồi người nữa, rồi nhóm hai, ba, bốn, năm người, thấy đều trần trối dán mắt vào bảng.

Ai đó vỗ tay. Vài người khác bắt nhịp theo. Âm thanh bộp bộp mỗi lúc một dày hơn khi

càng lúc càng nhiều người đứng dậy. Tiếng vỗ tay trở thành tràng pháo tay và tràng pháo tay biến thành hợp âm vang dội khắp phòng, nhấn chìm mọi từ ngữ.

Công tước ngừng nói. Giữa tiếng hoan hô ầm ĩ, gã ngoảnh nhìn Maddy, môi nở nụ cười, rồi chực rời bục diễn thuyết để đi về phía cha nàng nhưng ông Milner đã đưa cha lên đó.

Sức mãnh liệt và âm vang của tiếng tung hô nhân lên gấp đôi, các quý ông bắt đầu giậm chân, khiến cả căn phòng rung chuyển. Maddy đứng lên, nắm lấy bàn tay cha, hạnh phúc siết chặt nó. Ông vỗ lên mu bàn tay nàng và một nụ cười run rẩy hiện lên khóe môi ông, niềm phấn khởi đang bung nở trên khuôn mặt ông là điều mà Maddy chưa từng thấy lại kể từ ngày mẹ nàng qua đời sáu năm về trước.

Một nguồn năng lượng thuần khiết đang vỡ òa quanh họ, một sự kính trọng náo nức nhiệt thành có thể sờ mó được. Jervaulx đưa tay ra bắt tay cha nàng, cứ nắm mãi như thế khi cha nàng không chịu buông tay. Công tước hơi cúi đầu, nở một nụ cười thoáng xấu hổ: một cái nhìn, nếu Maddy có thể khiến mình tin nổi, gần như là ngượng ngùng. Trong một khoảnh khắc, người ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra gã là một cậu trai hăng hái và kỳ dị, tràn đầy đam mê trong trẻo, và rồi gã quay lại phía nàng, nâng bàn tay nàng lên, cúi xuống trao cho nàng ánh mắt của một người đàn ông hoàn toàn từng trải sành đời: vẻ thân mật khêu gợi khiến người ta nhận ra gã là tên đều cáng từ cách xa năm mươi bước.

Gã kề sát bên tai nàng, nắm tay nàng mà giữ nàng gần đến nỗi nàng có thể cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ cơ thể và hít mùi đàn hương thoang thoảng. “Cô thấy sao, cô Archimedeas?” gã hỏi, chỉ vừa đủ to để nàng nghe được giữa hội trường ầm ĩ.

Maddy lùi lại một bước, giằng người ra. “Chúng ta vừa làm gì thế ạ?”

“Mấy người vừa làm gì ư?” Chủ tịch Milner kêu to. “Chúng mình một bài hình học phi Euclid, cô gái của tôi ơi! Phá tan tiên đề về đường thẳng song song! Một vũ trụ hoàn toàn mới! Lạy Chúa, nếu quả thực công trình này không hề có sai sót nào như ta đang thấy...” Ông vỗ lên cả lưng cha lẫn Công tước, hét lên giữa âm thanh inh tai. “Hai người đúng là một cặp phù thủy, các ông bạn của tôi! Phù thủy!”

“Quyền tác giả là của mình cậu, Ái hữu ạ,” cha nhắc lại. Maddy đã đếm được sáu lần, đây là lần thứ bảy ông nói vậy. “Chính xác là thế.”

Jervaulx lắc đầu nhấp một ngụm rượu. “Vớ vẩn nào, ngài Timms.” Gã nở nụ cười nham hiểm. “Ngài sẽ phải làm phần việc khó khăn đấy. Viết tất cả lên giấy.”

Bốn người đang ngồi quanh một cái bàn tròn bên trong cửa sổ nhô ra của một căn phòng đáng yêu ấm cúng trông ra quảng trường bóng tối phủ đầy. Maddy chưa từng vào sâu trong dinh thự của Công tước đến thế, những chiếc ghế êm ái bọc vải hoa màu lơ khiến nàng ngạc nhiên. Nàng không ngờ rằng một kẻ độc thân có thể tạo ra ngôi nhà ấm áp dường này.

Lúc này nom gã tuyền về độc thân, ghế dịch xa khỏi bàn ăn đã được dọn sạch, chân duỗi thoải mái, những ngón tay lơ dềnh đong đưa ly rượu. Maddy ngồi nghiêm trang trên ghế, chỉ len lén liếc nhìn quanh phòng để thấy nó tông xuyệt tông đến mức nào.

Cha nàng xúc động và mãn nguyện, hơi lơ đãng, như thể ông vẫn còn chưa tin nổi giây phút đỉnh cao tối nay là thực: khi Công tước Jervaulx, sau món cá với măng tây tuyệt ngon và đẹp mắt, bỗng dừng hỏi liệu ông có vui lòng nhận một vị trí giảng dạy toán học tại trường đại học mới mà gã và các đồng minh chính trị đang lập ra không, nơi mà phần xét tuyển không có khảo nghiệm về tôn giáo mà chỉ nhằm mục đích giáo dục những học viên trưởng thành trong mọi lĩnh vực của tri thức hiện đại.

Khi vỡ lẽ rằng hóa ra Công tước là nhà bảo trợ cho một công cuộc đáng kính, những người còn lại rõ ràng bị choáng như bị giáng một cú đánh. Nhưng trên thực tế, gã quá thông minh, quá thuyết phục trong chủ đề này, đến nỗi thậm chí cả Ái hữu Milner - một người thuộc phái trọng Giáo hội, người ban đầu rất tức giận khi nhà Timms gọi ông là “Ái hữu” thay vì “Ngài Charles”, dù theo thời gian ông cũng quen với việc này - thậm chí cả Ái hữu Milner cũng bị cải biến những nghi ngờ ban đầu thành lòng nhiệt tình và khuyên cha nên nghiêm túc cân nhắc lời đề nghị này.

Cha Maddy, như nàng thấy, đã đi xa hơn cả cân nhắc và đang đắm mình trong giấc mơ hoan hỉ. Và thực ra, khi Công tước nhắc đến khoản trợ cấp mà gã sẵn lòng dành cho vị trí giảng dạy toán học, Maddy cảm thấy chính mình cũng được khuyến khích vô kể. Chẳng hay hóm gì khi có một kẻ phóng đảng suốt ngày phơi mặt trên báo chí làm nhà bảo trợ cho mình, nhưng chỉ cần hạn chế giao thiệp là được thôi mà. Nàng mơ màng nghĩ đến hình ảnh một ngôi nhà đủ rộng để có một mảnh vườn, và một chiếc chuồng gọi người hầu luôn hoạt động tốt.

Giữa những cơn mộng tưởng êm ái đó, Ái hữu Milner xin phép ra ngoài hút thuốc. Ông để

cửa khép hờ và lập tức tiếng chân chó hối hả gõ trên sàn nhà bóng loáng báo trước sự xuất hiện của một chú chó săn lông xù, bộ lông trắng mượt mà lốm đốm đen tung bay như thể một thùng sơn đen vừa hắt lên mình chú. Chỉ đưa mắt nhìn Công tước có một cái, con vật lao thẳng vào Maddy và yên vị trên đùi nàng, hai chân trước duỗi sóng soài trên váy nàng và cái mũi hồng đốm hếch lên trong lúc chú liếm cằm nàng.

“Devil!” Tiếng mắng nghiêm khắc khiến chú chó quay sang nhìn Jervaulx dò hỏi, ngoe nguẩy đuôi nhưng không rút chân khỏi đùi Maddy.

Nàng mỉm cười và vuốt ve tai chú. “Chó hư,” nàng khe khẽ thầm thì, như thể đó là một bí mật giữa họ. “Mày quả là một con chó hư.” Devil ngược đôi mắt nâu trù miến nhìn nàng, nhe răng trước lời kết tội kia. Một tiếng hừ vang lên từ phía Công tước khiến cái đầu lốm đốm cúi xuống. Trán nhăn lại vẻ hối lỗi, Devil tuần xuống sàn. Jervaulx trừng mắt với chú chó. Một khắc sau, đuôi Devil rũ xuống và chú rời căn phòng với dáng vẻ buồn bã, lủi thủi nhất đời. Chủ nhân của chú, thật không có trái tim, đứng dậy đóng cửa nhốt chú bên ngoài.

Devil bị đuổi ra rồi, căn phòng trở nên tĩnh lặng. Maddy nhìn đăm đăm tấm khăn trải bàn trắng như tuyết trước mặt trong khi Công tước ngồi vào chỗ với một lời xin lỗi ngắn gọn. Nàng có cảm tưởng rằng Jervaulx sẽ nghĩ người nhà Timms rất thiếu tao nhã, có quá nhiều khoảng lặng mà anh ta và Ái hữu Milner bị buộc phải vá lấp. Maddy không quen với những cuộc trò chuyện nhàn tản thể này, khi còn nhỏ nàng đã tự rèn luyện bản thân quá mức theo lời dạy “Chớ vội mở miệng ra” trong Kinh Thánh để giờ thấy khó mà chuyện hiếm dễ dàng. Nàng yêu chó nhưng chưa từng nuôi chúng hay biết đến loại chó nào ngoài chó lai nên nàng cũng chẳng có gì để đàm luận về chủ đề này cùng một người như Jervaulx, người có lẽ là một tay nuôi cho nổi tiếng hoặc đại loại như vậy và sẽ cho là nàng thiếu hiểu biết đến đáng thương.

Nàng cũng rất muốn hỏi về giá cả của loại vải bọc ghế đẹp đẽ ở đây nhưng cố nén. Ngôi nhà mộc mạc của tín đồ phái Giáo hữu không có những thứ trang trí trần tục như nệm ghế bọc vải hoa hay tranh treo khắp tường. Tranh ảnh duy nhất trong nhà Timms là một bức họa kỳ cục vẽ một con thuyền nô lệ được các bạn trưởng bối chấp nhận, coi đó là lời nhắc nhở về những đồng bào còn đang chịu khổ ải. Và khi nàng đang mãi ngắm một bức tĩnh vật có khung cầu kỳ treo phía trên giá nhạc với chủ đề giản dị đến lạ với những cành tử đinh hương tươi tắn rơi bên một ổ trứng chim cổ đỏ, Jervaulx lên tiếng.

“Mắt ngài không thấy đường từ bao lâu rồi, ngài Timms?”

Người Maddy hơi cứng lại trên ghế, ngạc nhiên trước câu hỏi riêng tư như vậy. Nhưng cha nàng chỉ ôn tồn đáp, “Nhiều năm rồi. Gần... mười lăm năm, phải không Maddy?”

“Mười tám năm, thưa cha,” nàng khẽ sửa lại.

“À.” Ông gật đầu. “và con là phước lành giời ban cho ta trong suốt những năm tháng đó, bé Maddy ạ.”

Jervaulx ngồi thoải mái khuỷu tay tựa vào thành ghế, cầm tì vào nắm tay. “vậy là ngài không nhìn thấy con gái kể từ khi cô ấy còn nhỏ,” gã lẩm bẩm. “Tôi có thể tả cô ấy cho ngài nghe không?”

Maddy không chuẩn bị tinh thần để đón nhận một đề nghị như vậy hay cả ánh sáng hoan đang rạng ngời trên mặt cha nàng. Nhưng câu phản đối của nàng chưa kịp thốt ra thì đã bị bóp nghẹt khi cha nàng đáp, “Thật không? Ngài sẽ tả con bé thật chứ?”

Jervaulx chăm chú nhìn Maddy. Trong khi mặt nàng nóng dần lên thì nụ cười của gã chuyển thành điệu cười bất lương kia, và gã nói, “Đó là vinh hạnh của tôi.” Gã nghiêng đầu sẫm soi nàng. “Chúng ta vừa khiến khuôn mặt cô ấy ửng hồng, tôi e là vậy - một màu hồng rất tinh tế, màu của... những đám mây. Tựa như sương mai nhuộm hồng vào buổi bình minh, ngài còn nhớ điều tôi tả không?”

“Có,” cha nàng nghiêm trang trả lời.

“Khuôn mặt cô ấy... trang nghiêm, nhưng không khắc nghiệt. Mềm mại hơn thế, nhưng cô ấy rất biết cách hếch cằm lên khiến nam giới phải khựng lại. Cô ấy cao hơn ngài, nhưng không cao quá. Là bởi cái cằm đó, tôi nghĩ vậy, và dáng điệu thẳng tắp, lạng lẽ mà cô ấy cố giữ cho mình. Nó khiến cô ấy trông cao hơn. Nhưng cô ấy chỉ đứng đến mũi tôi, nên... chắc chắn cô ấy phải thấp hơn một mét tám ba độ mười ba phân,” gã khôn ngoan nói tiếp. “Tôi trông cô ấy có vẻ khỏe mạnh, không gầy hay béo quá. Với dáng vóc rất chuẩn.”

“Giống một con bò sữa tốt nhỉ!” Maddy kêu lên.

“Và kìa, cái cằm đã hếch lên,” Jervaulx tiếp lời. “Bị tôi chọc tức, sắc da cô ấy có lẽ hơi chuyển sang màu rượu vang. Suốt từ cổ lên má, thậm chí cả dưới cổ một tí, nhưng trễ hơn thế thì hoàn toàn mềm mịn và xanh xao, đến hết chừng mắt tôi có thể quan sát được.”

Maddy hấp tấp đưa tay lên che phần cổ áo chữ V, bỗng dưng cảm thấy nó được cắt quá trễ. “Cha...” Nàng nhìn cha mình nhưng mặt ông đang hơi cúi xuống và trên môi ông rõ ràng nở một nụ cười kỳ dị.

“Tóc cô ấy,” Jervaulx vẫn tiếp tục, “có màu vàng lạt ở phần ánh nền chiếu vào, còn những phần khác... sậm hơn - giống màu ánh sáng chiếu qua khi ông rót bia đen. Cô ấy bện tóc và cuốn gọn trên đỉnh đầu. Tôi tin rằng cô ấy cho đây là kiểu tóc đơn giản mà không nhận ra hiệu quả của nó. Nó phô bày đường cong của cổ và gáy, đốt lên trong lòng đàn ông cái khát khao được gỡ mớ tóc kia xuống, để nó chảy qua những ngón tay mình.”

“Anh không đứng đắn rồi,” cha nàng khiển trách bằng giọng điềm đạm.

“Xin lỗi, thưa ngài Timms. Tôi không ghìem nổi bản thân. Giờ chúng ta tả đến mũi của cô ấy nhỉ? Về nó, chúng ta nên gọi nó là một cái mũi rất... cá tính. Tôi không nghĩ chúng ta có thể coi nó là hoàn hảo, nó hơi khoằm. Một cái mũi cứng cỏi. Cái mũi của một bà cô. Nó hợp với độ nghiêng của cái cằm. Nhưng đôi mắt... Tôi e rằng chính đôi mắt lần nữa lại làm hỏng cái hiệu ứng bà cô, rõ ràng là vậy. Và cái miệng. Cô ấy có một cái miệng thâm trầm, rất đẹp, hiếm khi mỉm cười.” Gã nhấp một ngụm rượu. “Dầu sao, chúng ta nên công bằng. Tôi rõ ràng đã nhìn thấy nụ cười của cô ấy dành cho ngài, nhưng cô ấy chưa từng ban tặng nó cho tôi. Cái miệng nghiêm nghị kia hẳn đã có thể nom hơi tẻ, nhưng rồi nó lại rất hợp với đôi hàng mi dài tuyệt đẹp chưa qua mấy trò uốn tĩa lỗ bịch. Chúng thẳng nhưng thật dài, hơi xiên xuống, che rợp đôi mắt và biến màu nâu đỏ thành sắc vàng, và vẻ như cô ấy đang nhìn thẳng vào tôi qua bóng mi dày ấy. Không...” Gã rầu rĩ lắc đầu. “Cô Timms, tôi rất tiếc phải báo với cô rằng cái nhìn ấy chẳng đem lại tí hiệu ứng bà cô nào. Tôi chưa từng thấy bà cô nào nhìn tôi qua hàng mi rợp theo cách đó.”

Trong ngôi nhà của gã, bên bàn ăn của gã, nàng cảm thấy không thể nói lên chính xác điều mình nghĩ về gã và đám bà cô của gã. Vả lại, cha nàng có vẻ thích thú. “Maddy,” ông thăm thì. “Con giống mẹ của con.”

“Tất nhiên rồi cha,” nàng bất lực đáp. “Chưa ai bảo cha vậy sao?”

“Chưa. Chưa một ai.”

Ông nói lời đó không kèm theo cảm xúc gì đặc biệt. Nhưng bên ánh nến bập bùng, nàng có thể thấy những giọt lệ long lanh trong mắt ông. “Cha,” nàng nói và tìm tay cha. Ông gạt lệ rồi đưa những ngón tay lên chạm vào mặt nàng. Ông dò dẫm một cách chậm rãi, chăm chú, từ má nàng qua cặp mi của nàng. Nàng đan chặt tay, xấu hổ và bỗng thấy những giọt nước mắt ngu ngốc chực trào ra.

Nàng chưa từng nghĩ tới điều này: nàng có thể ngồi để cha mừng tượng ra mình bằng những ngón tay như thế bất kỳ lúc nào. Trông ông mới hạnh phúc làm sao. Chỉ là cuộc sống cứ tiếp diễn, ngày này qua ngày khác, và chưa ai từng nghĩ đến chuyện cha đã không thấy mặt nàng trong suốt mười tám năm nay hay liệu ông có ước ao được thấy hay không.

“Cảm ơn anh, Ái hữu,” cha nàng nói, quay mặt về phía Công tước. “Tôi cảm ơn anh. Đây là một trong những ngày tốt đẹp nhất của đời tôi.”

Jervaulx không trả lời. Trông gã thậm chí còn không nghe thấy, gã chỉ ngồi đó trừng trừng nhìn nếp gấp của khăn trải bàn, đôi mắt xanh sẫm trầm tư và cái miệng cướp biển của gã bặm lại.

CHƯƠNG 3

Sương mai không nhuộm hồng như cách gã miêu tả tối qua. Minh thật đầy chất thơ, Christian đã nghĩ vậy, nhưng trong thực tế, mọi thứ chỉ là một màu xám trắng, cỏ ẩm ướt và tối sẫm, tiếng người nói trở nên kỳ dị và sắc lạnh trong bầu tĩnh lặng của buổi sớm. Gã có thể nghe thấy nhịp thở đều đặn của mình lúc nắm lấy khẩu súng trên chiếc khay Durham chìa ra và ngấm vào cái thùng thơn mảnh.

Gã không nghĩ sáng nay mình sẽ chết. Gã cũng không định giết ai, điều đó là chắc chắn. Vốn là kẻ có lỗi trong vụ này, phương án danh dự duy nhất của gã là nhường đối phương bắn trước rồi chấm dứt cuộc đấu không đổ máu. Gã sẽ bắn lên trời. Ừm, Sutherland có thể bắn trúng gã. Có thể lắm. Nhưng Christian không nghĩ là mình sẽ chết.

Gã thấy hơi buồn cười vì bản thân cảm chắc như vậy. Gã đã đủ trưởng thành để hiểu sự đời hơn. Mười lăm năm trước, lần đầu tiên gã đứng giương súng ở tuổi mười bảy đầy nông nổi, còn có thể bỏ quá cho gã khi tin mình bất khả chiến bại. Nhưng giờ đây... gã thương thả ngấm bầu trời đang dần ửng sáng cùng đám lá non, và trái tim gã vẫn mách bảo rằng đây không thể là giây phút cuối cùng.

Việc bị thương thì chẳng có gì đáng trông mong. Gã chọn cách không nghĩ trước đến chuyện đó. Gã có thể thấy nhịp tim mình mạnh lên khi bước ra bãi đất mà không nhìn vào Sutherland bên cạnh gã.

Họ đứng dậy bước ngược chiều nhau. Christian cầm súng bằng tay phải vì không cần phải nhắm trúng. Để vậy hay hơn, những ai hiểu gã sẽ nhận ra rằng ngay từ đầu gã đã không hề có ý định bắn Sutherland.

Giọng biếng nhác của Durham vang lên, ra hiệu lệnh ngừng và quay người.

Christian quay lại.

Sutherland đã giương súng. Christian nhận ra sát khí trên gương mặt đối thủ. Y quyết sống mái và có đủ kỹ năng để làm việc đó. Mạch của Christian đột ngột đập nhanh, một tiếng phụt dữ dội lộng khắp hai tai gã.

“Nào quý ông,” Durham nói và giơ khăn tay lên.

Cơn đau xuyên thấu óc Christian, thống khổ và dị thường. Gã nhìn Sutherland chăm chăm, chớp mắt hai lần, tự hỏi vì sao gã không nghe thấy tiếng súng vừa nhắm vào mình.

Durham lại nói. Christian không hiểu một từ nào. Gương mặt Sutherland nhăn nhúm, y đang hét lên gì đó với Christian nhưng gã cũng không hiểu nốt, có điều súng của Christian đã ở vị trí sẵn sàng.

Christian cố nâng tay phải lên. Gã nheo mắt nhìn Sutherland, cố gắng nhìn bằng cặp mắt vừa nhòa mờ lại vừa sáng rõ, quay mặt sang bên để tìm đối thủ. Durham nói một từ. Chiếc khăn nhặt màu trên tay anh ta rơi xuống.

Christian nghe thấy tiếng súng nổ và đạn rít, thấy khói trắng bốc ra từ nòng súng của Sutherland và biết y đã bắn trượt, nhưng Christian lại đổ xuống trong khi gã vẫn đứng đó. Súng của gã rớt khỏi tay. Nó đập xuống đất đánh cạch.

Christian đứng lảo đảo, mắt dán xuống đất, cố nhìn cho rõ.

Gã đã trúng đạn. Liệu gã có trúng đạn không?

Durham và Fane sải bước về phía gã. Gã cảm thấy mình đang ngã xuống, hết lần này đến lần khác, nhưng gã không bao giờ chạm đất. Tiếng họ líu ríu quanh gã, hoàn toàn vô nghĩa. Gã cố đưa tay phải ra nắm lấy vai Fane nhưng không nhấc tay nổi. Khi gã nhìn xuống, thậm chí cánh tay còn trông như không phải của gã. Mắt gã hầu như nhòa hẳn. Gã cố tìm vết máu nhưng không thấy và ngây dại hoang mang giương mắt nhìn hai người bạn.

“Chuyện gì vậy?” gã nói.

Lời gã vang lên, *không*.

Không, không, không, không.

Fane lắc đầu và ngoác miệng cười, đâm vào lưng Christian với vẻ hân hoan chiến thắng. Durham đang mỉm cười.

Christian dùng tay trái chộp lấy cánh tay viên đại tá. “Fane,” gã hỏi. “Có chuyện gì?”

Không, không, không, không, không.

Gã nghe thấy chính mình. Gã khép chặt miệng trong kinh hoàng, cố gắng phát âm cho đúng, thở hỗn hển qua kẽ răng.

“Fane!” gã gào lên.

Và cả hai người trần trối nhìn gã, bởi vì gã vẫn không nói đúng. Gã siết chặt cánh tay Fane. Nửa mặt của anh bạn dường như mờ hồ trước mắt Christian, nhòa vào màn sương xám. Tim gã như trống cái nện dồn vào tai. Gã muốn buông Fane ra, ấn tay lên mắt, nhưng gã không điều khiển nổi hành động. Gã hoàn toàn không thể nói gì. Gã chỉ có thể kéo lê người đến đủ gần để đổ toàn bộ khối cơ thể nặng nề lên vai bạn, trong lúc thế giới nghiêng ngả và trượt khỏi gã, bóng tối từ rìa mắt dâng lên ngập tràn tâm trí gã, quét đi tất cả, quét đi mọi thứ...

...

Không khí buổi sáng trong lành chỉ làm tăng thêm niềm thích thú trong lòng Maddy. Nàng lanh lẹ dạo bước dọc con đường Nhà Vua và qua công trình mới được bắt tay xây dựng ở quảng trường Eaton, thậm chí còn thăm cảm phục kiến trúc sư đã sáng tạo nên những tòa nhà đang thi công, thiết kế chúng theo phong cách dinh thự của Công tước ở quảng trường Belgrave.

Suốt bữa sáng hôm nay, cha và nàng không nói gì khác ngoài chuyện vị trí giảng dạy ở trường đại học tổng hợp sắp ra đời. Jervaulx nói năm sau nó sẽ mở cửa và lấy cái tên đáng kính là Đại học Tổng hợp London nhưng công tác trù bị và tìm giảng viên thì phải bắt đầu sớm hơn, khoảng tháng Chín. Một tòa nhà đã được dựng lên ở phố Gower và Maddy nghĩ rằng sau khi ghé thăm Belgrave, nàng sẽ đến khu Bloomsbury, ngắm nghía bất cứ ngôi nhà nào có ở đó.

Lần ghé thăm này, nàng không mang theo tài liệu nào, chỉ có một lá thư mà nàng và cha cùng viết để cảm ơn Jervaulx về bữa tối và sự săn sóc ân cần của gã, đồng thời thể hiện sự tán dương bài thuyết trình ở Hiệp hội tối qua. Sau một vài tranh luận, họ cuối cùng cũng thống nhất được về mức độ thể hiện sự biết ơn và nhiệt tình đúng mực với vị trí giảng dạy toán học - Maddy nghiêng về phương án ít bộc lộ cảm xúc hơn nhưng cũng hiểu rõ, sẽ là sai lầm nếu không bày tỏ chút hứng thú nào.

Nàng rẽ ở góc phố dẫn vào quảng trường thì dừng lại. Thường thì vẫn có vài người rách rưới lảng vảng quanh những dinh thự sang trọng hy vọng tìm được vài xu lẻ, nhưng lúc này đây, cả một đám đông đủ kiểu đi đi lại lại quanh chiếc xe song mã màu lục đồ trước cửa dinh Công tước.

Maddy mím môi. Rơm vương vãi trên phố và chiếc xe song mã với đôi ngựa xám chần chu nom rất giống phong cách của một thầy thuốc. Khi nàng còn đứng ngập ngừng ở góc phố thì một cỗ xe lớn do một bầy ngựa đen kéo, phù hiệu đắp nổi trưng ra đầy đủ gia huy và tiêu ngữ của gia tộc, lao tới từ góc xa của quảng trường. Đám đông tản ra, cậu nhóc giữ chiếc xe song mã vội thúc ngựa nhường chỗ khi cỗ xe vĩ đại kia rầm rầm dừng lại trước cổng dinh thự.

Thậm chí trước khi gã hầu nhảy xuống để kê bậc đặt chân, cửa xe đã bị đẩy tung từ bên trong. Một quý bà có tuổi mò mẫm tìm tay của gã hầu và vội vã bước xuống, nâng cái váy đen lùng nhùng lên và giáng cây gậy chống với vẻ đầy kích động. Maddy thấy Calvin lao xuống cầu thang, vội vã tới bên bà, anh ta nâng tay đưa vị phu nhân già cả lên bậc cấp, rồi đến lượt một vị phu nhân trẻ hơn xuống xe. Gã hầu đỡ bà lên đầu cầu thang, đến đó thì cơ hồ bà mất hết sức lực: bà chao đảo, chực đổ vào gã. Gã vòng tay quanh nhà. Cửa đóng sập lại sau lưng họ.

Đám đông đứng vây quanh, xì xầm. Maddy không biết phải làm sao. Chân nàng tự động tiến chậm chậm về phía trước, từng bước một, như thể bộ não chẳng còn liên quan tới quyết định của cơ thể.

Ở rìa đám đông, dựa vào hàng rào bằng sắt vây bọc hông nhà, cậu nhóc chuyên quét dọn ở góc phố ngược nhìn Maddy và gật đầu tỏ ý nhận ra nàng. Nàng đứng đó ngần ngừ, một khắc sau, cậu bé tiến tới chỗ nàng.

“Chào tiểu thư. Chị nghe chuyện gì chưa?”

Nàng ngược lên. Tất cả cửa sổ đều được kéo kín rèm một cách quái gở. Và rèm được rải trên phố để giảm bớt tiếng bánh xe cộ xuống đường, như thể trong nhà có ai đó đang ốm rất nặng...

“Chưa.”

“Là Đức ông, thưa tiểu thư. Bị bắn.”

“Bị bắn u?” Maddy thì thào.

Cậu bé hất đầu về phía xe ngựa. “Gia đình ngài đã được gọi đến,” cậu bé kể ngắn gọn. “Nhưng Tom bảo là quá muộn rồi. Tom làm ở chuồng ngựa, thấy họ đi từ tỉnh mơ, thấy Đức ông được khiêng về trên cáng. Đấu súng đấy, thưa tiểu thư. Tự đâm đầu vào chỗ chết, Tom bảo thế. Lúc họ đưa vào nhà thì ngài đã ngỏm rồi.” Cậu nhún vai. “Có điều thầy thuốc vẫn nán lại. Em đoán là chờ thân nhân.”

Maddy trần trối ngược nhìn tòa dinh thự, không nói nổi lời nào. Tiếng bàn tán đột ngột lắng xuống. Tất cả đứng lặng đi nghe thứ đã dập tắt những lời rì rầm kia: tiếng thét của một phụ nữ vừa vọng ra - một tiếng rú chói tai, đâm lẹ - rền rĩ rít gào phủ nhận thực tại, rồi khàn đặc trong nỗi thống khổ khôn cùng. Cổ họng Maddy khô khốc và thít lại. Tiếng gào thét đột ngột dừng như có ai vừa chặn nó lại, và những người bên ngoài nhìn nhau vẻ thấu hiểu.

Nàng đan chặt hai bàn tay. Không thể nghĩ ngợi được gì. Nàng không tin nổi. Tối qua, mới tối qua thôi, nàng còn chưa từng thấy ai đẩy sức sống đến thế, tràn trề đến thế cả về tinh thần lẫn thể xác.

Một cuộc đấu súng. Một cuộc trao đổi những phát bắn điên rồ, vô nghĩa. Một khoảnh

khắc, và sinh mệnh kia hoàn toàn chấm dứt.

Làm sao có thể như thế? Trí óc nàng không chịu công nhận. Nàng đã từng biết đến gã như vậy: một kẻ trác táng, một tên vô lại - chỉ cần trước ngày hôm qua thôi, hẳn nàng đã nói, phải, tôi tin chứ, Công tước bị bắn và đã ngổm trong một trận đấu súng sáng nay. Nhưng giờ đây thì nàng bị sốc đến ngưng trệ cả đầu óc, vậy nên khi quay người đi, nàng không biết mình đi đâu hay làm gì.

Nàng cứ đi, hai tay đan chặt vào nhau.

Đêm qua gã đã biết việc này, tất nhiên. Gã ngồi đó mỉm cười với họ, nói về hình học, miêu tả nàng cho cha nàng nghe. Suốt lúc đó, gã vốn biết rằng gã sẽ phải đi mà đối diện với chuyện này trong vài giờ tới.

Điều đó nằm ngoài khả năng nắm bắt của tâm trí nàng. Nàng đã mất mẹ và một số bạn bè, tất cả đều vì bệnh tật, tất cả đều già hơn rất nhiều - không phải sự thay đổi đột ngột đến chóng mặt thế này.

Và mẹ gã - lạy Chúa, bà sẽ cảm thấy thế nào đây? Bà là người thứ hai trong hai phu nhân kia, Maddy chắc chắn trong tim mình như vậy, nhớ đến cái dáng loạng choạng đổ gục ở thềm cửa. Ôi, bà đã linh cảm, nhận thức được trước khi người ta nói với bà, và cất lên tiếng hét khủng khiếp đó khi biết chắc ấy là sự thật. Vị phu nhân kia - người bạn đồ đen, người già hơn đi vào nhà như bước vào một trận chiến - có thể bà sẽ không bộc lộ điều gì, đứng thẳng đờ và kiêu hãnh, lặng lẽ đau buồn.

Không hiểu sao Maddy cảm thấy nàng cũng nên có mặt ở đó, gắng giúp họ những gì có thể. Nhưng thay vào đó nàng thấy mình đang đứng bên trong cửa phòng khách tại nhà, ngôi nhà nhỏ của chính nàng. Cha nàng ngẩng đầu mỉm cười.

“Con đã về rồi à, bé Maddy?”

“Ôi cha ơi!” nàng cất tiếng.

Nụ cười của cha nàng biến mất. Ông thẳng người. “Chuyện gì vậy con?”

“Con không biết... con không...” nàng khẽ rên lên khô khốc, vẫn nắm tay đấm cửa. “Anh ta chết rồi, cha ơi! Anh ta bị giết trong một cuộc đấu súng sáng nay!”

Cha nàng ngồi lặng, tay ông lơ lửng trên những khối gỗ. Rất lâu sau, ông mới lẩm bẩm, “Chết rồi.”

Hai từ đó vang lên hun hút. Maddy quỳ sụp xuống bên cha, tựa đầu vào gối ông. “Thật... quá sốc.”

Ông đặt tay lên tóc nàng. Hôm nay nàng không đội mũ, nàng vấn tóc như tối qua. Ông khẽ vuốt ve gáy nàng. Ông chạm vào má nàng và quờ phải một giọt nước mắt rớt ra từ hốc mắt nàng.

Maddy ngẩng đầu lên. “Con không biết vì sao con... vì sao con lại khóc lóc thế này! Thậm chí con còn không ưa anh ta cơ mà!”

“Con không ưa sao, bé Maddy?” cha nàng nhẹ nhàng nói. “Ta thì có đấy.”

Rồi ông lại vuốt tóc nàng. Nàng áp má lên chân ông, thẫn thờ nhìn về góc phòng.

“Con không tin nổi,” nàng thầm thì. “Chỉ là con không thể tin nổi.”

CHƯƠNG 4

Trong mắt Maddy , lâu đài Blythedale nom giống một chiếc bánh ga tô trang trí cầu kỳ, với gạch màu cá hồi phơn phớt được điểm tô thêm những trụ bổ tường thẳng và vòm cong của lớp phủ bằng đá nhạt màu. Dưỡng trí viện mới của anh họ Edward bao gồm cả một vùng nông thôn rộng lớn của hạt Buckingham, một vườn hồng đang nở rộ vào độ tháng Mười, một đàn hươu sao nhỏ lững thững trong công viên và những con thiên nga đen nhàn tản lướt trên hồ, tất cả là tài sản kế thừa của một tông nam tước khánh kiệt phải bán tháo đi và giờ đây nó đang được bảo trì cẩn thận nhằm tăng hiệu quả an thần và thụ hưởng lên những bệnh nhân của anh ta.

Cháu họ của cha, bác sĩ Edward Timms điều hành Blythedale theo cách hiện đại và nhân văn nhất. Mỗi bệnh nhân đều có hộ lý riêng, việc quản thúc toàn thời gian chỉ dành cho những trường hợp nặng nhất và sẽ được bãi bỏ ngay khi có thể. Anh ta dành trọn tâm sức cho công việc, say mê miêu tả chi tiết những phương pháp điều trị, quản thúc trong lúc xẻ thịt xông khói cho mình và mời cha Maddy dùng thêm cá muối hoặc cà phê.

Maddy có thể nghe thấy tiếng phụ nữ khóc - loại âm thanh dễ gây phân tán và cũng dễ nhận thấy nhất - nhưng anh họ Edward dường như không để ý, lát sau, tiếng khóc kia cũng lắng dần. Nàng nhấp thêm cà phê, cố trang bị cho mình về chuyến viếng thăm trước mắt: cái nhìn đầu tiên của nàng về nơi chốn, con người ở đây và hình dung về vị trí của mình.

Anh họ Edward đã bảo đảm với nàng rằng nhiệm vụ chủ yếu thiên về giám sát hơn là công việc nặng nhọc. Sẽ có một nhân viên kinh nghiệm giúp đỡ cha trong khi nàng làm việc, và nhìn chung không thể từ chối lời đề nghị đến đảm đương việc quản lý vốn là của vợ anh ta nay đang ở cử đũa thứ ba với triển vọng rằng nếu mọi việc tiến triển tốt, vị trí ấy sẽ thuộc hẳn về Maddy. Lời đề nghị này trở nên đặc biệt phù hợp sau bức thư hồi đáp đáng thất vọng về vị trí giảng dạy toán từ một người có tên là Henry Brougham, báo rằng nguồn tài trợ của Công tước Jervaulx đã bị rút và chức giáo sư kia có một nguồn bảo trợ khác, một quý ông yêu cầu giấu tên và ông ta chọn một ứng viên khác chứ không phải ông Timms.

Và thực ra, hạt Buckingham cùng Blythedale nom thật hoàn hảo vào buổi sáng mùa thu, ánh dương sưởi ấm những bức tường mới được sơn sắc vàng hoa cúc trong phòng ăn, chiếu

sáng lấp lánh những đồ bạc và sứ hảo hạng mà vị tòng nam tước kia dành nhắm mắt để lại cùng với những bức họa và đồ gỗ. Ngôi nhà tỏa mùi sáp ơng và rèm mới. Không một chút tối tăm và ảm đạm nào được chấp nhận ở đây, anh họ Edward đã chỉ rõ vậy.

Mọi thứ đều thanh bình và dễ chịu, dù có quá xa hoa so với khái niệm của Maddy về lối sống Giáo hữu giản dị. Nhưng cảnh sắc xung quanh lại hợp với thị hiếu cao của các bệnh nhân của anh họ Edward. Chỉ có tiếng thốn thức xa xôi làm xấu đi khung cảnh lộng lẫy, nó vọng lại qua những khung cửa đóng chặt như một hồn ma lạc lối và sâu thẳm giữa ban ngày.

“Chúng ta bắt đầu công việc thôi chứ, cô em họ?” Vị bác sĩ lau miệng đoạn rung chiếc chuông đặt cạnh khuỷu tay. “Janie, gọi Blackwell đưa ngài Timms tới phòng khách của gia đình.”

Chị hầu xoe tạt dề nhún gối rồi biến mất. Một khắc sau, người trợ tá cho cha xuất hiện, toàn bộ quy trình ấy diễn ra trong sự im lặng và chính xác như một cái máy. Maddy tiễn cha xong, Edward bèn đưa nàng vào văn phòng của mình ở tầng trệt.

“Buru phấm.” Anh ta hất đầu về phía một chiếc giỏ đặt trên bàn. Anh họ Edward cũng có những nét mềm mại, thoải mái và điềm tĩnh của cha, nhưng đôi mắt đen của anh ta linh hoạt và thông minh, miệng hay mím lại. Anh ta không tuân thủ lắm quy tắc Trang phục Mộc mạc hay Ngôn từ Mộc mạc. Áo ngoài của anh ta dù không có cổ cồn nhưng rõ ràng được may bằng chất liệu đắt tiền. Nếu Edward nom có tự hài lòng với bản thân thì Maddy đoán rằng anh ta cũng có quyền được như vậy, bởi anh ta tư cách là người thành đạt nhất của họ nhà Timms với những hoạt động y tế hái ra tiền và cơ ngơi sang trọng mới mở rộng cải tạo ở Blythedale.

“Một trong những nhiệm vụ của cô đây,” ông anh họ nói, “là phânhiều loại thư từ gửi tới. Thư của anh thì mở ra và xếp vào giỏ kia, còn thư nào gửi cho bệnh nhân thì phải thêm vào hồ sơ của họ.”

Nàng ngược nhìn anh ta. “Sao ra một bản, ý anh là vậy?”

“Không cần. Chỉ cần mở và thêm thư vào hồ sơ. Hoặc nếu cô cảm thấy nội dung quan trọng hay có gì bất thường thì mang cho anh coi. Đôi khi, sửa lại một chút nội dung cũng không phải là sai trái.”

“Xin lỗi, em không chắc...” Nàng chạm vào chồng thư. “Anh không định để người bệnh nhận được thư của mình sao ạ?”

“Có một nguyên tắc bắt buộc là chúng ta phải giữ bệnh nhân luôn trong trạng thái hoàn toàn bình lặng và tĩnh tại. Liên lạc thường xuyên với gia đình sẽ dẫn tới việc bị kích động quá độ. Anh thường khuyên thân nhân hoàn toàn đừng có thư từ gì, nhưng cô thấy đấy, họ cũng bảo thủ lắm.”

“Ồ.” Maddy nói.

“Và anh nhắc cô nhớ rằng không bệnh nhân nào là đối tượng truyền giáo của chúng ta đâu đấy. Anh buộc phải yêu cầu cô tránh dùng Ngôn từ Mộc mạc. Có một số người cảm thấy bị xúc phạm khi nghe gọi thẳng tên mình.” Ông anh họ hơi đỏ mặt trước cái nhìn đánh lại của Maddy. “Tất nhiên là giữa chúng ta vẫn dùng cách nói đó, không thành vấn đề. Nhưng có lẽ tốt nhất là dùng hạn chế trong phòng riêng thôi.”

“Em sẽ cố, nhưng...”

“Anh chắc chắn cô có thể làm được. Cứ nhìn anh ra dấu mà làm theo. Để anh lấy cuốn sổ ghi chép đã, đầu tiên anh sẽ giới thiệu cô với từng người. ở đây chúng ta như một gia đình, việc cô luôn tâm niệm điều ấy rất quan trọng. Anh cảm thấy mình như một người cha với mỗi linh hồn đau khổ tìm đến Blythedale. Rồi cô sẽ thấy bệnh nhân rất giống trẻ con. Cứ nghĩ về họ như vậy thì cô sẽ không phạm sai lầm.”

“Vâng,” nàng đáp. ở đâu đó trong ngôi nhà, vài giọng nam cao đang hòa ca một giai điệu vui vẻ thì một người bắt đầu hét lên một cách khó hiểu, cuồng loạn, lạc hết cả nốt.

“Rồi cô sẽ quen,” anh họ của nàng nói, thoáng mỉm cười. “Có những người đang hồi phục nhưng cũng có người còn rất nặng.”

“Vâng,” nàng đáp lại và hít vào. “Em hiểu.”

Hiện có mười lăm bệnh nhân tại lâu đài Blythedale, mười lăm quý ông và quý bà bất hạnh

nhưng vẫn đủ may mắn vì gia đình có tiền chi trả cho việc ăn ở và chữa bệnh tại dưỡng trí viện tư xa xỉ nhất nước. Với danh tiếng tuyệt vời về đạo đức và phương pháp trị liệu của bác sĩ Edward Timms, Blythedale còn đắt đỏ hơn cả Nhà thương Ticehurst của bác sĩ Newington ở Sussex. Ở Blythedale, gia đình không được khuyến khích tới thăm, nhưng bất kì ai không có quan hệ cá nhân với bệnh nhân đều được đón chào tới đây tham quan bất kỳ lúc nào dưới sự hướng dẫn của nhân viên. Lâu đài chẳng có gì phải che giấu phía sau những bức tường, chẳng có gì phi nhân tính hay hèn hạ. Những liệu pháp điều trị tân tiến nhất như chế độ ăn lành mạnh, tắm nước lạnh, các thói quen giúp an dưỡng tinh thần và những trò thư giãn để khôi phục trí não được thực hiện trong không khí ngăn nắp ở Blythedale.

Các quý bà khâu vá và đi dạo trong vườn hồng, chơi cầu lông, uống trà thảo mộc giúp an thần, đôi khi được phép đứng vẽ ngoài trời. Các quý ông cũng theo chế độ điều dưỡng tương tự trừ việc thay vì khâu vá thì tập thể dục, chơi cờ, đọc những sách vở được tuyển chọn kỹ càng trong thư viện, và có thể được phép đi xa tới tận khu rừng nhỏ cũng thuộc dưỡng trí viện để hái hoa lá về cho các quý bà vẽ. Người nào đủ sức khỏe có thể đi nghe các bài giảng khoa học hằng tuần, chơi bài, và có một giáo chức Anh giáo lo về phần lễ cho tất cả mọi người, trừ những người ngang bướng nhất.

Blythedale hiện là nơi duy nhất đi trước thời đại trong số các dưỡng trí viện, anh họ Edward thông báo với nàng, về nỗ lực đặc biệt hòa nhập nam nữ trong một môi trường xã hội bình thường, với tỷ lệ hộ lý một-một vừa hợp lý vừa an toàn. Trước tiên, ông anh họ dẫn nàng vào phòng khách, nơi các ca sĩ đang tụ tập quanh một tay thối sáo. Tiếng la hét kinh dị lúc này đã tắt hẳn, nhưng một trong các giọng nam cao mặc áo trói, hai ống tay áo trắng bị cột lại sau lưng. Hộ lý của ông ta, một gã trai trẻ cơ bắp, tóc xoăn, vẻ quē mùa đứng sát bên. Khi Maddy và bác sĩ Timms tiến vào, bệnh nhân kia trăn trối nhìn nàng đầy hy vọng.

“Cô đến đưa tôi về nhà phải không?” người đàn ông mặc áo trói hỏi nàng. “Hôm nay tôi sẽ về nhà.”

“Chiều nay,” anh họ Edward đáp, “Kelly sẽ đưa ngài đi dạo.”

Mặt ông ta bắt đầu đổi sắc. “Nhưng tôi muốn về nhà! Vợ tôi sắp chết!”

Anh họ Edward liếc tay hộ lý. Kelly nói, “Chúng ta hãy ngồi xuống nghỉ ngơi nào, ngài John.”

“Cô ấy đang gọi tôi. Tôi là người được cứu rỗi của Chúa Jesus!” Người đàn ông lao mình về phía trước. Kelly khéo léo tóm lấy đai móc sau lưng áo trói mà kéo ông ta lại, đẩy mạnh cho ông ta loạng choạng. “*Tôi là người được cứu rỗi của người được cứu rỗi của Chúa! Vợ tôi chết vì tôi! Cô ấy hy sinh tính mạng mình cho tôi! Tôi đã được cứu rỗi, ngài nghe thấy không, thưa ngài? Tôi nói với ngài rằng tôi...*”

Tiếng ông ta mỗi lúc một ngân cao, gấp gáp và the thé hơn trong lúc Kelly kéo ông ta ra cửa. Những bệnh nhân còn lại, ba ông và năm bà, có vẻ không để ý, trừ một trong những giọng nam cao, bắt đầu phá lên cười. Một cô gái còn trẻ và rất dễ thương, phục sức trang trọng, ngồi nhìn vô hồn ra ngoài cửa sổ, trong khi ngay bên cô là một phụ nữ đang cúi đầu khâu vá, vừa khẽ đung đưa vừa thì thầm. Tiếng cười của giọng nam cao tắt ngấm và ông ta cắn môi nhìn Maddy về hồi lỗi.

Tiếng thét man dại vẫn dội lại, mỗi lúc một xa, nhưng anh họ Edward đã bắt đầu giới thiệu nàng với từng bệnh nhân dù có nhận được câu trả lời hay không, và rồi với hộ lý của bệnh nhân. Anh ta hí hoáy ghi vào sổ rồi đưa cho Maddy đọc.

“Cô Susanna bị trúng trầm uất,” anh ta nói. “Nó ảnh hưởng rất nặng đến cô ấy. Hôm nay cô cảm thấy thế nào, cô Susanna?”

“Tôi ổn,” cô gái thần thờ trả lời.

“Cô có muốn hát không?”

“Không, cảm ơn bác sĩ.”

Tâm trí tràn ngập sợ hãi - Maddy đọc. Bị giày vò bởi những suy nghĩ vớ vẩn nhất - chán ăn, mất ngủ - nói về chuyện tự tử, cố gắng hủy hoại bản thân bằng cách trẫm mình - trước đây từng hạnh phúc và mãn nguyện trong các thú vui của nữ giới - trúng trầm uất xảy ra sau rối loạn kinh nguyệt do tâm trí bị kích thích quá mức với việc học hành quá nặng nề, làm chệch dòng chảy của máu nuôi dưỡng cơ quan sinh sản nữ.

Anh ta mỉm cười vỗ vai Susanna rồi đi tiếp. Maddy được giới thiệu với bà Humphrey, người bị bệnh lú lẫn và đang đối mặt với chứng trì độn ngày càng nặng. Người đàn bà mỉm cười vui vẻ và hỏi cô có phải người nhà Cunningham không.

“Không,” Maddy trả lời. “Tôi là Archimedeia Timms.”

“Tôi gặp cô ở Ấn Độ rồi.” Từ người bà Humphrey thoảng ra mùi chua của trẻ chưa thay tã. “Cô cởi đồ cho tôi.”

“Ồ không. Bà... bà nhầm rồi.”

“Vào lúc sáu rưỡi.” Bà Humphrey gật đầu. “Cởi mũ.”

Không nhận ra chồng con, trong sổ ghi. Lú lẫn và trí năng ngày càng suy thoái bởi sự tấn công của khủng hoảng mãn kinh ở phụ nữ.

“Đưa bà Humphrey về phòng chăm sóc,” bác sĩ nói với hộ lý của bà. Mày anh ta hơi nhúu lại. “Ta phải yêu cầu cô chú ý hơn tới vấn đề vệ sinh.”

Các bệnh nhân trong phòng khách này đại diện cho những “cư dân” dễ quản nhất của Blythedale, Maddy nhận ra vậy. Ngài Philip, một trong những giọng nam cao ban nãy, luôn cảm thấy lơ mơ, thức ăn có vị lạ. Ông kể với Maddy rằng mình cười phá lên bất cứ khi nào nghe thấy chuyện buồn và điều đó khiến ông phiền lòng rất nhiều. Ông khúc khích cười trong lúc nói câu đó. Công nương Emmaline một mực khẳng định rằng cô là trẻ mồ côi, một đứa trẻ bị bỏ rơi đã mất hết gia đình dưới máy chém, thay cho lời gợi ý dụ dỗ của anh họ Edward rằng cha mẹ cô là Đức ông và Phu nhân Carthcarte, hiện ở hạt Leicester và vẫn đang sống hoàn toàn khỏe mạnh. “Nhưng rốn của tôi đã biến mất,” Công nương Emmaline thông báo chắc như đinh đóng cột với ông như thể nó chứng minh cho những điều cô nói.

Ngoài sổ này, các bệnh nhân còn lại đều bị giam trong phòng sau hai lần cửa, lớp ngoài làm bằng gỗ dày, lớp bên trong bằng song sắt. Hầu hết đồ đạc đã được chuyển đi trừ giường bệnh và chỗ ngả lưng cho người chăm sóc.

Bệnh hưng cảm, sổ ghi lại, nguy hiểm và phá hoại - loạn trí và suy nhược bởi tập trung quá độ vào nghiên cứu tôn giáo.

Và một trường hợp khác, *Hung bạo động kinh - luôn cần quản thúc.*

Rồi trường hợp nữa: *Lú lẫn - từ chối nói chuyện - bị ảo giác - không thể kiểm soát - tiêu giảm cảm xúc.*

Ngay cả với những bệnh nhân này, anh họ ưd cũng đích thân trò chuyện và nhắc lại với Maddy về lợi ích của lịch trình nghiêm khắc hằng ngày, thức ăn đơn giản, lành mạnh và những thói quen mang tính nguyên tắc về việc thiết lập lại khả năng tự kiểm soát cũng như hướng tâm trí yếu ớt của bệnh nhân ra khỏi những mối bận tâm không tốt cho sức khỏe.

Maddy cố tin ông anh họ. Nàng cố thấm nhuần tính thực tế và khôi hài lạc quan của anh ta, nhưng thật tâm nàng chỉ ước có thể cuộn mình trong giường riêng ở Chelsea mà khóc thương những con người khốn khổ kia. Nàng vốn tưởng mình mạnh mẽ và là một y tá có kinh nghiệm, nhưng cứ thêm một cuộc gặp gỡ, Blythedale lại thêm giống một loại lò luyện ngục tiện nghi nhưng hãi hùng.

“A đến giờ chúng ta cạo mặt đây,” anh họ Edward nói, nhìn qua bộ song sắt thay cho cửa bình thường ở phòng của những bệnh nhân hung dữ nhất. Anh ta dừng lại trước một cánh cửa không khóa và nghiêng người nói thầm với Maddy, “Đây là một trong những trường hợp bi thảm nhất của viện, anh e là vậy đấy. Một ví dụ của chứng rối loạn đạo đức phát triển thành bệnh hưng cảm.”

Nàng cắn môi, thầm mong giá anh ta đừng nói trước với nàng. Điều ấy khiến nàng còn ngần ngại hơn khi ngẩng đầu nhìn vào cư dân bất hạnh tiếp theo của dưỡng trí viện.

“Xin chào,” vị bác sĩ bước vào phòng và thân mật nói. “Hôm nay ngài cảm thấy thế nào ạ, thưa ngài?”

Bệnh nhân không đáp, tay hộ lý trả lời, “Không đến nỗi, bác sĩ ạ. Không đến nỗi lắm.”

Maddy cuối cùng cũng ép được mình bước qua ngưỡng cửa và ngẩng đầu lên. Tay hộ lý vạm vỡ đang mài dao cạo, nom y hệt một võ sĩ, tóc cắt gần trụi. Cách đó vài bước, một người đàn ông bận quần bó nhạt màu và sơ mi trắng, một tay bị xích vào khung giường đang đứng quay lưng lại họ, nhìn qua cửa sổ bên ngoài.

“Ái hữu,” nàng ép mình nói lời chào với giọng bình thường nhất mà nàng có thể gắng gượng.

Người đàn ông đột ngột quay lại, cử động khựng lại giữa chừng với tiếng loảng xoảng chói tai của xiềng xích bằng thép, mớ tóc đen lòa xòa rũ rượi trên trán, đôi mắt xanh sâu thẳm ánh lên vẻ cuồng nộ mang sắc cô ban thắm: một tên cướp biển bị giam cầm và xiềng xích, một chiếc thuyền mắc cạn.

Cổ họng Maddy nghẹn cứng.

Gã chăm chăm nhìn nàng, im lặng. Không có dấu hiệu nào cho thấy gã nhận ra. Không gì cả.

“Anh!” nàng thầm thì.

Gã hơi cụp mắt, nhìn nàng dưới bóng mi. Cảnh giác, thịnh nộ, cả niềm đam mê sâu sắc và mãnh liệt - tất cả đều phơi bày trên mặt gã, trong tư thế của gã, trong hơi thở tập trung và bất ổn với quai hàm siết chặt và bàn tay không bị xích của gã cứ mở ra rồi nắm lại, cứ thế, cứ thế mãi.

“Anh... không nhớ sao?” nàng ngập ngừng hỏi. “Tôi là Maddy Timms. Archimedeas Timms.”

“Hả, hai người biết nhau sao?” anh họ nàng ngạc nhiên hỏi.

Maddy ngoảnh đi khỏi hình dáng man rợ bên cửa sổ. “Dạ, vâng, cha và em... đây là Công tước Jervaulx, phải không ạ?”

Những lời đó được thốt lên một cách khó khăn.

“Ừ, đúng vậy đấy. Đức ông Christian phải tới chỗ này vì bị nguyên rủa.”

Đức ông Christian nhìn Edward trừng trừng như thể muốn dùng tay không xé cổ họng vị bác sĩ.

Anh họ nàng mỉm cười ôn hòa với người bệnh. “Quả là một trung hợp thú vị.” Anh ta ra hiệu về phía Maddy. “Ngài có nhớ cô Timms không, ngài Christian?”

Ánh mắt Jervaulx rời khỏi anh họ Edward, chiếc về phía nàng, rồi đảo lại. Gã tựa vào bệ cửa sổ, ngả đầu lên những tấm kính được gia cố bằng song sắt.

“Nhận thức của ngài ấy bị hạn chế,” anh họ Edward nói. “Trong phạm vi của một đứa trẻ hai tuổi. Như anh đã nói, có vẻ ngài ấy có tiền sử rối loạn đạo đức, bất ngờ suy thoái thành lú lẫn. Rồi thành hưng cảm, đặc biệt là khi nóng giận. Chứng đột quỵ đã khiến ngài ấy bất tỉnh suốt hai ngày và chớm hôn mê, các dấu hiệu sống giảm xuống tới mức người ta tưởng ngài ấy đã chết.”

“Vâng,” Maddy đáp lại bằng giọng khô khốc. “Chuyện đó... nhiều người đã nghĩ rằng anh ta... bị giết.”

“Đó là một câu chuyện thú vị. Tất nhiên hoàn toàn bí mật, cô không được tiết lộ ra ngoài, nhưng sở dĩ ngài ấy ở trong tình trạng này là do là một cuộc chiến vì danh dự, đấu súng. Ngài ấy không hề bị thương, nhưng sự kích động thần kinh trong khoảnh khắc giao đấu có vẻ đã thúc đẩy chứng đột quỵ. Bác sĩ quả đã tuyên bố ngài ấy lìa trần và yêu cầu khâm liệm, nhưng lũ chó của ngài ấy điên cuồng đến mức không một nhân viên tang lễ nào dám đụng vào ngài.” Edward lắc đầu. “Nghĩ mà lạnh gáy, nếu những con vật đó không làm ầm lên như vậy. Tiếng ồn ào bằng cách nào đó đã tác động tới Công tước, tạo ra đủ cử động và mạch đập để chứng tỏ rằng ngài còn sống. Và tất nhiên, theo thời gian ngài tỉnh lại, các cơ cũng bắt đầu hoạt động. Nhưng ngài lại rơi vào trạng thái hưng cảm điên loạn này.” Edward hí hoáy ghi chép vào sổ, cẩn thận quan sát Jervaulx rồi lại viết. Anh ta đóng sập cuốn sổ và đưa cho Maddy. “Tất nhiên, cô biết rằng sự nuông chiều và việc thiếu hụt nguyên tắc đạo đức dẫn tâm trí tới những hoạt động phi lý. Ngài ấy không nói nữa và bị những cảm xúc nguyên thủy điều khiển. Điều đó rất phổ biến trong những trường hợp như thế này, khi mà nền tảng tiên quyết lại bị đặt ở sự suy đồi và ngoan cố: nó gây ra suy sụp, mất đi lương tri vốn kiểm soát những khao khát, dục vọng bản năng, xâm phạm nghiêm trọng những thói quen tốt đẹp trước đây. Về thể chất thì ngài ấy rất khỏe, ta nói đúng chứ, Larkin?”

Tay hộ lý khịt mũi. “Ây dà, đúng vậy đấy. Trừ tay phải. Cô thấy đấy, tôi chỉ xiềng tay trái lại thôi, đó là cánh tay mà cô phải coi chừng.” Anh ta đặt con dao cạo xuống.

“Quản thúc tối thiểu,” Edward gật đầu tán thành. “Thế lực ngài ấy rất tốt, nhưng những thứ khác thì bị hạ xuống hàng bản năng thú vật.”

Larkin đi kéo chuông. “Để xem hôm nay ngài ấy thấy thế nào về việc cạo mặt. Hôm qua chúng tôi phải dùng cùng lúc cả áo trói và ghế xích đấy.”

Maddy cup mắt, không chịu nổi nữa. Phải đối diện với đôi mắt trống rỗng đầy uy lực kia. Nàng thấy bị quật ngã, bị đánh tơi tả, khổ sở. Rằng gã lại ở đây...

Thà gã chết đi. Nhìn gã, nàng biết điều đó.

Nàng áp cuốn sổ vào váy. “Liệu anh ta có khỏi không ạ?”

“A...” Anh họ nàng cắn môi trên. Anh ta nhướn mày. “Anh sẽ không giả bộ là trường hợp này không nghiêm trọng đâu. Mẹ của ngài ấy là một phụ nữ Công giáo rất tốt và nhân từ, thật sốt sắng trong các hoạt động từ thiện và truyền bá trong nhà thờ. Bà ấy đã nói với anh rằng con trai bà có tiền sử dài về bê tha và nổi loạn. Với những thói quen ngông cuồng và vô độ như thế...” Ông anh họ thở dài. “Ồ, điều anh định nói là... nếu ở Blythedale mà còn không thể chữa khỏi cho ngài ấy thì chẳng ở đâu chữa được cả.”

Maddy siết chặt cuốn sổ. “Và anh đang dùng liệu pháp gì ạ?”

“Điều chỉnh lịch sinh hoạt là quan trọng nhất, tất nhiên, để gây dựng dần thói quen tự kiểm chế và sự tĩnh tại của tâm trí. Những bài thể dục thường xuyên, hoàn toàn tĩnh lặng để trấn tĩnh ngài ấy, một chuỗi những bài tắm trị liệu, khóa học đọc, chủ đề được lựa chọn để kích thích trí tuệ chậm phát triển và truyền sự ôn hòa vào tâm hồn. Không vẽ. Bút và những thứ dùng để viết lách có vẻ như đẩy ngài ấy tới những trạng thái kích động dữ dội nhất. Phải dùng vũ lực mới buộc được ngài ấy dùng thuốc an thần. Anh e rằng chưa thấy tiến triển nào để trông đợi tới cái lúc có thể yên tâm đưa ngài ấy ra phòng khách cùng với những bệnh nhân có kỷ luật, nhưng chẳng bao lâu nữa ngài ấy sẽ được đi dạo cùng những người bị hưng cảm khác để tránh

làm cho ngài ấy cảm thấy bị cô lập.”

Jervaulx khoanh tay, dây xích kêu lách cách. Maddy ngược mặt nhìn gã. Biểu cảm của gã đã dịu lại, chuyển từ sự man dại kìm nén thành dấu hiệu giấu cợt. Gã nhìn lại nàng với kiểu cười nửa miệng, một bên mép khẽ nhếch lên.

Thật kinh ngạc. Gã lại có vẻ là mình, tay quý tộc điềm tĩnh, nàng cơ hồ đã đợi gã lên tiếng hoặc gật đầu, nhưng gã chẳng làm gì. Gã chỉ mỉm cười vẻ khoái trá khiến nàng nhớ đến cái lối giảo hoạt của gã khi quan sát nàng đêm đó và tả lại cho cha nàng. Nàng đột nhiên cảm thấy chắc chắn rằng gã có nhớ nàng.

“Jervaulx,” nàng nói, bước tới một bước. “Cha tôi cũng ở đây John Timms. Anh... ngài hợp tác với ông trong phát kiến mới về hình học đấy.”

Nói chuyện vửa gã hơi nhặt đi. Gã nhìn nàng thật chăm chú, đầu gã hơi nghiêng về một bên như cách chú chó dõi nhìn khi nó cố xuyên thấu bí mật trong động tác của con người. Nàng để ý rằng gã quan sát miệng nàng khi nàng nói - nhưng gã không điếc, lúc này gã đã lập tức quay về nơi có tiếng nói vang lên.

“Anh có muốn cha tôi tới thăm anh không?” nàng hỏi.

Gã lịch thiệp khẽ cúi đầu đồng ý.

Maddy cảm thấy niềm phấn khích tuôn trào. Gã vừa đáp lại lời nàng với trí năng hoàn hảo, chắc chắn vậy. Nàng liếc nhìn về phía Edward. Vị bác sĩ chỉ lắc đầu. “Ngài ấy đang cố làm cô hài lòng thôi. Người điên đôi khi rất ranh mãnh. Hãy hỏi ngài ấy, dùng đúng giọng cô vừa dùng, xem ngài ấy co sphải là vua Tây Ban Nha không.”

Nàng sẽ không làm thế, đó là một trò lừa quá rẻ tiền. Nàng không thể tin rằng ẩn sau đôi mắt kia chỉ là trí não của một đứa trẻ hai tuổi. Thay vào đó, nàng nói, “Anh không bao giờ ngờ sẽ thấy tôi ở đây, phải không?”

Dây xích phát ra tiếng kêu khe khẽ khi gã xoay người. Gã quan sát nàng - và lắc đầu.

Và khi gã làm vậy, nàng nhận ra rằng mình đã dùng giọng phủ định trong câu hỏi và nhắc nhở cho gã trả lời không.

“Anh không hiểu tôi nói gì.” Nàng thất vọng thốt lên.

Gã ngập ngừng, với cái nhìn như muốn xuyên qua bức màn ngôn ngữ, và rồi chỉ đứng đó yên lặng, miệng gã sưng sả cong lại.

“Tôi rất tiếc,” nàng bốc đồng nói. “Tôi rất tiếc là nỗi bất hạnh này lại giáng vào anh.”

Gã nở nụ cười nửa miệng, giấu cợt ẩy. Đứng thẳng lên, gã đưa bàn tay bị xích ra như thể để đỡ lấy tay nàng và cúi người. Theo phản xạ, Maddy đón lấy nó. Gã ngả tới - và đột nhiên kéo mạnh nàng về phía gã, xoay nàng áp vào ngực gã, bàn tay bị xích của gã trên cổ họng nàng, tay kia ghì chặt nàng vào ngực.

“Dao cạo!” anh họ nàng hét lên. “Lạy Chúa *Larkin!*”

Tay hộ lý quay ngoắt lại, trên tay y là xô nước cô hầu vừa mang tới cửa. Y buông chiếc xô làm đổ nước lênh lảng lên thảm và lao về phía họ. Nhưng Jervaulx gầm gừ lạnh sống lưng khi gã áp lưỡi dao cạo vào cằm Maddy.

Larkin dừng khựng lại. Maddy có thể thoáng liếc thấy ngón cái của Jervaulx tì trên lưỡi dao, thấy Larkin, Edward cùng cô hầu gái ở cửa, tất cả trong một khoảnh khắc ngưng đọng. Jervaulx ghì mạnh nàng, cánh tay gã ép chặt eo nàng không thương xót, hơi thở của gã rít qua kẽ răng phả vào tai nàng.

“Đừng chống cự,” anh họ Edward điềm tĩnh nói. “Đừng làm gì hết.”

Maddy không hề có ý định chống cự. Cách gã ôm nàng khiến nàng đau ê ẩm, nàng có thể cảm thấy mình chẳng đáng kể gì so với sức ghì của gã. Gã là một bức tường căng thẳng, cứng như đá, hàm hập nóng và hỗn hển sau lưng nàng, cổ tay gã lún sâu vào da thịt nàng khi gã kéo

nàng lùi xa cùng mình hết độ căng của dây xích và dùng chân ngoắc lấy bàn cạo.

Gã kéo bàn cạo về phía họ, thật thận trọng, dừng lại khi nó chực đổ và rồi lại nhích nó đến gần. Edward bắt đầu nói bằng giọng rất êm tai nhưng Jervaulx chỉ làm ngơ. Gã bỏ con dao cạo khỏi cổ Maddy, vung khuỷu tay hất chiếc bồn cạo bằng đồng xuống sàn. Dây xích lạch cạch cạnh mép bàn khi gã cứa thẳng lưỡi dao cạo từ ngoài vào giữa mặt bàn đánh véc ni, tạo ra một đường rạch mờ mờ.

Gã vẫn siết chặt Maddy. Nàng cảm thấy các khối cơ của gã chuyển động khi gã vòng cổ tay lại rạch một đường cắt ngang đường đầu tiên kia. Khi Larkin bước một bước tới gần gã, lưỡi dao lại lập tức gí lên cổ họng nàng. Nàng lắng nghe hơi thở nặng nhọc bên tai mình, cảm thấy sức nóng của nó trên da thịt nàng và nhịp đập thành thịch của chính tim nàng cũng như của gã.

“Cứ để mặc ngài ấy,” anh họ Edward lẩm bẩm. “Để ngài ấy hoán tất nốt đi.”

Jervaulx chờ đợi, giữ lưỡi dao cạo chỉ chạm vào da nàng. Anh họ Edward gật đầu với gã.

“Ngài cứ tiếp tục đi ạ, ngài Christian.”

Thoáng sau, bàn tay Jervaulx siết mạnh hơn trên cán dao cạo, rồi gã kề đầu lưỡi dao vào chỗ giao nhau của chữ thập. Với một nỗ lực mà Maddy cảm thấy đang sôi trào khắp cơ thể gã, gã kéo một đường lượn hình chữ S ngoằn ngoèo, đều đặn dọc theo trục của đường kẻ.

Gã thả rơi con dao cạo. Nó đập vào mặt bàn, một tiếng cạch lớn vang lên. Gã ấn tay sau đầu nàng, ép nàng nhìn xuống hình vừa được khắc.

Tay gã lỏng ra. Gã buông nàng. Maddy đứng ngậy ra đó, trân trối nhìn chiếc bàn.

Rồi nàng quay người. Sự mong đợi căng thẳng trên khuôn mặt gã, sự tập trung... gã trông chờ *nàng* hiểu gã, gã không nhìn bất kỳ ai khác.

Nàng không hiểu ký hiệu đó. Nhưng nàng biết đó là ký hiệu toán học.

“Đợi đã!” Nàng chớp lấy bàn tay gã. “Đợi đã!” Nàng quay về phía Larkin và anh họ Edward. “Đừng trừng phạt anh ta, đừng làm gì tổn thương anh ta!” nàng vừa kêu to vừa lao ra khỏi phòng.

Nàng rìm thấy cha trong phòng khách, ông đang nghe viên trợ tá đọc sách. “Cha!” nàng chạy lại vỗ lấy tay ông. “Đây là gì ạ?”

Nàng cầm ngón trỏ của cha và di hình chữ thập trên mặt bàn bóng loáng, rồi đến đường lượn sóng dọc theo nó.

“Đó là hàm tuần hoàn,” cha nàng đáp.

Maddy thở phào đoạn chớp lấy giấy bút. “Định nghĩa thế nào ạ?”

“Chuỗi vô hạn, con muốn định nghĩa thứ đó sao?”

“Bất cứ thứ gì! Bất cứ thứ gì về nó. Nếu người ta đưa nó cho cha, cha sẽ trả lời lại như thế nào ạ?”

“Đưa nó cho cha? Là sao...”

“Cha, con sẽ giải thích sau, nhưng con phải quay lại đó ngay bây giờ! Chỉ cần bảo cho con... hàm tuần hoàn, giống như chuỗi của ông Fourier ấy ạ? Viết ra thế nào cha? Bắt đầu là sin x bằng đúng không ạ?”

“Chuỗi hàm sin. Hay con nhận được chuỗi hàm cosin?”

“Đồ thì khác nhau phải không cha? Với cái này...” Nàng cắn môi và nhắm mắt, cố nhớ lại những vết dao trên lớp véc ni. “Đường cong bắt đầu... ở điểm giao nhau của hai trục.”

“Đó là hàm sin. Sin x bằng x trừ đi x mũ ba trên giai thừa, cộng x mũ năm trên năm giai thừa, trừ đi x mũ bảy trên bảy giai thừa, cứ như vậy.”

“Phải, phải rồi!” Maddy viết nguệch ngoạc những biểu tượng quen thuộc, cố viết thật to và dễ nhìn. “Ôi cha, cha không tưởng tượng nổi đâu! Lát con sẽ quay lại kể cho cha!”

Nàng băng qua tiền sảnh làm bằng đá cẩm thạch theo lối kiến trúc Ba rốc rồi vọt lên cầu thang. Sàn nhà trải thảm cột kẹt dưới chân nàng. Khi tới phòng giam có cửa bằng chấn song của gã, nàng phát hiện ra rằng lời khẩn cầu của mình đã bị bỏ qua. Larkin và một tay hộ lý khác đang thô bạo ép Jervaulx áp mặt vào tường, giữ chặt gã ở đó trong khi thắt nốt hai ống tay áo trói.

Khi Maddy dừng lại ở ngưỡng cửa, họ buông gã ra. Gã không quay người, không cử động, không kháng cự, chỉ cúi đầu, ngã vào tường, một hình bóng trắng toát nổi trên góc nhà mờ tối.

“Giá như các người đừng...”

“Em họ Maddy!” anh họ Edward quay lại. “Cô bình tâm lại chưa? Cô có muốn nằm một chút không? Quả là thảm họa! Một lỗi không thể biện hộ của Larkin khi để cái dao cạo đó trong tầm với của ngài ấy! Khi chúng ta tối giản xiềng xích, lúc nào cũng phải tuyệt đối thận trọng. Đáng lẽ anh không bao giờ nên cho cô vào đây.”

“Không sao đâu. Đó là hàm sin! Ôi, giá như mấy người đừng dùng thứ đó với anh ta.”

Jervaulx dựa vai vào tường, quay người lại, và Maddy cảm thấy trong ánh mắt gã nhìn nàng có sự kết tội.

“Hình mà anh ta vẽ,” nàng nói, huơ tờ giấy cha đọc cho chép. “Đó là hàm sin.”

“Phải... như anh đã nói với cô... những dụng cụ viết lách, dù ở dạng nào. Cũng kích động quá mức bộ não của ngài ấy. Cô không được suy diễn ý nghĩa nào từ việc ngài ấy vừa làm.”

“Nhưng nó có nghĩa! Đây chính là chuỗi vô hạn biểu thị cho nó!”

“Không. Không, anh phải kiên quyết nhắc lại rằng bây giờ chúng ta phải để ngài ấy trong bầu không khí hoàn toàn vô ưu. Đừng... e họ Maddy!” giọng ông anh họ đánh lại khi nàng bắt đầu cầm tờ giấy đi ngang qua người anh ta. Anh ta giật nó khỏi tay nàng, vò nát. “Không được cho ngài ấy thấy bất cứ thứ gì khiến ngài ấy bị nặng hơn.”

Nàng dừng chân, Jervaulx quan sát nàng.

“Đó là hàm sin,” nàng nói với gã, bất chấp gã ông anh họ.

Nếu nàng trông đợi một phản ứng, hay sự lĩnh hội nào đó, thì nàng chẳng có gì. Gã chỉ nhìn nàng như thể có một bức tường thủy tinh giữa họ và gã không thể nghe thấy giọng nàng.

CHƯƠNG 5

Đi hết rồi... đi... tất cả đi trừ côn đồ cạo mặt, chó ngoài cửa, phòng ngủ, không riêng tư, ném xuống sàn... làm thức ăn hòng... ăn hay không.

Vì điên.

Vì... điên.

Giường, tay trói chân buộc... buộc như cờ-on-con vật, béo hồng... đuôi xoắn. Từ ngữ biến mất, biến mất, luôn rất... xa. Đầu gã buốt nhói khi phải theo đuổi cái tên.

Vì... điên. Gã cố nói từ ấy thật nhỏ, uốn lưỡi nặn từng âm thanh.

Gã sợ cái lỗi nó vang vọng lên. Không, không, không - nó sẽ vang lên như thế đó.

Không nói chuyện, từ chối.

Thịnh nộ và kinh hãi quay cuồng bất tận trong gã. Tất cả đều nói quá nhanh, là vậy đấy; họ mấp máy, họ lú lú, họ không cho gã một cơ hội để hiểu được.

Đặt tay - TA! Vì Chúa, không có quyền. Quái vật dần độn, đâm đá, lịch tẩm chết tiệt, xiềng xích vườn người lạ nhìn; giận dữ, đánh, TUI NHUC; ghế trời; những tên điên kinh tởm, ồn ào, huyền thuyên - bị tước khỏi bạn bè gã, ngôi nhà của chính gã, cuộc đời gã.

Gã nằm dán mắt vào những cái bóng mờ tối trên trần thạch cao đẹp đẽ, dõi theo họa tiết hình ô van tới nơi nó nhập vào với tường và bị thô bạo chia nhỏ bởi bức vách ngăn phòng giam này ra khỏi thứ hắc từng là một gian phòng lịch lãm. Ngoài sảnh, một trong những gã điên đang rên rỉ, âm thanh đó là Christian sợ hãi từ đâu đó thẳm sâu trong cổ họng và lồng ngực gã,

bởi vì nó cũng giống như âm thanh gã muốn tạo ra, nỗi tuyệt vọng mà chỉ niềm kiêu hãnh và cơn thịnh nộ lạnh lùng mới níu giữ lại nỗi bên trong.

Giam ở đây đủ lâu rồi... đủ lâu... tên điên.

Đôi khi gã cố gắng nghĩ đến điều đó, để xác định xem ai giữ gã ở đây, là ai, ai mong ước đẩy gã vượt qua bờ vực điên cuồng. Gã nhớ những khuôn mặt, đôi khi gã có thể đặt tên cho chúng, khi khác gã nghĩ về đúng các khuôn mặt ấy, nhưng những cái tên không còn ở đó.

Điều đó xảy ra Vì-diên. Gã đã nhìn nàng: *trắng cứng đờ... thứ...* cái từ chỉ thứ mà nàng đội trên đầu chập chờn bay biến mất. *Nói anh, tôi. Biết, biết.*

Lắng nghe. Nghe thật kỹ, thật kỹ.

Vì-diên dường như vừa đúng vừa không đúng. Quả thật, gã càng ngẫm nghĩ, nó càng có vẻ kỳ quái, nhưng khi gã cố gắng nghĩ về nó quá nhiều, cố hết sức lôi cauu trả lời ra từ cái mê cung vừa nổi lên vừa tan biến trong đầu, gã lại cảm thấy buồn nôn.

Có tiếng bước chân cọt kẹt ngoài sảnh, giọng nói quen thuộc; cảnh giác, vì gã không bao giờ biết tiếp theo họ sẽ làm gì với mình. Ngọn đèn lắc lư, hắt những bóng người bị chấn song cắt dọc trong vệt sáng đảo qua đảo lại trên trần nhà. Gã nghe thấy tiếng khóa cửa lạch cạch, và âm thanh nặng nề khi tay hộ lý thức dậy.

Một tiếng thềm thì của phụ nữ, rồi dáng nàng trong ánh nền nom như nàng đang cúi về phía chiếc giường nhỏ trong góc. Nàng nói chuyện với khối thịt cục mịch ngồi ở đó. Hai người lú lú những gì gã không hiểu trong một phút, rồi tên Đười Ươi đứng dậy lê bước khỏi phòng.

Nàng đặt nền lên bệ cửa, quay về phía gã. Quả không chịu đựng nổi khi bị nàng nhìn thấy trong tình trạng bị xúc phạm hèn hạ đến thế này, sự nô dịch tuyệt đối này; gã nhắm mắt vờ ngủ, xóa mọi thứ đi - *thức dậy phòng ngủ; chó, tên, bản thân, TỪ NGŨ! Từ ngữ hiểu được, từ ngữ thoát ra* - giấc mơ điên cuồng này sẽ qua.

“Ervoh,” nàng lẩm bẩm. “Anh con thuc khong?”

Nàng chạm vào vai gã. Nỗi hổ thẹn khiến gã nghiêng răng quay đi khỏi nàng, lòng kiêu hãnh khiến gã siết chặt nắm tay và giật mạnh đồng xiềng xích.

Tiếng loảng xoảng làm nàng giật mình, nàng rút tay lại và sợ hãi nhìn gã. Gã cảm thấy thỏa mãn trước sự cảnh giác của nàng và trừng mắt với nàng đầy ác ý.

Nàng mỉm cười ân cần. “Phuong trinh sin,” nàng nói. “Chuoi vo han.”

Nàng đưa ra một tờ giấy. Trong ánh nến, nét mực sẫm và rõ ràng.

PHẢI!

Phải, phải, phải, gã muốn hét lên. *Cô nghe thấy ta, cô hiểu; ta đây!*

Nhưng gã không làm gì. Đột nhiên gã sợ cử động, sợ rằng gã sẽ khiến nàng sợ mà bỏ đi sau trò dọa nạt vừa nãy. Nàng trở nên quý báu, vô giá, một viên ngọc khôn sánh; gã không thể, *không thể* liều lĩnh làm gì sai lúc này.

Gã nhận ra mình bắt đầu thở gấp quá. Gã điều chỉnh hơi thở, tự kìm nén bản thân. Với một nỗ lực đầy ý thức, gã thả lỏng cánh tay và mở bàn tay đang siết lại ra, đặt hai bàn tay bị xích trên giường. Gã nhìn vào mắt nàng và mạo hiểm gật đầu một cái thật nhẹ nhưng rõ ràng.

“Phuong trinh sin,” nàng nói, hơi nhấn mạnh. “Phải không?”

Phải, gã nghĩ. *Phải*. Gã nghĩ gã nên nói *phải*, và rồi lại không dám liều lĩnh. Thật thận trọng, gã lại gật đầu.

Phuong trinh sin. Phuong trinh sin. Những từ ngữ quay quanh đầu gã. *Phuong sinh, phuong*

dinh sim, phương trình sinh, nháo nhào, hai súc sắc, bánh xe, chóng mặt...

“Phương trình sin,” nàng lại nói, quỳ xuống bên gã, vẫy vẫy tờ giấy.

Gã nhìn vào những biểu tượng. Gã biết chuỗi số này, gã hiểu ý nghĩa của nó.

Và những từ ngữ xoay vòng rơi xuống, rớt vào cốc, ổn định lại.

Phương trình sin.

Tất nhiên rồi.

Phương trình sin. Gã khúc khích cười yếu ớt, ngơ ngác. Ánh nến đang chảy, hắt những cái bóng bập bùng lên mặt nàng trong khi nàng quỳ đó, *chiếc mũ giản dị, hàng mi khêu gợi, đức hạnh, cô.*

Gã liếm môi. “Sin,” gã nói khàn khàn.

“Phải rồi!”

“*Phải.*” Từ đó tuôn ra mạnh mẽ, như thể gã phải cố đẩy nó ra, để phá vỡ một bức tường.
“*Sin, phải.*”

Nàng mỉm cười, như ánh mai trong bóng đêm, nó cào nát trái tim gã, gã thấy mình đang yêu, đang ở trong cơn đam mê ngây ngất.

“Phư... ơng... trình... sin,” người gã yêu nói.

Trẻ con, có phải trẻ con đâu, cứng nhắc ngu ngốc, đừng nhắc lại như trẻ con thế.

“Co,” gã nghiêng răng. “Cosin.”

“Không. Sin.”

“Tang. Cotang. Góc.” *Đễ quá. Toán học, hình học.* “Tiên đề về đường thẳng song song; đồng dư thức, đường đồng phẳng, đường vuông góc.” Chúa ơi, hình học thật dễ; vì sao trước đây gã không nhớ ra nó dễ đến thế? Gã thử một thứ khó hơn. Gã chộp lấy dây xích trên cổ tay, cố gắng gọi tên nó. “A...” Đau quá, gã biết nó, nó chỉ không hiện ra. “A... *cô. Cô!* Vì... điên.”

Gã yêu nàng. Gã không muốn nàng rời đi một bước và bỏ lại gã cô độc ở chốn này.

Nàng nghiêng đầu trêu chọc. “Ai?”

Những ngón tay xòe ra của gã hầu như ve vuốt ngón tay nàng. Gã giơ tay hết độ căng của xích và dịu dàng di ngón cái dọc lòng bàn tay nàng. Gã nhìn đắm đuối vào mắt nàng, cố thốt ra chữ. Chạm tới từng từ đều thật đau đớn: *bám vắn trượt đi bạc cá nắm* - xô qua bức tường. “*Tên!*” Nó buột khỏi miệng gã. “*Tên! Cô?*” Gã chộp lấy tay nàng, siết chặt.

Nàng lại mỉm cười. “Maddy.”

Phải, đúng rồi. Maddy. Bé Maddy. Maddy. “*Ừm...*,” tiếng buột ra, gã liền nghiêng răng bối rối.

“Maddy,” nàng nói.

Gã gật đầu. Gã sợ thế chưa đủ, chưa đủ để nàng biết rằng gã hiểu. “Sin, phải.” Gã nhắc lại từ gã đã nói đúng. “Cosin. Tang.” Ngón tay gã ve vuốt bàn tay nàng. Gã muốn nói “đừng đi,” nhưng thay vào đó nó bật ra thành “Không... không.”

Nàng khẽ thở dài và bắt đầu đứng dậy, nhận ra nàng chực đi, gã cuống loạn lắc đầu. *Đừng! Ở đây, đừng đi vội, không phải lúc này!*

“Không, không, không, không.” Là những gì gã thấy mình gào lên rồi gã liền cầm miệng, nghiêng đầu ra sau và giật mạnh xích xiềng trong phần nộ tột cùng.

“Xin dung ơn! Yen lang yen lang!” Nàng đặt ngón trỏ lên môi, đầu ngón tay kề dưới mũi nàng.

Gã ngây dại nhìn nàng. Nó có nghĩa gì đó, cử chỉ ấy, gã biết nó có nghĩa gì, nhưng gã không nghĩ ra. Tiếng vọng của âm thanh gã tạo ra tan dần, chỉ một chút náo loạn nho nhỏ trong ngôi nhà này cũng biến thành tiếng gầm của thú dữ.

Bàn tay nàng đặt trên vai gã. Gã xoay đầu, áp má mình lên mu bàn tay nàng. *Ở đây, Maddy. Đừng rời bỏ ta.*

Và tất cả những gì bật ra là, “Không. *U’mm.* Không!”

Gã rên rỉ, quay đi khỏi nàng.

Nàng đón lấy khuôn mặt gã bằng những ngón tay mát lạnh. Nàng vuốt gọn tóc bết trên trán gã. Gã nhắm mắt, trong lòng rùng mình, cố kìm giữ cảm xúc dâng trào. Gã nằm yên.

“Se ơn,” nàng thầm thì. “Moi thu roi se ơn thôi.”

Xé ổn. Sẽ ổn.

Moai thư rồi se ổn thôi.

Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

Gã vẫn chưa thực sự hiểu câu ấy, nó đến sau khi tâm trí gã dường như đã sàng lọc mớ âm

thanh và cuối cùng xác định dựa vào trực giác.

Nhưng dù sao đi nữa, câu nói ấy cũng có nghĩa gì đó. Một thứ để giữ lại khi nàng đã quay đi lấy cây nến cùng tờ giấy. Một quả bóng thủy tinh nổi trên mặt nước để bám lấy khi gã đang chìm xuống: nàng nghĩ rằng mọi thứ sẽ ổn, và gã hầu như đã hiểu lời nàng khi nàng nói thế.

...

Maddy mím môi, cẩn thận kẹp cuốn giới thiệu về lâu đài Blythedale vào bức thư mà anh họ Edward đã đọc cho nàng viết gửi Công nương Scull, miêu tả bằng ngôn từ có cánh về liệu pháp đầy nhân ái và tình yêu mà em gái cô có thể nhận được ở Blythedale, tế nhị nhắc tới mức phí sáu ghi nê mỗi tuần và mời Công nương Scull tới thăm khi nào có thời gian. Trong cuốn giới thiệu, hình tòa dinh cơ nom tuyệt đối thanh bình với những cặp đôi đi dạo bên rặng liễu và hồ nước cùng bầu trời yên ả.

Không chỉ tiết nào trong thư hay cuốn giới thiệu nhắc tới âm thanh nặng nề của kim loại vang dội khắp các gian phòng đã đánh thức mọi người sáng nay và kéo dài trong suốt bài giảng kiên quyết, đầy giận dữ của anh họ Edward về hành động điên rồ của Maddy, nàng đã đẩy Larkin ra ngoài bằng một lý do bịa đặt và bí mật thăm nom Công tước Jervaulx, bài giảng kéo dài suốt thời gian anh họ Edward đọc thư còn nàng phân loại thư từ, và tiếp tục trong lúc Maddy chép bức thư kia bằng những ngón tay run rẩy; âm thanh và tiếng gọi giữ dội cứ tiếp tục mãi, tiếp mãi, tiếp mãi: *ruỳnh - Tang!* - *ruỳnh - Khoảng cách!* - *ruỳnh - Bình phương!* - *ruỳnh - Trừ!* - *ruỳnh - Y một!* - *ruỳnh - X hai!* - *ruỳnh - Mờ - cô!* - *ruỳnh - Mờ - cô!* - *Cô!* - *Cô!* - *Cô!* - đầy oán hận, tuyệt vọng; tiếng gào cứu vớt, vọng ra mãi ấy khản đặc và rin rít, van vãn, náo nùng, mòn dần thành một âm tiết ú ớ giữa mỗi tiếng rung chuyển của cánh cửa song sắt.

Tối qua nàng không nghĩ rằng gã điên, nhưng sáng nay thì có. Sự thực trong những lời cảnh báo của anh họ Edward là rõ ràng - nàng không nên làm phiền gã, không nên đi tìm gặp gã như vậy. Mọi người trong viện đều bị kích động, những bệnh nhân khác bị chọc giận, Maddy đã nghe thấy anh họ Edward chỉ thị cho Larkin giải thích với Christian rằng gã sẽ bị quản thúc, bị đưa tới phòng biệt giam nếu đến trưa mà gã vẫn không cư xử cho khá lên.

Maddy biết về phòng biệt giam từ trước. Đó là một phần thiết yếu trong liệu pháp hợp đạo đức được thực thi tại Blythedale, quản lý hành vi của bệnh nhân bằng cách kêu gọi nhân phẩm của họ, một sự cân bằng tinh tế giữa khuyến khích và đe dọa khi hoàn cảnh đòi hỏi. Anh họ Edward đã đưa nàng một bản sao *Mô tả về trại tâm thần York* của ngài Turke, đây là dưỡng

trí viện Giáo hữu nổi tiếng ở York đã tiên phong trong những liệu pháp nhân đạo và hợp đạo đức với bệnh điên. Nàng mới có thời gian đọc vài đoạn trong đó, nhưng mọi người đều nghe nói tới trại này. Cuốn giới thiệu về Blythedale nhấn mạnh về sự huấn luyện tổng thể và những kinh nghiệm vô giá mà Edward đã có được trong tám năm làm việc tại đó dưới quyền bác sĩ Jepson. Người bệnh luôn được truyện trò cùng như thể họ là những người tỉnh táo bình thường để nuôi dưỡng mầm lương tri. Họ được đối xử dịu dàng và tử tế, nhưng cũng được giác ngộ rằng tình cảnh và tự do của họ phụ thuộc phần lớn vào khả năng tự kiểm chế bản thân. Giống như con trẻ, họ cần bị nhốt riêng một chỗ nếu không cư xử biết điều sau khi đã tạo cơ hội rộng rãi để làm thế.

Mười một rưỡi trưa, khi anh họ Edward tạm gác công việc để đi thăm vợ, khắp các gian phòng vẫn inh ỏi tiếng ruỳnh ruỳnh và tiếng gào man dại giờ đã hoàn toàn vô nghĩa, chỉ còn là tiếng gầm vỡ nát của thú dữ giữa tiếng vang rền của các chấn song sắt. Maddy thấy mình không nghe nổi nữa. Đó là lỗi của nàng, nếu gã có bị trừng trị, nàng đừng mong ngồi đó thờ ơ với những gì mình đã gây ra. Chẳng có mục đích rõ rệt nào ngoài việc trừng phạt bản thân vì sự chõ mũi ngu ngốc của mình, nàng hỏi một chị hầu gái về phòng biệt giam. Cô gái dẫn nàng xuống hầm.

“Cửa thứ ba bên tay phải, thưa cô. Ngay sau phòng tắm mới.”

Maddy xuống cầu thang. Mỗi khi nàng rẽ xuống, chuỗi âm thanh kinh hoàng trên kia lại nhỏ dần đi, cho tới khi nàng bước vào một hành lang tĩnh lặng. Không khí rất lạnh, nhưng hành lang đã được quét vôi và một nguồn sáng dư dả tỏa ra từ ngọn đèn xa xa cuối hành lang. Cửa thứ ba bên phải mở vào một gian phòng nhỏ, sàn bằng gỗ, không cửa sổ, một ghế băng được gắn liền vào tường.

Đây không phải gian phòng khủng khiếp như nàng tưởng tượng ban nãy. Nó chỉ là một căn phòng, rất sạch sẽ, khô ráo, lạnh lẽo nhưng không giá buốt. Một cuốn Kinh Thánh nằm trên ghế như thể mời gọi người ta đọc và suy ngẫm trong tĩnh lặng. Ngay tại gian phòng nhỏ này, Maddy bỗng thấy dáng nét Giáo hữu trong ông anh họ Edward, cái truyền thống gia đình mà dường như anh đã gạt khỏi rất xa trong cuộc sống thường ngày.

Gian phòng này thật giống với phòng Suy niệm. Một nơi để yên lặng và lắng nghe tiếng nói nhỏ nhẹ, vô thanh, Linh quang Nội tại. Khi nàng đứng giữa phòng, nàng nghĩ rằng ở đây Jervaulx sẽ không sao.

Và rồi, sự yên tĩnh của nó làm phiền nàng. Nàng đã dành phần lớn cuộc đời trong bầu yên lặng của những buổi Suy niệm và không bao giờ cảm thấy khó chịu. Nàng đã lắng nghe và chờ đợi, đôi lúc còn cảm nhận được những thứ mà nàng tin rằng chính là Linh quang Nội tại - mặc dù nàng chưa bao giờ được nó thúc đẩy để đứng lên phát biểu hoặc thuyết giảng. Và mặc dù tự tin tiên đoán những thứ như thế này là báng bổ, nàng vẫn thật khó tưởng tượng rằng có khi nào đó mình sẽ bị lay động mãnh liệt. Nàng không tự chủ và tự tin như Công tước.

Tự chủ như Jervaulx *trước đây*.

Nàng nghĩ tới gã hiện nay. Xiềng xích, cơn thịnh nộ trên gương mặt gã. Chuỗi âm thanh vỡ nát còn lại trong giọng gã.

Đêm qua, nàng không hề chớp mắt. Nàng nằm đó thức chong chong, như nàng nằm thức chong chong vào cái đêm mẹ nàng qua đời, cố chấp nhận thứ cơ hồ không thể chấp nhận nổi.

Yên lặng. Có đủ loại yên lặng: sự yên lặng mở lòng, chờ đợi trong buổi Suy niệm; sự yên lặng ấm áp của ngôi nhà và gia đình nơi từ ngữ không còn cần thiết; sự yên lặng của khu vườn không người đầy chim chóc và cỏ hoa.

Nhiều tháng liền, gã chưa từng mở miệng. Không một từ. Bản ghi chép kỹ càng của Edward lặp lại mỗi ngày: *câm lặng, cau có, bất hợp tác, hung bạo*.

Anh họ Edward gọi đó là chứng hưng cảm. Rối loạn về đạo đức, hạ cấp xuống bản năng của động vật.

Nàng nhìn cuốn Kinh Thánh nhưng không chạm vào. Nàng đã được nuôi dạy với tư tưởng rằng Thánh kinh là một từ thần thánh, một từ hữu dụng và cần thiết, nhưng không bao giờ vĩ đại hơn vị Chúa dẫn dắt trong trái tim mình. Trong sự tĩnh mịch của căn phòng này, nàng cảm thấy gai nhọn của sự thật lớn dần trong nàng, một nhận thức đang dần lộ rạn rằng một trách nhiệm đã được đặt lên vai nàng, rằng người đàn ông trên gác đang cố phá lồng giam kia đang kêu gọi *nàng*, rằng với gã, gian phòng này sẽ không phải nơi tĩnh trí mà là nhà tù, một mối đe dọa để chống lại gã. Gã không hiểu sự câm lặng, gã không quen với nó như nàng quen.

Nàng ngẩng đầu. Gã không phải đứa trẻ hai tuổi. Gã không đánh mất lương tri.

Gã không điên, gã đã bị làm cho phát điên.

Ý nghĩ đó đến quá rõ ràng khiến nàng có cảm giác ai đó vừa nói to lên.

Nàng cảm thấy có gì vừa rời bỏ nàng, một sự tồn tại mà nàng chưa từng biết tới cho đến khi nó ra đi. Căn phòng dường như âm u hơn, ít gọi nhớ hơn đến phòng Suy niệm sạch sẽ mà thành ra giống một phòng biệt giam nhỏ trống rỗng trong hầm sâu lạnh lẽo.

Jervaulx không mất lương tri. Ngôn từ của gã bị lấy mất. Gã không nói được và gã không hiểu điều người ta nói với gã.

Tiếng gào thét giữ dội của gã, cơn thịnh nộ và nỗi tuyệt vọng của gã, tất cả trở nên có lý kinh hoàng: đó không phải hành động của một kẻ hưng cảm bị suy sụp thành mất trí bởi sự đòi bại chất chống của mình, mà là của một người đàn ông khỏe mạnh bị điên cuồng vì thất vọng. Gã không tìm được cách nào khác để vượt ra thế giới ngoài bạo lực, vị công tước liều lĩnh này, người biết các hàm tuần hoàn và chuỗi vô hạn của Fourier, người có thể tạo ra lý thuyết hình học của riêng mình, người từng được tự do, có tài hùng biện và thậm chí hào phóng theo lối quý tộc của gã, mà giờ bị giam cầm, bị làm cho phát điên.

Maddy cảm thấy mình thật bé mọn. Chúa chưa bao giờ hiển linh nói với nàng điều gì thật rõ ràng. Nàng không phải nhà truyền đạo, không phải một trong những người nam hay nữ có tài năng diễn thuyết trong các buổi Suy niệm và ở ngoài chợ; nàng chỉ tiếp tục cuộc sống theo cách dường như nàng phải làm từ ngày này qua ngày khác.

Nhưng đây là một nhiệm vụ rõ ràng đặt lên vai nàng. Chúa muốn chứng tỏ điều gì khi sắp đặt cho nàng gặp Jervaulx giữa tai ách này, nàng không biết - mặc dù việc mạo muội đưa ra một lời đoán cũng chẳng phạm nhiều lắm đến ánh sáng thần thánh trong lòng. Nàng không được yêu cầu truyền giáo cho gã hay phán xét gã trong cơn bĩ cực này.

Điều cần đến ở nàng chỉ là như vậy: rằng nàng không bỏ rơi gã khi gã còn phải chịu đựng cái đận kia.

Anh họ Edward, Maddy biết rõ, sẽ không thích. Anh ta đã cấm nàng tới khu của bệnh

nhân nguy hiểm. Sẽ có đủ loại phản biện hợp lý để chống lại điều nàng muốn làm.

Đầu óc nàng quay cuồng vô số ý nghĩ khi nàng đi lên cầu thang, lại gần phòng của Jervaulx, nghe tiếng ruỳnh mỗi lúc một to. Nàng đã nhầm lẫn. Nàng không xứng. Nàng không phù hợp cho nhiệm vụ này. Nàng biết gì về bệnh điên và thuốc men kia chứ? Giờ thì không còn tiếng người nào giữa những tiếng ruỳnh kia. Phần còn lại của nhà thương dường như im lặng một cách kỳ lạ, tiếng lầm bầm và cầu nhàu hôm qua biến mất như thể những người khác đều đang chú tâm tới tiếng kim loại va đập vào nhau đến lộng óc, họ đang mê mẩn lắng nghe.

Nàng rẽ ở khúc quanh. ở khoảng giữa hành lang, Larkin ngồi nghiêng ghế ra sau, áp vào tường, da đầu lấp ló dưới bộ tóc cụt lỏm chớm. Y lấy chiếc đồng hồ quả quýt ra thả xuống đùi, lười nhác búng vào dây đeo nhịp với tiếng chân song rung.

“Còn ba phút,” y lớn tiếng tuyên bố, không đặc biệt nhắm tới ai. Tiếng ruỳnh vẫn tiếp diễn không ngừng. Khi y liếc thấy Maddy, hai chân ghế trước liền hạ rầm xuống sàn, lẫn vào chuỗi âm thanh ầm ĩ kia.

“Ái hữu Larkin.” Nàng nói to để gã nghe thấy được. “Tôi đến để nói chuyện với Jervaulx.”

Tiếng ruỳnh ruỳnh tắt lịm.

Tiếng ồn dừng khựng lại ấy dường như văng vẳng bên tai nàng. Larkin nhìn cửa phòng Jervaulx rồi ngó lại Maddy. Y cau kỉnh. “Cô không được ở đây, thưa cô.”

“Nhưng tôi đang ở đây rồi.”

“Tối qua cô đã chuốc cho tôi một rắc rối to tướng rồi. Tôi không định chịu thêm nữa đâu.”

“Anh cứ đi mách với anh họ tôi nếu muốn. Chắc chắn là tôi không mong có thêm rắc rối cho anh.”

“Tôi không thể làm thế, thưa cô. Trong một phút nữa, tôi sẽ đưa ngài ấy xuống phòng biệt giam. Còn cô phải rời chỗ này.”

“Anh chỉ phải đưa anh ta xuống đó nếu đến trưa anh ta không chịu yên, đúng không?”
Nàng khẽ ra hiệu về phía cửa. “Anh ta đã yên rồi.”

Như để chứng thực lời nàng, chuông đồng hồ trong phòng bắt đầu điểm, phát ra những âm thanh chậm chậm vang vọng khắp các tầng.

Larkin không hề có vẻ hài lòng với chuyển biến của tình thế. Maddy tiến về phía trước, y liền giơ cao tay. “Không, thưa cô. Hãy làm phước cho tất cả chúng ta và đừng kích động ngài ấy thêm lần nào nữa! À, thưa cô, nếu cô vui lòng...”

Jervaulx đang đứng ngay sau chấn song cửa, tay gã ghì chặt song sắt. Giây phút mà gã thấy nàng, ngón tay và hàm gã liền nói lỏng. Môi gã hé mở như thể muốn nói và rồi lại đóng chặt lại. Gã đứng sau cánh cửa trong phòng giam u tối, cúi người rất đúng kiểu, đưa tay ra qua chấn song như thể nàng là một công nương và không có cánh cửa kim loại nào ngăn cách họ.

“Đừng!” Larkin bước tới. “Ngài ấy có thể giết cô, thưa cô! Ngài ấy có thể siết cô chết trong một phút, nếu ngài ấy tóm được cô qua tấm song như thế.”

Maddy có thể thấy rất rõ đúng như vậy. Và trong một khắc chần chừ, nàng thấy Jervaulx nhận ra nỗi sợ hãi của nàng. Bàn tay đang xòe ra của gã đóng lại. Gã rút tay và quay khỏi cửa, di chuyển như một bóng ma, một khối hình lạng lẹ trôi tới bên cửa sổ và đứng lạng đó, trân trối nhìn ra ngoài.

Và Maddy nhận ra rằng nàng đã thất bại. Lời của Larkin là lời của Lý trí, của quỹ dữ thâm thì những lý lẽ, bằng chứng, nó khiến nàng ngần ngừ với Chân lý của chính mình. Phép thử đầu tiên, và nàng đã trượt.

Maddy nhìn gã một lát, rồi quay lại phía Larkin. “Xin anh hãy đi mời anh họ tôi tới đây. Anh hãy nói với anh ấy rằng tôi có một Thiên khải, và cần phải nói với anh ấy.”

“Một thiên khảo?” tay hộ lý nhìn nàng bức bối. “Tôi không biết cô muốn nói gì, thưa cô, nhưng tôi sẽ không rời đây mà để cô làm những chuyện ngu ngốc đâu.”

“Tôi sẽ ngồi đây,” nàng vừa nói vừa hất đầu về phía ghế của y. “Tôi hứa với anh, không làm gì hơn.”

“Thế nếu ngài ấy lại bắt đầu trở chứng? Giờ ngài ấy đã yên, cô sẽ lại làm ngài ấy kích động.”

“Jervaulx.” Maddy tới bên cửa và đưa tay qua chấn song mặc cho sự phản đối giận dữ của Larkin. “Nếu tôi ở đây, tôi có làm phiền anh không?”

Gã ngoái lại nhìn nàng.

“Cô tự gieo thì tự gánh đấy nhé, thưa cô!” Larkin cảnh cáo. “Tự gieo tự gánh! Sau những gì ngài ấy làm hôm qua...”

Jervaulx khinh bỉ nhìn tay hộ lý. Gã dăm dăm nhìn Maddy một khắc, và rồi gã ngoảnh đi, quay lưng vào bàn tay nàng đang chìa ra một sự chối từ lỗ mãng và khinh khỉnh.

Một cú tát vào má cũng khó mà đau hơn. Tay Maddy thông xuống. “Xin anh hãy đi tìm anh họ tôi lại đây,” nàng kiên quyết nói với Larkin.

“Cô sẽ không giờ trò gì khi tôi rời đây chứ?”

Maddy ngồi xuống. “Không.”

“Tôi không tin là cô sẽ trụ lại ở đây được lâu đâu, thưa cô.” Tay hộ lý lầm bầm, vừa lắc đầu vừa quay đi, rảo bước rồi biến mất ở khúc rẽ.

Im lặng ngập tràn.

Jervaulx vẫn ngó đăm đăm ra cửa sổ.

“Đười Ươi,” gã nói, với cách bật hơi đó, cảm giác thù ghét và ghê tởm tuyệt đối tuôn trào.

Rồi không quay người lại, gã liếc nhìn Maddy, đoán định, một bên lông mày nhướng lên trong thử thách tinh tế.

“Phải,” nàng đáp, gật đầu dứt khoát. “Đười Ươi trăm phần trăm.”

Gã khoanh tay, ngã vai vào chấn song cửa sổ và dáng vẻ đầy ngông ngạo, một kẻ phóng túng nhột nhột bị giam hãm trong cảm lạnh và bóng tối. Khóe miệng gã chậm rãi cong lên một nụ cười.

Nếu gã điên, nàng không thể tin tưởng gã. Hôm qua gã cũng tựa đầu vào chấn song nhìn nàng với dáng vẻ thư thái và ngạo mạn ấy, rồi chỉ một phút sau đã gí dao vào cổ họng nàng.

Hãy cẩn thận, Lý trí lên tiếng. Gã khỏe, gã đáng sợ, gã không tinh táo.

Maddy nhìn lại Jervaulx. Nàng chỉ khẽ mấp máy câu trả lời nơi khóe môi. “Đười Ươi,” nàng nhắc lại dứt khoát.

Nụ cười nửa miệng của gã như ánh sáng trong gian phòng nhỏ thâm u.

“Đười Ươi,” gã nhắc lại với ý vị hằn học.

Maddy đan tay vào nhau. “Có vẻ như chúng ta đang đồng tình về một chuyện.”

Gã không nói thêm gì nữa nhưng ngấm nhìn nàng qua chấn song sắt với nụ cười lạnh lẽo và châm biếm.

“Anh e rằng điều này là không thể,” anh họ Edward nói với Maddy. “Chưa nói đến việc cô thiếu kinh nghiệm và không thích hợp làm hộ lý riêng cho Công tước thì việc này... đã ngu xuẩn lắm rồi. Hãy nghĩ đến những nguy hiểm với bản thân, em họ Maddy. Cô không thể quên tai nạn ngày hôm qua.”

“Em không quên. Em có một Thiên khải.”

“Phải, rất tốt, anh hiểu điều đó, nhưng đây không phải là buổi Suy niệm, em họ ạ. Đây là dưỡng trí viện.”

Nàng nghiêm nghị nhìn ông anh. “Vậy Chúa không có ở đây sao?”

Larkin khịt mũi. Edward hơi đỏ mặt và nhú mào với tay hộ lý. “Chắc chắn là Chúa có ở đây.”

“Em có một Thiên Khải,” nàng nhắc lại bằng giọng điềm đạm. “Em được dẫn lối.”

Anh họ Edward mím môi. “Anh tưởng cô không thích việc này, nhưng nếu cô thực sự muốn tiếp xúc trực tiếp với bệnh nhân, anh có thể để cô hỗ trợ y tá trưởng của các quý bà quý cô vào buổi chiều.”

Đó, Lý trí thẳm thì. Hãy làm việc đó.

Như thế an toàn hơn. Dễ dàng hơn. Đúng đắn hơn.

“Lúc khác em sẽ rất vui lòng được hỗ trợ y tá trưởng,” nàng nói, “nhưng em được yêu cầu giúp Jervaulx.”

Mặt vị bác sĩ ửng đỏ. “Em thậm chí còn nghĩ đến một tình huống bất hợp lẽ như vậy sao, sững sờ quá em họ Maddy ạ. Việc đó không hợp với em đâu.”

“Em đã làm công việc y tá trong hầu hết cuộc đời mình. Em có kinh nghiệm với những bệnh nhân thuộc cả hai giới.” Maddy giữ cho giọng mình nhỏ nhẹ. “Nhưng dù có không phải vậy thì cũng chẳng khác biệt gì. Thiên khải của em liên quan đến bản thân Jervaulx.”

“Nào.” Anh họ Edward lắc đầu mỉm cười. “Ở đâu mà cô nảy ra cái ý niệm hoang đường đó vậy?”

“Trong phòng biệt giam,” nàng trả lời giản dị. “Ánh sáng và Chân lý đã chỉ cho em.”

“Tôi sẽ nói cho cô nghe về ánh sáng và chân lý, thưa cô,” Larkin kêu lên. “Khi ngài ấy bẻ gãy cổ cô, tôi sẽ nói cho cô nghe!”

“Anh ta sẽ không làm tổn thương tôi,” Maddy khẳng định.

“Cô còn biết ít lắm, thưa cô! Ngài ấy lên cơn thường xuyên, hơn một lần suýt cắn đứt tay tôi, mà tôi to khỏe thế nào cô thấy rồi đấy. Que củi mục như cô, ngài ấy có thể bóp vụn trong một giây.”

Tốt nhất là hãy nghe anh ta, Lý trí cảnh báo. Anh ta biết mình đang nói gì.

“Tuy thế,” nàng đáp, “khi anh ta thấy tôi đến nói chuyện với mình, anh ta đã yên lại.”

Larkin lớn tiếng. “Điều đó chẳng có nghĩa gì, thưa cô. Cô không biết ngài ấy thuộc dạng nào đâu. Cô mới ở đây có một ngày. Cô đừng bao giờ thiếu cảnh giác với một tên điên!”

“Anh rất tiếc phải nói rằng điều đó là sự thật, em họ Maddy. Cô không được để bị lừa phỉnh bởi một màn giả vờ rõ ràng của bệnh nhân dạng này. Chúng ta cố hết sức để khuyến khích lương tri và các hành vi văn minh, nhưng sự thật nghiệt ngã là Công tước không ở trong tình trạng chúng ta có thể tin tưởng hay nhìn nhận như một con người.”

Trong buổi Suy niệm của Maddy, có một nữ mục sư đã kể cho nàng nghe về Lý trí và rằng những lý lẽ của Lý trí thường thuyết phục, tinh tế đến chừng nào, người ấy sở hữu quà tặng của Chúa và cái nhìn chăm chăm kiên định, co tác động mạnh vào đôi mắt của những con chiên lạc lối. Maddy nhìn đúng như vậy vào anh họ Edward, không chớp mắt.

“Phải nói là...” Anh ta hắng giọng. “Có lẽ ta đã lỡ lời. Ngài ấy là một con người, tất nhiên, một trong những con chiên của Chúa, cũng như tất cả chúng ta. Nhưng anh có trách nhiệm với sự an nguy của cô.”

“Anh có trách nhiệm với sự an nguy của anh ta.”

“Em họ, cô không thể chăm sóc ngài ấy. Điều này quá phi lý. Anh không thể chấp nhận.”

Nàng không phản đối. Lý lẽ và tranh luận sẽ không thuyết phục ông anh họ. Nàng không tính trước những gì mình sẽ nói, nếu đó là ý Chúa, những lời phù hợp sẽ tự tuôn ra.

Trước ánh mắt trống rỗng của nàng, Edward thu vai lại và đứng đưa hai chân, như thể nàng khiến anh ta thấy không thoải mái. “Điều này không thể. Anh sợ là cô hoàn toàn không hiểu.”

“Anh họ Edward,” nàng nói, “anh mới là người không hiểu.”

Anh ta bậm môi và cau mày với nàng.

“Hãy để tâm đến Linh quang Nội tại,” nàng dịu dàng nói. “Anh đã bao giờ bỏ rơi nó chưa?”

Ông anh họ tiếp tục cau mày với nàng. Nhưng anh không nhìn thẳng vào Maddy, không hẳn.

“Tôi không biết gì về tất cả những ‘linh quang’ vớ vẩn đó,” Larkin hung hăng nói, “nhưng tôi chưa bao giờ nghe thứ gì ngu ngốc hơn, bác sĩ ạ. Tôi xin lỗi vì đã làm mất thời gian của ngài

vì việc này, nhưng cô ta nhất định không chịu nghe gì trừ khi ngài cất công tới tận đây nói chuyện với cô ta về cái ‘thiên khai’ đó của cô ta.”

Anh họ Edward liếc nhìn tay họ lý. Rồi anh ta nhìn lại Maddy, nàng đáp lại kiên định. Larkin vừa cầu nhàu về linh quang, thiên khai và những thứ vớ vẩn ngu dốt, mỗi từ đều sỉ nhục đến căn cốt giáo lý phái Giáo hữu.

Edward đứng bất động ở hành lang. Nàng thấy trong khoảnh khắc anh họ mình không còn là một tín đồ phái Giáo hữu sa ngã thấy khó chịu về sự xúc phạm ngẫu nhiên với nền tảng của mình mà bắt đầu ngược nhìn, và lắng nghe, đâu đó.

Những câu bình luận của Larkin cuối cùng cũng lan man thành tiếng cầu nhàu bực bội. Trong gian phòng, Jervaulx là một cái bóng quan sát họ qua chấn song, trắng toát và bất động. Yên lặng bao trùm ngôi nhà, một bầu yên lặng nặng nề, trì trệ.

Edward quay về phía Larkin yêu cầu y giao chìa khóa.

CHƯƠNG 6

Đuôi Ưoi mặt đỏ và Maddy điềm tĩnh *Nói gì, tranh cãi qua lại lúu rúu liến láu lắp bắp*, Christian không nghe được từ nào. Gã ngạc nhiên khi tay điều hành mọi việc, tên béo lùn móng tay tĩa tốt, mở khóa đẩy cửa ra, càng kinh ngạc hơn khi nàng bước vào. Trông nàng hơi sợ hãi. Có lẽ nàng có đủ lý do để sợ, nhưng gã không thích điều đó. *Không làm đau không bao giờ làm đau phụ nữ chết tiệt!*

Sau một khắc ngập ngừng, nàng bước ngang qua phòng. Bàn tay nàng chìa ra làm gã giật mình, dường như nó xuất hiện từ hư không - mọi thứ đều như vậy, cứ từ đâu nhảy lên trước mắt gã, *tiếng bật hơi đột nhiên thành âm thanh không biết - giấu mọi thứ - nhảy ra ở đó không ở đó VÌ SAO!* Nó khiến gã nổi điên. Nó làm gã sợ. Gã muốn mọi thứ ở yên một chỗ.

Gã nhìn nàng. Bắt tay, như một con người, tay phải bắt tay phải - nhưng tay gã không cử động. Gã đứng đó bất lực, cảm thấy mù mịt và nhục nhã, cứ mở rồi nắm các ngón bàn tay phải. Gã nhìn vào mắt nàng, *đần độn, không cử động*, không thể giải thích nổi, thở dốc, căng lên vì nỗ lực bắt cơ thể tuân theo ý chí.

Rồi nàng chop lấy bàn tay gã, nắm chặt, lắc lên lắc xuống.

Gã cảm thấy những ngón tay của nàng trong tay mình, mềm mại và mát lạnh, giống như sương dâng lên phía xa, gã biết gã muốn làm gì và có thể làm được. Một việc gì đó ga lăng hơn, gã đưa tay nàng lên môi và áp một nụ hôn nhẹ nhàng vào đó, dịu dàng siết nhẹ ngón tay nàng.

Trong trắng bà cô ửng hồng nghiêm nghị đôi mắt đẹp. Gã mỉm cười với nàng. Nàng liếm môi. Đuôi Ưoi lăm bầm về quái gở. Christian lướt nhìn vượt qua nàng và những chấn song mà thấy nét mặt tên hộ lý, nhận ra rằng gã đã khiêu khích y quá sức chịu đựng - và rằng sẽ phải đến lúc gã phải trả giá.

Kẻ kia, *thuốc máu thầy xương... chết toi* - chỉ đứng đó, nom đang soi xét và ban ơn. Christian nhận ra rằng gã đang bị thử. Gã chuyển sự chú ý lại phía Maddy, chăm chú nhìn nàng,

quyết định không làm hỏng cơ hội này. Đười Ươi ở ngoài, nàng ở trong, đây là một tiến triển mà gã không thể để mất.

Khi nàng ra hiệu bảo gã ngồi xuống, gã ngồi. Khi nàng đưa nước, gã uống. Khi nàng nói với gã, gã dán mắt vào miệng nàng và cố gắng hiểu ý nghĩa của mớ âm thanh tuôn ra từ môi nàng.

Nhưng gã không hiểu nổi và phát cáu. Mọi thứ đều khiến gã điên tiết, đã luôn như vậy kể từ khi gã bước ra từ bóng tối và hoảng loạn kiệt sức trong một thế giới không ngôn ngữ, không bản ngã; gã không tự điều khiển nổi; phút này qua phút khác gã bị trói buộc trong cái khao khát tóm lấy thứ gì đó mà ném. Nhưng chẳng có gì để ném, họ đã lấy đi mọi thứ có thể dịch chuyển trong gian phòng này - bé-Maddy nhìn gã với niềm trông đợi dịu dàng và gã kịp nhớ lại mình không thể bốc hỏa lúc này.

Khi khay được đưa đến cùng những thứ ghê tởm không nuốt nổi như trước, thịt cừ luộc và cơm tẻ, bánh nướng và nước lúa mạch, gã ngồi đó nhìn nó rất lâu, trong thâm tâm phản đối, nổi giận. Nàng đứng bên cạnh gã và cuối cùng cầm thìa lên.

Không.

Không. Việc này thì gã sẽ không chịu.

Gã suýt nữa đã ném cả khay, cả xúp và mọi thứ ra tận cửa. Suýt nữa. Thay vào đó, gã với đến chỗ nàng, nắm lấy cổ tay nàng mà giữ yên, chỉ giữ thôi, và rồi cứ thế bình tĩnh hết mức mà gã có thể đè nén, cho đến khi chiếc thìa trở lại trên khay.

Nàng buông thìa. Gã nhặt lên xúc ăn thứ chất lỏng lỏng bông nhão nhoét hạ lưu của chúng *nhìn xúc vật vườn thí mẹ kiếp!* Rã nát tới tận đáy linh hồn, tràn đầy thịnh nộ đến nỗi mỗi lần cố nuốt là một trận chiến. Nhưng gã vẫn làm. Gã làm để giữ nàng ở đây và lãng mạ Đười Ươi bằng cách duy nhất mà gã nhận ra mình chưa làm.

Và đó là bài thử thách. Gã đã qua. Lần đầu tiên kể từ khi ngơ ngác thức dậy sau liều thuốc mê mà người ta dùng để đưa gã tới đây, gã ngồi xuống tự nguyện và ăn như một con người,

Đó là những gì họ sẽ thấy từ bên ngoài.

Gã nghĩ về bàn ăn và đầu bếp của mình ở nhà, những món ăn mà tên của chúng xa lạ trượt qua đầu gã, *phi lê... gà sốt rượu vang, sô cô la, cá hồi nướng... bánh mì bơ...* gã nhìn món xúp cừu nhón mỡ mà muốn nôn ọe vì kinh tởm.

Nhưng khuôn mặt Maddy đang bừng sáng, điều đó khiến gã vừa thấy cău vừa vui lòng. Gã có thể tha thứ cho nàng, gã đoán vậy, *anh tôi mặc kệ không thể biết thứ tốt hơn bánh mì khô.*

Giáo hữu. Giáo hữu, phải, nhưng gã không thể nói to từ đó ra, cũng chẳng thêm cố.

Gã đã vượt qua bài kiểm tra khốn kiếp và chúng để nàng ở lại với gã, ngồi ngoài phòng. *Cơ bắp run rẩy yếu ớt...* sự kiệt sức bao trùm lấy gã, trói buộc gã. Gã dựa vào chấn song, không muốn để nàng rời khỏi tầm nhìn. *Nói chuyện... không thể... Nói bé - Maddy... ở lại. Ở lại.*

Ít nhất là đến tối, khi Đười Ừi quay lại. Christian lo ngại về y, ráng không tạo cho y bất kỳ cơ nào tra tấn gã, nằm xuống cái giường chật hẹp như một con chó biết điều. Chờ cơ hội của mình... cả gã và Đười Ừi đều biết điều đó.

Buổi sáng, nàng lại đến cùng với tên-chết-toi *nói lắp bắp ghi số, có gì ở trong số? Toàn đối trá. Đối trá. Số nghìn cứu. Lấy máu? Tắm? Chúa ơi cứu con.*

Có thêm hai tên hộ lý đi kèm, và gã biết rằng đến lúc tắm. Gã liếc Maddy một lần, chỉ một lần, dồn tất cả khẩn cầu vào ánh mắt.

Nàng ban cho gã một nụ cười trấn an.

Nàng không biết. Gã phải tin rằng nàng không có khái niệm gì - và khi gã nghĩ về điều đó, gã không mong nàng biết chúng có thể làm gì với gã.

Có ba tay hộ lý để đưa gã đi, nhưng lần này gã tự phản ứng kiểm soát của mình, trấn áp chính mình. Gã cho phép chúng buộc ống tay áo để cột tay gã - luôn là áo trói, nhưng nếu gã tỏ

ra bình tĩnh, chúng chẳng có lý do gì để dùng nó trước tên thầy y có móng tay cắt tĩa gọn gàng. Christian biết. Gã đã quen với chuyện xích trói, một kẻ duy mỹ, người có thể phân biệt những cấp độ hành xác ghê tởm, theo mức tăng dần: trùm tay da, xiềng, ghế trói, áo trói, khung trói.

Gã không nhìn về phía Maddy lần nào nữa. Bằng trí tưởng tượng, gã tự giải phóng mình khỏi chỗ này, đó là hy vọng duy nhất, cách duy nhất để chịu đựng tiếp. Gã đi cùng với đám hộ lý xuống cầu thang dẫn tới tầng hầm, để chúng đeo mặt nạ da lên mặt gã, cởi đồ của gã, dẫn gã đi trong mù lòa và để gã đứng đó chờ đợi đằng đằng, không bao giờ biết khi nào thì sự kia đến, cho tới khi chúng đẩy gã ngã ngửa vào bồn tắm.

Đá! Đông cứng cóng buốt nóng bỏng buốt nhói. Đá!

Chúng ấn gã xuống, hơn một lần, dùng một thanh kim loại gác qua cổ gã để dẫn đầu gã xuống. Lần thứ ba, thanh kim loại ép gã dưới nước cho tới khi ngực gã bắt đầu thắt lại, bàn tay gã nắm chặt và nỗi sợ hãi thực sự tràn qua gã - vừa lâu chừng đó. Và khi gã được kéo lên, Đuôi Ươi cúi xuống, nhìn qua lỗ khoét trên mặt nạ, qua những dòng nước giá buốt đang rỏ xuống, và nhe răng cười.

Christian trừng mắt lại. Mặt nạ dính chặt vào miệng và mũi gã, ướt sũng, gã thở hổn hển vì lạnh, thân mình gã run lên trong những cơn co thắt không khống chế nổi. Chúng kéo gã ra và gã đứng đó run bần bật, nghe chúng đứng tán chuyện xung quanh gã, bị khóa chặt, nước chảy thành dòng trên người, không thể thấy gì ngoài một khe sáng hẹp phía trước gã.

Đuôi Ươi vừa nói gì đó ngay phía sau Christian vừa vắt khăn lên vai gã. Christian lùi mạnh lại, quay lưng chừng, huých vai và khuỷu tay vào người Đuôi Ươi. Thành bồn tắm cao chừng bằng con bê tỏ ra hữu dụng trong trường hợp của Đuôi Ươi đúng y như với Christian vừa nãy - gã hộ lý mất thăng bằng liền chộp lấy vai Christian, ngón tay trượt trên làn da ướt khi Christian quay bước, và rồi một tiếng thét kèm tiếng tùm cùng nước bắn tung tóe. Những giọt nước lạnh buốt bắn khắp chân Christian.

Hai kẻ kia thấy buồn cười. Gian hầm vang vọng tiếng cười của chúng và tiếng nước bì bõm. Christian đứng lặng, không mỉm cười phía sau mặt nạ - *cá voi khổng lồ trơn trượt rơi tồm mò mẫm*. Gã đứng yên khi nghe tiếng Đuôi Ươi đến sau gã, tong tổng và lép nhép trên sàn đá. Thanh sắt đập mạnh vào lưng gã, đau đón bùng lên, khiến gã không thở nổi, khiến gã mất thăng bằng - nhưng hai hộ lý đã kéo Đuôi Ươi lại ngăn một trận đòn thực sự.

Bọn hộ lý, chúng tạo thành một nhóm kiểm tra chéo lẫn nhau. Chúng có quy tắc tàn độc của riêng mình. Chúng biết Đười Ơi đã nhấn gã xuống nước quá lâu. Và xét cho cùng thì Christian cũng là một kẻ điên: nên mấy trò đùa của gã được tặc lưỡi cho qua.

Vậy nên Đười Ơi đi lau khô người còn Christian trở lại phòng giam trong áo choàng xanh thậm chí không phải của gã, khiến gã thấy phát ốm, và có Maddy phục vụ gã.

Ăn mặc như bần nông.

Christian nhìn đám quần áo thô thiển được xếp sẵn cho gã.

“*Không,*” gã nói. Gã khoanh tay và mím môi, nghiêng chặt răng để chúng khỏi va vào nhau lách cách, căng thẳng cổ chống lại cơn run rẩy lan khắp người khiến lưng gã đau thốn.

Nếu là Đười Ơi, y sẽ gọi đồng bọn đến, cột gã lại ép mặc áo trói. Christian đợi xem Maddy sẽ làm gì, cố gắng giấu cơn run đến cùng mỗi đợt hít sâu. Tóc gã sưng nước, gã lạnh đến tận xương tủy. Gã không hề có ý định chống đối để Đười Ơi có cơ hội trở lại, gã vô cùng khao khát bé-Maddy, vẻ điềm đạm và vóc dáng thẳng tắp khi nàng ngồi yên trên ghế ngoài phòng gã: *trắng... cứng... mũ... yên bình.*

“Sai?” nàng hỏi.

Gã quắc mắt nhìn nàng. *Sai? Sai, ý nàng là vậy sao?*

Quần áo tươm tất kia! Gã muốn gầm gừ. Không phải những thứ rác rưởi tệ hại này!

Gã chìa cái áo khoác ra, muốn chỉ cho nàng những đường khâu kì quái, khuy khuyết lệch lẹo, nhưng gã không làm nổi. Gã chỉ cái nắm áo, một lần nữa rối trí, bị kẹt giữa dự định và hành động.

Gừ lên một tiếng trong cổ họng, gã ném cái áo xuống. Cơn run mình giữ dội tràn qua gã.

“Sh’boh?” nàng nói. Nàng chạm vào tay gã, áp nó trong tay nàng, và gã không giữ cho mình đứng yên được nữa, không thể giấu giếm những cơn run rẩy vì lạnh hay dồn nén ở lưng mỗi khi hít vào. Gã giật tay lại và đến bên cửa sổ, nắm lấy những chấn song cơ hồ còn ấm nóng so với hai lòng tay giá lạnh của gã.

Nàng đứng im lặng rất lâu sau gã. Gã biết nàng có thể thấy cơn run - mà thấy thì có khác gì? Gã tì trán vào chấn song và mặc cơn cóng buốt choán lấy mình.

Cần gạt điều khiển chuông bằng đồng đã lỏng. Không có dây chuông ở đây, thật quá dễ dàng để đu người qua dây chấn. Christian đã nghĩ đến chuyện đó, nhưng những gã kia còn cao tay hơn gã nhiều. Tất cả là do chúng sắp đặt, chúng làm việc đó nhiều năm, một gã giám sát cục mịch như Đười Ươi có khả năng siêu phàm để đoán trước được mọi kháng cự mà đàn áp lại. Christian cao hơn, nhanh hơn, trẻ hơn; Chúa biết gã hy vọng mình có nhiều chất xám hơn nữa - nhưng Đười Ươi biết mọi trò. Con dao cạo và tai nạn trong nhà tắm kia là chiến thắng thực sự đầu tiên mà Christian giành được, còn giờ thì lưng gã nhức nhối, co giật ở chỗ bị thanh sắt đánh vào, đau chết điếng mỗi khi gã quay người.

Nghe thấy tiếng Đười Ươi ngoài sảnh, gã liền thấy căng thẳng, bắt đầu một cơn run rẩy khác sâu trong đường gân thớ thịt. Nhưng không có tiếng cửa sắt mở. Maddy nói gì đó, và Đười Ươi ngần ngừ rồi dần giọng cầu nhàu. Tiếng chân y nện xuống sàn xa dần.

Christian nhìn quanh. Bé-Maddy đang nhìn gã, hơi nhú mày, cắn môi dưới. Bắt gặp ánh mắt gã, nàng mỉm cười giảo dị.

“Tôi vua gọi than,” nàng nói.

Goi than?

Nàng chỉ vào lò sưởi lạnh ngắt, vòng tay ôm quanh người rồi rùng mình.

Than. Than, lửa, phải rồi. Chúng chưa từng làm việc đó trước đây, chỉ đốt lò sưởi vào ban đêm.

Gã ao ước có thể cảm ơn nàng nhưng không nói nổi. Gã chỉ gật đầu.

Nàng nhặt cái áo khoác ở chỗ gã thả rơi và đưa cho gã. Khi nàng chìa ra, gã đặt tay lên cổ áo được may rất tồi, miết ngón tay lên đó, chỉ vào những khuyết áo xấu xí kia.

“Không hiểu,” nàng nói, ngược nhìn gã với vẻ bất lực.

Gã nghiêng rặng và run lên. *Được rồi. Thử lại.* Gã chạm vào ống tay áo của nàng, di ngón trở lên dưới cánh tay nàng, nơi những mũi khâu bé xíu không lộ ra, gọn gàng và trang nhã dù có thô mộc, vì cái váy đen và cổ áo trắng của nàng hoàn toàn giản dị. Rồi gã đi theo đúng đường đó lên cái áo khoác.

Nàng nhìn cánh tay mình rồi lại nhìn cái áo. Nàng lắc đầu. “Tôi xin lỗi,” nàng nói. “Không hiểu.”

Gã bỏ cuộc, kéo cái áo từ tay nàng và ra hiệu cho nàng lui để gã còn mặc đồ. Nhưng nàng vẫn đứng đó. Gã nắm lấy một vai nàng, xoay người nàng đẩy ra cửa.

“Không,” nàng ngang bướng đứng chôn chân không chịu đi và quay lại. “Anh phải mặc do.”

Mặc đồ phải, đẩy cô đi, bất cứ phụ nữ danh giá hiểu. Nhưng nàng cứ bướng bỉnh đứng đó. Đuôi Ươi bước tới lách cách cùng một xô than. Christian hơi lùi lại, tránh xa y, đề phòng. Lửa được đốt lên, hai người nói líu ríu gì đó với nhau, Đuôi Ươi nhún vai và gật đầu trước bất cứ lời nào của nàng, y chỉ ném về phía Christian cái liếc xéo thận trọng và trung tính, đóng cánh cửa gỗ lại và rời đi, tách rời căn phòng với hành lang bên ngoài.

Christian tròn mắt nhìn nàng. *Không nghĩ... vì Chúa không định mặc áo ở đây cô ta thấy!*

Nhưng nàng làm vậy. Nàng đi đến ngay cạnh gã rồi cầm lấy khuy áo rồi bắt đầu cởi ra như thể nàng vẫn làm việc đó hằng ngày.

Christian chộp lấy cổ tay nàng đẩy ra cùng tiếng kêu căm phẫn. Gã chỉ ra cửa và đẩy nhẹ nàng đi.

“Anh muốn Lark?” nàng hỏi.

Gã thở một hơi thật sâu, căng ra tìm từ. “Hừuu...”

Nàng dường như không nhận ra hết chiều sâu nỗ lực của gã đối với mình, rằng gã đã đi xa tới mức cố nói chuyện, cho phép nàng nghe thấy tiếng ú ớ của gã. “Lark?” nàng lại hỏi, đặt tay lên cần gạt chuông.

Gã chợt nhận ra nàng định gọi Đười Ươi. “Không!” Gã lắc đầu. “Không.”

“Y ta của anh.” Nàng đặt tay lên ngực. “Y ta riêng.”

Một cơn run rẩy mãnh liệt xuyên qua gã. Gã giữ mình đứng ở khoảng cách an toàn với nàng.

“Y tá,” nàng nói. “Của anh. Y tá.”

Y tá.

Ồ, y tá chết bầm, phải không? Y tá của gã. Và chỉ vì nàng tưởng tượng mình là y tá, nàng nghĩ gã sẽ để nàng lột đồ cho gã như thể gã là một đứa trẻ thiếu năng, phải không?

Maddy thầm thở phào khi nụ cười mỉa mai quen thuộc xuất hiện ở khóe môi gã. Rõ ràng, gã đang thăm dò vị trí của nàng, nếu Larkin cùng Edward quay lại thấy gã khoác áo choàng tắm đứng yên, mọi sự trông như thể nàng không hề không chi phối được hoàn cảnh. Trong khi sự công nhận của Edward với chức trách mới của nàng còn đầy mong manh, nàng khôn cùng mong ước tránh bất cứ ấn tượng nào cho thấy Jervaulx đang trở nên khó khống chế hơn khi chưa có nàng.

Việc luôn nhớ trong đầu rằng gã hành động với lý trí của người trưởng thành khó hơn nàng tưởng khi điều đó không hề rõ ràng trước mắt nàng. Sự thích thú với những đường may trên váy nàng và áo ngoài của gã khi gã đứng đó run lên vì lạnh ngăn trở nàng, nàng ước có thể mặc đồ ấm áp cho gã, giúp gã hong khô tóc bên lò sưởi, và đến tối, sau khi Larkin đến thay nàng, nàng định nghiên cứu bản chất thật sự của liệu pháp tắm rửa kia.

Lần này, khi nàng nhặt áo sơ mi lên và đi tới, Jervaulx đứng im, mặc cho nàng chạm vào gã. Maddy đã mặc đó cho cha mình cả ngàn lần, nàng có cách thức riêng của mình - một quy trình đòi hỏi gã phải ngồi xuống, việc mà Jervaulx, dù nom hơi cau có, bỗng ngoan ngoãn làm theo khi nàng ra hiệu về phía giường.

Nàng bắt đầu cởi áo choàng tắm của gã. Lúc cởi chiếc khuy đầu tiên, nàng thấy rõ gã đang chăm chú quan sát, gương mặt gã kề sát mặt nàng vì nàng đang vươn người tới. Đến chiếc khuy thứ ba, nàng rõ ràng ý thức được người đàn ông này *không phải* là cha mình, rằng hình dáng chắc nịch của bờ vai và cơ bắp dưới chiếc áo choàng tắm kia chẳng có gì tương tự cha cả. Đến khuy thứ sáu, nàng đã cảm nhận được rằng hơi thở gã dịu dàng và đều đặn của gã trên bàn tay nàng dường như thân mật vượt quá những gì đúng đắn và có thể chấp nhận được.

Nàng ngước mắt lên. Kiểu cười nửa miệng của gã hằn sâu hơn trên môi. Gã nhắc tay kéo ngón trở dọc theo đường viền hàm của nàng, đến cằm nàng, hơi nhích lên. Mắt họ song song với nhau, cách nhau có vài phân.

Đôi mắt gã màu đại dương xanh thẫm.

Maddy giật người lại. Nàng đứng thẳng, giày nàng tạo ra tiếng động lớn trên sàn gỗ khi nàng lùi.

Gã đứng lên. Không cần từ nào, gã tuyên bố chính mình mới làm chủ tình thế. Gã hơi nhướn mày, như thể hỏi nàng có muốn tiếp tục không. Maddy nhìn phần vạt áo mở rộng của gã và liền quay đi, nàng đã vướng vào một thứ gì đó không ngờ ngoài tầm kiểm soát.

Gã nhún vai. Chiếc áo trượt khỏi vai rơi xuống chân. Gã đưa tay với lấy sơ mi.

Rõ là nàng rất kinh nghiệm trong vai trò y tá. Nàng đã tắm và mặc đồ cho vô số bệnh

nhân, không phải chỉ toàn phụ nữ, và khi có thành viên nào trong các buổi Suy niệm cần giúp đỡ thì người ta luôn gọi tới nàng. Và tất nhiên, nàng luôn chăm lo cho cha...

Gã không phải cha nàng. Gã không phải trẻ con, không phải người già hay người bệnh. Gã là một thứ gì đó mà nàng chưa nhìn thấy trong đời: một người đàn ông ở thời kỳ huy hoàng nhất - nàng chỉ có thể gọi đó là viên mãn - về chiều cao, cơ bắp và sức mạnh của tuổi trưởng thành, gã đang đứng đó không một mảnh vải, tay xòe ra đợi áo sơ mi.

Từng đường gân thớ thịt trong nàng đều muốn ném đồ cho gã rồi lao ra khỏi phòng.

Nhưng nàng thấy nụ cười châm biếm kia và cả sự giận dữ trong đó. Hình thể cẩu gã đầy áp chế trong gian phòng chật chội này, vai rộng và tràn trề sức mạnh, áp chế lên *nàng*, và gã biết điều đó. Gã chủ tâm khiến nàng sợ.

Nàng sợ. Ít nhất, có cảm giác như sợ hãi, vừa xuất hiện vừa biến mất. Nàng thấy sức mạnh, nhưng nàng cũng thấy sự cân xứng, độ dài và hình dáng kỳ vĩ của các khối cơ bắp. Sự cảnh giác thẹn thùng của nàng hòa trộn với một chút ngưỡng mộ hoàn toàn trần tục mà ai cũng phải công nhận: cao lớn, thẳng tắp và ngông ngạo, đây chính là cách mà Chúa đã tạo nên gã.

Và Chúa đã tạo nên gã theo một cách đầy ấn tượng và sáng chói. Một phép màu của sự sống thổi vào đất sét. Dường như việc để ý tới điều ấy không sai trái gì hơn việc hân hoan thưởng lãm đường bay của chú chim ưng trên những cánh đồng ngoài kia. Cánh ưng ấy tựa điều kì diệu với nàng, một kẻ cả đời bó mình trong thành phố, và dáng vóc không xổng áo của một người đàn ông cũng không hề kém lạ thường hay sững sốt hơn.

Nàng đặt chiếc sơ mi vào tay gã. Gã tung nó lên xỏ vào người, với tiếng rên nho nhỏ bị kẹp chặt giữa hai hàm răng, giật mạnh đầu để chui qua cổ áo. Lốp vải bông trắng rơi tự do xuống đùi gã. Gã bước một bước qua nàng như thể nàng không tồn tại và tìm tất dài cùng quần bó.

Maddy quay người đi về phía cửa sổ, đã thấu hiểu rất rõ thông điệp của gã. Nàng đan chặt tay vào nhau, vắn vẹo ngón tay, cảm thấy niềm thôi thúc muốn nói lời xin lỗi nhưng quá xấu hổ không dám thốt lên.

Tính kiêu ngạo trần tục và sự suy đồi không phải những thứ nàng được nuôi dạy để trọng thị, nhưng đôi khi nó cũng tốt, ví như mặc cho nơi này, tai ách của gã, mặc cho mọi thứ, gã vẫn khẳng định thái độ khinh khỉnh trước hoàn cảnh. Gã không chỉ là một con người, gã là một công tước và không định cho phép bất kỳ ai quên điều đó. Chắc chắn không phải là một y tá phái Giáo hữu bình dân.

Nàng đợi cho tới khi không còn nghe tiếng sột soạt nào sau lưng. Ngay lúc nàng định quay lại, gã khiến nàng nhảy dựng lên khi đặt tay lên vai nàng.

Gã đã mặc đồ - hoặc ít ra có vẻ vậy. Áo gi lê, quần bó và áo ngoài đều chưa cài khuy và cổ tay áo sơ mi dường như mất tích đâu đó trong ống tay áo ngoài. Gã đứng đó cau có hung tợn với nàng, hàm gã động đậy. Rồi gã lùi lại một bước, giơ cả hai tay ra.

Đó là một cử chỉ yếu đuối lạ lùng, đột ngột và miễn cưỡng. Gã nhìn, không phải nàng, mà là xuống cổ tay, theo cách đấng quân vương nhìn những kẻ thần dân không nghe lời, vừa bị xúc phạm vừa thịnh nộ.

Maddy đưa tay ra luồn ngón tay vào ống tay áo khoác của gã, từng ngón một, kéo cổ tay áo sơ mi ra cài nút. Nàng ngược nhìn gã.

“Không,” gã vừa nói vừa gật đầu lạnh lẽ - và nàng coi đó nghĩa là có: nàng đã làm đúng.

Khuy quần bó nằm ở hai bên miếng đắp đằng trước. Đã học được bài học cần thiết, lần này Maddy đợi gã nhò vả. Gã cố gắng cài một nút bên trái bằng tay trái, rồi thở ra một hơi nặng nề và túm lấy cổ tay nàng. Dưới cái kéo tay độc đoán ấy, nàng lại nhích lại gần gã một bước và nhanh chóng cài khuy ở cả hai bên, nhét đuôi áo sơ mi lưng thùng vào quần, bước lùi lại ngay khi xong việc.

Lần này, nàng nhận được cái gật đầu khác. Sự ngạo mạn dịu dàng của gã xưa đi bất cứ dấu hiệu nào của thân tình cá nhân. Gã đặt chiếc khăn cổ đang đặt trên bàn lên đưa cho nàng.

Nàng đứng nhón chân thắt cho gã, trong khi gã đứng đó, cầm ngẩng lên.

Khi nàng xong xuôi, gã sờ nút thắt, theo đúng kiểu đơn giản mà nàng vẫn thắt cho cha và nóng giận lắc đầu.

“Tôi không biết kiểu thắt khác.” Nàng xòe tay, nhún vai bất lực.

Trong một khắc, nàng e sợ rằng gã sẽ nổi đóa. Trán gã cau lại đầy nguy hiểm, nhưng rồi miệng gã giãn ra. Gã liếc ánh mắt thú vị lên trần nhà. Với một cái búng nhẹ vào cái áo gi lê trễ nải, gã đòi nó cũng phải được cài lại.

Maddy thực hiện ngay. Chiếc áo không vừa với gã, nó được may rất tồi tàn và quá chật, khuy áo kéo căng xộc xệch. Nàng tự hỏi liệu gã có khổ sở khi phải chịu đựng chuyện này, với cái kiểu kén cá chọn canh trong cách ăn mặc của gã mà nàng vốn biết hay không.

Gã dường như chấp nhận nhưng vẫn quay đi khỏi nàng và nhặt chiếc khăn tắm ướt sũng để lau tóc. Bên cạnh bồn rửa bằng kim loại có một chiếc lược: gã dùng nó không chút do dự.

Chải xong phần tóc bên trái bằng tay trái, gã dừng lại. Gã đặt lược xuống bàn và đứng yên một lát, nhìn nó chăm chăm. Rồi gã liếc Maddy, khó nhọc xòe tay ra rồi nắm lại. Rồi gã nhắm mắt, rờ tìm chiếc lược, nhặt nó lên bằng tay phải, hoàn thành nốt việc chải nửa bên kia.

Khía cạnh tỉnh táo duy nhất của chu trình lạ lùng này là gã có vẻ xấu hổ vì phải làm vậy. Nàng chỉ về phía lò sưởi cuối cùng đã bắt đầu tỏa ra hơi ấm. “Anh có muốn ngồi xuống sưởi ấm không, Ái hữu?”

Sau một chút do dự dường như đã thành điển hình cho bất cứ phản ứng nào của gã, gã đi tới chỗ chiếc ghế, kéo nó đến bên lò sưởi và ngồi quay mặt vào lưng ghế, chống khuỷu tay lên, giống một kẻ hầu chán chường ử rữ đang đợi lệnh trong sảnh.

Maddy mở cửa gỗ và dọn dẹp lại căn phòng, chẳng có gì nhiều mà dọn dẹp. Ga giường bằng lanh sạch sẽ được xếp ngay bên trong cửa - một trong những tiện nghi hàng ngày ở Blythedale. Maddy trải giường, xấu hổ vì đóng khóa và xiềng xích phải gạt sang bên trong khi thay ga. Nàng cảm nhận rất rõ gã đang quan sát nàng. Thay vì để đóng xiềng xích gọn gàng trên quần áo ngủ như nàng thường thấy, nàng nhấc tấm lên và lạnh lùng đẩy chúng xuống dưới, không phải là không cần vịn vịn, vươn người và gồng mình để hoàn thành việc đó.

Khi nàng đứng thẳng dậy, thở không ra hơi, kéo lại một lọn tóc rơi khỏi mũ, nụ cười của Jervaulx nhạo báng nỗ lực của nàng. Hàm gã siết chặt lại, gã nghiêng răng nói, “*Đười Ười!*” Rồi gã lại cố nói lần nữa, phun ra những tiếng ú ớ, những phần đầu vô nghĩa của cùng một âm tiết. Cuối cùng gã thở hắt ra một hơi nản lòng, giơ tay về phía giường làm động tác kéo nặng nhọc bằng cả hai tay và thốt lên, “*Ngoài!*”

Maddy ngồi phịch xuống đệm. Nàng nhún vai. “Vây cứ để gã tìm đi.”

Gã khẽ nghiêng chiếc mũ chóp cao tưởng tượng với nàng và cười tươi. Nom gã thật bất tri và ngang tàng khi làm vậy.

“Anh muốn dùng ít trà không?”

“Trà,” gã nói.

“Anh muốn không?”

Gã không nhìn nàng. “Trà, trà, trà.” Gã nhắm mắt. “Trà, trà. Các đường trên mặt phẳng đảo ngược. Một điểm không thể chia nhỏ hơn. Đường thẳng là đường dài vô hạn. Đầu của hai đoạn thẳng là điểm. Qua hai điểm bất kỳ khác nhau, chỉ có một đường thẳng. Trà, trà, trà.” Gã mở mắt, liếc môi nhìn nàng. Hàm gã đánh lại. “*Huuuu... a!*”

Gã phùng má thối ra phù phù. Từ một phòng cuối hành lang, một bệnh nhân bắt đầu rít lên the thé, đập vào những chấn song sắt, khiến bác sĩ Timms và Thánh ma phải tới vật lộn với anh ta.

Jervaulx túm lấy hai đầu chạm tròn của lưng ghế, gục trán lên thành ghế.

Anh ta tỉnh táo, Maddy bưng bình nói với Lý trí. Anh ta hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng thu lượm ga giường cùng áo choàng tắm và khăn tắm ướt rồi đi ra cửa. Ổ khóa chìm kêu lạch cạch rất to khi nàng xoay chìa. Những chấn song rung lên khi nàng đóng cửa lại. Gã không nhúc nhích cũng không ngược đầu lên, song những ngón tay đang tì lên ghế của gã căng ra trắng bệch.

...

Hồ sơ của gã gồm mười lăm lá thư của Phu nhân de Marly và sáu mươi một lá của nữ công tước quả phụ, mẹ gã. Maddy đọc lướt qua hầu hết thư từ, nữ công tước viết cho con trai mỗi ngày, có vẻ chữ tuôn khỏi ngòi bút của bà dồi dào và dễ dàng. Bà viết về những việc đạo mình làm, những suy nghĩ tôn kính của mình cũng như niềm hy vọng mà bà vẫn khẩn nguyện về sự hồi phục của gã. Bà diễn tả niềm tin tưởng hoàn toàn vào phương pháp chữa trị đạo đức của bác sĩ Timms, rằng bà thấy nhẹ lòng hơn bao nhiêu khi biết Christian đang được anh ta chữa trị tại Blythedale. Bà khẩn cầu con trai hãy để ý tới những hậu quả các hành vi đồi bại của gã gây nên để trở về con đường chính đạo, để ăn năn vì những lỗi lầm bởi thói kiêu ngạo, phù phiếm và lười biếng, để khước từ sự yếu hèn của xác thịt, và thêm vào kha khá cùng những dòng này là mạch tình cảm dạt dào không gì ngăn nổi, khiến Maddy cảm thấy thực sự khó chịu.

Nàng thấy Phu nhân de Marly tinh tế hơn nhiều. Thư của bà không gửi cho Jervaulx mà là vị bác sĩ, yêu cầu các báo cáo và tiên lượng bệnh cần phải viết rõ ràng hơn. Đọc đến lá thư thứ tư, Maddy thấy điều mà nàng vẫn hoài tìm kiếm: sự nhắc nhở về rương đồ gửi kèm cùng với một danh sách trang phục mùa thu trong rương.

Nàng đưa bản danh sách cho anh họ Edward khi anh ta đang ngồi hoàn tất các ghi chú hằng ngày trong phòng làm việc.

“Ngài ấy chịu yên rồi,” vị bác sĩ nói, không cần phải giải thích xem đang nói với ai. “Anh đã ghé qua đó khi cô đi ăn tối.” Anh ta dựa lưng vào ghế thở dài. “Anh phải nghĩ sao đây? Có thể chỉ là trùng hợp, cô biết đấy. Anh không yên tâm được khi để cô một mình với ngài ấy.”

Maddy cảm thấy cần thận trọng lời đi sự do dự trong giọng nói của ông anh họ. “Em đã hoàn thành việc sắp xếp thư từ và sổ sách. Anh có cần chép thư gì không?”

“Và đó lại là một vấn đề khác nữa. Cô định sẽ giúp anh đảm nhiệm vị trí nào đây?”

“Em sẽ làm tất cả những gì có thể. Buổi tối thì em không ngại làm việc đâu, những lúc đó cha không cần đến em.”

“Anh không ưng chuyện này. Không ưng tẹo nào.”

Maddy đứng im lặng.

“Anh ngạc nhiên, thật ra là bị sốc, khi cha cô lại đồng ý. Cực kỳ sốc, khi tính đến sự bất hợp lý và nguy hiểm với cá nhân cô.”

“Cha rất thích Jervaulx.”

“Anh e rằng ngài Jervaulx mà ông ấy biết đã tiêu rồi. Đã chết. Anh đã ráng giải thích điều đó với ông ấy, nhưng ông ấy cũng bướng bỉnh như cô vậy.”

Lần này Maddy cũng chỉ im lặng.

“Và còn danh tiếng của Blythedale. Nếu cô bị một bệnh nhân gây thương tích... lừa phỉnh... cô hiểu ý anh không?” Mặt anh ta đỏ lựng lên. Anh ta lôi một chiếc chìa khóa từ túi áo gi lê ra, sẫm soi nó kỹ càng. “Em họ, việc đó sẽ hủy hoại anh.”

“Em xin lỗi,” Maddy chân thành nói. “Nhưng em, làm sao em... làm sao có thể quay lưng đi với một Thiên khải? Em chưa bao giờ nghĩ... Em chưa bao giờ từng được dẫn đường, nhưng điều này quá sâu sắc và mạnh mẽ đến nỗi mọi thứ trước đó dường như đều... phàm tục.”

Anh ta mở ngăn kéo, lấy tẩu thuốc ra, nhồi đầy và châm lửa. mùi thơm ngòn ngọt lan tỏa trong căn phòng ngăn nắp. “Ừm, vậy đây. Cầm lấy cuốn sổ này,” anh ta cộc cằn nói. “Anh muốn cô ghi lại quan sát của mình trong một ngày điển hình. Anh sẽ cho cô ít thời gian. Nhưng cẩn thận đấy, Maddy. Phải rất cẩn thận.”

“Em hứa.”

Anh ta rít một hơi sâu. “Chẳng bao lâu nữa ngài ấy sẽ lên London hầu tòa.”

“Hầu tòa?”

“Phiên tòa xác định năng lực. Tại Tòa đại pháp. Việc đó thường gặp với bệnh nhân thuộc tầng lớp này. Họ có gia sản, họ là những nhân vật quan trọng. Ngài ấy sẽ phải được tuyên bố là *non compos*^[1], được chỉ định người giám hộ. Một mối phiền phức chết tiệt. Không bao giờ thất bại trong việc khiến các bệnh nhân nổi điên không gì kiểm soát nổi, kéo họ ra giữa bàn đàn thiên hạ như vậy, ném hàng tá câu hỏi vào họ, đứng trước một ban hội thẩm hay đại loại thế. Anh chẳng hề trông mong gì ở *ngài ấy*, anh nói thẳng với cô đấy. Anh nghe nói sáng nay ngài ấy đã ném Larkin vào bồn tắm. Ngài ấy phải được rèn giũa về chuyện này.”

[1] Tiếng Latinh, nghĩa là mất trí.

“Ném?” Maddy cắn môi. “Anh chắc chứ?”

“Tất nhiên là chắc. Cô nghĩ là các hộ lý phịa chuyện à?”

“Jervaulx lạnh cóng khi được đưa trở lại phòng. Anh ta run cầm cập.”

“Đó là bản chất của việc tắm nước lạnh.”

“Em không thể cho rằng một phương pháp cực đoan như vậy lại tốt cho sức khỏe anh ta.”

Anh họ Edward dẫn mạnh tẩu thuốc trên bàn, gõ bã thuốc ra. “Thế cô lấy được bằng y khi nào vậy, em họ Maddy?”

Nàng quyết định rằng mục tiêu tối thượng lúc này của nàng không phải là đốp lại câu hỏi ấy. có những lúc lời răn của Chúa rằng chó vợi mở miệng ra thật phù hợp.

Anh ta dùng một cái móc bạc nạo sạch chiếc tẩu rồi nhìn nàng dò hỏi. “Có lẽ, nếu mọi việc

tiến triển tốt, cô có thể đi cùng tới London. Cô có nghĩ cô giữ được ngài ấy trong tầm kiểm soát không?”

“Được,” nàng đáp và thầm hy vọng lời đáp ấy vang ra từ đâu đó hay ai đó khác, với sức mạnh và kiến thức lớn hơn chính bản thân nàng.

“Dù sao chúng ta cũng sẽ mang cả Larkin đi cùng.”

Nàng đưa ra danh sách mà nàng tìm thấy trong hồ sơ. “Gia đình anh ta đã gửi quần áo. Những thứ anh ta đang mặc không vừa.”

“Chúng ta không cho bệnh nhân có xu hướng bạo lực mặc quần áo đắt tiền. Họ có xu hướng xé rách chúng.”

“Có thể là vì không vừa.”

Anh họ Edward lắc đầu. “Cô sẽ còn học hỏi được nhiều, em họ thân mến ạ. Rồi cô sẽ học được khác hẳn, anh e là vậy. Cứ mặc quần áo đắt tiền của ngài ấy cho ngài ấy đi.”

CHƯƠNG 7

Trong tĩnh mịch của phòng khách gia đình, Maddy cảm thấy kỳ kỳ và có gì đó không phải khi nàng mở két của Jervaulx, như thể nàng vừa lén vào nhà ai đó khi họ ra ngoài. Kỳ kỳ và có gì đâu đó khi chạm vào những thứ mà nàng cả đời chưa từng nghĩ sẽ chạm tới. Trong két có chìa khóa rương của gã; một đồng hồ quả quýt bằng vàng với dấu triện nặng nề, trên dây đeo lưng lủng lẳng một chiếc kính lúp; một nhẫn dấu bằng vàng rất lớn; một con dao cạo có tay cầm bằng ngà voi và một cặp đinh thúc ngựa đai có móc khóa.

Maddy liếc nhìn chiếc nhẫn và giơ nó lên ánh nến, soi qua kính lúp. Bản nhẫn dày, các cạnh đã mòn đi vì đeo lâu ngày. Nó vừa ngón cái của nàng. Ngay dưới huy hiệu hình hoa diên vĩ và chim phượng hoàng là dải chữ khắc *A bon chat, bon rat*.

Một con mèo giỏi, một con chuột cừ. Ngay cả vốn tiếng Pháp vỡ lòng của Maddy cũng đủ để nàng hiểu, và nếu nghĩa còn chưa rõ ràng thì nó được ghi bằng cả tiếng Anh: *Vỏ quýt dày có móng tay nhọn*.

Một tình cảm mạnh mẽ và thực sự hiếu chiến. Nàng thả chiếc nhẫn vào túi cùng với chìa khóa rương. Nàng cũng lấy cả mấy cái đinh thúc ngựa. Trong thành phố, ở đâu và lúc nào cũng thấy quý ông đeo đinh thúc ngựa, chúng dường như là một thứ trang sức thời thượng.

Trong phòng áp mái, giữa những va li hòm xiểng, ánh nến lập tức bắt được tia sáng từ chiếc rương sơn mài đen trang nhã có danh thiếp của công tước cài vào một cái kẹp đồng. Rương chất đầy những y phục được may tinh vi nhất mà nàng từng chạm vào: sơ mi bằng vải lạnh hảo hạng; gi lê ấm áp, mềm mại như lớp da dưới cảm nàng; những chiếc áo khoác lót lụa bọc trong giấy bạc, khuy áo bằng xà cừ, dây đeo thêu toàn bộ.

Việc lục lọi trong rương không tạo cảm giác xâm phạm riêng tư như trong két. Gã chưa từng chạm đến những thứ này, tất cả đều mới, phả ra mùi thuốc nhuộm và mùi thảo mộc được đóng gói cùng. Nàng cố nhớ lại xem gã mặc gì vào buổi tối dùng cơm cùng hai cha con và tìm ra một chiếc áo khoác lục sẫm có màu tương tự nhất.

Bản thân nàng chưa bao giờ mặc đồ màu mè. Sự nghi ngờ khả năng lựa chọn của mình khiến nàng bảo thủ. Nàng bỏ qua một chiếc áo khoác lông thêu tuyệt đẹp sắc tím pha vàng, quyết định rằng những đường kẻ xen kẽ màu rượu vang, gỉ sắt và nâu là kín đáo hơn. Cuối cùng nàng lấy đôi ủng trông ít trịnh trọng nhất và mang cả xuống phòng mình dưới gác.

Là người chép ra và gửi đi lịch sinh hoạt của bệnh nhân từ các ghi chép của anh họ Edward, nàng biết rằng có một kế hoạch dã ngoại cho những bệnh nhân phục tùng nên sẽ không ai phải qua bài trị liệu tắm lạnh. Sau khi đoàn kia đi rồi, những bệnh nhân nam còn lại sẽ lần lượt được cạo mặt, cứ mười lăm phút một người. Trong sổ của anh họ Edward, tên Larkin đã được viết bên cạnh tên Công tước. Maddy thay bằng tên mình. Bởi vì vị bác sĩ cũng ra ngoài cùng đoàn người nên nàng cảm thấy an toàn khi làm vậy mà không phải mạo hiểm thực hiện một cuộc nói chuyện dài và khó lường về vấn đề này.

Tuy nhiên, khi nàng đến phòng Jervaulx sau khi giúp tiễn các xe ngựa đi, Larkin đã ở đó với chậu và khăn mặt. Maddy không buồn bận tâm đến thái độ gắt gỏng của y mà chỉ lấy chậu nước khỏi tay y. Chiếc dao cạo trong đó tạo ra tiếng lanh canh khi trượt va vào thành chậu.

“Cô sẽ cần giúp đỡ đấy, thưa cô,” y nói. “Tôi cảnh báo trước cho cô.”

Một giọt nước văng ra làm ướt ngón tay nàng. Nàng nhìn xuống thì thấy xà phòng vẫn lên trong chậu. “Chậu nước này bẩn,” nàng nói.

“Không hề! Bác sĩ không cho phép vậy đâu. Tôi đã lau sạch nó sau khi Harry dùng.”

Nàng liếc nhìn từ chiếc khăn mặt vắt trên vai y, rõ ràng ướt sũng, cho tới lưỡi dao. Tay cầm đã mòn vì dùng quá nhiều, lưỡi dao sắc nhưng mẻ.

Trong gian phòng, Jervaulx đã bị bó chặt trong áo trói, cả hai bắp tay đều bị thắt đai và cột vào đỉnh móc trên tường. Đôi mắt gã khi chạm vào mắt nàng là mắt của một con sói trong động: sáng quắc, không chớp, lạnh lẽ.

Maddy ép mình đứng yên, thật yên.

Rồi nàng cố nói bằng giọng bình tĩnh với Larkin, “Đem nước nóng đến đây, phiền anh. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Áo trói cho người điên khiến gã phát cuồng và Đười Ươi biết điều đó. Nó khơi ra nỗi khiếp đảm như ác mộng mà Christian chưa từng biết có tồn tại trong gã, một nỗi khiếp đảm vượt cả lý trí và kiêu hãnh, thẳng xuống vực sâu của cơn bộc phát nguyên thủy lần nào cũng khiến gã điên cuồng chống cự, phải lâu sau gã mới biết bản thân bị nguyên rửa, phải lâu sau gã mới học được rằng mình không thể thắng.

Họng gã nhúc nhối ở chỗ Đười Ươi giờ trò gì đó mới lần này, một đai cao su Ấn Độ, y vốn tinh thông những mẹo tra tấn sát nhân, và dùng nó trong khi Christian vẫn còn bị cùm trên giường, nó nhấn chìm gã vào hôn mê, chỉ thuần một nỗi kinh hoàng, một khoảnh khắc tối đen và gã ngoi lên hỗn hển, vật lộn với bản thân, một bên mặt ấn vào sàn, đầu gối thúc lên cổ và đội đầu đón kinh hoàng trên lưng, ba tên hộ lý cúi xuống gã trong khi tán chuyện bằng giọng vui vẻ, thản nhiên. Chúng lôi mạnh thân mình gã trong khi gã còn mãi tìm kiếm bản thân và không khí. Phát hiện ra cái áo trói, nỗi kinh hoàng mất tự chủ đó, gã hoàn toàn bất lực, không có cách nào đứng vững và không cách nào cứu bản thân, chỉ cần một cú đẩy nhẹ từ phía sau là gã ngã theo bất cứ hướng nào chúng đẩy, bởi vì tay đã bị bó chặt quanh người thì mỗi chuyển động đều lạ lùng, rối loạn. Cơ thể gã đã mất sự kết nối với trí óc, cơ bắp phản bội gã, chân gã không chịu nhúc nhích để giúp gã trụ lại, một tay hộ lý đón lấy gã trước khi gã ngã hẳn, kêu lên với giọng nửa như cười và ép vai gã vào tường.

Christian quắc mắt với tên hộ lý, y bèn lập tức quay đi. Y vỗ vào má Christian và nói gì đó với giọng bề trên trong khi những tên khác cột gã lại.

Christian đang đứng đó điên cuồng vì bị cầm tù, hạ nhục, thở hồng hộc như một con bò nổi xung thì mấy kẻ kia biến đi và Đười Ươi chuẩn bị thực hiện lịch trình buổi sáng. Việc đó sỉ nhục gã đến gần phát điên. Gã cực cùng ao ước Maddy ở đây, đồng thời phát ốm vì nỗi sợ hãi rằng nàng sẽ đến bây giờ, trước khi những sự này xong.

Nhưng Đười Ươi đã làm xong và hí hoáy ghi những thứ ghê tởm của y vào một cuốn sổ rời rời đi, để lại gã một mình. Christian sẽ giết y.

Một ngày nào đó. Ngày nào đó.

Gã không nghĩ tới việc giết như thế nào. Gã nghĩ tới nét mặt Đuôi Ươi, hương vị của sự sợ hãi, thời gian chờ đợi, gã từng có lần thấy hai kẻ bị treo lên và phanh thây, nét mặt của kẻ phản bội thứ hai khi thấy đao phủ múa đao trên tên thứ nhất: chính là nỗi kinh hoàng, sự chống cự, không ngừng giãy đạp và co giật, chính là những van xin hèn hạ, khóc thút thít, tím mặt, rúm lười, nỗi thống khổ đứt ruột gan trương phồng co giật, chính là thứ đó - thứ gã sẽ ban cho y.

Gã nghĩ về điều đó, với niềm thích thú điên cuồng, cho đến khi bé-Maddy tới.

Nàng làm gã chấn động; sự thay đổi từ đêm sang ngày, từ ác mộng vào báo thù sang ánh mai tinh khiết; điều đó gần như ngoài sức chịu đựng của gã. Gã từng nghĩ bản thân bị dồn tới cực hạn trước đó, nhưng mỗi sáng nàng lại mang công lý đến, rồi bỏ lại gã trong bóng tối cùng Đuôi Ươi, kẻ mà tâm tính gần đây càng trở nên khó chịu mỗi đêm. Christian bắt đầu thấy rằng gã đã quá coi nhẹ chuyện này. Họng gã giàn giụa đau vì dai siết, gã cầu Chúa rằng gia đình đừng quên gã, rằng tên gã sẽ bảo vệ cho gã, bởi vì giữ cái thông lọng đó hơi lâu quá một khắc thôi là việc rất dễ dàng - quá dễ; và gã cảm thấy bị cô lập, bị đẩy ra ngoài, bị bỏ rơi; gã không có lý do gì để tin rằng còn thứ nào khác trong vũ trụ ngoài phòng giam này, hành lang này và những gì gã có thể thấy ngoài cửa sổ.

Và Maddy. Bé-Maddy. Đứng đó ngoài hành lang với mũ trùm màu trắng, bụng chầu nước để cạo mặt, tròn mắt nhìn gã bị xích xiềng.

Đuôi Ươi ghét nàng. Christian thấy điều đó trong mắt y khi y nhìn sau lưng nàng, gã thấy nỗi căm ghét đó ngày càng lớn dần sau mỗi cuộc chạm trán nhỏ nhặt mà đến phân nửa là về những thứ Christian thậm chí không thể bắt kịp nỗi. Gã vừa lo sợ cho nàng, mong nàng tránh xa nơi này, lại vừa ước ao nàng tới, không một lời nhắc nàng cẩn thận hay cảnh báo cho nàng đi - nói gì thì nói gã không đủ dũng cảm nghĩ đến chuyện bị bỏ mặc hoàn toàn ở nơi này.

Trông nàng có vẻ sốc như lần đầu tiên nàng thấy gã. Và rồi toàn bộ thân nàng cơ hồ cứng lại, không nhúc nhích. Gã đã mơ về giọng nói của nàng. Nó như một dòng sông ngôn ngữ, êm đềm chảy giữa hai bờ thanh bình, khi nàng nói, tiếng nàng khiến gã nhắm mắt lại tưởng tượng ra mình lĩnh hội được.

Nước? Củi? Quay la?

Gã mở mắt thì nàng đã biến mất. Đuôi Ươi nhìn gã qua những chấn song. Chỉ nhìn, không

cười mỉm, không cau mày, một khoảnh khắc dài ranh mãnh. Rồi y nháy mắt và khẽ huýt sáo, như với một con chó, đi khuất dần trên hành lang.

Khi nàng quay lại, nàng sẽ không đòi nào để Đười Ươi vào. Nàng khóa cửa, mở hé chỉ vừa đủ để mình nàng luồn vào và kéo mạnh cửa khỏi tay Đười Ươi khi gã cố vào sau nàng với một xô nước bốc hơi nghi ngút. Cửa sắt đóng sầm lại với tiếng ruỳnh dũ dội. Christian thấy vẻ mặt của Đười Ươi khi nước bắn vào chân y và sàn nhà. Bé-Maddy đặt chậu đồng lên bàn, quay người đối diện với gã. Tay nàng chống nạnh, dáng lưng nàng cứng cỏi.

“Xem co lam gi kia!” Nét mặt tàn bạo của Đười Ươi biến mất trước khi nàng quay lại. Y nhìn nàng vẻ bị tổn thương.

“De do,” nàng nói bằng giọng bình tĩnh và vô cảm đến mức Christian cũng bị ấn tượng. “Do la nhien vu cua toi.”

Miệng Đười Ươi bấu lại thành hình dáng thậm xấu. Y thả rơi xô nước, làm đổ phân nửa nước ra sàn và bỏ đi.

Không chậm trễ một phút, nàng tới chỗ Christian và bắt đầu xử lý đồng đai xích đang cột tay gã. Nàng không ngược nhìn gã, nhưng dồn hết sức lực giật, tháo từng cái. Được giải phóng khỏi tường, gã đứng thẳng, không thể bước tới vì bị bó trong áo trong.

“Anh tu coi khoa duoc khong,” nàng chua chát nói, vẫn không nhìn gã. Sắc màu thịnh nộ bùng bùng trên má nàng.

Gã nhắm mắt. Bởi vì đây là điều duy nhất mà gã có thể làm được, gã hạ người xuống, khụy cả hai chân một lúc. Gã đổ cả thân người quỳ xuống sàn, hít vào mặc cho cơn đau dội lên ở chỗ Đười Ươi đánh gã, và chờ đợi, vai ngả ra sau, nhìn chăm chăm phía trước.

Trong một lát, nàng không làm gì. Gã biết nàng nghĩ gì; rằng nom gã kỳ quái đến thế nào. Gã nghiêng răng ken két. *Cởi. Thứ ghê tởm dê tiện hôi hám cởi!*

“Khong can anh lam vay,” nàng nói rồi quỳ xuống sau gã và cởi nút áo trói, tháo bỏ cái lực

ép khiến hai cánh tay gã phải ôm vòng lấy người. Nàng kéo xiềng xích khỏi vai gã, để gã ngực trần.

Phải mất vài giây bàn tay gã mới có thể cử động được. Gã vẩy mạnh cánh tay cho tới khi cơn đau đốn dội lên ở lưng. Những ngón tay dường như đã trở lại là của gã, thay vì những vật vô dụng, chẳng có liên quan gì đến gã hay mục đích của gã. Ngay khi cảm thấy có thể làm được, gã chống tay đứng dậy, nhăn mặt vì đau. Maddy cũng đứng lên, dùng áo trói phủi bụi bắn trên váy.

Gã nắm lấy cả hai vai nàng, kéo nàng kề sát gã và hôn lên môi nàng.

Nụ hôn rất chóng vánh và mạnh mẽ. Gã đẩy nàng ra và buông tay ngay để cái phản ứng cứng đờ kia của nàng sẽ không biến thành nỗi sợ thực sự. Chỉ là ngạc nhiên thôi, gã nghĩ, quan sát nàng, thấy vẻ sững sờ, bối rối, giận dữ và thất vọng thay nhau biến đổi trên mặt nàng.

“Ái hữu!” nàng nói bằng giọng tức giận.

“Ái hữu,” gã nhắc lại.

Nó chỉ chợt đến, không cố ý, không có ý nghĩa gì. Nhưng gã nhìn nàng, bé-Maddy với đôi má đỏ như say, cằm vểnh lên, cái mũi bà cô nho nhỏ với chóp mũi bướng bỉnh, và dù gã có từng lên giường nhiều hơn cả số lần gã có thể đếm với những phụ nữ diễm lệ, đài các hơn, gã cũng chưa bao giờ thấy gì đẹp như Maddy hồ bột cứng nhắc này - *thứ - trắng - đầu - đường?* - như Maddy trong phòng giam này.

“Yêu,” gã nói. “Yêu.”

Gã khiến chính mình và cả nàng kinh ngạc. Họ đứng nhìn nhau. Ánh sáng yếu ớt của buổi sáng rơi qua song sắt cửa sổ, soi rọi má nàng và hàng mi rợp quyền rũ.

Cái miệng nghiêm trang, trầm ngâm của nàng cong lên bối rối. Nàng vung vẩy chiếc áo trói trên ngón tay. “Anh thật dễ bị chinh phục.”

“Ái hữu,” gã nhắc lại, với nụ cười ngần ngại.

“*Maddy*. Ái hữu?”

“Chỉ là Ái hữu?” Nàng bĩu môi. “Anh noi doi.”

Đẹp?

Từ đó gã không nói được. Hay đúng hơn là không muốn cố. Mặt nàng vẫn đỏ dừ, trò trêu ghẹo của nàng có pha chút hương vị của sự sợ hãi. Gã cảm thấy bị sỉ nhục vì nàng chế nhạo chuyện vừa rồi. Với một tiếng gừ buồn bã, gã quay đi.

“Anh quay lại!” nàng kêu lên. “Anh xong chưa?”

Gã ngồi xuống ghế, quay mặt vào lưng ghế. Mỗi cử động đều đau đớn, gã chắc chắn rằng thứ gì đó... của mình - thứ gì? *Bên trong, trắng, cứng, vòng, khung*. Gã bị thương. *Rạn. Xương*. Gã nhìn nàng bướng bỉnh, lặng lẽ.

“Anh bi ngã?” nàng hỏi. Vòng ra sau lưng gã, nàng chạm vào tấm lưng trần của gã. Gã căng người chống trời, nhưng sự đụng chạm của nàng chỉ nhẹ như tơ, di theo đường viền của thứ mà Christian tưởng tượng hẳn phải là một vết bầm đang cháy phùng phùng.

“Đau à?” nàng hỏi.

Gã lắc đầu. “Không.”

Ngón tay nàng tiếp tục di chuyển, lần chạm thứ hai khiến gã khựng người và bật ra tiếng rít qua kẽ răng.

“A,” nàng nói, lại chạm dọc xương. “Đây hả?”

Gã gật đầu. Nàng lại dò tìm, và gã rên lên. Gã nắm chặt ghế, chịu đựng cuộc khám, nhưng mỗi đụng chạm lại khơi dậy cơn đau như một cọc nhọn xuyên thấu lưng gã. Đầu gã cất lên, cử động vô tình ấy còn tệ hơn cả cái chạm tay của nàng.

“Rạn xương rồi,” nàng nói. Đầy nhân từ, nàng không chạm vào gã nữa. “Han vi anh bi troi ban dem. Ngã?”

Gã chợt nhận ra mình có thể hiểu nàng, đủ để đoán ra những gì mà nàng nói. Gã dốc sức bắt từ đó, và tóm được nó. “Ngã.”

Không đời nào gã định vạch tội Đười Ươi. Gã có thể dễ dàng thấy việc đó sẽ dẫn đến đâu.

“Sao ngã?” nàng hỏi.

Gã chỉ nhìn nàng.

Môi hơi mím lại, mày hơi cau, nàng hỏi gã. “Ở đâu?”

Gã nhún vai, nhăn mặt vì cơn đau dội lên bởi cử động vô ý vừa rồi.

Điều đó không khiến nàng thỏa mãn, gã có thể thấy vậy. Nàng ước có thể làm gì đó, thay đổi, bỏ đi vài chương ngại vật nguy hiểm nào đó. Không sao. Miễn là nàng đừng đi buộc tội Đười Ươi là được.

Gã tóm lấy lưng ghế và nghiêng ghế dưới người mình, làm động tác giả, rướn người với vẻ như gặp nguy hiểm. Khi gã để ghế rơi xuống với tiếng rầm xộc vào óc gã đau đớn, mặt nàng sáng lên vì đã hiểu.

“Ồ, ghế! Ngã từ ghế?”

Gã nghiêng đầu.

“Anh phai can than chu.” Nàng vươn tay chạm vào vai gã. “Cử động từ từ. Dung voi vang.”

Vội vàng.

Gã như thế. Đáng lẽ gã không nên hôn nàng. Giờ gã thấy xấu hổ. Trông gã đây, trông gã giờ phút này, trong phòng giam này, bị làm cho hóa điên, dần dần như súc vật, dùng tiếng gầm gừ và cử chỉ thay cho lời nói. Thậm chí không thể tự cài khuy cái - *cái gì, gì?*- *Chúa ơi* - gã có thể nhìn thấy thứ mà gã định nói, thứ đang nằm ngay trên chân gã, nhưng từ ngữ chỉ lơ lửng ngoài tầm với, không thể chạm tới.

Chết tiệt.

Chết tiệt quái quỷ khốn kiếp chết tiệt chết tiệt chết tiệt. Chết tiệt!

Những từ đó thì gã biết. Gã còn có thể nói chúng ra. Gã đã thử, khi gã ở một mình, một danh sách những từ chửi thề bằng tiếng Anh, tiếng Ý, tiếng Đức và tiếng Pháp. Chúng cũng như toán học, ở ngay sẵn đó trong khi tất cả những thứ khác đều ngoài tầm với.

Nàng giờ chau cạo mặt về phía gã và di ngón tay quanh nó. “Sạch,” nàng nói.

Quả là cái chậu đã khác hẳn. Gã gật đầu.

Nàng ra mở cửa, cúi xuống xách xô nước lên. Christian lập tức nghĩ ngay rằng sẽ dễ chừng nào nếu đứng lên xô qua nàng, sẽ rất dễ thoát khỏi đây, và trong cùng khoảnh khắc ấy gã nghĩ gã đã chực làm vậy.

Nàng quay lại, kéo xô nước vào phòng. Ổ khóa lạch cạch siết lại.

Christian trừng trừng nhìn nàng, thở dốc. Nàng thậm chí không nhận ra điều đó, nàng không biết việc kia đơn giản đến thế nào, Đuôi Ươi sẽ không bao giờ - *không bao giờ* - cho gã cơ hội mồn một như vậy. Và nàng sẽ còn phạm phải, vì nàng không biết.

Gã cảm thấy choáng váng vì kích động. Sự phấn chấn và một nỗi sợ lạ lùng xuyên qua tim gã. Nếu gã ra khỏi cánh cửa đó, nếu gã rời phòng giam này - gã sẽ làm gì? Gã sẽ đi đâu? *Chạy. Chạy! Phải*; cơ thể gã đã sẵn sàng, nhưng trí óc gã dường như náo động vì rối rắm.

Trái, phải - gã sẽ rẽ đường nào? Gã thậm chí không dám chắc về điều đó, mà nó lại dường như quan trọng sống còn. Sẽ có cầu thang. Cầu thang, cửa, góc ngoặt; vườn; tường... *chết tiệt!*

Bé-Maddy đang nhìn gã, vẻ mặt nàng thận trọng, e sợ. Gã nhận ra rằng mình đang đứng như trời trồng, tay nắm chặt, cả cơ thể gã căng lên chực bùng nổ.

“Sh’voh?”

Gã sẽ mang nàng theo. Gã cần nàng. Ý nghĩ tự mình đi ra ngoài thế giới kia dường như đầy kinh hoàng - kinh hoàng và ngọt ngào, gã quá khao khát nó và cảm thấy sự ẩm ướt nóng bỏng đang thiêu đốt đáy mắt gã.

Nàng nhìn gã, chờ đợi.

Việc một nỗ lực đòi hỏi tất cả những gì gã có, gã đặt tay lên ghế và lại ngồi xuống. Gã chớp mắt hai lần, khó khăn.

Nàng mỉm cười. Christian thở ra luồng hơi đang cố bung khỏi ngực gã. Gã thả lỏng tay.

“Đây,” nàng nói. “Maang dao cao của anh.”

Gã nhìn nàng, bực bội.

“Đây.”

Nó chợt hiện ra, ngay trước mũi gã. Gã giật nảy mình. Trong tay nàng là một con dao cạo, không phải con dao thái thịt thô kệch của Đười Ươi, mà là một con dao giống hệt dao của chính gã, độ cong chuẩn xác, bằng thép và ngọc trai.

Con dao cạo của chính gã.

Và *ngón tay, vàng, gia đình* - của chính gã.

“Nhẫn,” nàng nói.

Nhẫn của gã.

Gã lấy nó từ bàn tay trái của nàng. Gã nắm lấy nó.

“Anh nhớ nhẫn của mình không?”

Tất nhiên là gã nhớ nó. Nó là con dấu riêng của gã, bằng vàng và nặng trĩu trong lòng bàn tay gã. Gã không thể nghĩ xem phải làm gì với nó.

“Không nhớ?” Nàng với lấy chiếc nhẫn.

“Không!” Ngón tay gã gấp mạnh lại. Giá mà nàng cho gã thời gian, để gã nghĩ một chút.

Gã bắt đầu đeo nó vào. Gã ấn nó lên mu bàn tay kia. Không đúng. Gã xòe ngón tay ra hết cỡ. Bàn tay cứ biến mất rồi lại chợt hiện ra trước mắt gã. Trong tâm trí, gã có thể thấy chiếc nhẫn nằm trên ngón tay mình, chỉ là gã dường như không thể nghĩ ra cách nào để lồng nó vào.

Có lẽ gã điên *thật*. Có lẽ gã chỉ tưởng là mình tỉnh táo. Giống như nhìn một chiếc hộp, biết

rằng có một cách đơn giản để mở nó, thế mà cứ xoay đi xoay lại, không thể tìm ra một rãnh nổi.

Gã bắt đầu sôi tiết. Cái nhẫn trời đánh của chính gã!

Gã nhắm mắt, đôi lúc việc đó hữu dụng khi gã bị rối trí, nó giúp đầu óc gã tỉnh táo ra. Gã cảm nhận chiếc nhẫn, lăn nó trong lòng bàn tay trái, rồi ép nó vào giữa hai lòng bàn tay. Gã đảo sang bàn tay phải và chiếc nhẫn trượt đi, rơi cách trên sàn.

Mẹ kiếp!

Gã trừng mắt nhìn nó, mũi thở phì phì. Cảm giác thiêu đốt nhức nhối ở đáy mắt gã bắt đầu trở lại.

Maddy cúi nhặt chiếc nhẫn. Nàng đưa tay như thể muốn bỏ lại nó vào túi.

Gã đứng lên, nắm lấy cái ghế lẳng vào cả bàn lẫn tường. Một miếng thạch cao rơi ra, chiếc ghế bật lại, chao đảo trên một chân rồi đổ chổng kình trên sàn.

“Không,” gã nói. Gã chìa bàn tay ra.

“Sh’voh...”

“Đưa!”

Mặt nàng đỏ như gấc, nàng vênh cằm lên và chỉ vào cái ghế. “Anh không được ném. Dừng lại.”

Gã thở hắt ra vì sự giận dữ với sự láo xược đó. Nàng giấu chiếc nhẫn sau lưng, chẳng khó gì để vịn tay nàng ra trước, nhưng rồi gã không thể bắt bàn tay kia tận dụng được lợi thế, gã siết cổ tay nàng cho tới khi nàng kêu lên và thả rơi cả chiếc nhẫn lẫn con dao cạo.

Gã vồ lấy nhẫn để lên bàn. Gã dùng tay trái giữ cạnh nhẫn, xác định vị trí bàn tay phải rồi đưa nó xuống, trượt các ngón tay cho tới khi chiếc nhẫn lồng vào đầu ngón thứ ba, sau đó với ngón cái bên phải ấn vào bản nhẫn, mặt nhẫn có con dấu tì xuống bàn, gã cũng đẩy được chiếc nhẫn qua đốt ngón tay để yên vị vào chỗ của nó.

Đó không phải là cách đeo nhẫn đúng. Còn có một cách khác, nhưng gã đã có chiếc nhẫn trên ngón tay, và gã tự mình đeo. Gã đắc thắng nhìn bé-Maddy.

Nàng đến bên cửa, nắm cổ tay mình, xoa xoa ngón tay lên chỗ đau.

Gã quay về phía nàng, nàng bèn lùi lại.

Điều đó khiến gã khựng lại, đông cứng. Gã bắt đầu hiểu ra mình đã làm đau nàng.

Chuyện gì xảy ra với gã vậy?

Gã không biết phải làm gì. Gã đứng đó một lúc lâu, ngón cái di di lên bản nhẫn. Nàng đang mang cái nhìn cảnh giác đó, cái nhìn tồi tệ nhất, gã thà để nàng rướn cằm và thực hiện cái vai trò y tá phiền hà của nàng còn hơn rơi vào tình cảnh này.

Thật nhũn nhặn, gã quay đi nhắc cái ghế lên, kê lại cho đúng, tìm thấy mảnh tường thạch cao, gã liền cẩn thận đặt nó vào lỗ hổng. Nếu mà có đồ nghề thì gã đã sửa rồi.

Dao cạo nằm trên sàn, ánh lên lấp lánh dưới cửa sổ. Gã lượm nó lên. Nàng khẽ kêu lên và bám lấy chấn song sau lưng. Trong tay nàng có chìa khóa.

Quá ngây thơ. Chỉ cần hai bước, gã sẽ có nàng và tự do, Đười Ươi không bao giờ cho gã cơ hội như vậy.

Christian giữ con dao cạo. Trông nàng sợ hãi tột cùng nhưng vẫn đứng đó. Gã không thích

dáng vẻ nàng, gã không thích nàng quá ngốc nghếch cũng như quá dững cảm khi ở bên gã. Nếu gã bị điên thật thì sao? Gã có thể giết nàng trong mười giây. Còn lâu nàng mới có thể mở khóa cửa kia nhanh đến thế. Đười Ươi biết, Đười Ươi đã kên kế hoạch từng cử động trên kinh nghiệm ấy, đó là nguyên nhân áo trói, đai và dây xích.

Tx những kẻ điên rồ ở chốn này, vì sao không ai nhắc nàng phải cẩn thận.

Gã nhú mày nhìn xuống con dao cạo. Rồi gã đặt nó bên cái chậu đồng đặt trên bàn, đổ nước chỉ còn âm ỉ vào và ngồi xuống ghế, cố trông thật ăn năn.

Đó không phải sở trường của gã. Nếu gã có ngôn từ, có chính bản thân mình, hoa, thiệp, kim cương, những điệu van - gã biết phải làm thế nào để xoa dịu một cô nàng bất kham.

Nàng nhìn gã lâu, thật là lâu.

Rồi nàng hơi nắn cổ tay mình như để xem đã cử động được chưa. Với nụ cười khẽ mỉm trên đôi môi khô, nàng nói, “Trong cun con, Sh’voh.”

Hừ, chết tiệt.

“The giọng anh hơn!” nàng nói. Nàng bật cười và gã nhận ra vẻ ăn năn mà gã cố nặn lại biến thành bộ mặt nhăn nhó. Nhưng nét căng thẳng của nàng đã biến mất. Nàng thả chìa khóa vào trong túi rồi đến bên bàn.

Gã ngồi yên trong khi nàng cạo mặt cho gã. Con dao tốt và đôi tay khéo léo của nàng khiến việc này dễ chịu hơn nhiều lần cạo mặt chết tiệt của Đười Ươi, ngay cả khi nước đã nguội lạnh - mà gã đoán mình đáng bị vậy. Ngồi tựa vào ghế, gã hơi nghiêng mặt cho nàng cạo, nâng hàm lên để nàng có thể dễ dàng tác nghiệp mà không phải vươn người quá nhiều.

Gã bắt đầu thầm mỉm cười. Bộ đồ Giáo hữu của nàng, được điểm trang duy nhất bằng một chiếc khăn trắng thắt chéo ở cổ, không được may để nhìn từ góc này. Chỉ cần hạ hai hàng mi xuống, gã có thể trông thấy mặt trước chiếc áo lót đơn giản của nàng, một cảnh ưa mắt, niềm vui thú của cậu học sinh mới lớn, nhưng gã đã hạ cấp đến mức thỏa mãn với mấy thứ nhỏ

nhoi này. Gã không hề có ý định bỏ qua nó.

Nàng đã hoàn thành tất cả công việc quá mau lẹ. gã ngắm nàng rửa dao cạo và chậu rửa với những động tác gọn gàng, thuần thục và thắm hiểu hỏ trong vườn bách thú hẳn phải cảm thấy thế nào khi ngắm nhìn sự cám dỗ ấm nóng gần chuồng đến vậy. Trong gã chỉ sôi lên độc niềm cám dỗ ấy cho tới khi nàng thu lượm các dụng cụ cạo mặt rồi mang ra ngoài - một cơ hội rõ ràng khác, quá dễ - và chấn song cửa rung lên khi đóng ruỳnh lại.

Nàng sẽ lại làm thế. Hết lần này qua lần khác. Gã phải suy nghĩ. Gã phải làm chủ tâm trí mịt mùng của mình và suy nghĩ.

CHƯƠNG 8

Khoảnh khắc mà gã trông thấy quần áo mới, Maddy có thể cảm thấy sự phấn chấn đột ngột trong tâm trạng của gã. Mặc dầu gã không làm gì khác ngoài ngắm nhìn và chạm vào chúng, nhật đỉnh thúc ngựa lên, giữ trong tay, niềm mong mỏi trên gương mặt gã khi gã quay lại nhìn nàng là cái gì đó vượt xa chuyện xống áo.

Nàng nghĩ gã định ôm siết lấy nàng. Nàng lùi lại nhưng gã chỉ đẩy nhẹ vai nàng, nàng sốt sắng làm theo gợi ý, bước ra hành lang đóng cánh cửa gỗ nặng nề sau lưng lại. Vài phút sau, một tiếng đập mạnh từ bên trong báo hiệu cho nàng mở cửa.

Gã chìa bàn tay ra, nôn nóng trong khi nàng loay hoay cài cổ tay áo. Nàng thất nơ cổ cho gã. Gã để ủng trên ghế và đeo đỉnh thúc ngựa vào gót chân, giữ chốt cài rồi gật đầu gọi nàng tới.

Nàng cúi xuống, cài miếng da qua mu bàn chân, siết chặt xuống bề mặt ủng đen tuyền xa xỉ. Mềm mại, bóng lộn, đắt tiền: không có vết phồng hay dấu thuốc nhuộm, không cần đến dụng cụ nong bằng giấy nhồi để nhét chân vào ủng.

Nàng cảm thấy sự tập trung, căng thẳng và tỉ mỉ của gã với công việc đơn giản này. Khi nàng tìm thấy cái lỗ bé xíu trên móc khóa, gã chạm vào bàn tay nàng, một nỗ lực tìm hiểu, như khi cha nàng sờ nắn đồ vật để nhận dạng chúng.

Nàng làm chậm lại, mở bàn tay ra để gã có thể thấy những ngón tay nàng cử động thế nào khi nàng kéo đuôi miếng da qua móc khóa.

Gã đổi chân, đeo chiếc đỉnh thúc ngựa còn lại vào vị trí. Bàn tay gã do dự trên đai da đang nằm lủng lẳng, gã đặt nó lên ngang mặt ủng, trân trối nhìn.

“Đây.” Maddy nắm lấy bàn tay gã, ấn ngón tay gã xung quanh đai và móc khóa, hướng dẫn gã lồng cái nọ vào cái kia. Thật ngượng ngịu, hai người cùng cúi xuống ủng gã, thử đi thử lại

đến năm lần, Maddy cố hướng dẫn bàn tay gã và làm ngo trước hơi thở mỗi lúc một dồn dập của gã, sự bối rối không ngừng tăng mà nàng cảm nhận được qua cơ bắp căng ra của gã. Nàng cúi quá sát vào gã, sự kỳ vĩ và sức mạnh của gã hiện hữu quá rõ ràng, đầy nguy cơ bùng nổ.

Cuối cùng dây đai cũng được luồn qua móc khóa. Nàng tóm lấy trước khi nó tuột ra, ấn đầu dây vào giữa những ngón tay gã, uốn cong lại - thật đơn giản mà cũng thật phức tạp; tay gã như tay một đứa trẻ, lóng ngga lóng ngóng, mà cũng như tay một người đàn ông, rắn chắc và đầy sức mạnh, quá lớn để nàng hướng dẫn dễ dàng. Nàng ấn ngón cái của gã lên thanh cài, kỳ diệu thay, ngón tay gã tìm thấy lỗ cài ngay trong lần thử đầu tiên. Gã thốt lên, âm thanh của thành công xen lẫn cả tức tối.

Maddy hướng dẫn hai bàn tay gã hoàn thành nốt nhiệm vụ, kéo vòng chốt lại và đẩy dây đai qua. Lại một lần thử, thêm một lần thất bại. Gã khẽ gầm gừ. Nhưng gã vẫn giữ lấy dây đai và vòng chốt, cái kiểu giữ khư khư gây khó khăn nhiều hơn là hữu dụng. Nàng ấn ngón tay gã vào nút xoắn cuối dây đai, giữ vòng chốt.

“Giờ đẩy nó vào,” nàng nói.

Gã không làm gì, chỉ giữ vậy.

Nàng đưa mắt liếc nhìn gã. Mặt gã quá sát mặt nàng, sát hơn mặt bất kỳ người đàn ông nào mà nàng từng biết ngoài cha ra. Gã nhìn nàng dưới hàng mi đen mượt.

Gã nhắm mắt và cử động tay. Dây đai trượt xuyên qua vòng chốt.

“Đó. Anh làm được rồi.”

Nàng buông tay gã ra và đứng lên. Gã thẳng người, ủng vẫn chống lên ghế. Cả hai thở hổn hển như vừa mới chạy hết hơi.

“Đi,” gã nói một cách khó khăn. Gã nhe răng cười với nàng.

Chỉ khi đó, khi nhìn gã ở đó với đôi ủng cao và đỉnh thúc ngựa, quần bó bằng da, áo khoác màu lục xẻ tà, lah lợi và hiên ngang như bất cứ quý ông nào từng dập dìu cưỡi ngựa bên cổ xe của các quý bà ở đường Rotten Row, nàng mới nhận ra mình vừa làm gì. Nàng vừa mặc đồ kỵ mã cho gã. Và gã nhìn nàng, căng tràn hy vọng, bùng bùng trông đợi sự kiện ấy.

“Đi,” gã nhắc lại, nỗ lực bật hơi thật mạnh.

Nàng chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Nàng không có gì để nói. Đây là sự nhiệt tình ngu dốt của chính nàng - nghĩ rằng mình biết gã sẽ muốn mặc gì, nghĩ rằng màu lục sẽ hợp với màu gỉ sắt và sắc nâu. Thế nhưng nàng thấy sự kết hợp ấy, phong cách ấy mỗi ngày trong đời mình ở đâu kia chứ, lạy Chúa, ngoài những quý ông cưỡi những con tuần mã bóng lộn nơi quảng trường và phố xá thời thượng?

Giữa im lặng, nữ của gã tắt lịm. Gã nhìn nàng chăm chú như thể chỉ cần bằng sự chăm chú ấy, gã sẽ tìm được thứ mình khao khát trong vẻ mặt của nàng.

Nàng mím môi, hoàn toàn bất lực không cách nào sửa chữa lỗi lầm. Nàng lại lắc đầu.

Sự vỡ mộng làm mặt gã đông cứng, biến diện mạo gã thành khối băng tăm tối. Gã nhìn nàng, một cái nhìn trong khoảnh khắc để hỏi vì sao, và rồi quay đi. Tay gã quờ quạng trên cái đỉnh thúc ngựa đã cài chốt. Gã trùng trùng nhìn nó. Bằng tay phải, gã tháo nó ra. Gã nhắc ủng trái lên, giật đỉnh thúc ngựa ra bằng tay trái.

Gã đứng đó năm đồng đỉnh thúc ngựa, nhìn trần trời xuống ghế.

Trông nghiêng, một xúc cảm lạnh lẽ và mãnh liệt hằn lên miệng, lên má gã. Gã không cử động thêm gì, chỉ đứng đó bất động, nhưng Maddy thấy đôi chân đang kéo nàng lùi lại về phía cửa và sự an toàn.

Nàng lần tìm chìa khóa trong túi áo. Gã nhìn nàng, và ngay cả khi gã nhìn Larkin nàng cũng chưa từng thấy sự căm ghét và khinh miệt nặng nề đến thể hiện trên mặt gã.

Một nỗi kinh sợ mơ hồ thành hình và giăng mắc trong họng nàng. Nàng liếc xuống sang ngang và nhét chìa vào ổ, sợ phải quay lưng lại gã. Nàng kéo cửa sắt và luồn qua. Cửa sắt chẳng bao giờ đóng im ỉm, nó luôn sập vào với tiếng vang chói tai của kim loại nghiêng lên kim loại.

Gã đi tới bên cửa. Đầu óc trống rỗng, Maddy lùi lại dù đã được bảo vệ bởi những chấn song. Từng chiếc một, gã giờ đâm đinh thúc ngựa ra thả xuống. Chúng vọt vào song sắt rơi xuống sàn với một tiếng keng chết tiệt.

...

Christian nằm trên giường, lắng nghe những âm thanh của trại điên.

Gã căm ghét ả. Con chó cái cổ lỗ đạo đức giả. Cuối cùng cũng cùng một giuộc với lũ kia, lôi gã vào trò chơi điên rồ nhỏ nhen của ả, không có gì thống khổ bằng tắm-nước-đá, gã đã không nghi ngờ gì, không chuẩn bị đối phó, ồ không, tinh tế hơn nhưng cũng tàn phá hơn.

Khiến gã hy vọng. Khiến gã tin ở ả. Khiến gã trông như một tên ngốc, một đứa trẻ: một thằng ngốc vô năng, ngu độn.

Gã đã nghĩ họ sắp rời đi. Đi đâu, thế nào, vì sao, chẳng có gì quan trọng. Chỉ là rời đi. Chỉ là tự do của gã. Ra khỏi cái cũi này, có ả làm đảm bảo rằng gã có thể sống sót bên ngoài.

Gã căm hận ả.

Căm hận ả.

Căm hận căm hận căm hận tổn thương máu lạnh lật lọng chó cái.

Trộn lẫn với nó là đau đớn, một nỗi hận thù khác với sự căm ghét thuần túy gã dành cho Đười ươi. Với Đười ươi, gã là một tảng thịt biết đi, một con bò để mà trói và thúc như tất cả

những con quái vật điên khùng vô năng và nguy hiểm ở chốn này. Christian hiểu là chẳng có tư thù gì trong đó - cho tới khi Maddy xuất hiện và lật đổ tay hộ lý khỏi ngai vàng của y. Giờ thì thành tư thù, và đó cũng là món quà của ả.

Gã cảm hận ả. Gã cảm thấy tủi nhục. Lưng gã nhức nhối ở chỗ Đười Ươi phang vào, giờ đã được băng bó *chặt trắng khó thở*. Cái chân lý rằng sự sỉ nhục vào niềm hy vọng và nỗi thất vọng ê chề còn có thể đáng sợ hơn bất cứ thứ gì Đười Ươi từng làm với gã, đó là một khám phá cay đắng. Gã đã tin ả, đã cho ả thấy sự rối trí của mình và để ả nghe gã ú ớ, để ả hướng dẫn đôi bàn tay kỳ quặc vô dụng của gã. ả đã mang quần áo của chính gã tới cho gã, giúp gã đeo đinh thúc ngựa, biến gã thành một ảo vọng của chính mình.

Vì sao, vì sao, vì sao hả bé-Maddy?

Vì sao cho gã hy vọng? Chỉ để tước đi của gã? Chỉ để gã thấy cái quyền năng được lắc đầu của ả? Đứng đó với chìa khóa của ả, quá dễ để chế ngự, và bước ra nơi mà gã không thể với tới?

Không thể. Sẽ không. Khiếp hãi phải ra ngoài một mình.

Gã đưa tay che mắt và lùa qua tóc, mặc cơn đau dữ dội sau lưng. Gã chưa từng biết mình lại có thể trở thành một kẻ nhát gan, sợ hãi thứ mình khao khát tới cùng đến thế. Điều gã cảm hận ả nhất là đã chỉ cho gã thấy thực tế của chính gã - rằng gã thích làm con vật trong phòng giam này hơn là giật chìa khóa từ tay ả và tự mình đi ra khỏi cánh cửa kia.

Gã lăn khỏi giường, thở hổn hển vì đau. Ngồi dậy, gã luồn quần trong phòng, chạm vào từng thứ ít ỏi ở nơi này. Gã cảm thấy thoải mái với cái bàn, ở chính xác vị trí quen thuộc của nó, cái ghế chỉ cách lò sưởi có một gang tay. Bất cứ thay đổi nào trong phòng cũng khiến gã nổi điên. Gã sợ rằng chỉ người điên mới quan tâm quá nhiều đến những việc như vậy và cố gắng không bận tâm, rồi vẫn lại nghĩ đến.

Gã nhìn xuống chân đang đi ủng cao. Một tên điên. Một con vật điên khùng, câm lạng, bị giam cầm. Gã tóm lấy những chấn song cửa lay lay khỏi khung sắt, làm khắp phòng và hành lang vang dội tiếng kim loại.

Biết không, bé-Maddy? Nghe thấy không? Hiểu cảm thấy không bản thân, không danh dự,

bệnh tật nhục nhã mặc áo ủng đình thúc ngựa không thể đi?

Hiếu không?

Gã rung chấn song dũ dội. Gã biết ả có thể nghe thấy gã. Gã biết ả đang ngồi đó trên cái ghế lưng thẳng tắp của mình, ngay ngoài tầm mắt gã.

Ả không đến. Gã ngồi xuống, đứng lên, lại quanh quẩn trong phòng.

Một ý nghĩ chợt đến với gã, ý nghĩ của một tên điên, loại ý nghĩ mà gã sẽ không bao giờ màng đến trong đời thực. Nhưng ở đây không có thứ gọi là danh dự. Ở đây chỉ có bạo lực, cảm giác của súc vật, và gã sẽ khiến cho ả hiểu. Gã sẽ khiến cho ả biết thế nào là cảm giác bị hủy hoại xuống đáy sâu nhất của nhục nhã, mất đến mảng tự tôn cuối cùng. Dù ả sa vào nỗi ô nhục của chính ả, khiến ả phải tự chuốc lấy nó, như ả đã dụ gã quá dễ dàng vào cái bẫy nhục nhã này.

Bà cô anh tôi nghiêm nghị trong trắng; gã biết chính xác phải làm gì.

Ả không quay lại. Suốt cả ngày gã bị giam cầm và ăn vận như thể gã là một con người, chán nản và nhục nhã. Không chỉ là một con quái vật mà giờ là một con gấu diễn trò trong rạp xiếc, hoàn hảo với áo gi lê, khay bằng ngọc trai, dây đeo thêu.

Khi trời sẩm tối, tiếng xì xào trong sân kéo gã lại gần cửa sổ, gã thấy ba cái xe ngựa đang thả khách xuống, thấy Maddy, Đười Ươi cùng vài tay hộ lý khác chia nhau ra dẫn đám người vào trong. Xe ngựa lăn bánh, nhưng Maddy và một gã trai trẻ vẫn đứng đó. Gã kia hăm hở nói chuyện với ả, từ ngữ quá xa xôi và không nắm bắt nổi với Christian. Gã áp má vào chấn song, nhìn ả lắng nghe, thấy ả gật đầu và mỉm cười trong khi gã trai trẻ kia cứ nói được một câu lại dừng lại cười hô hố.

Một thằng điên khác. Christian khinh bỉ vẻ lịch sự kẻ cả của ả, ả cũng sẽ mỉm cười và gật đầu đúng như vậy với gã, chẳng phải sao? Với cả bọn trẻ điên và súc vật.

Không phải gã. Rồi ả sẽ không nghĩ về gã theo cách đó nữa.

Đười Ươi mang bữa tối đến cho gã thay cho Maddy. Tay hộ lý đang vội và có vẻ không ghi lại khi Christian không chống cự. Chỉ khi gã để mặc mình bị còng thì Đười Ươi mới dừng lại và cau mày nhìn gã. Christian chỉ đáp lại cái nhìn dò hỏi của y với vẻ trung tính lạnh lùng.

“Bo cũng biết nghi roi, hả?” Đười Ươi cười ngoác miệng và đẩy gã một cái cơ hồ thân thiện.

Christian nghĩ đến mọi phương cách đảm bảo có hệ thống để giết y. Gã nhìn tten hộ lý chăm chăm, không chớp mắt. Đười Ươi vốn không phải tên ngốc, gầm gừ rồi rút tay lại. Họ hiểu nhau.

Năm đó giữa xích xiềng trong bóng tối và lên kế hoạch căm dỗ đòi hỏi sự tập trung lớn vào thực tại. Quả là một sự đàn áp của tàn ác và hài hước khi phải nuốt trọn cả tai ách này của gã, phải đối mặt với sự thật về bản thân và rồi vẫn bước tới như thể đó chỉ là một trở ngại: một người chồng hay gã tình nhân, mặt bằng riêng biệt của những phòng ngủ cách xa nhau trong một dinh thự quê mùa, một bà cô hay chị em họ tọc mạch, một thứ gì đó có thể xử lý để đạt tới mục tiêu tối thượng. Một thử thách.

Christian hiểu rõ phụ nữ. Gã đã làm ả sợ. Việc đó cần phải sửa lại. Và gã là người bệnh. ả coi mình là y tá của gã.

Trong trường hợp này... gã nghĩ về cách mà ả đã nhìn gã khi gã đứng trần truồng trước mặt ả. *Bà cô Giáo hữu giả bộ đoan trang y tá bị kích thích. Không la hét chạy, không phải ả. Sốc. Nhục nhã.*

Tò mò.

Gã nhìn lên xuyên qua bóng đêm với một nụ cười chậm rãi. Gã đã làm được. Giời đánh gã nếu gã không làm được. Và hưởng thụ việc này nữa.

“Ngày mai chúng ta sẽ thử đưa ngài ấy ra ngoài. Vào làng và quay lại bằng xe ngựa. Cô mặc quần áo mới cho ngài ấy chưa?”

Maddy đứng trước bàn của anh họ Edward. “Rồi.” Anh ta lướt qua những dòng ghi chú nghèo nàn của nàng trong sổ. “Đừng bỏ qua chi tiết. Phải luôn viết tỉ mỉ lại những việc như thế này và cách ngài ấy phản ứng. Ngài ấy chịu để yên chứ?”

Nàng đan hai tay vào nhau, siết lại rồi kéo ra. “Ý anh là gì?”

“Phản ứng của ngài ấy. Có cố giằng chúng ra không? Hay xé bỏ?”

“Không.Ồ, không. Không có gì... Không có gì theo kiểu đó.”

“Hoàn toàn không phản ứng?”

“Có, anh ta khó tự mặc đồ. Em tin rằng việc đó khiến anh ta nổi cáu. Em hướng dẫn anh ta cài đinh thúc ngựa.”

“Đinh thúc ngựa?” Anh họ Edward ngồi xuống ghế. “Sao lại là đinh thúc ngựa, em họ?”

“Đi với ủng, em nghĩ... tất cả các quý ông trong thị trấn... có vẻ như luôn đeo chúng.”

“Vậy sao?” Anh ta càu nhàu. “Đang là một há?” Anh ta lại nhìn xuống ghi chép của nàng. “Cạo mặt... mặc đồ... không còn gì nữa? Ngài ấy chịu yên suốt cả ngày?”

“Phải. Trừ việc ... anh ta hơi...” Nàng cố tìm từ. “... hơi bất an vào buổi sáng. Anh ta lay cửa một lát. Nhưng không kêu gào.”

Anh họ Edward đóng cuốn sổ lại. “Anh tin là có thể cô đã có ảnh hưởng trấn an tinh thần nhất định. Chúng ta đang thấy lại một chút con người trước đây của ngài ấy, anh nghĩ vậy. Ngài ấy có tự tôn hơn khi đối diện với nữ. Chúng ta có thể dùng điều đó để khuyến khích việc tự chủ. Mai hãy mặc đồ cho ngài ấy ra ngoài. Anh không thích cùm xích ngài ấy suốt dọc đường đến London, nhưng chúng ta sẽ xem ngài ấy tự điều khiển bản thân thế nào trong chuyến đi dạo ngắn trước đã. Hãy bảo Larkin là chúng ta sẽ rời đi lúc mười một giờ.”

Sáng hôm sau, Maddy vào phòng Jervaulx, đầu cúi xuống, bước sang bên để Larkin ra ngoài. Nàng đã chọn trang phục và mang tới từ sớm, xếp thành một chồng gọn gàng trên chiếc ghế mà Larkin sẽ đi qua với hy vọng là tay hộ lý nam kia sẽ lo việc mặc đồ cho Jervaulx. Sau một cuộc cầu nguyện và thiền định dài, nàng quyết định rằng bản thân đã bước qua biên giới của Thiên khải trong mình, phóng đại sự dẫn đường thần thánh bởi Linh quang Nội tại của mình. Rõ ràng là nàng đang kích động Jervaulx đến sự thất bại sâu hơn và nàng cần ít ỷ vào Chúa hơn.

Một phần trong nàng muốn tránh xa hoàn toàn, phần khác muốn kiên trì, đưa ra những gì nàng có thể có từ lòng ái hữu. Việc cầu nguyện gần như cả đêm không thuyết phục được nàng phần nào là Lý trí và phần nào là dẫn đường thực sự. Nàng ở đây bởi anh họ Edward lệnh cho nàng tới xem Jervaulx đã sẵn sàng ra ngoài chưa chứ không phải vì nàng đã có chút chắc chắn nào hơn về việc mình phải làm gì.

Larkin dừng chân, quay lại khi cửa sắt đã đóng. “Cô sẽ đeo cái này cho ông ta sao, thưa cô?” Y chìa cái nhẫn vàng nặng trĩu ra.

Maddy gật đầu.

“Nếu ông ta lên cơn khi đang đeo cái này,” Larkin nói, “ông ta sẽ để lại sẹo cả đời cho cô. Và cô, ông ta sẽ bẻ hàm cô như bóp một quả trứng, thưa cô.”

Nàng im lặng.

“Đừng đeo nó cho ông ta,” Larkin lầm bầm.

Y bước đi, mag theo một bọc vải lanh và quần áo.

Maddy quay về phía Jervaulx. Gã đứng ở chỗ của mình gần cửa sổ, nửa người chìm khuất trong bóng tối. Lần này nàng chọn áo vét xám, gi lê tía và vàng, quần xám và giày thay vì ủng. Larkin đã cài xong hết nút, thắt nơ cổ thành một hình vuông phổ thông, thiết thực – nhưng Jervaulx trông vẫn quý tộc ngay cả trong mở quần áo rẻ tiền, chặt cứng của nhà thương. Nơ cổ thô kệch hay không thì hiện giờ nom gã vẫn hoàn hảo là một công tước.

Gã lạnh lùng nhìn nàng chăm chú. Rồi gã hơi nghiêng người, như thể nàng là một tiểu thư.

“Ái hữu,” Maddy lên tiếng chào.

Gã hơi nhếch mép. Nàng bước sâu hơn vào phòng. Tuy vậy, khi gã cử động, nàng dừng lại ở khoảng cách an toàn với gã.

Bất ngờ gã quỳ xuống, chậm rãi và cẩn thận, lục tìm dưới giường, kéo ra một thứ nom giống phiến đá trắng xù xì. Maddy chuẩn bị lao ra cửa, nhưng gã chỉ đứng lên, không tỏ ra có gì nguy hiểm và chìa thứ kia về phía nàng.

Đó là miếng thạch cao mà gã làm vỡ khỏi tường hôm trước. Khi nàng chần chừ, gã tiến thêm một bước, nâng bàn tay nàng lên đặt mảnh vỡ vào đó. Gã thốt lên dịu dàng, ngón tay chạm vào bề mặt nhẵn nhụi.

Bụi trắng dính trên tay gã. Maddy nhìn xuống thấy những vết cào trên bề mặt thạch cao. Khi nàng nghiêng miếng thạch cao về phía ánh sáng, những vết cào lộ ra thành con chữ, gần như là vậy. đường nét thô kệch và lệch lạc kỳ dị, nhưng nàng rành nét chữ của gã lắm. Nàng vẫn có thể đọc ra.

Maddy

Xinh đẹp

Xin lỗi

Nàng nhìn xuống lễ vật dễ vỡ ấy.

“Được rồi. Phải. Anh xin lỗi.” Nàng giấu mặt trong khi nói. Nàng mím môi lại, giữ mẫu tường vỡ giữa hai bàn tay, và thì thầm, “Không thấy có lỗi bằng tôi đâu.”

Gã chạm vào cằm nàng, nâng khuôn mặt nàng lên.

“Tôi rất xin lỗi,” nàng nói. “Về chuyện quần áo ấy. Anh hiểu không?”

Nàng không thể biết gã có hiểu không. Nàng nhìn vào mắt gã, vào cái màu xanh u tối đặc quánh bi thảm ấy. Một nụ cười nhẹ, rất nhẹ dường như lướt qua mặt gã. Gã buông tay nàng, đưa tay nhẹ nhàng như đang vuốt ve má nàng. Maddy ngằn ngừ lùi lại.

“Anh có muốn vào làng chơi hôm nay không?” nàng hỏi.

Gương mặt gã thay đổi, nụ cười nhẹ biến mất. Gã chăm chú nhìn môi nàng.

“Đi,” nàng nói. “Đi xe ngựa. Vào làng.”

“Đi.”

Nàng gật đầu. “Đi xe ngựa vào làng.”

“Bé-Maddy... đi?”

“Anh. Ngài. Jervaulx. Ngài đi.”

Gã gật đầu. Gã chạm vào cánh tay nàng. “Bé-Maddy... đi?”

“Ồ, có. Tôi cũng đi. Nếu anh muốn.”

Gã mỉm cười thân thiện với nàng. Maddy cầm lấy miếng thạch cao. Quả là một trải nghiệm sáng lạn khi trở thành trung tâm duy nhất của nụ cười đó. Nàng đáp lại bằng một nụ

cười ngắn ngủn và sợ hãi.

Với Đười Ươi và tên thầy thuốc kè kè hai bên. Christian đi ra ngoài. Gã chăm chăm nhìn theo dáng vóc mộc mạc của bé-Maddy phía trước, váy đen cổ trắng, cái muôi xúc đường trên đầu. Gã cảm thấy mặt trời lạnh lạnh trên mặt và vai, nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của lũ ngựa, tiếng yên cương lách cách, tiếng bước chân trên con đường rải sỏi.

Gã cảm thấy choáng ngợp bởi thế giới bên ngoài, tất cả ánh sáng và không gian rộng mở, những bãi cỏ, hồ nước, cây cối. Gã từng nghĩ rằng chỉ cần có cơ hội là gã sẽ thoát chạy, nhưng tất cả những gì gã có thể làm giờ đây là cố không quay đầu chạy về tòa nhà và phòng giam chật chội của gã. Maddy và lòng kiêu hãnh giữ gã tiếp tục tiến về phía trước, gã sẽ không phải là một tên điên đón hèn, không phải ở đây, không phải lúc này.

Xe ngựa đang đợi. Với sự giúp đỡ của người hầu, Maddy trèo vào trong. Christian vào theo. Đau đón dội lên lưng gã khi đẩy người lên. Gã nghiêng rằng giữ lại tiếng rên rỉ. trong xe nồng mùi khói thuốc lá và nước oải hương ôi, một khối thô bỉ choáng ngợp của lụa Đa mát và nhung điểm sắc tím.

Christian cảm thấy sự hoảng loạn choán lấy gã, chẳng bởi lý do gì ngoài việc đây là thế giới bên ngoài. Gã sợ ai đó sẽ thấy gã, người ta sẽ bắt gã cố hiểu thứ tiếng líu ríu của những kẻ lạ mặt, sẽ đợi gã nói chuyện. Một tay gã chộp lấy quai thắt bằng còn tay kia nắm bàn tay Maddy, siết chặt cả hai.

Tên thầy thuốc mỉm cười ân cần. “Ngai hoi so?” y noi. “Không nguy hiểm đau. Cu tho ra.”

Christian khinh bỉ nhìn điệu cười húp híp của y. Gã có phải chọn bám lấy thứ gì có vẻ chắc chắn với gã thì cũng chẳng hề liên can đến tên tiện dân mới phát này. Sáng nay nom y rõ kỳ cục với quần bó như quý ông và ủng có gấn đinh thúc ngựa như thể trong cuộc đời tỉnh lý quê mùa khốn khổ của mình, y đã từng rời chiếc xe chó kéo ở quê mà cưỡi lên một con ngựa khốn khổ nào đó.

Giữa tạp âm của tiếng đóng yên cương và tiếng ngựa hí, xe ngựa lắc lư đầy quen thuộc và bắt đầu chuyển bánh. Christian để mặc cho lưng bị đập vào thành ghế làm vết thương nhức dội lên. Gã tập trung vào việc tự chủ bản thân, ngắm nhìn cảnh vật, không cố gắng kiểm từ ngữ để gọi tên những sự vật mà gã không thể gọi tên. Con đường dài và bằng phẳng, trong số tất cả

những người ngồi trên xe, duy chỉ có gã là bám lấy quai thắng bằng như bám phao cứu sinh. Gã đã thử cố gắng, lệnh cho tay mình buông ra, cố nhớ rằng tất cả những việc này đều thật tầm thường với gã: xe ngựa, cảnh vật bên ngoài, bãi cỏ, cây cối mới bắt đầu nhuộm màu thu.

Xe ngựa đến cổng Blythedale, đi qua đó và bắt đầu một hành trình quanh co trên những con đường làng hai bên san sát những bụi cây nhỏ. Tương phản với sắc vàng lạt đơn điệu của những cánh đồng ngũ cốc, các bãi cỏ vẫn còn xanh mướt. Gã đắm đắm dõi nhìn, cảm thấy bồn chồn.

Mùa màng, lao động, tá điền, làm công, những vật kim loại đưa loang loáng, nhịp điệu đều đặn... không ở đó!

Hồi ức về lâu đài Jervaulx đột ngột ập tới như một cơn sốc, nơi giáp ranh giữa Anh và xứ Wales, vùng đất hoang dã, chẳng có chút gì giống với quang cảnh xén tĩa chỉnh chu này. Đáng lẽ gã phải ở đó. Gã đã quên mất nó. Sao gã có thể quên được? *Lông cừu... lao động, tá điền - tá điền - tá điền...*

Mùa màng ở Jervaulx, ai sẽ lo quản lý?

Bất ngờ, họ tới một ngôi làng: vài nóc nhà mái đỏ, tường trát vữa, một nhà thờ, một quán rượu treo biển bò đực đen. Cỗ xe chậm lại. Nó dừng hẳn trước quán rượu, lắc lư khi gã đánh xe nhảy xuống mở cửa. Christian bị bất ngờ và bối rối, gã vẫn đang đuổi theo ký ức mới mẻ về quê hương và mùa màng.

Gã lại túm lấy quai thắng bằng, siết chặt lấy nó lấy bàn tay Maddy. Tên thầy thuốc xuống xe. Y đứng ở bậc thềm nhìn Christian với điệu cười nhạt nhẽo, mong đợi đó. Chủ quán ra cửa tiệm, quệt tay vào tạp dề, vui vẻ chào hỏi, như thể đã biết họ sẽ đến.

Christian không nhúc nhích. Gã không muốn ra ngoài đó, tự phô bày mình trong vai một kẻ điên giữa bàn dân thiên hạ.

“Ra ngoài này chứ?” tên thầy thuốc nói.

Christian nhìn y trừng trừng.

“Ra thôi,” Đuôi Ươi lên tiếng và đứng dậy, cúi rạp người dưới trần xe thấp. Y ra hiệu cho Christian đi trước mình.

Christian dính chặt vào chỗ ngồi mặc cơn đau hành hạ. Gã bám lấy dây quai và Maddy, khẽ gầm gừ trong cuống họng. Gã không muốn ra ngoài, không muốn bắt đầu một cuộc chiến mà kết thúc chỉ là sỉ nhục nhiều hơn cho chính gã. Gã tuyệt vọng nhìn Maddy.

Nàng mỉm cười với gã, vẫn đứng nụ cười trấn an mà nàng dành cho kẻ điên cười âm ỉ hôm qua, giống một y tá kiên nhẫn với bọn trẻ. Christian thấy tất cả là một trò hề: một trò chơi, một vở kịch mà mỗi người đều biết vai của mình. Tay chủ quán đã đợi xe ngựa đến, ngôi làng yên tĩnh, Đuôi Ươi đứng bên - một trò giả vờ về thế giới thực bên ngoài trong khi Christian không hề ở bên ngoài. Gã vẫn bị khóa trong nhà thương điên. Chỉ là tường bao được nói rộng thêm mà thôi.

Chẳng có bàn dân thiên hạ nào ở đây mà làm nhục gã. Cả đám vốn thừa biết gã là một thằng điên. Chúng đã biết trước. Gã có thể gào rú lên cơn và tất cả sẽ chỉ nở những nụ cười dịu dàng đó với gã mà dè gã ra xích lại.

Trong tay gã, bàn tay Maddy bồng chồn, mặc cho biểu cảm động viên mà nàng cố giữ. Christian biết rằng nàng sợ những gì gã có thể làm: nàng không khéo che giấu lắm. Điều đó, hơn bất cứ thứ gì, khiến gã buông tay nàng ra, đứng lên bước xuống xe ngựa như một người đàn ông văn minh, bởi vì gã không muốn nàng sợ gã. Gã muốn nàng sợ chính bản thân mình, *bà cô cổ lỗ nhỏ thó kẻ cả cứng đầu*.

Ra khỏi xe ngựa, nàng lại mỉm cười với gã. Christian chán ngấy. Gã là một học sinh ưu tú, nhu nhược và phục tùng. Gã không nổi cơn.

Gã là một cậu nhóc rất, rất ngoan.

Maddy từ từ thả lỏng trước tình hình có vẻ diễn biến yên lành. Sự căng thẳng ban đầu của Jervaulx đã biến mất, gã nhìn quanh ngôi làng với vẻ thích thú tự nhiên, như thể gã chưa từng bị kích động, dù bàn tay nàng vẫn còn đau nhức vì cái siết của gã trong xe ngựa.

“Chúng ta dạo bộ một chút nhé?” Edward đề nghị. “Lệnh bà yêu cầu giới thiệu cha Pemper với Đức ông Christian. Nhà của cha xứ ở bên kia trắng cỏ.”

Khi Maddy kéo váy và túi xách chực bước theo, nàng thấy một khoảnh khắc sợ hãi trong mắt Jervaulx. Gã chần chừ quét một cái nhìn căng thẳng. Rồi bằng một sự phi thường như phép màu, gã điều khiển được cơn bối rối và tự chủ bản thân. Mỉa mai nhìn về phía Edward đã cất bước, Jervaulx tới chỗ Maddy mời nàng cùng đi.

Nàng cảm thấy xấu hổ kỳ cục khi trở thành đối tượng của những cử chỉ lịch lãm đó. Nàng đặt bàn tay lên cánh tay gã như thể điều đó hoàn toàn tự nhiên, có lẽ là vậy, với gã, nhưng Maddy chưa bao giờ đi tay-trong-tay với bất kỳ người đàn ông nào ngoài cha nàng, ngoại trừ khi bước vào và rời khỏi phòng Suy niệm cái thời mà viên bác sĩ nọ còn tán tỉnh nàng.

Tất nhiên, Jervaulx làm việc này chỉ bởi vì gã là gã, một công tước và một quý ông, và chủ đích cho Edward đừng có quên chuyện đó. Maddy hiểu rõ điều ấy. Khi Jervaulx đặt bàn tay gã lên những ngón tay nàng, không cho phép nàng rút lại, đó là một sự chứng tỏ hướng tới Edward.

Tuy nhiên, một thiếu nữ Giáo hữu vẫn có thể cảm thấy thực sự vinh hạnh và có lẽ đã tưởng tượng ra dù chỉ là chút ẩn ý tội lỗi xem nếu là một nữ công tước sẽ thế nào, thậm chí ngay cả khi nàng là một tín đồ phái Giáo hữu mộc mạc và công tước của nàng là một linh hồn lạc lối, u mê.

Larkin loẹt quẹt leo đẹo sau lưng, nàng sóng bước cùng Jervaulx qua trắng cỏ. Không hiểu sao mọi thứ thật tự nhiên, nàng không phải cố bước chậm lại hay sai bước để nhịp với gã như nàng vẫn phải làm trong những cuộc dạo bộ thoáng qua với tay bác sĩ nọ. Nàng không phải nhìn chân mình: lối đi nhỏ bằng phẳng xuyên qua trắng cỏ là của nàng trong khi Jervaulx đi ở phần mấp mô hơn nhiều. Gã đã hộ tống bao nhiêu quý bà theo cách này để có thể dễ dàng và thoải mái như vậy chứ! Khi họ tới con đường làng ở bên kia trắng cỏ, gã thoáng dừng lại, như thể đó là một con phố London đông đúc và gã là người hộ tống qua đường đáng tin cậy. ở cổng nhà cha xứ, gã nhường lối cho nàng đi trước, hơi vươn người giữ cửa mở khi cánh cửa chực đóng sập lại sau lưng Edward.

Nàng đi qua. Jervaulx thả tay cho cửa đóng sập vào. Larkin càu nhàu sau lưng họ, Maddy liếc nhìn Jervaulx. Gã nhướn mày nhìn xuống nàng với vẻ uể oải quý tộc.

Cha Pemper đã đứng sẵn trong sảnh để chào đón họ, nghiêm trang sốt sắng trước dịp may mà Edward đã báo trước qua tờ giấy nhắn mà anh ta đọc cho Maddy chép. Lão là kiểu giáo chức mà nàng đã được nuôi dạy để nghĩ rất xấu về nòi giống của lão: khúm núm và hưởng thụ, nhà lão đầy những ghế sofa nhồi bông, thảm trải, các món ngọt và quá nhiều nệm sáp ong cũng như đèn đuốc.

Qua vài phút trao đổi là nàng thấy lão nhã nhặn, tử tế, hoàn toàn vô vị. Chẳng trách mà nữ công tước thấy lão xứng đáng để giới thiệu với con trai bà: lão mang đầy đủ kiểu sùng đạo mà lệnh bà vẫn giảng giải trong những bức thư dài dằng dặc của mình.

Cha Pemper bắt đầu nói với Jervaulx về cái giá của sự truy lạc và sa đọa đạo đức ngay sau giây phút màn chào hỏi hoàn tất, về một sự phán xử công bằng với giọng điệu ân cần và nhã nhặn nhất, lão nhìn Jervaulx qua cặp kính vuông, dừng lại thường xuyên để hỉ mũi vào khăn tay. Maddy hy vọng rằng Jervaulx không hiểu lời nào trong đó, nàng hy vọng rằng gã nghĩ đây chỉ là một cuộc tán chuyện thôn dã, vừa đúng với cái giọng mà lão cha xức dầu để đưa ra những tuyên bố có vẻ mộ đạo của mình về phán xử của thánh thần.

Nàng không nghĩ Jervaulx hiểu được những từ ngữ của Cha Pemper. Công tước chỉ nhìn lão chủ nhà với vẻ buồn chán lịch sự, như thể gã đã trải qua việc này vô số lần trước đó. Gã đón lấy trà từ tay bà quản gia, liếc qua chén trà và bờ vai ục ịch của bà ta trong khi bà rót trà cho Edward, gã trao cho Maddy một nụ cười bí mật, sâu sắc và tinh tế.

Ngồi ở phòng khách giữa lão cha xức và ông anh họ, Maddy cảm thấy gần với Jervaulx hơn khi nàng ở riêng sau song sắt phòng giam của gã. Ở đó, nàng là người lạ, cách biệt gã hàng dặm xa và hàng cuộc đời, không thể hiểu gã hay khiến gã hiểu. Ở đây, giao tiếp giữa hai người dường như hoàn hảo: một thoáng đồng tình về cái xã hội nhỏ bé này và trò lố mộ đạo khó chịu của nó.

Jervaulx cầm tách trà đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ mở ra vườn rau. Bài giảng đạo của lão cha xức tạm dừng. Rõ ràng ngay cả lão cũng không thể tiếp tục trước vẻ thờ ơ rõ mồn một kia.\

Trong khoảnh khắc yên lặng ít ỏi đó, Jervaulx lên tiếng, “*Mèo.*”

Nét mặt cha Pemper gần như tức cười. Maddy có thể thấy lão nhanh chóng hạn mức đoán định về trí lực của Jervaulx. Lão gật đầu và khổ sở cười: “Ồ, phải. Một con mèo con đáng yêu, phải không?”

Jervaulx nhìn Maddy. Gã đặt tách trà lên bệ cửa sổ và khoát tay gọi nàng tới.

“Ồ, lạy Chúa lòng lành, có phải vậy không?” Cha Pemper hỏi khi Jervaulx đi ra cửa. “Là ngài ấy muốn ra ngoài.”

Công tước dừng lại bên ghế của Maddy. Gã quay sang phía Cha Pemper và với một giọng điệu có thể ra lệnh cho hàng trung đoàn, gã thốt lên. “Mèo.”

Bàn tay gã đặt lên vai Maddy. Gã thúc mạnh nàng.

“Được rồi. Ra ngoài với ngài ấy đi, em họ Maddy. Cứ để ngài ấy xem con mèo nếu ngài ấy muốn. Miễn là ở trong phạm vi tường bao quanh vườn.”

Nàng đứng dậy, vui lòng được vâng lời. Bà quản gia dẫn họ ra cửa sau nối với một căn bếp và vườn hoa dễ thương. Phía bên trong bức tường gạch khá cao, măng tây đã sắp trở hoa vàng và cho hạt. Cà rốt được trồng thành những hàng ngắn, thẳng. Phải đến khi ra ngoài vài bước, Maddy mới quan sát được quanh góc vườn. Ở đó dựa lưng vào tường bên, một bụi thực được tạo nên khung cảnh kỳ diệu: cả một vòm hao khổng lồ rực rỡ, đỏ, cam và trắng phớt hồng, được đỡ bằng những chiếc cọc cao hơn hai mét, đang ở độ bung nở rực rỡ nhất vào mùa thu.

Đó đúng là kiểu vườn mà Maddy luôn ao ước, hầu như thực dụng nhưng vẫn giữ một góc cho thứ gì đó rực rỡ và kỳ diệu, một thứ hoàn toàn không có giá trị sử dụng nào trong vẻ kỳ ảo hân hoan của mình.

Con mèo của cha xứ, một chú mèo mướp vàng nhạt với cái đuôi cong, biến mất say bụi thực được. Maddy không nghĩ rằng Jervaulx thực sự hứng thú với động vật, nàng tưởng rằng gã chỉ dùng nó làm cái cớ để thoát khỏi phòng khách kia, nhưng gã bỏ nàng đó, theo chân mèo đến lối đi tối của nó dưới những cụm hoa.

Maddy đứng đó đợi. Bước chân của gã làm cây cỏ xao động. những bông hoa nặng trĩu hớn hở đu đưa bởi bàn tay vô hình nào đó.

Con mèo đột nhiên xuất hiện trên nóc tường, đang lấy lại thăng bằng sau cú nhảy vọt. Nó xì xì vào chỗ Jervaulx vừa trốn rồi nhảy tót sang mé bên kia.

Khu vườn trở nên tĩnh lặng. Maddy nghiêng đầu, đợi gã đi ra vì con mèo đã chuồn mất. Nàng có thể nghe thấy tiếng cười vọng tới từ phòng khách cùng một âm thanh rất nhẹ và lạ lùng ẩn trong gió.

Nàng cẩn trọng đi tới, không dám chắc chắn về Jervaulx. Gã sẽ không nhảy chồm ra mà tóm lấy nàng, nàng hoàn toàn đảm bảo vậy. Nàng kéo váy lên cao để khỏi bị lấm đất và rướn người tới, ngó vòng qua bụi thực được rậm rạp mà nhìn về phía khoảng trống mà bức tường phủ bóng.

Gã đứng đó, tựa vào tường gạch. Trong tay gã là một con mèo tam thể lông đốm, dưới chân gã, ba bốn chú mèo khác cọ móng, kêu ngoeo ngoeo và lăn mình. Gã dùng ngón cái vuốt ve những cái đầu bé xíu. Từ góc khuất ấy, gã ngược nhìn Maddy và mỉm cười ra hiệu với nàng.

CHƯƠNG 9

Nàng lưỡng lự.

Trên lối đi nhỏ dưới bụi thược dược, gã cúi xuống nâng 1 chú mèo con nữa lên, bế cả hai trong một lòng bàn tay, một con lông đốm, một con đen tuyền. Con nọ khe khẽ kêu với con kia, rồi lóng ngóng cọ nhau, ở yên trên lòng bàn tay gã. Maddy tới gần hơn, cẩn thận né những con nằm dưới chân gã. Gã giữ cặp mèo trong lúc ngón trỏ của nàng ve vuốt bộ lông mềm mại của chúng. Khi gã đưa con mèo đốm về phía nàng, nàng đón lấy nó, cảm nhận những đầu móng tí hìn nhọn nhọn.

Khoảng không gian dưới bụi thược dược gợi nhắc nàng về thuở còn một đứa trẻ cuộn mình dưới tấm khăn trải bàn bằng len tuyết trong phòng khách, được vây bọc bởi những nếp gấp rủ đến tận sàn nhà, tạo thành một căn phòng tối tối của riêng nàng. Lúc này đây, căn phòng trong mơ ấy được xây bởi cây cỏ và gạch thay vì vải len, bức tường xanh rì rào xao động. Không có mùi nhân tạo, ngọt ngào và phù phiếm, mà chỉ thuần hương đất đai và vị của đất trời.

Nàng ngẩng đầu, ngược nhìn Jervaulx từ dưới vành mũ. Công tước đứng dựa vai vào tường gạch, một tay nâng con mèo, nhịp nhàng vuốt ve ngón cái lên đầu sinh vật nhỏ bé kia.

Trên mặt gã vẫn thấp thoáng nét cười. Gã nâng con mèo đen về phía nàng, áp nó gần như kề sát má nàng. Bàn tay gã hơi trượt xuống khiến lông mèo se sẽ cọ vào da nàng từ thái dương tới đôi môi.

Nàng có thể cảm thấy con vật nhỏ bé tựa mình trong lòng bàn tay gã. Cái mũi xinh xinh của nó chạm vào mũi nàng, đầy khám phá. Đôi mắt mèo con, to và xanh biếc, nhìn thẳng vào mắt nàng cách có đôi phân. Một cái móng chìa ra, đưa lên, bám vào vành mũ cứng của nàng, dù quá yếu để làm vành mũ suy chuyển nhưng vẫn sẵn sàng chơi đùa. Hàm răng và những móng vuốt bé xíu giương cả ra, cố bám lấy diềm mũ.

Jervaulx khe khẽ thốt lên thích thú. Gã đột ngột rút tay lại. Ngoao lên một tiếng the thé,

mèo con bám huyệt vành mũ, kéo cái mũ tụt xuống che cả mắt Maddy. Những con còn lại hòa điệu với nhau trong bản hợp xướng gào rít, nhưng trước khi kẻ bị nạn kia rơi xuống, Jervaulx đã đón lấy nó an toàn trong lòng bàn tay gã.

Maddy sửa lại mũ. Nàng đẩy vành mũ lên, chỉnh trang lại cho gọn gàng, một công việc khá gian nan vì chú mèo con trên bàn tay kia của nàng bắt đầu cố bò lên người nàng.

Jervaulx đưa tay ra. Nàng nghĩ gã định giải cứu nàng khỏi con mèo tam thể đang bận rộn trèo lên người nàng, nhưng thay vào đó, gã nắm lấy dây mũ nàng, gã xoắn nó giữa những ngón tay và kéo nhẹ. Nút buộc bung ra. Gã kéo chiếc mũ và giữ nó lơ lửng trên tay.

Maddy ép mèo con vào váy, nhìn xuống, cố tránh nhận thức mới mẻ vừa đột ngột ập đến, cái cảm giác bị tước đoạt vũ khí. Nàng đưa tay với lấy chiếc mũ, nhưng gã ngả vai lên tường và giấu chiến lợi phẩm sau lưng. Khi nàng bắt gặp ánh mắt gã, gã mỉm cười. Rồi gã nâng cánh tay, trêu chọc nàng.

Khi gã giơ cái mũ lên, Maddy vội chộp lấy nó, bị mất thăng bằng vì cổ rướn người tới mà không di chuyển để tránh nguy hiểm cho lũ mèo con dưới chân nàng. Nàng bị hụt. Gã giơ cái mũ thật cao. Maddy cố rướn người. Búng nhẹ một cái, gã ném nó qua tường. Con mèo đốm khêu kêu lên khi nàng suýt đánh rơi nó và ngã dúi vào gã.

Gã chẳng làm gì để giữ nàng. Nàng tự vùng mình một cách kỳ cục khỏi người gã, đứng thẳng lên. Gã ngoác miệng cười, trong khoảnh khắc ánh mắt thăm xanh phá phách và giễu cợt đâm xuyên nàng. Thoáng chốc sau, như một cậu học trò hư, gã lại trở về ngay vẻ nghiêm trang ngoan đạo.

“Mũ của tôi!” Lời khiển trách hùng hổ của nàng gặp trò tinh quái của gã chẳng khác gì đá ném vào sương mù: nỗ lực thì nhiều nhưng kết quả thì ít. “Anh thật vô đạo đức!”

Gã nhìn nàng. Nàng thấy cái nhíu mày rất nhẹ thoáng qua mặt gã rồi biến thành vẻ thờ ơ ngạo nghễ. Gã không hiểu từ ngữ, nhưng không chấp nhận việc ấy.

“Xấu xa,” nàng thêm vào, làm lớn chuyện hơn.

Gã nhinnt hăng vào vòm xanh rầm rối của bụi thực được. Gã nghiêng đầu, như thể đang nghĩ ngợi xem có nên chấp nhận đánh giá kia không.

“Một kẻ vô lại,” nàng tiếp tục. “Đồ xỏ lá.”

Điều đó làm vui lòng gã, kẻ tồi tệ nhỏ mọn, nàng có thể thấy rõ điều đó. Gã nâng niu con mèo trên tay, vuốt ve bộ lông huyền của nó bằng ngón cái.

Maddy cúi xuống đặt con mèo của nàng dưới đất, kéo những con khác khỏi váy nàng. Khi nàng đứng thẳng lên và lùi một bước, gã chộp lấy cánh tay nàng.

Đáng lẽ nàng không nên để cử chỉ ấy giữ mình lại. Ngay khi gã chực nắm lấy cánh tay nàng, nàng chỉ cần quay đi tránh cái động chạm kia, ra khỏi chỗ núi dưới những bụi hoa này. Nhưng nàng lưỡng lự và cái áp lực đang đè lên cánh tay nàng trở thành một thứ gì đó như vòng kim cô. Không chặt, nhưng hiện hữu.

Gã dựa vào tường, đầu cúi về phía nàng. Chú mèo đen quyết định bám vào áo ngoài của gã mà leo lên. Maddy dán mắt vào nó. Nàng cảm thấy mình không thể nhìn lên, rời mắt khỏi hành trình loạng choạng của nó. Gã tóm lấy con mèo bằng bàn tay còn để không và kéo nó khỏi ngực gã.

Gã thả nàng ra, thôi dựa vào tường. Maddy đã nghĩ đến chuyện lùi lại, nhưng nàng không làm thế. Nàng quan sát gã trong lúc gã quỳ xuống đón lấy lũ mèo vào lòng bàn tay. Con mèo tam thể lông đốm, con lông huyền, hai con mèo mướp vàng óng và một con ngò nghĩnh có cụm lông màu bạc ở đầu tai: năm con mèo đầy khắp hai bàn tay gã và bám lấy áo chên của gã với những tiếng ngoeo ngoeo be bé nặng xị khi gã đứng lên.

Một con mèo mướp vàng ngã xuống. Maddy thót tim giờ váy đón lấy nó. Khi nàng đứng thẳng dậy, gã đặt con mèo đen lên vai nàng. Những cái móng cắm xuyên qua làn vải. Gã đặt con mèo tam thể lên vai kia của nàng, đặt con mèo mướp thứ hai dưới một tai nàng và con có cụm lông bạc dưới tai kia, xách con mèo đang nằm trên váy nàng đặt nốt lên đỉnh đầu nàng.

Maddy, nửa giận phát điên, nửa buồn cười, cố húng lũ mèo con khi chúng lão đảo, rền rĩ và ngã xuống. Nàng bị hực một con nhưng gã đã ra tay kịp thời, đặt nó lại chỗ cũ, cọ những thân

thể ấm nóng mềm mại vào cổ họng nàng. Con ở trên đỉnh đầu nàng vẫn trụ vững nhưng không ngừng kêu gào, cắn móng xuống khiến nàng phát đau.

Cuối cùng con mèo mướp và con có cụm lông xám bạc cũng trụ được trên vai nàng. Con màu đen và con tam thể bị ngã ngửa nhưng gã nâng cả hai con, đặt chúng như những chiếc khăn quàng mềm mại và buồn buồn vào cổ nàng, giữ ở đó.

Gã cứ giữ lũ mèo như thế. Những tiếng ngoeo ngoeo đầy năng lượng và nhịp điệu tràn ngập tai nàng. Những cơ thể uyển chuyển chầm vào váy, tóc và da nàng hơi nhoi nhói.

Miệng gã kề sát miệng nàng. Thậm chí nếu nàng có cố lui lại cũng không được nếu không muốn lũ mèo con ngã bổ nhào tứ phía. Nàng cảm thấy mình kẹt cứng, bị gã đóng băng tại chỗ.

Gã khẽ lướt miệng mình qua miệng nàng, thật nhẹ và chóng vánh đến nỗi đó chỉ là một hơi thở, một làn hơi ấm, một cái đụng chạm và nhanh chóng biến đi trước khi môi nàng kịp mở ra phản đối. Gã mỉm cười với đôi môi nàng, với nàng, áp mèo con vào tai nàng, ve vuốt lũ mèo đang chống cự dọc theo hai má nàng. Nàng thở một hơi gấp gáp khi nngosng vuốt tí hin cằm vào trán nàng và con mèo trên đỉnh đầu cố trèo xuống mũi nàng.

Jervaulx lùi lại. Cười khùng khục trong cổ họng, gã đón lấy con mèo bị rơi. Hai tay gã lùa vào bộ lông đang uốn éo. Những con khác bị động tác giật mình của nàng làm mất thăng bằng, cũng bắt đầu trượt ngã, cố cầm những cái móng bé tí tuyệt vọng vào xống váy nàng để trụ lại. Maddy cúi nhanh người, bò toài ra để tránh cho lũ mèo rơi xuống. Một cơn mưa mèo con tràn xuống mặt đất mềm khi nàng ngã. Jervaulx quỳ xuống bên nàng và để lũ mèo đang nằm đầy hai tay gã lăn xuống. Lũ mèo tự đứng dậy chạy vụt đi với dáng điệu loạng choạng tức cười, con này nối tiếp con kia khuất vào bóng tối giữa những thân thực được to lớn.

“Em họ Maddy?”

Tiếng gọi của vị bác sĩ khiến nàng quay lại, nàng bỗng cảm thấy tội lỗi vì mình và Jervaulx đang quỳ dưới bóng những cụm hoa.

“Em họ Maddy?” Tiếng gọi đánh lại. “Cô ở đâu?”

Nàng đứng dậy, phúi đất bắn dính trên váy. “Ở đây.” Nàng lanh lẹ bước ra khỏi bóng thược dược. “Chúng tôi ở đây.”

Anh họ Edward vội vội vàng vàng phi đến, phóng vụt qua nàng mà tới chỗ Jervaulx. “Cô bị tấn công hả? Ngài ấy đang lên cơn phải không?”

“Không! Đợi đã... không phải...” Maddy cố giữ anh ta khỏi giẫm nát bụi thược dược ở lối hẹp kia. Phía bên kia anh ta, Jervaulx đứng dậy nhưng nàng không thể thấy mặt gã.

“Nổi điên?” anh họ Edward ngắt lời mà không rời mắt khỏi Jervaulx.

“Không! Không hề.”

Edward thả lỏng một chút. Anh ta quay lại liếc nhìn nàng. “Cố bỏ trốn?”

“Ở đây có mấy con mèo con. Bọn em đang chơi với mèo con.”

“Ở đây?” Anh họ nàng vẫn giữ Jervaulx trong tầm ngắm, rõ ràng là lo lắng về bệnh nhân của mình. “Đáng lẽ cô không nên rời khỏi tầm quan sát từ cửa sổ. Tới đây nào, ngài Christian, đến lúc về nhà rồi. Ngài lại đây nhé?”

Maddy thấy khó chịu với cái giọng điệu phỉnh phờ của anh ta. Nàng quay đi, trở lại ngôi nhà. Nàng lấy túi xách của mình trên ghế trong phòng khách và đứng đợi ngoài tiền sảnh với Larkin cùng Cha Pemper.

“Mũ của cô đâu ạ, Thưa cô?” bà quản gia hỏi.

“Nó bị bay qua tường mất.”

“Ôi.” Bà quản gia có vẻ hơi khó hiểu. “Để tôi sang đất nhà hàng xóm tìm nhé?”

“Không sao. Nếu ai tìm thấy, phiền gửi tới lâu đài.” Nàng cúi đầu, duỗi thẳng vai: một trợ lý hoàn hảo, lặng lẽ, đúng chức trách.

Có anh họ Edward lẻo đẻo theo sát đằng sau, Jervaulx sai bước từ ngoài vườn vào tiền sảnh. Gã lấy mũ và găng tay trên bàn, tặng cho Cha Pemper một cái gật đầu kẻ cả hoàn hảo của bậc bề trên rồi xoay người ra cửa trước. Bà quản gia vội vã giữ cửa mở.

Jervaulx dừng lại bên Maddy. Nàng lưỡng lự giữa vị trí hộ lý và cánh tay đang chìa ra của gã, giữa những mong đợi hợp lẽ và đúng quy tắc của anh họ Edward với cảm giác mèo con áp vào cổ, khuôn mặt lặng lẽ tươi cười của Jervaulx ở thật gần ngay phía trên. Lúc này gã nhìn xuống nàng việc một quyền lợi từng chính đáng thuộc về gã ở một khoảng thời gian và không gian khác: một quý ông đòi hỏi toàn bộ sự tồn tại của một quý bà - bàn tay nàng tựa trên cánh tay gã, y phục của nàng, niềm vui thú của nàng, thời gian, tình cảm và cả sinh kế của nàng.

Trong khoảnh khắc sáng rõ ấy, Maddy nhận ra rằng chính Ma quỷ đang nhìn nàng bằng cặp mắt màu hoa long đorm: rằng Thiên khải của nàng về việc giúp đỡ Jervaulx không phải không có những mê dụ nguy hiểm và thực tế.

Nàng đã phù phiếm ngu ngốc khi cho rằng tai ách này hoàn toàn là một bài học của thánh thần dành cho Công tước, chẳng có gì trong đó nhằm hạ thấp nàng. Rất dễ tự cho rằng mình đã quả cảm, và tự hào huyênh hoặc về điều đó, mà vượt qua vực thẳm khoảng cách địa vị xã hội: một quý tộc và một cô trinh nữ Giáo hữu sống ở Chelsea. Nhưng Chúa đã kéo Công tước Jervaulx xuống ngang hàng với Maddy Timms. Từ ưu thế về bình đẳng, Ác quỷ mỉm cười với lũ mèo và với nàng... và Maddy cảm thấy gai nhọn của nó cắm vào tim nàng như những chiếc móng nhỏ xíu đã từng bám lấy nàng để khỏi ngã.

Nàng không hề đưa tay đón lấy tay gã. Có vẻ như gã không hiểu ra ngay, gã đứng đó thật lâu rồi sụp mắt xuống và đội mũ lên. Gã nắm lấy găng tay. Maddy biết gã không thể tự đeo găng. Nàng chực giúp gã, nhưng gã ngăn nàng lại bằng một cái nhìn tàn bạo, siết chặt lớp da dê non màu vàng sang trọng và sai bước khỏi cửa trước nàng.

...

Anh họ Edward đứng bên bàn, húp trà xì xụp trong khi đọc những ghi chép Maddy viết

hôm đó. Anh ta gật đầu, đặt tách trà xuống bàn và đập mạnh cuốn sổ lên mặt bàn bóng lộn. Chất lỏng màu vàng sánh khỏi tách.

“Anh thực lòng tin rằng chúng ta đã đạt được thứ gì đó. Anh tin chắc vậy! Ngài ấy tiến bộ rất nhiều. Anh chưa bao giờ ngờ rằng chúng ta có thể có một ngày thành công như vậy ngay trong lần thử nghiệm đầu tiên.”

Maddy nhặt cuốn sổ lên. “Em viết thế này đã ổn chưa?”

“Rất đầy đủ. Hơn hẳn ngày hôm qua. Cô cần bổ sung tương đối nhiều chi tiết về việc ngài ấy đã tự chủ bản thân như thế nào khi đi dạo trong vườn. Rõ ràng là ngài ấy theo chân lũ mèo đến bụi hoa, nhưng cô có thể thêm một ít chi tiết mô tả về sự chú ý của ngài ấy với đám mèo. Ngài ấy tỏ ra hung bạo hay dịu dàng với chúng? Ngài ấy có thử nói gì đó không? Ngài ấy có vẻ thích một con đặc biệt nào trong đó không và nếu có thì nhớ tả nó. Những thứ tương tự như vậy.”

“Em hiểu rồi.”

Vị bác sĩ uống một ngụm trà nữa. “Anh có một trực cảm về chuyện này, em họ Maddy ạ. Về việc thử nghiệm việc cô làm hộ lý chính của ngài ấy. Chưa từng có tiền lệ nhưng anh bắt đầu thấy rằng đây có thể là cách phát triển tự nhiên trong phương pháp xã hội hóa của chúng ta. Nếu một sự phối hợp hài hòa về giới tính hữu dụng trong việc khuyến khích điều khiến những bệnh nhân phi bạo lực thì vì sao nó lại không có giá trị tương tự, thậm chí mạnh mẽ hơn, trong trường hợp điều trị bệnh nhân bạo lực nhỉ?”

Giọng anh ta bắt đầu ngân lên như hát. Mắt anh ta hướng vào góc xa, cảm hơi rướn lên, cơ hồ đang tưởng tượng ra bài thuyết trình sẽ viết về chủ đề này.

Anh ta lại nhìn vào Maddy. “Đã có một số lời đàm tiếu về chính sách hòa trộn giới tính của chúng ta ở đây. Anh tin rằng đó chỉ là thói ganh tỵ về nghề nghiệp, nhưng một bài học thực tiễn về sự hữu dụng của kỹ thuật này với một bệnh nhân thực sự khó trị sẽ trừ bỏ hết mọi nghi ngờ. Ngày mai, cô nên đưa ngài ấy ra ngoài đi dạo quanh ngôi nhà và vườn tược.” Anh ta sốt sắng gõ lên cạnh bàn. “Và anh nghĩ rằng chúng ta sẽ giữ Larkin ở khoảng cách xa hơn. Thời gian qua chúng ta vẫn để anh ta kèm sát nhưng nếu ra bên ngoài, chuyện đó sẽ đạo ngay vào mắt thiên hạ.”

Maddy không chắc liệu nàng đã sẵn sàng làm việc đó mà không có Larkin ở bên chưa. Nàng trượt ngón tay trở vào giữa những trang sổ, mân mê chúng. “Có lẽ thay vì ra vườn, em sẽ đưa anh ta đi thăm cha em.”

“Một ý tưởng tuyệt vời. Bắt đầu như vậy đi, một chuyến thăm ở phòng khách gia đình. Và hãy cố khiến ngài ấy hiểu rằng đây là một phần thưởng. Rất, rất ít bệnh nhân từng được mời tới phòng khách gia đình, chỗ có những người biết cư xử nhất thôi. Nếu ngài ấy phản ứng tốt, cô lập tức phải đưa ngài ấy ra ngoài. Việc tặng thưởng ngay rất quan trọng. Đưa ngài ấy về phòng quá sớm có thể đảo ngược tác dụng tích cực.”

“Ừm.”

Anh ta ngược nhìn nàng. Maddy sợ rằng nét mặt đã tiết lộ nghi ngờ của mình, vì anh ta ngừng nói và cau mày. Nàng nghĩ về Thiên Khải và trọng trách của nàng với Jervaulx. Điều này rõ ràng là vì lợi ích của gã. Nàng không thể quay đi chỉ bởi vì bỗng nhận ra bản thân sợ ở một mình cùng gã.

Anh họ Edward kéo một ngăn kéo ra. Anh ta lấy một chuỗi dây bạc ra đẩy về phía nàng. “Mang theo cái còi này bên mình.”

Danh dự của gã giờ nằm cả ở đây. Gã đã hạ quyết tâm. Christian thấy rằng mình đã đạt được tiến bộ, không hẳn bởi biểu cảm thích thú của nàng với lũ mèo con mà chính là cách nàng không chạm vào gã hay nhìn gã sau đó.

Được thôi. Gã đã chán tua đi tua lại, cố vắt óc một mình. Tất cả họ đều nói nhanh hơn, lú lú những mớ âm thanh tạp nhạp, gã đã thấm thía nỗ lực nắm bắt mỏng manh của mình với đám từ ngữ đang trượt đi. Gã đã mặc chúng đi, *con đau đầu đầu rõ ràng mịt mờ mịt lử, mờ dần. Đôi khi không để ý, chỉ... không.*

Sáng ra, gã đã lấy lại năng lượng và cả bé-Maddy. Từ trên ghế, gã quan sát nàng cúi xuống giường gã, vuốt ga giường phẳng lì đến vô nghĩa. Gã ngồi đó nghĩ về khoái lạc, hai cánh tay ngả trên tay vịn. Đây thỏa mãn, gã cho phép mình tưởng tượng - một sự xa xỉ mà gã đã không dám nuông mình ấp ủ ở nơi này.

Cứ để mặc nàng giả vờ là y tá của gã, hầu gã đi găng trước mặt những kẻ khác. Hôm qua gã đã để mặc cho cơn nóng giận bùng phát, gã biết: đó chỉ là phản ứng bẩm sinh của phụ nữ, một sự rút lui tự nhiên trước đòn tấn công đầu tiên của gã. Trong phòng khiêu vũ, đó sẽ là một cú vẩy quạt và cợt nhả phù phiếm với những gã trai khác, theo đuổi và đáp ứng chậm rãi, một trò tiêu khiển mà gã hiểu rõ đến xương tủy.

Nàng đứng thẳng người quay về phía gã. Gã biếng nhác mỉm cười với nàng, nụ cười có đúng cái tác dụng mà gã muốn: một thoáng bối rối khiến nàng chuyển sự chú ý sang một công việc ngu ngốc khác, lần này là chùi lấy chùi để tạp dề lên chiếc bàn đã lau. Hôm nay nàng không đội cái “muỗng xúc đường” trên đầu. Mặt trời vẽ một đường cầu vồng trên mái tóc vàng lấp lánh bị giam hãm trong cái búi bà cô cổ lỗ.

Gã cho phép mình mơ tưởng nó tự do chảy tràn xuống đôi vai trần của nàng.

Nàng vuốt nếp váy. “Sang nay anh có muốn đi tham ơng tims không?”

Hư ảnh kia vỡ ra trong cơn rối trí. Gã siết chặt tay vịn. “*Chậm.*” Gã cố gắng buột ra, gầm gừ với nàng.

“Chhaha,” nàng nói. “Timms.”

“Timms,” gã nhắc lại, khốn kiếp, trong khi đáng lẽ gã định lệnh cho nàng nói chậm hơn.

“Toán. Timms.”

Ánh dương bừng sáng. Gã vật lộn nói ra cái tên. “Tóa - *Timms*. Euclid; cái... cái... a tiên đề về đường thẳng song song độc lập với những tiên đề Euclid khác. Không thể suy ra nó từ đó.”

Nàng nhìn gã như nhìn một kẻ điên. Nhưng gã không điên. Gã có thể nói mạch lạc khi dính tới toán học, chỉ có vậy.

“Đi?” nàng hỏi. “Timms?”

Tới chỗ cha nàng ư? Gã thốt lên một âm thanh tán thành đầy ngạc nhiên và đứng ngay dậy. Hôm nay Đười Ươi mặc quần áo tử tế cho gã, quần áo của chính Christian. Maddy thì cài khuy cổ tay áo cho gã.

Gã vừa hy vọng vừa do dự, sợ rằng những kẻ kia sẽ khiến gã tin vào trò bất chợt đối xử gần giống như với con người thế này.

Nàng mở cửa, bước ra và giữ cửa mở. Gã theo sau nàng. Khi họ đi qua, tên đàn ông ở phòng đối diện lầm bầm giận giữ, giơ tay về phía Maddy qua chấn song cửa. Christian lao người tới nhưng nàng đã bước ra khỏi tầm với của tên kia. Thay vì Maddy, tên điên tóm được cánh tay Christian.

Những ngón tay cắm sâu vào, rồi đột nhiên buông ra, vỗ vỗ, túm lấy ống tay áo gã. Biểu hiện giận dữ của tên điên đã biến thành hoang mang như thể hắn không thể hiểu vì sao Christian lại đứng ở đó. Hộ lý đã chải đầu cho hắn nhưng một bên tóc xù ra bờm xờm nom như hắn vừa vò đầu bứt tai.

Hắn bắt đầu lẩm bẩm thứ gì đó mà Christian không hiểu nổi, một bài kinh rì rầm truyền những “Gi-đép, gi-đép”. Đôi mắt trống rỗng nhìn trừng trừng vào mắt Christian, một cơn bão, vừa vô hồn vừa sống động.

Christian trừng trừng nhìn lại.

Trông giống thế này?

Thế này?

Gã hoảng loạn.

Không phải thế... không!...

Gã quần trí nhìn Maddy, giằng cánh tay khỏi tên điên. Gã muốn nói với nàng, muốn nàng hiểu rằng gã không điên, nhưng chẳng có gì buột ra cả: không có những âm tiết trầy trật mà gã mới đạt được gần đây, thậm chí không cả tiếng vọng lại ngốc nghếch những gì gã nghe được. Tất cả đều rời bỏ gã, tất cả những thứ vừa mới bắt đầu quay lại. Khi nàng nói, những lời đó trở nên vô nghĩa, hoàn toàn không thể hiểu nổi trong sự lẫn lộn của âm thanh.

Không điên không không không không không phải!

Gã không cử động nổi. Nàng đang nói với gã. Gã không nhúc nhích, gã chỉ biết rằng phải làm dịu cơn điên cuồng bên trong xuống. Phải cư xử như một người đàn ông tỉnh trí; *phải* làm thế, phải. Khoảng khắc này chính là điều cốt yếu nhất trong sáng tạo của Chúa: gã sai bước dọc hành lang, bề ngoài hoàn toàn bình thản và tỉnh táo.

Trong một tam giác vuông, bình phương của cạnh huyền bằng tổng các bình phương của hai cạnh góc vuông.

Những định lý giúp gã tự chủ.

Gã tỉnh trí. Gã là chính mình. Gã sắp cùng nàng đi thăm cha nàng.

Tổng bình phương các hình chiếu của một hình phẳng lên ba mặt phẳng vuông góc với nhau từng đôi một bằng bình phương diện tích mặt phẳng đó.

Nhắm lại định lý Pitago thì dễ, chuyển sang hình học giải tích thì gian nan hơn. Gã có thể bước tới một cách bình tĩnh. Gã có thể đưa tâm trí vượt khỏi hình học xạ ảnh để đến với niềm đam mê của mình: hình học ảo ngoài Euclid.

Qua một điểm C nằm ngoài đoạn thẳng AB, có thể vẽ trong mặt phẳng nhiều hơn một đường không giao với AB.

Nó tồn tại: một hình học logic mô tả những thuộc tính của không gian vật lý, được xây

dựng trên những xung khắc trực tiếp với tiên đề về đường thẳng song song. Tiên đề Euclid về đường thẳng song song không đứng vững, mặc dù các nhà toán học đã cố gắng tìm một bằng chứng chính xác của nó kể từ thời Hy Lạp cổ. Gã biết có những người còn điên loạn hơn gã, những người đã đốt cháy cả đời mình để đi tìm một minh chứng không thể bác bỏ, phí hoài bản thân, gia đình và cả sức khỏe cho bài toán này. Những người thông minh hơn thì từ bỏ - và chính gã với Timms đã thử đặt vấn đề ngược lại để thử tìm thấy câu trả lời đảo nghịch.

Gã nhớ ra điều gì đó, điều gì đó bên lề một sự mơ hồ lớn... *mưa trời tối âm thanh... sấm sét!* Gã nhớ những gương mặt, những bàn tay cùng đưa lên, chuyển động... *tiếng, tiếng bàn tay đập vào nhau...* những bàn tay ở Hiệp hội Giải tích.

Timms. Bài thuyết trình, phải. Phải rồi.

Timms. Christian thấy mình đã có thể cử động. Gã đi xa khỏi tên điên. Gã rõ ràng đang khống chế được bản thân, bước xuống các bậc cầu thang của tòa dinh thự nông thôn bài trí xa hoa. Timms sẽ hiểu, và Christian sắp được gặp ông.

“Cha, anh ta đến rồi. Công tước ấy.”

Maddy đóng cửa phòng khách sau lưng họ. Trước khi nàng kịp làm gì khác, Jervaulx đã sải bước qua nàng tới ghế của cha nàng. Gã nhìn xuống những khối chữ và số bằng gỗ nằm trên bàn. Trong khoảng khắc, gã chăm chú quan sát cách sắp xếp của một phương trình lượng giác. Rồi gã chộp lấy bàn tay cha nàng.

“Ái hữu!” Cha nàng mỉm cười nói với vẻ ấm áp thăm sâu khiến nét mặt Jervaulx có chút thay đổi. “Tôi đã rất nhớ anh.”

Công tước quỳ xuống. Cả hai tay gã áp lấy bàn tay cha nàng và áp trán mình vào đấy.

Gã quỳ ở đó, yên lặng. Cha nàng quay mặt về phía gã. Ông đưa bàn tay còn lại ra chạm vào nắm tay của hai người rồi xòe tay, lần sờ gương mặt Jervaulx.

“Ái hữu,” ông lại nói.

Jervaulx khẽ kêu lên trong cổ họng, một tiếng gừ nho nhỏ mà bằng cách nào đó có thể diễn tả nhiều tình yêu và niềm hứng khởi hơn bất cứ từ ngữ nào Maddy từng nghe trên đời. Gã mở mắt, đứng dậy, buông tay cha nàng ra. Gã chạm vào phương trình bằng gỗ. Ngón trỏ của gã vuốt ve nó.

Rồi gã nói, “Tang của một phần hai góc biên π . X ở đây mũ âm.” Gã đặt một dấu trừ vào. “Phải không?” gã nhìn cha nàng.

Cha lập tức rờ tìm những biểu tượng bằng gỗ để sửa lại. “Phải. Tôi đồng ý.”

“Thay với một. X bằng 1.” Gã yên lặng một lát, sẫm soi mặt bàn. “Góc biên, bốn mươi độ, hai mươi tư phút.” Gã lại nhìn cha nàng, nom căng thẳng.

“Cho bào thuyết trình?”

“Thuyê...” Jervaulx siết hàm. “*Thuyế-hừ.*” Gã vùng khỏi bàn, đi khắp phòng. “*Phải, phải, phải. Thuyế-hừ.*”

“ X bằng một,” cha nàng đáp. “Tôi sẽ tính trong bài thuyết trình.”

Jervaulx dừng lại bên cửa sổ. Ngoài kia, bóng mây trôi theo đường xe ngựa và thảm cỏ. Chúng phủ bóng lên mặt gã rồi lại lướt đi. Nom gã có vẻ đang quan sát những hình khối hay bầu trời.

Gã liếc nhìn về phía Maddy. Rồi gã trở lại trong phòng nhưng gần bàn hơn như thể nó bị hút. Gã lại dừng bên phương trình lượng giác. “Tính trong không gian vật lý. Không phải lý thuyết. Thì sai. Khai triển. Không gian vật lý.”

“Với ví dụ nào được? Khoảng cách quá lớn.”

Jervaulx cố nói. Không có gì buột ra. Gã bước nhanh đến bên cửa sổ và chỉ tay ra ngoài, hướng lên trên, nhìn về phía Maddy.

“Bầu trời?” nàng đánh bạo lên tiếng.

Gã đột ngột gật đầu. “Bầu trời. *Tối*.”

“À,” cha nàng nói. “Sao, phải không?”

“*Sao*,” Jervaulx đáp.

CHƯƠNG 10

Cuốn *Mécanique céleste* và Laplace bằng tiếng Pháp, *Theoria motus* và Gauss bằng tiếng La Tinh, tham khảo thêm *Astronomia nova* của Kepler và *Principia* của Newton - suốt buổi sáng Maddy chú ý đọc hết quyển này đến quyển khác của cha. Jervaulx dường như không thể đọc được mặt chữ nhưng gã có thể nói những con số và phương trình toán học, thậm chí đọc to từ trong sách nếu gã muốn, có điều gã khoái giằng tập sách khỏi tay nàng, nôn nóng giở qua các trang, tìm đúng bảng biểu mình cần rồi đưa lại nó cho nàng đọc to lên trong khi gã cùng cha nàng thảo luận, thiết lập và sửa lại các phương trình cho thị sai của các ngôi sao và tranh luận sôi nổi về việc có nên công bố những khoảng cách chắc chắn là lớn đến phi lý hay không.

Cha nàng giữ quan điểm bảo thủ rằng họ sẽ tự biến mình thành trò hề với những số liệu không thể tưởng tượng như thế, trong khi về phần mình, Jervaulx chỉ thụi nắm đấm vào bàn khiến những khối gỗ nảy tung tung. Chẳng cần nghĩ cũng biết là Jervaulx thắng.

Sau giờ đầu tiên, Maddy đã sai lầm khi rủ gã ra ngoài đi dạo. Với gợi ý này, nàng nhận được tiếng thở dài cam chịu buồn bã từ phía cha - và cả từ Jervaulx, khi nàng hiểu ra, một cái nhìn hùng hồn đăm vẻ hoài nghi và coi thường, kèm theo một cú đấm vào trang sách của Gauss đang nằm trên đùi nàng. Nàng cúi đầu quay lại đọc to sách.

Khi chị hầu gái mang bữa trưa tới cho cha nàng, hai người đàn ông đã vượt qua phần tranh luận ban đầu và chìm sâu vào khía cạnh số học trong tính toán của mình. Không ai trong hai người mảy may để ý tới khay thức ăn, Công tước chỉ xé nửa chiếc bánh mì của cha nàng, ngồi xuống bên bàn vừa ăn vừa tính toán các góc vuông thiên văn. Maddy bất lực nhìn chị hầu gái và nhờ chị ta mang bữa trưa cho cả mình cùng Jervaulx tới.

Nàng dùng bữa lẻ loi một mình trong lúc hai người kia đang gặp khó khăn đáng kể. Jervaulx phát cáu với những khối gỗ, hơn một lần gã đòi Maddy mang bút cho nhưng nàng vờ như không hiểu, nhớ lại quy định của anh họ Edward rằng gã không được phép cầm các vật dụng để viết hoặc vẽ. Nàng sợ rằng riêng với những khối gỗ kia thôi, nàng đã vi phạm qui định ấy vì rõ ràng gã đang ở trong tình trạng bốc hỏa. Như thế gã thậm chí còn chẳng muốn nhìn, chỉ hơi ngoảnh đầu đi trong khi thao tác với chúng hay có lúc vừa càu nhàu giận dữ vừa nhắm

cả hai mắt và cảm nhận chúng như cha nàng làm, gã xoay những khối gỗ mãi trong tay trước khi đặt xuống.

Nhưng gã nói tốt hơn, thốt lên được những cụm từ trôi chảy đôi khi vượt ra ngoài cả toán học và toàn bộ nhiệt tình của gã đều tập trung vào những phép tính. Nàng đoán rằng gã chưa từng tự chủ tốt hơn, thậm chí cả trước tai ách này. Maddy biết nhận ra đâu là một người bị toán học ám ảnh.

Nàng ngồi trên ghế, cách bàn vài bước chân, cảm thấy ghen tỵ lạ lùng. Quanh cổ đã đeo chiếc còi an toàn rồi, nàng vốn thật sự mong chờ được đi dạo bên ngoài với Jervaulx.

Buổi chiều, anh họ Edward có ngó vào một lần. Maddy lặng lẽ đứng dậy đến bên cửa, đứng ngay bên trong để nói chuyện với anh ta. Giọng nói rì rầm của họ dường như không đến được tai Jervaulx, còn cha nàng quay mặt về phía họ, nhưng chỉ nghe một chút rồi lại trở về với những phép tính. Vị bác sĩ đứng quan sát trong khi Jervaulx đẩy những con số tới lui trên bàn, ngẫm nghĩ và thay đổi. Maddy biết rằng với anh họ của nàng, nó chỉ là một động tác vô nghĩa, một loại động kinh. Nhưng Jervaulx đã tự chủ được, vậy nên vị bác sĩ hài lòng.

Anh họ Edward đi rồi. Cửa đóng lại. Trước sự ngạc nhiên của Maddy, Jervaulx gạt khối gỗ biểu thị một góc khối vị trí của nó và ngồi xuống, nhìn về phía nàng.

Cha nàng vẫn cặm cụi làm việc, bàn tay ông khua trên những khối gỗ theo cái cách quen thuộc mỗi khi ông chìm đắm vào tính toán. Jervaulx hết ngó ông lại nhìn nàng rồi đứng dậy khỏi ghế. Nhận thấy không khí thay đổi, cha nàng hơi quay đầu ra rồi lại trở về với công việc. Công tước uể oải tới bên cửa sổ. Gã ngả đầu ra sau, cơ hồ đang thư giãn. Rồi gã ngoảnh nhìn Maddy.

Nàng áp lưng vào cửa. “Anh có muốn đi dạo không?”

Gã không trả lời. Cách gã tiếp tục nhìn nàng khiến ngón tay nàng siết lấy nắm đấm cửa. Đó là cái nhìn cướp biển của gã, dễ dãi và xấu xa.

Gã vợ vẫn đến bên giá sách, nghiêng đầu, cau mày lại một lát trước các nhan đề sách ở đó. Rồi gã đi tiếp ra chỗ bàn viết. Một vòng chậm chạp quanh phòng, kết thúc ở chỗ nàng đứng bên

cửa.

Nàng đã có thể rời đi. Chẳng có gì ngăn việc ấy cả. Nàng đã có thể mở toang cánh cửa thông ra phần còn lại của ngôi nhà, làm như nàng đoán rằng gã muốn đi qua cửa. Thay vào đó nàng chỉ đứng đấy, ngón tay siết chặt nắm đấm cửa.

Cha nàng cúi xuống những con số của ông, vô tư lự, Maddy không hề nghi ngờ về việc ông biết chỗ nàng và Jervaulx đang đứng trong phòng. Jervaulx không hề cố gắng đi nhẹ nói khẽ, ít nhất là cho tới khi gã dừng lại cách nàng có một gang tay. Có cả căn phòng rộng lớn vậy, thế mà gã đứng quá gần, kề sát như lúc nàng thắt nơ cổ và cài khuy tay áo cho gã: hơi thở và hơi ấm của gã phả vào nàng, đúng như lúc đó.

Nàng không đội mũ, mãi cho tới khoảnh khắc đó nàng mới nhận ra vành mũ cứng và sâu là vật bảo vệ hữu hiệu đến thế nào, nó giữ hai khuôn mặt ở khoảng cách an toàn ra sao.

“Đi dạo chứ?” nàng nhắc lại, giọng nàng quá yếu ớt.

Gã chỉ đứng đó, gần đến phi lý. Mắt xanh thẫm, mi đen huyền và mỉm cười.

Gã thả cái nhìn xuống chiếc còi treo trên cổ nàng. Nụ cười trở nên mỉa mai. Gã chạm vào chiếc còi bạc, đùa giỡn với nó. Rồi gã nâng nó lên, xoay xoay trong bàn tay. Gã áp phần thổi kề sát môi nàng, thách thức nàng.

Hơi thở gấp gáp của nàng khiến còi rung lên một âm thanh nho nhỏ, như tiếng chiếp chiếp xa xa của một chú gà lạc mẹ. Cha nàng ngẩng lên, lắng nghe.

“Bé Maddy?” ông lê tiếng.

Nàng quay miệng khỏi chiếc còi. “Vâng thưa cha?”

“Ta nghĩ có một chú chim sẻ trong ống khói hay sao ấy. Con có nghe thấy không?”

Jervaulx đưa tay lên, tì vào khung cửa hai bên người nàng.

Dây còi trượt đi và thắt lấy cổ họng nàng vì gã vẫn giữ nó trong tay. Gã đã giam chặt nàng, nụ cười của gã biến thành điệu cười ngạo giễu nhại.

“Con không nghe thấy ạ.” Maddy tì vai vào cửa. “Con sẽ... nhờ người bảo vệ xem thử.”

Có vẻ đã thỏa mãn với câu trả lời ấy, cha nàng bèn quay về cùng những phép tính. Maddy ngạc nhiên. Không tưởng tượng nổi nàng đang đứng đó, bị một người đàn ông ép sát vào cửa - thật phi lý rằng nàng không đẩy gã ra, thoát thân và kêu cầu cha.

Jervaulx tựa vào một cánh tay. Gã di chiếc còi lên vành tai cong cong của nàng, quan sát những gì mình làm với sự công khai đầy mê hoặc. Gã đưa chất bạc lạnh lạnh dọc cằm nàng, làm ẩm thứ kim loại đó bằng những ngón tay mình. Vật dụng đó lướt qua khe hẹp giữa đôi môi nàng đến điểm chính giữa, rồi lại di sang bên, rồi vào giữa, rồi lại ra.

Gã ghé sát hơn. Qua chiếc còi bạc, hơi thở của Maddy tạo ra những âm thanh lạnh lạnh xa xăm, đứt quãng. Gã giữ nó áp vào môi nàng, ngón tay gã xòe ra trên má và cằm nàng. Gã cúi đầu ấn miệng vào chiếc còi, một nụ hôn tóm trọn và vô hiệu hóa vật tự vệ bên trong của nàng.

Chiếc còi trượt khỏi ngón tay gã. Nàng cảm thấy nó rơi trên ngực mình khi miệng gã áp vào miệng nàng. Gã chạm vào nàng như chiếc còi chạm vào nàng vậy, chỉ là một cái sượt nhẹ, nhưng ẩm.

Gã đã tước mất hết thấy đoan trang, đức hạnh và sự cứu rỗi của nàng một cách quá dễ dàng. Nàng đã đầu hàng quá dễ dàng.

Nàng đứng đó, choáng ngợp bởi cảm giác đụng chạm nhẹ như tơ của môi gã trên môi nàng, hơi thở của gã quyện vào hơi thở nàng. Cơ hồ ánh sáng của Chúa trong nàng đang tỏa rọi rực rỡ, tràn ngập nàng với bao hồ nghi. Người đàn ông này, đôi mắt khép, hàng mi quá dài rợp nông nổi khi cụp xuống chạm vào làn da: thậm chí lông mi gã cũng tội lỗi trong sự rợn ngợp của nó.

Lưỡi gã lướt trên nang như thể nang là một viên kẹo gừng để nhấm nháp từng chút một. Gã kẹp lấy môi dưới nang giữa hai hàm răng, dịu dàng, nô giỡn. Một nguồn lạc thú xác thịt thuần túy dạt dào bung tỏa trong cơ thể nang.

Nang cảm thấy chính lưỡi mình cũng vươn lên đón gã. Miệng nang mở ra và gã lập tức đáp lại bằng một cuộc hội ngộ thật sâu và cháy bỏng. Bàn tay gã đưa xuống, khép lại khi gã áp vào nang, tì căng tay của gã lên cánh cửa.

Gã ôm siết lấy nang. Nụ hôn của gã đem lại cảm giác thật lạ lùng, đau đớn và giằng giật. Bàn tay nang vô lực mở thông, cố tìm thứ gì để nắm lấy mà không phải là gã, nhưng tất cả đều là gã: tất cả thực tế vững chắc mà nang với tới. Gã xòe tay ve vuốt tóc nang - thật ngọt ngào, ve vuốt đi ve vuốt lại như người cha người mẹ ve vuốt đứa con thơ - cùng lúc đó gã hôn nang, tì mạnh vào nang, một sự đụng chạm mạnh mẽ giữa miệng và thân thể họ.

Gã dừng hôn, ngả ra sau quan sát gương mặt nang. Cả hai đều thở sâu, hầu như yên lặng, cũng như mọi việc vừa rồi đã diễn ra trong yên lặng, trong căn phòng này, cách cha nang có hai thước.

Nang nghe tiếng mạch mình đập điên cuồng. Nang bắt đầu ý thức được điều mình vừa làm. Linh hồn nang đã quay lại từ nẻo lang bạt nào đó, nơi ấy nó đã lạc lối trong ham muốn của bản thân, chìm đắm trong thú vui xác thịt và phù phiếm.

Jervaulx đang quan sát nang. Maddy mở to mắt nhìn gã.

Gã là Ác quỷ - hơi mỉm cười, dịu dàng, một hơi ấm mà nang chưa bao giờ lường được, không phải trong mỗi lời cầu nguyện hàng ngày của nang tới đức Chúa để giữ cho linh hồn nang được bằng an, trong sạch. Chưa một lần nang tưởng tượng ra Satan sẽ ve vuốt tóc nang, sẽ tỏa ra hương vị của hơi ấm và thể nhân... không nói, không rít những lời hứa hẹn ma quỷ vào tay nang. Chưa một lần nang nghĩ rằng gã sẽ là gì đó khác ngoài một kẻ xấu xa, đồi bại và dễ dãi để cho Archimede Timms đức hạnh mắng mỏ.

Gã nhìn xuống nang. Hơi ấm trong nụ cười của gã dần trở nên châm biếm. Gã đón lấy một lọn tóc quấn bị tuột ra của nang, quệt nó dưới cằm nang, rồi tự lù ra. Sàn nhà cọt kẹt dưới sức nặng của gã.

Cha nàng thở dài và ngả người trên ghế. “Quả là một thứ đáng sợ, thứ này ấy.” Cha lắc đầu về phía những tính toán thiên văn. “Không thể tưởng tượng nổi. Tôi sẽ không tin được kết quả này nếu không phải chính tôi tính ra.”

Jervaulx quay lại. Gã tới bên bàn và tì hai bàn tay vào cạnh bàn, cúi xuống phép tính, đầu nghiêng sang một bên.

“Anh nghĩ được không?” cha nàng hỏi sau khi Jervaulx cau mày quan sát một lúc lâu.

Công tước ngẩng đầu nhìn Maddy. Gã quét tay qua phương trình mà cha nàng vừa hoàn thành, ở đó, giá trị khoảng cách từ Mặt Trời đến Trái Đất được nhân bởi những con số lớn hơn chính nó nửa triệu lần để đạt tới lãnh địa hình học mới của họ.

“Sao,” gã nói, mặt sáng rực vì đam mê. “Vô... *cực*”

Và gã mỉm cười với nàng như thể gã sở hữu nó: các khoảng cách, vũ trụ, những ngôi sao và vô cực... như thể gã sở hữu cả nàng nữa

...

Sự tĩnh lặng, và phòng Suy niệm.

Những bức tường mộc mạc, những ghế ngồi mộc mạc. Đơn giản, bình dị, im lặng, chờ đợi tiếng nói nhỏ nhẹ và vô thanh của Chúa. Người đàn bà ngồi trước Maddy bận đồ len xám, khuy cổ áo trên cùng bị nứt. Khi bà cúi đầu, một lọn tóc đen tuột khỏi đuôi mũ trùm.

Đó là một buổi Suy niệm nhỏ, có không quá mười hai tín đồ phái Giáo hữu ngồi bất động trong căn phòng vuông vắn. Không ai giữ vị trí bậc cao niên để hướng đạo các thành viên. Không ai phát biểu. Họ lắng nghe, đè nén dục vọng của bản thân để dẫn dắt linh hồn bên trong.

Maddy nhìn chăm chăm vào lọn tóc của người đàn bà. Nàng cảm thấy một điều mà nàng chưa từng cảm nhận trước đó trong những buổi Suy niệm - nàng cảm thấy mình ở giữa những người lạ. Tất cả mọi người ở đây đều lặng thinh, trong trạng thái tĩnh lặng về tinh thần, hoàn toàn tự nhiên và không hề nghi. Như Maddy đáng lẽ phải thế. Như nàng đã luôn thế trước đây. Nàng nhìn những sợi tóc tuột ra và nghĩ về Công tước cùng chiếc mũ trùm của nàng. Nàng nhìn những bức tường trần trụi, mộc mạc và thấy nụ cười của gã: giễu nhại, dịu dàng, hả hê với những ngôi sao và vô cực.

Vô cực. Cả điều đó không hiểu sao cũng cơ hồ trái đạo đức. Làm sao có kẻ ngoài chính Chúa toàn năng dám coi thường vô cực kia chứ? Dám đóng đinh nó vào những con số và rồi đặt lên bàn? Có thể đó chính là nguyên nhân khiến Chúa giáng tai họa này xuống đầu gã.

Nàng cảm thấy sức mạnh của môn hình học mới dù không hiểu nó. Nàng đã nghe thấy nỗi kính sợ trong giọng nói của cha mình. Những con số, những ngôi sao, thị sai... vô cực.

Maddy thấy mình đứng dậy. Nàng bất lực đứng đó. Có cả nghìn từ ngữ và ý nghĩ chiếm hữu nàng, không số nào trong đó cao cả hay thậm chí có lý. Nhiều lần trong đời, nàng đã ngồi yên lặng nghe ai đó đứng lên, cất lời một cách tự nhiên - nàng chưa từng một lần tự mình làm điều đó. Chưa từng một lần nàng rời ghế băng trước khi tất cả mọi người đều làm vậy.

Nhưng không có từ ngữ nào trong nàng là lời của Chúa. Chúng không thể. Tất cả là về nụ hôn, nụ cười của một gã đàn ông, và vô cực như khi gã phủ bóng lên người nàng, chạm môi vào môi nàng mà không quay đi.

Tiếng giày của nàng nện xuống sàn ngập tràn căn phòng. Từ hàng ghế cuối cùng ra đến cửa gỗ chỉ có năm bước. Nàng đẩy cửa để ánh sáng tràn vào bầu u tối, nheo mắt nhìn Mặt Trời. Cái mùi tĩnh lặng, đông đặc của căn phòng biến mất trong làn hơi lạnh bên ngoài, trong hương vị của những tấm ván sàn sơn trắng được mặt trời sưởi ấm và mùi gỗ cháy. Một con bò đơn độc, lông trắng pha đen, ngược nhìn nàng với đôi mắt trang nghiêm đẹp đẽ rồi lại cúi đầu xuống thảm cỏ.

Maddy xuống tới bậc cấp cuối cùng, hai tay siết chặt quanh người, cúi nhìn xuống vật vấy. Nàng giấu mặt dưới vành mũ trùm dù chẳng có người nào ở bên ngoài để nhòm ngó nàng, dấu sao cũng không ai có thể nhìn thấu qua mũ trùm và vào trái tim nàng.

Christian đợi nàng. Sáng đó nàng không đến.

Chỉ có Đuôi Ươi đến, với tâm trạng không hề tốt. Y vác theo một cuốn Kinh Thánh được đánh dấu ở ba chỗ. Trong khi Christian đứng đó, một tay bị xiềng, gã hộ lý đọc những đoạn thánh kinh dưới thể thơ bằng cái giọng đều như đọc thông báo. Christian chẳng buồn nghe, *những tiếng tap nhap cục mịch*, thay vào đó, gã chăm chăm ngó ra cửa với cửa sổ để ngóng Maddy.

Cả ngày hôm đó nàng không đến.

Một sự sỉ nhục tàn tệ, nàng có thể tránh gã và gã không thể lòng kiếm nàng, ý định hạ nhục nàng đã trở lại phản thù gã.

Tệ hại hơn, gã lại đánh thức một kẻ đói khát. Gã mang theo nó vào phòng giam: một cái ghì siết, thân thể nàng kẹp giữa người gã và cánh cửa đóng. Gã đã vô tình khơi dậy thứ gã ước ao mà không thể có. Giờ thì tâm trí gã chẳng còn gì khác, không dễ dàng xao lãng như trước đó nữa, thật ngu ngốc khi thèm khát một người đàn bà mà gã không thể chạm tới... ngày cửa gã luôn chuyển sang đối tượng mới sẵn có. Nhưng giờ chẳng có kẻ thay thế sẵn lòng nào. Chỉ có một nỗi khát vọng mới, sắc nhọn như cơn nhức nhối sau lưng gã. Chỉ có cái cách ngọt ngào mà nàng để gã làm chuyện kia và đáp lại gã.

Gã sợ hãi rằng nàng sẽ không quay lại. Gã cứ nhìn mãi, trong khi tay bị xích vào giường. Đuôi Ươi rời đi. Bóng tối ập xuống. Gã vẫn nhìn, và nàng vẫn không tới.

Nàng xấu hổ, lần đầu tiên phải quay lại phòng gã, nàng không nhìn gã đến một lần. Nàng đi thẳng vào phòng giam, tháo ga trải giường rồi rời đi.

Đó là buổi sáng. Đến chiều, theo lịch, nàng sẽ đưa gã ra ngoài đi dạo.

Nàng khẩn cầu cho trời mưa, một mong ước hèn nhát khốn khổ và ích kỷ mà Chúa đã thấy không đáng để thực hiện. Ngày vẫn trong veo tuyệt đẹp, hầu như ấm áp, bầu trời là sự hòa trộn bàng lảng của những dải mây mỏng và sắc xanh thành một thứ không thể gọi tên. Nàng đi từ phòng ăn sơn vàng chói lọi tới hành lang trên gác, ngần ngừ trước khi tới gần cửa phòng gã.

Tim nàng đập thình thịch. Nàng vẫn có thể quay lại, Lý trí thầm thì như vậy, nàng đã tới đây lặng lẽ đến mức Jervaulx không thể nào nghe thấy tiếng nàng. Nàng có thể bỏ gã đó mà hoàn thành nốt công việc thư ký của mình.

Tất cả những bệnh nhân khác đều yên lặng, hoặc đã ra ngoài hít thở khí trời hoặc đơn giản là im thin thít. Bước thật khẽ, nàng ngó vào khung cửa.

Gã đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, một tay đặt trên song sắt, ngón tay nhje nhàng vòng quanh chấn song. Và đột nhiên nàng thấy thật dễ tiện khi giam gã ở đó trong cái phòng giam u tối, khi nhiệm vụ của nàng với Chúa và với Edward, với Jervaulx, là đưa gã ra ngoài hưởng ánh mặt trời.

Nàng tra chìa khóa vào ổ. Gã quay lại. Trong khoảnh khắc gã nhìn nàng, một cái nhìn mênh mông thăm thẳm - giữa họ là vô cực.

Ở đây chẳng có chỗ cho nhiệm vụ. Thăm xanh rực cháy, đôi mắt gã; hàng mi thô lương; đường nét gò má và khuôn miệng thật khắc nghiệt và đẹp dễ. Một bí ẩn. Vô cực và hụt rơi, rơi mãi, rơi mãi, rơi mãi, như trong giấc mơ.

Gã phá vỡ bầu không khí đó, nhấn chìm nó trong hàng mi đen kìa mà lằm lì quay đi. Khi nàng vào phòng, gã lùi lại như thể giữa họ nên có khoảng cách nhất định.

“Tôi đến đưa anh đi dạo ngoài vườn,” nàng vừa nói vừa ra hiệu về phía cửa.

Một nụ cười thoáng nhẹ cong lên trên môi gã. Gã không nói gì.

“Đi dạo. Vườn.” Nàng giữ cửa mở. “Anh đi chứ?”

Gã lịch thiệp chìa bàn tay ra như muốn nhường đường cho nàng đi trước.

Christian tôn trọng sự dè dặt của nàng, không nhất quyết đòi nàng ở ngay sát bên gã. Gã để nàng đi trước còn mình bước sau nàng trên con đường trải sỏi giữa những bụi hồng.

Nàng bồng chồn bước đi, quệt phải một bông hoa, nàng bèn kéo chiếc váy đen, cúi xuống nhặt lá rụng và nhổ một cụm cỏ. Những bông hoa đã bung nở hết cỡ, *chỉ cần chạm nhẹ là một trận mưa cánh hoa lá tả trút xuống.*

Gã thầm nghĩ giá nàng cũng ngả nghiêng như thế, lập tức ngã vào tay gã, một cơn mưa hoa mềm dịu giữa những ngón tay gã. Đám hoa hồng trĩu những đĩa hoa diễm lệ, gập gù, nhưng nàng thì vẫn cứng nhắc nghiêm nghị và truyền một sắc đen, đen từ mũ trùm trở đi, khiến gã không thể thấy khuôn mặt nàng trừ phi nàng nhìn thẳng vào gã.

Nàng vẫn bước đi như không. Nàng xuôi theo lối đi dẫn tới một thân cây nằm ở góc vườn, chiếc ghế băng dưới tán cây phủ đầy cánh hoa rụng từ dây leo màu đỏ uốn thành một vòm cong lên phía trên đầu. Nàng không ngồi xuống, chỉ ngẩng nhìn những cánh hoa như thể đó là một nghi thức quan trọng. Christian không phải làm gì; gã chỉ bước vào lối thoát đó, gai nhọn chọc vào hai bên sườn gã.

Nàng ngó quanh. Gã thấy nàng đã nhận ra.

Trông nàng hoảng hốt và hỗn hển. Một cánh hoa đỏ thắm bỗng bành bành bay xuống, tránh qua vành mũ rơi xuống vai nàng.

Mảnh thắm đỏ kia nằm đó, gần với bờ cổ cong cong trắng xanh của nàng, giữa cái cổ áo cứng đờ và mái tóc búi chặt. Christian đưa tay ra, kẹp cánh hoa giữa những ngón tay. Nàng vẫn đứng yên, thở hỗn hển như một con hươu cái đang hoảng hốt. Gã cứ để khoảnh khắc đó kéo dài, bàn tay gã xò ra gần má nàng, không chạm hẳn vào - không hẳn, không hẳn - cách có một lờ thì thầm, một sự kiềm chế gần gũi không kém nụ hôn.

Sắc đỏ tràn lên hai má nàng. Chờ mong. Đôi mắt nàng, đôi mắt đã từ màu gỗ phi chuyển thành sắc vàng dưới hàng mi rợp, đôi mắt cùng lúc vừa sợ hãi vừa bắn khoản.

Gã lùi một bước thả nàng tự do.

Đầu cúi vội xuống, giấu dưới thành trè là chiếc mũ, nàng vội vã đi qua gã. Christian xoay người bước theo nàng, mỉm cười một mình.

Tự do... trong sự cho phép của gã. Gã vẫn có nhiều quyền lực đến vậy - gã đã có thể giữ nàng ở đó và hôn nàng, khiến những cánh hồng trút xuống chỉ bằng một cú đụng chạm.

Sau đó, nàng không còn vương vấn với khu vườn tường đầy hoa hồng leo nữa mà đi nhanh ra cổng. Christian uể oải theo sau, cho phép một khoảng cách nho nhỏ giữa họ. Bên ngoài cổng vườn có một cái sân rộng lát đá bệnh nhân và hộ lý. Gần nhất là tên điên đã làm bầm trong gian phòng bên kia hành lang đối diện với phòng giam của Christian, Đười Ơi đứng phía sau, tay nắm dây xích cột qua vai tên điên đang căng ra.

Christian lập tức thấy khó chịu với không khí nơi đây. *Không phải con thú trong rạp xiếc, những con vật bị dây trói kéo đi.* Gã dừng lại bên trong cổng, không chịu bước ra, nhưng Maddy đã đi mất.

Can đảm của gã tan biến. Gã đứng ì ra đó, cố tìm nàng. Đười Ơi và tên điên kia tiến đến, nặng nhọc lê bước trên đường mòn. Tên điên đang lắc lư đầu, cố kéo dây trói, thốt ra những từ vô thanh. Đười Ơi cúi sát tai hắn nói gì đó. Tên điên nhìn Christian, cách có nửa bước chân, *đôi mắt trống rỗng, trừng trừng nhìn vào hư vô, ớn lạnh.*

“Timms!” Đười Ơi đột ngột kêu lên khi cả hai đi qua gã. “Can than!”

Christian nhìn theo gã hộ lý, và trong khoảnh khắc gã thấy Maddy phía xa xa. Rồi một tiếng gầm và cú thúc mạnh từ đâu bổ vào người gã, đẩy gã ngã xuống, xiên đầu đón vào gã, trong khi những bàn tay xé áo khoác và cổ áo gã, kéo khăn siết lấy cổ họng gã. Tên điên gào thét phía trên gã, miệng bặm lại, thụi tới tấp vào đầu và mặt gã.

Christian chống trả, bàn tay gã bóp lấy hàm tên điên, những ngón tay cố đẩy nó lên, gồng mình lặn người lại khiến đầu đón cùng cực đâm xuyên qua gã. Gã tấn công, một cú đánh mạnh vào mặt tên điên nhưng vẫn không cản hẳn lại được. Những ngón tay bấu chặt cào xé cổ họng Christian. Tên điên gào thét, tay bóp chặt cổ Christian, kéo gã xuống, cố ngoạm răng vào bất cứ thứ gì chạm được. Christian quỳ lên, siết chặt nắm tay giáng vào hàm tên điên.

Cú đánh khiến hai cánh tay gã tê rần và vòng tay đang siết cổ gã lỏng ra. Christian giáng tiếp. Cú đâm đó khiến tên kia bất tỉnh. Christian vẫn quỳ như vậy, gã tiếp tục đánh, nửa người gã đau ghê gớm, gã thở hồng hộc và không ngừng thụi vào cái hình hài mềm oặt bên dưới. Gã

cầm ghét tên điên, ghê tởm hẳn, gã muốn thoát khỏi cơn ác mộng này dù có phải dần y thành một khối thịt máu me.

Nhưng Đười Ươi đến thật đột ngột, những bàn tay cứng như thép kéo Christian đứng lên, mọi người chạy lại phía họ. Gã hoàn toàn lạc mất Maddy. Toàn thân gã bốc cháy, đau đớn. Gã nếm thấy vị máu. *Buông ta ra!* Bốn tay hộ lý kéo gã khỏi tên điên kia. *Maddy!* Cuối cùng nàng cũng xuất hiện, nhưng đó là một cú sốc khác - nàng không ở đây, và rồi lại ở đây, và gã chỉ có thể nhìn chăm chăm vào nàng mà buộc tội *bỏ đi biến mất bỏ mặc ta Maddy! Mặc ta đó, mặc cho con vật chống trả lại những con vật những tên mọi rợ chiến đấu bằng răng và nắm đấm! Quỷ tha ma bắt cô quỷ tha ma bắt cô bé-Maddy BỎ MẶC ta!*

Maddy đứng đó không nói được câu nào. Cái nhìn trừng trừng của gã chiếu thẳng vào nàng đầy hoang dại, quai hàm gã rờn rờn máu từ vết cào dài, áo sơ mi của gã bị xé thành ba mảnh và bị kéo khỏi gi lê. Larkin đứng lùi lại cho phép những kẻ khác kéo gã vào nhà.

“Cô để anh ta đi cách cô quá xa, thưa cô,” tên hộ lý cục cằn nói.

“Ôi Chúa ơi,” nàng thốt lên,

“Ngài ấy loa vào bệnh nhân của tôi như chó điên. Trong khi không ai làm gì ngài ấy. Cô có thấy ngài ấy đánh không?”

Maddy không thấy được lúc bắt đầu, nàng chỉ quay lại sau những sải bước kiên quyết trên lối mòn quanh sân khi tiếng rít của tên điên đã rất to, đủ to để khiến máu đông cứng lại. Cả hai đang lăn lộn trên mặt đất, và tất nhiên Jervaulx đã đánh người kia, đánh gục anh ta, thậm chí cả sau khi kẻ điên đáng thương đã bất tỉnh.

“Bác sĩ không cần phải biết chuyện này đâu, thưa cô.”

Maddy vẫn cảm thấy khó mà cất tiếng.

“Chúng tôi thường giữ nội bộ mọi việc, những hộ lý ấy. Chuyện hai người với nhau. Đừng để ông ta ở cách quá xa cô lần nữa.”

“Không đâu,” nàng nói nhỏ, nhìn những người kia áp tải Jervaulx qua cửa.

Larkin đặt tay lên vai nàng. “Cô đã thấy vì sao chúng tôi không mặc quần áo đẹp cho những bệnh nhân bạo lực rồi đấy, thưa cô.” Y mỉm cười. “Chúng tôi biết mình đang làm gì ở đây, thưa cô. Nếu cô thấy chúng tôi không rõ thì chỉ bảo tôi thử xem.”

Ngài William, người đàn ông mà Jervaulx đánh cho bất tỉnh, đã tỉnh dậy và bị cột trong bệnh xá, anh ta đang lải nhải “Chúa là Quỷ dữ,” cứ nhắc đi nhắc lại như vậy, lẩm bẩm nhưng mãnh liệt. Jervaulx ở trong phòng giam của gã, bị xiềng, ngồi trên giường, nửa thân trên trần, chỉ mặc quần bó và băng sườn lấy lệ. Maddy đóng cửa sổ lại và đứng gần gã.

“Vì sao?” nàng hỏi.

Gã ngược nhìn nàng, đẹp đẽ và man dại, tóc bám bụi bẩn, mặt vẫn dính máu.

Nàng liếm môi. “Vì sao anh đánh anh ta?”

Gã thốt lên một tiếng rên, lắc đầu. “*Giết!*”

“Không. Không, tôi không tin vậy. Anh không thể muốn giết anh ta. Vì sao anh tấn công anh ta?”

Gã nhìn nàng chăm chăm như thể nàng là một hình ảnh bí ẩn nào đó, rồi lại lắc đầu, cụp mắt xuống.

“Hiểu không?” nàng hỏi.

Gã lắc đầu, đầu gã thông xuống hơn.

Maddy quỳ xuống. “Tôi muốn biết,” nàng chậm rãi nói. “Hãy cho tôi biết vì sao.”

Hàm gã động dậy. “*Giết.*” Gã nâng hàng mi lên, một cái nhìn thoáng chốc, một lời cầu khẩn. “Tôôôô... *Tôi.*” Gã siết bàn tay thành nắm đấm giáng vào ngực mình như thể gã đang xuyên dao vào đó. Miệng gã bậm lại trong cái cau mặt lạnh lẽ. gã quay mặt đi khỏi nàng.

Nàng không biết đó là câu trả lời hay một lời cầu khẩn. Thoáng do dự, nàng vươn tay ra chạm vào thái dương gã, vén mớ tóc đang xõa trên mặt gã. Gã giật lại như thể nàng khiến gã ngạc nhiên, rồi một khắc sau, gã thả lỏng, dựa vào bàn tay nàng.

“Sẽ ổn thôi,” nàng thì thầm.

Gã ú ớ, kiểu dờ khóc dờ cười lạ lùng, và rồi lại lắc đầu. Mồn một trước mắt nàng, toàn thân gã rung chuyển, như cây cổ thụ quật cường trong bão tố, một sự rung chuyển lặng lẽ, quá sâu sắc để diễn tả thành ngôn từ.

“Để tôi rửa mặt cho anh.”

Gã không đáp. Maddy đứng dậy đổ nước từ bình thiếc vào bồn. Khăn mặt sạch - nàng đã tự mang đến. Nàng lại quỳ xuống bắt đầu lau máu trên mặt gã. Gã nhắm mắt. Lau xong, nàng cầm hai bàn tay gã rửa đất bẩn khỏi những vết cào xước trên đó.

Nàng đứng dậy. Xiềng xích kêu loảng xoảng khi gã vòng một cánh tay quanh hông nàng và tựa mặt vào người nàng. Dây xích ấn vào sau chân nàng nhưng tấm băng sườn và những ngón tay gã còn ấn mạnh hơn. Nàng đặt tay lên vai gã.

Rất lâu, họ cứ giữ nguyên tư thế ấy. Có lẽ sẽ cả đêm nếu như không có tiếng gõ mạnh lên cửa gỗ.

Larkin đứng bên ngoài song sắt. “bác sĩ phát hiện ra rồi,” y thông báo ngắn gọn. “Tôi sẽ đưa ông ta xuống phòng biệt giam cho tới sáng mai.”

Sau bữa sáng, Maddy được gọi tới gặp Edward. Anh ta ngồi bên bàn, tay cầm bút, trước mặt là một cuốn sổ to đang mở. “Chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu,” anh ta nói. “Anh rất thất vọng.”

“Em xin lỗi.” Nàng thực sự thấy đau khổ. “Em đã cho phép mình ở cách anh ta quá xa.”

“Rất may là ngài William có vẻ không bị chấn thương nào nghiêm trọng. Gia đình ngài ấy có quan hệ với nhà Huntingtons ở Whitehaven, cô biết đấy. Và Công tước... ồ, dạo này có vẻ ngài ấy hay bị thương thật. Anh đang tự hỏi là liệu có phải xương sườn của ngài ấy thật ra bị rạn do đánh lộn chứ không phải bởi tai nạn không.” Anh ta ném về phía nàng một cái nhìn nghi hoặc, như thể nàng đang che giấu điều gì.

“Ôi không. Chính Jervaulx đã ra hiệu cho em là bị ngã từ ghế xuống mà.”

“Có thể, có thể. Dù sao... Larkin cũng thông báo chuyện này chậm chạp quá, và cả cô nữa, em họ ạ. Rất tiếc là anh sẽ phải kiểm tra cả hai người.”

Nàng cúi gằm mặt, nhún nhường đón nhận lời khiển trách. Anh ta hí hoáy ghi vào cuốn sổ.

Sau một khoảng dừng, anh họ của nàng nói tiếp. “Các báo cáo của cô đều tích cực. Công tước không hề có hành vi bạo lực gì với cô?”

Maddy không ngược mắt lên. “hoàn toàn không bạo lực.”

“Cô không hề cảm thấy thiếu thoải mái với ngài ấy?”

Nàng ngẩn đầu. “Anh ta chưa từng hung dữ với em.”

“Dù sao, anh tin rằng chúng ta vẫn phải hạn chế hoạt động của ngài ấy ít lâu. Cô sẽ tiếp tục phục vụ ngài ấy nhưng chỉ trong phạm vi cho phép hoặc khi có mặt một hộ lý nam. Chúng ta sẽ xem như vậy có hợp lý không. Thế mà anh đã linh cảm rằng sẽ tiến triển tốt. Thật sự, anh

lấy làm ngạc nhiên khi được báo cáo lại rằng chính ngài Christian đã gây sự trước chứ không phải ngài William, một người mà suốt hai tuần qua tinh thần rất tồi tệ.” Một lần nữa, anh ta ném về phía Maddy một cái nhìn dò hỏi.

“Em không thấy ai là người gây sự,” nàng nói.

“Lần sau, cô sẽ phải cẩn thận hơn.”

“Em sẽ như vậy. Sẽ như vậy. Em rất xin lỗi.”

CHƯƠNG 11

Nàng đã cố giải thích cho Jervaulx họ đang đi đâu. Nàng không có ý niệm gì về việc gã có hiểu không. Gã có cái dáng vẻ của một sợi thừng đang căng ra, của một người đàn ông bề ngoài đống băng nhưng bên trong đang bốc cháy. Cả hai tay bị đeo găng trói đến tận khuỷu, gã bám lấy đai thắt lưng trong xe ngựa và trần trối nhìn qua cửa sổ, nom căng thẳng như khi làm toán, dán chặt mắt vào những vật bình thường, một đụn cỏ, một cối xay gió, nhìn chúng lướt qua như thể chúng là kẻ thù sẵn sàng lao vọt vào xe không một lời cảnh báo. Gã là một khối thuốc nổ di động đã được hẹn giờ, Maddy ngồi đối diện với gã và cha nàng, cầu nguyện từ phút này sang phút khác cho điều kia không xảy ra.

Larkin ngồi tít tận bên ngoài đánh xe, quá xa để trông cây hay nhờ vả được chút gì. Lao mình vào việc giúp đỡ Jervaulx này, Maddy thấy giờ mọi việc đã vượt quá tầm kiểm soát của nàng, nàng bị kẹt giữa những bài kiểm tra và thực nghiệm của viên bác sĩ. Kể từ sau vụ đánh lộn, hai tuần qua, Công tước trở nên nền tính đến mức Edward quyết định cho phép gã có thêm tự do với Maddy trong xe ngựa.

Chỉ bằng sự hiện diện của mình, nàng được dùng để khơi gợi hành vi văn minh của gã, mặc cho sự thực rằng nàng chẳng phải một công nương thượng lưu mà chỉ là Maddy Timms tầm thường. Mặc cho họ cột gã trong găng trói mà ai cũng có thể thấy rằng nó khiến gã sắp phát điên. Mặc cho khi họ tới điểm dừng đầu tiên, một bưu trạm tấp nập, ssan đầy khách với ngựa và những tên dắt ngựa đang la hét, gã co rúm dán chặt vào ghế ngồi, rít thở nặng nhọc giữa kẽ răng, không chịu ra ngoài và nhìn nàng với vẻ sợ hãi, giận dữ, tủi hổ rồi quay mặt đi.

Maddy kéo rèm xe lại. Khi Edward đi tới, nàng bảo anh ta rằng Công tước không muốn xuống đây. Edward dù đôi lúc là kẻ ngốc nhưng cũng có khi không, đảo mắt từ chỗ nàng tới cái góc tối tăm Jervaulx đang ngồi, mắt mở trừng trừng đáng sợ và lặng lẽ như đồng tử mèo nở ra khi gặp ánh sáng đèn trong hầm tối.

“Ta đi thêm một đoạn rồi nghỉ vậy,” ông anh họ quyết định.

Maddy thở phào. “Vậy em sẽ ngồi lại xe nếu anh vui lòng đưa cha đi dùng chút trà.”

Rồi họ lại dừng xe, lần này là ở một ngôi làng nhỏ và cổ kính nằm kín đáo trong một lòng chảo nhiều cây xanh. Đường phố giữa ban ngày vẫn vắng vẻ, bên trong cánh cửa mở, quán rượu trong thật tối tăm lặng lẽ. Maddy đỡ cha xuống xe rồi quay lại, ngạc nhiên thấy Jervaulx đứng lên, nom kỳ cục trong mớ găng trói nhưng rõ ràng đã sẵn sàng bước xuống.

Gã khinh khỉnh không thèm để ai đỡ xuống. Khi đứng trên phố, gã nhìn nét uốn lượn của con đường. Những túp nhà xây bằng cả gạch lẫn gỗ với mái ngói xô nghiêng dường như tự cong theo đường viền con đồi, nhà nhà nối nhau thành thành một dòng chảy màu mật thay cho đường thẳng hiện đại, gọn gàng. Jervaulx ngoảnh nhìn Maddy. Hàm gã bạnh ra vì nỗ lực. “Thie...” gã cố phát âm và rồi “*Lạc.*”

“Không hề, không hề, ngài Christian,” Edward đi về phía họ “Ngài không phải lo về điều đó. Chúng ta rời đường cái một chút nhưng chúng tôi biết chính xác chúng ta ở đâu, tôi đảm bảo với ngài. Chalfon St. Giles.”

Jervaulx khịt mũi nóng nãy. “*Lạc.*”

“Thật đấy, chúng ta không hề bị lạc. Không hề.”

“St.Giles...” cha nàng trầm ngâm, cơ hồ không thể nhớ ra điều gì đó.

“*Lạc.*” Công tước dứt khoát nói.

Edward trấn an. “Không, không. Chúng ta không lạc đâu. Larkin, cậu trông Công tước nhé. Để ý một chút, tôi hơi lo về tâm trạng của ngài ấy đấy.”

Jervaulx đứng sau Edward, quắc mắt độc địa nhìn xuống anh ta. “Đầu đất khốn kiếp,” gã nói rõ ràng. “*Lạc!*”

“Chúng ta sẽ tìm thấy đường,” Edward đáp lại bằng giọng đều đều. Anh ta lướt nhìn Jervaulx vẻ tổn thương. “Ta e rằng chúng ta sắp phải đổi mặt với một đợt lên cơn mới. Thiếu

tôn trọng và thóa mạ thường là dấu hiệu ban đầu. Chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn cùm xích.”

“Ngài sẽ theo tôi chứ, ngài Christian?” Larkin nắm lấy tay Công tước. Jervaulx lùi lại, giằng khỏi cái nắm tay kia. Gã liếc nhìn Maddy một lần, cái nhìn tăm tối như thể nàng phản bội gã, rồi bước tới quán rượu, Larkin leo đèo sau lưng như con chó bun bám theo một chú chó thuần chủng cao quý.

Nàng liếm môi. “Cha có muốn dùng chút trà không, thưa cha?”

Cha nàng quay đầu lại, bị kéo khỏi cơn trầm ngâm. “Trà? Không, không hề. Chúng ta đi dạo hít thở khí trời một chút chứ nhỉ, bé Maddy?”

Nghe tên gọi thân mật cha dành cho mình được nói ra thật rõ và dễ dàng, nàng giật mình. Không hiểu sao, những âm tiết nhọc nhằn của Jervaulx đã trở nên quen thuộc hơn - hoặc có ý nghĩa hơn: một nỗ lực của ý chí chỉ để bật ra những âm tiết và vì thế mỗi âm đều trở thành trọng yếu.

Nàng nắm cánh tay cha, chưa hết xúc động. Họ bước đi một lát trong im lặng, rồi cuối cùng Maddy cũng phải thốt lên, “Con hy vọng anh ta sẽ không lên cơn.”

“Lên cơn? Công tước á?”

Nàng chưa hề hé răng với cha về vụ đánh lộn trong sân.

Nàng vuốt cổ tay áo xuống, ngón tay mân mê mép vải. “Ái hữu ta có vẻ... thật sự khó kiểm soát. Có lẽ, thay vì cha và con, Edward sẽ ưng thuận để Larkin hộ tống anh ta.”

“Con sợ phải không?”

Sự ngạc nhiên của cha khiến Maddy hơi hổ thẹn. “Cha không rõ về anh ta đâu cha. Anh ta không được phép bị kích động. Anh ta không có lý trí. Và anh ta rất khỏe.”

“Theo cha thấy thì anh ta hoàn toàn có ý trí,” cha nàng nói. “Cậu ấy gọi Edward là đầu đất.”

“Cha!”

Ông dừng chân, kéo nàng đứng lại với nụ cười lạ lùng trên môi. “Chúng ta đang ở đâu? Chúng ta đang đi lên một khu đồi, phải không? Có phải có một căn nhà ở bên tay trái, gạch đỏ, ống khói quay ra đường và chằng chịt dây leo ở mé vườn?”

“Ồ. Vâng, đúng là còn một ngôi nhà nữa trên đồi. Cha đã từng đến đây ạ?”

“Trên ống khói... có phải có một tấm biển không?”

Maddy nhìn, “Nhà Milton.”

Cha nàng lặng thinh. Nàng ngần ngừ, trân trối nhìn ngôi nhà quê khiêm nhường. Rồi nàng chột hiệu ra.

Nàng cười phá lên. “Ôi không, anh ấy *đúng là* đầu đất! Con cũng thế! Chúng ta không hề lạc, phải không cha?” nàng làm động tác bắt chước Edward lúc cố trấn an Công tước. “Ngài không phải lo lắng, ngài Christian. Chúng tôi biết chính xác mình đang ở đâu, ngài Christian. Chalfont St. Giles. *Thiên đường lạc mất.*”

“Chính là ngôi nhà nơi Milton vừa trường ca đó. Mẹ con và ta đã đến thăm nơi này cùng các Ái hữu khi con còn ẵm ngửa.”

“Công tước hẳn phải nghĩ chúng ta là những kẻ khờ khạo biết bao! Nét mặt anh ta lúc Edward cứ nói mãi là chúng ta không bị lạc! Ôi, cha ơi...” Nàng cắn môi, tiếng cười tắt lịm và giọng nàng vỡ òa. “Ôi cha ơi, anh ta căm ghét nó đến chừng nào, cái tai ách đã xảy đến với anh ta.”

“Cậu ấy cần con, bé Maddy à.” Cha đặt tay lên vai nàng. “Cậu ấy cần sự trung thành của con. Kể cả khi con sợ hãi.”

“Con không nghĩ... con không chắc... con đã cầu nguyện. Trước đây con đã rất chắc chắn, nhưng giờ đây...” nàng ngậm chặt miệng. Cha nàng đứng lặng thinh, tay ông bất động.

Anh ta hôn con, cha ơi.

Nàng muốn nói ra điều đó biết bao, nhưng nàng không thể. Nàng sẽ khiến ông nản lòng đến không thể tha thứ được. Công tước là bạn ông, và Maddy... nàng thậm chí không hề cố ngăn cản việc đó. Nàng nghĩ hẳn chính mình đã dụ dỗ Jervaulx, rằng Quý dũ đã nhập cả vào nàng và khiến nàng nhìn Công tước, thấy vẻ đẹp trong hình hài trần tục của gã. Một nữ mục sư trong một buổi Suy niệm đã phát biểu cách đây có vài tuần, khi mà điều ấy chẳng ý nghĩa gì với Maddy, khi mà nàng hầu như chẳng buồn lắng nghe, những từ ngữ giờ trở lại với sự chính xác sáng rọi, như thể Chúa muốn nàng nhớ kỹ chúng đến từng chi tiết: “Tất cả vui thú, khoái lạc, lợi ích - tất cả những thứ nuông chiều xác thịt - chúng chẳng là gì ngoài phù phiếm và phiền toái. Chúng ta chỉ giữ mình tĩnh lặng, không đáp lại dục vọng của tâm trí trần tục.”

Maddy không cảm thấy tĩnh lặng. Trong nàng ngập tràn tiếng la hét của phù phiếm, khoái cảm, vui thú và dục vọng hỗn loạn, nàng cảm thấy xấu xa và yếu đuối, một kẻ xa lạ với chính mình. Nàng thấy sợ.

“Con không... biết phải làm gì,” nàng đau đớn nói. “Con không biết!”

Cha nàng ngẩng đầu. Một lúc lâu sau, ông chậm rãi nói, “Khó quá phải không, bé Maddy?”

Nàng không thể kể với ông. Không thể.

“Có vẻ như vậy ạ,” nàng đáp, nhìn xuống bàn tay ông trên cánh tay nàng.

“Vậy con muốn về nhà hơn, phải không?”

Nàng nghĩ về việc ấy. Quay trở lại Cheyne Row và cuộc đời an toàn, bình lặng ở đó, nơi mà cảm dỗ duy nhất chỉ là những thứ nhỏ nhặt: ý định mắng mỏ chị hầu gái và nổi ghen tỵ nhỏ mọn với những cô nàng có quần áo đẹp. Trở về nhà, bỏ mặc gã cho Larkin và anh họ Edward cùng ngài William, cho bầu tĩnh mịch, xiềng xích và căn phòng giam chật hẹp.

“Con chắc chắn là con muốn về nhà hơn,” nàng nói. “Nhưng con...” Nàng thốt lên một thanh âm tuyệt vọng. “Con không thể.”

Cha vỗ về bàn tay nàng. “Con là một cô gái tốt, Maddy.”

“Ôi cha ơi,” nàng khóc. “Con không phải.”

Ông chỉ mỉm cười, giống như nàng vẫn là một đứa trẻ bốc đồng. Nhưng Maddy biết. Nàng không tốt. Nàng đã bị cột chặt với đất đen, Quỷ dữ và một người đàn ông, nàng hoàn toàn không tốt một chút nào.

Họ tới London và lúc trời nhá nhem, chốn thị thành bốc mùi, đông đúc và gây khó chịu cho Maddy chỉ sau một tháng ở thôn quê. Xe lăn bánh qua công viên Hyde vào khu phố Oxford, nơi mà ánh đèn màu rực rỡ đã chiếu rọi lên hàng xe ngựa sơn thếp đợi những quý ông quý bà ra vào các cửa hiệu. Một tiệm gia công vàng bạc, một quầy bói toán, những cửa hiệu trang sức và vải vóc, những quầy bánh kẹo: cả dăm dài hàng hóa và cảnh tượng phồn hoa, mọi thứ đều sáng rực và được đánh bóng để trưng ra.

Công tước nhìn chúng trôi vụt qua, đôi lúc sốt sắng liếc Maddy, vẻ nghi hoặc, như thể kia là những ảo ảnh mà nàng đã bằng cách nào đó triệu hồi. Nàng đã cố giải thích, chuẩn bị cho gã về phiên tòa, nhưng nàng biết gã chẳng có khái niệm gì về điều nàng muốn nói. Nàng có thể khẳng định qua sự hoan hỉ bị kìm nén trong gã: gã nghĩ rằng mình sắp được về nhà ở hẳn.

Khi xe ngựa rời phố Oxford và bắt đầu đi xuyên qua những con phố nhỏ đom đóm dáng liền kề, gã giơ cả hai cánh tay bị trói về phía nàng.

“Xuong,” gã nói.

Xe ngựa tới một quảng trường của giới quý tộc. Nàng có thể nghe thấy tiếng í ới của đám người hầu và tiếng kêu hối hả để xua đám khách bộ hành trên đường.

“Làm ơn.” Từ đó buộc ra nhọc nhằn, một sự bùng nổ chói tai tương phản hoàn toàn với ý nghĩa năn nỉ.

Bên ngoài, những tên đầy tớ bận chế phục vây lại khi đoàn xe ngựa dừng kết lại trước tòa nhà ở đầu quảng trường. Tòa dinh thự đứng một mình ngạo nghễ, lấn át đám láng giềng, trắng muốt và cân xứng, tinh khôi trong những trụ đỡ tường theo thức cột Corinth và những cửa sổ cân đối, không khác mấy so với nhà của Công tước ở quảng trường Belgrave nhưng lớn hơn, lạnh lẽo hơn trong vẻ hoàn hảo đơn độc của nó, cửa ra vào nhỏ và nom ít hiếu khách, cách con phố có một bậc cấp.

Cánh cửa đó mở, hé ra ánh sáng bên trong. Maddy thấy viên quản gia Calvin chạy xuống bậc cấp duy nhất và đứng sang bên. Rồi đến nữ công tước trong bộ đồ đen. Bà đưa tay cho Calvin đỡ xuống vỉa hè và vội vã tới chỗ xe ngựa của Edward.

Maddy vươn người tới, đặt bàn tay Jervaulx lên đùi nàng. Trong bóng tối, nàng vật lộn với đám dây da và vừa kịp tháo chúng ra thì ông anh họ cùng nữ công tước tới cửa xe.

Găng trói rơi xuống khoảng không tăm tối trên sàn. Maddy đá chúng vào góc. Jervaulx ú ớ cảm ơn, không thật sự là từ ngữ hiểu được. Ánh đèn tràn vào trong xe khi cửa xe mở ra và giọng nữ công tước vượt lên trên tất cả những người khác.

“Christian!” Bà ngừng lại, cơ hồ gì biết phải tiếp tục thế nào, chỉ đứng trân trân nhìn gã từ vỉa hè. Bà lùi lại một bước, chân váy đen xao động. Khi bà nhắm chặt mắt lại và đặt tay lên cổ họng, một gã hầu vội bước tới. “Không, đi đi. Ta sẽ không để bị mất tự chủ đâu.” Bà mở mắt. “Đi đi, tất cả! Mọi người sẽ sẫm soi vào vụ om sòm này, ai đó sẽ nhận ra nó.” Bà quay về phía Edward ra hiệu về cái ngõ nhỏ nằm kề bên ngôi nhà. “Hãy đánh xe vòng qua cửa hậu. Chúng ta sẽ đưa nó vào từ cửa đó.”

“Không,” Công tước nói.

Mẹ gã quay lại, sưng người như thể một con ngựa vừa lên tiếng. Bà và Jervaulx hầu như

không giống nhau, khác về mọi điểm: mái tóc bà vàng ngả bạc thay vì đen bóng, da bà trắng xanh, thân người mảnh dẻ và mong manh hơn nhiều, mắt bà không hề có chút sắc đêm xanh thẫm mà con trai bà sở hữu. Nhưng khi gương mặt bà sáng lên hy vọng, Maddy thấy cùng một sự mãnh liệt đốt cháy Công tước trong niềm đam mê toán học của gã, cùng sức nhiệt tình bừng bừng, tập trung khi nữ công tước lao tới bám vào cửa xe ngựa. “Christian? Con...”

Bà ngừng lại liếc nhìn Edward.

“Gần đây ngài ấy đã có một số tiến bộ,” vị bác sĩ nói. “Tôi nghĩ là lệnh bà rồi sẽ hài lòng.”

Jervaulx nhặt chiếc mũ mà Maddy để lên ghế lúc nãy và ra hiệu cho hai cha con nàng xuống trước. Nàng làm theo, giúp cha xuống sau mình, trong khi nữ công tước chờ ra quan sát họ.

“Đây là cô Archimedeia Timms và cha cô ấy, ông John Timms, thừa phụ nhân. Cô Timms đặc biệt đã hỗ trợ cho Công tước. Chúng tôi đã tiến hành một phương pháp điều trị mới trong trường hợp của ngài, tôi dự định sẽ báo cáo chi tiết với phụ nhân ngay khi có cơ hội, nhưng như phụ nhân thấy, thành quả của chúng tôi đã tự lên tiếng.”

Nữ công tước không để tâm đến Maddy hay cha nàng, thay vào đó bà nhìn con trai mình xuống xe. Jervaulx trao cho mẹ một nụ cười khô khốc và cúi đầu chào.

Gã không nói gì, chỉ đứng lặng bên xe ngựa như thể đang lịch sự đợi ai đó dẫn đường trước. Nữ bá tước vẫn sững sờ trên trời nhìn gã. Toàn thân bà run lên. Rồi đột nhiên một tiếng nứt vỡ buột ra và bà nhào vào cánh tay gã, áp sát gã.

Trong giây lát, gã vẫn đứng lặng. Đáng chú ý hơn cái ôm run rẩy của bà mẹ, Maddy có thể thấy gã đang cật lực sự bùng nổ, cái cách mà biểu cảm của gã quay cuồng trong bão tố cảm xúc, tất cả từ ngữ đấu tranh đòi được tự do. Bàn tay gã siết thành nắm đấm.

Đôi mắt gã gặp mắt Maddy. Cơ thể nộ chực nổ tung, nàng không thể tưởng tượng sao mẹ gã lại không nhận ra điều đó. Gã không có cách nào để nói, chỉ có thể dùng bạo lực, và bạo lực ấy cuộn xoáy, rung chuyển trong quảng trường thượng lưu.

Maddy đứng đó kinh hoàng, âm thầm van vỉ gã.

Gã nhắm mắt. Hít vào một hơi thật sâu, gã đưa tay phải lên, ngấp ngừng đặt lên đầu bà quả phụ. Bà bắt đầu khóc nức nở, nép vào gã sát hơn.

Khoảnh khắc may rủi dường như đã qua. Gã đứng đó, lúng túng chạm vào mái tóc cầu kỳ của mẹ, như một người đàn ông đặt tay lên đầu một đứa trẻ quá khích mà không biết xử trí thế nào. Nhưng bàn tay trái đang siết lại của gã thì chẳng hề rời lỏng, vẫn khóa chặt trong sự thù địch câm lặng.

Nữ công tước hơi lùi lại, ngược mặt lên, vuốt ve cổ áo gã với những ngón tay run rẩy. “Christian.” Bà nắm lấy bàn tay gã, áp gã vào ngực mình. “Ơn Chúa. Ta đã luôn cầu nguyện điều này. Quả là một phép màu.”

“Một sự tiến bộ, thừa phụ nhân,” Edward nói. “Một sự tiến bộ dựa trên quá trình điều trị khoa học. Chúng ta chưa đạt được sự phục hồi hoàn toàn.”

“Đây là một phép màu. Chúng ta nên quỳ xuống dâng lời tạ ơn tới Thiên Chúa.” Bà nắm chặt bàn tay con trai. “Nhất là con, Christian, sau tất cả những tội lỗi của con. Hãy tạ ơn vì đã được tha thứ và được cứu rồi.” Bà cúi đầu. “Ôi Đức Chúa toàn năng, Người trao cho chúng con sinh mạng rồi lại mang nó đi, với sự khoan dung của Người, chúng con...”

Jervaulx tự giải phóng cho mình trước. Gã xoay người rời bước, Calvin vội lao đi mở cửa.

Mẹ gã nhanh chóng hoàn toàn nốt lời cầu nguyện, khẽ im lặng mấp máy môi và theo sau gã. Bà biến mất vào gian sảnh rực sáng, Edward theo sau sát gót. Calvin giữ cửa mở và quay đầu lại. “Cô Timms? Ông Timms?”

Chỉ một thoáng sau khi vào đại sảnh, gã phát hiện ra mình chỉ có một mình. Gã quay về phía tiếng bước chân, hy vọng đó là bé-Maddy, nhưng hiện thực chỉ là mẹ gã cùng mấy câu lầm bầm sùng đạo của bà. Gã đã quên chúng, lơ mờ quên cả bà cho tới khi bà thổn thức bên ngực gã ở ngoài phố và gã nhận ra rằng bà hẳn chính là người đã bỏ rơi gã, ném gã vào phòng giam với Đười Ừoi.

Trong đại sảnh, gã lại một lần nữa tách ra khỏi bà, nỗ lực khống chế bản thân, đợi bé Maddy, gã cảm thấy thế giới chao đảo cho tới khi bóng dáng bà cô xám xám của nàng xuất hiện ở ngưỡng cửa. Một khi gã biết rằng nàng ở đó, gã có thể đi tới: gã leo lên cầu thang bằng gỗ gụ, bàn tay đặt lên tay vịn uốn lượn.

Gã sở hữu ngôi nhà này. Nghe vừa lạ lùng vừa khó chịu vừa đúng sự thật. Đã bao lâu rồi kể từ khi gã bước chân lên những bậc cầu thang này, gian đại sảnh này, gã không rõ, nhưng gã sở hữu nó. Mọi người ở đây đều phải làm theo lệnh của gã, kể cả việc mẹ gã được sống ở đây cũng là do gã cho phép.

Nhưng gã chợt nghĩ ra rằng chính mình không sống ở đây. Không phải lúc này. Những gì gã có thể nhớ rõ nhất là khoảng thời gian xa xăm trong quá khứ, những ngày tháng nhộn nhịp ở thành phố, những buổi khiêu vũ được tổ chức cho các chị em gái của gã, khi về thăm nhà ở Jervaulx - đó là nơi gã sống - và gã cảm thấy trào lên niềm mong mỏi sắc ngọt được thấy cái bóng dáng trong cổ u tối của nó, các tòa tháp, ống khói uốn lượn và những căn phòng bất tận.

Đó là nơi mà gã sẽ tới, giờ đây, khi gã đã được tự do. Trở về nhà ở pháo đài Jervaulx.

Hai trong số chị em của gã đợi trong phòng khách. Gã đứng ở ngưỡng cửa, quan sát họ trước khi họ biết đến sự có mặt của gã. Họ rì rầm trao đổi, nom có vẻ sợ hãi. Khi nghe tiếng bước chân của những người khác lên cầu thang sau gã, họ quay lại. Họ nhìn gã như thể gã không phải người sống. Trong suốt. Một xác chết biết đi. Qua nét mặt sừng sốt của họ, một phát hiện khác đến với gã.

Gã biết họ mong đợi điều gì. Một tên điên, được vác lên cầu thang và trưng ra giữa đám xiềng xích. Chả trách gì mà họ sợ hãi.

Bà mẹ đi qua gã, nắm lấy tay gã kéo vào phòng khách. Bà nói, nói mãi, rất nhanh đến mức gã cảm thấy sắp chết đuối.

Clementia. Gã tóm được cái tên và nhớ ngay *Clem*. Tiếp đó là Charlotte. Cả hai đi tới và lần lượt hôn lên má gã, tay áo phồng dính ren, những bàn tay múp míp nắm lấy tay gã vuốt ve nhẹ nhàng trước khi rút lại. Gã cảm thấy hoang mang, ngờ vực về họ và gương mặt đột nhiên tươi cười của họ. Họ phục sức quá cầu kỳ sắc sảo, tóc họ quá nhiều búp với lọn.

Gã lại ngoảnh đầu nhìn Maddy, chỉ thấy mỗi tên thầy thuốc quỷ tha ma bắt, vậy là gã sỏi bước ra đầu cầu thang. Nàng đang đứng trong sảnh phía dưới cùng với cha mình, vẫn đội mũ trùm và áo choàng.

Gã đi xuống nửa cầu thang rồi dừng lại. Khi nàng ngược lên, gã thốt ra một tiếng. Gã nhìn nét mặt nàng thay đổi, cảm thấy một sự nhẹ nhõm lớn lao và mạnh mẽ khi nàng đưa tay lên nút áo choàng, lú lú gù gù với Calvin khi anh ta đón áo choàng từ tay nàng. Nàng dẫn cha đến chân cầu thang. Christian đứng đợi hành trình chậm chạp của họ cho tới khi họ đến chỗ gã.

Gã không cố gắng nói trước mặt gia đình và những gia nhân biết gã. Gã lặng lẽ men theo sát tường phòng khách trắng muốt và vàng chói trong khi những người khác nói chuyện.

Ngôi nhà khiến gã thấy hài lòng. Mọi thứ đều thân thuộc và đúng ở chỗ của nó, những chiếc bàn bằng đá hoa cương, chân mạ vàng, những chiếc ghế rất hợp, vải màu lục thẫm, tất cả đều có tuổi đời nhiều hơn chính gã, đứng ở nơi mà chúng đã đứng trong suốt quãng đời vừa qua của gã.

Đôi khi gã phải quay lại để cầm chắc rằng Maddy ở đó, bởi vì những kẻ khác không hề nói chuyện với nàng hay thậm chí mời cha con nàng ngồi. Điều ấy làm gã nổi khùng. Gã trừng mắt nhìn Charlotte, muốn nó tỏ ra lịch sự một chút, nhưng nó chỉ liếc nhìn lại gã và tái mặt, lúng túng.

“Co.. co nen thả lỏng khơng?” ả lo lắng hỏi Kẻ Máu Nóng.

Thả lỏng! Như thể gã là một con vật trong vườn bách thú, bị giam hãm không bằng. Nhà của ta! Sở hữu nó, sở hữu người... quần áo, ren lụa, thị hiếu, lòng tin, tất cả.

Gã biết hai đứa đó. Chúng là những kẻ cần chữ ký của Christian để nhận được phần tài sản của mình, một khoản bổ sung hào phóng cho của cải của chồng chúng - một thứ dồn những quý ông kia tới tận ranh giới của chút lịch sự cục. Christian để ý thấy rằng *bọn kia* có vẻ không sẵn sàng xuất hiện trong đêm đầu tiên gã về nhà.

Gã ngờ rằng Glem và Charlotte đến đây vì chính thứ đó - khoản trợ cấp - và gã không biết mình sẽ phải làm gì khi đến lúc chúng đòi hỏi. Mọi thứ thuộc về thời gian trước phòng giam và

Đuôi Ươi đều mù mịt, gã không thể nhớ được phần của chúng ra sao hay liệu gã đã có sự sắp xếp nào chưa.

Gã quay mặt khỏi chúng, hướng về phía tấm chắn lò sưởi, nơi ngọn lửa đang cháy bập bùng trong cái lò được quét dọn tinh tươm. Đợi bọn kia đi khỏi rồi, gã sẽ nhờ bé-Maddy giúp gã.

“Anh gian bon em a?” Clementia nói sau một thoáng yên lặng. “Chris?”

Gã nhận ra rằng chúng đang nói chuyện với gã. Gã chấp hai tay sau lưng và liếc xéo nó.

“Anh gian a?” ả nhắc lại.

Gã nhìn bé-Maddy, nàng vẫn đứng đó cách xa mọi người một chút. Gã đi tới góc phòng, lấy hai chiếc ghế kê cho hai người nhà Timms. Gã dẫn mạnh đôi ghế mạ vàng với một tiếng rầm khiến người ta khó có thể không hiểu ẩn ý trong đó rồi tự mình dẫn ông Timms tới ngồi trên một chiếc. Thấy Maddy ngần ngừ, gã đứng sau chiếc ghế còn trống vỗ mạnh, cau mày với nàng.

Nàng cụp mắt ngồi xuống. Gia đình gã nhìn gã như thể gã là một câu đố khó hiểu.

Clem đã há miệng ra rồi lại vội vã ngậm chặt bởi tiếng cộc cộc quen thuộc của cây gậy chống. Âm thanh đó Christian rõ đến xương tủy - từ trước khi gã bập bẹ học nói - sứ giả truyền tin sắt đá của bà bác Vesta.

Môi cong lên nụ cười châm biếm, gã kê thêm ghế cho bà bác: chiếc mà bà ưa thích, ghế kiểu Pháp nặng trĩu, bọc vải in hình hoa và chim, tay vịn to tướng mạ vàng và chân ghế hình móng rồng, một ngai vàng rất hợp cho rồng cái. Sau khi kê ghế gần lò sưởi, gã nhìn lên, nghiêng đầu trong khi bà đứng ở ngưỡng cửa, bộ mặt trắng bệch nổi bật trên nền váy đen tuyền để tang cha, chồng, em trai - hoặc thậm chí Christian, ai mà biết được? - thứ màu mà bà chẳng bao giờ chịu thay đổi. Một trận chiến của màu đen huyền và đen như mun trong nhà này, giữa mẹ gã và bà bác. Gã nhớ ra vì sao mình không sống ở đây.

“Trông anh khỏe đấy, Jervaulx,” Phu nhân de Marly tuyên bố và đi về phía gã.

Từ nãy Maddy đã lập tức nhận ra quý bà này, không cần phải giới thiệu cũng biết rằng đây là tác giả của những lá thư nghiêm khắc và rõ ràng trong tập hồ sơ của Công tước ở lâu đài Blythedale, vị phu nhân đã gửi những y phục được may cắt tinh xảo thay vì mớ tình cảm mộ đạo sốt sắng, người đã bước đi thật vững chãi vào tòa dinh thự ở quảng trường Belgrave vào buổi sáng hôm đó khi Maddy đứng nhìn từ xa.

Khước từ sự giúp đỡ của một trong hai quý cô thời trang, phu nhân de Marly tự ngồi xuống chiếc ghế Jervaulx đã kê. Lòng mày bà được kẻ vẽ trên làn da màu cánh hoa trắng khô, môi và má mỏng man nhưng rõ màu phấn sáp. Bà nhắc một ngón tay gầy guộc lên. “Cho ta một ly vang.”

Công tước nghiêng đầu. Sau một khắc chần chừ, gã đưa tay kéo dây chuông cạnh lò sưởi.

“Bác sẽ lại hành hạ dạ dày của mình đấy, bác Vesta,” quý cô vừa nãy lên tiếng.

Phu nhân de Marly mặc kệ ả. Bà nhìn sang bên, nói với Jervaulx đang đứng sau lưng. “Lại đây để ta nhìn rõ anh nào, chàng trai.” Bà gõ cây gậy xuống nền nhà làm hiệu.

Gã bước tới trước mặt bà bác. Bà ngắm nghía gã từ trên xuống dưới. Maddy không nghĩ rằng người ta có thể tưởng tượng ra một quý ông nào bánh trai và quý phái hơn.

“Trông anh như sắp tẩu hời với cái nơ cổ đi sẵn ấy. Nhấn ấy đâu?” Phu nhân de Marly hỏi.

“À!” Edward sờ soạng trong túi. “Tôi giữ bên người ạ, thưa lệnh bà. Tôi nghĩ rằng tốt nhất là tự bảo quản nó cho đến khi tới đây.”

“Anh không cần giữ nữa.”

Anh ta đi tới chỗ vị phu nhân già, cúi đầu với cung cách hèn hạ và ít vẻ Giáo hữu nhất rồi đưa cho bà một hộp nhỏ. Bà thản nhiên cầm lấy đưa cho Jervaulx.

Maddy không biết liệu những người khác có thể thấy nỗi lo lắng phảng phất trên mặt Công tước không. Gã nhận chiếc hộp, nhìn nó trong bàn tay mình. Khi phu nhân de Marly quay sang ra lệnh cho người hầu vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa mang rượu tới, Jervaulx lén nhìn về phía Maddy.

Nàng bí mật cong tay lại như đang nắm một vật và thả nắm tay dọc xuống váy.

Jervaulx siết chặt lấy chiếc hộp, tìm túi áo khoác, thả nó vào đó. Gã trao cho nàng một cái nhếch mép vụng trộm.

“Trông anh khỏe đấy, Jervaulx,” Phu nhân de Marly nhắc lại. “Ta không dẫn đo công nhận rằng ta ngạc nhiên. Làm sao điều này có thể thực hiện được, bác sĩ Timms? Theo báo cáo gần đây nhất của anh, ta hiểu rằng đã có một tiến bộ nhỏ.”

“Chúng tôi đã thực thi một phương pháp trị liệu đầy sáng tạo, thưa lệnh bà,” Edward hăng hái nói. “Nó đã thành công ngoài tưởng tượng của chúng tôi.”

“Sáng tạo?” Bà nghi ngờ hỏi anh ta. “Là phương pháp gì?”

“Sự phát triển tự nhiên từ phương pháp xã hội hóa và đạo đức của chúng tôi. Trong quá trình điều trị tại lâu đài Blythedale, chúng tôi đã phát hiện ra rằng những giao thiệp xã hội có định hướng giữa hai giới tạo hiệu quả đáng kể trong việc khuyến khích tự kiểm soát bản thân. Tôi đã có lần mạo muội miêu tả điều ấy với bà, thưa lệnh bà, hẳn bà còn nhớ, khi tôi tới đón bệnh nhân đến Blythedale. Nhưng tất nhiên cần phải đạt được chuẩn mực hành vi tối thiểu mới có thể giới thiệu một bệnh nhân hung bạo tới nhóm công chúng lớn hơn. Như tôi đã được mạo muội trình bày với lệnh bà, Công tước không đạt tới chất lượng tiêu chuẩn này, thái độ của ngài ấy với tất cả hộ lý và chính bản thân tôi vẫn còn cau có, kèm theo những lần lên cơn không đoán trước được. Tuy nhiên, chúng ta có một cơ hội may mắn khi cô em họ của tôi, cô Timms, tới Blythedale làm việc. Được biết cô ấy có tính cách hòa nhã và kiên định, không thể nghi ngờ về đức hạnh, tôi đã cẩn trọng cử cô ấy làm y tá thường trực ban ngày cho Công tước. Tôi làm vậy với hy vọng rằng với sự ảnh hưởng của cô ấy, bất cứ dấu tích nào còn lại của khả năng tự chủ có thể sẽ được khuyến khích tốt nhất. Tôi nghĩ lệnh bà sẽ đồng ý rằng phương pháp này đã tỏ ra có hiệu quả nhất.”

Anh ta rất nỗ lực kiểm soát niềm vui chiến thắng của mình và giữ giọng điệu chuyên nghiệp, nhưng không thể giấu giếm hết sự thỏa mãn. Phu nhân de Marly thậm chí chẳng buồn liếc anh ta một cái trong khi anh ta nói nhưng vẫn tiếp tục quan sát Jervaulx hồi lâu sau khi bài diễn văn kết thúc.

Bà chuyển cái nhìn độc đoán sang phía Maddy. “Cô là cô Timms?”

Maddy đứng lên. “Là tôi. Đây là cha tôi, John Timms.”

“Ngồi đi.”

Maddy cảm thấy đôi mắt sẫm tối kia sẫm soi mình khi nàng ngồi xuống. Nàng giữ ánh mắt mình chỉ thấp hơn ánh mắt Phu nhân de Marly một chút, không cúi đầu như một đứa con nít nhưng cũng không công khai tỏ ra thiếu lễ độ.

“Lần cuối ta thấy đứa cháu của mình,” Phu nhân de Marly lên tiếng, “nó là một con dã thú đang gào rú. Nó bị cột vào giường, tay bị cứa đứt đến tận xương vì đâm qua kính cửa sổ. Nó đã đánh gãy tay tên hầu coi sóc nó, người cố giữ nó khỏi siết cổ em rể đến chết. Nó không tự ăn. Nó thốt ra những từ của một kẻ ngốc. Nó gầm thét. Nó gào rú. Nó là một con thú, cô Timms ạ. Công tước Jervaulx là một con thú điên.” Bà trân trân nhìn Maddy. “Ta muốn một lời giải thích về việc cô đã tạo nên sự thay đổi này thế nào.”

Maddy ngược mắt nhìn thẳng vào Phu nhân de Marly. “Anh ta không điên,” nàng kiên định nói. “Cũng không phải là một con thú.”

Trong một lúc lâu, vị phu nhân già nua không trả lời. Rồi bà lên tiếng, với một nếp nhăn thất vọng trên môi, “Ta phải nói rằng, thưa cô, rằng nó khiến ta rối trí trong vấn đề này.”

“Tôi tin rằng...” Maddy liếc nhìn Edward, người hoàn toàn không có vẻ hài lòng với nàng, nhưng anh ta đâu có dạn trước là nàng không được nói ra quan điểm của mình. “Tôi tin rằng ông ấy tỉnh táo, và cũng có... lý trí... như bà và tôi.”

Phu nhân de Marly nhướng mày. “Ranh con Giáo hữu kêu căng.”

“Tôi không muốn tỏ ra kiêu căng. Tôi chỉ giải thích với bà thôi.”

“Vào thời của ta, thưa cô, chúng ta gọi cái lối ăn nói của cô là mọi rợ. Anh họ cô đây còn không dám bà bà tôi tôi.”

Maddy chỉ giữ mắt mình nhìn thẳng, không để bị cuốn vào việc bảo vệ lối nói mộc mạc của mình. Nàng từng biết những quý bà già nua như Phu nhân de Marly, nàng chẳng khoái gì hơn là một cuộc tranh luận rồi sẽ biến thành trận mắng mỏ. Maddy có niềm thích thú rõ rệt với kiểu đó: đôi lúc nàng nghĩ rằng rồi mình cũng sẽ biến thành một bà già như thế, giờ nàng yên lặng chỉ vì cha nàng vẫn nhẹ nhàng phản đối mọi cuộc cãi vã.

Edward nhăn mặt phật ý với nàng và nàng nhớ lại lời hứa không sử dụng ngôn ngữ Giáo hữu với người ngoài. Nhưng giờ thì đã quá muộn và nàng có một cảm giác rằng nếu nàng đầu hàng và xin lỗi, Phu nhân de Marly sẽ chỉ càng khó ưa nàng hơn.

“Vậy,” bà nói với Công tước. “Cô Timms tuyên bố rằng anh hoàn toàn tỉnh táo.”

Jervaulx chỉ đứng nhìn bà.

“Ồ, chàng trai? Anh có gì để nói về việc này không?”

Gã hơi nghiêng đầu, cách mà gã thường làm mỗi khi chú ý vào thứ gì đó, xem xét nó từ góc nghiêng thay vì thẳng.

“Anh có hiểu ta nói gì không?”

Gã bối rối liếc nhìn Maddy.

“Đừng nhìn cô ta. Chính anh phải nói. Anh có thể nghe thấy ta nói gì không?”

Miệng gã bậm lại. Gã gật đầu, một lần và nhanh gọn, rồi bắt đầu trầm ngâm thưởng ngoạn một chiếc kệ sát tường. Nó thật sự đáng chiêm ngưỡng, mặt kệ bằng đá hoa cương đen được đỡ bởi hai con chim to lớn bằng vàng với đôi cánh đang giương ra và mỏ dường như phóng ra lửa. Đó sẽ là đồ đặc tráng lệ và cầu kỳ nhất mà Maddy từng thấy nếu nó đừng bị xếp đứng song song với một chiếc y hệt như thế ở chỗ tấm chắn lò sưởi phía đối diện.

Phu nhân de Marly gõ nhanh cây gậy xuống nền nhà. Bà mắng cậu cháu trai. “Đây không phải lúc anh giở trò ương ngạnh, chàng trai. Bao năm nay anh đã cư xử với chúng ta theo cái cách đồng bóng của anh, hoang dại và thiếu suy nghĩ như một tên da đỏ, giờ anh đã phải trả giá rồi. Không ai có thể thuyết phục ta rằng một người đàn ông tỉnh táo lại để bị vướng vào một cuộc đấu súng mà chỉ có bọn thổ phỉ mới làm, càng tệ hơn khi tỉnh dậy thành một thằng điên.”

Chỉ có đôi hàm siết lại của Công tước cho thấy rằng gã nhận ra bà bác đang nói với mình. Phu nhân de Marly ngả người tựa vào lưng ghế thở dài sững sờ.

“Thằng ngốc.” Bà hướng cái nhìn buộc tội về phía Maddy. “Kiểu tiến bộ gì thế này?”

“Xin bà nói chậm hơn một chút,” Maddy mạo muội.

“Cô nói nó không phải thằng ngốc kia mà.”

Maddy đứng lên. “Nếu bà bị lạc ở Trung Hoa giữa những người bản xứ thì cũng thế thôi ạ. Anh ta sẽ hiểu nếu bà kiên nhẫn.”

“Cô Timms, mười giờ ngày mai nó sẽ phải đến chỗ Đại pháp quan. Ta đã sắp xếp để cuộc gặp này là riêng tư. Không có bồi thẩm đoàn nào, chưa đến lúc.” Bà ném một cái nhìn khinh miệt về phía hai cô cháu gái. “Tuy nhiên, bọn kèn kèn thì tham lam. Ta đề nghị rằng nếu cô không muốn thấy công trình của mình bị chứng nhận là một tên ngốc theo luật, thì cô nên dùng cái đức hạnh và tính cách kiên định của mình một cách khôn khéo để hoàn thành nhiệm vụ giúp cho nó hiểu hoàn cảnh nguy ngập mà nó đang lâm vào.”

Lời nói của bà chìm đi trong bầu tĩnh lặng sững sờ và khó chịu. Cửa dành cho người hầu mở ra và một gã đầy tớ rón rén bước vào, mang vang đỏ cho Phu nhân de Marly. Bà đón ly vang trên tay nhấp một ngụm, không hề rời mắt khỏi Jervaulx. Rồi bà đặt cái ly lên kệ và đứng

dậy.

“Cô Timms sẽ nghỉ lại đây tối nay. Những người còn lại, hãy rời khỏi đây.”

Nữ công tước có vẻ bị sốc. “Nhưng bác sĩ Timms...”

Phu nhân de Marly ngắt lời bà. “Ta nghĩ rằng ông ta có chỗ ở chứ? Ở Gloucester, ta tin vậy.”

“Vâng, thưa lệnh bà.” Edward cúi đầu. Hai lần.

“Em muốn được trao đổi với bác sĩ,” nữ công tước sàu thẳm nói. “Em ước ao được biết Christian thế nào rồi.”

“Hetty thân mến,” Phu nhân de Marly đáp lại khô khốc, “nếu một khắc qua cô chưa khám phá được nó thế nào rồi, thì gã kia có nói gì với cô cũng phải kéo dài đến tận sáng. Anh sẽ cùng dự bữa sáng với chúng tôi chứ, bác sĩ? Lúc tám giờ sáng.”

“Đó là vinh hạnh của tôi, thưa lệnh bà. Tôi sẽ gọi người trợ tá ban đêm đến để giúp bệnh nhân lên giường,” Edward nói.

“Có cần không, cô Timms?”

Dưới ánh nhìn độc đoán của Phu nhân de Marly, Maddy chộp lấy một câu trả lời hợp lý. “Tôi... nghĩ là như thế thì hơn.”

“Vây cứ làm thế. Ta thấy tối nay trong nhà có thêm người hầu tiện hơn. Ta hy vọng cô ý thức được đầy đủ trách nhiệm của mình.” Bà liếc mắt về phía gã đầy tớ. “Bảo Pedoe chuẩn bị chỗ nằm cho cô Timms trong phòng thay đồ của Công tước.”

Maddy đứng chôn chân trên sàn khi Phu nhân de Marly bắt đầu lộc cộc đi ra cửa. Bà dừng

bước quay lại. “Cô đang đỏ mặt đấy cô gái. Ta tưởng cô là y tá?”

“Vâng,” Maddy cố gắng đáp lại.

“Và nó vẫn là một thằng ngốc, cho đến khi cô chứng minh cho ta thấy điều ngược lại. Hãy lưu ý để chúng ta không phải chứng kiến cảnh tượng kỳ quái nào của nó đêm nay.”

CHƯƠNG 12

Dù xa hoa như lâu đài Blythedale, tiện nghi và giàu có như tư dinh của Công tước ở quảng trường Belgrave, nhưng Maddy không thể ngờ rằng đằng sau mặt tiền đơn giản của những ngôi nhà như thế này lại là một thất vượt xa tưởng tượng thông thường: những đầy tớ ăn mặc như hoàng tử trong trang phục xa tanh với ren màu lơ và bạc, tường bọc nhung đỏ được tô điểm bởi những bức họa lớn, đường gờ bằng thạch cao sơn trắng và vàng, thảm trải êm ái hút trọn tiếng bước chân nàng, chức đài tỏa sáng khắp nơi.

Khi tên đầy tớ mặc chế phục dẫn Maddy tới phòng thay đồ của Công tước, nàng cố không tỏ ra kinh ngạc, nhưng ngay khi rời đi, bỏ lại nàng một mình với chiếc va li nhỏ bé của nàng, nàng ngược nhìn lên trần và không thể kìm nổi nữa, nàng phải ngăn mình phá lên cười.

Thật là phi lý. Một phòng thay đồ - lại được sơn màu xanh lơ hoàng gia, những trần tường khổng lồ tiếp giáp với các dải vàng cầu kỳ phía trên cửa ra vào. Không chỉ vậy: phía trên trần tường là chân dung hình tròn của những quý ông nghiêm nghị được vây quanh bởi những chú bé thiên thần mạ vàng uể oải ôm lấy khung chạm hình hoa, những lá cờ đan chéo nhau, tất cả đều bằng vàng - rồi đến lớp nhung xanh kéo lên tận vòm trần, nơi một mớ thiết kế rắc rối tỏa sáng lấp lánh, những hàng họa tiết hoa lá thẳng tắp, và lại *thêm* vàng, được dát vào từng họa tiết. Căn phòng hẹp sáng rực lên vì vàng. Maddy khó mà hiểu nổi ai đó mong ngủ được giữa khung cảnh tráng lệ quá mức này.

Trên bức tường phía xa, cánh cửa nối với phòng ngủ rộng mở. Nghe tiếng nữ công tước vắng lại, Maddy liền tới ngó qua khung cửa cao bóng lộn.

“Con ổn chứ, Christian?” Bà mẹ đứng ngập ngừng gần cửa nối với sảnh trong khi một cô hầu gái vội vã đặt đồ ngủ xuống và kéo rèm. Jervaulx không hề để ý, chỉ nhìn quanh phòng ngủ với vẻ căng thẳng khổ sở, như thể gã đang ghi nhớ nó.

Căn phòng này cũng phủ màu xanh lơ nhưng không quá lòe loẹt như phòng thay đồ, thứ bột màu mà Maddy thấy thực sự đẹp dễ ngay cả nếu chiếc giường có quá đổi xa hoa, thành giường cao tới tận trần nhà và uốn lượn như một con sóng biển vĩ đại. Khăn trải giường bằng

lụa Đa mát tiếp với màu tường, màu sắc khác biệt duy nhất là những bức chân dung to bằng cỡ người thật và một tấm thảm phương Đông xanh lơ sẫm pha lục phủ khắp mặt sàn.

Jervaulx thấy hình ảnh mình trong gương của một chiếc tủ ly cầu kỳ. Gã nhìn chăm chăm vào gương rồi quay đầu lại, tìm gì đó phía sau lưng. Phảng phất ngạc nhiên, Maddy nhận ra rằng đó chính là nàng. Gã mỉm cười khi thấy nàng và đỡ căng thẳng hơn một chút.

Nàng bước vào phòng ngủ. Nữ công tước liếc nhìn nàng. “À. Cô Timms. Cô không nghĩ rằng sẽ cần...” Bà ngừng lại, nom có vẻ bối rối. “Ta không nghĩ... không có lý nào nó lại... đi lang thang trong đêm chứ?”

Maddy nhận ra rằng nữ công tước sợ gã và thầm mong gã bị xích lại. Mặc dù bản thân Maddy cũng khó mà chắc chắn về gã, nàng vẫn thấy thật khủng khiếp khi chính mẹ gã lại đưa ra đề nghị như vậy. “Bà có thể khóa cửa nếu bà muốn vậy,” nàng nói.

“Có lẽ thế là tốt nhất. Còn cửa sổ...” Bà xua ý nghĩ đó đi. “Ồ, nếu có chuyện gì thì cô cứ rung chuông. Ta sẽ cử một gã đầy tớ trực dưới sảnh suốt đêm. Nhưng nó có vẻ... khá hơn nhiều. Ta không tưởng tượng ra... cô không nghĩ nó sẽ cố thoát ra ngoài bằng đường cửa sổ chứ?”

Maddy nhìn Jervaulx. Dù đã chứng kiến gã bị xích ở lâu đài Blythedale, nàng cũng không thể tưởng tượng được gã đã làm gì mà lại khuấy lên sự cảnh giác đến nhường này trong chính gia đình của mình.

“Cửa sổ, Jervaulx?” nàng chậm rãi nói. “Anh sẽ không phá chúng chứ?”

Gã lắc đầu. Nàng không dám chắc là gã hiểu bởi vì gã không do dự hay chú ý vào từ ngữ mà có vẻ chỉ thuận theo giọng điệu của nàng.

“Vậy ta đi đây,” nữ công tước nói. “Đầu bếp sẽ mang trà lên.” Bà nhìn con một lát. “Chúc ngủ ngon, Christian. Chúc con ngủ ngon.”

Gã đáp lại bằng cái cúi đầu nhẹ và nụ cười chua chát. Cô hầu đi qua Maddy vào phòng thay đồ.

“Mẹ sẽ cầu nguyện,” nữ công tước tuyên bố và kéo cửa đóng lại phía sau lưng. Tiếng chìa xoay trong ổ khóa.

Christian ngồi xuống giường. Gã ngả đầu ra sau, vỗ vỗ tay vào gáy và gieo mình xuống đệm giường mềm mại. Gã thở một hơi dài thỏa mãn.

Nhà.

Không Đuôi Ươi, không xiềng xích, không ác mộng. Gã không quản những mắng mỗ của rồng cái, gã đã quen rồi... mẹ kiếp, gã hầu như còn thích thú là đằng khác. Và bé-Maddy đã ở đây, thứ duy nhất mà gã sẽ chọn mang theo từ nơi đó nếu gã được chọn.

Một thế giới lộn tùng phèo kỳ khôi, trong thế giới ấy gia đình gã nhốt gã cùng với một thiếu nữ trẻ đẹp. *Y tá*, bác Vesta nói vậy Christian liền cười ngoác miệng với mái vòm xanh bằng nhung lụa trên đầu gã.

Gã co chân lên, ngả gót chân nơi mép giường, tự nuông bản thân với việc thích thú nghiêm ngẫm những khả năng phóng túng mà sự sắp đặt này mang lại. Rồi gã thở dài. Trong khi mộng ảo thật ngọt ngào thì hiện thực mọi thứ giờ đã khác. Danh tiếng của một cô nàng cổ lỗ có thể chẳng đáng kể với gia đình gã, nếu có chuyện gì xảy ra thì họ cũng chẳng quan tâm, nhưng khi nàng ngụ hoàn toàn dưới vòm trời của gã thì nàng cũng thuộc trách nhiệm của gã. Quyển rũ không còn là bài học tao nhã mà gã từng dự kiến. Nhìn từ góc độ này, nó giống với kiểu ý đồ tấn công kinh tởm của một tên đàn ông với nàng hầu trong nhà y hơn.

Quả thực rất khó nhớ lại vì sao gã lại từng nảy ra cái ý tưởng trừng phạt nàng theo cách đó.

Gã đang nhíu mày, ngẫm ngợi về việc đó thì nàng gọi tên gã. Gã quay đầu nhướng mày.

“Chúng ta phai noi chuyen,” nàng nói.

Gã ú ớ hỏi lại.

“Nói chuyện,” nàng nhắc lại.

Christian ngồi dậy. Gã ngồi nguyên trên giường, tựa vào chồng gối, vuốt ga giường mời nàng. “Nói chuyện.” Gã hài lòng khi từ đó bật ra thật dễ dàng.

Thay vì ngồi lên giường, nàng chọn chiếc ghế lưng thẳng đối diện với gã. “Anh biết ngay mai có chuyện gì chưa?”

“Ngày... mai?”

“Nghe,” nàng nói.

“Tôi... *nghe*,” gã đáp, bực mình thấy nàng còn đi nhắc chuyện đó.

“Nghe xử,” nàng nhắc lại. “Ngài Chansore^[1]”

[1] Trong tiếng Anh, Đại pháp quan là Lord Charcellor. Christian nghe Maddy nói thành Lord Charsore và tưởng cô đang nói về ngài Chansore nào đó.

Gã không nhớ ngài Chansore nào. Christian biết có nhiều thứ mà gã không nhớ, nhưng cứ nghĩ về điều ấy gã lại thấy khó ở.

“Chan... *dos*?” gã hỏi lại. Không có lẽ nào nàng đang nhắc tới con trai của Buckingham. Theo Christian biết thì Hầu tước Chandos chẳng có vấn đề gì về thính giác cả, mà gã thì rất rành Chandos, hai người đã cùng đánh bạc, chơi bài từ London đến Paris và ngược lại. Là kẻ phá gia chi tử, ồ đúng, nhưng lỗi nhĩ đâu có vấn đề gì. Không hề kể từ khi Christian còn nhớ được.

“Nghe,” nàng khẳng khẳng. “Nghe xử.”

Gã phải tìm một tứ khác. “*Trẻ*,” gã nói. Chandos không thể điếc được, y và Christian cùng tuổi.

Nàng lắc đầu và thở dài đan hai tay lại. Gã biết rằng mình hiểu sai điều nàng muốn nói. Gã bùng lên khao khát được đấm võ thứ gì đó, được nện tay vào đá. Làm bầm giận dữ, gã lăn ra khỏi giường rời xa nàng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng khóa lạch cạch, nàng đứng dậy. Một người hầu bước vào, đẩy xe chở khay trà. Y nhìn về phía Christian cảnh giác rồi im lặng bỏ tấm khăn phủ và bắt đầu rót trà.

Bánh mì băm và bánh mỳ thái lát mỏng kèm bơ trông có vẻ lịch sự. Christian đi về phía cái khay. Tách chén kê lạnh canh khi tên đầy tớ đánh rơi một chiếc tách xuống đĩa, quay mặt nhìn gã.

Christian khựng lại. Trong đời, chưa từng có đầy tớ nào nhìn gã với vẻ đề phòng nghi ngại đến thế, cứ như gã là một tên cướp trong hẻm vắng vậy.

Gã cảm thấy như bị tát vào mặt. Gã đứng ngậy ra đó, bị buộc tội và kết án trong im lặng chỉ với một cái nhìn.

“Co nen trối lại không? Thừa cô?” tên kia nói với Maddy.

Christian cảm thấy máu nóng bùng trên mặt. Thằng xỏ lá trơ trẽn này là kẻ nào? Gã nhìn về phía bé-Maddy với vẻ sững sờ và bất lực. Gã thậm chí chẳng thể lên tiếng, chẳng thể lệnh cho tên kia rút khỏi phòng và cuốn xéo luôn khỏi nhà gã.

“Không,” nàng đáp, ít nhất thì cũng được vậy. Christian nghĩ đáng lẽ nàng nên xách tai y mà ném đi.

“Cô không so ngại ay a?” tên hầu hỏi.

Sợ gã? Maddy lắc đầu và Christian cảm thấy cuộn dâng niềm cảm kích nhiệt thành với nàng.

Tên hầu lại nhắc ấm trà lên, vẫn liếc nhìn Christian. “Bẻ gãy tay, từng thế rồi đấy ạ.”

Christian không kìm nổi nữa; trước lời vu cáo ghê tởm kia, một chuỗi thanh âm tự vệ bật ra khỏi gã. “*Biến!*” Gã bước tới một bước. “Đồ con hoang của bọn dĩ điếm - *biến!*”

Gã nhận ra điều mình vừa nói cùng lúc với tên hầu, thật trôi chảy và to rõ làm sao. Hai người nhìn nhau rồi cùng nhìn Maddy.

Nàng ngồi đó với chiếc mũ trùm nom như cái muống xúc đường, đôi mày nhíu lại hồ nghi. Nàng không mấy may biết về lời nói dễ gây tổn thương cho cảm nhận của phụ nữ vừa rồi, rõ là vậy, nhưng dù sao gã vẫn khẽ gật đầu xin lỗi nàng và rồi trừng mắt với tên đầy tớ, không thể thốt ra điều gì ngoài những thứ tục tĩu.

“Anh nen di,” Maddy vừa nói vừa đứng dậy.

Tên đầy tớ thay ấm trà, cúi đầu cứng nhắc tuân lệnh nàng.

Nàng tới bên xe đẩy hoàn tất nốt việc rót trà. Với những động tác lặng lẽ và thuần thục, nàng chuẩn bị chén đĩa rồi đặt xuống chiếc bàn nhỏ bên giường.

“Không... *tay*,” Christian nói, cố gắng đính chính lại lời vu cáo kia. “Không... thấy... bao giờ.”

“Anh ăn đi.” Nàng nói.

Christian quắc mắt. Gã khoanh tay dựa vào tường. “Tin!”

“Ăn đi.”

Gã đẩy đi. “Tin! Bé-Maddy!”

Môi nàng hơi mím lại. “Anh đau co nhỏ.”

Nàng không tin gã. Nàng tin tên nhà quê kia chứ không phải gã. Christian giáng một cú dấm vào tường.

Môi nàng cảm mím chặt. “Anh... ồm,” nàng nói, rất chậm và rõ ràng. “Anh... không... nhớ.”

Gã quăng mình rời xa nàng, lao qua ngang phòng. “Không. *Không, không, không!*”

“Jervaulx!”

Nàng cao giọng gọi tên gã, với sự nhấn mạnh đầy kiên quyết, khiến gã dừng lại và trân trối nhìn nàng.

“Mai. Ngài Chansore nghe anh. Anh phai cho thấy bình tĩnh. Lý trí.”

“*Ai?*” gã hét lên. “Không... *điếc!*”

“Tôi cũng thế,” nàng nói, cầm hếch lên.

Gã thở hắt ra, hàm danh lại, gật đầu một cái để xác nhận. “Ngài... nào?” gã hỏi, bằng giọng nhỏ hơn.

“Chansore. Ngài Chansore. Đến nghe *xử*.”

Gã cảm thấy tầm quan trọng của điều này từ cái lối căng thẳng nàng nhìn gã. Gã cần phải hiểu, nàng muốn gã hiểu. “Đến... nghe?” gã bắt lực hỏi.

“Nghe xử.”

Gã lắc đầu, đầu hàng. Gã sẽ phải đi gặp một lão quý tộc già cả điếc đặc nào đó đang cố nghe, mà điều đó lại quan trọng.

Hắn nàng đã ngủ quên, bởi nàng có cảm giác mình tỉnh giấc; nàng cảm thấy một khoảnh khắc sợ hãi dài dằng dặc và kinh khiếp trước những đôi mắt thô lỗ rực sáng cơ hồ đang gí lại quá gần trước khi nàng kịp nhớ và nhận ra đó là những họa tiết mạ vàng trên trần nhà. Nàng vội ngồi dậy trên giường.

“Jervaulx?”

Nàng thấy một dáng cử động trong góc tối. Một bóng đen nổi bật trên tấm cửa lớn. Nỗi kinh hoàng thật sự dâng lên bao trùm lấy nàng theo tiếng đập của chính trái tim nàng.

“Maddy,” gã nói, trong bầu tĩnh lặng và tiếng tim đập thành thịch của nàng, nhưng bằng một giọng hồ nghi đến nỗi nàng thở phào ra, cảm giác nhẹ nhõm tràn tới thay cho sợ hãi và khiến cơ thể nàng chùng xuống.

“Gì vậy?” nàng hỏi, giọng còn hơi run.

Gã chỉ là một cái bóng mờ ảo dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn có chụp mà nàng không tắt. “Nghe xử.” Gã choàng áo ngủ màu ngọc lục bảo, phanh cả ra, dưới lớp áo đó chỉ có độc chiếc quần. “Bé-Maddy. Nói... *nghe xử*. Đại Pháp. Pha... *pháp lý. Pháp lý?*”

Nàng cắn môi, “Phải. Một phiên tòa pháp lý. Phán xử năng lực hành vi.”

Trong ánh sáng nhợt nhạt, đôi mắt gã tối đen, diện mạo gã ma quỷ - và vẫn khiến người ta lóa mắt. “Năng... tôi?”

“Phải,” nàng đáp.

Gã nhìn xuống nàng, rồi nhìn ngọn đèn và ánh sáng mờ tối của bàn phấn bằng gỗ được đánh bóng lộn. Gã hơi lắc đầu. Nàng co đầu gối lên ngang ngực và quan sát gã.

Đột nhiên gã trừng trừng nhìn thẳng vào nàng, một cái nhìn của quỷ dữ giữa ánh sáng ma quái của căn phòng. Giường kêu cọt kẹt khi gã chộp lấy cánh tay nàng, ngồi phịch xuống bên nàng, khiến nàng cứng đờ bởi cái nhìn dữ dội. “Gửi... về?”

Cái nắm siết của gã làm đau nàng. Nàng chịu đựng, mặc gã làm vậy, vì nàng chẳng còn cách an ủi nào khác. “Tôi không biết.”

Gã nhắm mắt. “Không... về... chỗ điên.” Gã mở mắt, nhìn nàng trừng trừng. “Không.”

Nàng muốn nói dối, muốn bảo rằng những gì được cho là đúng đó là sai. Điều tốt nhất nàng có thể cho gã là nói rằng nàng không biết, và thậm chí đó cũng đã là nửa lời nói dối được thốt lên ngoài vòng ánh sáng của Sự thật, nó chống lại mọi điều nàng đã được dạy trong suốt cuộc đời mình.

“Ngày mai anh phải xử sự tỉnh táo,” nàng nói. “Nói bình tĩnh và xử sự tỉnh táo.”

Gã siết cánh tay nàng, đau nhức dội đến tận xương.

“Anh có thể làm được.”

Gã nhìn về phía cửa phòng. Maddy lập tức nhận ra ý định của gã. Trong một lát, cả hai đều bất động, bị mắc kẹt vào mưu đồ kia.

“Khóa?” ngón tay gã siết chặt hơn.

Nàng không nói dối. Thay vào đó, nàng không trả lời.

Gã buông nàng ra, đi ra cửa. Dưới bàn tay gã, nắm đấm cửa xoay dễ dàng, chốt cửa lệch ra hơn một phân, không một tiếng động.

Gã giữ nó như vậy và ngoái nhìn nàng. “Đi,” gã nói rít giữa hai kẽ răng.

Nàng bắt lực ngồi đó, chờ gã chạy trốn.

Gã đứng chôn chân ở đó với nắm đấm cửa trong tay. “Hai... đi.” Gã gật đầu ra hiệu. “Cả hai.”

“Không,” nàng thì thầm. “Tôi không thể. Anh không được.”

Gã cau mày với nàng như thể nàng ném chướng ngại vật lên con đường của gã. Với một động tác cẩn trọng, gã đẩy cửa ra rộng hơn, dựa vào khung cửa nhìn qua khe. Một tia sáng từ đại sảnh chiếu lên mặt gã, quét ngang qua khuôn mặt tạo thành một vệt đầy ma mị.

Miệng gã cong lên nụ cười khinh bỉ. Khe hở được đóng lại khẽ khàng. “Xương gầy,” gã nói trong bóng tối. “Tay.”

Mắt nàng đã quen với bóng tối. Gã quay lưng lại cửa và đứng đó nhìn nàng.

“Bé-Maddy,” gã nói. “Về...” Gã ngừng lại, và rồi từ sâu trong cổ họng, thốt lên: “Chết.”

Nàng không trả lời

Gã tới chỗ nàng, ngồi xuống bên nàng trên giường, nắm lấy cả hai cánh tay nàng. “Không... về. Không!”

“việc đó không phải do tôi quyết định. Tôi không có quyền nói.”

“Đi!” Có vẻ khẩn nài trong giọng gã. “Giờ.”

Nàng đẩy gã, không biết phải làm gì nữa. “VẬY ĐI ĐI! Tôi sẽ không cản anh.”

Gã vẫn bám lấy nàng mà lắc. “Hai. Hai đi.”

“Không,” Nàng đau khổ đáp. “Không thể.”

Christian cúi đầu, kêu lên một tiếng thống khổ. “Không... một đi. Maddy!” Ngón tay gã vùi vào vai nàng. “Không thể.” Gã kéo nàng về phía gã, tựa mặt vào bờ cổ cong cong của nàng. “Maddy. Bé-Maddy. Không một. Không thể.” Gã ấn mạnh trán vào trán nàng, hàm gã bạnh ra với lời khẩn cầu âm thầm. Gã đang rã nát. Chuyện đã đến nước này, sau tất cả những chốt khóa, hộ lý và xiềng xích. Nếu nàng có đưa chìa khóa cho gã, gã cũng không thể tự do bước ra ngoài.

Gã không có can đảm. Không phải mình gã, đơn độc, trừ khi cả hai người.

Nhưng quay lại nơi đó... phòng giam, Đười Ơi.

Gã bám lấy nàng, cơ thể gã tê liệt, đông cứng và vụn nát trong nỗi kinh hoàng.

“Jervaulx.” Nàng chạm vào tóc gã, giọng nàng khổ não. “Mai, anh phai bình tĩnh. Tỉnh táo. Cho thay sự tỉnh táo, nhu voi toi.”

“Maddy,” gã kêu lên, thổn thức trên da nàng, đó là tất cả những gì gã có thể nói lúc này. Gã lắc đầu, tất cả những gì gã có thể làm. Gã không có lý trí mà cũng đâu có tỉnh táo. Gã phải đi, phải thoát khỏi đây nhưng gã đang đóng băng. Toàn thân gã đang run lên cầm cập.

Nàng cúi đầu, áp má nàng vào má gã, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc gã. Gã quay mặt áp vào cổ nàng. Nàng dường như là thứ quan trọng duy nhất trong vũ trụ này, hiện thực duy nhất mà

gã nắm giữ. Gã thốt lên một tiếng đầy mãnh liệt, để nói với nàng điều mà từ ngữ không bao giờ có thể diễn tả: nhu cầu lớn lao được có nàng ở bên.

Gã cảm thấy nàng hít vào một hơi run rẩy và rồi một giọt nước lăn trên má nàng. Nàng thầm thì, “Chúa tha thứ, Jervaulx... hình như toi yêu anh mat roi.”

Hình như toi yêu anh mat roi.

Điều ấy phá bỏ lời nguyện đang giam cầm gã. Nàng vừa nói gì? Gã lùi lại, trân trối nhìn nàng.

Ánh đèn leo lét hắt lên bờ má cong cong lóng lánh nước của nàng, nhưng gã không thể thấy đôi mắt nàng. Bàn tay nàng quệt qua cánh tay gã, một cú động chạm, và rồi lướt đi.

Gã cảm thấy bối rối, quá ngây ngốc để lĩnh hội điều kia. Gã không chắc liệu mình có nghe đúng không.

Nàng cúi mặt xuống, quay người khỏi gã. Gã buông nàng ra.

Gã đứng dậy. Nàng chìm trong bóng tối, không cử động. Não bộ gã cơ hồ mù đi, gã muốn đi đâu đó, áp mặt vào tường đá lạnh mà tìm đường qua cơn hỗn loạn này. Điều tồi tệ nhất là nàng khóc, gã cảm thấy tức giận - *không thương cảm làm ơn làm phước cho anh.*

Đó có phải là điều nàng muốn nói? Vì sao nàng lại khóc? Bởi vì gã là một con thú sợ rời khỏi lồng, không có từ ngữ để nói ra điều mình nghĩ, không có tư duy ngoài những suy nghĩ hỗn độn của một thằng điên ngu ngốc. Gã bỏ nàng đó mà đi vào phần bóng tối sâu hơn của căn phòng, nơi mà cha gã, ông nội gã và cả cụ nội gã đã ngủ trong sự xa hoa. Gã nằm úp mặt xuống giường, hai tay dang rộng, má áp lên ga giường bằng lụa. Xương sườn gã nhức nhối. Nếu gã biết một câu cầu nguyện nào, hẳn gã đã đọc nó lên - một kẻ tồi tệ như gã, mà giờ phải van vỉ lòng thương, trong khi gã chưa từng đoái hoài đến việc xin xỏ thứ gì.

Gã không cho là Chúa nợ gì gã. Gã cho là mình đã có mọi thứ và lãng phí tất cả. Những chảo dầu rừng rực cháy và quý dữ gào rú dường như chưa bao giờ thuyết phục đến thế, những

thứ hiểm họa chẳng hợp mấy để dọa bọn trẻ hư.

Gã xoay người lại, nhìn trôn trời vào bóng tối.

Chết tiệt... giờ phứa này đây gã đã nhận ra rằng địa ngục thực sự là thế nào.

CHƯƠNG 13

Nhìn ra cửa sổ gian phòng, người ta có thể tưởng tượng ra rằng khu luật gia Lincoln's Inn là một thị trấn thôn quê với những tán cổ thụ đang trút lá, thảm cỏ xanh, không khí tĩnh mịch của hội quán chỉ thoáng bị phá vỡ bởi một hay hai người đàn ông bận áo dài đen đi qua trong ánh tà dương. Nơi đây, ngay giữa London, âm thanh to nhất là tiếng một con quạ kêu trên tán cây gần đó trong khi đám anh em đen tuyền của nó hành quân với những bước trịnh trọng và ngập ngừng ngang qua lối đi dạo.

Maddy ngồi cùng cha bên cửa sổ, Edward và Jervaulx đứng ở hai bên nàng, Larkin đứng cách đó vài bước.

Căn phòng họ đang đợi khá đông người. Bên lò sưởi, Phu nhân Clementia, Phu nhân Charlotte và hai người chị em khác của Jervaulx ngồi thành hàng sau Phu nhân de Marly và nữ công tước. Chồng của họ túm tụm bên cửa, rì rả rì rầm, đôi lúc lại hỏi ý kiến một người đội tóc giả đứng ở ngưỡng cửa đang sắp xếp giấy tờ mà không vào phòng.

Phu nhân de Marly đã đặc biệt yêu cầu Maddy cùng cha nàng có mặt, một việc hóa ra khá mệt mỏi. Một tay luật sư vô cùng u ám lí nhí phỏng vấn hai người nhà Timms trong phòng riêng, hỏi đủ thứ về Công tước và hành vi của gã. Viên luật sư ghi chép và kiểm tra chéo cha nàng khác lâu về toán học nhưng khi Maddy đứng dậy đưa cha ra ngoài, nàng không có ý niệm rõ ràng lắm về việc kết quả thế nào.

Tay ủy viên hội đồng đã rời đi trước đó với Phu nhân de Marly và Jervaulx, gã nom càng căng thẳng hơn khi quay trở lại, một sự căng thẳng âm thầm dội lên dưới lớp nguy trang băng giá. Giờ thì gã đứng cạnh Maddy, ăn vận không chệ vào đâu được nhờ sự hầu hạ của một tên hầu đã thẳng thừng đuổi nàng ra khỏi phòng thay đồ sáng nay. Lần này không có áo gi lê thêu mà trắng thuần, không trang sức, quần bó trắng dài đến gối và khoác áo màu lơ sẫm mà Phu nhân de Marly tuyên bố là phù hợp. Gã xuất hiện mộc mạc như một tín đồ phái Giáo hữu nhưng với cái nhìn mà Maddy chưa từng thấy trên khuôn mặt của tín đồ nào ngoại trừ một người bị đuổi ra khỏi các buổi Suy niệm vì kết hôn với một phụ nữ không thuộc Hội và để một linh mục làm chủ lễ.

Đó cũng chính là điều mà họ hàng Jervaulx muốn làm với gã, Maddy thầm nghĩ - từ chối gã. Cắt đứt mọi quan hệ máu mủ với gã, khiến gã biến khỏi gia đình và nơi này. Trong khi họ ngồi đợi suốt buổi chiều dài dằng dặc tại phòng chờ của Tòa Đại pháp, nàng đã ngộ ra mà chẳng cần ai bảo: chính những người này, họ hàng của gã, chị em gã với những người đàn ông mà họ cưới, thậm chí cả mẹ gã, là những kẻ khao khát phiên tòa này, và chỉ có Phu nhân de Marly đứng ở bên kia. Có triệu tập vào Đại pháp quan. Phu nhân de Marly đứng dậy, các vị phu nhân khác đứng lên theo nhưng chỉ mình Jervaulx được gọi vào.

Phu nhân de Marly nện cây gậy chống đoạn ngồi xuống. “Đừng làm ta thất vọng,” bà lớn tiếng với Công tước.

Ở cửa vào, viên luật sư đứng đợi, đầu độn và vô cảm dưới bộ tóc giả. Jervaulx trao về Maddy một cái nhìn tuyệt vọng vô hạn. Nàng đan chặt hai bàn tay vào nhau, không thể nói với gã những điều nàng khao khát được nói, không phải trước mặt những kẻ kia, để truyền cho gã dũng khí và lòng tin.

“Đức ông?” viên luật sư nói. “Đại pháp quan đang đợi ngài.”

Cơn căm thù băng giá từ từ bùng lên khuôn mặt Công tước. Nó khiến gã nom thật đáng sợ. Gã nhìn cả gia đình mình, từng người một, từng chị em gái, em rể, mẹ gã, như thể cảnh báo họ đừng mong quên chuyện này. Rồi gã đi tới chỗ viên luật sư và cánh cửa.

Trong một khoảnh khắc chao đảo quái dị của thực tại trước mắt mà Christian thường gặp phải, gã nhận ra người đàn ông ngồi sau bàn: Lyndhurst, áo Đại pháp quan - *thay đổi chính phủ* - gã nhớ điều đó... gã nhớ... *Đóng hộp*. Thuốc giải cứu với đời gã đột nhiên bày ra trước mắt.

Lyndhurst dùng gõ ngón tay hồi hã và ngược lên khỏi đồng giấy tờ cầm trong tay. Mặt lão tuồng như nhẹ nhõm thay cho vẻ bồn chồn lo lắng, khi lão thấy Christian đứng lạng lẽ ở đó. Lyndhurst đứng dậy đi vòng qua bàn, chìa bàn tay ra.

Christian biết lão: một tay sát gái khét tiếng, một thành viên phản bội của đảng Whig - ở rất, rất xa nhóm cách mạng triệt để của Christian nhưng không phải là lão già tệ hại nhất. Giờ là Đại Pháp quan cơ đấy! Leo nhanh thật. Nhưng Christian chỉ nhớ được chập chờn. Khủng hoảng trong dân Bảo Thủ, những cuộc hội đàm và hoài nghi, gã cảm thấy mình đang lênh bênh trôi trong ký ức, không có khái niệm nào về việc những chuyện kia cách đây bao lâu rồi hay

chính phủ hiện đứng trên lập trường nào.

Không có cách mạng, ít nhất là vậy, không thể có khi những loại như Lyndhurst được bổ nhiệm làm Đại Pháp quan.

Lão vỗ lên vai Christian, nắm lấy tay gã, cái thời khắc hoang mang mà Christian không thể tránh né. Gã cử động, trở thành một người có thể đáp lại áp lực của lời chào.

“Trong khoe day, thua ngai! Rat khoe!”

Christian gật đầu.

“Lai day ngoi. Khong lau dau. Toi da nói chuyện phunhanmarly, ngài thấy đấy.” Lão khoát tay về một chiếc ghế bên lò sưởi, tự kéo ghế của mình ra đó. Dải đăng ten trên áo dài của lão phơ phất. Lão giữ cả chiếc áo, đưa nó cho một viên thư ký, anh ta nhận lấy xong liền lách qua cửa, biến mất cùng vật phẩm đồ chơi kia. Lyndhurst lấy kính ra đeo lên mũi. Những tên đội tóc giả khác đứng bên, sột soạt giở giấy tờ. “Vai câu hỏi don gian, thất vọng ro rang, nhỉ?”

Lão khế liếc Christian, vừa hy vọng vừa hơi ngượng, và hắng giọng. Một tay đội tóc giả đưa mấy tờ giấy cho lão.

Lão nhăn mặt với đám giấy tờ trên đùi. Không nhìn lên, lão nói, “Xin cho biết tên thưa ngài, day du.”

Lyndhurst ngược lên. “Tên?”

Christian Richard Nicholas Francis Langland

Gã không thể nói ra.

Gã cảm thấy một đợt triều kinh hải vừa tái sinh. Từ ngữ sẽ không tuôn ra. Hơi thở của gã

bắt đầu mạnh hơn, gã trần trối nhìn Lyndhurst, cố gắng biến làn hơi bật từ cổ họng thành âm thanh.

Một trong những tay đội tóc giả nói gì đó nhưng chỉ là một chuỗi âm tiết vô nghĩa với Christian. Họ đặt một cuốn sổ da dê lên đùi gã và đưa một cây bút cho gã.

Gã ấn bút lên trang sổ. Chẳng có gì xảy ra. Gã đặt bút xuống rồi cầm lên bằng tay trái. Gã cố nghĩ về những chữ cái, hình thù của chúng, làm thế nào để bắt đầu viết. Gã ngược nhìn Lyndhurst thì thấy lão đang vươn người tới, đôi mày cau lại nhăn nhúm.

“Không the viết tên?”

Christian ngả đầu vào lưng ghế. Đười ươi, nơi đó - chúng sẽ lại nhốt gã ở đó! Con cuồng loạn đẩy những con chữ còn đi xa hơn, vung vãi chúng ngoài tầm với của gã, ngoài tầm hy vọng.

Những kẻ đội tóc giả lăm lè nhìn gã. Lần cuối phát ngôn ở Thượng nghị viện, gã đã đứng lên tranh luận về giáo dục, những hiệp hội cơ khí, khoa học, gã nhớ Lyndhurst lúc đó vừa hí hoáy ghi chép vừa rì rầm chuyện riêng, những việc thường nhật của một thành viên đảng Bảo Thủ. Vậy mà giờ đây, như những họ hàng xa bên giường kẻ hấp hối, Đại Pháp quan và đám thuộc hạ sấm soi Công tước Jervaulx: chỉnh tề, bất an, mê muội.

Gã từng là một trong số họ, ăn mặc như họ, từng ngồi trong Thượng nghị viện với Lyndhurst, vậy mà điều này lại xảy ra với gã.

Lyndhurst mím môi, dựa lưng vào ghế. Lão lắc đầu, viết gì đó lên giấy.

Tủi hổ thiêu đốt Christian. Gã nhìn xuống cuốn vở trên đùi và viết biểu thức đại số về khoảng cách giữa hai điểm trên một trục tọa độ vuông góc.

“Cai gì day?” Lyndhurst ghé nhìn cuốn vở, xoay nó lại mà không nhắc khỏi đui Christian.

Một tên mặt vuông đội tóc giả ghé lại lẩm bẩm gì đó vào tai lão.

“À.” Lyndhurst gật đầu, đưa tay đẩy kính lên. Lão nhìn Christian. “Viết so hai mươi tu duoc không?”

Hai mươi? Tất cả đều ngóng vào cuốn sổ với vẻ mong đợi. Christian suy ra rằng mình sẽ phải viết. Lần này, bàn tay chịu nghe lời gã. Gã nguệch ngoạc con số hai mươi lên cuốn vở của mình.

“Một hai^[1] ha mươi, ngài vui lòng viết cho.”

[1] Trong tiếng Anh, từ “hai” (two) và “đến” (to) có phát âm tương tự nhau khiến Jervaulx bị nhầm.

Lòng chắc chắn hơn, Christian viết một nghìn hai trăm hai mươi. Gã đã không làm đúng, điều đó là rõ ràng. Gã có thể cảm nhận cơn kinh hoàng lại bốc lên trong mình, cảm thấy chính mình đang thất bại.

Một tên đội tóc giả khác nói gì đó, Lyndhurst bèn lơ đãng gật đầu. Cửa mở, một viên thư ký dìu mẹ của Christian vào phòng. Christian đứng dậy. Bà thậm chí chẳng ngó gã, chỉ dừng ở cửa. Khi tên đội tóc giả chạm vào cánh tay bà, bà quay người rời khỏi phòng. Cửa đóng sập lại.

Christian đứng đó một lát, hoang mang. Gã ngồi xuống.

“Phu nhan?”

Cơn giận sôi lên trong gã. Chỉ là một trò chơi, với chúng đây chỉ là một trò chơi, một trò vật vãnh để hạ gục gã.

“Danh tinh?”

Gì?

“Tên?” Lyndhusrt gợi ý.

Gã nhắm mắt. Gã cố gắng. Cái tên không hiện ra. Chẳng có gì hiện ra cả.

“Không biết?”

Không gì hết! Christian trừng trừng nhìn Lyndhurst, dữ dằn rít thở qua kẽ răng.

Một trong những tên đội tóc giả mang một giá nến chưa thắp từ bộ lò sưởi đến, đặt lên bàn gần phía Christian. Hắn đưa cho gã một tờ giấy vụn thành cái châm nến.

Mồi và nến. Giấy và lửa. Nhưng hai bàn tay gã dường như chẳng liên quan gì đến nhau.

Lyndhurst vươn người tới cầm mẫu giấy vụn xoắn. Lão để giấy trên than cho tới khi nó bắt đầu bốc khói. Một ngọn lửa nhỏ xuất hiện. Gã xoay giấy mồi đã châm đưa cho Christian.

Christian cẩn thận nhận lấy. Gã nhìn trừng trừng vào ngọn lửa xanh lơ và vàng, vào làn khói trắng cuộn vòng bốc lên.

Ai đó kêu giật giọng. Một tên đội tóc giả cúi xuống vội vã thổi phù làm tắt ngọn lửa.

Christian nhú mày. Họ phải cho gã thời gian; họ không cho gã đủ thời gian. Nét mặt của tên đội tóc giả làm gã sôi máu. Gã nhắm mắt chớp lấy giá nến, nắm trong tay. Tay kia của gã giữ miếng giấy cháy dở.

Gã quyết tâm cho thấy mình làm được. Gã sẽ thử. Gã nhìn tờ giấy mồi, gí nó vào ngọn nến, nghiêng đầu để quan sát rõ hơn. Tay phải gã lật ngược nến. Tay trái gí tờ giấy mồi lửa vào lớp sáp. Vài mẫu tro đen vương vãi trên cuốn vở và quần gã, nhưng như thế vẫn chưa đúng. Gã lại lật nến lên và lại ấn tờ giấy vào đó. Miếng giấy xoắn nhàu nát trong tay gã rơi xuống sàn.

Christian tuyệt vọng trên trời nhìn nó.

Lyndhurst lăm bắm một mình, lại hí hoáy viết. Tay thư ký nhẹ nhàng cạy giá nển đang chúc ngược khỏi bàn tay siết chặt của Christian. Rồi anh ta lấy một xấp tiền giấy và một vốc xu từ trên bàn, đưa chúng cho Đại Pháp quan. Lyndhurst rải chỗ tiền đó lên cuốn sổ trên đùi Christian. “Ngài đem xem.”

Christian nhặt tờ một bảng lên. Gã nhìn Lyndhurst. Viên Đại Pháp quan hiền từ đáp lại. Cảm thông. Và trong sự thương hại nhẫn nại đó, Christian đọc thấy số phận của mình.

Gã vò nát tờ tiền. Gã đứng lên, ném thẳng cuốn sổ vào lửa. Những đồng xu tung tóe, đập vào bệ lò sưởi kêu leng keng. “Không-không-không-*không!*” Đó là tất cả những gì gã có thể làm, chỉ một từ vô ích ấy, lặp đi lặp lại. “Không-không-khôngkhông-không.” Gã thấy mình như một con mãnh thú bị dồn vào chân tường, trước tất cả những con mắt sừng sốt đang dán vào gã kia.

Thằng điên, thằng điên, quay về với nơi điên loạn và xiềng xích đi. Quay về đó mà chết. Hoặc tệ hơn - mà sống.

Thằng điên, ôi Chúa ơi. Một thằng điên chửi thề và nói bằng tay. Thằng điên!

Người ta gọi Maddy và Edward vào để trấn tĩnh gã. Nàng bước vào, tim muốn bật ra khỏi lồng ngực, chờ đợi một khung cảnh bừa bãi hoang tàn, nhưng tất cả những gì nàng thấy chỉ là Jervaulx bên chiếc ghế bị lật ngược cùng với đám luật sư và Đại Pháp quan nom có vẻ bị mất mặt.

Jervaulx thấy Maddy. Gã đưa tay lên rồi lại thả rơi xuống, rên lên một tiếng thống khổ.

Edward tới kê lại chiếc ghế. “Nào,” anh ta điềm tĩnh nói. “Ngài sẽ không buộc chúng tôi phải dùng đến găng trời chứ, thưa ngài, ngài Christian? Không phải trước mặt Lệnh bà và cô Timms chứ?”

Jervaulx đánh anh ta.

Edward bị đám gã ngã ngựa ra sau, đập người vào ghế trong khi đám luật sư nhào tới giữ Jervaulx không cho gã kịp qua mặt họ. Trong khoảnh khắc hỗn loạn đó, chỉ có tiếng la hét và tiếng cào lên gỗ, rồi Larkin xuất hiện, vung tay giáng cho Công tước một cú đấm khiến gã ngã soài ra bàn, hai viên luật sư vẫn còn bám lấy tay gã. Giấy tờ bay tung tóe khắp sàn. Larkin nhảy bổ lên trên người Công tước, hai bàn tay cục mịch siết lấy họng gã.

Những nỗ lực phản kháng yếu dần. Jervaulx gục xuống bàn, thot hồng hộc. Gã nhắm mắt quay mặt đi khỏi lũ người còn lại.

Larkin từ từ lùi người lại, khẽ đập đập một cái vòng cao su Ấn Độ to tướng lên lòng bàn tay rồi bỏ vào túi áo. Đám luật sư đã tuột hết cả tóc giả. Nom cả bọn đầy kích động và kỳ quái, buồn nản khi Larkin nói, “Dừng ngài ấy đứng dậy và buông ngài ấy ra, thưa các ngài. Ngài ấy sẽ không chống cự lại nữa đâu.”

Họ kéo gã đứng thẳng lên. Jervaulx hầu như không biết gì về những gọng kìm đang bám lấy cánh tay gã, gã đứng dựa vào bàn, đầu rũ xuống, không hề có nỗ lực cử động nào khi họ buông gã ra. Áo ngoài đẹp đẽ của gã đã toạc vai, để lộ ra lớp vải lạnh trắng bên dưới.

Edward tiến tới với găng trói bằng da, đeo vào và thắt dây với sự thành thục của nhiều năm thực hành. Môi anh ta vẫn tím tái nhưng Jervaulx, người vừa nhận một cú đòn mạnh hơn nhiều của Larkin, không hề có vết bầm nào.

“Gì thế này?” Giọng nói của Phu nhân de Marly cắt ngang bầu không khí.

Đại pháp quan thôi xem xét cặp kính bị vỡ, ngẩng lên. “Lệnh bà.”

Theo sát gót bà là nữ công tước và đám đông còn lại ngoài cửa. Maddy thấy mình bị ép vào một góc khi một trong số các ông chồng chen qua chỗ nàng, xin lỗi ơ hờ.

Jervaulx đứng đó, hai cánh tay bị trói, nhím chăm chăm xuống sàn nhà. Vết rách trên vai gã há ngoác bởi tư thế kỳ cục mà găng trói ép hai cánh tay gã vào.

Đại pháp quan liếc nhìn một lượt cả đại gia đình vừa chen chúc tiến vào. “Ồ,” lão nói, giọng khô khốc và hơi khó chịu. “Vì tất cả các vị đã có mặt ở đây, vậy tôi xin thông báo cho các vị phán quyết của mình về vấn đề đơn kiến nghị xin trát *de idiota inquirendo*^[2] trong trường hợp của Đức ông Christian Langland, Công tước Jervaulx.”

[2] Tiếng Latinh, có nghĩa là “về thẩm tra liên quan đến người đần độn”. Nó chỉ việc kiểm tra người ta có bị đần độn không, do một ban hội thẩm tiến hành. Khi ban hội thẩm xác định một người là *purus idiota*, nghĩa là đần độn hoàn toàn, toàn bộ lợi tức từ đất đai của người đó cũng như việc chăm sóc người đó được nhà vua chuyển cho người khác.

Phu nhân de Marly nện cây gậy xuống sàn. “Lyndhurst...” bà vợ vĩ lên tiếng.

“Phu nhân,” giọng nói của Đại Pháp quan mang thông điệp cảnh cáo. “Xin cho phép tôi.” Lão tự ngồi xuống một cái ghế lớn gần lò sưởi, khoát tay về phía chiếc ghế kê đối diện mời phu nhân. Lão giơ bàn tay ra hiệu.

Viên thư ký vợ vĩ lượm đám giấy tờ vung vãi gần chân lão. Đại pháp quan nhận lấy, sắp xếp lại, giữ cái kính bị hỏng ở trên mũi mà không buồn đeo lên.

“Tôi đã kiểm tra Công tước về khả năng tự lo liệu công việc của mình. Tôi nhận thấy rằng ngài không thể nói hay viết tên mình. Ngài không thể đếm từ một đến hai mươi. Ngài có vẻ không nhận ra mẹ mình. Ngài không có phản ứng tích cực nào khi được đưa cho một cây nến để thắp sáng. Khi được yêu cầu đếm tổng một số tiền, ngài ấy quẳng chúng vào lửa. Đó là...” Lão cất cao giọng khi Phu nhân de Marly có ý định cắt ngang. “Đó là những tiêu chuẩn mà theo luật chúng tôi dùng để xác định *conpos mentis*^[3], thừa phu nhân.”

[3] Tiếng Latinh, có nghĩa là “trí óc tỉnh táo”.

Phu nhân de Marly từ nãy đã vươn người về phía trước. Bắt gặp ánh nhìn của Đại Pháp quan, bà bèn ngả người ra sau, cảm rướn lên. “Thưa ngài, đó là Công tước Jervaulx.” Bà ném về phía viên Đại pháp quan một cái liếc xéo đến sỏi đá cũng phải rúm lại. “Công tước... Jervaulx.”

Họ giống như hai người lớn tuổi trong một cuộc xung đột câm lặng, hai khối sắt đá lớn. Tất cả mọi người và mọi thứ còn lại đều yên lặng một cách kỳ quái, trừ ngọn lửa khe khẽ bập bùng giữa Phu nhân de Marly và Đại pháp quan. Một âm thanh quá đổi tầm thường, trong suốt lúc ấy, Jervaulx không hề cử động hay ngẩng đầu lên.

Đại pháp quan lật giở đồng giấy tờ của mình. Lão hắng giọng. “Thay mặt cho lệnh bà nữ công tước thừa kế xứ Jervaulx, chúng tôi có các ngài Tilgate, ngài Stoneham, ông Manning, ông Perceval, thống nhất và độc lập, vân vân, vân vân... kiến nghị tòa án... vân vân... trát *de idiota inquirendo*... phải, tôi nghĩ tôi không nhầm.” Lão liếc nhìn về phía một thành viên hội đồng. “Ông Temple, có một lỗi trong các tài liệu này. Đây không nên để là *de idiota*, mà là *de lunatico*^[4], như tôi đã thấy sau những xem xét của mình về Công tước.” Lão liếc nhìn cử tọa với ánh mắt thản nhiên. “Tôi thấy rất rõ ràng đây là một trường hợp rối loạn về tinh thần hơn là thiếu năng trí tuệ. Nếu các ngài có mong muốn sửa lại đơn kiến nghị và đệ trình lại, ông Temple, tôi tất nhiên sẽ tiếp nhận đơn vào thời điểm sau này.”

[4] Tiếng Latinh, có nghĩa là “mất trí”.

Maddy không thể hiểu vì sao Phu nhân de Marly lại tỏ ra hân hoan thế. Bà có vẻ coi việc trì hoãn kia như một chiến thắng hoàn toàn - và quả thật, những tiếng rì rầm phàn nàn kịch liệt của hai ông em rể lật tẩy nỗi thất vọng của họ. Trong khi Phu nhân de Marly chậm rãi lọc cọc rời bước ra xe ngựa đang đợi bên ngoài, Maddy nghe thấy một trong hai đức ông chồng cầu nhàu, “Chúa ơi, lại nửa năm nữa?” Giọng anh ta hơi to lên khi anh ta tóm lấy tay của viên luật sư. “Tài sản sẽ nát ra hết mất!”

Những kẻ còn lại suyt anh ta. Maddy đi qua họ trong đại sảnh. Các chị em và anh em rể của gã nhìn theo lưng nàng, dạt sang bên, dựa lưng vào tường. Maddy dừng lại ở đầu cầu thang.

Kẹp giữa Edward và Larkin, Jervaulx đi trước mặt hàng khán giả, bị trói gô, như thể gã là một tên tử tù bị dẫn tới pháp trường. Gã không có biểu hiện gì là quen biết bất kỳ ai gần đó, gã cơ hồ chỉ nhìn đường viền trên váy của các cô em bà chị khi đi qua. Chỉ cho tới khi đến chỗ Maddy gã mới ngược mắt lên - và khi nàng bắt gặp ánh mắt gã thì gã đã đi mất rồi.

Chẳng có gì trong ánh mắt ấy, không buồn bã, không giận dữ, không nhận biết. Gã nói rằng gã sẽ chết nếu bị tổng lại về nơi đó. Maddy nghĩ rằng gã đã chết rồi. Nàng đã chực đưa tay ra để chạm vào gã, nhưng không...

Không. Như thế tốt hơn. Tốt hơn là không để gã quay lại, tốt hơn là không để gã cảm nhận được giây phút này. Đại gia đình kia tụ tập thành hàng trong đại sảnh sau lưng gã, rì rầm với nhau. Maddy kéo váy, quay người khỏi gã, đi xuống cầu thang.

Trên một chiếc ghế luôn kê gần lò sưởi, Phu nhân de Marly ngồi ở buồng riêng của mình, vây quanh bà là những đồ gỗ sơn mài phương Đông. Có chút khoảng trống nào là có chùng ấy chai sứ men xanh và trắng, chai lớn chai nhỏ, có chai đơn giản, có chai lại được vẽ những con rồng kỳ quái và quái vật huyền thoại. Bà hít một hơi dài muối hít từ một trong những cái chai đó rồi mở mắt, xoay bình thuốc trong tay. “Cô Timms.” Bà nhìn Maddy chăm chăm. “Hiện giờ có một việc rất khẩn thiết là nó phải hiểu được điều ta sắp nói. Đó là lý do vì sao cô có mặt ở đây.”

“Tôi hiểu.”

“Oắt con ít giáo dục. Phải trả lời ‘thưa lệnh bà’ khi ta nói với cô.”

“Đó không phải là nguyên tắc chung của chúng ta,” Maddy bình tĩnh đáp.

Phu nhân de Marly nhướn mày. “Ta dám chắc đấy.”

Có vẻ hài lòng với lời nhận xét cay độc đó, bà chuyển sự chú ý sang Công tước. Gã đứng đó, bị cột trong găng trời, nhìn cả hai như một kẻ ngoài vòng pháp luật đang bị cùm xích. Phu nhân de Marly lại hít một hơi dài muối hít, rồi vẩy bình thuốc.

“Bỏ ngay đám... dây ra đi,” bà nói, như thể chính từ đó xúc phạm bà.

Maddy rất vui lòng làm vậy. Jervaulx đứng yên cho nàng cởi trời. Được thả rồi, gã nói lỏng nắm tay, xòe ngón tay ra, nhìn xuống từng bàn tay một. Rồi gã ngẩng đầu gật một cái với Maddy thay lời cảm ơn.

Phu nhân de Marly nện gậy xuống sàn để cả hai chú ý về phía bà. “Anh, chàng trai, biết chuyện gì diễn ra hôm nay không?”

“Chậm thôi ạ,” Maddy khuyên.

Bà phu nhân già nhăn mặt khó chịu. “Jervaulx!”

Gã nhìn bà.

“Nghe ta đây,” bà nói. “Hôm nay anh trượt rồi. Trượt.”

Hàm gã động đậy. Gã bắt đầu thở nhanh hơn, cố gắng nói. Với sự trợ giúp của Maddy, Phu nhân de Marly chờ đợi mà không cắt ngang gã.

“Vesta!” gã bật ra dữ dội. “Không... về. Chúa! Nếu yêu. Nếu...” gã tóm lấy cánh tay Maddy, đẩy nàng về phía bà bác. Gã giữ nàng chắn trước mặt mình. “*Nói.*”

Maddy cảm thấy ngón tay gã cắm sâu vào cánh tay nàng. Gã hơi run rẩy, găm gù trong cổ họng.

“*Nói,*” gã khẳng khẳng.

“Anh ta không muốn quay về Blythedale, thưa Phu nhân de Marly,” nàng nói. “Tôi tin rằng đó là điều mà anh ta muốn tôi nói với bà.”

“Thật là!” Phu nhân thậm chí chẳng buồn nhìn Maddy, chỉ ngó Công tước đằng sau lưng nàng.

Jervaulx rên lên một tiếng, đẩy Maddy ra. Gã sai bước đến tận cuối phòng. “Giết... giờ.” Gã quay lại phía họ, tóm lấy hai tay vịn khắc hoa văn chữ triện của một chiếc ghế mun kiểu Trung Hoa.

“Không... về.”

Phu nhân de Marly quan sát gã, khẽ gật đầu. “Phải về đó chứ. Mẹ anh muốn thế,” bà nói, với vẻ nhăn tâm thản nhiên đến mức buộc Maddy phải lên tiếng.

“Có lẽ bà sẽ cân nhắc...”

“Cô Timms!” Phu nhân de Marly quát.

Maddy im thít.

“Cô Timms, cô không hề đề cập đến việc nó có thể nói chuyện tinh táo.”

Phu nhân de Marly có cách khiến người ta cảm thấy có lỗi thậm chí vì tình hình sáng sủa hơn. “Thì thoảng anh ta nói chuyện,” Maddy đáp, “nhưng không thường xuyên.”

“Bao lâu một lần? Trong hoàn cảnh nào?”

“Tôi nghĩ là... khi anh ta giận dữ. Khi anh ta rất khao khát thứ gì đó. Khi đó là...” Nàng ngần ngừ. “Khi đó là điều quan trọng với anh ta.”

“Ta thấy rồi.”

Phu nhân de Marly đặt cả hai tay lên đầu cây gậy chống. Bà ngả đầu ra sau nhắm mắt lại.

“Jervaulx,” bà phu nhân già lên tiếng. “Anh sẽ quay về đó. Hiểu không?”

Gã giữ cái ghế. “Về?” Chỉ một từ đó, một từ khắc khoải đó.

“Phải.” Phu nhân de Marly mở mắt. Bà giáng cây gậy xuống sàn. “Trừ phi anh làm như ta bảo.”

Bà chống gậy tì người đứng lên. Công tước không cử động khi bà đi đến chỗ gã, váy lụa

cứng loạt soạt theo mỗi bước chân. Bà dừng lại, tì mạnh vào cây gậy chống. Họ nhìn thẳng vào nhau, cách nhau chiếc ghế bằng gỗ mun.

“Không về, Jervaulx. Không... về... *nếu...*” Bà ngược mắt nhìn sâu và mắt Công tước. “*Nếu anh đồng ý.*”

Mặt gã tối lại vì xúc cảm và lo lắng. “Đồng... ý?”

“Đồng ý kết hôn.”

Gã hơi nghiêng đầu. Maddy có thể thấy sự do dự.

“Cưới,” Phu nhân de Marly nhắc lại, rành mạch và đơn giản. “Cưới... bảo vệ tước hiệu... và không quay về. Ta sẽ lo.”

Mặt gã bùng bùng ngộ ra. Lĩnh hội và nhạo báng - một khoảnh khắc của tính ngạo mạn quý tộc, một công tước thuần túy, vẽ mếch lòng đáng ngạc nhiên trước sự rầy rà này - và rồi một sự lĩnh hội xa hơn, sự nắm bắt đầy đủ điều mà bà đề nghị. Gã buông ghế.

“*Được,*” gã bật ra.

Bất cứ thứ gì, âm tiết độc nhất đó tuyên bố. Bất cứ thứ gì để không phải quay về.

CHƯƠNG 14

“Ta đồng ý,” Maddy nhắc lại.

Những ngón tay của Công tước siết quanh tay cầm của con dấu nặng trĩu. Lại thêm một dấu triện in trên bàn thấm khi gã tì tay xuống trong nỗ lực phát âm. Suốt cả ngày nàng bị nhốt cùng gã trong thư viện này, nhắc đi nhắc lại những câu thủ tục của lễ cưới từ cuốn *Sách cầu nguyện Phổ thông*. Gã không một khắc nhìn vào những dấu triện hình phượng hoàng bất tận mà mình đã đóng lên giấy. Gã không một khắc rời mắt khỏi nàng. “Ừmmmm... *sồng y*,” gã cố nói.

“Ta... đồng ý,” nàng sửa lại.

Gã dán mắt vào nàng qua chiếc bàn. Sự tập trung cao độ làm đông cứng mọi nét con người trên mặt gã: gã là băng giá và bóng tối, mắt gã sâu thẳm như mùa đông sẫm xanh. Không âm thanh nào buột ra được.

Maddy lại nhìn xuống cuốn sách. Nàng xem lại một lần nữa tờ giấy ghi chú tên đầy đủ mà Phu nhân de Marly đã nhét vào dù đã thuộc lòng từ lâu. “Ta, Christian Richard Nicholas Francis Langland...”

“Christian Richard,” gã nói. “Christian Richard... nn... klas.” Gã nuốt nước bọt, nghiêng chặt răng. “Fra... Lang.”

“Nhận...”

“Nhâ,” gã nói, nửa rên rĩ.

Nàng vẫn đọc tiếp như thể gã đã nói thành công mặc dầu có vẻ là gã sẽ chẳng bao giờ làm

được. Phu nhân de Marly giao nhiệm vụ này cho họ từ bữa sáng, và giờ, sau bữa tối và bữa khuya, Maddy gần như đã tuyệt vọng.

Nàng liếm môi, thở ra nhẹ nhàng, và đọc lại. Một chút ê a mệt mỏi len vào giọng nàng. “Nhận *nàng Anne Rose...*”

“Nhận *nàng Anne Rose...*”

Gã nói thật rõ ràng. Sự trôi chảy bất ngờ ấy khiến Maddy ngẩng phắt lên. Cả hai đều ngạc nhiên, Công tước nom cũng có vẻ bàng hoàng với thành công này không kém nàng.

Nàng mỉm cười. “Đó!”

Gã cười ngoác miệng, xúc động vì thành tựu vừa đạt. “Nhận *nàng Anne Rose...*” gã nhắc lại, gật đầu theo mỗi trọng âm.

“Nhận *nàng Anne Rose Bernice Trotman...*”

Nụ cười của gã biến mất, gã nhíu mày, lắc đầu. “Nhận *nàng Anne Rose...*”

“Ber-*nice Trot-man.*”

“Nhận *nàng Anne Rose Bernice Trotman...*”

“Phải!” Nàng vươn người tới. “Ta...”

Gã cắt ngang lời nàng, đọc theo nhịp điệu gật gù. “*Christian Richard Nick’las Langland. Christian Richard Nick’las Langland. Ta... Christian Richard Nicolas Langland.*” Gã đẩy ghế lại, lao ra khỏi ghế. “Ta Christian Richard Nicolas Langland. Langland. Christian. Ta Christian Richard Nicolas Francis Langland. Langland!” Gã cất lên tiếng cười chiến thắng khản đặc. Gã chộp lấy con dấu, ấn nõ xuống bàn thắm nhịp với mỗi từ. “Ta *Christian Richard Nick’las Francis*

Langland!"

Niềm phấn khích hưng bạo của gã khiến nàng hơi sợ. Maddy đóng sách lại. "Có lẽ hôm nay tạm dừng ở đây thì hơn."

"Không!" Gã đi vòng qua bàn, giật lấy cuốn sách khỏi tay nàng trải ra trên bàn. "Bé-Maddy! Nhận *nàng Anne Rose Bernice Trotman...*"

Nàng ngần ngừ. Gã tóm lấy bàn tay nàng, ghì siết, khiến nó phát đau trong tay gã.

Maddy gật đầu. Gã buông nàng ra. Nàng cúi đầu xuống cuốn sách cầu nguyện. "... làm vợ." Có vẻ khó mà ghép vào vần điệu. Nàng phải cố gắng ép nó vào một nhịp chẳng hề tự nhiên. "Làm vợ."

"Làm vợ."

Nàng nghĩ rằng chừng đó là đã gần đủ. "*Và hứa sẽ giữ lòng chung thủy...*"

"*Và hứa sẽ giữ lòng chung thủy...*"

Từ ngày hôm nay trở đi, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh tật cũng như lúc mạnh khỏe - và bất cứ điều gì nữa trong lời thề hôn phối và Giáo hội Anh quy định còn phải Giáo hữu chẳng mấy tán đồng, những dòng chữ được uốn thành nhịp điệu nặng nề, đơn giản mà gã có thể nhắc lại. Lời của gã còn lâu mới đạt chuẩn, gã cứ lú lú nhú nhú các âm tiết không thực sự phù hợp với nhịp điệu, nhưng sự tiến bộ khiến gã vui sướng. Gã rảo bước trong phòng, gật đầu theo nhịp điệu, khẳng khẳng đòi nàng đọc đi đọc lại từng dòng để nhắc lại.

Cuối cùng gã tới đứng sau lưng nàng, tay gã đặt lên vai nàng, tự mình nhắc lại cả đoạn. "Ta đồng ý. Ta Ta *Christian Richard Nick'las Francis Langland*. Nhận *nàng Anne Rose Bernice Trotman*. Làm vợ. Và *hứa sẽ giữ lòng chung thủy*. Từ ngày *hôm nay* trở. Khi *thịnh vượng* cũng như lúc *gian nan*, khi *bệnh hoạn* cũng như lúc *mạnh khỏe*. Để *yêu thương* và tôn trọng neng. Mọi *ngày* suốt *đời* ta." Những ngón tay của gã cũng gõ theo nhịp lời. "*Theo* luật linh thiê... của Chúa. Và ... ta *thề nguyện...* nàng... Troth... của ta. Ha!" Gã siết vai nàng, rõ ràng là tự hào thấy bản thân

đã vượt qua được những dòng cuối cùng đầy khó khăn.

Maddy nghiêng đầu sang bên, vành mũ trùm khiến nàng không nhìn thấy gã. Nàng cũng không cố nhìn, không hẳn vậy. Mũ trùm của nàng ở đó, rất thực tế và đầy tính phòng vệ, giúp nàng chống chọi khỏi niềm hứng khởi của một người đàn ông, khỏi nụ cười tươi tắn đẹp đẽ và đôi mắt trời đêm sâu thẳm của gã.

Gã thuộc về thế giới phạm tục này, gã sẽ được một linh mục làm lễ gắn kết với một con chiên của thế giới phạm tục này. Gã sẽ cưới vợ, và gã sẽ không quay về Blythedale.

Với một cử chỉ mau mắn, nàng đóng sập cuốn sách. Nàng đứng dậy, tách khỏi cái đụng chạm của gã. “Tôi sẽ đi báo với Phu nhân de Marly rằng anh đã nói được phần lời thề của mình.”

Nàng lập tức được Phu nhân de Marly triệu vào. Trong lòng phu nhân là một chiếc khay phục vụ bữa ăn khuya ngay tại giường, được tôn lên bởi những con chim và hình thù phương Đông đẹp lộng lẫy trong căn phòng kiểu Trung Hoa. Maddy đứng đó, hai bàn tay đan vào nhau.

“Vậy cô tin rằng nó làm được.” Phu nhân de Marly hỏi, cắn một miếng bánh mì và nhấp một ngụm trà.

“Nếu luyện tập thêm, anh ta sẽ khá hơn.”

“Sáu tháng, cô Timms. Sáu tháng, đó là những gì Lyndhurst cho chúng ta. Và ta cũng không nên quá trông mong là được như vậy, mặc dù luật sư có tư vấn với ta rằng việc sửa chữa lại đơn kiến nghị khó mà nhanh hơn soạn từ đầu.” Bà thả rơi chiếc thìa xuống khay tạo thành một tiếng xoảng bất cần. “Chúng ta không thể ngồi đó đợi nó khá lên. Tốt nhất là để ván đóng thuyền và để đứa con gái mang bầu. Ta không muốn có câu hỏi nào về tính hợp pháp. Cô hiểu sự khẩn cấp của tình huống này chứ?”

“Đám cưới của anh ta, ý bà là vậy ạ?”

“Người thừa kế của nó, cô gái ạ. Nó không có người thừa kế. Đáng lẽ nó phải làm cái việc

đó nhiều năm trước, như bất cứ người đàn ông có đầu óc nào, nhưng ả mẹ ngu độn của nó chẳng tích sự gì ngoài việc quấy rầy nó mỗi phút giây trong cuộc sống là phải thay đổi và lấy vợ, và kết cục tất nhiên là trời đánh nó cũng không chịu bước đến ban thờ. Nó miệt thị ả bằng mọi cách có thể. Không phải ta đổ lỗi cho nó về điều đó, nhưng chỉ một tên đầu đất ích kỷ với ảo tưởng về sự bất tử mới để tước hiệu không được đảm bảo như thế. Như ta từng nói thẳng vào mặt nó rồi đấy, nó đúng là cái kiểu ấy. Và giờ thì đấy...”

Giọng bà bắt ngờ rung lên. Bà ngừng nói. Tuổi tác dường như đột ngột ập xuống bà, bỏ bà lại đó đầy yếu đuối: bà sờ soạng tìm tách trà, uống một hơi dài run rẩy. Chiếc tách kêu loảng xoảng khi bà đặt xuống.

Trong một lúc, bà dờ dẫm nhìn vô định, rồi khịt mũi khìn khịt. “Ừm, dù sao đi nữa, giờ thì nó thành... thứ đứng trước mặt ta đây,” bà nói tiếp, với sự rành mạch sắc sảo đã lấy lại được sức mạnh trong từng câu nói, cứ như khi nói ta điều ấy ra là bà đã thống trị được nó vậy, “thứ gì giành được là chúng ta phải giành lấy. Tước hiệu Công tước sẽ được trao lại cho triều đình nếu không có người thừa kế hợp pháp. Đó chính là vấn đề cấp bách ở đây, thưa quý cô. Nó không có người thừa kế. Một kẻ điên độn không thể cưới vợ, đúng chưa? Tương tự với một người đàn ông bị xử là mất trí. Nếu chúng ta không thể thành thân cho nó trước khi nó bị tuyên bố là không đủ năng lực hành vi - vậy là thua trắng.”

Maddy chỉ im lặng và hơi choáng váng. Nàng nghĩ rằng Phu nhân de Marly không đánh giá cao một bài thuyết giáo về sự phù phiếm của những thứ trần tục như địa vị công tước, nhưng bắt cháu trai mình phải kết hôn, đe dọa anh ta bằng Blythedale, thì có vẻ trái đạo lý.

“Nhưng... Anne Trotman?” Nàng rụt rè hỏi. “Liệu cô ấy có tự nguyện lấy anh ta không?”

“Nó là Công tước Jervaulx, cô gái ạ.”

“Dù là vậy...”

Phu nhân de Marly khua chén rõ to trên khay. “Một tháng trước, cha con bé và ta đã đi đến thỏa thuận. Gia đình đó thuộc tầng lớp quý tộc nhỏ. Họ có quan hệ từ xa xưa với Công tước Rutland nhưng không trực hệ. Ông Trotman vừa được cử làm nghị sĩ cho một thị xã vớ vẩn nào đó ở Huntingdon. Của hồi môn của con bé có mỗi mười nghìn bảng, trái ngược với thứ ta nghĩ cô cũng phải thừa nhận là một khoản thừa kế hậu hĩnh năm nghìn hai hằng năm khi làm vợ

công tước. Ta tin rằng cô Trotman sẽ coi mình là quý cô may mắn nhất đời.”

“Cô ấy không biết.”

Phu nhân de Marly bỗng trở nên hứng thú với bánh mì, bà cắt một miếng với sự chính xác cao độ. “Nó biết là thằng bé bệnh. Cha mẹ nó và ta thấy không cần thiết phải nói quá nhiều cho nó biết. Đầu óc non trẻ dễ có xu hướng tưởng tượng thái quá.”

“Phu nhân de Marly, đây không thể là một cuộc hôn nhân trung thực trước Chúa.”

“Xác láo.”

“Tôi chỉ nói đúng sự thực thôi.”

“Láo xược và tầm thường. Một cuộc hôn nhân trung thực trước Chúa ư! Một lễ cưới ở nhà thờ Anh quốc - cô còn muốn trung thực trước Chúa đến thế nào nữa? Vợ vắn, nhãi con. Còn ý định thấp kém nào mà cô định huyền thuyên nữa? Kéo nhau đi chẳng cần lễ lạt gì chẳng? Hay chúng nó nên làm lễ trên giường như bọn đầy tớ quê mùa thường làm? Nhảy qua một cái chối thay cho lời thề? Quả là một đám cưới trung thực. Cô chả biết gì hết.”

“Tôi biết rằng không sự thật nào có thể được tạo bởi địa vị cao và sự dối trá.”

Phu nhân de Marly ném con dao bạc xuống. “Con nhãi láo xược! Cô gọi ta là kẻ dối trá?”

Maddy thở một hơi bướng bỉnh. “Bà hiểu rõ trái tim mình mà.”

“Và cô sẽ phải cố mà nhớ lấy, nhãi ranh. Đủ những lời lẽ dị giáo huyền thuyên rồi đấy. Nó là công tước. Con bé sẽ là nữ công tước. Ta không thấy không thể có cản trở nào cả. Ta chỉ thấy một vấn đề, ấy là có lỗi nào đó trong huyết thống, nhưng hàng thế kỷ qua trong phả hệ của thằng bé không có trường hợp diên khùng hoặc điên độn nào - bỏ qua con ngỗng ngu ngốc là mẹ nó. Cô nên tin rằng ta đã kiểm tra. Và ông Trotman cũng vậy, nếu ông ta có đầu óc.”

Maddy cảm thấy khổ sở. “Khi phát hiện ra, cô ấy sẽ không chấp nhận. Cô ấy sẽ khiến anh ta thấy nhục nhã.”

“Con bé sẽ không làm vậy đâu!” Phu nhân de Marly quả quyết. “Cô Timms, ta đồng ý rằng cô là một cô gái rộng lượng, nhưng để ta nói thẳng tuột ra giống cô. Vốn cô không thích hợp với cung cách của chúng ta. Cô Trotman sẽ là một nữ quý tộc. Cô ta sẽ có nhà của chính mình - ngôi nhà này. Người hầu riêng, lui tới những chỗ quyền quý nhất ở mảnh đất này, giàu có vượt quá khả năng tiêu pha của cô ta. Bằng mỗi thông gia này, tiền đồ chính trị của cha cô ta, không, tương lai toàn bộ gia đình cô ta, sẽ được đảm bảo. Đối lại tất cả những điều đó, cô ta chẳng phải làm gì cho thằng bé ngoài đúng nghĩa vụ của mình. Cha mẹ cô ta hiểu điều này, đúng như họ có thể hiểu. Bất kể cảm xúc tức thời của cô ta là gì, ta được đảm bảo rằng cô Trotman, sau khi suy xét kỹ, có thể được cho thấy những lợi ích của cuộc hôn nhân này.”

“Còn Công tước?”

“Công tước không còn là vấn đề của cô nữa.”

“Nhưng... nếu có người thừa kế rồi thì sao? Có thể cô ấy sẽ muốn anh ấy bị tống cổ đi ngay.”

“Cô thử thách sự kiên nhẫn của ta đấy, cô Timms. Cô nghĩ vì sao ta chọn đứa con gái đó? Nó đủ vâng lời. Đám anh em rể của thằng bé đừng mong điều khiển. Mẹ thằng bé cũng vậy. Cô Trotman đủ hiểu ai đã làm việc này cho cô ta.”

Maddy đứng lặng thinh, vẫn kẹt trong nỗi lo sợ dị thường cho tương lai của gã.

Phu nhân de Marly nhìn nàng. “Cô Timms,” bà nói, bằng giọng êm ái hơn. “Nó là đứa con trai còn sống sót cuối cùng của em trai ta. Nó là người cuối cùng trong gia đình mà ta hiểu được. Chừng nào cô chưa có chồng của mình, con của mình, và dòng dõi của riêng mình, cô chưa thể hiểu được điều đó có nghĩa gì đâu.”

“Nếu bà yêu thương anh ta, bà sẽ không bao giờ gửi anh ta về lại đó.”

Bà nhướng đôi lông mày kẻ vẽ. “À, nhưng ta không nói với cô là ta yêu thương nó. Ta nói rằng ta hiểu nó. Nó kết hôn, thừa cô, hoặc quay về đó. Ta thề đấy. Và vậy nên cô cố mà thuyết phục nó.” Bà ngả người lên gối. “Hãy đảm bảo rằng nó có thể đọc lời thề cho tốt, cô gái, nếu cô quan tâm xem điều gì sẽ xảy đến với nó. Giờ thì bung cái khay này đi, để ta còn chớp mắt.”

...

Khi Maddy vào phòng khách cùng Jervaulx, tất cả đều đã có mặt, nhà Trotman, Phu nhân de Marly và nữ công tước. Phu nhân de Marly không đứng lên khỏi ghế mà nói, “Jervaulx... đây là ông và bà James Trotman.”

Người cha, một quý ông đáng chú ý, đầy sinh lực với đôi má ửng đỏ, lập tức tiến tới. Ông ta chìa tay ra.

Jervaulx liếc nhìn bàn tay rồi khuôn mặt người đàn ông và khẽ gật đầu. Bàn tay của ông Trotman rút xuống.

“Thưa ngài.” Ông ta đáp lại bằng cách cúi gập đầu trang trọng, nhanh chóng lấp đầy không khí kỳ quặc. “Tôi rất vinh hạnh. Xin phép cho tôi được giới thiệu vợ mình...” Ông ta hơi nghiêng đầu. Vợ ông ta, khá xinh đẹp và nhỏ nhắn, khẽ nhún gối chào. “Và đây... đây là con gái tôi, Anne.” Với một cái khoát tay đầy dáng vẻ người cha, ông ta ra hiệu cho con gái. “Annie, đừng đứng gục đầu phía sau mãi thế con. Hôm nay con bé hơi then thùng, có lẽ ngài sẽ tha lỗi cho nó trong hoàn cảnh này, thưa ngài. Con yêu, lại đây ra mắt Công tước nào.”

Anne Trotman tuân lời, rời vị trí bên cạnh mẹ, mặt vẫn cúi gằm. Khi đến chỗ cha, cô ta thoáng đưa mắt lên rồi lại nhìn xuống, nhún gối rất thấp. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Maddy có thể thấy cô gái còn trẻ đến mức nào, mặt cô ta lúc này trắng bệch không kém gì Phu nhân de Marly nhưng đôi má ửng màu táo đỏ như cha mình, nét hồng hoảng sợ trên khuôn mặt hơi quá tròn để coi là diễm lệ nhưng nom vẫn rất xinh xắn. Tóc vàng, váy màu táo xanh với ruy băng và đăng ten trắng, nom cô ta giống con cừ non sợ hãi bên Jervaulx uy mãnh như con sói đen tuyền.

Maddy nhìn gã sẫm soi cô gái, mái tóc được uốn cẩn thận, tay áo phồng lên, cái eo nhỏ xíu của cô ta. Quá trẻ, Maddy thầm nghĩ - cô ta chưa thể tới mười bảy tuổi.

Công tước khá dửng dưng. Gã đáp lại cái nhún mình của cô gái bằng động tác hơi cúi đầu với vẻ lịch sự từng trải và hoàn hảo không chê vào đâu được. Gã đứng thẳng, vẫn quan sát cô ta dưới hàng mi dài.

“Một cô gái rất tốt, con có nghĩ vậy không Christian? Một cô gái mộ đạo.” Nữ công tước bồng bênh lướt tới. “Bà Trotman và con gái đều hoạt động tích cực trong Hội Xây dựng Nhà thờ đây.”

Phu nhân de Marly tóm lấy cây gậy ráng sức đứng lên. “Ta tin rằng ông Trotman đã bày tỏ mong muốn được xem thư viện,” bà tuyên bố. “Vậy chúng ta hãy để đôi bạn trẻ vui vầy với nhau. Cô Timms, cô sẽ ở lại. Nếu cần đồ ăn thì rung chuông gọi.”

Maddy vui với nhiệm vụ nhỏ này vì nó khiến nàng có việc mà làm. Phu nhân de Marly đánh bại việc lần chần muốn ở lại của nữ công tước bằng việc khẳng khẳng rằng bà cần cô em dâu đỡ ra cửa, còn hai người nhà Trotman thì hoàn toàn sẵn lòng xếp hàng bước ra. Khi họ đi qua, Công tước gật đầu với mỗi người một cái, khoe miệng gã cong lên sắt đá.

Cửa đóng. Jervaulx quay người đi về phía cửa sổ. Gã đứng đó, nhìn đăm đăm ra ngoài.

Cô gái vẫn đứng yên, má đỏ bừng, hai tay đan chặt vào nhau và dán mắt xuống sàn nhà.

“Cô muốn ngồi không?” Maddy hỏi, thấy mình đang cư xử như chủ nhà.

Anne Trotman lén nhìn nàng. Cô gái liếc nhanh về phía Công tước rồi lập tức quay đi. “Vâng,” cô ta nói, hầu như chỉ thầm thì.

Maddy kê hai chiếc ghế gần lò sưởi và đặt một chiếc cho chính mình lùi lại sau một chút. Cô gái lập tức chực đến chiếc kê ở góc xa hơn một chiếc kia.

“Xin mời,” Maddy kiên quyết nói, chắc mẫm rằng Jervaulx và vị hôn thê của mình nên hiểu về nhau trước khi gấn bó cả cuộc sống sau này với nhau. “Mời ngồi vào chỗ này. Cạnh lò

sưởi.”

Anne Trotman ngần ngại ngồi lên chiếc ghế mà Maddy mời. Cô ta ngồi thẳng, mặt cúi thấp, tay siết thành hai nắm đấm trắng bệch. Maddy ngược nhìn Jervaulx, người chỉ đáp lại nàng việc điệu cười nửa miệng mỉa mai. Nàng cau mày với gã, hất cằm ra hiệu cho gã ngồi vào ghế kia. Gã nhướng mày vẫn đứng đứng ở nơi đang đứng, lạnh lùng thách thức, một sự từ chối hoàn toàn với bất kỳ bốn phận nào.

Maddy ngồi xuống chỗ của mình. Nàng phải hơi rướn người tới để ngắm nhìn dung mạo của Anne Trotman. “Tôi là Maddy Timms,” nàng nói.

Cô gái gật đầu. Cô ta ném về phía Maddy một cái liếc nhìn dữ dội rồi lại hạ ánh mắt xuống đùi.

Ơn Chúa, trà được đưa tới. Trong một lát, không khí dịu đi khi Maddy rót trà và hỏi han về sữa, đường. Cô gái trẻ không động đến một miếng.

“Tôi e là tôi... không ăn được,” cô ta nói giọng nhỏ xiu.

Maddy chuẩn bị một tách trà mang tới chỗ Jervaulx. Gã tựa vào rèm cửa, nhận trà nhưng không động tới.

Nàng quay lại ghế của mình. Bầu tĩnh lặng ngọt ngào cứ trải ra mãi. Maddy thấy hối hận vì thiếu vốn chuyện phiếm.

“Công tước rất mê toán học,” cuối cùng nàng nói.

Cô gái nhìn nàng như thể nàng vừa nói tiếng của một nước châu Phi xa xăm nào đó.

“Anh ta và cha tôi đã phát triển một môn hình học mới,” Maddy bướng bỉnh nói tiếp. “Họ đã được toàn cử tọa đứng dậy hoan hô tại Hiệp hội Giải tích. Cô có ưa toán học không, Anne Trotman?”

Cô gái chớp mắt. “Không hề.”

“Tôi có thể đưa cho cô vài cuốn sách về chủ đề này. Chắc hẳn tìm hiểu về sở thích của nhau là niềm vui của những cặp hôn phối, nhỉ? Bản thân tôi thì thích làm vườn. Cô thích làm gì?”

Anne Trotman liếc môi. “Đi vũ hội,” cô nói. “Và khiêu vũ. Mặc dù... tôi chưa từng tới dự vũ hội nào. Tôi vẫn chưa ra ngoài. Mẹ nói... rằng giờ tôi nên ra ngoài khi...” Cô ta liếc nhìn nhanh về phía Công tước rồi lại quay đi. “Sau chuyện đó.” Cô ta hơi ngẩng đầu lên. “Tôi sẽ được giới thiệu ở triều đình, diện y phục xa tanh và có đoàn tùy tùng. Tôi sẽ được cài lông vũ trên đầu, cả kim cương nữa.”

Maddy đứng dậy. Nàng đi nửa đường tới chỗ Jervaulx, dừng lại nói rõ ràng. “Anne Trotman thích khiêu vũ ở vũ hội.”

Gã thôi trầm ngâm ngắm nghía tách trà của mình, ngược mắt lên.

“Nhảy,” Maddy nhắc lại. “Anne Trotman thích nhảy. Cô ấy thích các buổi khiêu vũ.”

Jervaulx nhướng mày với vẻ ngạc nhiên cường điệu về thông tin này.

Maddy quay lại chỗ cô gái trẻ bên lò sưởi. “Công tước... khá là mệt. Nếu cô nói chuyện thật chậm và rõ ràng, anh ta có thể chuyện trò với cô.”

“Ông ta điên, phải không?” Anna Trotman đột ngột trở nên đầy kích động. “Hôm qua em gái ông ta ghé qua, chị ấy kể rằng ông ta đã suýt giết chết người hầu!”

“Anh ta không điên.”

Cô gái đang run rẩy. Cô ta hỗn hển kêu lên, “Họ đã đưa ông ta vào nhà thương điên! Ông

ta đã bị xích lại. Đúng không?”

Maddy mím môi.

“Là sự thật!” Anna Trotman thả rơi tách trên khay và đứng phắt dậy, quay về phía Maddy. “Tôi có thể thấy điều đó trên mặt cô!” Cô gái nhìn về phía Jervaulx. “Thật tửm. Tôi không muốn trò chuyện với ông ta. Tôi không muốn ông ta chạm vào tôi!”

“Vậy đáng lẽ cô không nên đồng ý cưới anh ta,” Maddy lặng lẽ nói.

Anne Trotman dứt cái nhìn khỏi Jervaulx. “Mọi người đều nói tôi phải cưới.”

Maddy không thể ủng hộ việc trái lời, cũng không thể tranh cãi về sự sáng suốt của cha mẹ cô gái, như thế là xấu xa. Nàng chỉ có thể hy vọng rằng đứa trẻ sẽ tìm thấy con đường của chính mình trong Ánh sáng.

“Tôi phải đồng ý. Tôi sẽ là nữ công tước,” cô gái nói. “Một nữ công tước.”

Jervaulx mỉm cười, một cái nhếch mép khinh bỉ. Gã rời cửa sổ, đi qua Maddy, chơi trò săn đuổi thú vui với Anne Trotman trong khi cô này lùi lại, đôi má đào rực màu hồng ngọc nổi bật trên nền da trắng nhợt.

“Đừng!” Cô ta lùi đến sát một cái bàn mạ vàng. “Đừng động vào tôi! *Cô Timms!*”

Công tước nắm chặt lấy cằm cô gái giữa các ngón tay gã. Gã kéo cô ta nhìn lên mặt gã, giữ nguyên trong khi cô ta thở hồng hộc giữa cơn hoảng loạn tột độ. Gã chạm vào cô ta, xòe bàn tay trên dải thắt lưng rộng của cô ta, ngón tay khỏe khoắn sẫm màu trên nền xa tanh trắng. Lòng bàn tay gã xộc lên khám phá bừa bãi với một sự đòi bại rõ ràng, bỏ qua tất cả những nếp xếp hay đăng ten viền lấy ngực cô ta.

Khi cô ta cố gắng trượt sang bên cạnh, gã tóm lấy cánh tay cô ta. Gã áp sát người cô ta, toàn thân thể gã là một rào chắn ép chặt cô. Cô gái vẫy vùng, thở dốc.

“Ông thật khiếm nhã!” cô ta gào lên. “Buông tôi ra!”

Mặc cho sự căng thẳng của cô gái, gã vẫn giữ chặt cô ta. “Thích... thì... *chạm*.”

Sự rời rạc tàn bạo trong từ ngữ của gã khiến cô gái cứng đờ. Cô ta nín thở, đờ đẫn nhìn gã như một con vật bị hóa đá. Maddy đứng dậy.

“Jervaulx,” nàng nói.

Gã buông Anne Trotman ra. Cô ta lật đật tránh sang bên, phải lấy phải để váy lụa và ruy băng như thể vừa bị lăm bẩn. Với một cái liếc nhìn điên cuồng, không lời về phía Maddy, cô gái nâng váy lên lao khỏi căn phòng. Cửa đóng sầm lại.

“Anne Rose Bernice Trotman.” Năm tay phải của gã xòe ra nắm lại theo nhịp điệu. Gã liếc nhìn nàng dưới hàng mi tăm tối.

“Anh cố tình dọa cô ta.”

“Chó cái,” gã nói rõ ràng. Một nụ cười xấu xí cong lên trên môi gã. Gã với tay tới bệ lò sưởi nhặt bức tượng sứ hình một cô gái trẻ lên. Gã thả nó trên nền lò sưởi. Maddy giật mình vì tiếng sứ vỡ, nàng liền bước tới một bước để ngăn gã khi gã với tới bức khác trong bộ.

Bức tượng thứ hai va vào nền đá vỡ tan. Gã nhặt bức thứ ba, giữ nó trong tay, trêu chọc nàng. Maddy tạm dừng lại.

Gã thả rơi pho tượng. Nó vỡ thành từng mảnh nhỏ văng lên rơi xuống chân nàng.

“*Của tôi*,” gã nói. “Phá.” Gã quét mắt quanh căn phòng trang trí lộng lẫy. “Phá *hết*.”

Maddy quay đi. “Tốt! Anh là Công tước! Anh có thể phá hết!” nàng quay đầu nhìn gã. “Và giờ cô ta sẽ không cưới anh, và anh sẽ quay về đó.”

“*Anne Rose Bernice Trotman*,” gã cười nhạo, đá mũi giày vào những mảnh vỡ.

“Họ sẽ đưa lại anh về đó.” Giọng nàng ngân lên vì xúc cảm. “Về!”

Điều đó thu hút được sự chú ý của gã. Gã nheo mắt lại. “Không.”

“Không dám cưới. Về.”

Gã càu nhàu. “Không... dám...?”

Maddy hất tay về phía cửa nơi vị hôn thê của gã vừa chạy đi. “Giờ cô ta sẽ không cưới anh!”

Trong khoảnh khắc dài lưỡng lự, gã nhìn xoáy vào mặt Maddy... và rồi đột nhiên cười phá lên. “Không?” Gã lắc đầu ngời ửng ra một chiếc ghế chân mạ vàng. “Điên... tởm... *chạm!*” Gã làm vẻ mặt khiếp sợ, xua tay về phía trước như Anne Trotman làm ban nãy. Gã lại phá lên cười cay đắng. “Bé-Maddy. Nghĩ không... cưới?”

Nữ công tước tới chỗ Maddy trong phòng thay đồ trang trí rộn rịp ngay khi nàng vừa dùng bữa khuya xong. Nữ công tước đề nghị họ cùng quỳ xuống cầu nguyện. Trong một bài diễn văn dài, bà cảm ơn Chúa về cô Anne Trotman và bác sĩ Timms cùng các cộng sự là Larkin và cô Timms, người với sự cho phép của đấng Tạo hóa nhân từ mà thiếu nó thì mọi nỗ lực của con người đều sẽ thất bại, đã đưa con trai bà trở lại con đường hồi phục.

Maddy nhận ra rằng đó có thể được coi như một ghi nhận cá nhân với nàng, điều khiến nàng cảm thấy không thoải mái và hổ thẹn. Sau câu Amen cuối cùng, trong khi nữ công tước ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trng phòng, Maddy từ bên chiếc giường nhỏ đứng lên ngồi xuống mép giường.

Nữ công tước đặt hai tay lên đùi. “Cô Timms, ta đã có cuộc trao đổi khá dài với anh họ của cô, và ta không hề dẫn đo bày tỏ với cô rằng ta thấy buồn khổ khi con trai ta bị tách khỏi sự chăm sóc của Blythedale. Ta nghĩ rằng hẳn cô biết ai phải chịu trách nhiệm về việc này, nhưng chúng tôi sẽ không nói chuyện đó thêm nữa. Giờ ta nói cô nghe đây, như ta đã nói với bác sĩ Timms, rằng ta coi toàn bộ hoàn cảnh này là một trường hợp thực nghiệm.” Ngón tay bà không ngừng động đậy như đang dạo lướt trên những phím đàn. “Công tước nên kết hôn, việc đó không còn nghi ngờ gì. Đó là lý do duy nhất khiến ta cho phép kế hoạch này tiếp tục. Nhưng nếu có tái diễn nhỏ nhất nào của sự mất kiểm soát thì bác sĩ Timms tin tưởng, cũng như ta, rằng con trai ta nên được đưa trở về dưỡng trí viện. Ta nói với cô điều này vì theo kế hoạch cô sẽ ở lại với chúng ta trong suốt đám cưới - có lẽ thậm chí ít lâu sau đó. Ta tin rằng cô Trotman đã yêu cầu cô không rời đi cho tới khi cô ấy được tư vấn kỹ càng, điều mà ta nghĩ rằng chúng ta có thể đồng ý là rất khôn ngoan từ phía cô ấy. Cô ấy có vẻ là một cô gái kiên định ở tuổi mình, một nữ tín hữu Thiên Chúa giáo ngoan đạo. Tất nhiên, ta chưa bao giờ nghĩ rằng... vợ của con trai ta...” Bà mím môi lại. “Gia cảnh cô ấy không hẳn ai cũng có thể mừng tượng được, nhưng chúng ta phải tự thấy may mắn khi tính tới điều kiện hiện tại. Cô Timms, ta không thể kể hết với cô có bao nhiêu đêm ta đã cầu nguyện rằng nó sẽ nhận ra sai lầm trong cách sống của mình. Ta không thể kể hết với cô...”

Tiếng bà ngắt lịm đi. Maddy ngồi lặng lẽ. nữ công tước cúi đầu, những giọt nước mắt âm thầm lăn trên má bà. Rồi bà đột ngột đứng dậy đi tới cánh cửa dẫn ra hành lang.

“Bác gái của nó...” bà nói, không quay mặt về phía Maddy, “... Phu nhân de Marly chỉ nghĩ về tước hiệu, nhưng ta biết từ tận đáy lòng mình là còn quá sớm. Nó nên trở lại đó. Ta thực lòng nghĩ rằng sẽ như vậy. Blythedale cung cấp phương pháp điều trị đạo đức tốt nhất. Nó nên được các cô chăm sóc ở đó. Có lẽ... với sự giám sát của bác sĩ Timms... nó có thể thăm vợ khi thích hợp.” Bà giữ tay nắm cửa và quay lại. “Như vậy sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.”

“Phu nhân de Marly hứa điều khác với anh ta,” Maddy nói.

“Ồ,” nữ công tước đáp, “chúng ta sẽ xem. Chúng ta sẽ xem. Cô có nhiệm vụ thông báo cho ta tình trạng tinh thần nó, cô Timms. Phu nhân de Marly có ý riêng của mình, nhưng ta mới là mẹ nó. Ta hiểu điều gì tốt cho nó hơn bất cứ kẻ nào. Ta cảm thấy rất chắc chắn rằng ta có thể khiến cô Trotman đồng ý với ta sau khi chúng thành thân. Khi ấy, đó sẽ là quyết định của con bé. Thậm chí cả Phu nhân de Marly cũng phải công nhận như vậy. Và cô Trotman là một cô gái tốt, kiên định như thế.”

...

Christian đứng đó, để mặc người ta trang hoàng gã chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới: lễ phục bằng nhung nâu sẫm, khuy bạc, áo gi lê dài tô điểm bởi những họa tiết nặng nề. Quần bó, áo đuôi tôm thêu - và nổi lên trên tất cả là dải băng cấp tước Garter^[1] xanh lơ cùng ngôi sao bạc biểu trưng cho địa vị gắn trên ngực gã. Phong kiến cổ lỗ, từ đầu đến tận đôi móc khóa giày bằng kim cương.

[1] Cấp tước cao nhất trong hàng hiệp sĩ Anh.

Maddy đã sai. Cô gái quá khao khát trở thành nữ công tước.

Tên điên mất trí ghê tởm. Một kẻ được xác nhận là điên, bị xử và treo cổ: giờ gã là của họ, gã không hề tồn tại. *Lột trần siết cổ cắt bỏ - bất lực - chết!* - nhưng gã không thể nghĩ về điều ấy - sự sỉ nhục vẫn thiêu đốt gã, bùng bùng phả hơi nóng rát và tủi hổ trên da thịt gã.

Ả không muốn gã chạm vào ả, phải không? Trong khi ả chỉ là loại bê non ngu ngốc mà gã coi khinh nhất, váy vóc ngợp ren, đầu óc rỗng tuếch, ra vẻ đoan trang khi nháy nhót trong vũ hội và ngắt đi trước vài lời bóng gió.

Ả là định mệnh của gã, đã luôn là như thế.

Gã hiểu bác gái mình. Đây là vấn đề gia đình, một thương vụ máu lạnh đã vượt khỏi phạm vi thiên hướng cá nhân của Christian - nó là *bốn phận*, vững như đá tảng và không tha một ai - bảy trăm năm kể tục không đứt đoạn của dòng họ Langland.

Ngoài ra, đó còn là việc lâu dài Jervaulx rơi vào tay những kẻ xa lạ. Là chỗ điên kia, đánh mất bản thân gã, cũi, áo trói và xiềng xích.

Gã đã nghĩ thấu về tất cả, nghĩ suốt đêm qua và cả đêm hôm trước khi nằm trên chiếc giường mà cha và ông nội từng nằm. Kết hôn, sinh con, thừa kế, huyết thống của chính gã ở Jervaulx. Gã không quen nhìn mình theo cách này, gã đã luôn bỏ mặc chuyện đó cho những người đàn bà trong gia đình gã vốn luôn bị ám ảnh bởi ý niệm này.

Chung chạ với một con ngựa cái được mua về. Gã tưởng tượng mình ngủ với Cô Trotman, nhận ra cái ẩn ý chơi chữ về ngựa trong tên ả. Miệng gã cong lên: một sự hài hước sa đọa để hàm chứa những tàn ác mà gã cảm thấy. Có lý do để sợ hãi đấy, nữ-công-tước-bê-chạy-nước-kiệu; có lý do để mà rền rĩ đấy.

Gã sẽ ngủ với ả, kiếm một thằng con trai - Chúa ít nhất vẫn còn đoái hoài tới gã ở mức ấy, chắc chắn vậy - và về nhà mình ở Jervaulx với con trai. ả sẽ ở lại thành phố mà nhảy nhót đến long chân ra, chơi trò nữ công tước cho tới khi nghèo. Và Maddy... gã sẽ mang theo bé-Maddy. Gã không thể sống thiếu Maddy. Châu báu, mèo con, những nụ hôn, gã sẵn lòng trao bất cứ thứ gì cho nàng.

Bà cô Giáo hữu, nàng sẽ không thích làm tình nhân, gã cũng chả ưa, nhưng đó là điều cốt yếu. Nó cần thiết. Và gã sẽ không lấy đi đức hạnh của nàng mà không trả lại gì, mọi thứ mà nàng muốn.

Họ có thể chung sống ở Jervaulx, gã, nàng, cha nàng, và người thừa kế của gã. Và Christian thầm nghĩ, không phải không hoang mang, rằng có thể việc đó sẽ ổn thỏa. Đó sẽ là một cuộc sống trọn vẹn. Khác biệt, khác biệt hoàn toàn với những gì gã từng tưởng tượng; bị chia đôi, như gã chỉ còn là một nửa của mình, nhưng đó là thứ tốt nhất mà gã có thể nghĩ ra bây giờ.

Gã cố gắng nghĩ về lời thề phải nhắc lại trong đám cưới mà không thể nhớ ra đoạn mở đầu. Nhưng như vậy cũng chẳng sao. Khi nào nghe thấy là gã có thể làm được.

Tên đầy tớ bắt đầu chải áo khoác của gã. Christian nhìn chính mình trong gương. Trong đó trông gã cũng chỉ giống nửa con-người, không-có-thực. Điều đó khiến gã cảm thấy khó ở, gã bèn quay đi.

Công tước.

Nữ công tước.

Gã không muốn ả. Gã hầu như chưa biết gì về ả để mà ghét bỏ nhưng gã tưởng tượng ra cái ngày ấy sẽ đến rất chóng. Gã quen biết một trăm thằng đàn ông làm mọi thứ để tránh phải về nhà đụng mặt vợ.

Tên đầy tớ vuốt phẳng cầu vai của gã rồi đặt bàn chải xuống. Christian thấy mình đã được chuẩn bị hoàn tất để trở thành thằng đàn ông thứ một trăm linh một.

CHƯƠNG 15

Nhà thờ vang vọng, hầu như trống rỗng, những ô cửa sổ ảm đạm và tăm tối trong sương mù của buổi sáng giá buốt. Christian từng tham dự tất cả đám cưới của các chị em gái. Dù riêng tư hơn thời như những đám kia, nhưng đám cưới này vẫn nhỏ quá sức tượng tưởng – trong một nhà thờ nhỏ mà gã chưa từng đặt chân tới, chỉ có mẹ và bác gái gã ở phía trước, một đám nhỏ rải rác của nhà Trotman, tay thầy thuốc, Đuôi Ươi – và Maddy, gương mặt nàng diễm tĩnh y như chiếc váy xám và áo choàng đen giản dị nàng đang bận, ngồi trên một ghế dài tít đằng sau.

Vội vội vàng vàng, ông Trotman dẫn cô con gái tới ban thờ khổ hạnh, cả hai đều phả ra hơi thở trắng trong không gian mờ tối. Trừ làn hơi trắng và hai đốm đỏ trên má, cô dâu trông sáng bóng phi nhân như tượng đá.

Cô ta tới bên Christian, toàn thân bận đồ lụa nhạt màu, đuôi váy dài lê thê kéo rin rít sau lưng. Cô ả không nhìn gã. Cha phó bắt đầu cất giọng. Christian hít một hơi sâu, quay đầu nhìn gã đàn ông đang nói.

Gã lập tức mất phương hướng, không thể tìm thấy chỗ trong dòng âm tiết trôi vụt đi kia. Gã siết chặt bàn tay.

Vị mục sư ngưng lại, ngẩng đầu nhìn vượt qua Christian và cô Trotman về phía cử tọa ít ỏi. Ông ta đợi một khắc rồi quay lại đọc tiếp, liếc nhìn Christian trước rồi đến nhìn cô dâu. Christian đoán đây hẳn là phần về những trở ngại trong hôn phối và Ngày phán xử cuối cùng kinh hoàng, gã chẳng có gì phải mở miệng ở đây, nhưng phần của gã đang đến rất nhanh.

Không khí trước mặt gã trở nên trắng xóa vì làn hơi gã thở ra, gã cố gắng điều khiển nó, nuốt nước bọt, tập trung, cố bắt nắm tay mình mở ra rồi lại thấy nó siết lại thành nắm đấm.

Viên cha phó nhìn gã, Christian nghe thấy tên mình – nhưng quá nhanh, quá quá nhanh – những âm thanh trượt đi như tiếng ngoại quốc lú lú và kết thúc với giọng ngân cao để hỏi.

Không gian nhà thờ lắng lại chờ đợi.

Tôi đồng ý.

Christian biết chính xác mình phải nói gì.

Gã đã nói câu ấy cả trăm lần với Maddy. Gã tưởng tượng đầu nàng gật gù theo nhịp. Gã hít thở sâu hơn và nhanh hơn, cố phát âm.

Im lặng, không có gì. Vị cha phó tiếp tục nhìn gã. Cô Trotman đăm đăm nhìn thẳng phía trước.

Christian nói lỏng nắm tay. Gã biết những từ đó. Gã không thể nói ra. Nói. Nói! Nắm đấm của gã siết cứng lại vì nỗ lực. Gã cảm thấy chính mình dần mù đi.

“Jervaulx.” Giọng bác gái gã vang vọng giữa những tường gạch, gỗ khắc và kính cửa sổ trống rỗng chết chóc. “Thề - làm hoặc về blythall!”

Chỗ điên đó. Lột trần xiềng xích thú vật không.

Không không không không.

Christian không nhìn bà, gã dán mắt vào vị mục sư. Tiếng vọng lời bà tắt dần.

Bà sẽ không làm thế, bà không thể nắm gã tới chỗ đó một lần nữa, gã không tin bà, đây là hiểu lầm, gã đang cố gắng thế mà bà lại nghĩ rằng gã phản bội bà.

Tôi đồng ý, tôi đồng ý, tôi không thể không từ ngữ không về ôi Chúa.

Gã vật lộn. Im lặng... im lặng... im lặng không lời. Gã không thể tạo ra âm thanh câu chữ la

hét gì cả, cũng phi thực như người-một-nửa trong gương, bất lực. Cô Trotman đưa lưới liếm vòng quanh môi, không cử động gì hơn thế.

“Hieu khong, Jervaulx?” Trần nhà cao nhọn hoắt khếch đại sự dữ dội của bác gái gã. “Hieu khong về blythall?”

Gã ngoảnh đầu lại. Bà đã đứng lên. Từ nơi gã đang đứng, gã có thể thấy bà đang run lên vì thịnh nộ.

“Blythall,” bà nói. Từ đó vang vọng, vang vọng mãi. Về diêndiên-diên-diên-diên...

Cô Trotman là một nắm mồ, như bức tượng bán thân và đài kỷ niệm bằng đá, một xác chết biết đi. Vị cha phó nâng cuốn sách lên, gọi tên Christian một lần nữa, và lại đọc. Ông ta hỏi lại lần nữa, sansangyeuthuongcoaytrondoikhong?

Christian cố trả lời. Gã không thể quay lại đó, nhưng gã cũng không thể thốt ra từ ngữ, gã cảm thấy muốn ói vì cổ quá sức. Trong bước đường cùng câm lặng đó, gã ngó xung quanh, tìm Maddy. Nàng vẫn ngồi yên, thẳng thớm và bất động dưới vành mũ trùm đoan trang, không đáp lại khi gã nhìn nàng, van vỉ nàng giúp gã, nhắc gã những lời kia, mớm cho gã cái tiết tấu nặng nề ít nhạc tính mà gã có thể điều khiển được.

“Tạm nghỉ đã,” bác gái gã cúi kính rời khỏi ghế. Mẹ gã đứng dậy, vị cha phó hăng giọng đóng sách lại. Christian thấy Đuôi Ươi, lỗ bịch trong một chiếc áo đi thuê, đứng dậy sải bước trên lối đi giữa hai hàng ghế.

Christian cử động. Gã rời cô Trotman, đi tới chỗ tay hộ lý. Mẹ và bác gái gã ở sau Đuôi Ươi. Christian làm như đi về phía họ, sượt qua tay hộ lý, tên thầy thuốc, bình tĩnh bình tĩnh không có gì toám gã ngăn gã đến chỗ bà bác - gần đến chỗ rỗng cái - mà thay vào đó gã rẽ ngoắt về phía ghế của Maddy.

Gã nắm lấy cánh tay nàng, khẽ đẩy nàng, giục giã nàng rời chỗ. Gã không cho Đuôi Ươi một cơ hội, gã tiến thẳng tới phòng áo lễ mà mình đã đứng lúc này trước lễ cưới, giữ chặt Maddy trong tay, dùng sức kéo nàng đến đó.

Những người khác theo sau. Giọng họ âm vang khắp nhà thờ, hơi cao nhưng không gấp gáp. Gã đẩy bé- Maddy qua cửa phòng áo lễ trước gã.

Rồi gã đóng sập cửa lại sau lưng.

Không có chìa khóa. Christian cài then. Maddy kêu lên khi gã kéo nhanh nàng đi cùng mình qua những hàng áo lễ treo la liệt. Cửa bên đã khóa, là ổ khóa chìm, nhưng chìa khóa treo trên một sợi ruy băng đỏ ngay bên khung cửa. Gã tóm lấy chìa khóa bằng đồng chạm khắc cầu kì, nhưng bàn tay phải của gã quá khó bảo, lỗ khóa cơ hồ rất khó nhìn, gã thả Maddy ra để dùng tay trái và rồi không thể đưa chìa khóa từ tay này sang tay kia.

Cửa sau lưng họ rung lên. Tiếng một người đàn ông gọi í ới. Maddy quay về phía đó. Then cài lại rung lên và rồi tiếng đập bắt đầu vang vọng. Christian đánh rơi chìa khóa trong lúc cố nhét nó vào ổ. Gã kêu lên thống khổ, nhặt nó lên, kéo áo khoác của nàng và ấn chìa khóa vào tay nàng. Sẽ chỉ có một phút, cũng có thể là hai, trước khi bọn kia đoán được gã sắp làm gì và vòng ra ngoài để tóm gã.

Gã siết bàn tay nàng, gí vào ổ khóa.

“Không,” nàng kêu lên. “Không thể!”

Gã dùng cả hai tay nắm cổ tay nàng, ấn vào cửa. Nàng khẽ nức nở vì bối rối. Nhưng Christian vẫn giữ tay nàng ở đó, chính gã nửa phần cũng muốn khóc, thậm chí không thể gọi tên nàng để cầu xin, van vãn cho một động tác tầm thường kia, một hành động hết sức lật vặt, tra chìa vào ổ khóa và cả cuộc đời gã treo lơ lửng ở đó – gã hẳn đã quỳ xuống để van cầu nàng, nhưng gã không có thời gian.

Gã giáng cả vai vào cửa. Cánh cửa gỗ rung chuyển. Gã lại lao mình tới, cố đập bung cái rào chắn dày nặng trịch kia, mặc kệ những hậu quả mà cánh tay và xương sườn mình phải gánh chịu, tất cả chỉ vì tự do. Maddy bật khóc, kéo gã lại nhưng gã dần ra. Cánh cửa rung bần bật dưới những hồi tấn công của gã, tiếng hét ở bên kia, lối vào tắt dần và gã biết thời gian của mình giờ chỉ còn tính bằng giây.

Maddy đi tiếp tục gào lên với gã nhưng gã hầu như chẳng nghe thấy nàng vì những tiếng

rầm rầm. Nàng tuyệt vọng túm lấy cánh tay gã. “Đợi!” Những lời điên cuồng của nàng cuối cùng cũng rõ nét trong trí não của gã. “Đợi...anh phải đợi!” Nàng đẩy gã ra, vật lộn tiến đến bên khóa cửa.

Christian tì lên cửa, nhìn bàn tay nàng. Nàng lập tức tra khóa và xoay chìa. Gã nắm lấy tay nàng đẩy cửa ra.

Chạy xuống sân nhà thờ nhỏ tí. Gã giữ chặt Maddy, kéo nàng mạnh đến nỗi nàng ngã sấp vào gã trên bậc thang. Đến chân cầu thang, gã thấy một cánh cổng và chỉ cần một đạp là bung khóa.

Maddy đã thôi nói hay cố vùng thoát. Khi gã lao qua cổng, nàng theo sau gã, cúi gầm mặt, chỉ nhìn gã một cái ngẩn ngui. Christian sập cánh cổng lại rồi tiến tới khu mộ cũ kỹ.

Lật đật trượt ngã trên bãi cỏ dài, Maddy theo sau gã. Một tiếng la mơ hồ và kỳ dị vọng tới trong hơi lạnh rồi chẳng còn lại gì ngoài sương mù và mờ mả. Công tước là một bóng dáng tối sẫm giữa làn sương buốt giá, một bóng ma từ thế kỷ khác trong lễ phục đám cưới bằng nhung với đuôi tôm dài, chỉ phảng phất nét tràn thê khi gã ngoảnh lại để chắc rằng nàng vẫn ở đó.

Gã đi rất nhanh như thể biết rõ đường. Nàng vấp phải một bia mộ bị lấp phân nửa dưới đất trong lúc cố theo gã. Một bụi hồng dại quái quỷ đầy gai nhọn và những chiếc lá khô ánh bạc mắc lấy váy nàng. Nàng dùng chân để gỡ và rút cuộc mắc nốt cả áo choàng vào đó. Gã quay lại, tự mình giúp nàng giật ra, rõ ràng là khiến váy áo nàng rách toạc. Rồi gã nắm lấy cánh tay nàng, giữ nàng kề sát bên gã trong khi chạy vòng vèo giữa những tấm bia mộ.

Váy nàng bay phần phật nặng nề; bàn chân nàng ướt đẫm sương lạnh khi một bức tường hiện ra mờ mờ trong sương. Gã quay người rảo bước dọc tường, đi lắt léo qua những hàng bia mộ cũ kỹ, cúi người luồn dưới một bệ tượng lớn nơi những thiên thần với đôi cánh nứt vỡ và sút mẻ trần trối nhìn xuống đám bia mộ rêu phong.

Maddy có thể nghe thấy tiếng xe cộ vọng lại từ bên kia tường, tiếng người bán dạo và âm thanh thành phố, một sự tương phản lạ lùng với những cái bóng âm u và những phiến đá ướt trong nghĩa trang. Một phong tục tế lễ gớm guốc khác, làm bia mộ và dựng tượng: nàng ưa những khoảng đất bằng phẳng, sạch sẽ của phái Giáo hữu hơn nhiều, nơi dường như không còn linh hồn nào lẫn quất.

Jervaulx đưa nàng tới một góc tường. Gã đi thẳng vào đó, gạt mạnh đám cành ướt của một cái cây mọc quá um tùm, làm lộ ra một cái quan tài đá nơi khoảng trống tươi mới. Gã bước vào đó, gạt lá cây dưới chân mình và chìa tay ra cho Maddy.

Đây là trò ma mãnh của một cậu nhóc, nàng nhận ra vậy. Gã biết chỗ này, nhớ được bản đồ nào đó trong trò nghịch ngợm hồi bé qua màn sương và đám cỏ dại um tùm. Khi nàng trèo lên nóc bia mộ, gã đu người lên góc tường, đứng xoạc chân trên đó, chẳng buồn để ý đến những chi tiết thêu trên đuôi tôm hay cái mề đay nặng nề treo trên dải băng vắt chéo qua ngực. Gã chìa tay ra để đỡ nàng.

Maddy ngần ngừ, ngoảnh lại nhìn. Gã thốt lên một tiếng nôn nóng, cúi người sát hơn về phía nàng. Có tiếng cây cỏ xao động, đâu đó xa xa phía sau trong khu nghĩa địa. Tiếng Edward gọi nhưng gần hay xa thì nàng không thể đoán ra.

Bàn tay Công tước nắm lấy áo choàng của nàng, cánh tay nàng, một sự thúc ép làm nàng đau đớn khi gã kéo nàng lên. Sau một hồi trườn bò lóng ngóng chẳng ra thể thống nào, Nàng cũng lên được đến nóc tường. Nàng ngồi vắt vẻo trên đó, gạch cào mạnh lên bấp chân nàng, ngoắc vào tất nàng. Mũ nàng sụp xuống khiến nàng chỉ hé hé nhìn thấy đường xuống con hẻm bên kia xa chừng nào. Nàng cố sửa lại mũ cho gọn gàng và vẫn giấu mắt cá chân dưới váy.

Jervaulx vươn người tới cởi dây buộc dưới cằm nàng. Gã búng chiếc mũ xuống nền nghĩa địa bên dưới, dây mũ móc vào một cành cây gãy, treo lơ lửng trên cao.

Gã cười. Trong một khoảnh khắc liêu lĩnh khủng khiếp, nàng cảm chắc rằng gã chuẩn bị hôn nàng, Archimede Timms mọc mọc lập dị, ngay đây trên nóc bức tường này, trong khi Larkin và Edward đang đuổi sát sau lưng, váy nàng thì tốc đến tận thắt lưng, thu vào tầm mắt là người người đi lại nơi cuối con hẻm chật chội.

Gã không làm thế. Gã kéo nốt chân còn lại sang bờ tường bên kia và nhảy xuống vệ đường. Maddy cắn môi khi gã chìa tay cho nàng.

Nàng không biết phải làm gì. Mọi thứ diễn ra quá nhanh không kịp suy nghĩ và giờ đây trông nàng giống hệt đứa con gái ngỗ nghịch của một kẻ bán than, có một vị công tước đang chìa tay để đỡ nàng xuống con hẻm sặc mùi bồ và nước đọng.

“Đi đi!” nàng thầm thì. “Đi đi! Tôi sẽ không để họ tìm thấy anh.”

Gã kéo váy nàng, rướn người lên giật tay nàng khiến nàng mất thăng bằng. Nàng chống cự rồi ngã lộn nhào, tiếng thét biến thành tiếng nức nở vì gạch cào xước lòng bàn tay và đùi nàng. Gã đỡ được nàng, cầm gã đập mạnh vào thái dương nàng do lực rơi. Maddy loạng choạng và họ cùng ngã sòng soài, Jervaulx đập lưng vào tường nhà, khẽ kêu lên đau đớn, vai gã thành lớp đệm giữa trán nàng và bức tường thù địch.

Nàng quỳ thẳng người lên, tay bám vào áo gã. Lúc này gã mới hôn nàng, khi hai người ngồi trong con hẻm ẩm ướt: một cái áp môi ngấn, mạnh đến nhói đau, tay gã tì sau ót nàng để ép nàng sát vào gã.

Maddy vùng ra. Nàng đứng dậy. Váy nàng lướt trượt, mũ nàng đã mất, tóc nàng tuột phân nửa và bàn tay nàng chảy máu... và gã đang mỉm cười với nàng, điều đó khiến nàng gần như muốn khóc.

Gã đứng dậy, phủi một bên áo, mặc cho đám lá ướt vẫn dính vào nửa bên kia. Bằng một tay, gã cố gắng tháo ngói sao bạc trên băng đeo rồi đành phải từ bỏ với một tiếng càu nhàu bực bội. Trông gã bệ rạc như đám quý ông lão đảo về nhà vào lúc bình minh, miệng hát hò trong khi những con người tử tế đang quét bậc thềm và khuôn rác ra ngoài.

“Giờ sao?” Nàng không thể giữ cho giọng mình khỏi run rẩy. “Đi đâu?”

Gã đưa tay lên tóc nàng, vụng về vuốt lại phần bị tuột. Maddy khẽ gắt gỏng và túm lấy bím tóc tuột, tìm chiếc ghim long ra, cuộn lại nó gọn gàng nhất có thể. Trong khi nàng làm việc này, gã phủi váy cho nàng, đi quanh nàng nhặt lá dính trên áo choàng của nàng nữa. Những vết ướt và rách thì chịu rồi – cái váy xám đẹp nhất của nàng – và nàng sẽ bị khiển trách, có thể bị trừng phạt, có thể bị khai trừ khỏi phái Giáo hữu và bị tống vào tù vì tội bắt cóc Công tước Jervaulx.

Maddy không biết phải làm gì với gã. Nàng không thể đưa gã trở lại, không thể để những người kia lại ném gã vào Blythedale, không đang tâm nhìn gã bị ép phải thành thân để bảo vệ tước vị. Rõ ràng việc gã cưới Trotman không phải là ý Chúa, gã đã tập kỹ rồi, vậy mà khi thời điểm đến, Jervaulx vẫn không thể nói – Maddy không hình dung được một Sự thật nào rõ ràng hơn thế. Nhưng việc nàng còn phải theo gã đến hạn độ nào vào lúc này đây thì ngoài năng lực

phán đoán ý Chúa của nàng.

Công tước chỉ đơn giản nắm lấy tay nàng, tự mình giành hết quyền quyết định. Với ý chí độc đoán, gã kéo nàng đi theo, rời con hẻm ra ngoài phố.

Không còn mũ trùm, Maddy kéo mũ áo choàng trùm lên đầu trần và vẫn cảm thấy mình với Jervaulx rõ ràng đang khiến người khác sấm soi trên lề đường. Vốn chưa bao giờ mạo muội đặt chân tới khu Mayfair trung tâm, nàng không nhận ra con phố này. Những tòa nhà trải dọc hai bên đường, hun hút trong sương mù, không sang trọng như dinh thự Jervaulx hay nhà mới của gã ở quảng trường Belgrave nhưng vẫn hơn hẳn những gì Maddy hằng quen thuộc. Mùi bánh táo nướng bông bênh trong sương, người bán chỉ là một giọng chào hàng hư ảo, tiếng rao đầy nhạc tính của một người phụ nữ. Âm thanh của người ấy lạc giữa tiếng vó ngựa lộc cộc tạo nên bởi hai chiếc xe ngựa đang xuôi con phố, trong buồng xe và cả trên nóc chở đầy những người hầu mặc chế phục.

— Xe ngựa đi qua. Một chiếc xe khác lại hiện ra từ màn sương, con ngựa què khốn khổ kéo chiếc xe chở khách lộc cộc chạy trên đám sỏi lát đường về phía họ. Tiếng la ó bắt đầu dội lại từ một góc khuất trong sương nào đó thẳng hướng nhà thờ. Jervaulx ngoảnh đầu, ngón tay gã thít chặt cánh tay nàng.

Gã bước thẳng xuống phần đường trước mũi xe. Con ngựa cất đầu lên. “Họọọ!” người đánh xe kêu lên, giật mạnh dây cương như thể con vật tội nghiệp chưa tự mình dừng lại vậy. “Phải cẩn thận cho quý nương của mình chứ, thưa ngài!” Người đánh xe ngoảnh nhìn bầu hỗn loạn trong màn sương phía sau rồi lại nhìn Maddy và Jervaulx. “Tôi có thể chở quý ông và quý nương đây không ạ?” ông ta hỏi, không hy vọng lắm. “Nhanh như chớp và rất thoải mái nữa.”

Nom ông ta thật sự kinh ngạc khi Jervaulx tới bên cửa xe nhưng vẫn lập tức trèo xuống, giúp Maddy rời đến Công tước ngồi vào, tuôn ra hàng tràng ngợi ca trong lúc tiếng gào thét và tiếng chân chạy rầm rập mỗi lúc một lớn trên con phố mù sương.

Người đánh xe liếc về phía đó rồi lại liếc Jervaulx. “Đến đâu đây thưa quý ông?”

Công tước nắm tay Maddy chặt đến nỗi nàng thở hổn hển. Nàng cố lấy hơi mà nói, “Chelsea. Ồ không!!” Không phải nơi ấy, mọi người đều biết nhà nàng ở đó. Có một tiếng la vang lên trên phố, nàng chẳng có thời gian mà nghĩ. “Ôi...nhanh lên!” Nàng túm lấy cái nơi xa

xôi đầu tiên hiện lên trong đầu. “Đồi Ludgate!”

“John Spring sẽ đưa hai người tới đó trong chớp mắt, rồi các vị sẽ thấy!” Ông ta đóng sầm cửa, và trong khoảnh khắc, nàng nghe thấy tiếng voi vụt vào con ngựa khốn khổ. Họ lao nhanh khỏi đoàn đuổi bắt, tiếng la ó lập tức chìm lấp giữa tiếng cọt kẹt và ken két của chiếc xe ngựa cũ nát.

Maddy thả đầu lên lưng ghế. “Chúng ta không nên thế! Không nên thế!” Bỗng nàng đưa tay lên bịt miệng.

“Ôi, anh có tiền không?”

Jervaulx không trả lời, chỉ túm chặt quai thắt lưng, mảy cau lại, mắt gã ánh lên vẻ hoang mang căng thẳng như thể gã không nhận ra nàng, như thể hành động của chính gã đã vượt ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

“Tiền!” nàng kêu lên, khó mà nén nổi nỗi bồn chồn của mình.

Gã do dự liếc nhìn nàng.

Maddy khẽ rên lên. “Tôi chẳng có lấy nổi một xu trong giày!”

“Giày,” gã thốt lên, một trong những phản xạ nhắc lại của gã. Gã kêu lên một tiếng bực bội, quắc mắt quay khỏi nàng. Xe ngựa rẽ ở một khúc ngoặt, đẩy họ ngã dúi vào nhau giữa tiếng rầm rầm của bánh xe. Gã chống chân lên ghế đối diện và dùng vai đỡ nàng.

Đột nhiên, gã cười phá lên. “Bé-Maddy.” Gã cúi người giật móc khóa trên chiếc giày cười của mình. “Tiền.”

Đến đồi Luggate, bên ngoài những hiệu vải vóc tơi tưa, giữa tiếng rít của bánh xe bọc sắt, Maddy phải cố phân trần với người đánh xe khi ông ta ngó vào cửa xe. “Chúng tôi phải bán thứ này,” nàng vừa nói vừa chìa móc khóa qua người Jervaulx, “và rồi chúng tôi có thể trả tiền cho

ông. Tôi rất xin lỗi đã làm phiền ông.”

Người đánh xe cầm khóa giày tỏa sáng lấp lánh, lật đi lật lại trên găng tay không ngón. Một đàn bồ câu đang đậu trên lề đường giật mình bay lên bởi hồi chuông giống giả ngân lên từ nhà thờ Thánh Paul, vỗ cánh bay vào màn sương xám dày. “Các người bỏ trốn phải không, quý nương?”

Maddy liếm môi, kinh ngạc vì khả năng linh cảm của ông ta. “Tôi không phải là quý nương! Ông không được gọi tôi như vậy.”

“Tôi nghe thấy họ đuổi theo hai người, ở phái Tây. Cô nói chuyện đặc biệt đấy. Cô thuộc nhóm người đó... họ gọi là gì nhỉ?”

“Phái Giáo hữu,” Maddy uể oải trả lời. “Một tín đồ phái Giáo hữu.”

Ông ta ngược nhìn Jervaulx. “Ngài định cưới cô ấy thật chứ, thưa quý ông? John Spring không chịu chờ không đâu.”

Công tước không đáp lời. Sự hoang mang của gã đã biến mất, chỉ còn vẻ im lặng ngạo mạn, sung sả. Gã ném về phía người đánh xe một cái nhìn hờ hững khinh rẻ.

“Ông nhầm rồi,” Maddy nói. “Chúng tôi không cưới nhau.”

“Phải cưới chứ,” người đánh xe cầu nhàu. “Chính cô phải khiến ông ấy làm điều đó chứ, thưa quý nương.”

“Đây không...” Nàng dừng lại. Giải thích cũng chẳng ích gì. “Ông có biết tiệm nào gần đây mà tôi bán thứ này được không?”

“Ba quả cầu treo trên cửa đằng xa kia, đó là dấu hiệu của một tiệm cầm đồ. Cô ở lại đây, quý nương, nếu cô không phiền, vì tôi biết quý ông đây sẽ đem tiền về trả cho tôi.”

“Không. Tôi phải đi. Công...” Nàng suýt gọi Jervaulx bằng tước hiệu của gã, may mà kịp nghĩ lại. “Anh ta sẽ đợi.” Nàng túm váy chuẩn bị xuống xe.

Jervaulx lấy chiếc khóa giày từ tay người đánh xe. Trước khi Maddy kịp ngăn lại, gã đã trèo khỏi xe. Nàng vội lao theo nhưng người đánh xe đã nắm lấy cánh tay nàng khi nàng vừa xuống đến hè phố.

“Một trong hai người phải ở lại, thưa quý nương,” ông ta nói.

“Không! Anh ta không nên đi một mình. Anh ta không thể...”

Công tước đã lẩn vào đám đông, mặc kệ cả người đánh xe lẫn sự phản đối của Maddy, gã tránh một con lừa lạc lè đi qua với hai giỏ than lủng lẳng trên lưng. Gã rẽ về hướng đối diện với hiệu cầm đồ, lên đồi về phía nhà thờ.

“Ông phải để tôi đi!” Maddy đứng kiễng chân, tuyệt vọng lo sợ mất dấu của gã. “Tôi phải đi với anh ta!” Mặc dù gã nổi bật, cao vượt lên tuy để đầu trần, mái tóc đen bóng và dài bằng chéo xanh trên áo dễ nhận ra giữa đám khách bộ hành, nhưng gã có thể biến mất bất cứ lúc nào giữa phố xá đông đúc.

“Này, cô nghĩ ông ta sẽ bỏ cô dễ vậy sao, quý nương?” Trong khi nàng lo lắng ngẩn cổ kiễng chân; người lái xe chỉ theo Jervaulx. “Nhìn xem. Đứng vào nhà số 32, quý ông yêu mến của tôi,” John Spring nói vẻ thỏa mãn. “Đó là hiệu Rundell và Bridge.”

Christian dừng ngay bên trong cửa ra vào hiệu trang sức. Tên phụ tá dẫn gã qua ngưỡng cửa dường như cũng nhận ra gã, y cúi rạp đến tận thắt lưng với một tràng chào mời êm ái. Tất cả thật quen thuộc, Christian đã đến đây khá thường xuyên, gã nhớ chiếc vòng tay bằng ngọc lục bảo cùng bộ khuyên tai rất hợp, cho ai nhỉ?

Một người lập tức đi ra sau quầy hàng. Christian biết người đàn ông đó, chỉ là không thể nhớ ra tên hắn, không cần thiết. Từ ngữ chỉ vô dụng. Thường thì gã sẽ được đưa tới một phòng riêng để quan sát những chiếc khay lót nhung và ngọc mắt mèo vào lúc rỗi rãi, điều mà gã khá ưa, nhưng giờ thì không có thời gian. Gã không thể nấn ná lại đây, nơi người ta biết gã khá rõ.

Gã đặt đôi khóa giày của mình lên quầy. Có một thoáng ngập ngừng. Tên phụ tá biến ra đằng sau. Chủ quầy, béo tốt và nhã nhặn, hai má hoàn toàn giấu kín sau cổ áo dựng lên, không biểu lộ chút ngạc nhiên. Y đi vòng qua quầy, mò tìm trong túi, rút ra một chiếc kính lúp bé tí. Christian nhìn y chăm soi những viên kim cương tỏa sáng rực rỡ, rất nhanh vẻ chuyên nghiệp. Chủ quầy đặt chiếc khóa giày xuống.

“Ba trăm duoc khong a, thua duc ơng?”

Trả ba trăm là quá rộng rãi, cả cặp đó không thể đáng giá hơn một nửa thế. Christian cau mày, e rằng mình hiểu sai. Gã đè nén sự cảnh giác xuống, bóp nghẹn nó trong vẻ ngoài băng giá.

“Ba hai năm,” người đàn ông nói. Ông ta mỉm cười. “Ducong da luon tu te voi chung toi. Hay de chung toi co co hoi dap lai ngai.”

Tên phụ tá đi vòng qua góc quầy, đẩy một khay nhẫn vào lại ngăn kéo. Những đường cong bằng vàng nằm thành từng hàng, từng hàng ngăn nắp. Lối trưng bày gọn ghẽ đó thu hút ánh nhìn của Christian, khiến gã xao lãng.

Chủ quầy líu ríu hỏi gì đó. Christian nhận ra mình vừa bị phân tâm. Gã lấp liếm bằng một cái gật đầu độc đoán, đồng ý với giá kia.

Những chiếc nhẫn biến mất vào ngăn kéo có rãnh. Nhẫn cưới. Viên phụ tá lấy chìa khóa đeo trên cổ mở một ngăn kéo khác.

Chủ quầy hơi ngả người về phía Christian. “Ngaphie ducong,” ông ta hỏi bằng một giọng rất nhỏ, “tien mat chu a?”

Christian không hiểu. Gã cảm thấy mù đi, phải đối diện với vẻ mong chờ đầy tự tin của kẻ kia. Sau một khoảng lặng dài đến kinh dị, gã bám lấy vẻ xa cách băng giá của mình, từ chối dựa tới gần hơn hay tỏ vẻ nghe thấy câu hỏi kia, cố nghĩ cho thấu. Hàng hóa kiểm tra xong, mặc cả xong, rồi... sao?

Họ sẽ trả gã.

Ngân phiếu hay bằng tiền mặt. Phải rồi.

Tim gã đập thành thạch. Gã không thể nghĩ ra cách trả lời. Gã tóm lấy cạnh bàn - rồi đặt bàn tay đeo gang trắng của mình lên. Gã xòe tay, lòng bàn tay hướng lên trên.

“Xong.” Đối phương gật đầu. “Một phút thôi ạ.” Ông ta nhặt lấy đôi móc khóa rồi lanh lẹ đi vào phòng trong.

Christian nhìn tên trợ tá tất bật làm việc. Chiếc khay mới được đưa đến quầy hàng cho người đàn ông và một cô gái trẻ mặc chiếc váy xám giản dị. Và trong khi Christian đứng đó nghiêng chặt răng, tim đập thành thạch, lén nhìn một đôi nhà quê nào đó đang trịnh trọng lóu rầu về món đồ rẻ tiền muốn mua, gã bỗng ngộ ra. Một sự thức tỉnh, một câu trả lời đã dò đường trong bộ não tê liệt và bất trị của gã lâu hơn cả thời gian gã quen biết chính mình.

Maddy. Chính bé-Maddy là người gã nên cưới.

Sự rõ ràng của điều ấy, cái đẹp ấy, bung nở trong gã với vòng hào quang hoàn hảo. Bé-Maddy sẽ không bao giờ để chúng đưa gã về lại đó, bé-Maddy có thể hiểu gã, nàng không sỉ nhục gã; cha nàng là một nhà toán học tài năng, nàng tận tụy và trung thành - hãy nhìn cái cách nàng đi cùng gã dù thậm chí có phần bị ép buộc, chút chút thôi. Nàng đã đi hầu như bởi chính quyết định của mình, và Chúa ơi, gã thậm chí còn thấy nàng chiến đấu, rất dũng mãnh, với rồng cái. Và nàng đã nói rằng nàng yêu gã. Gã nghĩ rằng nàng đã nói vậy. Gã hầu như chắc chắn.

Bé-Maddy xứng đáng là nữ công tước. Quả là một sai lầm lớn của tự nhiên khi nặn nàng thành một cái mũ trùm như chiếc mũ ống xúc đường cổ lỗ.

Chủ quầy quay lại cùng một cuốn sổ bọc da mỏng. Ông ta đặt nó lên quầy, vẻ thận trọng, không có dấu hiệu nào của tiền giấy nhưng Christian biết đó là gì. Gã cảm thấy cấp bách, bồn chồn phải thoát đi, gã nỗ lực kiềm chế cơn bốc đồng xúi gã giằng lấy cuốn sổ mà lao ra ngoài. Thay vào đó, gã đến bên khay nhẫn, hơi cúi đầu thay lời xin lỗi cô gái trẻ, lấy một chiếc nhẫn khối đệm nhung mang lại chỗ người bán hàng.

Chủ quầy nở nụ cười tươi rói sẵn có. Ông ta chực lấy lại cuốn sổ tiền. Christian đập tay lên đó.

“Gui hoa don, tất nhiên rồi ạ.” Người bán hàng không chớp mắt. “Đe toi bo nhan vao hop, thua diec ong.” Ông ta lấy chiếc nhẫn, để cuốn sổ lại đó.

Christian thả chiếc ví da vào túi mình. Gã ghét cảm giác này - một tên trộm tiền của chính mình. Gã cảm thấy khả năng tự chủ của mình đang rạn nứt. Một con thú lén lút, trốn chạy, một tên điên ở Tòa Đại pháp, không có quyền bán cả khóa giày của mình, không có quyền mua cho vợ tương lai một chiếc nhẫn cưới.

Người bán hàng quay lại với chiếc hộp. Christian nhận lấy. Họ rước gã ra như thể gã vẫn là Công tước Jervaulx thật sự. Vẫn là một người đàn ông chứ không phải một con dã thú.

Quay ra đến phố, gã thấy chóng mặt, uể oải, toàn thân có cảm giác như kẻ phiền nhiễu bị mắc kẹt trong u mê. Gã bước mấy bước dọc vỉa hè rồi dừng lại dựa vào tường. Đám đông vượt qua gã, hỗn độn và ồn ào - những tiếng líu ríu xa lạ, những âm thanh vô nghĩa khủng khiếp mà đáng lẽ phải có nghĩa.

Sự bình tĩnh bằng giá lúc này bỏ rơi gã, phản ứng chậm chạp khiến tim gã đập thành thạch khiếp đảm - có thể gã không làm đúng, có thể gã đã quên điều gì đó, gã không biết, tất cả đều góp ghiech và lạ lùng, chuyện gì đã xảy ra thế này, bằng cách nào mà gã đánh mất chính mình, biến mình trở nên quái dị, ném mình vào tay kẻ khác để mặc chúng bắt giữ, xiềng xích thế này.

Gã nghe thấy tiếng Maddy gọi mình. Gã nghe thấy tên mình xuyên qua mớ âm thanh lộn xộn - *Jervaulx* - bé-Maddy thân thuộc chất phác không kiểu cách, bàn tay nằng trên cánh tay gã, đôi mắt nằng - đôi mắt màu rượu vang - ngược nhìn gã, đầy sợ hãi và nghi vấn.

Gã hít vào một hơi nặng nhọc, kiềm chế cơn kinh hãi. Gã cố nặn một nụ cười. Không nhìn xuống, gã lần mò tìm cuốn sổ tiền trong túi đặt vào tay nằng.

CHƯƠNG 16

Maddy chưa bao giờ sở hữu số tiền lớn như vậy. Nàng vừa đi vừa giữ khư khư cái ví bằng cả hai tay, sợ không dám nhét vào váy. Hàng trăm bảng anh khiến cuộc trốn chạy quá đổi vô lý này dường như trở nên hiện thực hơn, việc trở về ngay trở thành lựa chọn, không còn là điều bắt buộc nữa.

Sau khi nàng trả tiền người đánh xe, Jervaulx nhìn nàng như thể nàng biết họ phải làm gì. Gã cứ nắm chặt khuỷu tay nàng, một sự pha trộn kỳ lạ nửa dựa dẫm nửa bảo vệ. Có Công tước bên cạnh, không tay đẩy xe hàng rong nào dám quát nàng khi nàng dừng giữa đường, không khách qua đường khó ưa nào đẩy nàng vào chỗ bùn lầy để tranh đường. Gã có đôi vai rộng mạnh mẽ oai vệ và đôi mắt gã là linh hồn xanh thẳm đầy hoang mang, cái vẻ bồn chồn như nhìn lên trời trong ánh chạng vạng cuối cùng, dõi thẳng đến một ngôi sao đơn độc, khi ảo giác dễ chịu biến mất và vòm mái chắc nịch của bầu trời tan ra, tiết lộ khoảng cách thực sự đầy choáng váng của nó.

Nàng cảm thấy toàn bộ thế giới vững chắc quanh mình đã bốc hơi theo cách đó, quả thật khó mà tưởng tượng rằng Archimedeia Timms đang đứng trên lối đi đông đúc ở đồi Ludgate, cố quyết định xem sẽ làm gì với Công tước xứ Jervaulx, bởi vì bản thân gã có vẻ không hề có ý niệm sẽ làm gì.

Nàng bắt đầu đi, chẳng có ý tưởng nào hay hơn. Một nơi ẩn náu an toàn, đó là thứ nàng phải tìm cho gã. Bất kể đòn trả thù nào đang đợi nàng, tối nay nàng vẫn phải về gặp cha, ông hẳn sẽ phát điên khi biết nàng biến mất với Công tước. Nàng không có ý niệm rõ ràng nào về luật pháp và cái án mà nàng sẽ phải gánh nhưng phu nhân de Marly thì đảm bảo là rất rành. Maddy cầm chắc điều đó. Về phía bản thân, nàng thầm nghĩ với chút dũng khí mong manh, nàng không bận tâm nhiều lắm, dù sao thì Jervaulx cũng là Thiên khải của nàng, và bất cứ Thống khổ nào đến cùng gã nàng đều phải chịu, nhưng nàng lo sợ không biết điều gì sẽ xảy đến với cha nếu nàng bị tống vào ngục.

Áp lực từ bàn tay của gã kéo nàng dừng lại. Ngay trước mặt họ, trong tiếng tù và rất to, một xe ngựa đi Brighton chuyển bánh ngay dưới tấm biển đề Belle Sauvage, vòng vào phố, người đánh xe thổi tù và inh ỏi để xin đường.

Ngay sau khi chiếc xe đi qua, chìm khuất vào tấm màn chập chờn của xe cộ và sương xám, Jervaulx kéo nàng về cổng sân tòa nhà. Phía dưới hành lang, một cậu nhóc phụ việc trong chuồng ngựa đang cầm cào dọn bụi đất và phân ngựa vương trên lối hai người đang đi, cậu bước lùi lại lăm bắm chào khi họ đi qua.

Khách lữ hành đứng rải rác trong sân, chờ đợi bên cạnh những rương hòm, va li và hàng đồ đồng đồ được bọc, gói khác. Một chiếc xe ngựa khác đang được chất đồ lên, sơn màu vàng và đen, đến Newmarket, lũ ngựa mới được thay, vừa gõ móng lên sỏi rải đường vừa phì phò thở ra hơi trắng xóa.

Jervaulx đi thẳng đến quầy vé. Gã đỡ Maddy qua cửa, đẩy nhẹ như thể nàng cần được động viên thêm. Đám đông vây kín quanh quầy, hầu như chẳng còn chỗ cho hai người. Thậm chí ăn vận nổi bật như Maddy và Công tước cũng chẳng khiến ai để ý, viên thư ký quá bận ném những bưu kiện bọc giấy nâu vào các hộc sau quầy còn khách thì mãi gào lên hỏi hoặc cố gắng thu hút sự chú ý của tay khuôn đồ nào đó.

Gã kéo nàng đến một góc đông nghịt, quay lưng về phía đám đông và ghé sát tai nàng. “Đi,” gã nói, không hẳn là thầm thì nhưng nào có vấn đề gì giữa khung cảnh huyên náo này.

Maddy nhìn gã. “Đi đâu?”

Câu hỏi có vẻ khiến gã nổi cáu. “Đi,” gã nhắc lại. “Hai”.

“Tôi không đi,” nàng cứng cỏi đáp.

Một phụ nữ bằng hai cô con gái nhỏ len qua phía sau gã, tìm đường đến cuối hàng người ngắn nhất. Jervaulx đặt tay lên vai Maddy. “Hai,” gã khẳng khẳng

“Tôi không thể.”

Ngón tay gã bấu chặt vào da thịt nàng. “Nhà. Shere...” Gã nghiêng chặt hàm vì cố gắng. “...

voh!”

Đó không hẳn là một ý tưởng vô lý, chỉ có điều nàng không hề biết nhà gã ở đâu hoặc liệu gã có thể tới đó một mình mà không phải đeo thẻ như một đứa trẻ hay rương đồ, hoặc một tên ngốc hay không, điều mà nàng hình dung đủ rõ ràng để lạnh người. Và nhà gã không phải nơi trú ẩn an toàn trước quyền lực của gia đình gã hòng ép gã về Blythedale.

“Nhà,” gã giục giã. “Bé-Maddy.”

“Nó ở đâu?” nàng hỏi. “Ở đâu?”

Điều đó dường như ngăn trở gã. Gã làu bàu, buông tay ra rồi xoay nàng lại. Trên bức tường nàng dựa lúc nãy có dán những tờ quảng cáo và bản đồ nước Anh cho khách du lịch, lớp véc ni nơi vùng lân cận với London đã mòn và nứt toác. Gã đặt bàn tay lên một phần bản đồ hầu như chưa hề bị hư hại, xa tít tắp về phía Tây, nơi màu xanh của nước Anh giáp với màu đỏ của xứ Wales.

“Không! Anh không thể đi xa đến thế một mình.”

Gã lại nắm lấy vai nàng. Nàng cảm thấy gã nhích gần lưng nàng hơn, gần như một cái ôm siết. Gã áp má lên mũ áo choàng của nàng, hất nó khỏi đầu nàng và thốt lên một tiếng nài nỉ. Gã vòng hai tay quanh nàng và kề sát lưng nàng, ở đó ngay giữa những hành khách. “Hai,” gã kề tai nàng nói. “Nhà.”

Nàng cố thoát ra nhưng gã không cho phép. Gã kéo nàng quay lại rồi khóa chặt nàng ở đó, tì lưng vào bản đồ và bức tường. Nàng không biết phải làm gì. Một vài vị khách đang nhìn họ. Nàng tưởng tượng họ choáng váng và chướng tai gai mắt đến chừng nào, họ sẽ nghĩ thế nào về nàng với váy vóc rách toạc, không mũ trùm, kẹt trong vòng tay của một người đàn ông. Gã ghé miệng sát tai nàng.

“Bé-Maddy...cười.”

Một vài vị khách nữa vào phòng, huých qua lưng Jervaulx. Một người trong số đó vẫn đội

mũ, vành rộng, dấu hiệu không hề nhằm lẫn của một tín đồ phái Giáo hữu. Maddy sợ hãi vội vàng cúi ngay đầu xuống. Nàng không kịp nhìn xem đó là ai, nhưng bất cứ Ái hữu nào đến đây có việc đều có thể biết nàng qua buổi họp hội hằng năm, và ở ngay London thôi đã có quá nhiều hội viên biết rõ nàng. Nàng vui mặt vào vai Jarvaulx để ẩn nấp. Gã càng ôm chặt nàng với một tiếng lầm bầm dịu dàng, vui lòng.

Nàng không dám nhìn lên. Nàng không dám kháng cự. Gã là tấm khiên chắn khỏi để bị phát hiện, đủ to lớn và vững chãi để an toàn trốn đằng sau, có điều giá mà gã đừng thò tay vào dưới mũ áo khoác của nàng như thế, gạt nó rơi hẳn ra sau và ôm trọn lấy gáy nàng, kéo nàng lại gần hơn, vui mặt gã vào tóc nàng.

Nàng không thể tưởng tượng rằng mọi người trong phòng đều không quay lại, há hốc miệng nhìn hai người lên án. Nhưng âm thanh của những công việc bình thường vẫn tiếp diễn quanh họ, tiếng giày ra vào cửa, tiếng í ới của những người khuân đồ, tiếng tù và của xe ngựa đi Newmarket đang quay ra phố.

Bàn tay gã rời khỏi eo nàng. Nàng cảm thấy gã đang tìm gì đó trong túi áo, suốt lúc ấy nàng không dám ngẩng đầu lên đối diện với nguy cơ bị bắt gặp. Gã tóm lấy bàn tay nàng và ấn một cái hộp nhỏ vào đó.

Maddy giữ chiếc hộp, vẫn cúi đầu xuống, hơi liếc sang bên cạnh để cố xem Ái hữu không rõ mặt kia đã đi chưa. Jervaulx lật ngửa bàn tay nàng lên. Với một tiếng lầm bầm nôn nóng, gã lóng ngóng ấn ngón cái vào chiếc hộp đang nằm trong lòng bàn tay nàng.

Nắp hộp mở ra. Đang trốn tránh, mặt cúi gằm, nàng thấy sắc vàng và ánh sáng nhiều màu lấp lánh. Một chiếc nhẫn, bản nhẫn bằng vàng gắn ngọc trai bao quanh một viên ngọc mắt mèo chói lọi, cho Anne Trotman?

Gã dùng một tay vụng về đung vào chiếc nhẫn, xỏ vào đến giữa ngón trỏ và để chiếc hộp rơi xuống. Trong cái góc bé tí này, với hai mái đầu cúi chụm sát vào nhau họ tạo nên một thế giới riêng nho nhỏ. Maddy lúng túng quan sát gã lóng ngóng xoay xở với chiếc nhẫn rồi cố gắng đeo vào ngón tay nàng.

“Cưới.” Gã áp môi lên tai nàng. “Maddy...cưới. Nhà.”

Nàng trôn trối nhìn chiếc nhẫn khi những ngón tay gã thô bạo ấn nó vào ngón tay nàng.

“Không!” Nàng rút tay ra khỏi chiếc nhẫn và cúi rạp xuống nhặt chiếc hộp, kéo mũ áo khoác trùm lên đầu. “Anh đang...không phải...không! Sao anh nghĩ ra một chuyện như thế được chứ?”

Nàng ném chiếc hộp vào tay gã rồi quay người. Mũ trùm gần kín mặt, nàng chen lấn qua đám đông hành khách và vội vã ra ngoài sân. Bên ngoài, nàng chạy vài mét qua cửa rồi dừng lại, mặt nóng bừng. Nàng giữ mũ áo choàng che cả miệng và mũi.

Công tước bước ra khỏi cửa. Nàng rõ ràng đứng ngay đó, nhưng gã dường như không thấy nàng. Gã dừng chân, một quý ông hào nhoáng kỳ dị giữa đám đông tầm thường xung quanh : một vương tử đi lạc, được bao bọc bởi những gấm và những đồ trang trí nặng nề, với dải băng hoàng gia xanh lơ và mề đay, lạc lối giữa cả không gian và thời gian.

Mọi người quay lại nhìn gã. Maddy thấy vẻ bất an cứng đờ trong tư thế của gã. Gã đứng bất động ở nơi gã dừng lại, như thể một bước nữa thôi dù về bất cứ hướng nào đều có thể khiến gã rơi xuống cái vực thẳm hun hút đang mở ra dưới chân. Hàm gã đánh lại, đôi lông mày sẫm màu trĩ xuống. Một sức mạnh bị cầm tù, đơn độc và xa lạ.

Nàng gọi tên gã, tiếng nàng nghẹt dưới mũ áo khoác. Tư thế của gã thay đổi. Gã quay về phía nàng như thể nàng vừa phá bỏ một lời nguyền, sự giải thoát giống như ngọn lửa rực sáng trên khuôn mặt gã. Có vẻ gã cũng kinh ngạc vì nàng ở quá gần, gã tiến một bước mạnh mẽ tới bắt lấy nàng bằng cả hai tay.

“Không...rời!” gã gay gắt nói. “Một mình...không thể! Ở lại. Em...ở lại!”

“Tôi không biết phải làm gì với anh nữa!” Maddy cắn mép mũ áo choàng đang kề sát miệng nàng. “Tôi không thể ở với anh ! Tôi không thể đưa anh về!”

“Sher...” Gã đặt tay lên vai nàng đẩy mạnh. “...voh!” Gã lại đẩy nàng nữa, khiến nàng thối lui ra sau một bước. “Nhà.” Đẩy. “Cưới”- đẩy- “bé”- đẩy- “Maddy!”- đẩy - “Phải!” Dưới sự dồn nén của gã, nàng sắp bị đẩy giật lùi đến hết sân. “Không... chỗ... điên! Cưới... Maddy!”

“Không!” nàng nói rồi hít vào một hơi hăng hốt và kéo mạnh mũ áo choàng che mặt càng thấp càng tốt để giấu kín bản thân. Đầu đội chiếc mũ đen nặng nề, mình bận áo khoác mộc mạc, tín đồ phái Giáo hữu trong phòng về tiến về phía họ.

Maddy lén nhìn từ dưới mũ áo choàng trong khi người lạ đặt tay lên vai Jervaulx. “Hãy nghĩ lại đi, Ái hữu. Anh đang quấy rầy người khác đấy.”

Jervaulx nhìn anh ta như thể người đó vừa nhổ nước bọt vào mặt gã. Trong khoảng khắc xung động đó, nàng sợ rằng gã sẽ quay lại tấn công như cái cách gã đã làm với Edward. Tín đồ phái Giáo hữu kia chỉ cao cỡ trung bình, tầm tuổi Maddy, râu cạo sạch sẽ và đôi mắt trong, nàng không nhớ đã từng gặp người như thế. Một người đàn ông tốt, dù can đảm để tới can Jervaulx, người rõ ràng đang giận giữ và là một quý tộc, bề ngoài lại nom không hề tầm thường dù là hành động hay vóc dáng.

Công tước lắc vai khỏi bàn tay đang giữ lấy mình. Gã nhìn Maddy như thể đợi nàng giải thích.

“Tôi cảm ơn, Ái hữu,” nàng nói nhanh, hối hả xoa dịu Jervaulx. “Nhưng tôi không cần giúp.”

Tín đồ phái Giáo hữu liếc nhìn nàng kinh ngạc. Maddy thấy tim mình muốn rút.

“Cô cũng ở trong hội?” anh ta hỏi.

Nàng dán mắt xuống đất. Những lời dối trá xấu xa trào lên môi nàng, những lừa dối đòi bại để lấp điểm cho cái sai lầm đã tố cáo nàng với một tín hữu khác còn rõ ràng hơn cả mũ trùm Giáo hữu và trang phục Mộc mạc. Nhưng nàng không thể, anh ta không gây nguy hiểm gì cho Jervaulx, có nói dối thì cũng chỉ là để cứu vãn thể diện trước một người cùng hội.

Nàng chỉ ngược mắt lên. “Phải.”

Jervaulx nắm lấy khuỷu tay nàng. Một cái đụng chạm lạnh lẽ, không thô bạo, nhưng chắc chắn. Gã thận trọng nhìn tín đồ phái Giáo hữu kia.

“Anh ta không ngược đãi cô chứ?” người đàn ông hỏi. Anh ta chạm mắt Jervaulx. “Tôi sẽ không để anh ta gây tổn hại đến cô. Liệu anh có thể bình tĩnh lại mà đi trong hòa bình không?”

Đó là một yêu cầu nhỏ nhẹ, hầu như tử tế. Maddy cảm thấy dâng trào niềm cảm kích và thân thuộc. Người đàn ông này dường như là một hòn đảo của lý trí giữa bão tố đầy xáo động, còn thân thuộc hơn nhiều trong chiếc mũ rộng vành và áo khoác giản dị, đáng tin cậy hơn hẳn một kẻ lạ mặt giận giữ, khó đoán, bận rộn nhưng với mề đay và dải băng hoàng gia.

Tín đồ phái Giáo hữu có vẻ bối rối vì thấy Jervaulx chẳng hề đáp lại. “Anh định không trả lời như một người đàn ông trung thực ư?”

Jervaulx càng siết tay nàng đau hơn.

Maddy chạm vào ống tay áo rộng và thô ráp của tín đồ phái Giáo hữu. “Ái hữu,” nàng nhẹ nhàng nói, mặc kệ áp lực mỗi lúc một lớn của Jervaulx lên cánh tay nàng, nỗ lực lặng lẽ của gã để kéo nàng khỏi kẻ mới đến. Nàng vừa nảy ra một ý. “Tôi đã vội vã giữ ý khi nói rằng tôi không cần anh giúp.” Nàng ngược nhìn vào ánh mắt dò hỏi bình tĩnh, phẳng lặng của chàng trai kia. “Tôi thực sự cần giúp đỡ. Anh có thể hỗ trợ không?”

“Chắc chắn.” anh ta đáp, một từ đơn giản trút đi gánh nặng ngàn cân trên vai Maddy.

Trong khi Jervaulx ngồi đó với dáng vẻ uy nghiêm đầy bất thuận trên chiếc ghế kéo ra từ một chiếc bàn nơi nhà ăn công cộng, chân giạng ra, hai tay khoanh lại trước những băng đeo và mề đay, Maddy cúi gần tín đồ phái Giáo hữu trẻ tuổi và thuật lại khó khăn của mình. Richard Gill nhấp một ngụm bia và đắm chiêu quan sát Công tước khi nàng kể xong.

Jervaulx, nom ủ ê và thách thức, trừng mắt nhìn lại dưới hàng mi đen dài. Gã không hề muốn vào nhà ăn, gã đã cố ngăn nàng nhưng khi Maddy kiên quyết không cho gã giữ lại, gã đành lẻo đẻo theo nàng, không cho phép nàng ra một bước khỏi tầm với của gã. Gã không nói năng gì và Maddy không thể biết gã hiểu bao nhiêu về những điều nàng kể với Richard Gill, nhưng toàn bộ cử chỉ của gã lộ ra vẻ bị phản bội, cứ như mối quan hệ mới của nàng xúc phạm gã vậy.

Richard vẫn yên lặng, một khoảng ngưng trầm mặc và suy tư. Maddy chờ đợi, mừng rỡ vì lại được ở bên một người không hành động hay phát ngôn quá nhanh mà dành thời gian suy ngẫm. Nàng vui lòng chờ đợi Richard ngẫm ngợi. Ái hữu trẻ tuổi này ưa nhìn, cử chỉ chừng mực và dáng vẻ kiên định khiến người ta thấy an tâm. Khuôn mặt mạnh mẽ của anh hợp với chiếc mũ rộng vành và áo khoác ngoài mộc mạc hơn nhiều người lớn tuổi nghiêm nghị khác.

Maddy chắc chắn anh ta chưa từng tới dự buổi gặp mặt thường niên tại London, nơi các Ái hữu tụ họp để hướng dẫn về nghĩa vụ trong năm cũng như hỏi han về những buổi Suy niệm hằng quý và tháng để nuôi dưỡng tinh thần. Buổi gặp mặt thường niên tập trung các gia đình Giáo hữu trên khắp nước Anh. Nếu Richard Gill mà là một đại biểu thì nàng đã nhớ rồi. Không phải phụ nữ nào cũng cần trực tiếp tham gia các cuộc gặp của nam giới mới biết ai đã lập gia đình, ai chưa.

Rõ ràng nếu một phụ nữ trẻ muốn lấy chồng cách tốt nhất là tham dự buổi gặp mặt thường niên tại London, ở đó một trong những nhiệm vụ chính của buổi họp hội Ái hữu nữ là xem xét tình trạng của những cặp đôi có triển vọng tiến tới hôn nhân – một quá trình rất tự nhiên dẫn tới việc đánh giá và phân cấp sự phù hợp của mình với những chàng độc thân có tiềm năng tham dự. Richard Gill, Maddy có thể đảm bảo, chưa từng được nhắc tới trong các buổi họp hội Ái hữu nữ, dù trong danh sách đã thành hôn hay chưa. Nàng không rõ phận sự của anh ta là gì. Anh ta đến trạm xe để nhận một hộp nhỏ cứng mà anh ta có vẻ rất lưu tâm. Nó đang nằm bên cạnh anh ta, dán một loạt những nhãn tròn có ghi những dòng đáng tò mò như “Claudiana, hàng 4, tulip hồng.” “Trafalgar Banner, hàng 1, tulip byblomen,” và “Công tước Clarence, hàng 4, tulip bizard.”

Người phục vụ mang đến món bánh put đing nhân bí tết và bắp cải luộc. Jervaulx nhìn mặt. Gã nốc một ngụm bia trong khi Maddy bận phết bơ lên ba lát bánh mỳ, chia phần cho mỗi người.

Nàng cúi đầu cầu nguyện. Richard bỏ mũ ra. Jervaulx chả làm gì, chỉ độc địa quan sát họ, gã ngồi thượt đó trên ghế, tay khoanh trước ngực.

Richard lại đội mũ lên và bắt đầu ăn phần bánh của mình, Maddy không biết nhiều gã trai trẻ tuân thủ triệt để quy tắc Ngôn từ Mộc mạc và Trang phục Mộc mạc. Nàng ngưỡng mộ anh ta về điều đó. Nàng ước rằng trông mình gọn gàng, chỉnh trang hơn một chút thay vì mất cả mũ và váy rách toạc thế này.

Nàng liếc nhìn Jervaulx. Gã không ăn. Gã đang quan sát nàng, Richard Gill trông đã sáng sủa ư nhìn rồi nhưng Công tước còn hơn bội phần, ma quỷ hơn và gắn bó với nàng hơn – cái miệng đẹp đẽ của gã đã hôn nàng, bàn tay gã đã vuốt tóc nàng.

Nàng đỏ mặt, cảm thấy mình đúng là một kẻ dối trá và giả bộ. Nàng đã giới thiệu Jervaulx là bệnh nhân, còn mình là y tá của gã. Bề ngoài của sự việc giáng vào nàng một đòn mạnh – có y tá nào lại bỏ trốn cùng bệnh nhân ngược lại với ý nguyện gia đình anh ta? Y tá nào lại để bị hôn? Richard Gill sẽ nghĩ gì về nàng nếu biết chuyện? Và còn giấu nhem anh ta nữa chứ, sự im lặng và bỏ sót đầy dối trá. Nàng không hề đi trên con đường lẽ phải, hoàn toàn không.

“Cô không nghĩ anh ta điên sao?” Richard hỏi.

Câu hỏi đột ngột đó khiến Maddy bị bất ngờ. nàng ngẩng lên. “Không.”

“Anh ta có vẻ không kích động.Nhưng anh ta đẩy cô lúc ở trong sân.”

Nàng xé một miếng bánh mì, khẽ nở nụ cười gượng gạo. “Anh ta là công tước. Việc đó không giống cơn điên, thật đấy. ”

Richard cắn một miếng nữa. “Đó là điều các công tước làm à?” Anh ta nhướn mày. “Xô đẩy?”

“Đó là việc tối thiểu mà vị công tước này sẽ làm.”

Ở góc hơi xa bên bàn, Jervaulx nghiêng đầu vẻ buồn chán. Gã nhìn lướt qua Maddy rồi Richard,nâng cốc bia lên, làm một ngụm.

“Anh ta không hiểu?” Richard hỏi.

“Tôi không biết.Một ít, tôi nghĩ vậy”

“Cô phải đưa anh ta về với gia đình đi.”

Maddy hơi thẳng người dậy. “Không.”

Jervaulx nhìn nàng. Vẻ ngán ngấm lập tức biến mất.

“Nếu họ muốn anh ta sống ẩn dật thì đó không phải là việc của cô để mà xen vào. Anh ta thuộc về chính mình, không phải cô.”

“Không. Gia đình anh ta không hiểu. Họ không biết sống ở đó là như thế nào.”

“Đó chẳng phải nhà anh họ cô sao?”

“Đó là nhà thương điên. Anh ta không điên.”

“Anh ta không nói chuyện. Làm thế nào anh ta sống một mình trong thế giới này?”

Nàng kéo áo choàng sát vào người. “Không một mình được. Anh ta không thể sống một mình.”

“Vậy giờ làm sao ? Anh ta không có bạn bè nào ngoài cô sao ?”

“Tôi...” Maddy ngừng lại, nhận ra rằng nàng không biết. Nàng nhìn Jervaulx. “Bằng hữu ?” Nàng hỏi. “Anh có bằng hữu nào không ?”

Gã nhìn hết nàng rồi Richard, rồi lại nhìn, vẻ băn khoăn.

“Không.” Nàng nói, “ý tôi không phải là Ái hữu. Một tình bạn. Của anh. Một người bạn.”

Gã ngần ngừ. Rồi gã chìa tay về phía nàng.

“Jervaulx !” Nỗi tuyệt vọng len lỏi vào giọng nàng. “Không có một người bạn nào yêu mến anh sao ?”

Tay gã nắm lại. Cái nhẫn dấu bằng vàng to tướng tỏa sáng trên ngón tay gã. Gã ném về phía Richard một cái nhìn độc địa rồi lại ngã người lên ghế.

“Có lẽ....Jervaulx...anh nên ở lại với anh ta ?” Nàng hất đầu về phía tín đồ phái Giáo hữu. “Với Richard Gill ?”

“Archimedeas...” Richard lên tiếng.

“Tôi về nhà báo với cha là tôi khỏe xong sẽ quay lại ngay thôi,” nàng vội vã nói. “Chỉ cần anh nán lại đây với anh ta một chút thôi. Một vài giờ.”

“Không phải việc nán lại. Mà là anh ta phải về với gia đình.”

“Tôi không thể để anh ta quay về !” nàng kêu lên, vươn người về phía trước. “Anh không thể hiểu được đâu !” Jervaulx căng thẳng theo dõi nàng. Nắm tay phải của gã mở ra nắm lại. Gã siết bàn tay trái quanh cổ bia nhưng không uống ngụm nào.

“Xin anh đấy,” nàng nói với Richard Gill.

Những nếp nhăn nhí không hài lòng hằn giữa lông mày của tín đồ phái Giáo hữu. Nàng thấy nổi e ngại trong đôi mắt xám trong sáng của anh ta.

“Xin anh.” Nàng nói thầm. “Anh sẽ không coi đây là Bốn phận của mình sao ?”

Đó là lời kêu gọi giúp đỡ mà không Ái hữu nào đó có thể coi nhẹ. Richard cau mày nhìn xuống đồ ăn. Anh ta nhắm mắt. Maddy chờ đợi, cầu xin Chúa nói với anh ta, biết rằng việc cầu

nguyện cho mình được đặc ý như vậy là sai trái. Nàng không thể đưa Jervaulx trở về, đó là Sự thật duy nhất mà nàng biết chắc chắn, đơn giản là không thể tưởng tượng được gã lại bị nhốt trong phòng giam ở lâu đài Blythedale.

Richard thở một hơi dài và nhìn nàng. “Tôi sẽ coi đây là Bốn phần của mình. Tôi sẽ nghĩ thêm xem liệu có nên đưa anh ta về không.”

Nàng cũng không rõ như vậy là rốt cuộc anh ta có đợi ở đây với Công tước hay không nhưng trước khi nàng kịp hỏi, Jervaulx đã đập mạnh cốc bia xuống bàn. Gã đứng lên, đá ghế và kéo Maddy khỏi ghế. “Về,” gã kêu lên, mắt cháy rực. Rồi gã nghiêng răng nói, “Bạn!”

Gã lôi nàng đi cùng, bàn tay gã siết mạnh khiến nàng không sao thoát nổi. Nàng nghe thấy Richard kêu lên gì đó sau lưng, thấy người phục vụ vội vã giữ anh ta lại bàn trong khi Jervaulx đẩy nàng ra cửa với một sức mạnh khủng khiếp.

Maddy chống cự, cố gắng quay lại. Nhưng Jervaulx dễ dàng thắng nàng, gã khỏe hơn nàng tưởng nhiều. Khi nàng cố trụ chân xuống sàn, gã kéo tuột nàng đi, cánh tay gã vòng quanh cổ nàng, tàn nhẫn dùng bạo lực lôi nàng đi cùng mình. Khi nàng oằn người chui ra, tay gã khóa chặt quanh nàng, ngón tay cắm sâu vào da gáy nàng, quấn lấy tóc nàng. Nàng kêu gào. “Jervaulx! Richard! Tôi không thể....giúp tôi với!”

Nàng liếc nhanh được một cái về phía Richard và người bồi bàn rồi lập tức lạc mấy họ, bật nhào ra khỏi cửa dưới sức đẩy của Jervaulx, suýt ngã chúi xuống bậc cấp giữa đám khách bộ hành.

“Bạn!” Jervaulx bật ra, kéo nàng đi về phía trước. “Durm!”

Gã chặn một xe ngựa giữa đường theo đúng cái cách gã đã dùng để chặn xe trước đó – bước thẳng xuống phố trước mặt con ngựa. Con ngựa chồm vó lên, móng của nó cào xuống mặt đường cách chân gã có vài phân, người đánh xe gào thét và một xe ngựa khác chệch sang bên, Jervaulx tóm lấy dây cương.

“Alban!” gã gào lên, một tay giữ ngựa, tay kia giữ Maddy.

“Lạy chúa tôi! Được rồi.Albany, đúng là đồ điên!” người lái xe gào lại. “Thả con ngựa của tôi ra, rồi vào trong xe!”

Một lối đi bộ lát đã dẫn vào màn sương dây thoát hiện ra trước mắt họ và lại biến mất ngay sau lưng, khi họ rảo bước giữa hai dãy nhà dài màu kem xám dần xa dần khỏi phố Picadilli. Bước chân của Công tước vang vọng trong tịch mịch, ngay giữa buổi sáng mà nơi này cứ như bị bỏ hoang, chỉ có một người đàn ông đơn độc bận ủng đen vội vã vượt qua họ với một chiếc hộp và đôi giày trong tay.

Maddy thôi không kháng cự nữa. Nàng chẳng còn biết làm gì ngoài việc cố theo kịp Jervaulx. Gã sẽ không thả nàng ra hay cho phép nàng chậm trễ đằng sau. Họ đi qua một người hầu khác, một người đàn ông nhỏ bé bụng phệ mặc áo chèn màu đỏ, người này bước sang bên, vừa cúi đầu chào Công tước vừa lầm bầm, “Đức ông.” Không hề ngừng lại, Jervaulx rẽ vào một cầu thang bằng đá đi lên hai tầng với Maddy.

Một con chó bắt đầu sủa vang lên cả trước khi gã chạm vào cửa.

Một con khác hòa theo, Jervaulx đứng sững đó, tay vẫn giơ lên.

“Devil.” Một gã cong lên một nụ cười dữ tợn. Nắm tay gã hạ xuống, nện vào cửa. Lũ chó bên kia cửa phát cuồng lên với những tràng sủa quá độ. “Devil, devil, devil!”

“Chúa ơi,giữ gìn mồm miệng chúng mày một chút chứ!” Một tiếng la ghen ghét văng lại từ đâu đó xa xa bên trong.Ở tầng dưới, một cánh cửa khác bật mở.Maddy nhìn xuống thì thấy một khuôn mặt tò mò ngẩng lên, một người đàn ông lớn tuổi bận áo ngủ và mũ ngủ. Lũ chó cào điên loạn lên cửa. Khắp hành lang vang vọng tiếng chó sủa và tiếng đập của thành thành của Jervaulx.

Giọng nói vang lên từ bên trong khiến lũ chó yên lặng “Lại đây,Cass,lại đây, đồ chó xấu xa vô dụng,im đi,im ngay, bọn họ sẽ bắt tao bắn chết lũ chúng mày mất.”

Jervaulx đột ngột ngừng đập cửa, má gã áp sát vào cánh cửa như thể đó là tấm phao cho một thủy thủ đang chìm. Lũ chó lại bắt đầu sủa khi chốt cửa kêu lạch cạch. Cửa bật mở và ào ra một cơn bão lông trắng muốt lẫn đen tuyền, lưỡi hồng hồng cùng đuôi bông xù khi lũ chó lao

vào Jervaulx.

Maddy nhìn qua cả đám thấy một người đàn ông tóc vàng, mắt lơ đãng đứng ở tiền sảnh, ngực trần, chân đi mỗi tất, xà phòng cạo râu vẫn còn trên mặt. Tiếng sửa giảm bớt khi lũ chó thi nhau dúi dụi vào Jervaulx. Công tước quỳ xuống, dang hai tay để chúng liếm mặt gã, cào móng vuốt lên tóc gã.

“Shev?” người đàn ông ở ngưỡng cửa nói như thể vừa mới bị đánh thức giữa giấc nồng.

Maddy liếc nhìn ông già đang lắng tai nghe ở tầng dưới, người này vẫn ngẩng lên và hơi rướn người để nhìn cho rõ hơn. “Chúng tôi vào nhà được không?” nàng hỏi.

Nãy giờ người đàn ông tóc vàng vẫn ngẩn ngơ nhìn Jervaulx và lũ chó. Anh ta liếc nhìn Maddy, dường như đột ngột bừng tỉnh liền lùi lại. “Ồi chúa ơi,” anh ta nói. Chỉ có vậy rồi anh ta vất cái khăn cạo mặt lên vai và vội vã thúc giục Công tước vào nhà. Jervaulx bước vào, lũ chó triu mến quần quanh chân gã. Maddy cũng vội vã vào theo và đóng cửa lại.

Chủ nhà, vẫn chưa hết ngẩn ngơ, theo sau họ vào phòng khách. “Shev.” Anh ta nói.

Jervaulx đi sang bên kia phòng và tì tay lên bệ cửa sổ, nhìn ra màn sương dày bên ngoài. Rồi gã quay lại, lưng áp vào tường, lũ chó điên cuồng cọ mình vào gã. Mặt gã dâng tràn cảm xúc mãnh liệt, gã nhắm mắt và trượt người ngồi xuống sàn. Chú chó săn lông xù nửa đen nửa trắng liếm tai gã. Gã vòng tay quanh con chó và vùi mặt vào bộ lông trắng mượt. Con màu đen lập tức rên lên cố chen vào giữa.

“Tôi nghĩ...ồ, Chúa ơi, quý thần ơi, họ nói cậu đang chết dần. Cũng bằng toi rồi. Họ trao lũ chó cho tôi.” Quý ông đầu tóc rối bời sải bước tới chỗ Jervaulx, rồi dường như không biết phải làm gì khi tới đó. Anh ta quỳ sụp xuống. “Shev,” anh ta bất lực nói.

Jervaulx không ngẩng mặt lên. Gã lắc đầu, những ngón tay vùi trong bộ lông của Devil.

Người đàn ông tóc vàng quay lại nhìn lên Maddy. “Thế này là thế nào? Họ nói với tôi rằng cậu ấy sắp chết. Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Anh là bạn anh ta ?”

“Đương nhiên tôi là bạn của cậu ấy ! Cậu ta chẳng có thằng bạn nào hơn ! Nói xem, cô này, cô đang điều khiển cậu ấy hả ?” Anh ta nhìn lại Jervaulx. “Chúa ơi, là thuốc phiện hả ?”

“Anh ta cần anh giúp.”

“Giúp gì? cô là ai?”

“Tên tôi là Archimede Timms. Anh ta là bệnh nhân ở dưỡng trí viện của anh họ tôi ở hạt Buckingham. Tôi đảm nhiệm việc trông nom anh ta ở đó. Chúng tôi....” Nàng bật cười hơi ngốc nghếch và xòe hai bàn tay ra.

“Tôi đoán là chúng tôi đã phá luật và bỏ trốn.”

Người đàn ông vuốt một lọn tóc xõa trên trán. Anh ta ngồi tì lên gót chân. “Shev,” anh ta lại nói với cái giọng bối rối đó.

Công tước ngẩng đầu. Mắt gã là màn đêm y tối, ngấn nước. Với một cử chỉ giận dữ, bối rối, gã đưa tay lên dùng tay áo quệt một bên mặt. “Bạn.” Giọng gã khàn đặc. “Dnnh.Dunnnm.” Gã rên rỉ dựa đầu vào bức tường phía sau.

“Dunn?” Maddy hỏi. “Đó là tên anh à ?”

“Durham,” người đàn ông tóc vàng đáp và lơ đãng thêm vào, “Kit Durham, xin phục vụ, thưa quý cô.”

Jervaulx nhìn bạn mình. Devil áp mũi lên má và thái dương gã, hân hoan ngoáy đuôi, Jervaulx ôm con vật. “Dmm...cảm ơn,” gã nói. “Cảm ơn....chó.”

Durham trăn trối nhìn gã, Jervaulx lại thốt lên một âm thanh thống khổ khác và lắc đầu, thở hỗn hển.

“Đúng,Chó.Chẳng có gì.” Durham đứng dậy, kê một chiếc ghế. “Đứng dậy thôi, ông bạn.Phải nghĩ. Không nghĩ ra cái gì khi ông ngồi trên sàn đâu, Shev ạ.”

Maddy thấy lấy lại không khí bình thường lúc này thì hơn. Biểu cảm của Jervaulx rầy rạ, gã đang ở bờ vực suy sụp. Gã không muốn bạn mình thấy gã mất kiểm soát. “Có lẽ anh muốn đi sửa soạn cho chính tề.” nàng đề nghị với Durham,hy vọng cho Công tước một khoảng thời gian riêng tư để trấn tĩnh lại.

“Ôi chúa ơi....” Durham vội vã lui vào trong. “Xin lỗi. Tôi rất xin lỗi, thưa quý cô, tôi quên mất !Quả thực tôi không ngờ quý cô lại xuất hiện vào lúc này. Cậu ở đây, Shev ! Đừng đi đâu !”

“Chúng tôi sẽ không đi,” Maddy nói.

Durham chớp mắt nhìn nàng, cơ hồ anh ta ngạcn hiên vì nàng nói thay Jervaulx. Anh ta trở lại phòng trong và đóng sầm cửa.

Vốn chả thèm động tới món cải luộc và bí tết lúc nãy. Jervaulx dường như rất sẵn lòng chia sẻ bữa sáng của Durham gồm cá hồi, hầu tươi, bánh mì và chanh vàng. Không cần hỏi gã muốn dùng gì. Durham sai người hầu của mình, đúng cái anh chàng bụng to đã chào Công tước ngoài phố, vào bếp chuẩn bị sô cô la cho gã thay vì cà phê.

Jervaulx ngồi xuống uống dòng chất lỏng nâu đen đang bốc khói và cho bọn chó chén những mẩu vụn thức ăn trong khi bạn gã chất vấn Maddy cặn kẽ. Trong lúc họ nói chuyện, Công tước quan sát họ qua làn hơi bốc lên từ miệng chén, mặt lộ vẻ thỏa mãn bình an. Dường như gã cảm thấy mình đã làm mọi thức có thể và lúc này hài lòng trao những quyết định xa hơn vào tay kẻ khác.

Durham ít nhất không hề nghi ngờ việc Jervaulx phải được bảo vệ khỏi những mưu tính của gia đình gã. “Mụ quỷ già đáng ghét,” là ý kiến cô đọng của anh ta về Phu nhân de Marly còn bình luận của anh ta về mẹ Công tước có những từ mà Maddy chưa từng nghe bao giờ.

Đặc biệt nàng thấy cách diễn đạt của anh ta thật khó hiểu. Nàng ngần ngừ khi anh ta hỏi liệu nàng có chắc chắn rằng không ai đánh hơi được gì từ nhà thờ không.

“Đánh hơi?” nàng mơ hồ hỏi lại.

“Mùi ấy.Không ai lần ra nơi hai người đi chứ?”

“Tôi không nghĩ vậy.Chúng tôi đã tới đồi Ludgate và về đây bằng xe ngựa thuê.”

“Đồi ludgate!” Anh ta cười ré lên. “Cô gái ngoan.” Anh ta nhăn nhó nhìn Jervaulx. “Ai ngờ được cậu lại biến thành một gã kỳ quặc thế nhỉ?”

Công tước hơi quay đầu, mỉm cười lại. Gã nhấp một ngụm sô cô la. Maddy nghi ngờ rằng gã hiểu ít hơn nàng.

“Không ai,tin tôi đi,” Durham tự trả lời. “Khả năng nhiều hơn là họ sẽ tới... Lạy thánh mớ bái.” Anh ta lao ra khỏi ghế, kéo chiếc rèm xuống. “Họ sẽ tới đây.Mark !” Anh ta gào vào phòng bên cạnh. “Lên cầu thang ! Canh chừng ! Ta không có nhà. Bảo họ... sớm nay ta đến sàn chứng khoán rồi.”

Tay đầu tó củi rạp đầu xuống tận cái bụng phệ. “Thưa ngài. Họ sẽ không tin tôi đâu.”

“Mẹ kiếp, người ta không thể đi đầu tư vào vài quỹ công sao ? ta vừa có... một món thừa kế từ cụ cố, là thế đấy. Sáu trăm bảng....Nhưng cảnh cáo người, cấm nói hai lời chỉ vì vài đồng xu lẻ đấy.”

“Thế còn ngày đại tá thì sao, thưa ngài ? Tôi có phải canh cả ngài ấy không ạ ?”

“Khốn kiếp, Fane! Cậu ta sẽ đến đây bất cứ lúc nào.” Durham cắn môi. “Chả lợi lộc gì đâu.” Gã liếc nhìn Maddy. “Chúng ta có thể tin tưởng Fane. Đẳng nào cậu ta cũng chẳng bao giờ cho lọt tai chuyện đó,chuyện tôi phát rồ mà đi đầu tư sáu trăm bảng ấy.Cậu ta sẽ chẳng có ý kiến nào đáng gật gù đâu, không phải loại sinh ra để dùng cái đầu mà,nhưng nếu cô muốn một đồng

minh hữu dụng sau lưng thì Andy Fane là người cô cần đấy.”

Maddy thấy hài lòng khi cuối cùng cũng có ai đó chống lưng cho mình. Durham có vẻ hơi thiếu kiên định nhưng rõ ràng anh ta muốn giúp Jervaulx. Nàng định nhắc tới việc cần phải quay lại gặp cha thì cả Durham lẫn Jervaulx đều nhìn ra cửa sổ trước tiếng huýt sáo sai nhạc.

Công tước cười tươi đoạn đặt tách xuống. “Bạn,” gã nói với Maddy.

“Biết ngay mà,” Durham nói khi một chiếc đồng hồ cầu kỳ trên bệ lò sưởi giống giả ngân lên một hồi chuông du dương. Trên đường đi ra tiền sảnh, anh ta đột ngột dừng lại. “Tôi sẽ cử Mark xuống rước cậu ta lên đây cho lặng lẽ một chút. Khi hai người vào đây, lão gia nhân đang nặng nề phải không ? Chúng ta sẽ nhồi vào tai lão chuyện về sáu trăm bảng.” Anh ta nhíu mày với Maddy. “Cô là...à... em họ năm đời của tôi nhé. Mồ côi. Được gửi tới cùng khoản thừa kế này. Luôn có trẻ mồ côi kèm theo các khoản thừa kế. Luật sư đưa cô đến, không đợi được mà phải bắt chuyến xe thư về... đầu đó. Tiếng đập cửa ầm ầm đánh thức tôi dậy, hiểu chưa ? sửa ư...ông ta chỉ khéo tưởng tượng. Ở đây không được phép nuôi chó. Chỉ có Chúa mới biết sao tôi giữ được lũ này lâu đến thế.”

Anh ta biến mất sau lối vào. Tất cả những lời bịa đặt dối trá đó khiến Maddy không thoải mái. Dù nàng không phải tự nói ra, nhưng cũng tham gia vào đó. Cái nhìn chắc chắn, trầm ngâm của Richard Gill ám ảnh nàng như lương tâm vậy- đối nghịch với nó là niềm hân hoan rõ rệt của Jervaulx về bạn bè mình, cả Durham và viên sĩ quan với đám ren vàng chóa kỳ khôi, cổ áo cùng cổ tay sặc sỡ trên bộ quân phục, người không nói một lời nào với công tước, chỉ ôm lấy vai gã, đấm lưng rồi xô gã ra.

Viên sĩ quan nhìn xuống và huých Devil khỏi đầu gối. “Biết trước cậu ta quá chán chảng buồn chết chóc mà,” anh ta nói với con chó. “Phải viết thêm mấy bài thuyết trình nữa, gì hả ?” Anh ta đưa mắt nhìn Maddy. “Mang theo cả gái, cậu không biết hử?”

“Đây là cô...à...” Durham ngừng lại và chờ đợi “Timms,” Maddy nói.

Viên sĩ quan cúi đầu, một tay đeo găng trắng giữ gươm, ngù trắng cao trên mũ sĩ quan của anh ta quyết qua váy nàng. “Đại tá Andrew Fane, xin phục vụ, thừa tình yêu của tôi.”

“Bỏ đi, Fane. Cô ấy là tín đồ của Giáo hữu.”

Đại tá Fane có vẻ kinh ngạc. “Tôi rất xin lỗi, thưa quý cô! Cô...? Vậy người đang đợi ngoài phố cùng hội với cô phải không? Cái người muốn biết liệu... mẹ kiếp....hỏi về cô, Shev, thế đấy ! lúc đó chả hiểu hấn dờ điên dờ khùng gì, nhưng giờ thì rõ rồi. Muốn biết kiếm Công tước ở đâu. Công tước nào, tớ bảo. Có hàng đồng Công tước....”

“Richard !” Maddy đặt tay lên ngực. “Đó là Richard Gill.”

“Ồ,” Đại tá Fane nói.

“Làm sao hấn ta....” Nàng cắn môi quay sang Durham. “Hấn anh ta đi theo chúng tôi. Tôi đã kể chuyện với anh ta... Tôi nhờ anh ta giúp và anh ta nói rằng sẽ giúp... nhưng... liệu anh ta có cho rằng tôi không nên đưa Công tước trở lại với gia đình không thì tôi chưa dám chắc.”

“Hấn biết chuyện ?” Durham hỏi. “Và hấn đang ở ngay ngoài kia? Ở đây? Mẹ, cô gái....sao này giờ cô không nói?”

“Tôi không biết. Tôi không bao giờ ngờ rằng anh ta có thể theo đến đây hoặc sẽ đi theo. Nhưng...Anh ta đã xem đó là Bỏ phận. Đáng lẽ tôi phải biết rằng anh ta sẽ không gạt đi dễ dàng.”

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này ?” Viên đại tá hỏi.

“Bỏ cái thứ kỳ cục cậu đang đợi trên đầu ra mà ngồi xuống đi.” Durham kéo một chiếc ghế khỏi bàn. “Tất cả chúng ta phải che dấu cho Shev. Cái đám yêu nữ mà cậu ấy vui lòng gọi là gia đình luôn ném cậu ấy vào trại tâm thần.”

“Nói gì?”

“Kể cho cậu ta đi, cô Timms. Shev cần chúng ta. Cô kể cho cậu ta những chuyện vừa kể với tôi đi.”

CHƯƠNG 17

“Không nói được sao?” Đại tá Fane nhìn Jervaulx vẻ hoài nghi tức cười.

Công tước đáp lại với một nụ cười hiu hắt. Gã vuốt ve chú chó Cass lông đen tuyền. Miệng gã cong lên và đánh lại vì nỗ lực thái quá, ngón tay gã vùi vào cái khoang cổ đen “Ngốc....*cậu*.”

Viên đại tá có vẻ lập tức hiểu nhận xét này. “Tôi không ngốc!” anh ta cự lại.

“Thôi nào, Fane.” Durham rót cà phê cho anh ta. “Ai chả biết là cậu đầu đất.

“Tôi không ngốc! Nghe đây, ai nghĩ đến việc bán Shev cho bọn ăn xác thối? Tôi.”

“Và ai đi trả tiền bảo lãnh?”

Đại tá Fane cười. “Giết cậu ta... ” Anh ta nhếch mép màu mè. “Tôi nói...” Môi anh ta nhăn nhúm lại. “Khi... thì giết cậu ta...” Anh ta bắt đầu cười khúc khích.

“Ngậm miệng lại chút đi, đầu đất.” Mặt Durham đỏ lên vì cả khinh bỉ lẫn vui thú tăng dần. “Chuyện này nghiêm trọng đấy.”

“Giết cậu ta...” Viên đại tá cười ngặt nghẽo đến không nói được nữa “Tôi nói, giết cậu ta...”

“Khi nào muốn thì giết cậu ta.” Jervaulx nói rõ ràng. Gã cười, ngả ghế lên hai chân sau.

Nụ cười của Durham tắt lịm vì ngạc nhiên, nhưng Maddy đã chạm mắt anh ta. Anh ta

không nhận xét gì về câu nói của Công tước. Viên đại tá thì dường như chẳng nghĩ ngợi gì, anh ta đang cười nắc nẻ, tay nọ dấm vào lòng bàn tay kia.

“Chúa phù hộ cho tôi, quả là một trận ra trò, cô Timms! Shev đúng là mớ xơ mướp, cô biết không, cậu ta không còn một mẩu. Nhừ tử, ngâm giấm, ướp muối....”

“Hôn mê, cô Timms ạ,” Durham lầm lì giải thích. “Vì quá chén.”

“Ô phải, ngôn ngữ Oxford phải thế. Hôn mê!” Viên đại tá dường như phấn khích với từ đó. “Hoàn toàn vô nghĩa. Và chúng tôi phải vác cậu ta về nhà, cô thấy đấy, lê lết giữa hai người chúng tôi, cậu ta thì nặng... Mẹ, cậu ta phải nặng đến gần tạ! Và còn ai đi lái xe vào cái giờ đó ngoài loại mà người ta gọi là bọn ăn xác thối cơ chứ...”

“Đánh xe đêm. Bán xác cho các nhà phẫu thuật,” Durham diễn giải. “Để phục vụ những bài giảng giải phẫu.”

“Đúng! Vậy tôi phải nghĩ ra gì đây, và đó hoàn toàn là ý tưởng của tôi, tôi đảm bảo với cô, thưa cô... và gã đó nhận lấy cậu ấy, và...” Đại tá Fane xoay vòng vòng ngón trỏ. “Và, cô biết đấy... quần áo cậu ta, chúng tôi lấy lại, rồi tên kia quấn cậu ta vào một cái chăn mà vác tới cho lão Brooks! Ở phố Blenheim! Mang cậu ta tới đó, trước cửa nhà lão thầy giáo!” Anh ta ngả đầu ra sau và dấm bàn.”Và đêm...và đêm... cậu ta ra... ra... *bán!*”

Viên đại tá cười sặc sụa đến nỗi không thể nói năng mạch lạc. Chính Maddy cũng không thể. Nàng trợn trừng nhìn viên sĩ quan vì choáng váng.

Đại tá Fane lấp bắp kể tiếp. “Và bác sĩ kiểm tra cậu ta... và nói... ‘Đồ vô lại...người này chưa... *chết!*’ ”

Nàng nhìn mọi người một vòng. Jervaulx và Durham đều đang nhìn Đại tá Fane, cười ngoác miệng chờ đợi.

“Và tên đánh xe nói, ‘Chưa chết sao?’” Viên đại tá đứng bật dậy ra vẻ bị lãng mạ. “ ‘Chưa *chết?* Vậy thì sao... thưa ngài... thế thì, tôi nói, ngài...ngài cứ... g... g...”

Hai người kia tham gia vào, cùng đồng thanh ngân nga, “khi nào muốn thì giết cậu ta!”, một điệp khúc, Jervaulx nói trôi chảy không kém gì hai người còn lại. Gã đang cười khúc khích, đứng đưa ghế ra sau, chân duỗi thẳng.

“Quỷ tha ma bắt cậu,” gã nói với viên đại tá. “*Kẻ cướp.*”

“Ô phải... kết quả là thế đấy... Shev khốn khổ, tay bác sĩ kia nghĩ bọn này muốn ăn trộm, tìm cách đột nhập vào nhà y, gã bèn hô hoán có trộm. Tên mò xác đã lặn mất tăm, nhưng họ trói Shev lại đưa lên phố Marlborouh, và cậu ta nằm đó cả đêm, cuộn trong ga giường, thêm nửa buổi sáng nữa, cho tới khi Durham lôi được một tay cố vấn pháp luật từ Tòa Hình sự để tranh biện cho cậu ta khỏi bị tổng giam. Công tước xứ...” Anh ta lại bắt đầu không tìm được. “Công tước xứ... xứ Jervaulx, cô thấy đấy... âm mưu cướp... *nhà xác!*”

Cả đám đều cười rũ ra, lau mắt thở dài khi cơn cười cuối cùng cũng lắng xuống. Devil nhảy lên, hai chân trước tì vào đùi Công tước. Jervaulx vò mạnh đầu chú chó bằng cả hai tay. Gã nhếch nụ cười cướp biển với Maddy, xanh thắm như trời đêm và ranh mãnh.

“Vậy đó cô Timms,” viên đại tá chép miệng tự mãn. “Tất cả đều bị bung bít, nhưng cô được chính miệng kẻ trong cuộc kể đấy nhé.”

“Tôi thấy rồi,” nàng nói, không thể thêm gì được nữa.

“Trò đó vui quá. Tôi không ngốc. Quả thực là không đấy. Chúa phù hộ chúng ta, trò đó vui quá.”

“Có lẽ chúng ta nên quay về với hoàn cảnh của Công tước,” nàng nói.

“Ô phải. Đúng nhỉ. Hoàn cảnh của Công tước. Cậu ta lại tự vướng vào vụ om sòm nào khác hả?”

“Cố chịu đựng chúng tôi một chút đi cô Timms,” Durham phân trần. “Chúng tôi giữ Fane

vì cơ bắp của anh ta, không phải vì chất xám. Cô có nghĩ chúng ta phải nói chuyện với cái tay Richard Gill kia không? Hẳn ta biết được bao nhiêu? Liệu hẳn có thể đưa bọn truy đuổi đến đây không?”

“Tôi kể với anh ấy tất cả những gì vừa kể với anh.”

Durham rót thêm một tuần nước nữa, cà phê cho anh ta và viên đại tá, sô cô la cho Jervaulx và Maddy. “Nãy giờ tôi vẫn đang cân nhắc đây. Tôi nghĩ chúng ta có tí chút thời gian trước khi bị phát hiện. Có vẻ như không ai nhìn thấy lúc hai người bỏ trốn, có thể sẽ mất cả buổi sáng người ta mới quyết định kiểm ở phố xá xung quanh nhà thờ. Thậm chí nếu có nghĩ ngay đến tôi, họ cũng sẽ chẳng làm gì ngoài việc dò hỏi trước, tôi sẽ đánh cược và Mark có thể bao che tốt. Nhưng để chạy trốn đi xa, chúng ta phải lén đưa hai người ra khỏi thành phố.”

“Ra khỏi thành phố? Công tước, ồ vâng, tôi nghĩ như vậy là thỏa đáng. Nhưng còn tôi phải về nhà với cha mình.”

“Cô thấy thế là khôn ngoan?”

“Không phải chuyện có khôn ngoan hay không mà là tôi phải làm.”

“Ồ, vậy chúng ta sẽ nghĩ ra một câu chuyện vậy. Cô cố đuổi theo Công tước nhưng mất dấu.”

“Nhưng...”

“Câu chuyện đó sẽ thỏa mãn cả anh chàng Gill kia nữa nhỉ? Bị lũ ngựa làm mất phương hướng và không định vị được mùi. Công tước muốn đến St.Jame nhưng cô lạc mất cậu ta giữa phố xá tấp nập ở Picadilly. Phần còn lại cứ để cho chúng tôi, và cô quả là một quý cô vĩ đại, cô Timms ạ, với việc đưa cậu ta thoát khỏi sự sắp đặt đó, nếu tôi được phép ngợi khen.”

“Cám ơn anh nhưng...tôi không thể nói những lời đó,” Maddy phản đối.

“Vì sao không?”

“Nó không đúng sự thật.”

“Tất nhiên là không đúng sự thật rồi. Chúng tôi biết chạy đi đâu nếu cô định nói sự thật cho họ?”

“Tôi không thể nói với họ những điều dối trá.”

Durham nhìn nàng nghi hoặc. “Cô phải nói,cô bạn thân mến. Chỉ là một lời nói dối vặt vãnh thôi. Một lời nói dối hết sức vô hại.”

“Tôi không thể. Tôi không thể dối trá...”

“Cô không thể dối trá?” Đại tá Fane nhắc lại. Anh ta và Durham trân trối nhìn nàng như thể nàng là một ảo ảnh khó chịu vừa tụ lại trong sương mù trước mặt họ.

“Không,” nàng đáp.Nàng có thể nghĩ đến việc, thật tồi tệ, lừa dối phu nhân de Marly,có lẽ thậm chí cả Edward,nhưng nàng không thể tưởng tượng việc nói dối cha hoặc Richard Gill, những người mà toàn bộ phong thái, cử chỉ là một minh chứng cho việc sống giữa Đồi. “Đó không phải là cách của chúng tôi,” nàng bất lực nói. “Tôi không thể làm thế.”

“Nhưng...vậy cô sẽ nói gì?”

Nàng cắn môi. “Nếu họ hỏi, tôi sẽ phải nói sự thật.”

“Cô không thể nói dối.” Durham nghiêm nghị nhìn nàng. “Thậm chí cả trong trường hợp này,đề cứu một mạng người?”

“Việc đó là do ý chúa. Nếu nói dối là biến nó thành ý tôi. Nhưng...sau khi tôi rời đi, các anh có thể đưa anh ta đi và tôi có thể nói một cách thành thực rằng tôi không biết anh ta ở đâu.”

“VẬY ư,cảm ơn cô.Thế là cô sẽ hoàn toàn trong sạch, phải không? Và khi người ta hỏi cô lần cuối thấy cậu ấy ở đâu, tôi sẽ thấy bản thân phải ra hầu tòa.”

Nàng cụp mắt.

“ĐƯỢC rồi. Cứ cho tôi ít thời gian nghĩ ngợi. Để yên cho tôi tư duy một tí.” Anh ta chụm tay lên tách cà phê. “Cô phải về nhà ngay à. Vì sao cô phải về nhà ngay?”

“Cha tôi.Ông không biết chuyện gì xảy ra với tôi.Thậm chí ông cũng sẽ không biết là tôi tự nguyện đi cùng Công tước. Ông có thể tin rằng tôi bị thương hoặc thậm chí....ông có thể nghĩ ra bất cứ chuyện gì!”

“Phải. Cha cô đang lo lắng về cô. Ông ấy ở đâu?”

“Ông và anh họ Edward của tôi đang ở khách sạn Gloucester.”

“CÓ cách rồi đây.Chúng ta sẽ chuyển giấy nhắn cho ông ấy, nói với ông ấy rằng cô rất khỏe nhưng không thể quay lại ngay lúc này được.Tất cả đều là sự thật, phải không?”

“Cha tôi không đọc được giấy nhắn. Ông không thấy đường. Với cả tôi không biết ông sẽ nghĩ gì khi nhận được một tin nhắn như thế của tôi. Ông sẽ càng cố gắng hơn. Anh không thể sao ? Làm sao tôi lại không thể quay về ? Còn phải đi đâu nữa ?”

“Ồi chúa ơi,” Durham thở dài. “Chẳng có gì đơn giản cả.”

Anh ta trầm ngâm nhìn nàng,tay xoa cằm. Căn phòng chìm vào tĩnh lặng,trừ đôi lúc vang lên tiếng móng của lũ chó cào lên sàn trong khi chúng nhảy lên và xô đẩy nhau, tranh giành sự chú ý của Công tước.

“Fane,” Durham đột ngột nói, “cậu động tay động chân làm ít việc có ích đi. Xuống nhà

mời ngài Gill lên dùng bữa trưa.”

Viên đại tá ngoan ngoãn đứng dậy, đội lại cái mũ kỳ khôi lên đầu.

“Và hãy đảm bảo rằng anh ta sẽ nhận lời,” Durham thêm vào, đôi mày hơi nhướng lên biếng nhác.

Đại tá Fane cúi người, tạo dáng trong bộ quân phục và mũ có ngù lông, tay đặt bừa lên chuôi gươm bít vàng và bạc. “Cực kỳ có sức thuyết phục khi mà tôi muốn. Mẹ tôi luôn nói vậy.”

Công tước chẳng hào hứng gì với việc gặp lại Richard, điều đó rõ mồn một. Gã đứng bật dậy và khó chịu kêu lên khi Đại tá Fane dẫn tín đồ phái Giáo hữu kia vào phòng, vẫn ôm khư khư cái hộp kỳ lạ của mình. Jervaulx chuyển lên ghế sofa mà Maddy ngồi, an tọa ngay cạnh nàng. Chú chó săn lông xù đen tuyền lập tức đến dưới chân nàng, gầm gừ, trong khi Devil nhảy lên ghế bên cạnh Maddy và bắt đầu chõ vào vị khách mà sủa.

“Shev,” Durham kêu lên. “Vì chúa, bảo chúng câm miệng lại đi!”

Jervaulx suyt một tiếng. Lũ chó lập tức im thin thít. Devil gác móng lên đùi Maddy và thông mình xuống, nửa trên người nàng, nửa dưới ghế trong khi Cass đứng đó cảnh giác, áp vào đầu gối nàng.

Maddy, bị chặn giữa lũ chó, nở một nụ cười nhợt nhạt với Richard. “Anh thật tốt, lại đến đây giúp.”

Anh ta nhìn những người xung quanh, rồi nhẹ nhàng nói. “Tôi đi theo. Tôi e sợ cho cô, Archimedeia à. Không có nguy hiểm gì chứ?”

“Ồ, không không. Công tước đưa chúng tôi đến đây, đây là các bạn tốt của anh ta. Durham và đại tá Fane.”

Mặc cho chiếc áo xám giản dị và mũ rộng vành, trên một phương diện lạ thường và tinh

tế nào đó. Richard Gill nom có nét gì hao hao đại tá Fane, một người bạn quân phục đồ chói lọi, pha đủ các màu trắng, vàng, xanh, người kia hoàn toàn mộc mạc, vậy mà cả hai đều toát lên một nguồn sức mạnh, một nét dữ dội ngoài tầm dự đoán ẩn dưới vẻ ngoài và phong cách khác biệt đến phi lý của họ.

Durham không mời tín đồ phái Giáo hữu ngồi. Anh ta tì hai tay lên lưng ghế. “Để tôi nói thẳng với anh, anh Gill. Chúng tôi không có ý định để Công tước quay về với gia đình mình, không phải là trong hoàn cảnh mà cô Timms đây đã kể lại cho chúng tôi nghe. Cô ấy nói có thể anh có quan điểm khác. Phải nói rằng tôi không thấy đây là sự việc của anh, nhưng tình thế hiện giờ đã ở mức sẽ rất bất tiện cho chúng tôi nếu anh đi nói chuyện xảy ra, vậy nên tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta...nên nói thế nào nhỉ, thảo luận đôi chút về vấn đề này.”

Richard không nói gì. Đại tá Fane đứng sau lưng anh ta, tựa vai lên khung cửa, lúc này trông anh chàng không có vẻ ngờ nghệch lắm khi đang chần lối ra.

“Cô timms yêu cầu anh giúp đỡ.” Durham nói. “Anh có vui lòng giúp không?”

“Archimedeia đang làm việc mà cô ấy cho là đúng,” Richard đáp, không hứa hẹn gì.

“Ô, nếu việc này không quá xác xược, thưa ông anh, thì có lẽ tôi muốn biết điều anh cho là đúng ấy. Tôi hiểu rằng anh đã coi nó là một loại bốn phần của chính mình, thậm chí anh còn có thể đứng về phía gia đình cậu ấy. Trong trường hợp đó thì như anh thấy đấy, dù anh không thể gọi tên chính xác gian phòng này cũng chả sao, chỉ cần anh kể cho họ là Công tước đến Albany, chắc chắn họ sẽ lập tức hiểu ra cậu ta đi tìm ai.” Durham gõ tay lên lưng ghế và nhẹ nhàng thêm vào. “Cậu ấy là bạn tôi, anh Gill ạ. Tôi muốn anh hiểu thật rõ điều đó. Thật rõ vào. Tôi sẽ không để cậu ấy bị nhốt lại chỉ vì lòng ngoan đạo cuồng tín nào đó của anh đâu.”

Tiếng kim loại loảng xoảng khe khẽ, viên đại tá đổi tư thế, đứng thẳng dậy. “Không hẳn,” anh ta lẩm bẩm.

“Hãy bảo cho tôi biết tôi có thể nói gì để khiến anh giữ im lặng về vấn đề này, anh Gill.” Giọng của Durham phảng phất âm điệu du dương giễu nhại.

“Anh chẳng thể nói gì cả.”

“A,tôi đoán rằng người có tiếng nói cao hơn tôi mới có thể khiến anh lay chuyển?”

Richard gật đầu đồng ý.

Durham nhướn mày. “VẬY anh có chắc rằng, anh được đưa đến đây không phải bởi ý định của Chúa trời? Rằng chẳng có gì để tìm hiểu?”

“Tôi nghĩ,” Richard đáp, “rằng anh có thể sẵn có những lời lẽ trơn tru đẹp để thuyết phục tôi tin như thế.”

Durham mỉm cười. “Lời lẽ? Đó là tất cả những gì anh nghĩ chúng tôi có thể thuyết phục anh à? Anh bạn thân mến, tôi có cần đánh bài ngửa với anh không?”

Nét mặt Richard không hề dao động. Maddy thật lòng tự hào về anh ta,rằng anh ta không đánh mất vẻ ngoan cường hay thanh tĩnh của mình trước những lời đe dọa úp úp mở mở kia. “Về vấn đề Công tước Jervaulx,” anh ta chỉ nói, “tôi chưa bị thuyết phục hẳn sẽ theo hướng nào.”

“Anh Gill,tôi là một kẻ lông bông, như tôi chắc rằng anh đã tự ngầm xác định. Tôi ưa tiệc tùng chè chén,tôi mê thích đàn bà đẹp, sòng bạc và những tay thợ may giỏi nhất. Tôi thực sự không có thứ gì để giới thiệu về mình,thậm chí còn không nhiều bằng Fane đây,anh này ít nhất có thể nói rằng đã dẫn tiểu đoàn của mình tung hoành ở các trận Quatre Bras và Waterloo. Trên hết, phần tốt đẹp nhất trong mỗi chúng tôi là tình yêu thương như ruột thì mà chúng tôi dành cho người đàn ông này, chúng tôi mặc kệ cái tước hiệu của cậu ta hay gia đình đó hay những gì họ muốn, chúng tôi thà treo cổ còn hơn nhìn thấy cậu ấy phải đi ngược lại nguyện vọng của mình, chính cậu ấy cũng sẽ làm thế cho chúng tôi, anh thấy đấy, đúng như những gì anh sẽ làm cho người thân của mình. Và vậy thôi, anh Gill. Đó là tất cả những lời đẹp đẽ mà tôi biết về chủ đề này.”

Chiếc đồng hồ trắng men trên bệ lò sưởi ngân lên, một giai điệu ngọt ngào giữa bầu tĩnh lặng. Devil dúm mũi vào dưới bàn tay Maddy và liếm tay nàng.

Richard nhìn về phía nàng. “Cho phép tôi được nhẹ nhàng cầu xin cô là hãy ra đi để mặc

họ làm những gì họ muốn. Đây là một việc trần tục và không phải của bất kỳ ai trong hai chúng ta.”

“Được rồi, đi đi,” Durham nói nhanh, trước khi nàng kịp trả lời. “Đi đi, nhưng đừng gặp cha cô vội. Cho chúng tôi ít thời gian, cô Timms. Một vài giờ, nửa ngày, đủ cho chúng tôi an toàn rời khỏi đây. Cô không gặp nguy hiểm nào cả, ông ta sẽ có lại cô, làm ơn, cô có thể cho chúng tôi chừng ấy thời gian không? Một chút thời gian rồi hăng chạy thẳng về với cha mình?”

Nàng cắn môi, tưởng tượng ra những giọt lệ của cha, cân đong đo đếm điều ấy với những lời dối trá mà nàng sẽ phải nói hoặc để Jervaulx bị bắt. Và nàng có một cảm giác khủng khiếp rằng nàng sẽ nói dối, thậm chí với cha mình, rằng nàng- giống như Durham và Đại tá Fane – sẽ làm hầu như bất cứ chuyện gì.

Nàng hít vào. “Cho đến tối được không?”

“Vậy là đủ.”

Nàng đứng dậy. Chú chó nhảy xuống sàn chạy vòng qua nàng để ra chỗ người Công tước. “Vậy đến bữa tối tôi mới về gặp cha. Khoảng bảy giờ.”

Durham gật đầu gọn ghẽ. “Vậy là được. Đi đi, cả hai người. Và đừng quay lại, nếu không chúng tôi sẽ biến hai người thành hai cột muối. Tôi thề đấy.”

Dù bằng ngôn ngữ hay không, Christian vẫn hiểu rõ cái cách mà Durham và Fane cùng nhau xử tay Ái hữu trình trọng kia- Durham với điệu cười mỉa mai và Fane với cái kiêu lên tan thoải mái nhất của mình. Gã không thích bé Maddy quá chóng vánh đặt niềm tin vào tên đó, cái lúc nàng hấp tấp đi mà không xin phép *đầu sát nhau thầm thì trông tính toán bàn bạc những kế hoạch mà gã* không thể hiểu – cho tới khi gã nghe thấy *quay về* và thấy Maddy bắt đầu tranh cãi với con lừa đực sầm sì đó. Tên khốn rắc rối, mò theo họ đến tận đây!

Durham và Fane sẽ thu xếp ổn thỏa. Christian vui thú quan sát, chờ đợi hai người kia xách tai con lừa ném đi. Chính gã cũng sẽ giúp một tay, nhưng gã không muốn phá điệu vũ mà Durham là người dẫn chính. Christian không hoàn toàn theo được bài thuyết giảng, gã chỉ biết rằng Durham giảng mắc lời đe dọa ngọt nhạt với cái giọng điệu êm ái đó và bị đáp trả những

câu bướng bỉnh ngăn ngừa. Nếu tham dự vào không đúng lúc, Christian sẽ chỉ khiến chính bản thân mất mặt.

Gã thấy con lừa nói gì đó với Maddy. *Cho phép tôi được nhẹ nhàng cầu xin cô la hay ra đi đi ma cho.* Christian nghe thấy câu đáp trả tức khắc của Durham kèm theo một lời thỉnh cầu hướng đến nàng... *cho chúng tôi thời gian? cho thời gian?*

Christian không thể nhìn thấy gương mặt nàng nhưng sự ngần ngừ của nàng khiến gã cảnh giác. Cơ thể gã trở nên căng thẳng. Gã bước tới một bước, nàng hỏi Durham điều gì đó, Durham trả lời –*du ?* Nàng đứng dậy vvaChristian lập tức hành động. Nàng ra khỏi tầm với của gã, Durham đang nói với nàng bằng giọng điệu chia biệt-giục nàng rời đi ! Con lừa quay người để đi cùng nàng, lũ chó làm vương chân Christian...gã bỗng nhận ra mình không hề có khái niệm nào về những gì vừa xảy ra, nhưng không ai tỏ dấu hiệu ngăn nàng lại.

“*Ở lại.*” Tiếng kêu phẫn nộ của gã khiến tất cả dừng lại. “Bé Maddy! Em...*ở lại.*”

Gã tóm được nàng. Không chút khách khí,gã đẩy nàng trở lại ghế sofa. Áo choàng của nàng xòe tung lên quanh người khi nàng ngã vào lòng ghế.

Christian đứng chặn nàng lại. “Em...*tôi,*” gã nói, biết rằng như thế là quá ít, gã không thể ra lệnh cho mình mở miệng nói với nàng rằng nàng không thể rời đây mà không có gã và rằng gã sẽ không đi đâu với Durham ,Fane, và lũ chó. Sự thật rõ ràng nhất là nàng không được rời gã đi với Con Lừa. Gã bày tỏ điều đó bằng cách đứng chắn giữa nàng và tên Ái hữu kia, lũ chó hỗ trợ gã, chúng sẵn sàng cắn xé bất cứ kẻ nào dám đưa nàng đi.

Durham thả người xuống ghế, khoanh tay lại. anh ta ném về phía Christian một cái nhìn hàm ý rằng gã đang làm hỏng mọi chuyện, nhưng Christian chẳng buồn để tâm. Bất cứ thỏa thuận nào đòi hỏi Maddy phải rời gã đều là sai lầm.

Con Lừa nhìn như muốn đâm thủng gã bằng đôi mắt xám xịt, chỉ có Fane vẫn giữ nụ cười lười nhác ấy, cứ như đang nhìn một hàng chấm trên con bọ dừa nào đó. Bản thân Maddy chỉ ngồi lặng trên sofa, đầu cúi xuống, hai bàn tay siết thành nắm đấm lên gối. Sau một khắc, nàng đưa một nắm tay siết chặt lên miệng và Christian nhận ra, giống như vừa bị giáng một cú đấm mạnh, rằng nàng đang thổn thức.

Sự cương quyết của gã tan thành mây khói. Gã bỗng thấy mình trở ra đó, trung tâm của sự buộc tội. Gã đã khiến nàng khóc. Tất cả đều nhìn gã và gã không thể nói với họ vì sao điều đó lại quan trọng. Nàng phải ở lại với gã. Nàng *phải thế*. Gã sẽ về nhà với nàng, cưới nàng, và gã không thể nghĩ xa hơn thế. Vì sao nàng lại khóc?

“Bé-Maddy,” giọng gã khàn đặc.

Nàng lắc đầu như một lời chối từ mau lẹ.

Christian trừng mắt với Con Lừa. Gã cho rằng đây hẳn là lỗi của y, tên xỏ lá chọc gậy bánh xe, *vận áo xám xịt lần mò quanh trộm cắp*. Bóp chết y đi. Christian đang cân nhắc ý định đó thì bất ngờ một thứ đen sẫm vụt qua trước mặt gã, lướt nhanh về phía cửa chính.

Gã nhận ra đó là Maddy. Gã thậm chí còn không thấy nàng đứng lên, đầu óc gã lại bị chậm trễ, còn mãi phân tích cái bóng trùm mũ đó trong khi nàng đã rời xa gã. Gã đang cố gắng lượm nhặt một phản ứng từ nhận thức phân tán của mình thì Fane uể oải nơi ngưỡng cửa đứng thẳng dậy chặn lối ra.

“Shev muốn cô ở lại, thưa cô.”

Nàng quay người về phía Christian. “Cha!” nàng gào lên. “Phải về với ông! Đi...ông! Hiểu không?”

“Ở lại.” Đó là tất cả những gì mà Christian có thể thốt ra.

“Jervaulx!” Gương mặt nàng thật khủng khiếp, đầy vẻ van vỉ gã. “Cha cần tôi. Lo cho tôi. Phải đi!”

Nỗi kinh hãi và sự khước từ dâng lên trong cổ họng gã. Cha nàng – *mù già sợ*. Nhưng Christian cần nàng. “Maddy..” Gã nguyền rủa. “Không thể.” Gã ghét phải nói trước mặt người khác : ngôn từ như một con quái thú tối tăm, những trò đùa cũ và cuộc hàn huyên dễ dàng lúc này với Durham cùng Fane biến mất trong cơn kinh hoảng của gã.

“Làm ơn,” nàng nói. “Anh phải để tôi đi.”

Không. Không! Gã nhìn vượt khỏi nàng về phía Fane, lắc đầu quày quặt để giữ ông bạn chặn cửa cứ đứng ở đó, ngăn sự ruồng rẫy của nàng.

Con Lừa cố vỗ chạm lên vai nàng. “Tôi sẽ đi, tới chỗ cha cô.” Y lướt qua nàng và Christian. “Tôi sẽ đi gặp cha cô. Bốn phận của Ái hữu.”

Maddy quay về phía y, gương mặt nàng sáng lên vì mừng rỡ khiến Christian điên tiết. “That u?”

“Anh không phản bội chúng tôi?” Giọng nói sắc lạnh của Durham vang lên từ một chỗ mà Christian đã quên phéng. Nó làm rối loạn sự chú ý của gã, gã tìm thấy Durham và cố gắng không để vượt anh ta khỏi tâm trí nữa.

“Không,” Con Lừa đáp.

“Anh dám thế không?” Durham yêu cầu.

“Tôi đã nói rồi. Sự thật thuộc về Chúa.”

Con lừa đạo đức giả, Christian thầm nghĩ.

Tên Ái hữu điềm đậm liếc nhìn Maddy. “Cô cứ ở lại đến khi tôi trở về. Lúc đó tính thêm.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu với yêu cầu của y. Con Lừa, kẻ chưa từng bỏ mũ xuống, quay ra cửa, Fane vẫn đứng đực ra đó chho đến khi Durham nói, “Để anh ta đi,” anh chàng vệ binh liền cúi người, bước sang bên.

Maddy quay về chỗ Christian. Nàng ném về phía gã một cái nhìn khiến gã tan nát, một cái

liếc nhìn buộc tội rồi đi qua mặt gã, ngồi xuống ghế sofa.

Suốt buổi sáng và chiều, họ cứ đợi. Đại tá Fane rời đi vì chiều đó có một cuộc duyệt binh, hứa hẹn bữa tối sẽ quay lại. Maddy vẫn ngồi yên trên sofa. Nàng kiên quyết không thèm nhìn Jervaulx lấy một cái dù tự tay gã mang cho nàng một tách sô cô la. Nàng nhận lấy, thậm chí còn chẳng cảm ơn. Nàng ước gã biết rằng nàng không hề tự nguyện ở lại, chỉ bởi vì gã khiến nàng không thể rời đi và Richard đã quá tử tế khi đề nghị tới gặp cha nàng, cho cha biết về tình huống này mà không tiết lộ ra nơi Công tước đi.

Ngạc nhiên thay, Jervaulx thật sự dường như có ý niệm nào đó về nỗi oán hận của nàng. Thay thì vẻ thờ ơ quý tộc thường thấy, gã dành hàng giờ bất động của mình, không cả cố gắng nói chuyện. Gã mang sô cô la cho nàng. Đó không chính xác là một lời xin lỗi nhưng ít nhất cũng thể hiện sự công nhận rằng nàng làm một con người chứ không phải thứ đồ sở hữu riêng của gã.

Đến bữa tối, vẫn không thấy tin tức gì của Richard, nhưng đúng vào bữa trà thì có một cú hoảng hồn khi một đầy tớ mặc chế phục màu bạc và trắng tới, xin được nói chuyện với Durham. Mark không thể xua anh ta đi, anh ta kiên quyết đòi đưa giấy nhắn đến tận tay Durham. Cuộc cãi vã dưới cửa sổ trở nên om sòm hết thuốc chữa khi hai tay đầy tớ đôi co xem liệu người của nữ công tước có nên đợi cho tới khi ông Durham quay về nhà hay là chuyển qua tay Mark. Khi chắc như đinh đóng cột là tên đầy tớ kia sẽ không rời đi một bước nếu không gặp được Durham thì quý ông tháo vát kia leo lên tầng áp mái và bằng cách nào đó tìm đường chuồn ra ngoài.

Trong khi Maddy và Công tước đợi trong phòng ngủ, Durham đi vòng về nhà như thể này giờ vẫn ở ngoài đường và hỏi han tên đầy tớ của nữ công tước trong phòng khách, tuyền những lời dối trá. Tên đầy tớ rời đi với một câu chuyện nhằng nhịt về người anh em bốn đời vừa qua đời của Durham mà Maddy dù vẫn nghe qua cửa cũng không thể hiểu rõ ràng.

Về vấn đề Công tước Jervaulx, Durham làm rối tung lên. Phải chăng cậu ta nói rằng Công tước đã khỏe lại? Đó quả là một tin tuyệt vời. Durham cứ nghĩ rằng Công tước sắp qua đời, chính nữ công tước đã nói với anh ta như vậy. Nhưng giờ gã đi ra ngoài được rồi ư? Kỳ diệu! Durham tự hỏi vì sao gã còn chưa ghé thăm bạn bè mình chứ....anh ta đã nghĩ rằng đây là chỗ đầu tiên mà Jervaulx phải tới ngay sau khi bình phục. Ý của tên hầu là ...gì cơ, Durham thật sự không hiểu. Công tước bị mất tích? Ôi, không phải mất tích? Ôi, nếu gã không mất tích hoặc hấp hối hay đi thăm bạn bè thì chính xác gã đang làm cái quái quỷ gì? Không ai gặp gã trong hàng tháng giờ. Điều đó nghe thật đáng ngờ với Durham. Anh ta nghĩ rằng có lẽ cần khai báo cho

các nhà cầm quyền và chửi cái vụ bê bối chết tiệt đó.

Đến chỗ đó thì tên đầy tớ thối lui rất nhanh và rời đi với mong ước nhiệt thành nhất của Durham rằng nữ công tước sẽ thông báo cho anh ta ngay khi có bất kỳ manh mối nào.

Maddy quay người vào bóng mờ tối của căn phòng bị kéo kín rèm thì thấy gương mặt đánh lại của Jervaulx, gã đứng đó, một tay nắm cột giường, vừa ngạo mạn vừa lo lắng, như kẻ đi săn bị dồn vào chân tường bởi chính con mồi của mình, cay đắng khi bản thân phải chui rúc trốn tránh. Durham mở cửa ra, cho phép lũ chó lao vào. Chúng hân hoan chào đón Jervaulx như thể chẳng phải chúng vừa thấy gã mười lăm phút trước và bao ngạo nghễ của gã tan biến thành một nụ cười cùng trò đùa nghịch với lũ chó.

Đó chính là những khoảng khắc khiến Maddy lay động, sự chuyển biến đột ngột từ vẻ kiêu ngạo đế vương sang cảm giác nồng ấm. Nàng không có cách nào chống cự lại chúng. Thiên khải của nàng rơi vào hoang mang.

Nàng thậm chí còn không dám chắc chắn rằng đó còn là sự dẫn đường đúng đắn nữa chẳng. Nàng không thuyết phục được Richard tin rằng con đường mình đi là chính đạo. Maddy biết cả cuộc đời này, nàng phải đấu tranh để nhấn chìm niềm mong muốn cá nhân mạnh mẽ, để tránh bị mê hoặc bởi thời trang và những vật trang trí xinh đẹp, bởi sự thôi thúc được tranh luận và bất đồng với những người lớn tuổi hơn. Trái tim nàng quá thường xuyên mất tự chủ và nổi loạn. Một người như Richard sẽ có khả năng tốt hơn nhiều để phân biệt ý chúa với những mưu chước của lý lẽ.

Maddy muốn về với cha mình. Nàng muốn lại được an toàn. Cánh cửa ở đó trước mặt nàng, không còn viên cận vệ hoàng gia nào ngăn cản. Công tước thì bận bịu với lũ chó còn Durham đang mãi bày biện ly tách và một bình rượu nho trắng Tây Ban Nha.

Cánh cửa ở đó. Nàng không bỏ đi.

Christian quyết định đưa bé-Maddy vào giường. dù sao thì nàng cũng đã ngủ gật trên ghế trong lúc đợi Con Lừa. Ái hữu của nàng. Fane đã trở lại và lại đi vì có nhiệm vụ : anh ta tự nhiên chấp nhận những lời vô nghĩa lú lờng của Christian khiến gã thấy tiếc khi phải nhìn ông bạn quý rời đi, Durham thì không tiếp nhận dễ dàng đến vậy, anh ta cứ quen thói liến thoắng mà mè với Christian rồi nửa chừng nhận ra rằng gã không hiểu, dù đã cố hết nước hết cái giấu

giếm.

Điều ấy khiến cả hai cùng ngượng ngùng. Christian muốn quay sáng bé-Maddy xin giúp đỡ nhưng nàng ngồi đó im như phỗng khi gã nhìn nàng, vẫn còn giận gã vì giữ không cho nàng về với cha. Một thứ khác không thể diễn đạt thành lời : mức độ phụ thuộc của gã vào việc nàng có ở đây. Gã rất tiếc. Nhưng thế giới trôi lướt qua gã quá nhanh-những thứ mới mẻ, những điều ngạc nhiên, những hoang mang và tiếng ồn khiến việc nắm bắt của gã đã khó lại còn khó khăn hơn.

Nàng phải ở lại. Phòng ngủ rất ồn. Ngay cạnh đây, cánh cửa phòng nằm ở nơi mà gã có thể nhìn thấy, biết chắc là nàng ở trong đó.

Khi gã tới gần, nàng thức giấc. Devil theo sau gã, dừng lại dúi mũi vào bàn tay nàng. Khi nàng mở mắt, Christian chìa tay ra.

“Đến rồi?” Đó là điều đầu tiên nàng thốt lên.

Christian chỉ nhìn nàng.

“Vẫn chưa,” Durham đáp.

“*Giường.*” Christian vẫn chìa tay.

“Phải,” Durham nói từ phía bàn rượu. “Chợp mắt một chút đi, cô Timms. Lúc nào anh ta đến thì dậy.”

Nàng chớp mắt rồi thở dài. Nàng đặt tay lên tay Christian để đứng dậy. Gã đáng lẽ đã tự đưa nàng vào phòng ngủ nhưng nàng rời khỏi gã ngay lập tức và quay đi.

Có tiếng than rơi khe khẽ trong lò sưởi khi cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng nàng. Durham ngồi im lặng bên bàn, ngắm nhìn những gì còn lại của bữa tối. “Quý thần ơi,” anh ta lầm bầm. “Món hoa quả dầm chó chết.”

Christian tới bên kệ sắt tường nhắc thứ bằng pha lê tròn cứng trong suốt trên đỉnh bình rượu ra. Gã tự rót cho mình một ly.

“Vây.” Durham giơ chiếc ly cạn của mình ra, Christian liền rót đầy. “Cậu định làm gì với cô ta bây giờ?”

Christian đưa ngón trỏ lên môi. Yên lặng. Durham nhấp một ngụm. anh ta dựa đầu vào lưng ghế, nhìn trần nhà trần trối. Christian dõi theo chiếc đồng hồ đang chạy, lắng nghe thay vì ngắm nhìn nó, bởi việc ấy giống như nhìn vào chính gã trong gương, có thứ gì đó kỳ dị và khó chịu, một thứ gì đó phi-thực trong cách những con số nằm xếp tròn trên mặt đồng hồ. Một trong những thứ điên khùng mà gã ưa làm hơn nếu có thể.

Cứ nửa giờ đồng hồ đổ chuông một lần. Không nói chuyện, gã và Durham ngồi đó uống ầm. Durham rót thêm hai ly nữa và Christian cảm thấy dâng tràn niềm êm ái khoan khoái. Thật quen thuộc và hài lòng khi ngồi đây như họ vẫn thường làm trước kia. Bận bè.

Rượu nho Tây Ban Nha khiến Durham nói chậm lại. Christian rành bạn mình. Ba ly mài đi góc cạnh trong sự sắt đá của cậu ta, bốn ly khiến cậu ta sáng trí hơn và ăn nói nhất gừng. Christian đợi ly thứ tư.

Gã đặt ly của mình xuống bàn. “*Cưới.*” Gã nhìn Durham . “Bé – Maddy.”

Durham nhú mày. Anh lắc đầu. “Xin lỗi, ông bạn. Không hiểu.”

Anh ta nói chậm như vậy dễ dàng hơn nhiều là líu ríu quá nhanh.

“Maddy.” Christian hất đầu về phía phòng ngủ.

“Phải. Đúng rồi. Cô Timms.”

“*Tôi*” Christian sục tay vào túi áo, lục lọi thấy chiếc nhẫn. Gã đẩy cái hộp lên bàn, dùng ngón tay cái mở hộp. “*Cưới.*”

Bạn gã trần trối nhìn chiếc nhẫn. Đường như anh ta chưa thông. Christian đang định thử lại lần nữa thì Durham dẫn mạnh ly rượu xuống bàn.

“Ôi chúa ơi. Cậu mất cái trí não chết tiệt của cậu rồi hả ?”

“Không,” Christian đáp.

“*Cưới cô ta?*” Durham chực đứng dậy. Trước tiếng sục sạo cảnh cáo tức khắc của Christian, anh ta thả người xuống ghế và hạ giọng thành tiếng thì thào sôi sục. “Không nghiêm túc chứ?”

Christian nhặt cái nhẫn lên và lại đập xuống mặt bàn lần nữa.

“Y tá cũng không sao.” Durham vươn người qua bàn. “Khoan khoan, cô ta là tín đồ phái Giáo hữu đấy!”

“*Cưới.*” Uốn lưỡi đầy nỗ lực, Christian nói, “Về...*nhà.*”

Durham lắc đầu. “Không thể đi, ông bạn thân mến. Không an toàn. Đưa cau di,co ta bao the.”

“Không!” Christian vươn tay qua bàn tóm lấy cổ tay bạn. “*Không...cưới.* Con trai...rồng muốn...*Con trai.*”

Ý nghĩa của lời phân bua ấy có vẻ cần một lát mới sáng tỏ. Lông mày Durham nhướng lên. Anh ta xoa tay lên miệng. “Người thừa kế?”

“Tất cả.”

“Tất cả những gì bà ấy muốn?”

“*Thỏa thuận.*” Christian tuôn ra. “Không...về...chỗ đó. *Cưới.*”

“Vậy sao không cưới cô gái kia?”

Christian xì ra ghê tởm.

Durham vôn vê chân ly rượu giữa hai tay, nhìn ánh nến soi những làn sóng sánh, làm lóa lên cả màu sắc và bóng tối trong thứ chất lỏng ấy.

“Thế này thì tốt hơn?” anh ta nói, liếc ngang qua bàn.

Christian hớp một ngụm rượu. Gã áp đầu ngón tay cái lên môi, hôn tay rồi dịu dàng chìa ra. Gã mỉm cười với bạn. “*Bím tóc...*” Gã xòe ngón tay ra như thể đang lùa vào tóc nàng. “*Roi.*”

Durham khịt mũi. Anh ta nắm tay lại, giờ ngón cái lên chìa về phía Christian. “Vậy đi, Muốn cô ta, ông bạn, thì yêu cô ta đi. Đừng ra lệnh cho tôi.”

CHƯƠNG 18

"Cô Timms." Giọng nói vang vọng trong cơn mộng mị. "Đến lúc dậy rồi, cô Timms."

Maddy lập tức ngồi bật dậy. "Cha?"

Nàng vương vীu với chiếc áo choàng. Trong khoảng khắc mơ màng nàng nghĩ kia là một tên trộm, một gã đàn ông xa lạ đứng bên giường đang lùi lại, tay cầm một cây nến chỉ cho nàng thấy lò mờ nét mặt nhìn nghiêng của y. Nhưng nàng không ở nhà, nàng không thể lập tức nhớ ra mình đang ở đâu cho tới khi đột nhiên một chú chó lông đen pha trắng phía vào vòng tỏa rọi của ánh nến và chồm chân lên mép giường. Con vật nồng nhiệt vươn mình liếm mũi nàng.

Maddy lấp bấp gì đó và co người lại, chớp mắt đuổi cơn ngái ngủ đi.

"Cái này gửi cho cô." Durham đưa ra một phong thư được niêm phong bằng dấu sáp xù xì. "Của anh Gill."

Nàng cố mở to mắt. Tri giác và ký ức quay lại: nàng đón lấy phong thư trong khi Durham đặt cây nến xuống cạnh giường và để nàng lại một mình.

Nàng xé mở dấu niêm phong, giở bức thư lại gần, đọc những con chữ vuông vắn chẵn chặn.

Cô Timms,

Tôi đã nói chuyện khá lâu với cha cô. Ông ấy đồng ý với cô rằng Công tước cần được bảo vệ khỏi trò lố kia và mong cô chăm lo việc đó. Ông ấy nghĩ cô nên đặt lòng tin vào các bạn của Công tước và cứu nguy cho anh ta ngay lập tức, vì việc lòng bắt đang được tiến hành rất ráo riết. Cô cần ở bên Công tước bất kể anh ta đi đâu. Cha cô vô cùng thịnh trọng yêu cầu cô không trở về gặp ông ấy bởi vì việc đó sẽ đặt cô vào vòng nguy hiểm. Tôi không thể tự mình đến gặp cô bởi có

nguy cơ bị theo dõi. Việc tôi ghé thăm cha cô đã dấy lên vài mối nghi ngờ. Nếu cô muốn gửi thư cho cha, hãy chuyển đến quán trọ Belle Sauvage và tôi sẽ lo việc gửi tới tay ông."

Chúa chúc phúc cho cô

Ái hữu Richard Gill

"Ôi." Maddy thầm thì.

Nàng đưa phong thư tới gần ngọn nến hơn, chớp mắt thật mạnh và đọc lại. Vẫn là những lời ấy, với cùng cung cách lạ lùng ấy.

Nàng cần đi cùng Jervaulx. Nàng cần ở cùng gã. Cha nàng mong muốn vậy.

Thật là điên rồ. Và đáng thất vọng. Nàng sẽ không thể trở về với cha! Trong bao lâu? Bao nhiêu nguy hiểm có thể rình rập ở đó?

Maddy ngồi dậy trên giường. Nàng sẽ bị kết tội bắt cóc, mà sự thực là vậy. Phu nhân de Marly sẽ không trì hoãn việc đó dù chỉ một giây.

Nàng nhắm mắt lại thầm đọc nhanh một lời cầu nguyện, xin được ban sức mạnh để đối diện với những điều nàng sẽ phải trải qua. Rồi nàng gấp gấp tìm giày. Khi cúi người cài giày, nàng phải đẩy con Devil đang chực nhảy bổ lên, nàng đi qua phòng ngủ tối mù ra ngoài phòng khách.

Jervaulx ở đó, gã khiến người ta giật mình với bộ lễ phục quá chói mắt, tóc tai bù xù, râu trên mặt cần cạo, Gã liếc nhanh về phía nàng, lo lắng như thể có phần đợi nàng sẽ mắng mỏ gì đó. Đồng hồ điểm chuông, Maddy đưa cây nến về phía đó thì phát hiện ra rằng mới ba rưỡi sáng.

Nàng nghe thấy tiếng cửa mở ngoài tiền sảnh và tiếng Durham khe khẽ trao đổi với người hầu của mình. Cửa đóng lại. Durham vào phòng, chân đi tất, bưng theo khay và bình trà.

"Mark đi gọi xe ngựa, nếu hắn kiếm được xe ngựa vào giờ này. Vậy nên mời mọi người dùng chút đồ uống. Lúc năm giờ có một xe thư rời nhà hát Thiên Nga.Hắn cô muốn vào phòng ngủ để chỉnh trang lại, cô Timms,nhưng cho phép tôi vào đó lấy vài thứ cho Shev mặc đã."

Nom anh ta cũng chẳng khác hơn gì Công tước và cả hai trông như đã thức trắng đêm. Durham đặt khay trà xuống, gấp rồi cầm cây nến lên, lật xệch vào phòng ngủ, bỏ lại phòng khách chỉ còn ánh sáng mờ nhạt của cây đèn dầu chiếu sáng.

"Shev," anh ta khẽ gọi. "Lại đây, ông bạn thân mến, để xem có thứ gì vừa với cậu nào."

Công tước lại thoáng liếc nhìn nàng một cái rồi đi qua trước mặt nàng vào phòng ngủ.

Một tấm gương treo lên bệ lò sưởi. Maddy thấy mình trông cũng không hơn gì hai người đàn ông kia, nàng bèn cố sửa sang lại mái tóc, nhưng không có lược, nỗ lực ấy dường như vô vọng. Nàng sẽ đành phải kéo mũ áo choàng lên vậy.

Nàng rót cà phê, hy vọng nó sẽ giúp xua cơn buồn ngủ vẫn còn choán lấy trí não. Durham có vẻ đã vạch ra được kế hoạch nào đó - anh ta nhắc tới xe thư, điều đó có nghĩa là anh ta dự định cho họ đi thật xa. Không có xe nào nhanh hơn xe thư và xe thư nào cũng đến đêm mới rời đi. Xe thư sẽ đi rất mau chóng và vô danh như tấm vé ở quầy v, nhưng đi đâu? Nàng hy vọng không quá xa. Nhưng nghĩ lại, nếu nàng sắp bị treo cổ vì tội bắt cóc,có lẽ nàng nên ao ước đó là Scotland. Hay Châu Mỹ. Hay mặt trăng.

Cuối cùng thì kiểu gì đó cũng là Bath^[1], hoặc là Đường lớn^[2], nếu đi theo hướng đó, trong một chiếc xe thư màu đen pha đỏ đẹp để có biểu tượng thiên nga hai cổ lấp lóa trong ánh đèn của buổi sáng mù sương. Durham không tiết lộ cho Maddy về điểm đến cuối cùng của họ, trên thực tế trong cách nói chuyện của anh ta đã có gì đó gần gũi hơn với nàng. Khi nàng lên tiếng phản đối về khoảng cách, anh ta chỉ nói rằng họ sẽ không nhắm tới Bath.

[1] Bath : Thành phố cổ nằm ở hạt Somerset ở phía Tây Nam nước Anh cách London 156km.

[2] Đường Lớn : Con đường chạy từ London đến Avonmouth gần Bristol (nay là đường A4), trong lịch sử, đây là tuyến giao thông chính về phía Tây nước Anh.

Jervaulx và bạn mình ngủ gà gật trên xe thư. Họ tạo thành một cặp bất hảo, Durham nằm dài nơi ghế trước còn Công tước gò bó chống lên cửa sổ đối diện với chỗ của Maddy, bọc mình trong áo măng tô mượn của bạn, râu ria tua tủa, đầu trần theo như ý tưởng kỳ dị của Durham về việc một quý ông về quê "an dưỡng" phải nom ra sao. Maddy đồng ý rằng mô tả đó về Công tước căn bản tương xứng với sự thật, nhưng nàng sẽ không đi quá xa mà gọi gã là "Ông Higgins" và giới thiệu mình là em gái gã. Thậm chí là để tránh cái họa bị đi đày hay bị treo cổ. Không ra khỏi nguyên tắc nói lên sự thật, nàng là y tá của gã, nếu có ai hỏi, và tên nàng là Archimedeia Timms.

Kết quả của lập trường đó là nàng không được phép ra khỏi xe trừ phi vào những quán trọ đông đúc nhất, nơi sẽ chẳng có ai quan tâm lắm đến từng hành khách giữa những tiếng lách cách, leng keng của đám ngựa đã được đóng yên sẵn sàng, tiếng hét của các chú lái ngựa dẫn đầu những cỗ xe đang tiếng đến và những vị khách vội vã vào ra để nghỉ ngơi chút ít. Thậm chí cả khi đó, nàng chỉ được xuống một mình hoặc cùng với Durham. Anh ta khẳng khẳng rằng ba người không được phép bị thấy đi cùng nhau nhằm mục đích gây lẩn lộn cho bất kỳ kẻ bám đuôi nào. Anh ta bao tiền cả bốn chỗ trong chiếc xe thư đẹp để duyên dáng để không phải đi với một người lạ và sau lần đổi ngựa cùng lái ngựa đầu tiên, thậm chí không có ai ngó vào bên trong cho đến khi anh ta nhào người ra ngoài cửa sổ để bao tiền. Lũ chó cũng bị nhốt lại nhà với Mark dù chúng phản ứng dữ dội vì chúng quá đáng ngờ nên nếu bị nhìn thấy cùng Công tước.

Quả là kỳ tích khi họ đi nhanh thế, trong một chiếc xe hàng đầu trên một con đường hạng nhất, dẫn đầu những chiếc xe ngựa thuê và đôi khi còn vượt cả xe riêng. Nàng không dám chắc là mình dám tán thành ý tưởng xe thư. Nó có vẻ là nỗ lực hoang phí quá mức để thực hiện một sự vụ trần tục. Việc lao đi vội vã như thế xuyên qua bóng tối của sớm tinh sương chắc hẳn thật phù phiếm. Lũ ngựa phi nước đại hết tốc lực, nửa giờ sau đã mồ hôi mồ kê đầm đìa và lập tức được thay bởi một toán ngựa mới đợi sẵn trong vòng hai phút. Trong khi các quý ông ngủ gà gật, Maddy có dư dả thời gian ngắm những cột cây số trắng mờ như những bóng ma vụt lướt qua và phản chiếu lại cái tốc độ mà cùng với nó nàng đang lao mình vào quên lãng.

Tảng sáng, những bóng xanh dài của cây cối in lên những cánh đồng phủ sương mù lấp lánh. Nàng có thể thấy thấp thoáng hình dáng của một tòa lâu đài khổng lồ được bao bọc bởi những tháp canh và tường thành cao ngất. Cờ xí trên tháp đón những tia sáng mặt trời đầu tiên. Maddy vươn người ngắm nhìn những tia sáng biến tường đá thành màu hoàng kim ánh hồng.

"*Wind-sor.*"

Giọng nói của Công tước khiến nàng giật mình. Nàng quay lại thì thấy gã đang ngái ngủ nhìn mình, vai gã tựa lên thành xe trong một tư thế kỳ cục.

Xe ngựa qua một chỗ xóc mà không hề hãm lại. Maddy vội túm lấy quai treo. Đầu Jervaulx va mạnh vào thành xe trong khi Durham thì gần như lặn khỏi chỗ nằm. Durham tự bám lại được, chúi thề và tì một chân lên sàn đẩy người vào chỗ cũ, sửa lại chiếc mũ sụp xuống qua mắt.

Jervaulx ngồi thẳng dậy. Gã xoa cả hai lòng bàn tay lên mặt rồi cứ áp mặt vào tay như thế một lát, khuỷu tay chống lên vạt áo măng tô phía trên đầu gối. Xe ngựa lắc lư trên đường. Maddy nghĩ có lẽ gã đã tỉnh hẳn, nhưng gã lại quay người và nằm ườn xuống, lần này theo chiều ngược lại. Bởi vì gã quá cao để vừa vào chỗ, tư thế này buộc gã phải gối đầu lên đùi Maddy điều mà gã đã làm một cách mặt dạn mày dày, không hề cảnh báo gì trước ngoài một tiếng thờ dài thườn thượt khi đặt mình xuống.

"Jervaulx," nàng danh giọng nói.

Câu trả lời của gã chỉ là một nụ cười biếng nhác, trông hoàn toàn không hề văn minh dưới bộ râu lởm chởm, như thể gã là một tay du mục lười biếng và vui lòng được ngủ bên cạnh hàng rào.

Rõ ràng không thể để tay lơ lửng mãi trong suốt phần còn lại của chuyến đi, nàng thấy bắt buộc phải để tay lên vai gã. Nàng đặt tay ở đó thật nhẹ nhàng đến nỗi mỗi lần xe xóc là nó lại nảy lên, cho đến khi gã đưa tay lên tóm lấy nó, đan vào những ngón tay nàng, khiến bàn tay nàng áp thật chắc lên vai gã. Cả hai đều không đeo găng. Maddy đã bỏ găng lại trong nhà thờ còn đôi găng trắng sang trọng của Jervaulx thì lúc ra đi vội vã họ đã bỏ quên.

Maddy ngấm cảnh đồng quê dần sáng bừng lên, lâu đài ở Windsor là một cột mốc khổng lồ thoát xuất hiện thoát biến mất giữa những đồi núi và thung lũng trên đường. Đầu gã không yên, cứ dụi vào gần hơn. Với bàn tay còn lại, gã chỉnh sao cho những ngón tay nàng tì trên thái dương và má gã, vừa hay chạm vào khuôn mặt gã mỗi lần xe lăn bánh. Maddy vờ làm ngơ. Nàng biện luận rằng nếu Công tước là một bệnh nhân bình thường - một đứa trẻ ốm đau hay một người hàng xóm bị bệnh - nàng chắc chắn cũng sẽ vui lòng tận tâm chăm sóc trên hành trình nhọc nhằn này. Nàng tự nhủ với mình rằng Jervaulx dễ bị mệt và rằng những sự kiện trong hai mươi tư giờ qua đủ làm kiệt sức một người hoàn toàn khỏe mạnh. Thật ra, chính Maddy cũng cảm thấy chập chờn mệt mỏi vì ngủ quá ít và lo lắng quá nhiều.

Chỉ có điều bàn tay gã trên tay nàng quá nóng ấm và tràn trề sinh lực - rắn chắc khóa lấy những ngón tay nàng, vai gã thì thật gần, cơ thể gã không hẳn bị động trước những cú xóc nảy của xe ngựa như đáng lẽ phải thế.

Gã lăm bằm ngái ngủ, trở mình, hơi rướn cằm lên như thể gã chưa tìm thấy vị trí thoải mái nhất. Bộ râu mọc lởm chởm khiến da mặt gã thô nhám, ram ráp trong lòng bàn tay nàng. Nàng không hề nghĩ là gã ngủ và nàng chắc chắn điều đó ở lần thay ngựa kế tiếp. Khi xe dừng khựng lại giữa tiếng huýt sáo và la hét của các chú lái ngựa, Durham lăn một vòng và ngồi dậy. Jervaulx không hề động dậy. Sau một thoáng liếc nhìn gã và Maddy, Durham lục tung túi áo tìm ví.

Cuối cùng anh ta cũng tìm thấy. Khi anh ta xuống xe, Jervaulx liền hôn ngón tay nàng. Nàng giật tay ra. Công tước thở dài và dụi sâu hơn vào lòng nàng mà chẳng buồn mở mắt.

...

Durham đặt tay lên khung cửa sổ, uể oải mỉm cười với nàng. "Tôi đoán là mình phải mang bữa sáng ra đây cho cô rồi, cô Timms nhỉ?"

Thi Thoảng, trong những lúc mơ mộng. Maddy đã tưởng tượng ra một khu vườn. Không bao giờ có nhà cửa, chỉ là một khi vườn, có chỗ cho mọi thứ mà nàng muốn trồng. Những cụm oải hương mọc bao quanh mỗi luống cây, tường bao thấp, xa xa là miền quê. Vào mùa xuân có đậu và măng tây, hoa tulip và dạ lan hương; hè có rau trái và thực quỳ, phi yến, cẩm chướng; đến mùa thu, cây cối ở góc vườn trĩu quả, la đà trên những bụi thạch thảo và tú cầu. Khu vườn ấy không đúng kiểu, như những con đường thẳng tắp và những thảm cỏ trắng lè ở lâu đài Blythedale mới là đúng kiểu, nó chỉ dành cho việc đi dạo và chuyện trò. Đây là một khu vườn thực dụng, nơi hoa cỏ được trồng giữa những thứ thực tế hơn.

Buổi sáng đầu tiên thức giấc và nhìn ra ngoài cửa sổ kính màu của nhà cha xứ ở St. Matthews, đoạn giáp với Glade, nàng thấy nó. Khu vườn của nàng, hay ít nhất cũng là cái tàn dư xác xơ của nó, đang đón nắng sớm, in bóng lên nền đất, cả ngàn thân cây lấp lánh như tóe lửa khi chúng uốn mình đẹp đẽ trong sương mai.

Đó là một đám lộn xộn bị bỏ hoang từ lâu, một mớ hổ lốn của cỏ dại và đám cây già cỗi,

lối đi lát đá hầu như mất hẳn dưới bụi cỏ mọc tràn và lá rụng, nhưng nó là khu vườn của nàng. Những bức tường đá khô cứng bao bọc một khoảnh đất rộng nửa mẫu Anh, mỗi góc tường đều trồng cây ăn quả, một cái bồn đơn giản nằm chính giữa vườn. Bên ngoài tường là một đồng cỏ xanh rờn, thoan thoái dẫn xuống một ngôi làng. Nhà cửa trải dọc theo thung lũng, tất cả đều được xây bằng cùng một loại đá xám ánh bạc, xiên xiên ánh sáng qua làn sương hun hút giăng khắp những rặng cây.

Nhà của cha xứ này bị bỏ hoang một cách tội lỗi. Durham thậm chí còn tệ hại hơn nàng từng tưởng tượng. Anh ta chẳng những là một trong những linh mục sai trái, nàng chưa gặp ai ít giống con chiên của Chúa hơn anh ta nếu không tính Jervaulx và có lẽ cả Đại tá Fane, mà còn để khu vườn cùng ngôi nhà này gần như rơi vào đổ nát. Tối qua họ đến đây lúc mười rưỡi, kiệt sức, Công tước mệt lử đến nỗi cứ đâm sầm vào những thứ lù lù ngay trước mắt. Sau khi Durham mở khóa và đẩy cửa như thể có cả một cung điện sẵn sàng đón mời, Maddy đã phải mất đến nửa giờ sục sạo khắp nhà để tìm mấy tấm đệm ngã lưng.

Họ trải giấy, chén bữa tối với bánh nhân thịt và bánh chữ thập mua hồi trưa ở Huggerford, nơi họ rời Đường Lớn và lên nhau trong một cỗ xe vốn chỉ dành cho hai người. Đêm thứ hai liên tiếp, Maddy chứ mặc nguyên áo choàng mà ngủ, không sâu lắm bởi cái lạnh lẽo hoang phế của ngôi nhà cùng nệm trải. Và lúc này đây, sáng ra, nhìn ra khu vườn bị bỏ hoang trong ánh mặt trời, nàng không hề mong có gì đó thích hợp cho bữa sáng.

Nàng sửa soạn bản thân cho dễ coi nhất trong điều kiện thiếu cả nước lẫn lược. Tất cả đồ đạc đều phủ khăn, rèm treo giường bám bụi đen sì. Đệm giường cực kỳ lộn xộn, được làm từ hai lớp lót và không ga phủ. Nàng e rằng đám bụi nhỏ đóng cục dưới khung giường có mùi chuột không lẫn vào đâu được.

Mặc dù bị bỏ hoang, đây vốn là một căn nhà khang trang. Nàng xuống cầu thang, vô vọng lắng tai nghe tiếng của những quý ông vẫn còn đang vui mình trong phòng ngủ ở chái đối diện. Tiếng bước chân nàng vang vọng khi nàng đi qua một bình phong chạm trổ vào gian sảnh lát đá rộng lớn mà đồ đạc duy nhất là một chiếc bàn cổ, dài, sẫm màu, ro lớn, bốn chân chạm những khối cầu gỗ nặng nề.

Tờ giấy họ dùng để bày bữa tối qua nằm giữa bàn, được gấp gọn bên dưới chiếc chìa khóa. Tên nàng được viết nguệch ngoạc trên đó. Nàng thở một hơi thật sâu và mở lá thư ố bẩn ra, vuốt cho phẳng.

Cô Timms thân mến của tôi,

Quả là Bất hạnh cho tôi khi buộc phải rời đi mà không được gặp lại cô, với mục đích trở về Thành phố càng nhanh càng tốt. Tôi hy vọng sẽ về đó vào Tối nay, điều chắc chắn sẽ gây Bối rối cho bất kỳ ai khi tính tới quãng đường mà chúng ta đã đi qua trong trường hợp tôi bị Nghi ngờ. Trên đường về, tôi sẽ báo với bà Digby rằng tôi đã cho Người bạn Ốm đau của mình mượn Căn nhà và yêu cầu bà ta lo liệu việc tìm cho cô một người Giúp việc mà tôi sẽ Trả lương. Ngoài chuyện đó ra, cô đành phải tự lo liệu trên số tiền bán Khóa giày cho tới khi tôi nhận được Lương Tu Sĩ vào tháng tới, như cô thấy đấy, buồn thay, lúc này tôi Cạn túi rồi. Tôi hy vọng rằng Cô sẽ coi đây như Nhà Minh. Nếu mọi việc tiến triển Tốt, tôi tin rằng cô có thể lưu lại đây một thời gian. Hãy yên lòng rằng mình đang làm Điều Đúng Đắn, cô Timms ạ, và làm ơn, với phần Tốt đẹp nhất trong Lương tâm của cô, và có lẽ cả với một chút phần Xấu xa nhất nữa, làm bất cứ điều gì cô có thể để Bảo vệ Cậu ấy.

Người hầu cận tận tụy của cô,

Kit Durham

Tái bút: Nếu cô vui lòng, hãy làm ơn nói với Cậu ta rằng tôi sẽ Nghĩ cách gửi lữ Chó đến, trừ phi tôi bắn chết chúng trước đó.

Tháng sau! Anh ta dự định họ sẽ ở đây lâu đến như vậy? Maddy gấp tờ giấy lại. Nàng nhìn quanh gian sảnh trống trải. Trong áo lót của nàng là chiếc ví tới ba trăm bảng Anh gần như còn nguyên của Công tước bởi Durham đã trả mọi chi phí vừa rồi. Hai cha con nàng có thể sống hơn hai năm với số tiền đó.

Tiếng bước chân ồn ã vang lên trên gác. Maddy ngẩng lên đúng lúc Công tước xuất hiện ở ngưỡng cửa, đầu tóc rối bời, mặt mũi căng thẳng; gã mặc áo nhưng không cài khuy hay thắt đai. Khi gã trông thấy nàng, vẻ mặt gã nhẹ nhõm hẳn. Gã bám lấy khung cửa rồi nặng nề dựa vào, thở ra một hơi nặng nhọc.

"Một mình." Gã nhắm mắt lại và lắc đầu.

"Tôi ở đây," Maddy đáp.

Gã hất đầu về phía chái nhà nơi gã và Durham ngủ tối qua. "*Không.*"

"Durham đã quay về thành phố." Nàng chìa tờ giấy dính mỡ ra.

Jervaulx sai bước tới giật lấy nó. Gã nhú mày với những con chữ, hơi quay đầu một chút. Bộ râu của gã để lại một cái bóng tối thui. Maddy tự hỏi liệu trong nhà này có bộ đồ cạo râu nào không hay nàng sẽ phải đi xuống làng mua. Bây giờ lộ diện thì có an toàn không? Durham nói rằng sẽ không ai nhận ra Công tước ở đây nhưng nàng ghét bất kỳ sự mạo hiểm nào.

Gã nhìn lên, nhếch một bên mép. "*Chó.*"

Maddy nhăn mặt. "Vâng. Những con chó xấu xa của anh sẽ đến đây."

Gã cười ngoác miệng, một tên rợ bù xù.

Nàng nắm lấy cổ tay gã và kéo tay áo sơ mi đang kẹt bên trong áo ra ngoài xuống. "Khuy đâu?"

Gã kêu lên vẻ đồng tình và ra hiệu về phía phòng ngủ.

Maddy kéo tay áo bên kia xuống và vươn người thắt nơ cổ đã bung ra quanh vai gã. Gã đứng yên như phỗng, hai hàng mi khẽ hạ xuống quan sát nàng trong khi nàng làm việc đó. Khi nàng ngẩng lên, gã mỉm cười với nàng.

Trong tình trạng không cạo mặt này của gã, nụ cười ấy nom trẻ con kỳ lạ. nàng phải cắn môi để ngăn mình không mỉm cười lại. Thay vào đó, nàng chọn giọng cô giáo. "Mang khay măng séc đến đây." Nàng chạm vào cổ tay gã và chỉ về phía cửa.

Không ngần ngại, gã quay người đi. Maddy để ý bức thư vẫn nằm trong tay gã.

"Jervaulx," nàng nói.

Gã ngoảnh nhìn nàng.

"Anh đọc được không?"

Gã quay lại, đập tờ giấy xuống bàn và cúi xuống, tì người lên cả hai cánh tay.

"Timm...của tôi. Đây...bất ... khi ... buộc... *rời đi*... gặp cô... với mục đích trở về.... thàn...*thành*.... nhanh... tốt." Gã ngược nhìn nàng hoan hỉ. "*Đọc*."

"Lúc trước thì sao? Lúc trước anh có đọc được không?"

"Toán," gã đáp.

Nàng nhớ lại khi gã làm việc cùng cha mình. "Chỉ toán học," nàng nói. "Chỉ những con số."

Gã nhún vai.

"Anh không định mang khuy cho tôi à?"

Với một cái gật ngắn gọn, gã rời bàn đi khỏi sảnh. Maddy nhìn theo gã. Nàng cắn môi. Một tuần trước, một ngày trước, gã sẽ không thể hiểu một câu dài và phức tạp như vậy, đặc biệt là khi nàng cố ý nói với tốc độ bình thường.

Gã quay lại, mang theo khuy rời. Maddy nhận lấy. Trong khi cài cổ tay áo cho gã, nàng nói, "Anh nghĩ chúng ta nên ăn sáng với gì đây?"

Gã dùng ngón cái và ngón trỏ cầm tờ giấy dính mỡ lên. Với một tiếng càu nhàu khe khẽ, gã thả nó xuống. "*Bánh*."

"Jervaulx," nàng nói, "anh đang khá lên đấy."

Gã trao cho nàng một nụ cười cướp biển.

Bé-Maddy đã đi xuống làng. Christian đi vắng vợ trong nhà, cô độc và tự do, gã cảm thấy không thoải mái. Để có việc mà làm, gã giặt vải phỉ đồ đạc xuống, chất thành những đồng trắng vương vãi trên sàn. Khi giặt tấm vải phủ khung ảnh trên bệ lò sưởi ở phòng khách, gã thấy mình đối diện với một cái gương.

Quý thần ơi. Trông gã thực sự giống quý, như thể gã đã say xỉn suốt ba ngày. Và tay áo khoác của Durham quá ngắn, thô thiển để lộ ra cổ tay áo sơ mi bên trong khi Christian đưa tay lên sờ bộ râu.

Một kẻ góm guốc. Công tước Jervaulx. Đúng những gì một cô nàng cổ lỗ trẻ tuổi đoan trang sẽ ưa.

Việc nhìn chính mình khiến đầu óc gã quay cuồng, một nỗ lực khổ sở để tập trung vào mặt phi-thực kia, như cố gắng dùng một giấc mơ mà không tỉnh dậy. Nó ở đó, nhưng bằng cách nào đó nó vẫn không ở đó.

Tiếng gõ mạnh ở trước khiến gã giặt mình. Bé-Maddy, gã nghĩ vậy, quay người ra hành lang, nhưng vào đúng phút cuối gã lại nghi ngờ. Gã dừng lại trong tư thế cánh tay đang đưa ra. Tiếng gõ cửa đã im ắng, chờ đợi, nhưng sau một khắc, nó lại vang lên.

Gã muốn biết xem có thật là nàng không, nhưng ngôn từ rời bỏ gã, giống như chúng vẫn bỏ rơi gã mỗi khi gã cần chúng nhất. Gã cố gắng bình tĩnh, cố trấn áp nỗi sợ hãi vô có. Gã không thể cứ đứng đó, trì hoãn vĩnh viễn. Cuối cùng gã nắm lấy cái tay nắm cổ xưa mà vịn mở.

Làn gió oi bức ùa vào, thật vô lý vì đã đến tháng Mười rồi, bên ngoài còn ấm nóng hơn ở trong nhà. Thời tiết bão. Dưới cổng vòm bằng đá đen, một cô gái mặc tạp dề và đội mũ khẽ nhún gối chào dưới chiếc áo choàng. "Xin ngài cho phép thưa ngài, Mabrunild Digy, hầu gái."

Họ nhìn nhau. Cô ta có vẻ cả tin quê mùa với đôi mắt to đen, quá ngây thơ để không nhìn chăm chăm gã cứ như vẻ ngoài gã tẻ đúng như gã biết. Trông cô ta có vẻ chẳng nguy hiểm gì: gã kéo cửa mở và bước lùi lại.

Maddy quay về với bánh mì, thịt cừu nướng và khoai tây mua ở cửa hàng chế biến sẵn. Nàng vừa khệ nệ bê tất cả qua cửa trước, mau lẹ vào bếp với đồng đồ còn ấm nóng đó thì một giọng nữ vang lên khiến nàng khựng lại. Nàng ghé nhìn qua khung cửa vào bếp.

Jervaulx và cô hầu gái ngồi đối diện bên bàn, cả hai đều cầm cốc sành bốc khói. Cô gái quay lưng về phía Maddy, vui vẻ huyên thuyên về "anh chàng" của mình và việc cậu ta định lên thị trấn vào cuối tuần để dự một bài giảng về "các chủ đề hóa học". Cô ta nhắc lại hai lần, thêm vào "ông hiểu không?" Với giọng như thể hỏi thế là hoàn toàn bình thường để chắc chắn rằng đối phương hiểu - đúng cái kiểu người dân ở những vùng này nói chuyện với người nước ngoài.

Jervaulx đặt cốc của mình xuống với một cái gật đầu tán thành dứt khoát. Tập trung vào cô hầu, gã dường như không thấy Maddy dù nàng lù lù trong tầm nhìn của gã.

"Ôi, anh ấy thông minh tuyệt vời, anh chàng của tôi ấy," cô gái nói. Cô ta đã uống cạn cốc của mình và đẩy ghế lùi lại. "Tôi cam đoan là không biết phải nghĩ gì về anh ấy nữa, chẳng là anh ấy tham dự cái Học Viện Cơ Khí đó, nghe tất cả những bài giảng đó cùng đủ thứ khác. Anh ấy định làm máy móc đấy. Máy móc, ông hiểu không?" Cô ta cầm cốc đi về phía cái bồn rửa khô cong thì thấy Maddy. "Ôi! Bà chủ!" Cô ta nhún gối và nhanh chóng giành lấy đồ ăn khỏi tay Maddy. "Ông Langland bảo tôi ngồi xuống một chút, thưa bà chủ! Tôi là Brunhilda Digby. Bà có gặp mẹ tôi ở trong làng không? Mẹ có nói là tôi sẽ đến không ạ? Hừm, thứ này mùi không tươi nữa. Tôi đi hâm nóng lại nhé, bà chủ?"

Không đợi câu trả lời, cô gái đặt đồ ăn lên bàn và bắt đầu lụi hụi với cái lò sắt bên trong lò sưởi. Jervaulx đứng dậy, gương mặt gã dần ra thành nụ cười dễ dãi chưa bao giờ không khiến Maddy nghĩ đến những thứ trần tục. Nàng đặt bánh mì và một gói khác lên bàn.

"Trông anh đúng là một gã cù bơ cù bất ấy," nàng nghiêm khắc nói. "Tôi mua dao cạo và bàn chải đây."

Gã nghiêng đầu.

"Bà chủ ơi, nước sôi rồi," Brunhilda nói. Bị bắt gặp đang ngồi tán dóc, có vẻ như lúc này cô ta đặc biệt nôn nóng muốn gây ấn tượng tốt. "Tôi có cần mang chậu xuống không ạ?"

Căn bếp đã trở nên ấm áp, nghĩ về phòng ngủ lạnh lẽo, ẩm thấp trên gác, Maddy liền gạt đầu. "Ừ. Cô đi xem giùm tôi chỗ nào có thể tìm thấy ít vải lanh nhé."

"Vâng, thưa bà chủ." cô gái lập tức vâng lời, rời khỏi căn bếp đi ngang qua sảnh trước mặt Maddy. Lên đến bậc thang đầu tiên, cô ta dừng lại và quay người, cúi xuống, mỉm cười. "Ông ấy hơi gàn, đúng không ạ?" Nụ cười của cô ta rộng mở hơn. "Nhưng ông ấy quả thực đáng yêu. Và thật đẹp trai kiểu quý ông! Tôi có thể thấy vì sao bà lại cưới một anh chàng như ông ấy, bà chủ, dù đó có phải là nhìn xa trông rộng hay không nữa."

Khi trời sắp tối thì mưa cũng về, dữ dội và cuồng nộ, tấn công với một sức mạnh khiến Maddy phải cảnh giác. Trong thành phố, nàng có một niềm hứng thú bí mật với mưa gió, ưa rúc vào chăn ấm nghe tiếng mưa trút, nhưng đây là một cơn thịnh nộ với tiếng gào rú của linh hồn bão tố. Ngôi nhà gần trống trơn này dường như tàng trữ cả kho sấm sét trong mỗi góc, liên tục vang ra từ bóng tối, hết lần này qua lần khác.

Brunhilda đã về nhà từ lâu. Giữa lúc gió lùa khiến lửa bùng lên rồi âm ỉ cháy, Maddy cởi cổ tay áo và khuy gi lê cho Công tước trong bếp. Gã lùi lại khi nàng tháo xong, với một dáng vẻ mà nàng không thể giải mã nhưng nàng hiểu rõ để không khăng khăng giúp nhiều hơn gã muốn. Maddy ở phía trước cầm nến, họ đi lên cầu thang. Nàng dừng lại ở chiếu nghỉ chia nhà ra thành hai chái.

"Anh sẽ ổn chứ?" nàng hỏi.

Một chút ngưng lặng, gã đứng yên đó, tắm trong ánh nến vàng nháy nhót, nhìn xuống nàng.

Gã trao cho nàng một nụ cười biếng nhác, mắt gã màu chàm xanh thăm thẳm, phân nửa giấu dưới hàng mi dài rợp giá mức kia. Maddy bỗng thấy trào lên niềm xúc cảm chia ly nhức nhối. Nó ập đến nàng mà không hề cảnh báo, một cảm giác nghẹn ngào đau đớn trong cổ họng.

như muốn thổn thức, chỉ có điều nó không phải cơn thổn thức mà là một thứ gì khác.

Chớp lóe lên làm đông cứng những cái bóng trong khoảng khắc, tiếng sấm âm vang ngay trên đầu. Nàng giật nảy mình đánh rơi ngọn nến khiến hai người chìm vào bóng tối mịt mù trong khi tiếng sấm vang vọng dọc hành lang. Thanh âm âm âm rung lắc ngôi nhà như một vật thể sống.

"Ôi chúa ơi," nàng ngớ ngẩn thốt lên, như thể sắp chết đến nơi.

Một ánh chớp khác xẹt qua và tiếng nổ làm rạn nứt cả bầu không khí. Toàn bộ cơ bắp trên người Maddy như nảy lên trong cơn co giật. Cảm thấy bàn tay Công tước chạm vào mình, nàng lập tức quay người, nhào vào vòng tay gã giữa những tiếng dội của sấm sét - một hành động không hề thông minh hay có động cơ hơn lúc tay nàng giật giật thả rơi cây nến. Nhưng cánh tay gã siết lại quanh nàng và Maddy lập tức biết rằng mình vừa làm một việc sai trái, một việc quá ngọt ngào và nguy hiểm mà so sánh với nó thì tia sét lúc này chẳng có nghĩa lý gì.

Gã dựa lưng lên tường, tay gã áp vào tóc nàng, ép má nàng vào vai gã. Nàng cảm thấy lồng ngực nhấp nhô của gã, hít thở mùi hương đàn ông ấm áp, vẫn còn vương vất hương hoa thoang thoảng từ đám cưới. Tiếng sấm đã nhỏ dần, vẫn còn âm vang, giống như tiếng xe bò nặng nề lăn qua cây cầu gỗ.

Gã đưa tay di lên thái dương của nàng, một cái đụng chạm dịu nhẹ, một sự tương phản tinh tế với vòng tay vững chãi đang ôm ghì nàng. Ngón tay gã trượt xuống như sợi lông tơ lướt qua má nàng, một thoáng vuốt ve êm ái làn môi nàng. Gã ghì nàng lại mạnh mẽ hơn, áp miệng mình vào tóc nàng. "*Sợ à, Bé-Maddy?*"

"Không," nàng đáp. Nàng bắt đầu đẩy gã ra.

"Không,tôi...bây giờ tôi rất ổn. Tôi rất bình tĩnh."

Nàng nói điều ấy cho mình hơn là cho gã vì gã đâu có ôm chặt lấy nàng. Giờ nàng thấy xấu hổ, thẹn thùng khi rút khỏi gã.

"Cây nến," nàng nói, cảm thấy nóng bừng và ngu ngốc. Nàng cúi người, cố tìm cây nến trong bóng tối, vui mừng vì có việc để làm mặc cho việc ấy có bất khả thi đến đâu. Nàng thấy cây nến ngay dưới chân mình nhưng không có cách nào chạm nó lên. "Tôi xin lỗi!"

Gã thốt lên thích thú và cầm khuỷu tay nàng, kéo nàng về hướng phòng ngủ của nàng. Ánh chớp phía xa xa chỉ lấp lóe trên người hơn là có tác dụng chiếu sáng thực nhưng dường như gã quen với bóng tối hơn nàng. Gã rà tay trên tường mà đi cho tới khi cuối cùng Maddy cũng thấy ánh lửa lò sưởi le lói hắt lên sàn nhà trước cửa phòng ngủ đang mở của nàng.

Nàng vội vã tuột khỏi vòng tay gã, bước thẳng vào trong phòng. Mưa tấp vào ô kính cửa sổ nằm khuất sau tấm rèm đã kéo lại, xối ầm ầm trên máng. Trong ánh sáng lò sưởi chập chờn, nàng đi sang bên kia phòng, quỳ xuống đặt đầu cây nến lên than hồng cho tới khi bốc cháy.

"Đây." Nàng đứng lên đưa nến cho gã. "Để anh thấy đường về phòng."

Gã không cầm nến. Gã nhìn nàng. Trên mặt gã, ánh chớp nhợt nhạt hòa lẫn với ánh sáng từ lò sưởi và ánh nến. Đẹp trai kiểu quý ông, Brunhilda nói về gã như vậy. Maddy nghĩ gã có thể là bất cứ gì ngoại trừ sự dịu dàng^[3]. Ánh nến soi tỏ đôi mày gã khiến nó nom dữ tợn làm sao, tước hết những bối rối khiến đô mắt kia dịu đi.

[3] Dịu dàng : Brunhilda dùng từ "Gentleman" - nghĩa là quý ông, trong đó "gentle" là dịu dàng.

Một giọt sấp nóng bỏng lăn dọc cây nến. Cả hai cùng lập tức cử động, Maddy nghiêng cây nến để tự cứu mình, cùng lúc đó, tay trái của gã tóm lấy nàng. Giọt sấp nóng bỏng rơi xuống nhưng không đủ xa, rớt xuống mặt trong cổ tay gã.

Gã chửi thề. Maddy kêu lên, "Tau anh! Ôi, anh không nên thế!"

Gã thổi tắt nến. "Cẩn thận!" Gã nói.

"Anh bị bỏng không?"

Bàn tay nàng vẫn bị khóa trong tay gã. Gã cười mỉa mai. "*Bỏng*." Ngón tay cái của gã chậm rãi vuốt qua những ngón tay nàng. Gã siết chặt, rồi buông tay nàng ra, mặt gã tranh sáng tranh tối.

Gã nhìn nàng chùng như để xem liệu nàng có hiểu mình không. Ở đâu trong ngôi nhà này, bị mưa gió, sấm sét và cái nhìn mãnh liệt của gã hãm giữ, nàng sợ hãi.

Gã thì nắm đấm lên ngực. "*Bỏng*, bé-Maddy," gã nói.

Rồi gã quay người rời bỏ nàng giữa bóng đêm lập lờ và tiếng sấm.

CHƯƠNG 19

Việc tự mặc đồ vào buổi sáng khiến Christian phát điên. Gã đã chịu đựng quần áo của Durham quá đủ rồi, sau một ngày đi lại vất vả, thậm chí bộ lễ phục của gã trông còn ổn thỏa hơn, đặc biệt sau khi được Brunhilda giặt sạch sẽ. Tất được cuộc lại gọn gàng còn dễ đi, nhưng lúc gã phải cài khuy quần nhưng, gã nổi cáu với chính mình và bộ não lộn xộn cùng đôi bàn tay không chịu phối hợp cho chính xác khiến một việc đơn giản như vậy trở nên quá khó khăn.

Sau một chập rối loạn tưởng không hồi kết, gã chỉ mới cài được khuy cuối cùng bằng một tay thì nghe thấy tiếng động ở cửa ngoài. Gã nhìn qua cửa sổ thì thấy bé-Maddy, áo choàng tung bay sau lưng khi nàng đi theo lối mòn lên đỉnh đồi. Hướng đi của nàng ngược với hướng ngôi làng, bước chân nàng nhanh và dứt khoát, cái cách của kẻ bỏ đi.

Christian chửi thề. Gã thả chiếc áo gi lê đang cầm trong tay ra. Không áo khoác, sơ mi mở toang, gã lao ra khỏi phòng.

Maddy thực sự không biết mình đang đi đâu. Con bão đã mang mùa đông tới, sắc ngọt. Một cơn gió bắc châm mũi kim buốt giá vào má nàng. Trận mưa như trút đêm qua khiến khu vườn ngập bùn và dầm nước, nhưng lớp đất trên cánh đồng lép nhép dưới chân nàng vừa bắt đầu đóng băng, vậy nên mỗi bước đi đều tạo ra tiếng lạo xạo ướt nhẹ khe khẽ. Nàng giữ váy không chạm đất mặc dù giờ thì việc ấy cũng chẳng đem lại khác biệt gì mấy, chiếc váy xám đẹp nhất của nàng quá vá víu và đầy vết ố đến nỗi "đẹp nhất" không còn là từ miêu tả phù hợp nữa.

Lên đến đỉnh đồi, nàng dừng lại quay về hướng Bắc, vui mừng trước những đợt gió táp lạnh buốt. Cả đêm nàng đã nằm nghe cơn mưa bất thường kia, sáng nay nàng chỉ muốn có nguyên tắc cứng nhắc lạnh lùng trong trái tim mình.

Đây là một thử thách, điều đó là rõ ràng. Nàng đã được thử thách, được thử trải nghiệm, và thấy bản thân mình yếu đuối hơn nàng từng tưởng tượng.

Thậm chí cả sự tự phê bình như cát lún. Tự nhủ mình không được cảm thấy vui thú với

những vuốt ve trần tục cũng là nhớ lại bàn tay gã đã đụng chạm tay nàng ra sao. Phê phán cái bề ngoài xác thịt nhục dục là nghĩ đến gương mặt gã, được viền bởi ánh lửa, một cơn mưa lãng dần thành tĩnh lặng - sắc xanh nửa đêm và lửa cháy.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân phía sau, tiếng thở nặng nhọc, nàng quay lại thấy gã ở đó. Gã đứng cách nàng vài bước, hơi tả vì gió, chỉ mặc độc sơ mi và quần bó, kiểu đàn ông mà những phụ nữ đứng tuổi nghiêm chỉnh thường cảnh báo các cô gái nhớ tảng lờ khi anh ta bắt chuyện.

"Gì đây?" nàng hỏi, cộc lốc một cách chủ ý.

Gã mím môi lại một chút, cơ hồ gã cố nói và rồi lại không thể nói. Gã quay đi khỏi nàng, nhìn xuống đồi. Gió thổi tung mái tóc đen.

"Quay về đi. Cảm lạnh giờ."

Gã ngược mắt. Mắt gã có màu của phần xoáy mây bão thăm sâu nhất, xanh hun hút hơn bầu trời sau lưng gã.

"Quay về đi." Maddy quay người và bắt đầu sải bước.

Gã đi bên nàng.

Vài mét đầu, nàng vờ như không thấy. Rồi nàng dừng lại. "Tôi muốn đi một mình." Nàng nói điều đó trong lúc ngênh diện với gió táp, không nhìn gã.

"Đi đâu?"

Nàng biết sự thô bạo trong câu hỏi ấy chính là nỗi thống khổ của gã, rằng cái vẻ ngạo mạn hiển diện kia không hoàn toàn là thật, nhưng cũng có chút ít và nàng dựa vào đó. "Anh biết để làm gì?"

Gã hơi cứng người lại, như một con ngựa nhảy cảm ghì chân trước tiếng thất thanh. Gã túm lấy khuỷu tay Maddy nhưng nàng giằng ra.

"Anh muốn gì ở tôi?" nàng gào lên. "Gì?"

Hàm gã đánh lại. Gã cử động như thể lại muốn níu giữ nàng và rồi, rõ ràng là không chế bản thân, gã thả tay xuống. Bằng nỗ lực phi thường, gã nói, "*Bạn.*"

"Tôi là y tá của anh. Vậy thôi"

Bóng đen mĩa mai phủ lên gương mặt gã. "*Y tá....ở lại,*" gã nói, dễ dàng hơn trước.

Maddy hít vào, thất bại trong cuộc tranh cãi. Sự thật rõ ràng là không một y tá chân chính nào lại vội vã băng qua đồng quê, khẳng khẳng rằng bệnh nhân phải ở lại mà không có mình. Nàng buồn nản kéo áo khoác quấn quanh người.

Gã hơi mỉm cười sau khi đã kéo được ít lợi thế về phía mình. "*Quay.....về...tôi.*"

"Không. Làm ơn. Không phải bây giờ. Chỉ là.... Không. Tôi muốn đi. Một mình."

Nụ cười trở nên bất mãn. "*Đi,*" gã nói, hất hàm về phía trước. "*Quay...về.*"

Nàng không hiểu nổi gã, không hề tìm ra ý nghĩa trong sự mâu thuẫn ấy cho tới khi gã bỏ nàng đó mà đi về phía bức tường gạch khô sừng sững trên đồi. Gã dựa vào mặt tường thô ráp.

"*Đi,*" gã nói, kèm theo một cái xua tay chóng vánh.

Giờ đây, muốn tìm bình yên trên những cánh đồng trống trải này quả là điều vô vọng nhưng Maddy bướng bỉnh kéo áo choàng đang phần phật ngược chiều, quay người bước đi.

Nàng đi xuống một thung lũng và lên sườn dốc tiếp theo, nàng băng qua một ngọn đồi và thung lũng khác, làm động một đàn cừu ở sườn bên kia. Khi nàng đến đỉnh cao nhất, gió còn sắc lạnh hơn khiến tai nàng nhức buốt ngay cả ở bên trong mũ áo choàng.

Chẳng có giá trị gì, cái nỗ lực chạy trốn này. Gã đã đánh bại nàng. Điều mà nàng muốn trốn tránh nằm ngay bên trong nàng, không một giây phút nào bước đi mà nàng nghĩ tới gì khác ngoài Jervaulx.

Nàng phát hiện ra rằng mình không thể đi tiếp nữa. Vực lại quyết tâm xử sự như một y tá đúng mực và chăm lo cho một bệnh nhân của mình an toàn trước thời tiết nguy hiểm này, nàng bắt đầu quay về, cẩn thận giữ váy khi nhảy qua những con lạch nhỏ ở đáy mỗi thung lũng.

Không có chiếc áo sơ mi trắng và khuôn mặt lăm lè nhẵn nài nào chờ đón nàng khi nàng về gần nhà cha xứ và về nhà thờ. Nơi gã đứng đợi nàng khi này chỉ còn tro bụi đá chồng lên đá. Maddy khựng lại và rồi thấy gã ở đỉnh đồi, ngồi trên một tảng đá nhô ra. Gã đứng dậy khi nàng bước tới, một cái bóng mạnh mẽ và quý phái ngược chiều nắng sớm.

"Đi," nàng nói, dừng lại ở khoảng cách có vẻ như an toàn khỏi bất cứ cảm xúc nào ngoài sự quan tâm của một y tá đúng mực. "Đến lúc vào nhà rồi."

Gã đưa tay ra. Ánh sáng đằng sau gã chiếu rọi lên một sắc màu bất ngờ - những cành thạch thảo đại tím ngát ngả nghiêng trong gió.

Gã chìa lễ vật kia ra mà không biểu cảm gì thêm, không hối lỗi hay mỉm cười. Sự bất ngờ ấy đánh bại nàng hoàn toàn, cái sắc rực rỡ lạ lùng của những bông thạch thảo giữa khung cảnh xám xịt khi thu đã sang khi mà đáng lẽ chúng chẳng thể còn hiện hữu nơi đây, quá tươi tắn mặc cho mưa gió. Nàng bối rối, không thể nặn nổi một lời hồi đáp cho ra hồn, một sự biết ơn bình thản và thờ ơ. Má nàng vốn nóng bừng vì giận dữ dường như càng nóng hơn.

"Anh muốn gì ở tôi?" nàng gào lên. "Tôi đâu phải là gái làng chơi hay loại đàn bà dễ dãi." Nàng giật lấy những bông hoa trên tay gã mà ném vào gió. Con gió đón lấy chúng cuốn đi, bẻ cong cuống hoa mảnh và khiến chúng lăn tròn một cách kỳ cục trên mặt đất. "Anh chẳng ra gì, định dùng tôi làm trò tiêu khiển của anh!"

Gã ngập ngừng quay đầu, nhú mày với nàng. Rồi mặt gã nóng bừng lên, một sự ý thức về bản thân.

"Xin...*lỗi*." Nét mặt gã vừa nóng bỏng vừa sắt đá. "Timms! Không..*đủ*..." Phần cuối của từ đó bị lẫn vào một âm thanh nghe như tiếng rên giận dữ pha lẫn tiếng cười. Gã nhìn đi chỗ khác, cố gắng phát âm mà thất bại, như thể ngôn từ mà gã muốn đang trốn tránh gã trong cánh đồng phía sau nàng. Mối gã cong lại và gã bật ra, "*Tên ngốc*."

"Anh không phải tên ngốc, không! Anh là một kẻ xấu xa, trần tục. Tôi đã rõ điều đó kể từ khi tôi biết anh. Và ngà càng tồi tệ hơn, tồi tệ hơn. Những nụ hôn và cái ôm của anh!" Nàng thấy như đang lên cơn sốt. "Anh quá xấu xa."

Gã đưa mắt nhìn qua vùng quê, mắt gã nheo lại vì gió mạnh đang thổi tung áo sơ mi và tóc gã.

"Giữa chúng ta không thể, anh hiểu không?" nàng thêm vào một cách phóng túng nói to ra những gì mà thậm chí nghĩ tới thôi nàng cũng đã thấy sốc. "Tôi sinh ra đã là tín đồ phái Giáo hữu, Jervaulx. Anh sinh ra là quý tộc."

Đáp lại nàng chỉ là sự im lặng cau có.

"Anh thậm chí có biết điều gì sẽ đến với tôi không? Anh không biết đâu. Anh thậm chí còn không thèm hỏi." Nàng thở dồn dập. "Hội sẽ khai trừ tôi. Đó là cách thức của Hội."

Gã vẫn không trả lời. Bao quanh gã là sự trống rỗng ngạo nghễ, cái nhìn của gã vô định, phiêu bạt nơi xa, như cái lần tại Tòa Đại Pháp.

"Tôi sẽ không còn là thành viên của phái Giáo giữ nữa." nàng gào to, hoang mang vì sự im lặng của gã. "Tôi sẽ cô độc một mình!"

"Không," gã bất ngờ nói. Gã quay lại chìa tay cho nàng, lòng bàn tay hướng lên, trống trơn, một lời đề nghị đơn giản và nam tính. "Bé-Maddy. Với...*tôi*."

Nàng trân trối nhìn bàn tay ấy. Nỗi đau đón sắc lạnh giăng xé dâng lên trong nàng, nén chặt mọi từ nghĩ, lời chối từ và lời giải thích trong cổ họng nàng. Nàng xoay người khỏi gã, chạy nhanh xuống cánh đồng, trượt chân trên lớp rêu trơn, bị trượt một đoạn - nhưng người nàng không ngã hẳn, ngoại trừ chính trái tim nàng.

Điều tồi tệ nhất trong việc này là gã khiến nàng nghĩ đến nó. Gã nhồi đầy đầu nàng những sai trái và ảo tưởng, nàng không chỉ mơ mộng về khu vườn không phải của mình mà còn về việc sống ở đó với gã - chỉ hai người bọn họ cùng cha, lặng lẽ trong yên bình và cần mẫn, Maddy tắt bật làm lụng trong nhà ngoài vườn còn cha cùng Jervaulx cúi đầu bên những con số và phương trình. Đôi khi nàng tưởng tượng rằng đó là Jervaulx như nàng từng biết đến vào cái đêm ngăn ngủi trước khi gã gặp nạn, ăn nói trôi chảy, đầy tự chủ và khiêu khích; nhưng phần nhiều là Jervaulx như bây giờ, trừ một điều rằng khi gã vật lộn với ngôn từ và nỗi hoang mang, nàng có thể nắm lấy tay gã hay chạm vào gã - và viễn cảnh ấy dẫn tới những hình dung mơ hồ vừa không-mơ-hồ lắm khiến nàng cảm thấy bị kích động và phóng dăng, đáng xấu hổ.

Suốt cả ngày, Maddy tránh tiết gã. Nàng lao đầu vào quét dọn phòng ngủ, lau chùi phòng khách ốp gỗ sồi, luôn giữ Brunhilda bên cạnh. Nàng chỉ nói với Jervaulx duy nhất một lần khi thấy gã trong phòng làm việc lạnh giá và bụi bặm, hì hụi viết về những ký hiệu toán học bằng một cây bút cũ và giấy xé ra từ những cuốn sổ giảng đạo. Gã không đốt lửa và nguồn sáng duy nhất là ánh ngày lọt qua cửa sổ chằng chịt dây leo. Cáu điên lên khi phát hiện ra gã ngồi đó trong điều kiện bất tiện, nàng gắt gỏng xua gã vào ngay bếp để nàng cùng Brunhilda dọn dẹp cho căn phòng này thoải mái hơn.

Nàng không nhìn gã ra khỏi phòng mà lập tức bận bịu với đám mạng nhện. Brunhilda loanh quanh ở cửa rồi đột nhiên xoay người đi khỏi. Mười lăm phút sau, cô hầu quay lại, mang chổi đến. Cô ta luôn tay khua chổi phía dưới bàn và các góc giá sách.

"Bà chủ à, tôi có thể cho bà một lời khuyên, nếu bà muốn."

"Ừ." Maddy đáp, chờ đợi một mẹo coi sóc nhà cửa.

"Bà đừng nên nói chuyện quá vô tình với anh chàng của mình. Có những câu vô thưởng vô phạt, nhưng có những câu triu mến mang lại tác dụng rất lớn."

Maddy cắn mạnh môi. Nàng tiếp tục phủ bụi. Brunhilda tiếp tục quét mạng nhện.

"Nhưng bà nhiều tuổi hơn tôi, bà chủ ạ," lát sau cô ta nói, "và bà biết thế nào là tốt nhất. Có lẽ bà không thấy cách ông ấy nhìn bà."

Maddy vuốt phẳng một chồng giấy tìm thấy trong ngăn kéo. nàng đặt nó lên giữa bàn, ngay bên cạnh cây bút vừa được gọt lại.

Brunhilda cúi người xuống. "Ông ấy rất yêu bà," cô ta nói tiếp, mặt hướng vào cái xẻng. "Bà đừng nên vô có lẽ ông ấy đi, bà chủ à."

"Chúng ta cần nấn ở đây," Maddy nói, cố giữ giọng thật thản nhiên. "Có cái kéo làm vườn nào không? Tôi muốn tỉa đám dây leo bám cửa sổ kia đi."

"Vâng, thưa bà chủ," Brunhilda đáp.

Buổi tối, mẹ của Brunhilda đến, mang theo một con cá chép tươi, bánh pút đình và kem để pha vào sô cô la cho Jervaulx. "Bởi vì ngài Langdand đặc biệt thích món đó, con gái tôi kể vậy." Người phụ nữ nhà quê mập mập nặng nề ngồi xuống bắt đầu làm cá. "Cô có định đi lễ nhà thờ hay nhà nguyện không, cô chủ?"

"Brunhilda không kể với bà tôi là tín đồ phái Giáo hữu sao?"

"Ây da, nó có kể. Vậy thì nhà nguyện."

"Gần đây không có phòng Suy niệm nào sao?"

"Có một nhà nguyện lớn của Hội Thuyết nhất thể ở Stroud. Báo với cô là nó cách đây bảy dặm đấy."

Maddy mỉm cười. "Có lẽ tôi sẽ ở lại đây. Tôi không quen với những thứ quá lớn."

"Vây tiếc thật. Cô sẽ chẳng bao giờ muốn thấy nhà thờ mới của chúng tôi ở ngoài thị trấn đâu. Nó to lớn tuyệt vời, có một cây đàn ống cao đến tận nóc. Công tước ban nó cho chúng tôi. Ngài ấy phải làm vậy cô à, để ban đại diện giáo dân đồng ý cho ngài ấy dựng một thư viện cho Hội Cơ khí. Tôi phải nói rằng có những nhà thông thái và đại diện giáo dân của chúng tôi nằm trong số những con người hiếm hoi ấy, không ai có thể bác bỏ điều này. Nó quả là một kỳ quan, cây đàn ống ấy."

Maddy cẩn thận cắt một trái bí. "Công tước nào vậy?"

"Công tước Jervaulx, là ngài ấy đấy. Tôi thấy xấu hổ khi phải nhắc lại chuyện này, họ đồn là một quý tộc vô lại, ngông cuồng, sắc lạnh như dao, nhưng tôi thì chả dám đảm bảo. Tất cả vùng này như cô thấy đấy vẫn chăn nuôi cừu, là của ngài ấy hết. Ô, nhưng điều đó khiến nhiều nông dân bất phục, họ nghĩ mình có thể khai thác đất đai tốt hơn. Về phần mình, tôi không nói là tôi biết. Tôi không thích thấy nó thay đổi, ở tuổi tôi bây giờ thì không. Nhưng tôi không ngại nói rằng tôi cũng thấy mừng khi cái chốn cũ kỳ này được phủi bụi đi. Cha Durham là họ hàng của cô ạ, cô Langland?"

"Anh ta là bạn của Francis LangLand." Maddy đáp.

Các cô nói chuyện thời thượng thật đấy. Gọi chồng mình bằng tên Kitô giáo của ông ấy như thế."

Maddy cúi xuống thái thái gọt gọt. "Đó là một nguyên tắc trong cộng đồng. Không đưa ra những lời ca ngợi trần tục, không nói dối hay gọi một người là chủ nhân khi người đó không phải thế."

Người phụ nữ cười khú khích. "Cô không gọi chồng mình như vậy à?"

Maddy vẫn cúi gằm mặt. "Không," nàng ghen ghét đáp.

"Cô thật là. Con gái tôi kể cậu nhà là một anh chàng đẹp trai mạnh mẽ, rất có đáng quý phái."

"Phải," Maddy nói.

"Nhưng đầu óc cậu ấy rất kém."

Nàng đặt con dao xuống. "Đầu óc anh ấy không kém. Anh ấy bị ốm."

"Không nghi ngờ, không nghi ngờ gì," mẹ của Brunhilda đáp bằng giọng thoải mái. "Đứa con gái ngốc nghếch đó của tôi, chính đầu óc nó mới là thứ cần chỉnh đốn. Nhưng nó có trái tim nhân hậu. Cậu nhà khá yêu mến nó, cô biết đấy. Nó nằng nặc đòi tôi mang kem qua cho cậu ấy ngay sau khi tôi vừa hút váng sữa xong."

"Bà tốt quá."

"Không có gì, cô Langland. Tôi vui lòng làm mà. Cha Durham đến mỗi năm một lần và thuyết giáo cho đàn gà của bà góa Smalf vẫn quanh quẩn trong nhà thờ xứ đạo cũ, chẳng làm phiền ai. Nếu tôi có thể làm gì cho cha, tôi sẽ làm ngay."

Maddy nhìn bà hồ nghi, không biết liệu đây có phải câu mĩa mai không, nhưng người đàn bà vẫn luôn tay làm với nụ cười hài lòng trên khuôn mặt tròn trịa.

"William của tôi ở trong ban đại diện giáo dân," bà thêm vào, "ông ấy bảo tôi rằng một cha xứ phiền nhiễu là thứ tồi tệ nhất mà xứ đạo này có thể phải chịu. Đặc biệt là với một công tước quá không ngoan và bừa bãi, quy định cả sinh kế, thì chẳng dám tưởng tượng điều gì sẽ đến nữa. Nói thật với cô, tất cả chúng tôi lúc đó đều như ngồi trên lửa bỏng, nhưng giờ chúng tôi rất quý cha Durham."

Tiếng chó sủa quấy rầy giấc mơ của Maddy. Âm thanh đó mỗi lúc một to hơn cho tới khi có người đập thình thịch vào cánh cửa ở tít xa. Nàng lăn mình trên giường, mở mắt trong ánh bình minh xám xám chiếu qua cửa sổ kính màu.

Tiếng đập cửa là thực. Con chó cũng vậy, nàng nghe rất rõ. Quàng vội áo choàng thay áo

khoác ngoài, nàng hấp tấp băng qua sảnh, qua một phòng ngủ trống và nhìn xuống ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ.

Nheo mắt xua cơn buồn ngủ, nàng thấy một cỗ xe bên dưới, bày ngựa thở phì phì ra hơi trắng xóa nhưng phần nhô ra của mái hiên bằng đá che mất các vị khách. Một con chó khác gia nhập màn sủa của con trước.

Tiếng đập cửa đột ngột dừng lại. Brunhilda, chắc chắn - và một giọng đàn ông - Durham chẳng? Nhưng anh ta đi chưa bao lâu nên không thể quay lại được. Maddy chạy ra đến cầu thang vừa lúc một con chó lông đen pha trắng nhảy chồm lên cầu thang, cuốn lấy chân nàng.

"*Cô Timms!* Gấp lắm!" Durham đang đứng dưới chân cầu thang gào lên gọi nàng trong khi hơi lạnh từ bên dưới ập lên. "Họ ở ngay sau chúng ta! Chúng ta phải đi ngay!"

Jervaulx đã xuống nhà, gã cầu thả bạn một chiếc bánh tô nông dân mà Brunhilda mua tại một hiệu quần áo may sẵn trong thị trấn. Cô hầu gái còn mặc nguyên áo choàng và đeo tạp dề như thể vừa mới đến, trông cũng bối rối không kém gì Maddy. Durham lao lên cầu thang hai bậc một mà túm lấy tay nàng, kéo nàng xuống cùng mình. Maddy phải cố tập trung nát óc cho khỏi té ngã, xuống đến chân cầu thang, nàng thấy cả Đại tá Fane mặc áo choàng xanh bên ngoài bộ đồng phục đỏ đứng ở lối vào trong khi tuyết khô lạnh ủa qua cánh cửa mở.

Durham đẩy nàng qua cửa trong khi nàng vẫn vận đồ ngủ và chân đi giày không tất. Gió táp vào lạnh cắt da nhưng nàng không còn thời gian nghĩ về chuyện đó nữa vì Đại tá Fane đã tóm lấy vai nàng mà kéo nàng chạy cùng mình, gần như nửa nhấc bổng nàng khỏi mặt đất.

"Gì thế nào?" nàng kêu lên, cố gắng ngoái đầu nhìn ra sau. "Họ đến bắt Công tước?"

"Đuổi gấp," anh ta gào lên, kéo nàng chạy, rồi đột nhiên nhấc bổng nàng như thể nàng nặng không hơn một bịch lông ngỗng. "Phải tới nhà thờ."

Nhà thờ nhỏ đứng đó đen sẫm nổi bật giữa ban mai lạnh giá, vài dải tuyết nhỏ bám lấy những phiến đá và bậc cửa. Đại tá Fane tới cổng nhà thờ và đặt nàng xuống đúng lúc Jervaulx cùng Durham cũng có mặt, kéo theo Brunhilda, một đám hỗn loạn người và chó ở lối vào cho tới khi Durham xô mở cánh cửa gỗ nặng nề và tất cả bổ nhào vào bên trong giữa trận gió tuyết

ào ào thốc tới.

Anh ta chốt cái then cửa gỗ to tướng lại, làm cả không gian phía dưới vòm nhọn vang vọng tiếng rầm rầm. Ánh ban mai nhạt nhòa bị màu sắc và bóng tối trong phòng nuốt chửng, những khe sáng hẹp trên kính màu sỏi to một cửa sổ tròn lộng lẫy hòa giữa sắc hồng, vàng và xanh lơ phía trên cây thánh giá và chiếc bàn phủ bụi, mọi thứ còn lại chìm trong bóng tối. Từ đâu đó, lũ gà mái ngủ cục tác và một con gà mái trắng vỗ cánh bay lên, đậu trên tay vịn ở bậc lễ của nhà thờ, ôn hòa nhìn họ. Devil dán mắt vào con gà, mình nó run lên phấn khích.

"Cô Timms," Durham vừa thở hổn hển vừa nói, "họ bám sát cách chúng ta chưa đầy mười lăm phút. Tôi gặp Fane trên đường. Không có thời gian để giải thích đâu, nhưng chúng ta chỉ còn một hy vọng. Một, Quý cô, cô phải cưới cậu ấy. Ngay bây giờ. Lập tức. Tôi có thể làm lễ."

Nàng đứng đó trong chiếc váy ngủ mỏng manh và áo choàng, không thốt nổi một tiếng.

"Tôi biết là bất ngờ. Tôi đã hy vọng có thể tránh việc này, tìm một cách nào khác, nhưng họ lòng ra chúng ta nhanh hơn tôi tưởng. Cô timms, họ có thể đưa cậu ấy đi. Tôi không thể ngăn được, cả Fane nữa, chúng tôi không liên can gì tới cậu ấy về mặt luật pháp. Họ có thể đưa cậu ấy về."

"Nhưng anh không giấu anh ta đi được sao? Đưa anh ta đi xa hơn?"

"Không có thời gian. Không còn thời gian đâu, cô Timms! Cô có nghe không? Fane, kiểm tra cửa, cả hai cửa! Là họ, tiếng vó ngựa của họ!"

Quả thật, nổi giữa tiếng gào rít của gió, Maddy nghe thấy thứ chừng như là tiếng vó ngựa đập lên cây cầu nhỏ bên dưới, nhưng một khắc sau nó biến mất. Brunhilda mở mắt to hết cỡ. "Tôi nghe thấy rồi!" cô ta thì thầm.

"Làm ơn!" Durham nói với Maddy. "Vì tình yêu với Chúa, cô Timms, cô là người duy nhất mà chúng tôi có thể trông cậy. Năm phút là xong, rồi thì cô sẽ là người thân nhất của cậu ấy theo luật. Họ sẽ không thể chạm tới cậu ấy nếu cô bảo họ dừng tay."

"Nhưng...không thể được! Tôi là tín đồ phái Giáo hữu!"

"Tôi không quan tâm cho dù cô có là tín đồ Hindu điên rồ nào đó! Đó là hu vọng duy nhất của chúng ta. Nhà thương điên, thưa cô! chính cô là người đã đưa cậu ấy ra khỏi đó. Cô rõ hơn bất kỳ ai."

"Anh không hiểu! Tôi không thể để một linh mục làm lễ, trong một nhà thờ! Chỉ để đánh lừa luật pháp! Tôi *không thể*! Chúng ta phải cố giấu anh ta đi!"

Durham đột ngột bỏ đi. Maddy siết chặt hai bàn tay buốt giá dưới cánh tay. Nàng liếc nhìn Công tước. Gã đang quan sát các bạn mình trong khi họ kiểm tra những lối vào khác. Rồi gã liếc sang nàng, bốn mắt chạm nhau, lập tức linh hội tất thấy, trước đó nàng không biết liệu gã có hiểu điều Durham muốn không, nhưng qua cái liếc nhìn đó nàng biết hẳn hiểu. Gã cứng đờ và ngạo nghễ, không hé môi, không thỉnh cầu, không van vãn nài xin giúp đỡ, xa cách như gã vẫn thế kể từ lúc nàng bỏ gã lại trên đồi.

Âm thanh kia thoáng trở nên xa xôi và phi thực trong một vài khắc rồi bất ngờ lộ rõ mồn một - tiếng gõ chắc nịch của móng sắt xuống nền đá bên ngoài cửa và tiếng người hò hét. Đám gà mái bay toán loạn. Devil sủa ầm ĩ và Brunhilda kêu lên, "Ai đấy?" khi cái then cửa to lớn rung bần bật, nhưng gõ đã nuốt đi tiếng nói bên ngoài, chỉ để lại một mớ tạp âm kích động và cuồng nộ không ai hiểu.

Durham rảo bước quay lại. "Quá muộn rồi!" anh ta gầm lên. "Mẹ kiếp!"

Đám đuổi bắt bò qua cửa chính. Một lối vào bên cạnh rung lên dưới sự tấn công của họ và những tiếng nói tối nghĩa bên ngoài trở nên hung tợn hơn. Chú chó Cass chạy đến chỗ đó, gầm gừ. Có vẻ họ rất đông, cả cửa bên còn lại cũng rung chuyển cùng lúc. Đàn gà sợ hãi chạy loạn trên sàn, chúi đầu chui vào chui ra những bụi cầu nguyện. Devil mất kiểm soát và bắt đầu đuổi bắt chúng, sủa điên cuồng.

Brunhilda thở mạnh. Maddy quay lại thấy Đại tá Fane đi xuống lối giữa hai hàng ghế, tốt kiểm tra. Durham cũng lôi một thanh kiếm khác giấu trong cây ba toong rồi rút từ áo khoác ra một khẩu súng, đưa cho Jervaulx.

"*Không!*" Maddy quá kinh hãi không thể thốt lên gì hơn. Nàng cố túm lấy Jervaulx và Durham cùng lúc. Công tước đã đi vượt quá tầm với của nàng nhưng nàng đã túm được ống tay áo Durham. "*Anh không được làm thế! Không!*"

Anh ta giằng ra. "Vậy cô có đề nghị gì hơn không, thưa cô?" Tiếng anh ta hầu như lẫn vào tiếng phá cửa bên ngoài và tiếng chó sủa. Anh ta chọn một chỗ đứng ở cửa trước, nơi những thớ gỗ đang rung lên bần bật như một sinh vật sống. Maddy quay lại, thấy Đại tá Gane canh lối vào bên trái còn Jervaulx quỳ xuống sau một bụi cầu nguyện, tay tì lên cạnh bụi, chìa súng vào cánh cửa cuối cùng. Tiếng sủa ăng ẳng của Devil vang vọng giữa tiếng gà quàng quạc.

Nàng lao tới bụi lễ của nhà thờ, khiến lũ gà tản ra khi nàng trèo lên bậc cấp rồi quay lại. "*Không!*" nàng dồn hết sức gào to. "Các anh sẽ không ai được dùng bạo lực, không một ai!"

Tất cả đều quay lại nhìn nàng. Thậm chí cả Devil cũng thò ra từ dưới ghế, im bật, một cái lông gà còn lủng lẳng trên mũi.

"Bỏ vũ khí xuống chỗ các anh đang đứng. Và đến đây!"

Durham là người đầu tiên làm thế. Anh ta thả thanh gươm xuống sàn. Đại tá Fane tra gươm vào vỏ, theo Durham tới gần chỗ Maddy đang đứng. Nàng nhìn vượt qua bọn họ tới chỗ Jervaulx, người cuối cùng, với vẻ thương thả ngạo ngễ, đứng lên đặt khẩu súng xuống bụi cầu nguyện trước mặt mình.

Tiếng đập phá cửa đã dừng lại. Ngay những giọng nói bên ngoài cũng trở nên nhỏ hơn, vẻ như họ tạm ngừng để bàn bạc.

"Jervaulx," Maddy kêu to, "Chúa trời đã trao cho tôi bốn phận phải yêu anh. Anh là chồng tôi và tôi là vợ anh, bạn đời, không có luật lệ nào ngoài tình yêu giữa chúng ta."

Ba người đàn ông nhìn lên nàng như thể nàng đã bị điên. Brunhilda đứng phía sau họ, run rẩy, áp tạt đề lên miệng, chỉ còn thấy cái mũi đỏ và đôi mắt to tướng.

"Đó là tất cả những gì tôi được dẫn dắt để nói lúc này." Maddy giận dữ nhìn lại.

Durham dường như đột ngột hiểu ra. Anh ta sờ soạng áo ngoài lôi ra một quyển sách nhỏ, bước lên bên cạnh nàng, lật giở tới một trang được đánh dấu và bắt đầu đọc lời của linh mục trong lễ cưới. Những kẻ bên ngoài lại bắt đầu nện cửa trước, lần này ầm ĩ hơn nhiều, với thứ dụng cụ mạnh mẽ hơn là bàn tay con người.

Devil thu mình lại, nhìn trừng trừng ra cửa, gầm gừ. Khi Durham đọc tới phần lời thề mà hai người phải nhắc lại, Jervaulx ngược nhìn Maddy với vẻ ngạo mạn ngông cuồng và cay đắng - và trong một khắc nàng nghĩ rằng gã thậm chí sẽ chẳng buồn cố gắng.

"Đồng ý!" gã nhếch mép. "*Tôi...Christian Richard Nicholas Francis Langland...nhận nàng....bé-Maddy-Maddy ...à....Arc...ma...bé-Maddy...Timm....và hứa...chung thủy...từ ngày hôm nay....trở đi...khi thịnh vượng....lúc gian nan....khi bệnh tật...lúc mạnh khỏe...để yêu thương....và tôn trọng....suốt đời.....tôi.....nhân danh Chúa....thánh thần. Tôi...xin nguyện...kết hôn...với em!"*

Durham đóng sập quyển sách lại."À ừm, đúng rồi, ông bạn Shev." Anh ta cao giọng hét át tiếng đập ruỳnh ruỳnh vào cửa gỗ. "Hoàn toàn chính xác. Quên nắm tay cô ấy rồi, nhưng không sao. Và giờ, cô Timms, cô có bằng lòng nhắc lại theo tôi không?"

"Tôi đã nói điều tôi được dẫn dắt để nói rồi."

Anh ta hơi nhú mào rồi nhún vai. "Tốt thôi. Được rồi. Tiếp theo là phần nhấn. Fane?"

Đại tá Fane vốn đang đứng đó thỏa mãn, tay đặt trên chuôi gươm. Khi Durham nhìn anh ta, nét mặt người chiến binh bỗng ngập vẻ hoảng hốt ngớ ngẩn.

"Ôi Chúa ơi, Fane. Cậu quên hả?"

"Không! Ngay bây giờ... Tôi *trao*!" Jervaulx hung dữ mắng anh ta. "Cậu *nghe*!"

Viên đại tá trông càng hoang mang hơn rồi mắt lại sáng lên. "Có giấy," anh ta nói, lôi ra đưa cho Durham.

Bạn anh ta giật lấy. "Đồ đầu đất hết thuốc chữa. Chúng ta sẽ phải dùng nhẫn dẫu của Shev." Durham nghiên cứu cuốn sách rồi ngược lên nhìn Công tước vẻ trông đợi. "Cậu sẽ đưa nó cho cô ấy. Cô ấy đưa nó cho tôi và tôi sẽ ban phúc cho nó."

Jervaulx nhìn xuống bàn tay mình, nơi chiếc nhẫn dẫu bằng vàng tạo thành một điểm vương giả mờ nhạt tương phản với quần áo của gã. Cuộc công kích ngoài cửa thoáng dừng lại và rồi lại một đợt tấn công mới, tiếng thở gồ gồ nứt vỡ vang vọng khắp nhà thờ nhỏ. Devil sửa một tiếng rồi chạy ra cửa. Lũ gà cục tác ầm ĩ, rúm ró lại dưới các dãy ghế.

Jervaulx chìa tay đeo nhẫn ra cho Maddy, lòng bàn tay hướng lên.

Cái lạnh khiến ngón tay nàng vụng về. Khi nàng tháo chiếc nhẫn dẫu ra, da gã chạm vào thật ấm áp, bàn tay gã to bản vững chãi. Chiếc nhẫn rơi vào lòng bàn tay nàng. Đáng lẽ nàng phải đưa nó cho Durham nhưng Jervaulx đã túm lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón tay nàng, nó rộng đến nỗi gã cứ phải giữ ở đó.

"*Nhẫn....tôi...em...cưới.*" Gã nhìn vào mắt nàng như thể thách nàng dám cãi.

Một tiếng ảng vang lên đâu đó phía sau nhà thờ và một con gà bay lên giá nển, bỏ lại Devil đứng đó trên hai chân sau, vẻ bối rối.

"Tôi sẽ đeo nó," Maddy nói, "như Chúa yêu cầu tôi phải làm."

"Tôi phải ban phúc cho nhẫn cưới đã." Durham phản đối.

"Không ai ngoài Chúa trời có thể làm thế," Maddy kiên cường.

"Thôi được rồi. Nhưng trong sách ghi vậy. Chúng ta hãy làm rõ một chút ở đây." Tiếng nện cửa lại bắt đầu, lần này là ở cửa bên. Durham cao giọng. "Cô có thể chấp nhận được không nếu tôi dẫn dắt một lời cầu nguyện cho chúng ta, cô Timms? Tôi đã được phong chức để làm vậy, nếu điều đó có chút ích lợi nào đó."

Lốp gỗ cửa bên bắt đầu vang lên tiếng nứt vỡ lớn. Cả hai con chó đều lao đến đó, lông dựng lên và sủa ầm ĩ. "Mau lên!" Maddy giục.

"Ôi,nhanh lên!" Tiếng Brunhilda vang vọng.

"Xin Thiên Chúa đoái thương.....cuộc sống bất diệt....Thây kệ lời cầu nguyện." anh ta lướt ngón tay xuống cuốn sách."Hừm...hừm....a." Anh ta đưa tay xuống, lúng túng đặt tay Maddy vào tay Công tước, vương vịu vì đồng thời phải lần mò theo sách. "Sự gì Thiên Chú đã liên kết, loài người không được phân ly." Anh ta lại rờ rẫm tìm đoạn để đọc. Cửa bên phải chịu một đợt tấn công nữa liền nứt toác ra. "Để cầu cho Christian mẹ kiếp, Shev, phần còn lại của cái tên quái quỷ của cậu là gì hả? Christian Richard,vân vân, vân vân, Công tước Jervaulx và Archimede Timms vừa thành hôn theo luật Hội Thánh, và đã chứng thực trước Chúa và các bằng hữu." Cửa tiếp tục nứt vỡ và anh ta bắt đầu nói nhanh hơn. "...trao nhận lời nguyện kết hôn..." Lại thêm tiếng gỗ nứt. "...tuyên bố-kết hôn-bằng cách-trao nhận-nhấn-và-nắm tay..." Cánh cửa rung lên, bật ra..." Ta tuyên bố hai con là vợ chồng nhân danh Cha - con - và thánh thần. Amen!"

Như thể trong một vở kịch hay diễn nơi hội chợ, cửa bật mở. Brunhilda thét lên. Những kẻ đuổi bắt ào vào nhà thờ.

CHƯƠNG 20

“Ôi! Ôi, bà chủ!” Brunhilda rẽ đám đàn ông trong sảnh nhà cha xứ lao tới chỗ Maddy, mỗi bước chân lại nhún gối. “Ôi, phu nhân, tôi phải gọi là phu nhân phải không ạ? Ôi, bà chủ! Tôi không biết! Tôi thề là tôi không biết!”

Maddy cuốn chặt áo choàng quanh người, sợ bị phát hiện đang mặc đồ ngủ. Nàng cảm thấy lạ lùng và không thực, tác động đầy đủ của việc nàng vừa làm giờ đang chậm chạp lan tỏa râm ran trong mỗi đốt xương. Khi ở nhà thờ, đó dường như là một hành động hợp lý, sự bức thiết phải ngăn cản một cuộc xung đột bạo lực đã xua đi mọi quan ngại khác. Hình ảnh Jervaulx chìa súng vào cửa, gương mặt lạnh lùng bất động – nàng biết rằng gã sẽ chết trước khi phải quay lại Blythedale, trong một khoảng khắc như điện giật, nàng đã nhìn thấy điều gì sẽ xảy ra khi đám người kia phá được cánh cửa đó – và chắc chắn... chắc chắn.... nàng đã làm việc duy nhất có thể ngăn cản sự kia.

Và giờ thì nàng phải chấp nhận. Nàng không thể đứng lên tuyên bố rằng tất cả chỉ là một trò vờ vịt, được tiến hành trong giây phút sợ hãi quá độ. Nàng phải là nữ công tước Jervaulx và bình tĩnh đứng bên gã, lên tiếng bảo vệ gã, cương quyết rằng nàng không cho phép gia đình gã – gia đình thực sự của gã – bỏ qua mong muốn của gã và chính nàng.

“Chúng tôi đã không nói với cô,” nàng nói với cô hầu. “Tôi xin lỗi vì điều đó. Đây là trò lừa đảo xấu xa.”

“Ôi không. Việc đó không hề gì, bà chủ ạ. Chừng nào ngài ấy còn giữ lời thề với bà. Có lẽ vì bà là tín đồ phái Giáo hữu nên những họ hàng quý tộc của ngày ấy không thích phải không ạ? Tôi không trách bà vì đã bí mật kết hôn đâu, bà chủ. Cậu mợ tôi cũng đang làm đúng như vậy đấy ạ, về sống với nhau cho tới khi được chịu lễ ở nhà thờ. Buổi tối hai ông bà còn ngủ ở phòng riêng, tôi có thể lấy thân mình ra đảm bảo.” Cô ta mỉm cười ngượng ngùng. “Giờ bà không cần phải làm vậy nữa rồi ạ, có một anh chàng đẹp trai như thế hôn bà và sưởi ấm cho bà! Công tước! Tôi không thể tin nổi là thật. Ông Langland, ồ, ông ấy không phải như ta nghĩ, phải không ạ? Đầu làng cuối xóm đều đồn đại rằng Công tước Jervaulx là người khôn ngoan. Bà....” cô ta ngần ngừ. “Bà có chắc đây đúng là Công tước thật không, thưa phu nhân?”

“Phải,” Maddy đáp, ít nhất cũng có điều đó để nói một cách thành thực. “Cô không phải gọi tôi là phu nhân đâu.”

“Vậy tôi sẽ gọi là gì, thưa bà chủ?”

“Lệnh bà,” Durham chen vào, đẩy hai vại bia sủi bọt vào tay Brunhilda. “Các vị khách của chúng ta đang khát đấy.”

“Ô vâng, thưa ngài. Tôi sẽ mang khay đến ạ.” Cô ta cầm lấy hai vại bia quay xuống hầm rượu. Durham một khi đã rũ bỏ vẻ biếng nhác và đột nhiên hành động thì chẳng có ai kịp nghĩ. Anh ta không chỉ tuyên bố với nửa tá tay sai của mẹ Công tước rằng Maddy là nữ công tước mới của Jervaulx mà thậm chí còn thuyết phục được cả đám, cùng với ngựa và chó, hành quân qua sân nhà thờ vào sảnh nhà cha xứ, sẵn sàng uống mừng đám cưới. Sau tất cả những màn gào thét và đập phá của, đám kia dường như chẳng quan ngại lắm về việc nhiệm vụ đã thất bại. Lời hứa hẹn về những linh hồn mạnh mẽ đáng được tán dương dường như đã khiến họ quên phắt nốt cái nhiệm vụ kia.

Về tới nhà cha xứ, Durham đã lập tức đến hỏi Maddy và Brunhilda về việc kiếm chỗ nào để chứa núi người này, và ba người họ từ hầm rượu trở ra đúng lúc mẹ của Brunhilda tới, má đỏ bừng vì lạnh và ngạc nhiên khi thấy cả ba người. Jervaulx thì chẳng thấy tấm hỏi đâu, nhưng Đại tá Fane đang ồn ào giới thiệu với người đàn bà chất phác đứng chết trân ra đó nguyên do của dịp đặc biệt này : hôn lễ của Công tước Jervaulx.

“Ôi, ngài ấy,” bà ta nói, trông có phần bối rối.

“Chúa ban phúc cho ngài. Các ngài đều biết ngài ấy sao, thưa ngài?”

“Thật vậy, bà chị thân mến ạ. Rất rõ. A! Cô ấy đây rồi, cô dâu then thùng!” Viên đại tá trịnh trọng khoát tay cúi chào về phía Maddy cứ như họ đang chiêm ngưỡng một cuộc duyệt binh và anh ta đang giới thiệu hoàng đế vậy.

Người phụ nữ quê mùa quay lại phía anh ta mà cười. “Rõ là trò bịp! Đây là bà Langland mà.”

Đại tá Fane cúi người thăm thì vào tai bà.

Bà lắng nghe. Rồi áp tay vào miệng và đứng trân trối nhìn Maddy, mặt hết trắng lại đỏ. Maddy quăn chặt áo choàng quanh người, bối rối nhận ra mình không có đến cả mũ trùm, tóc nàng đang thả sau lưng với kiểu tết bím cầu thả khi đi ngủ. Người đàn bà hít vào, có vẻ bị chói với giữa cơn choáng váng và cảm giác không tiếp nhận nổi. “Lạy Chúa!” Cuối cùng bà ta lắc đầu. “Quả là điều dị thường. Tốt nhất là tôi nên đi xem đồ ăn thế nào, vì đứa con ngốc nghếch kia sẽ không biết phải làm gì đâu. Sáng ra cả làng sẽ kéo đến. Chúc bà vạn thọ vô cương, trăm năm hạnh phúc, thừa phu nhân. Và cả ngài ấy nữa. » Bà ta nhún gối rồi đi về phía bếp.

“Vậy còn nhân vật chính biến đâu rồi?” Durham nhìn Maddy.

Nàng vốn đã biết Jervaulx không có mặt trong phòng. “Tôi sẽ lên gác tìm,” nàng nói, thầm cảm ơn vì cơ hội ra khỏi đây.

Bỏ lại sau lưng những tiếng ba hoa vui vẻ ồn ào của đám người bên dưới, gian sảnh tầng trên thật tĩnh lặng. Nàng cảm thấy gã trong phòng mình, lũ chó quăn dưới chân, đang cố cạo râu. Gã mặc áo sơ mi của mình, quần nhung của mình, cổ áo mở, đứng trước gương trên bệ lò sưởi mà càu nhàu. Một nửa mặt gã đầy bọt xà phòng, nửa kia dính một ít bọt như thể gã vừa mới chỉ nhớ ra là phải thoa cả bọt lên đó.

Maddy thò ngón tay ra khỏi áo choàng kiểm tra nước trong bồn. “Anh phải dùng nước nóng chứ,” nàng nói.

Gã giật mình, liếc sai hướng trong gương, và rồi thấy nàng khi quay đầu lại. Maddy không thể ép nổi mình nhún thẳng vào gã. Hai người lúng túng đứng đó một lát rồi kéo ghế ngồi xuống như vẫn thường làm khi nàng cạo mặt cho gã.

Nàng liệu mình thực hiện nhiệm vụ ấy như thế đó chỉ là giặt đồ hay phủi bụi, lạnh lẽo và hiệu quả, nàng sẽ *không* nghĩ về điều nàng đã làm, sẽ *không* để ý tới việc gã ngồi cứng đờ ra sao, mắt gã quan sát nàng như thế nào, da thịt của gã ấm áp và sạch sẽ bao nhiêu. Nàng hầu như không nhìn vào mắt gã, bởi vì nó thăm thẳm, quá thăm xanh và tập trung vào nàng khi nàng vật lộn với công việc kếp khó khăn là vừa giữ áo choàng quăn chặt quanh người vừa cạo mặt cho gã.

Nàng hoàn tất. Gã cầm khăn mặt trên tay nàng và tự lau mặt, đứng dậy khỏi ghế. Maddy quay sang vuốt phẳng áo gã, gã đã lấy chiếc áo nhung nâu ra; áo gi lê thêu và dải băng chéo xanh lơ cùng ngôi sao nằm bên cạnh giường. Nàng bỗng nhận ra rằng gã nghĩ bộ lễ phục ấy phù hợp cho dịp này. Và không hiểu sao điều đó khiến đám cưới trở nên rất, rất thật. Gã không cưới nàng trong bộ lễ phục chói lọi kia, nhưng giờ đây, như thể gã biết điều mà mẹ của Brunhilda đã tiên đoán, cả làng sẽ kéo đến, giờ đây gã ăn mặc như một Công tước.

Và nàng sẽ là nữ công tước của gã.

Quay mặt khỏi gã, nàng nhìn xuống, thấy mình vẫn còn bận váy ngủ đi mượn áo choàng, bím tóc thả đến tận khoeo. Họ sẽ cưới nàng, cô gái kết hôn trong bộ đồ ngủ, không mũ trùm. Cưới một công tước. Do một linh lục làm lễ. Cưới trong một nhà thờ. Cưới....cưới...cưới.....gã.

Nàng cảm thấy hơi chóng mặt. Khi nàng quay lại, Jervaulx đang nhìn nàng. Nàng hít một hơi sâu, kéo áo choàng sát người hơn nữa và đưa chiếc gi lê cho gã.

Gã nắm lấy bàn tay nàng khứa dưới vái áo. “*Vợ*,” gã nói.

“Tôi không phải nữ công tước.” Chính nàng cũng không rõ đó là một lời xin lỗi hay phản đối.

Tìm thấy chiếc nhẫn dấu thô to bản dưới lớp lụa, gã liền xoay thẳng thớm trên ngón tay nàng. “*Của tôi*.”

Nàng rút tay lại. “Như lũ chó kia là của anh? Tôi đeo nhẫn của anh không có nghĩa tôi là tài sản của anh, Jervaulx.”

Gã lấy chiếc gi lê khỏi tay nàng mà giữ. Gã cài khuy áo bằng một tay, lóng ngóng nhưng không yêu cầu giúp đỡ. Maddy cuối cùng cũng kéo hai vạt áo khếp lại và cố cài khuy cho gã. Tất nhiên nàng còn phải lo liệu cho chiếc áo choàng của mình nữa và thế là nàng chả thuận lợi gì hơn gã

Sau một lúc lâu nàng xoay xở mãi không xong, gã nhăn mặt bức bối. Gã tóm lấy cả hai tay

nàng và mở bung áo choàng của nàng ra. Gã giữ áo, làm thân người nàng lộ ra. Maddy cố giật vạt áo lại nhưng gã mạnh hơn, cú giật mau lẹ của gã khiến móc áo buột ra. Tấm chăn của nàng trượt xuống. Gã nhìn lướt chiếc váy ngủ rồi tựa lưng vào cột giường, nom vừa oai phong vừa buông thả giữa những lụa là gấm vóc trong khi chậm rãi ngắm nghía nàng.

Một nụ cười phảng phất cong lên trên mép gã. “Đến đây,” gã lệnh, đoạn đứng thẳng lên. Thấy nàng không thuận theo ngay, gã đưa tay ra kéo nàng tới bên mình, dùng sức lôi nàng ra khỏi giường, qua chiếu nghi hành lang vào phòng ngủ của nàng, lũ chó con chạy trước con chạy sau hai người, vẻ đầy thỏa mãn.

Jervaulx tự kéo mở cánh tủ. Gã đứng đó nhìn vào tủ, nơi treo mỗi chiếc váy xám bạc của nàng. “*Tất cả?*” gã quay đầu lại nói, mày nhướng lên cứ như Maddy phải dấu một phòng đầy y phục dạ hội ở đâu đó. “Phải,” nàng đáp.

“Mặc...vợ.” Gã hơi cúi đầu. “Vui lòng.” Mắt Maddy tròn lên. Nàng cảm thấy người nóng bừng. “Tôi sẽ tự mặc một mình, tôi cảm ơn. Nếu anh đi chỗ khác!”

Gã nghiêng đầu, một khoảng khắc bối rối, và rồi đột nhiên cười ngoác miệng. “*Mua váy... xem nào. Tá. Trăm.*”

“Ôi.” Nàng cảm thấy hổ thẹn vô cùng. “Tôi...hiểu nhầm anh.”

Gã đi ra cửa. Maddy đợi gã rời phòng nhưng thay vào đó gã xua lũ chó ra và đóng cửa, xoay người lại, tựa lưng lên cửa. Không có biểu hiện rõ ràng nào trên môi gã nhưng nụ cười biến lấp lánh thấp thoáng trong mắt gã.

“Anh phải đi ra chứ,” nàng nói gấp gáp. “Thế này không đứng đắn.”

Gã làm vẻ ngạc nhiên. “Không? Đúng...y tá...*tôi*. Không....chồng...vợ?”

“Chúng ta không...thực sự...chúng ta không..” Nàng không thể khiến mình nói ra.

Mặt gã lộ vẻ gì đó bất di bất dịch, một sự tập trung mới mẻ và sắc sảo. “Trước Chúa....Bé-Maddy. Tôi em....*cười*.”

Nàng quay đi. “Tôi không thấy đó là sự thật chút nào. Tôi chắc chắn là không thể. Việc đó chỉ để bịp những người dưới kia thôi.”

Gã im lặng. Maddy nhìn rèm treo trên giường, ngắm chất vải đỏ uy nghiêm, bên ngoài mỗi nếp gấp đều đã phai màu, những điểm trang trí đã ố bẩn, đồng hồ ngủ chưa kịp may mà nàng bỏ lại trong lúc vội vàng. Nàng cay đắng ý thức về bản thân, về con người nàng bên trong lớp lạnh mỏng này, về bím tóc của nàng buông thả dọc lưng và hông.

Sàn nhà kêu cọt két. Nàng cảm thấy gã đến sau lưng mình, rất gần.

Nàng đứng yên, bị đóng băng tại chỗ.

Gã giật bím tóc nàng. Gã hơi kéo căng nó. Không đau. Chỉ hơi nhột. Nàng đã có thể giật ra khi gã nghịch ngợm bím tóc nàng, những cái kéo nhẹ để ve vãn nàng, kéo từng xít xiu lợi thế về phía mình. Nàng đứng đó tránh mặt sang bên, nóng bừng, nhận thức rõ ràng rằng mình đang chấp nhận. Gã bắt ngờ giật mạnh bím tóc nàng, khiến gáy nàng râm ran.

“Bé-Maddy,” gã dịu dàng nói, giọng pha lẫn nụ cười xấu xa.

Nàng lắc đầu như thể đó là một câu hỏi và nàng buộc phải trả lời không.

Gã tới gần hơn. Nàng có thể cảm thấy hơi ấm của gã trên lưng mình. Gã nâng bím tóc lên quá vai nàng và quấn quanh cổ nàng.

Chậm rãi, thật chậm, gã kéo mạnh hơn. Maddy đặt tay lên cổ họng, túm lấy bím tóc, giữ nó khỏi siết chặt hơn. Mông nàng chạm vào gã, rồi đến lưng nàng. Nàng trở nên cứng đờ, rối loạn và bị đóng đinh vào một chỗ.

Gã tóm lấy vai nàng. Gã áp nàng vào mình, một sự thống trị, hơi thở gã mãnh liệt bên tai

nàng – và rồi cái nắm siết mạnh mẽ kia biến thành một cử chỉ vuốt ve. Gã lướt hai bàn tay dọc ống tay áo nàng, đan những ngón tay của gã vào ngón tay nàng, bao phủ lấy bàn tay nàng trong lòng bàn tay gã.

Một tiếng ngân nga khe khẽ, một điệu nhạc trầm sâu, như thể tiếng cười của gã ; âm thanh gã tạo ra khi gã áp miệng lên cổ nàng dường như chạm vào một nốt nhạc bên trong nàng, biến sự run rẩy thành âm vang. Gã nâng hai cánh tay lên, bàn tay của nàng vẫn bị quán chặt trong đó, và đan chéo chúng trên hai bầu ngực nàng.

Bím tóc của nàng vắt vẻo trên vai nàng và bàn tay họ. Gã nghịch ngợm đuôi tóc. Gã giữ nó trong một tay và di ngón tay cái lên đó. Một sợi tóc cô lẻ, một sợi chỉ mảnh dẻ mà nàng đã tết chặt để giữ nó – sợi tóc đó đứt và bím tóc nàng bung ra.

Gã kêu lên, khẽ khọt, nóng bỏng. Và rồi gã thả nàng ra trước khi nàng có thể tìm lại mình trong cái ghì siết của gã, trước khi nàng có thể nói nó đem lại cảm giác ra sao, chỉ là gã thật vững chắc, cao lớn, nóng ấm và nguy hiểm, chỉ là nàng cảm thấy thật trần trụi và trống hoác khi gã buông nàng.

Gã đi qua nàng. Gã ngồi ườn trên giường, vẫn nắm bím tóc nàng. Khi gã vôn vê nó giữa những ngón tay, bím tóc bung xõa dần và cuộn sóng trên bàn tay gã. Gã ngồi trên mép giường chưa dọn, mỉm cười với tóc nàng giữa hai tay mình.

“Tháp,” gã nói, “Cô gái...*tháp*.”

“Tôi không hiểu. Tôi phải mặc đồ.”

Gã xòe tay ra, tẽ bím tóc mỗi lúc một cao, cao hơn.

“Thả...tóc em...xuống. Tóc....tỏa sáng.” Gã lắc đầu. “Cô gái. Không thể nhớ....*cô gái*.”

“Anh phải ra ngoài.” Giọng nàng nhẹ hẫng và run rẩy. Gã nhích lên bím tóc nàng từng chút một, tẽ nó ra đến đâu, gã lại kéo nàng tới gần gã chừng ấy.

“Bé-Maddy.” Gã vẫn kiên trì. “Công chúa...tháp. Nhất. Cô đơn. Hoàng tử...bên ngoài...không thang.” Đầu gối gã chạm vào nàng. Gã hoàn thành được một nửa, xõa tung tóc nàng ra từ phần thắt lưng trở xuống. “Gọi...công chúa xinh đẹp...cô độc....thả tóc em xuống. Tóc đẹp. *Dài*. Trèo lên...đến với tôi.” Gã kéo nàng lại sát hơn. Giờ nàng đứng giữa hai chân gã, bím tóc của nàng còn xõa ra cao hơn. Gã vươn người tới, thối bím tóc đang ngự trên ngực nàng, luồn những ngón tay vào đúng chỗ ấy, kéo xuống đến tận chân tóc.

Gã lại thối rồi chạm môi vào suối tóc nàng, một lực ấn mềm mại lên nhũ hoa, một khoảnh khắc tiếp xúc vụng trộm, quá đổi ngắn ngủi và tinh tế đến nỗi nàng rung mình, giật lùi lại khi gã hôn lên bên kia ngực cũng dịu nhẹ như thế, nhưng cánh tay gã ở đó, trên eo nàng để giữ nàng đứng yên.

“Bé-Maddy,” gã thềm thì với tiếng rên nặng nhọc trong cổ họng vùi mặt vào ngực nàng, lướt tay xuống bầu vú. “Tỏa sáng...công chúa.” Gã khum tay ôm lấy khuôn ngực, mái tóc đen nổi bật trên nền váy ngủ trắng của nàng.

Nàng lùi lại, chối từ. “Không. Tôi không thể.”

Những ngón tay gã siết chặt hơn, khóa lấy eo nàng. Môi gã lướt trên ngực nàng, cổ nàng. “*Của tôi.*”

Gã quá gần gũi, gã ôm nghiêng nàng, khiến nàng thấy lạ lẫm với chính bản thân mình. Cơ thể nàng rộn ràng và đau nhói, trần trụi phóng đảng trước gã. Nàng nhào người ra. “Tôi không phải của anh. Đây không phải đám cưới thực.”

Nét môi gã thay đổi. Cái ghì siết của gã chặt hơn.

“*Có.thực.*”

“Không phải với tôi.”

“*thực.*”

“Không.”

Gã nhìn nàng, ngọn lửa xanh rực và vẻ u tối, hoàn toàn bất động.

“Tôi đã bảo anh,” nàng nói, vòng tay ôm lấy người, cố lùi lại. “Tôi đã bảo anh lúc trước rồi. Điều này không thể.” Giọng nàng run rẩy. Những cơn ớn lạnh chạy dọc từng thớ thịt, nàng ôm siết bản thân chặt hơn.

“*Nhà thờ.*” Gã bắt chợt buông nàng ra khiến nàng phải giật lùi lại một bước khỏi gã. “Nhà thờ...nói...chồng tôi...vợ. Tôi ... nói... tôi em cưới. Yêu, trân trọng, chung thủy, suốt đời. Nói.” Gã đứng dậy khỏi giường. “*Đối trá?*”

Nàng liếm ướt môi.

“*Quên rồi?*” Miệng gã cong lên khinh bỉ. Gã quay đi. “Jervaulx... nhận... Chúa... bốn phận. *yêu.* Chồng tôi... vợ anh.” Đến bên cửa sổ, gã tì cảng tay lên mé bệ cửa không che rèm. Ánh sáng xám xám chiếu lên gã qua cánh cửa chớp hé mở. “*Tôi...nhớ.*”

“Các anh sẽ dùng bạo lực. Anh sẽ bắn những người đó. Tôi sợ...” *Cho anh* – nhưng nàng không thể nói điều đó ra. “Tôi sợ có xung đột.”

Gã mỉm cười cay đắng. “Đối trá, bé-Maddy? Tất cả....*đối?*”

Nếu nàng ngoảnh đầu, nàng có thể thấy tóc mình đã tuột hết, bung xõa tự do trên vai nàng, tác phẩm của gã. “Tôi không biết,” nàng nói. “Tôi không biết! Làm sao đó có thể là ý Chúa được cơ chứ, việc tôi với anh lấy nhau ấy?”

Gã đứng bên cửa sổ, với nào dây buộc, đồ mạ vàng và vẻ nho nhã thái quá, ánh sáng rớt xuống mái tóc đen bóng và hàng mi rợp, gọi cảm không kém gì những nụ hôn của gã, không kém gì bàn tay gã trên da thịt nàng. “*Xong.* Vì sao...không...ý?”

Một câu hỏi đơn giản – mà không có gì đơn giản ở gã. Hay ở nàng nữa. “Tôi không biết,”

nàng lại thăm thì.

“*Xong.*” Gã tì một bàn tay lên đầu giường. “*Cưới. Vợ.*” Gã nhắc mình đi ra cửa. Trước khi mở cửa, gã ngoảnh lại nhìn nàng. Đó là một mệnh lệnh, cái nhìn đó, một lời thách thức. Gã thách nàng dám phủ nhận.

“Jervaulx,” nàng chậm chạp nói, “hãy trả lời tôi. Trong nhà thờ, nếu tôi đứng giữa anh và những người kia....anh có bắn không?”

“Giữa,” gã nhắc lại, nghiêng đầu chú ý.

“Cơ thể tôi....chính tôi...giữa anh và những người kia.”

Khuôn mặt gã thay đổi, trở nên thận trọng.

“Nếu tôi bước vào giữa,” nàng hỏi lại, “tôi có ngăn được anh giết người không?”

Gã im lặng một lúc lâu. Cuối cùng gã đáp đúng một từ, “Có.”

Tim nàng tan nát. Vốn dĩ có một cách khác. Cuối cùng thì nàng đã làm sai. “Thậm chí nếu điều đó có nghĩa là anh phải trở về Blythedale?”

“Phải.”

Nàng đã sai lầm. Lẽ ra nàng nên ngoan ngoãn thuận theo hoàn cảnh hơn là kéo quyền định đoạt vào tay mình. Nàng chỉ thay việc xấu xa này bằng một việc xấu xa khác.

Gã đi sang bên kia phòng tới chỗ nàng mà nâng cằm nàng lên. “Bé-Maddy,” gã nói. “Không bao giờ... được đứng vào giữa. *Không bao giờ!*”

Nàng quay mặt. “Tôi không thể hứa với anh.”

“Em trả lời...tôi,” gã nói. “Đứng vào giữa,...không giết...hãy ...*đưa*,bé-Maddy?” Gã lại ôm lấy nàng, ghì nàng chặt đến phát đau. “Chỗ đó? Ý....Chúa?”

Không

Câu trả lời rất rõ ràng, bỗng trở nên rất rõ ràng – tiếng nói bên trong nàng đảm bảo.

Bao nghi ngờ xáo động trong nàng nguôi tan. Nàng *đã* làm đúng. Có hai lựa chọn, hai kết quả không tránh khỏi : cưới gã và giải phóng gã, hoặc chỉ ngăn cuộc xung đột – và để gã bị bắt, bị xích lại.

Nàng đã làm điều mà Chúa muốn : cưới gã, và vì thế đây là một đám cưới thực sự.

“Tôi sẽ không để họ mang anh đi, Jervaulx, nếu tôi có thể ngăn được,” nàng nói. “Đó là sự thật.”

Cái ghì siết của gã lỏng ra. Nàng có thể nói với gã nhiều điều hơn. Nàng có thể nói với gã rằng giờ đây nàng chắc chắn những lời tại nhà thờ là những lời lẽ trong Ánh sáng và bởi vậy nàng sẽ sống trong mỗi cam kết của họ.

Nàng không nói. Nhưng nàng nhớ điều mình đã nói trong cái gác chuông đó rõ hơn gã. *Không có luật lệ nào ngoài tình yêu giữa chúng ta*, nàng đã thề. Và Jervaulx, nàng nghĩ, thậm chí sau cả quãng thời gian ở Blythedale, cũng không chấp nhận luật lệ nào ngoài luật của chính gã.

Có lẽ lý do mà Chúa đòi hỏi việc này ở nàng. Đó là một cam kết vĩ đại, được thực hiện trong một khoảnh khắc. Nhưng nàng sẽ đợi để giải thích, bởi vì Jervaulx là công tước, là một kẻ thuộc thế giới trần tục và chưa sẵn sàng để nhận thức được.

Chiều muộn ngày hôm đó, sau khi xe ngựa lặc lè leo lên một con dốc thẳng đứng thuộc những ngọn đồi nằm ven chân núi của xứ Wales và bắt đầu lao xuống ở đầu dốc bên kia, Maddy

khám phá ra toàn bộ hậu quả đầu tiên của cách giải quyết mà nàng đã chọn.

“Ở đó,” Jervaulx nói.

Maddy vốn đã nhìn thấy nó qua cửa sổ xe ngựa. Nó đột ngột hiện ra trước mắt : nổi bông bành trên đỉnh núi ngang qua htung lũng – một vòng tháp trắng, một chuỗi hạt bằng đá chói mắt không đều, nửa hữu hình, khổng lồ nhưng vẫn cơ hồ phi trọng lượng, những đám mây trôi dạt, bóng tối và những tháp canh nhỏ hòa vào nhau dệt thành một ảo mộng giữa ban ngày, một hình ảnh vừa nhạt nhòa vừa tỏa sáng của giấc mơ hiệp sĩ dị kỳ.

Nó hoang đại và mờ trong như một ảo tượng dần tan, nhưng rồi bằng cách nào đó, nó không biến mất hẳn đi mà trở nên thực hơn khi họ lại gần. Những bức tường phản chiếu ánh sáng, hàng trăm ô cửa sổ trên các tháp cao đón ánh tà dương trong khi chiếc xe lăn bánh xuống thung lũng dưới đó.

Durham cười với Maddy từ ghế trước. Đại tá Fane đuổi chân hết mức lịch sự cho phép và hỏi, “Bao giờ đến bữa tối?”

Jervaulx thốt lên, “*Nhà*,” bằng một giọng cộng hưởng bởi tình yêu và sự thỏa mãn.

Maddy ngẩng nhìn pháo đài. Nó thật đẹp. Nổi bật trên nền trời và những ngọn đồi, nó là một lời tuyên bố. Nó tuyên bố sức mạnh, thông báo sự giàu có, xa hoa chói mắt – không phải bằng một tiếng hét, mà bằng một khúc ca.

Có một lý do mà Chúa đòi hỏi việc này ở nàng, nàng tự nhắc lại với bản thân.

Nàng làm đúng.

Nàng sợ hãi.

CHƯƠNG 21

Christian tựa đầu lên phần lưng chạm trở của chiếc ghế mà Nữ hoàng Elizabeth đã ban cho cụ tổ tám đời của gã. Bản thân nó cũng là một kiểu ngai vàng dù được làm cho người thấp hơn, cái móng đen bóng nhô ra của chiếc huy hiệu phượng hoàng luôn đâm vào tai trái Christian nếu gã không cẩn thận.

Tên đầy tớ đã mang đĩa của gã đi. Gã ngắm nhìn ánh lửa chiếu qua ly rượu của mình trong khi Fane ba hoa về ngựa, một chủ đề ngớ ngẩn khi có mặt phụ nữ, Christian thầm nghĩ và điều đó nhắc gã nhớ rằng mình là chủ nhà và cần phải thu xếp chuyện này. Từ ba thế kỷ rưỡi nay, các bá tước và công tước xứ Jervaulx đã làm chủ tiệc ở Phòng lớn. Nó nằm trên thành lũy bảo vệ bên ngoài bốn tầng, cao gần năm mươi mét so với chân vách đá đổ phía dưới, với một hàng cửa sổ nhìn ra vùng biên giới suốt hai mươi dặm theo cả hai hướng.

Gã nhớ như in tất cả những điều đó, nhưng không thể trông cậy vào cái lưỡi của mình để bật ra một câu lịch thiệp nào. Bé-Maddy ngồi ở cuối chiếc bàn dài, đã sụp mắt xuống. Trông nàng nhỏ bẻ và nhu mì lạ thường.

Gã quyết định sẽ phải làm gì đó để thu xếp cuộc đàm luận quá đàn ông này.

“Một ngày...mệt...bé-Maddy?” gã nói xen vào giữa câu của Fane bởi vì gã không thể tính cho từ ngữ xuất hiện đúng vào lúc Fane ngừng lại nên nghĩ ra là liền nói ngay.

Nàng ngẩng lên. “Một chút,” nàng đáp, tiếng nàng hầu như bị căn phòng mênh mông nuốt gọn.

“Chạy đua là vậy,” một giọng khác vang lên Christian nhớ ra là Durham đang ngồi bên phải, gã bèn đưa mắt nhìn về hướng đó. Gã vốn biết Durham ngồi đó, chỉ là đôi lúc gã quên phéng mắt nếu không nhìn. “Hành trình dài mệt mỏi ngay sau một đám cưới,” Durham thêm vào. “Không nên phí rượu vang đỏ.”

“Vang đỏ,” Christian nói, “phòng *hách*.”

“Gợi ý tuyệt vời,” Fane tán thành, nghiêm trang gật đầu. “Nhâm nhi chút vang trong phòng khách thôi, thưa quý ông quý bà.” Anh ta hắng giọng. “Nghỉ sớm thôi.”

Cả ba người cùng nhìn Maddy đợi nàng đứng dậy.

Nàng nhìn lại, nom thật nhỏ bé trong chiếc ghế hợp với cỡ của Christian hơn, cả đôi cánh phượng hoàng dang ra trên đầu nàng.

Durham thay Christian nhắc nàng. “Nữ công tước, khi lệnh bà chưa đứng dậy thì chưa ai đứng lên được,” anh ta tử tế nói.

Nàng đứng dậy và những người còn lại lập tức làm theo. Nàng vẫn có vẻ ngần ngại. Christian đi tới cầm bàn tay nàng lên. Gã đưa nàng vào phòng khách kề bên, nơi cửa chớp đã được đóng lại và rèm được thả xuống để hơi ấm từ chiếc lò sưởi bằng đá to lớn không thoát ra ngoài. Lũ chó nháy cẳng trên thảm của mình trước lò sưởi, đuôi ngoáy títt chào mừng. Christian suýt chùng nằm yên. Maddy có vẻ quan tâm đến đầu ngón chân mình hơn là những tấm thảm thêu hình thần rượu nho và chiến tranh treo khắp tường. Nàng ngồi xuống chiếc ghế gã kê sẵn mà không có lời ngợi khen thông thường nào với sự tráng lệ của chúng.

Thực ra, nàng có vẻ hoàn toàn không hứng thú gì với ngôi nhà mới. Christian đã quen với việc kể về lịch sử nơi này cho các vị khách, gã có sẵn những bài giới thiệu ngắn vừa và dài tùy thuộc vào việc đó chỉ là một cuộc trò chuyện nhỏ sau bữa tối hay là một chuyến thăm thú tỉ mỉ. Lần này xem ra gã sẽ được miễn nghĩa vụ ấy, điều này khiến gã cảm thấy rất bức bối dù biết rằng mình có làm gì cũng chẳng nên hồn.

“Sáng mai tôi và Fane về thành phố,” Durham nói, quay lưng lại lò sưởi.

Bé-Maddy biểu lộ dấu hiệu đầu tiên là nàng vẫn còn sống kể từ khi tới đây, quay sang Durham. “Anh sẽ chuyển thư cho tôi chứ?”

“Chắc chắn rồi, nếu cô muốn.”

“Làm ơn. Chuyển cho cha tôi.”

“Cha cô?” Durham ngần ngừ. Anh ta gặp ánh mắt của Christian.

“Anh còn phải đọc thư cho ông nghe,” nàng lý giải. “Nếu được vậy thì tốt quá.”

Durham tỏ ra không còn cách nào khác. Anh ta cựa quậy. “Ừm...nhưng đây chỉ là chuyển đi ngắn thôi đấy.”

“Viết,” Christian xen vào. Gã tới bên bàn, tìm giấy bút, trải lên bàn và mang nển đến đó. “Bé-Maddy viết. Durham mời... Timms.” Gã ném cho Durham một cái nhìn đầy ý nghĩa. “Mời... Timms đến đây.”

Sự hân hoan và khuây khỏa trên gương mặt nàng khiens gã hài lòng. “Ôi, có thể đến đây sao?”

“*Nhà*...em. Đến... sống.... nếu em muốn?”

Má nàng ửng hồng. “Cha...sống ở đâu?”

“Phải.”

Nàng cụp mắt.

“*Muốn?*” Christian lại hỏi.

Nàng ngược mắt lên. “Vâng! Tôi muốn. Chỉ là... Thật lạ lùng. Ở đây? Tôi không thể... quen được.”

Christian nhắc cây bút lên. “Viết,” gã nói.

Nàng kéo váy ngồi vào chỗ gã đã chuẩn bị. Gã đứng bên nàng một chốc rồi rời đi. Gã muốn tự viết cho cha nàng nhưng sợ rằng mình không làm nổi. Không phải bây giờ. Chỉ cần ký tên trong sổ của xứ đạo gã đã thấy nhục nhã lắm rồi, thậm chí giờ còn không dám chắc mình viết đúng. Gã cứ luôn vội vàng làm rơi rụng mất vài phần. Gã sẽ tập viết một mình khi có thời gian và khiến cho những con chữ khốn khiếp kia chịu lộ ra.

Cánh cửa Phòng lớn mở ra và người quản gia bước vào cùng cà phê với rượu vang đỏ. Christian ra lệnh cho ông ta phục vụ Maddy lúc này đang ngồi ở bàn viết. Gã không nói với người hầu trừ khi cần phải vậy. Kỳ lạ thay, điều đó dễ dàng đến ngạc nhiên, pháo đài Jervaulx hoạt động trơn tru như một cỗ đồng hồ : kể từ khoảnh khắc xe ngựa lướt vào cổng, cỗ máy bắt đầu vận hành. Đoàn người được hai quản gia nam và nữ chào đón trong sảnh – Christian chỉ phải giới thiệu Maddy đang khoác tay gã với bốn từ mà gã đã nhẩm trong đầu từ Gloucester đến vùng biên giới. *Nữ công tước Jervaulx*.

Christian có cảm giác rằng mình quên mất vài từ, nhưng gã đã nói ra những từ quan trọng với uy quyền phù hợp. Hai người quản lý với đám đầy tớ kia lập tức đáp lại với những cái cúi rạp chuẩn mực và nói tên mình. Giờ đây lão Calvin đã chấp nhận cái gậy đầu lạng lẽ của Christian với sự phục tùng tức khắc, lão rút cà phê cho Maddy rồi đặt lên bàn cạnh nàng. Christian đoán gã có thể tin rằng một bữa sáng ngon ngon sẽ được dọn vào giờ như thường lệ và phòng cho Durham cùng Fane đã được chuẩn bị xong xuôi.

Một ý nghĩ này đến khiến gã sững lại. Khi lão Calvin để lại rượu vang và lui bước ra cửa, Christian theo gã vào Phòng lớn. Gã đóng cửa lại sau lưng mình.

“Phòng ngủ...tối nay,” gã nói. “*Phòng... nữ công tước... của ta!*” Không đúng. Christian cảm thấy mặt mình nóng bừng. Không phải là nữ công tước của gã, gã muốn nói phòng của gã. Nàng sẽ ngủ ở đó. Sau một khoảng lặng dài khổ sở, gã nói ra, “Phòng ngủ.” Chúa ơi! Đồ con lừa ngu ngốc. “Phòng.... Nữ công tước. Cô ấy...” Một khoảng lặng bất tận khác. “*Của ta.*” Tồi, còn tồi hơn. Gã từ bỏ, trừng trừng nhìn lão quản gia.

Lão Calvin chấp tay sau lưng và cúi người. “Xin y lệnh ngài, thưa Đức ông.”

Xấu hổ và giận dữ, Christian trở lại phòng khách. Fn tự rót rượu trong khi Durham vẫn đong đưa chân bên lò sưởi.

“Cậu còn muốn việc gì trong thành phố nữa không Shev?” Durham hỏi, đón một ly từ Fane.

Christian thở một hơi dài. Việc đập vỡ bức tường yếu kém của chính bản thân gã quả là một thử thách, nó khiến gã mệt lử nhưng gã vẫn phải bước tới.

“Kể.” Gã tìm cách diễn đạt. “Bác Vest. Maddy.... tôi cô ấy cưới.”

“Được,” Durham lập tức đáp ứng. “Sẵn sàng đương đầu rồi hả?”

Với chính gã, thực là vậy. Cả gia đình gã, bắt đầu từ rỗng cái, ngay sau khi họ nhận được tin. Quỷ thần chứng giám, mẹ gã và đám chị em của gã sẽ phát cuồng lên cho xem. Hàm gã đành lại thành một nụ cười mỉa mai.

Bầu tĩnh lặng bao trùm. Maddy hoàn toàn quên hết xung quanh, tập trung vào bức thư đang viết. Fane cần mẫn vuốt ve Devil, cứ sau cái vuốt ve thứ ba anh ta lại đẩy chú chó ra khỏi đầu gối. Durham ngồi bên lò sưởi, nhẹ nhàng đong đưa.

“Chơi bi-a không, Đại tá Fane?” Đột nhiên Durham đề nghị.

“Nhất trí!” Fane nom có vẻ hân hoan với đề nghị ấy.

“Đấu thật?”

“Gì, cậu tưởng tôi là một lão Ấn Độ giàu sụ chắc?”

Durham đã ra đến cửa, một tay cầm ly rượu vang, tay kia đặt lên tay nắm cửa. Anh ta hơi cúi đầu với Maddy.

“Cô sẽ cho phép chúng tôi chứ, Lệnh bà?”

Nàng ngược nhìn anh ta. “Anh không được gọi tôi là lệnh bà.”

“Nữ công tước,” anh ta xuê xoa. “Nữ công tước, ý tôi là vậy.”

“Archimedeas,” nàng bướng bỉnh nói.

“Bé-Maddy,” Christian đề nghị và thoáng mỉm cười.

“Chúc ngủ ngon,” Durham nói. “Để tránh khó xử hơn. Chúc cô vui vẻ. Nữ công tước-Archimedeas-Bé-Maddy. Cậu cũng vậy, Shev.”

Fane lặp lại đúng câu của anh ta, thêm từ “thưa cô” khi nói với Maddy.

“Chó,” Christian nhắc. “Ra ngoài.”

Fane huýt sáo, một người thổi sáo trong thế giới của loài chó, lũ chó nhảy lên và len qua cửa cùng anh ta.

“Durham.” Christian nói khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ. “Cảm ơn...” Gã muốn nói nữa, nhưng từ ngữ không chịu lộ diện.

Dưới bóng của cửa chính, Durham giơ ngón cái lên và nhe răng cười. Cửa đóng cạch lại.

Christian tự rót cho mình một ly rượu vang và ngồi xuống. Gã nhắm mắt.

Quả là nhẹ nhõm khi được ở lại một mình. Ở nhà của chính gã. Gã cho phép mình thả

lông. Bàn tay phải gã ngứa ran, kết quả của sự kiệt sức. Gã lắng nghe tiếng ấn bút gián đoạn của Maddy, hiểu rằng việc viết thư không hề dễ dàng.

Sự quen thuộc của mọi thứ thật choáng ngợp: cái cách nơi này vận hành trơn tru ngay cả khi gã lông ngón, không đưa được mệnh lệnh nào ra hồn. Gã cảm thấy mình đang ở nhà và cũng lại cảm thấy như đang lừa đảo – như thể một người đàn ông không-có-thực đang sống ở đây, còn người thực sự, chính gã, kẻ bị thương sợ hãi rối trí, lại thuộc về căn phòng trần trụi và nhà thương điên với những con thú bệnh hoạn khác. Và rồi ngay cả chỗ điên đó cũng đã lùi xa thành cơn ác mộng – gã là chính gã, bình thường chỉ là một phần tâm trí gã vẫn lạc mấy trong vùng đất mù sương nào đó, ngoài tầm với của gã.

Nó đang quay lại. Gã đã trở về đây với Jervaulx, vậy nên nó chắc chắn đang quay lại. Gã có thể nhớ mình từng ở trong tình trạng tồi tệ hơn bây giờ, nhưng hiện thực lúc này vẫn thật khốn khiếp, và tương lai...

Cho đến tận giây phút này, gã chưa một lần nghĩ đến tương lai xa hơn việc về nhà an toàn, từng khoảnh khắc riêng lẻ lộ diện trước mặt gã, vọt qua như một cuộc đua ngựa vượt rào, như cưỡi hết tốc lực từ chặng này tới chặng khác, qua một vùng quê lạ lẫm với ánh sáng nhạt dần, chẳng thể làm gì ngoài việc thả cương mặc cho ngựa chạy và cầu nguyện – gã mỉm cười với chính mình, mắt nhắm nghiền – nhưng sự việc chừng như đang diễn ra theo cách đó, tất cả đều vội vội vàng vàng, những rào cản, quyết định, ngôn từ lao vọt vào gã rồi biến mất, và gã vượt lên chúng rồi tiếp đất ở rìa bên kia.

Vượt lên và tiếp đất. Kết hôn.

Chúa ơi.

Cho đến thời điểm này, mọi việc vẫn ổn thỏa. Mọi thứ đã đúng như gã tưởng tượng ra: quê nhà, an toàn, yên tĩnh. Bé-Maddy trung thành đang sột soạt viết bên bàn.

Gã mở mắt nhìn nàng. Nàng đã ngừng bút, khẽ cọ đầu lông vũ vào môi trong lúc nghỉ ngơi. Nàng dường như có vẻ rất thận trọng, ở phần mà gã có thể thấy được, nàng chưa gạch bất cứ chữ nào trong trang thư dù có sẵn rất nhiều giấy để nàng tùy ý nháp. Christian luôn dùng đến hàng thiếp giấy viết ra những dòng ý nghĩ tuôn trào trong đầu trước khi chốt được bản cuối cùng.

Gã đặt ly rượu lên chiếc bàn bên cạnh và ngắm nghía vẻ viết lách thận trọng của nàng. Gã đoán rằng đó chính là cung cách Giáo hữu mà nàng được nuôi dưỡng không được phung phí. Hoặc có lẽ bởi nàng đã được học về kinh tế trong những hoàn cảnh khó khăn. Hoặc có lẽ đó chỉ là Maddy, là chính nàng, một kẻ dè sẻn bẩm sinh.

Điều đó ập đến như một phát hiện mới mà gã chưa từng hay, rằng gã đã kết hôn với người phụ nữ trẻ này, gọn gàng, đơn giản và dung dị trừ mái tóc cùng hàng mi đầy nhục cảm, và gã hầu như chưa biết tí tẹo gì về nàng.

Nghiêm nghị và đoan trang, trong trắng, thận trọng, trung thành, khá dũng cảm trong một số chuyện, một con mãnh sư trong vài tình huống, và khi gã chạm vào nàng, nàng run rẩy, cái run rẩy mới nữ tính đáng yêu làm sao, thùy mị và đam mê. Trong khi gã đang quan sát nàng, nàng chạm lưỡi lên đầu lông vũ và suy tư liếm nó, hoàn toàn vô tình, không hề hay biết – và dòng lửa đục chầm chậm lan tỏa trong gã.

Không thể xua đuổi hoàn toàn cơn mệt mỏi nặng nề đang trĩu người xuống nhưng gã tìm vui thú trong tưởng tượng. Gã có thời gian. Nàng là vợ gã. Bất cứ khi nào, bất cứ chỗ nào gã muốn. Ngay tại đây, nếu gã thích.

Gã mỉm cười. Gã ngả người trên ghế tưởng tượng ra mình đứng dậy, tới bên nàng, gỡ mái tóc kỳ diệu ấy để nó chảy tràn như dòng thác xuống sàn nhà, ném bỏ đi cái cổ áo bà cô trắng toát đang che dấu cổ nàng, cởi bung khuy, cái váy cứng đờ của nàng sẽ lôi thôi tuột xuống tận thắt lưng, bụng nàng, ngực nàng và đôi bờ vai, tất cả đều trắng nuột nà mềm mại, và mái tóc đó....

Gã hít một hơi thật sâu và thở ra, nghe như một tiếng trầm bật ra từ ngực gã.

Gã sẽ chiếm đoạt nàng ở đây, gã nghĩ, ngay tại đây trong phòng khách này, nữ công tước của gã. Gã sẽ tốc đồng váy vóc của nàng lên đến tận thắt lưng và chạm vào nàng, hôn nàng, còn nàng sẽ run rẩy như một con chim non, rung động và thở dài, mở cặp chận ra mà nằm ngả xuống chiếc ghế nàng đang ngồi bên bàn viết, và mái tóc kia là một dòng suối lửa cùng bia màu mật mong huy hoàng chảy bên bờ cổ cong cong xuống tấm thảm Axminster – đôi chân trần và những ngón chân run lên, bấm vào lụa khi gã nếm nàng – thật ngọt ngào – những đường cong bí ẩn ấm nóng, rực rỡ và thanh tú.

Và bên trong nàng, Chúa ơi, bên trong nàng... gã tưởng tượng thấy nó... mở rac hào đón gã, xòe nở như một cánh hoa, trong tâm trí gã, chiếc váy đã biến mất và nàng trần trụi hoàn hảo, diễm lệ, nàng tiên xinh đẹp hao gầy trong căn phòng khách, hứng khởi, cong người trên ghế và kéo gã vào nàng, đôi môi nàng hé mở... muốn gần gũi hơn nữa, muốn thăm sâu hơn, thăm sâu nữa và mạnh mẽ hơn....

Công tước khẽ rên lên. Maddy cuối cùng cũng ngừng bút, bất lực hoàn toàn. Nàng không thể giải thích với cha, không phải bằng bất cứ từ ngữ nào mà nàng muốn Durham đọc to lên. Khi nàng nhìn qua chỗ Jervaulx, gã đang ngủ, đầu gã hơi ngoảnh về phía nàng, khuôn mặt thư giãn cơ hồ gã đang mơ những giấc mơ êm ái.

Nàng không thể ngăn mình: gã khiến nàng mỉm cười.

Hai tay gã tựa trên tay vịn chạm trổ của ghế. Nàng cảm thấy chiếc nhẫn dấu nặng trĩu của gã, lơ lửng trên ngón tay nàng, quá lớn – nhưng không quá lớn với gã. Ngón tay gã thật chắc khỏe, chúng hơi co giập khi gã ngủ, một việc nhỏ nhặt và riêng tư, một sự gần gũi. Gã thở sâu, lặng lẽ, không đều lắm, vẫn chưa ngủ say hẳn, nhưng trong khi nàng quan sát, nhịp thở ấy chùng xuống thành nhịp điệu của một giấc ngủ sâu. Đầu gã hơi ngoẹo xuống.

Cảm giác bối rối và dịu dàng trào lên trong nàng. Điều này không thể là thật được, đơn giản là không thể. Nàng không phải vợ gã – ý tưởng vô lý này, nơi tráng lệ thái quá này, thức ăn, người hầu, những đèn nến không đếm xuể, những bức họa, nào bát pha lê chất ngất hoa quả, cây đàn hạc vĩ đại đứng dựa ở góc phòng, nào hành lang bất tận, thậm chí có cả một bệ xí xả nước làm toàn bằng đá hoa cương và mười bảy cái khác nữa rải rác đâu đó trong pháo đài, tất cả đều là sáng chế hiện đại nhất như bà quản gia đã báo cáo với nàng bằng cái giọng đều đều vô cảm.

Nàng không thể là chủ nhân của nơi này. Sẽ có chuyện xảy đến chứng tỏ rằng tất cả đều là sai lầm. Đám cưới này quá vội vàng và phi lý, nó sẽ không hợp pháp kể cả khi Durham khẳng định rằng cái giấy phép đặc biệt mà anh ta sai Đại tá Fane kiếm được phòng khi bị truy đuổi là đúng thủ tục. Và thậm chí nếu có đúng vậy. Ái hữu Hội sẽ không chấp nhận nó. Khi họ phát hiện ra, nàng sẽ bị khai trừ: làm đám cưới dưới sự chủ trì của một linh mục, trong một nhà thờ không có sự đồng ý của cha mình- và tồi tệ hơn cả - là cưới một người thuộc thế giới trần tục.

Dấu sao trong giấc ngủ, trông gã cũng không quá ma quỷ. Trần tục thì có: nét môi gợi

cằm, cái mũi thẳng rắn rỏi, quai hàm quý phái, tóc lòa xòa trên trán, và đôi hàng mi đen rợp kia, dài như mi trẻ con, nhưng là sự ngây thơ trẻ nhỏ đã biến thành cái liều lĩnh ở người đàn ông trưởng thành.

Những lời nàng nói trong nhà thờ là học được từ các lễ cưới Giáo hữu mà nàng tham dự, liệu đó là lời của chính nàng hay lời của Chúa trong nàng, làm sao nàng biết được? Nàng có thể đấu lý cho cả hai phương án: theo điều nàng nghĩ sáng nay, rằng từ chối gã là kết án gã trở lại Blythedale, hoặc thiên về điều dường như thật rõ ràng lúc này – rằng nàng không hề có chút quyền lực nào để bảo vệ gã hoặc lý do nào để thuộc về nơi này.

Trước đây nàng chưa bao giờ thấy mờ mịt như vậy, bị mắc giữa những điều mà Hội sẽ nói với điều dường như đang nắm giữ trái tim nàng. Suốt một lúc lâu, nàng quan sát gã ngủ.

Nếu không phải nơi này. Nếu gã chỉ là một người đàn ông bình thường.

Chỉ là một người đàn ông bình thường, cho một Archimedeia Timms bình thường. Một người đàn ông mà Hội sẽ chấp nhận, một khu vườn thiết thực và một cái chuông gọi người hầu không bị hỏng. Công tước Jervaulx mặc Trang phục Mộc mạc. Còn khuya mới có chuyện đó.

Nhẹ nhàng đứng dậy, nàng kéo dây chuông được dùng để tô điểm thêm cho phòng khách, một dải lụa đen dày, được bện lại và có núm tua bằng vàng. Nó hoạt động. Chỉ một khắc sau, viên quần gia xuất hiện, cửa mở êm ru trên bản lề đã được tra dầu. Mặc bộ chế phục bằng xa tanh trắng với áo sơ mi dài, cái mũi điều hâu và cằm dài, tất cũng trắng như bộ tóc giả và áo ngoài, lão nom rất giống viên quần gia của Công tước trong thành phố - Maddy đoán rằng sự giống nhau của Calvin già cả hơn này với Calvin ở London không phải tình cờ.

Nàng sẽ nở một nụ cười ngượng ngáp.

“Lệnh bà muốn đi nghỉ?” lão hỏi nhỏ.

Quá muộn rồi, trong một hoàn cảnh như thế này, có vẻ như việc tranh cãi về danh xưng là không phù hợp. Nàng ngáp ngừng liếc nhìn Jervaulx rồi gật đầu.

Ông lão Calvin quay người, giữ cửa mở cho nàng, Maddy đi theo lão, rời khỏi phòng những tấm thảm thêu diễm lệ ấm áp và căn phòng có lò sưởi để dần bước vào một hành lang lạnh giá lập lòe ánh đuốc, ánh sáng ám khói chiều xuống những bộ giáp hiệp sĩ bóng lộn đứng dọc hai bên tường như một đội quân câm lặng. Đến cuối hành lang, một cầu thang lớn bằng đá dẫn xuống bóng tối mờ mịt. Lão Calvin dừng lại bên chiếc bàn nhỏ.

Ánh nến nhảy nhót chiếu sáng vòm nhọn trên đầu khi họ đi xuống cầu thang. Ở chân cầu thang, trần nhà đột ngột nhường chỗ cho khoảng tối mênh mông: một tòa sảnh, lạnh lẽo và âm vang rong ánh nến leo lét, còn rộng lớn hơn cả nhà Suy niệm lớn nhất mà nàng từng vào, lớn hơn nhà thờ, khoảng không bao la của nó hun hút kéo lên địa hạt không thấy được bên trên, nơi đỉnh của những cửa sổ hình chóp nhọn cao vút chìm trong thâm u.

Lão Calvin băng qua sảnh bằng giày mềm, nhưng đôi giày cứng của Maddy tạo thành những tiếng gõ chói tai mà nàng không làm sao đi cho khẽ khàng được. Âm thanh đó vang lại: cứ như có ai đó đang theo họ đi qua sàn nhà mênh mông – một ý nghĩ khiến nàng nổi da gà.

Sang đến đầu phòng bên kia, lão quản gia dẫn nàng lên thêm hai tầng cầu thang xoắn ốc, những bậc thang bằng đá không bằng phẳng, phần giữa đã mòn vẹt bởi vô số bước chân từng giẫm lên. Trước khi nàng kịp lấy lại hơi thở sau chặng đường ấy, họ đi qua một cánh cửa mở vào một không gian tối tăm khác. Dưới thảm trải, sàn nhà kêu kéo kẹt và Maddy đứng tim khi một khuôn mặt trắng bệch cùng đôi mắt trùng trùng lù lù hiện ra. Lão Calvin vẫn đi tiếp và ngọn nến của lão soi sáng một hình dáng ngạo nghễ, chân dung một người đàn ông mặc áo giáp đầy đinh tán. Một bức họa khác nổi lên phía sau đó, một sự khoa trương thừa mứa của váy vóc đính đầy vàng ngọc và mái đầu chi chít ngọc trai, chìm khuất dưới đó là một khuôn mặt phụ nữ trắng nhợt vô cảm.

Maddy nhận ra rằng nàng đang ở trong một phòng tranh dài dặc, lạnh giá với những bức chân dung nhìn trân trân treo suốt dọc tường. Đôi mắt của họ bám riết lấy nàng, chúng ló ra khỏi bóng tối, được soi sáng trong chốc lát bởi ánh nến rồi lại chìm vào bầu tĩnh mịch ma quái.

Tóc gáy nàng muốn dựng lên. Nàng cảm thấy sự phản đối của họ hiện hữu sờ sờ.

Cuối cùng, qua một cánh cửa, rời một hành lang khác, lão Calvin cũng mở cửa một căn phòng. Lão nhìn nàng bằng ánh mắt tăm tối. “Thư phòng của nữ công tước.”

Maddy cũng cho là lão không chấp nhận nàng lắm.

Họ giỏi che giấu, lão và bà quản gia Ellen Rhodes, nhưng kẻ hầu người hạ nơi đây hẳn đang trong cơn chấn động, có khi chẳng còn chắc chắn về sự tinh táo của Công tước. Maddy nghĩ chính nàng cũng sẽ đặt câu hỏi nếu lâm vào tình cảm tương tự.

Nàng nhu mì đi vào phòng. Đáng lẽ căn phòng này không thể khiến nàng bị sốc nữa sau tất cả những tráng lệ cổ xưa mà nàng vừa gặp, nhưng cuối cùng nàng vẫn sốc như thường. Ánh sáng từ ngọn nến duy nhất lay động giữa khoảng tối mê mông, chiếu sáng chập chờn lên bức tường treo gấm Đa mát màu hoa hồng, trần nhà thạch cao và thếp vàng, quá nhiều ghế tựa và đi văng bọc nhung lông. Một ngọn lửa đang bốc khói trong lò sưởi, không thể làm căn phòng rộng lớn và ấm hơn hẳn phòng tranh và sảnh kia. Lão Calvin băng qua phòng mở một cánh cửa khác. “Phòng ngủ, thưa Lệnh bà.”

Maddy theo sau lão. Lại một sự xa hoa quá mức khác, lần này là ở chiếc giường với đám rèm thả dệt bằng sợi vàng viền màu hồng nhạt, tường chi chít thảm thêu và chức đài bạc. Nàng bắt đầu trở nên mất hết nhuệ khí.

Trên chiếc ghế dài lót đệm ở chân giường, váy ngủ của nàng nằm đó gọn gàng, một màu trắng mộc mạc tương phản với tất cả những thứ còn lại trong phòng.

“Dây chuông ở đây, thưa Lệnh bà.” Lão quản gia đi tới giờ tay định kéo chuông. “Một hầu gái sẽ lên phục vụ bà.”

“Ôi không. Tôi không cần ai đâu. Tôi có thể tự.. phục vụ mình.”

Lão cúi người.

“Công tước...” Maddy chỉ tay mơ hồ, không rõ hướng nào là đúng sau tất cả những hành lang, lối rẽ và cầu thang vừa rồi. “Có ai lo cho anh ấy không?”

“Nếu không mang theo người hầu riêng, Đức ông thường thích tự lo liệu khi ngài đi nghỉ muện. Người hầu không được quấy rầy ngài. Phòng của ngài đã được chuẩn bị sẵn theo cách

ngài thường ưng.”

Nàng phải cố gắng tỉnh táo để không cần môi. Không thể đoán được kẻ hầu người hạ ở đây đã được thông báo như thế nào về tai họa của Jervaulx hoặc liệu họ có hay biết gì không. Cái kim cũng chẳng thể giấu mãi trong bọc.

Lão Calvin nhìn nàng nghiêm nghị hỏi. “Liệu có cần đầy tớ cho Công tước không, thư Lệnh bà?”

Nét mặt lão cho thấy điều đó là bất thường, không được chào đón, đi ngược lại với mọi trông đợi tự nhiên và rằng tất cả những sự kỳ quặc, hoặc bất thường đó là kết quả của việc xem xét tỉ mỉ trong hoàn cảnh hiện tại.

“Không,” nàng đáp.

Lão cúi người đi khỏi phòng.

Ngay khi lão rời khỏi, Maddy ao ước rằng lão vẫn ở đó với nàng. Ngọn nến mà lão đã châm lên tỏa sáng yếu ớt, chẳng làm được gì ngoài việc khiến chiếc giường như mở rộng ra gấp đôi khi in bóng lên trần nhà. Nàng mau chóng thay đồ ngủ và vác cả váy vóc lẫn nệm sang buồng thay đồ nhỏ hơn nằm cạnh phòng ngủ.

Khi đang trải váy xống ra, nàng nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ. Nàng vội vã chạy ra, vui mừng vì có người bầu bạn, mong ngóng đó là Công tước.

Chẳng có ai. Có cái gì đó cọt kẹt sau lưng nàng. Nàng quay phắt người lại. Cửa phòng thay đồ vẫn mở, đen đặc, trống rỗng. Nàng không muốn quay lại đó, nàng muốn nó đứng đó mở toang như một cái miệng đang há hốc. Nàng đóng sầm cửa lại, không muốn nhìn vào bên trong.

Nàng đặt nệm xuống bàn cạnh giường, quỳ xuống chuyên chú cầu nguyện cho tỉnh trí. Nàng cố tìm kiếm Linh quang Nội tại nhưng những âm thanh lạ lùng, tiếng lê chân và tiếng thở khe khẽ, những âm thanh không giống với bất kỳ thứ gì nàng từng nghe thấy trong các ngôi nhà khác, cứ liên tục kéo tâm trí nàng khỏi sự tập trung bình lặng.

Nàng ao ước có Jervaulx. Có Durham và Fane. Có bất kỳ ai.

Đặt chân lên bọc tre mạ vàng, nàng trèo lên chiếc giường lạnh lẽo. Nó lút xuống dưới thân người nàng, vây bọc lấy nàng. Ánh nến quét một tia sáng màu yếu ớt lên mặt trong màn.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân. Chúng ở phía trên nàng, một bước chậm chạp ngang qua phòng, dừng lại, phía trên đầu rồi di chuyển tiếp. Chúng không quay lại.

Nước mắt nàng trào ra. Nàng co mình dúm xuống nệm giường.

Ôi. Nàng không tin vào ma quỷ. Nàng không tin.

Giá như Jervaulx đến bây giờ.

Christian thức giấc vì lạnh. Căn phòng đã chìm vào bóng tối, nến chảy thành vũng, lò sưởi chỉ còn ánh đỏ của than sắp tàn. Đứng dậy thật khó khăn, gã cứ trôi về những giấc mơ lạ lùng và gớm ghiếc, nhưng với một thói quen vô thức, gã đứng dậy cời than bằng que cời, dập tắt hết nến và dựa vào cảm giác mà bước qua cửa phòng khách về phòng ngủ của mình.

Gã hơi lơ mơ, gã mơ hồ nhận ra điều đó khi không thể cởi áo gi lê. Việc ấy quá khó khăn. Trong bóng tối, chiếc giường của gã đang đợi, êm ái và ấm áp. Gã trút bộ áo ngoài và giày rồi thả người lên giường. Gã lăn một vòng và kéo một chiếc gối lại, vùi chân vào chăn nệm, rồi lại chìm vào giấc ngủ say.

CHƯƠNG 22

Buổi sáng, Maddy tự tìm đường ra tới tận gian sảnh trung cổ khổng lồ với những thanh xà đen sẫm và tường đá. Nó nom đáng sợ chẳng kém đêm qua là mấy với độ cao choáng ngợp và sàn nhà vang vọng những tia sáng lặn lẽ rơi xuống từ các khe cửa sổ. May mắn thay, nàng gặp Đại tá Fane vừa ra đến đó cùng lũ chó và được họ đưa tới sảnh ăn sáng. Durham đã ở đó, đang vừa mải mê đứng ăn cháo vừa nhìn qua cửa sổ mở ra quang cảnh thôn quê bát ngát bên dưới.

"Chào buổi sáng, quý bà," anh ta vui vẻ nói. "Dùng chút cơm rang chứ? Trà Ấn Độ hay trà Tàu? Cà phê?"

Bằng cách nào đó, anh ta xếp nàng ngồi vào đầu chiếc bàn phủ vải lanh, tự mình lấy đĩa bạc ở kệ cạnh tường phục vụ nàng, cử chỉ vẫn luôn hoạt bát như vậy. Anh ta ngồi xuống cạnh nàng và ra hiệu cho Đại tá Fane kéo ghế ngồi.

"Chúng ta có thể nói chuyện riêng ở đây, sẽ không có người hầu trừ phi ta rung chuông." Anh ta chuyển kem cho nàng. "Đến bây giờ cô thấy thế nào?"

"Tôi không biết," Maddy đáp. "Tôi cảm thấy quá... kỳ cục."

Fane vươn người tới đập lên bàn tay nàng. "Bồn chồn thôi. Đám cưới mà. Đêm đầu tiên luôn tệ nhất."

Durham hắng giọng. "Thật là, Fane. Tinh tế một chút đi."

"Xin thứ lỗi!" Viên đại tá đỏ mặt và cảm cúi nhồi cho Devil một chiếc xúc xích. "Tôi quên mất."

"Mà cậu biết gì về cưới xin chứ?"

Viên đại tá cụp mắt xuống. "Chị em gái. Mẹ tôi nói điều đó với họ. Xin lỗi, thưa quý bà."

"Không sao đâu," Maddy đáp. "Tôi rấy vui có được lời khuyên của mẹ anh. Tôi không có mẹ nhiều năm rồi."

"Tôi rất tiếc, thưa quý bà." Vẻ ngượng ngùng ban nãy của anh ta biến hẳn. "Quá tệ là mẹ tôi không ở đây. Chỉ vẫy tay một cái là bà ấy sẽ cho cô thấy rõ như ban ngày."

"Ồ, bà ấy không có đây," Durham nói. "Ơn chúa." Anh ta nhìn Maddy. "Shev sẽ xuống đây ngay, cô nghĩ vậy không?"

"Tôi không biết." Nàng nhìn xuống món cháo đặc trong đĩa của mình. "Sau khi hai người rời đi, anh ta ngủ quên trên ghế. Ông quản gia nói rằng thường thì anh ta không muốn có người phục vụ khi đi nghỉ, vậy nên tôi nghĩ tốt nhất là để vậy - nên tôi nghĩ..." Nàng đẩy đĩa của mình đi. "Vậy nên tôi để anh ta ở đó!" Nàng nói tiếp luôn. "Mà lẽ ra tôi không nên làm vậy! Chỉ vì tôi sợ lão quản gia và không muốn hỏi Công tước sẽ ngủ ở đâu nên tôi chỉ đến chỗ tôi được đưa tới, rồi anh ta không đến mà tôi thì không thể tìm đường trở lại!"

Một khoảng yên lặng khó chịu chào đón tin tức này. Maddy đứng lên tới bên cửa sổ. Qua ô kính lượn sóng theo lối cổ xưa, nàng có thể thấy toàn bộ thung lũng bên dưới, cây cối và những cánh đồng trong sớm mai còn mờ tối, ánh phản chiếu nhấp nháy của một con sông giữa sắc xám và nâu.

"Nhìn xem," nàng bắt lực nói. "Nhìn nơi này đi. Sẽ không có ai nghĩ rằng tôi thuộc về đây. Ôi... Tôi muốn về nhà!"

Nàng áp trán lên khung cửa sổ. Devil bò tới dúi mũi vào tay nàng. Nàng đẩy nó đi, vòng tay ôm lấy người.

"Archimedeia," Durham nói. "Shev đang ngày càng tiến triển, phải không?"

"Phải."

"Tôi có thể thấy điều đó. Thậm chí chỉ là sau vài ngày."

Nàng nhìn đăm đăm ra ngoài. "Mỗi ngày lại một tốt lên. Lần đầu tôi gặp anh ta ở Blythedale, anh ta không hề nói một từ."

"Vây, có lẽ sớm thôi, cậu ấy sẽ khỏe hẳn. Cậu ấy sẽ qua được cái buổi xét xử chó chết đó và chuyện này cũng kết thúc."

Nàng không nói gì.

"Có một số vật cản ngay trước mũi chúng ta."

Durham thận trọng. "Gia đình cậu ấy sẽ đến đây ngay khi nghe tôi thông báo. Phu nhân de Marly, nhưng cô quen biết bà ấy rồi. Shev nghĩ rằng bà ấy sẽ chẳng bận tâm lắm đến đám cưới này đâu, tôi không biết, nhưng tốt nhất là cô nên chuẩn bị cho bất cứ sự gì có thể xảy đến. Những người còn lại... chắc chắn rồi.. Sẽ là nói dối nếu tôi bảo cô rằng không có vụ om sòm kinh dị nào đâu, nhưng nếu cô cứ trụ vững vàng, tôi chắc chắn họ không thể làm gì được. Không thể làm gì. Nếu họ cố gắng dùng bạo lực lôi cậu ấy đi thì có sao, chúng ta sẽ gọi hạt trưởng tới."

"Shev chính là hạt trưởng," Fane nhắc.

"Quý thần ơi, phải rồi. Cậu ấy sở hữu cả cái hạt khốn khiếp này. Thế cậu ta có phải là quan tòa luôn không? Nhưng chẳng sao, tôi sẽ tìm ra cách. Cứ bình tĩnh là chúng ta sẽ vượt qua để đến bờ bên kia thôi."

Nàng lắc đầu nguầy nguậy. "Bờ bên kia là gì? Không có bờ bên kia cho tôi. Tôi không thể kết hôn cùng anh ta. Tôi không thể là nữ công tước!"

Durham chăm chú quan sát nàng. "Cô không muốn là nữ công tước.... hay cô không muốn cưới Shev?"

"Anh sẽ không hiểu đâu!" nàng gào lên. "Tôi *không thể*! Tôi không thể cả hai. Tôi sẽ bị khai trừ nếu Hội biết chuyện này."

Durham chậm rãi gật đầu. "Tôi hiểu rồi." Anh ta thở một hơi dài. "Tôi không biết điều đó. Tôi biết cô khá do dự vì tín ngưỡng của mình."

"Do dự!" Maddy nhắc lại. Nàng quay về cửa sổ và khe khẽ cười. Devil nhảy lên bệ cửa sổ áp mình vào nàng. Nàng không thể làm gì ngoài vuốt ve chú chó, đó là cách duy nhất để ngăn chú ta khỏi cắm móng vào vai nàng và liếm mặt nàng.

"Đám cưới này...." Durham ngần ngừ. "Sẽ không bù đắp được cho mất mát của cô?"

Anh ta hỏi điều đó một cách nhẹ nhàng nhưng nàng có thể thấy giọng điệu anh ta có mùi tranh luận. Anh ta nghĩ gia sản kếch xù, lâu đài và tước hiệu nữ công tước có thể đánh đổi bất cứ thứ gì.

"Anh không hiểu," nàng khẽ đáp. "Anh sẽ không hiểu." Nàng vuốt ve đôi tai mềm mướt của chú chó. "Tôi sẽ không bao giờ thuộc về nơi này."

"Cô phải cho mình chút thời gian. Cô chưa quen. Nơi này to lớn, cổ xưa và ám ảnh, tôi biết. Lạnh phát khiếp nữa. Tất cả chúng tôi đều từng bị lạc ở đây."

"Ôi," nàng nói, giọng nàng run rẩy. "Tôi thì đang lạc ngay lúc này đây."

"Cậu ấy cần cô."

"Cần tôi? Anh có thực sự nghĩ rằng tôi có thể ngăn bất kỳ ai làm bất kỳ điều gì không? Nhìn tôi đi. Ở pháo đài này. Sẽ không ai nghe tôi!"

Nàng cắn mạnh môi. Nàng sẽ không đắm chìm trong những giọt nước mắt yếu đuối về việc đã xảy ra. Nhưng nếu việc đó không hẳn là thực sự....

Nàng nói mà không quay đầu lại. "Tôi hỏi anh, có cách nào để hủy đám cưới này bây giờ không? Đã quá muộn chưa?"

Một khoảng lặng.

"Cô muốn hủy đám cưới?"

"Vâng."

"Nghe tôi đây," Durham nói. "Chỉ trong một khắc, quên tôn giáo của cô đi. Quên mọi thứ ngoài Shev. Gia đình của cậu ấy sẽ tìm ra cậu ấy ở đây, dù tôi có nói cho họ hay không. Khi họ đến, tôi và Fane sẽ làm tất cả những gì có thể, nhưng nếu cậu ấy không thể nói được, nếu cậu ấy chưa thể hành động để bảo vệ bản thân - họ có thể xách tai ném chúng tôi ra cửa. Nhưng cô - nữ công tước Jervaulx - cô có thể *ném* họ ra. Cô có thể bảo vệ cậu ấy. Một cách hợp pháp. Cho tới khi cậu ấy lại là chính mình."

"Anh có dám chắc không?" Nàng đắm đắm nhìn dòng lấp lóa trước mắt cho tới khi đôi mắt nàng bắt đầu nhức nhối. Devil đột nhiên rời nàng, giăng ra nhảy từ bệ cửa sổ xuống.

"Điều ấy hợp lý, không phải sao?" Durham hỏi lại. "Hãy để mọi sự như bây giờ. Ít nhất cho tới khi cậu ấy đủ khỏe để bảo vệ bản thân."

"Rồi sau đó sẽ có cách hủy chuyện này."

"Có lẽ."

"Anh phải cho tôi biết bằng cách nào chứ."

"Vậy cô hứa là sẽ ở lại chừng nào cậu ấy còn cần cô?"

"Cho tôi biết đi đã."

"Vì chúa, Maddy. Cô có rời cậu ấy không?"

"Nói cho tôi đi!" Nàng siết chặt nắm tay lại. Dòng sông khiến mắt nàng rơi lệ, nó quá sáng và ánh bạc trong quang cảnh mùa đông. Nàng không thể rời mắt khỏi nó.

Durham khẽ nói giọng thờ ơ, "Cô chưa ngủ với cậu ấy."

Đó mới chỉ là một nửa câu hỏi. Maddy cảm thấy má mình nóng giãy. Nàng lắc đầu.

"Vậy thì dừng. Dừng đi quá giới hạn. Và khi cô quyết định không thể chịu đựng việc làm nữ công tước và làm vợ cậu ấy thêm nữa thì hãy tìm đến chỗ tôi, thưa Lệnh bà." Giọng anh ta trở nên cay đắng hơn. "Và tôi sẽ nói nốt cho cô những gì cô cần để vô hiệu hóa lời thề cô đã thực hiện."

Nàng nghe thấy tiếng ghế của anh ta miết trên sàn. Rồi anh ta khẽ chửi thề.

Nàng quay lại thì nhìn thấy Jervaulx, Devil và Cass quần dưới chân, đứng ở ngưỡng cửa ngay gần đó, nhìn nàng.

Mỗi khi muốn ở một mình Christian lại ra sân thượng. Gã nắm rõ tất cả sân thượng ở nơi đây, luôn cho tu sửa và giữ chúng cho riêng mình, nắm tất cả chìa khóa mỗi cửa cầu thang dẫn đến nóc pháo đài. Càng cao càng tốt, và tháp cao nhất ở Jervaulx cho phép gã đứng trên mọi thứ mà gã có thể nhìn thấy. Bọc người trong áo choàng, gã tựa vào bờ tường răng cưa bằng đá sơn trắng. Từ chỗ này, gã nhìn xuống vòng tường bảo vệ vây quanh tháp Phu nhân Trắng, cổ xưa nhất, vuông vắn thấp lùn, một bông bách hợp nổi với tháp Hiệp sĩ, xa hơn, uốn lượn kéo tới tháp Tây Bắc là ngọn tháp mang tên Phượng hoàng cùng những căn phòng từ thời Elizabeth đã được kiến trúc sư Christopher Wren thiết kế và xây dựng lại, chính là nơi có

phòng của mẹ gã mà tối qua họ đã đưa Maddy tới, và còn cả Beauvisage cùng Mirabile khuất dưới đường lượn của Belletoile mà gã đang đứng.

Gã biết chúng. Gã yêu chúng. Khi thức giấc vào sáng nay, gã thậm chí còn không nhớ rằng mọi sự giờ đã khác, rằng gã là bất kỳ ai trừ Công tước Jervaulx và chủ nhân của cuộc đời mình, chủ nhân lâu đài này cũng như số phận của chính mình. Rồi gã cố gắng nói với người hầu bụng trà tới.

Gã mừng vì mình chẳng thể nói gì. Chúng sẽ nghĩ là gã lạnh lùng chứ không phải là một thằng ngốc. Nhưng đó chỉ là sự trì hoãn, gã không thể im lặng mãi mãi với kẻ hầu người hạ xung quanh.

Và Maddy. Gã đặt tay lên tường và cúi đầu nhìn xuống.

Nói thật, phải mất một lát gã mới nhớ ra nàng. Đó là khi gã ra khỏi giường và thấy mình vẫn mặc đồ tối hôm qua, gã mới nhận ra. Và thậm chí cả khi đó, gã cũng không thật sự lo âu lắm, chỉ hơi buồn lòng là đã ngủ gật vào đêm tân hôn. Gã tắm rửa và thay đồ, có tên đầy tớ ban này hầu hạ, hẳn làm rất thành tạo và ngoài mặt điềm tĩnh chấp nhận sự im lặng khó chịu của Christian, rõ ràng hẳn đã được tuyển chọn cho vị trí đòi hỏi sự ứng biến tốt này trên cơ sở có khát vọng trở thành người hầu.

Trên đường xuống nhà, Christian đã nghĩ xem sẽ xử lý chuyện phòng ốc cho nàng như thế nào. Thậm chí phải đối diện với nguy cơ để kẻ khác nghe mình lắp bắp như một thằng ngốc, gã vẫn quyết định làm rõ chuyện vợ gã ngủ ở đâu. Gã đã tự hỏi sẽ thực hiện việc đó ra sao thì bước vào phòng ăn sáng đã thấy Durham đang khuyên nàng đừng ngủ với gã.

Christian vờ như không hiểu. Quá dễ với gã. Gã chỉ đứng đó và bọn họ coi gã như một thằng đàn. Câm điếc. Đàn độn.

Nàng áy náy nhìn gã. Nhưng gã mỉm cười với nàng tới tủ bếp tự rót sô cô la cho mình.

Ta hiểu, bé-Maddy.

Giữa những phiến đá trắng và bầu trời xám pha xanh, những trận gió hun hút quất quanh Belletoile, thổi phần phật cổ áo của Christian. Quả là chuyện trong tiểu thuyết khi ai cũng có thể rũ bỏ Jervaulx. Không phải rũ bỏ mà là từ chối nó. Và gã.

Gã có thể hiểu được về sau, dù lúc này có tàn tạ thế nào, nhưng dù sao sự thấu hiểu ấy cũng không khiến vết thương bớt đau. Gã đã nghĩ, đã giả sử rằng thứ mà gã đang mất sẽ được bù đắp dư dả bởi thứ mà gã đã phải hiến dâng. Là bản thân pháo đài Jervaulx và tất cả những gì đi kèm với nó: một gia sản không hề nhỏ. Gã đã nghĩ, khi nàng ở đó, khi nàng ngắm nhìn nó, nàng sẽ thấy ở nó điều mà gã thấy.

Ồ, nếu nàng không thấy thì sao... nàng không thấy.

Bé-Maddy. Khi ấy em sẽ bỏ đi?

Gã nhìn đăm đăm lên bầu trời. Gã cảm thấy vô năng, đau đớn, cáu giận và bất lực.

Với một tiếng chửi thề, gã thúc mạnh nắm tay vào áo măng tô. Nếu nàng muốn hủy bỏ những điều nàng đã làm, hãy để chúng được hủy bỏ. Durham cầu xin nàng ở lại cho tới khi gã không còn nhất thiết phải có nàng nữa, nhưng Christian thậm chí không yêu cầu điều đó. Biến nàng thành vợ gã quả là một quyết định dựa trên sự yếu đuối và u mê. Nàng là một tín đồ phái Giáo hữu. Một người bình thường. Nàng không như nàng đơn giản tuyên bố, thuộc về nơi này.

Để nàng đi.

Gã đã khá hơn. Gã sẽ trở lại hoàn hảo như xưa. Để cho nàng đi. Gã không cần nàng hay sự bảo vệ mong manh mà nàng đem lại. Gã sẽ không nhớ nàng. Gã sẽ hầu như chẳng biết nàng đã đi rồi, *bướng bình bé bỏng nghiêm nghị đôi môi ngọt ngào*.

Gã trân trối nhìn những ngọn đồi mùa đông. Gã đã thản nhiên tiếp nhận nó, pháo đài này, tài sản thừa kế của gã. Gã đã cố không làm thế nhưng cuối cùng lại làm. Coi nhẹ việc cải tạo, chơi đánh trận giả, luôn an toàn trong tòa tháp vững chắc của mình. Luôn không biết mình có một tài sản vô giá đến chừng nào.

Gã có thể mất nó lần nữa. Gã lại cảm thấy ớn lạnh thấu xương. Giờ đây nó còn là của gã không? Gã chạy đến Jervaulx theo bản năng, nơi này tuân theo lệnh gã bởi cái phong tục truyền đời. Nhưng ở Tòa Đại pháp, bọn chúng sẽ lột trần gã thành một kẻ vô danh. Nếu chúng tới đây, nếu chúng cố bắt gã đi....

Bị cầm tù, bị xiềng xích, bị đánh bại. Bị nghiền nát. Gã sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Gã biết mọi thứ cần biết về Jervaulx. Gã biết rằng nó cao hơn tám ba mươi ba mét từ thành lũy Belletoile đến mặt đất. Gã giữ chìa khóa tháp.

Gã tìm thấy Maddy một mình trong thư phòng của lão công tước phu nhân, nàng đang ngắm nhìn bức chân dung phu nhân Herodias bên cái đầu của thánh Gioan Tẩy Giả. Bên dưới bức tranh ấy treo một thánh giá đầy những hình thù máu me chói rở.

"Vui," gã nói cộc lốc.

Nàng quay đầu nhìn gã. "Một căn phòng lộng lẫy."

"Cảm ơn." Gã dám thách nàng khẳng khẳng rằng đó không phải là một lời khen.

Nàng quay sang một bức chân dung khác, hai cậu bé dựa vào một chú chó lớn còn cao hơn cả hai cậu. "Bức này đẹp."

Gã hơi cúi đầu. "Em"

"Em của anh?"

Gã nhìn bức họa. James rất thật, chính Christian mới có vẻ nhòe nhoẹt, mất một lúc gã mới có thể bắt mình tập trung, đưa tay chỉ về phía cậu bé tóc quăn mặc ao khoác ngắn. "Tôi... tôi và... em ... Mười. James.... sáu. Chết... lâu. Hồng... hồng... sốt tinh hồng nhiệt."

Gã nhớ lại lúc ngồi để người ta vẽ bức họa đó. Khốn khổ làm sao khi phải ngồi im như phỗng trong khi đó bao nhiêu trò chơi, đồng cỏ và cóc nhái. "*Chó* là... Killbuck." Gã mỉm cười. "Không bao giờ giết.... con chó đó... không một con bướm."

Nàng lặng lẽ đắm đắm nhìn bức họa. Sáng nay nom nàng rất giản dị, tóc cuộn cao, như thể nàng muốn càng tách biệt khỏi khung cảnh xung quanh càng tốt.

"Em muốn... *hủy*." Gã không thể tiếp cận chủ đề kia tinh tế hơn thế. "Đám cưới?"

Nàng lập tức nhìn gã và chấp tay sau lưng.

"Hiểu," gã nói. "Bữa sáng... Durham *hủy*.... đám cưới."

"Tôi tin rằng... thế là khôn ngoan." Nàng giữ cho mắt mình nhìn thẳng vào gã. "Nhưng tôi sẽ ở lại đến khi anh đủ khỏe."

"Giờ. Đủ khỏe! Đi... bây giờ."

"Anh sẽ để tôi đi bây giờ?"

Gã nghiêng rằng trước cái nhiệm vụ trình bày quá đổi gian nan này. "*Tôi*... không nói. Em. Bữa sáng... Durham... đám cưới *hủy*." Gã đi qua nàng. "Đừng ngủ với. Tôi *nghe thấy*." Gã quay người lại. "Giường... Đêm qua.... *không*. Nên. *Hủy*. Gọi Durham... *bây giờ*... *hủy*." Gã vờ tay về phía tây chuông.

"Họ đi rồi," nàng nói. "Họ đợi anh nhưng không tìm thấy anh đâu."

"Đi rồi." Sự thất ấy đã đánh bại gã, khiến gã đột nhiên không còn một mục đích thực tiễn nào nữa, bị tước đi hành động để giải thoát cuộc chiến trong gã. Christian thả rơi tay xuống. "Đi rồi." Gã nhận ra điều đó có nghĩa gì. "Quá muộn! Họ... *đến*. Báo cưới. Gia đình. Quỷ tha ma bắt cả hai!"

"Tôi suy nghĩ rồi." Nàng ngồi xuống ghế và đặt chồng tay lên nhau trên đùi. "Tôi tin rằng tôi phải ở lại - ít nhất là cho đến buổi hầu tòa của anh. Nếu anh đồng ý... " Những ngón tay nàng đan vào nhau và siết lại. Gã nhìn thấy chiếc nhẫn dấu của mình trên tay nàng. "Tôi đề nghị... nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ không... động phòng trong đám cưới này.... và rồi nó sẽ được hủy bỏ khi anh khỏe lên." Nàng liếm môi. "Lúc đó anh sẽ không cần tôi nữa. Tôi sẽ chỉ là gánh nặng và nỗi khổ của anh. Tôi không thuộc về thế giới của anh. Khi anh trở lại như xưa, anh sẽ thấy."

Gã muốn tranh cãi với nàng, nhưng gã không có nền tảng ngôn ngữ. Đó là một thất bại khủng khiếp của gã, một nỗi khổ tâm mà gã không biết cách nào diễn tả. "Nếu... không khỏe?" gã hỏi lại. "Nếu... không bao giờ như xưa? Rồi đi?"

"Tôi không biết. Tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ ở lại cho đến phiên tòa mới."

"Đến.... *mới*?"

"Phiên tòa của anh. Trước Đại pháp quan."

Cả cơ thể gã dường như hóa đá. "Lần nữa?"

"Phải. Anh sẽ đi lần nữa."

"*Bao giờ?*"

"Tôi không chắc. Vài tháng gì đó. Phu nhân de Marly sẽ biết."

Gã sai hai bước tới chỗ nàng thì dừng lại. "Mới! vì sao?"

Sự hung hăng của gã khiến nàng giật mình. Nàng ngồi ngay ngắn lại trên ghế. "Các em rể của anh. Họ khăng khăng đòi xử lại việc anh không còn đủ sức khỏe."

Christian trừng trừng nhìn nàng. Gã đã nghĩ rằng....

Gã đã nghĩ rằng xong xuôi cả rồi.

Gã bắt đầu thở hồng hộc, không thể khiến cho từ ngữ đang xoay vòng vòng trong đầu mình kết thành một câu hỏi. Gã quay ngoắt người, đi quanh phòng rồi đảo ngược trở lại.

"Nghĩa khỏe... *bây giờ?*"

Nàng có vẻ không hiểu.

"*Bây giờ!*" gã gào lên. "Khỏe... *bây giờ?* Tự do... *bây giờ?*" Gã chộp vai nàng và cúi người về phía nàng. "*Nói!*"

"Cho tới phiên tòa của anh," nàng đáp, ngồi yên lặng dưới đôi bàn tay thô bạo của gã, "anh bình đẳng với tất cả những ai được luật pháp bảo vệ."

Gã trân trối nhìn nàng, không thể thả nàng ra, không thể cử động.

"Nếu không thì làm sao anh kết hôn?" nàng hỏi lại.

Tất nhiên rồi. Tất nhiên rồi. Gã đã quá mù mịt, gã thậm chí không băn khoăn về điều đó. Gã nghĩ rằng gã đã bị tước bỏ sự tồn tại hợp pháp, bị biến thành một kẻ dằn dặt. Gã đã trốn sau Durham, Fane, Maddy và chính pháo đài Jervaulx, trốn một cách ngu ngốc hoang mang, như thể bất kỳ ai trong bọn họ cũng có thể cứu gã khi những kẻ kia đến đưa gã đi.

Một phiên tòa khác. Vài tháng.

"Maddy." Gã siết nàng chặt hơn. "Giúp... tôi... Khỏe. Như xưa. Tôi muốn.... đồng ý... không giường. Ở lại giúp. Đồng ý. Cô đi... khi tôi.... *như xưa*. Phiên tòa."

Nàng ngược mắt nhìn gã. "Sẽ không động phòng?"

Gã tìm thấy bàn tay nàng, nắm lấy mà bóp chặt.

"Không. Phiên tòa. Như xưa. Không... độn... phòn.... *giường*. Hủy đám cưới."

Nàng cup mi, đôi hàng mi khêu gợi ấy. Gã nhìn xuống nàng, ghì siết bàn tay nàng, hồi hận vì những gì mình vừa hứa hẹn thậm chí trước khi nàng khẽ gật đầu xác nhận.

Thỏa thuận kia khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn giữa họ. Maddy không còn cảm thấy quá thiếu thoải mái với xung quanh, biết rằng đây chỉ là việc nhất thời và không phải cam kết thực sự. Khi Công tước đề nghị dẫn nàng đi xem pháo đài, nàng vui lòng đi cùng gã. Thậm chí nàng còn ưng thuận để người ta sửa lại một bộ váy đơn giản của lão Công tước Phu nhân cho vừa với nàng vì nàng không thể chỉ mặc độc mãi cái váy lụa xám.

Chiếc mà nàng chọn bằng xa tanh màu xanh lơ sẫm. Trong tủ quần áo, trông nó không quá xa hoa so với những chiếc khác, đặc biệt khi nàng khẳng khẳng yêu cầu cô hầu gái bỏ đi hết phụ trang trên đó, nhưng khi nàng mặc nó lên và soi mình trong gương giữa ánh sáng ban ngày, màu sắc kỳ ảo của chiếc váy vẫn gây ấn tượng mạnh mẽ.

Cô hầu gái chờ đợi. "Rất đẹp, thưa Lệnh bà," cô ta nói, cầm hộp kim chỉ.

Nó rất đẹp. Trong đời mình, Maddy chưa từng mặc thứ gì như vậy. Nàng vuốt tay lên lớp vải lụa mịn. "Phải," nàng nói, bắn khoả dán mắt vào chính mình trong gương. "Tôi... váy rất đẹp."

Với chân váy được hạ xuống hơn nữa, ren bèo, hạt đính bỏ cả và một chiếc khăn bằng lụa Ấn Độ trắng phủ lên hai ống tay phồng cùng đường cổ xẻ, nàng đã sẵn sàng gặp Jervaulx trong phòng tranh. Khi thấy gã, nàng hơi ngần ngừ, chắc chắn rằng gã sẽ nghĩ nàng ngu ngốc khi chọn một chiếc váy xa hoa đến vậy, nhưng gã chỉ nhìn nàng lâu hơn cần thiết rồi nhếch mép cười khi đón lấy cánh tay nàng. Chiếc váy vừa hợp với màu mắt gã.

"Maddy," gã nói. "Rất tiếc tôi... đồng ý... không động."

Nàng nghĩ có lẽ mình hiểu điều gã muốn nói, nhưng cứ bỏ qua mà không hỏi lại.

Từ tường phòng tranh, những bức chân dung chăm chăm nhìn xuống phản đối, một sự gợi nhắc lạnh sống lưng về nỗi sợ hãi mà nàng trải qua ở đây ban đêm. Gã dừng lại trước một trong những bức ấn tượng nhất, một bức tranh to vĩ đại vẽ một nhân vật nếp trắng to đứng, đầy ngọc ngà và vẻ đế vương, tay cầm một cây quyền trượng thể hiện địa vị rất cao. "Đức ông Jervaulx," gã giới thiệu. "Đầu tiên. Thống trị... bá tước vĩ đại."

"Ông ấy rất khác biệt," Maddy nói khẽ.

"Cưới mười bảy. Một cô gái... ông.... cưới thừa hưởng nhiều. Trước đó bà viết... *thư*... cho ông. Tôi có nó. Bà viết tình yêu ngọt ngào của em... nêu ý em... cân nhắc tiền cấp. Cầu nguyện khẩn cầu anh... tình yêu dịu dàng.... bà muốn... hai ngàn sáu trăm góc tạ."

"Ồ," nàng hồ nghi hỏi. "Đó chẳng phải là một khoản lớn vào thời ấy sao?"

"Rất... *lớn*?" Jervaulx nhe răng cười. "Và cũng,,, để làm rõ... bà viết.... em muốn ba con ngựa... hai thị nữ... mỗi người đều có ngựa, sáu đến tám cận thần... hai xe ngựa... *nhưng*... mỗi xe bốn ngựa... hai.... *hầu nam*.... người dẫn đường... sáu trăm góc tạ từ thiện... tất cả đều ...ông trả."

"Rất có tính toán," Maddy bình luận và bắt đầu mỉm cười.

"Còn... mỗi năm... bà ấy muốn hai mươi bộ trang phục... tám ở nhà... sáu tốt.... sáu đặc biệt tốt. Còn... sáu nghìn mua nữ trang... bốn nghìn dây ngọc trai. Còn.. cả mấy căn nhà đầy đồ... phòng... hợp.... giường... ghế... đệm, thảm... treo... *màn trướng*. Còn.... ông có thể vui lòng trả.... tất cả nợ của bà. Còn... mua đất. Còn... không cho vay tiền... Đức ông Chamberlain. Còn... cầu xin... khi đến chức... *bá tước*... thêm hai nghìn nữa... người hầu gấp đôi."

"Tất cả nằm trong lá thư đó sao?" Maddy cố nén tiếng cười bởi phần kết câu chuyện, không còn sợ hãi lắm quý ông đế vương đáng thương kia.

"Phải. Ông ấy đồng ý," Jervaulx đáp. "Tất cả. Và không bao giờ cho vay... Chamberlain. Lời khuyên tốt. Bá tước chết... ủy viên hội đồng... quản kho của nhà vua. Giàu. Quyền lực. Ông xây... Tháp Đông Bắc. Vợ tốt."

Nàng nhăn mặt. "Xem cái ý kiến của anh về vợ tốt kìa!"

"Phải! Giàu. Khôn. Hư. Quần áo đẹp. Tham vọng. Vợ *tốt*."

"Vậy chắc chắn anh cưới sai người rồi."

Gã nhìn nàng cân nhắc. Nàng cảm thấy người mình nóng lên, thầm ước mình đừng nói câu vừa rồi. Thấy nàng cup mắt xuống, gã liền nâng cằm nàng lên, cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng.

Nàng giằng người ra, thở gấp gấp.

Gã lắc đầu khi nàng bắt đầu phản kháng, cười như một kẻ lưu manh. "*Giường....* chỉ hứa."

Gã lại nắm lấy cánh tay nàng và đi tiếp như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

CHƯƠNG 23

Năm ngày sau khi Durham và Đại tá Fane rời đi, Phu nhân de Marly đến mà không báo trước, Maddy và Jervaulx đang ở trong sảnh, Maddy đang nằm trên sàn cạnh gã, nhìn lên, lên mãi tới tận những họa tiết kỳ diệu khắc trên trần gỗ trong khi gã chỉ cho nàng những con thú biểu trưng được chạm ở đó, hình ba lá, hoa diên vĩ và những họa tiết hoa lá tinh xảo trên những thanh xà nằm ở rất, rất xa phía trên họ.

Pháo đài dường như là một nơi khác biệt với Jervaulx. Gã hiểu biết nó như thể nó chính là bản thân gã, gã nói về nó theo cái cách mà phụ nữ nói về đứa con mình rút ruột đẻ ra, với sự hứng thú khôn tận trong những điều tỉ mỉ chi li nhất, với đủ tình yêu và hài hước để khiến mỗi chi tiết đều gây hứng thú. Nàng thích pháo đài vào ban ngày. Chỉ đến đêm, khi phải một mình trở về phòng của lão công tước phu nhân, nằm trên giường lắng nghe tiếng bước chân lết qua tầng trên, chỉ mỗi khi đó là nỗi sợ hãi lại dâng lên nghẹn ngào trong cổ họng nàng và nàng lại ước rằng mình không đòi ngủ một mình.

“Đi lên... *năm*... thanh xà,” Jervaulx đang nói, miêu tả chỗ nàng cần nhìn, bởi vì họ đã quyết định từ lâu rằng khả năng chỉ chỗ chính xác của gã không ổn. “Mặt... chó... em thấy không?”

“Ừm... phải. Tôi thấy rồi.”

“Chó. Rõng. Henry Tudor quái thú.”

“Henry nào?”

“Henry... bảy. Của Huệ Tây ^[1].”

1.LiLy (Huệ tây) là một tên gọi thân mật của Elizabeth.

“A.” Nàng đã trở nên quen thuộc với Elizabeth, bà vợ lạnh lợi đó của Đức ông Jervaulx đầu tiên, Francis LangLand, để đền đáp sự ưng thuận ngoan ngoan của ông chồng trong vấn đề chi tiêu, bà đã không ngần ngại làm tăng thêm lợi tức gia đình bằng cách trở thành người tình bí mật cho vị vua bí hiểm và thông minh của họ. Giữa sự giàu có, khôn ngoan, nhan sắc của Huệ Tây và sự trung thành ranh mãnh của chồng bà với đảng quân vương, người cũng đến từ cùng màn sương mù mờ mịt đó của xứ Wales với tư cách một hiệp sĩ trẻ, triều đại được sáng lập bởi Francis LangLand tận hưởng một khởi đầu đầy thuận lợi.

“Chó...san. *Chó săn*... rờng... nhìn sang bên.” Gã vịn vẹo đầu trên sàn. “Huệ Tây. Thấy chưa?”

Dưới bàn tay chỉ dẫn vững chắc của gã, Maddy cũng vịn vẹo người theo. “A đúng rồi!”

Một bông huệ tây ẩn mình giữa hình khắc gia huy lồ lộ hiện ra khi người ta nhìn đúng góc.

“Henry cứ một... đến cắt. Một người để cắt gỗ.”

“Thợ chạm.”

“*Thợ chạm.*”

“Có phải một ký hiệu bí mật không?”

Gã quay đầu kề sát đầu nàng. “Bí mật,” gã nói. Gã lướt tay lên bờ eo thon của nàng. Maddy la lên vì buồn, giọng nàng vang vọng khắp đại sảnh rộng lớn. Nàng lăn đi nhưng gã tóm được nàng, lăn một nửa lên người nàng, thọc léc nàng bằng một tay còn tay kia ôm lấy má nàng. Maddy chống cự nhưng không dữ dội quá... Nàng sắp được hôn, và nàng thích điều ấy.

Môi gã chạm vào môi nàng, ấm nóng giữa đại sảnh lạnh giá, một cú chạm êm như nhung ngược với sàn đá cứng dưới lưng nàng. Gã thôi cù. Người nàng mềm nhũn, nàng nhắm mắt lại cảm nhận gã ở trên nàng, phà hơi thở nóng bỏng giữ không khí lạnh buốt, nghe những thanh âm trầm sâu của lạc thú mà gã thổ lên khi khám phá cơ thể nàng. Nàng không hôn lại gã, chưa hẳn vậy, nhưng rồi cũng sẽ sớm thôi.

Thật là khác thường, cái trạng thái vừa là vợ vừa không phải – vợ này, tự do được hôn, vằn nhau trên sàn như những chú cún con, nàng biết rất rõ. Nhưng gã làm điều ấy quá ngọt ngào, quá nghịch ngợm, đến nỗi nàng không bao giờ tìm thấy chỗ để bảo gã dừng lại. “Không giường,” gã hứa với nàng mỗi khi nàng thối lui, và điều đó lại giải tỏa cho nàng. Đây chỉ là trò nô đùa, vui thú, và nếu có là lạc thú trần tục và xác thịt thì ít nhất nó cũng chỉ diễn ra trong chốc lát, rồi nàng sẽ trở lại là Maddy Timms bình thường, cẩn trọng. Maddy Timms mẫu mực với một ký ức bí mật của riêng nàng, một bông huệ tây dấu mình giữa đám rồng đức hạnh.

Nàng rướn cằm hôn lại gã.

Gã trở thành thầy giáo của nàng: nàng biết cách phải nhấm nháp môi gã như thế nào, dò xét từng góc trong khi gã trở nên dờ dẫn, miệng hơi hé mở. Cơ thể gã dường như đáp lại với một sự căng cứng chậm chậm, cứng dờ ra phía trên nàng, bàn tay ép vào da thịt nàng. Và gã vẫn nằm đó bất động, ngưng đọng, miệng gã phục tùng miệng nàng, như thể gã tập trung hết vào cảm nhận ở nơi đó. Mỗi lần tiếp xúc, môi gã lại mở rộng hơn, cho phép nàng tìm kiếm sâu hơn, mời mọc nàng.

Nàng chạm lưỡi vào gã. Gã vừa lạ lùng vừa quen thuộc, quá gần gũi mà cũng thực lạ lùng với nàng. Một quý tộc, mang theo những vị tiên, thần dân xứ Wales và cả các đấng quân vương trong lịch sử của mình, chúa tể của đại sảnh này và pháo đài này, nhưng điều xa lạ và uy lực nhất chính là: một người đàn ông. Thoang thoảng mùi đàn hương và sức mạnh, một sự hung hăng mà nàng có thể cảm nhận đang bị kiềm giữ. Hơi thở của gã trộn lẫn với nàng, êm nhẹ đầy chờ đợi.

Maddy nếm sâu hơn. Gã đón nàng bằng lưỡi với một tiếng ngân đầy bản năng trong ngực cùng phản ứng mãnh liệt. Gã giành quyền chủ động. Cơ thể gã áp sát lên nàng. Trên sàn đại sảnh, đè nặng lên nàng, gã hôn nàng đắm đuối, tất cả những đùa nghịch và dịu nhẹ đã biến mất.

Và nàng đáp lại, mở miệng áp vào miệng gã. Tiếng ngân nho nhỏ kia dội vào nàng, âm thanh ban sơ trong cổ họng gã.

Gã đáp lại nàng, nhận lấy những gì nàng đang hiến dễ dàng như thể gã biết tổng trí não nàng, biết khoảnh khắc mà cơ thể và trái tim nàng dấy lên đam mê.

Gã đan chặt tay vào tay nàng áp lên sàn đá lạnh. Chiếc nhẫn dẫu của gã tì lên ngón tay nàng, bị kẹt giữa bàn tay gã và tay nàng, ấn vào nàng đau đến tận xương, nhưng nàng muốn vậy. Nàng muốn nó ở đó, như nàng muốn gã. Mọi thứ bên trong nàng cong lên đón nhận nụ hôn của gã. Cơ hồ trước nay nàng vốn bị trói chặt, bị cột chặt bởi những sợi chỉ vô hình đứt bung ra dưới cú đụng chạm của gã.

Nàng nghe thấy tiếng mình, như một đứa trẻ đang thổn thức, rên rỉ với khoái lạc mãnh liệt. Nàng uốn mình; không thể ngăn bản thân lại, đón nhận lấy nhịp điệu mà gã đã ban cho nàng qua lưới, cong người lên tìm kiếm nữa.

“*Rất có tính giáo dục.*” Giọng phu nhân de Marly vang lên giống như dòng thác băng giá dội xuống.

Maddy giật bắn người. Jervaulx sững lại một khắc, nhưng thay vì nhồm ra, gã ôm chặt hơn mặc cho nỗ lực rối loạn của Maddy hòng thoát thân. Không nhìn lên, gã hôn tai nàng. “Bình tĩnh,” gã nói, giọng nghèn nghẹt. “Bình tĩnh, bé-Maddy.” Rồi gã hôn nhẹ nàng và nhắc người ra.

Nàng cuống cuống nhồm dậy. Jervaulx đứng lên. Phu nhân de Marly, với người hầu gái đứng đằng sau và cây gậy chống đằng trước, hết như một khuôn mặt trắng bệch, ác nghiệt sơn vẽ trên thân tượng màu đen.

“Bác Vesta,” Jervaulx nói, khẽ cúi đầu. Gã nắm lấy cánh tay Maddy. Nàng không thể cử động theo ý mình, gã kéo sát nàng lại và hôn nàng tiếng lên. “Chào mừng,” gã nói, đến Maddy cũng phải kinh ngạc bởi sự bình tĩnh của gã. Tất cả sự tự chủ của chính nàng đều biến mất.

“Chuyển đi.... *dễ chịu?*”

Maddy thấy cách gã nói chuyện jthu hút được sự chú ý của Phu nhân de Marly, trì hoãn cho nàng trong chốc lát khỏi bị thành tâm điểm chú ý.

Quý bà trân trối nhìn gã, cái nhìn sẫm soi rõ lâu đầy băng giá.

“Anh đã hồi phục,” cuối cùng bà ta nói.

“*Khá lên,*” Jervaulx đáp. Gã kéo Maddy lên phía trước. “Nữ công tước... Arc... *mede*. Vinh hạnh....vợ!” Khả năng nói của gã xấu đi. Khi chỉ có mình Maddy, gã có thể tự diễn đạt trôi chảy hơn thế.

“Không khá lên nhiều,” Phu nhân de Marly nói khô khốc. Bà ta liếc nhìn Maddy. “Còn cô, cô gái. Quả thật cô cáo già hơn tất cả bọn ta. Không ngờ cô lại là một con bé bịp bợm.”

“*Nữ công tước,*” Jervaulx chỉnh, nhấn giọng hòng cảnh cáo hơn là nỗ lực phát âm.

“Giấy tờ chứng thực đâu?”

Jervaulx mỉm cười đen tối. Gã không nói gì.

“Thằng nhãi trơ tráo,” bà ta quát.

“Hợp pháp,” gã nói. “Tuổi. Cư dân. Giấy....đặc biệt. Nhà thờ. Nhân chứng. Đăng ký... viết ký. Không hợp pháp... dừng lại.”

“Ngoại trừ sự minh mẫn của anh,” bà ta đáp lại, nhưng nghe giống một lời cầu nhàu hơn là đe dọa. “Đồ điên. Đáng lẽ anh nên lấy đứa con gái ta chuẩn bị sẵn và cứu cả hai chúng ta khỏi một mớ rắc rối.”

“Cô...Trot ngựa.”

“Cô Trotman. Cha cô ta dọa kiện anh tội vi phạm thỏa thuận đấy.”

“Cháu!” Gã lập tức cười lớn. “Bác thỏa thuận. Bác... *trả*.”

Trông cái cách bà bác nghiêng răng lại, rõ ràng là gã đã ghi một điểm. Bà nện cây gậy xuống sàn và âm thanh chói tai đó vang vọng khắp đại sảnh. Maddy thấy mình trở thành mục

tiêu của một cái nhìn tàn nhẫn. “Ta sẽ đi nghỉ. Côm cô gái – nữ công tước. Một giờ nữa tới phòng ta.”

Việc đó không tránh khỏi. Maddy gật đầu.

Phu nhân de Marly lộ cộc băng qua đại sảnh. Người hầu gái già gần bằng tuổi bà chủ của mình liếc nhanh Maddy rồi nhanh chóng theo sau. Lạ lùng thay, cơ hồ như bà ta thoáng mỉm cười.

“Gọi em... *nữ công tước*,” Jervaulx nhìn Maddy. “Bà ấy sẽ... công nhận.”

Chiếm cứ tất cả các phòng của một trong những dãy phòng cổ xưa nhất tại pháo đài, những căn buồng quen thuộc của Phu nhân de Marly vẫn còn sự lạnh giá của phòng ốc bị bỏ lâu không dùng. Chấn quấn đến tận cảm, bà ta đã tự xếp ổ cho mình trong góc một chiếc lò sưởi vĩ đại. Lửa cháy rùng rục nhưng trong phần lớn căn phòng, hơi thở ra vẫn bị đông cứng lại.

Phu nhân de Marly có thể đã công nhận rằng Maddy là nữ công tước nhưng không tỏ vẻ tôn trọng thêm chút nào trước thực tế này. Với đúng một tên gọi “cô gái”, Maddy bị sai ngồi vào một chiếc ghế lưng thẳng tưng được kê không hề đặc địa, và chẳng mấy chốc mà phía trước nàng nóng như rang còn sau lưng thì lạnh cứng.

Không có thể khúc dạo đầu nào nữa, Phu nhân de Marly nói, “Ta thấy phiền khi phải dừng lại ở cái nhà thờ St. Matthew đó trên đường đi. Đám cưới đã được đăng ký trong sổ của cha xứ.”

“Vâng,” Maddy nói. Chính nàng đã ký vào đó – bằng chứng cụ thể và tồi tệ nhất về tội lỗi của nàng, nàng e là vậy.

“Ta cũng yêu cầu xem sổ của Hội Dân Luật. Có ghi chép đầy đủ về việc cấp giấy phép đặc biệt cho hôn lễ của Công tước Jervaulx với Archimede Timms. Có vẻ đúng như thằng bé nói. Tất cả đều đúng thủ tục.”

“Vậy sao?” Maddy không hề hay biết gì về những thủ tục đám cưới bên ngoài Ái hữu Hội. Nàng cảm thấy cái niềm tin kỳ quặc rằng Durham đứng đằng sau tất cả những chuyện này thật.

“Việc này cũng là niềm an ủi cho cô, ta thấy vậy. Cô tưởng là không có à?”

Maddy nhìn xuống váy và rồi lại nhìn lên. “Quả tình, tôi cũng sẽ chẳng ngạc nhiên nếu thấy việc này chưa đúng luật ở điểm nào đó. Nó được thực hiện rất vội vàng dưới sự thúc dục của Durham.”

“Và là đám cưới thật chứ?” Dưới vành khăn, đôi mắt của Phu nhân de Marly sắc lẹm.

“Vâng.” Maddy hít một hơi thật sâu. “Bà biết rằng Công tước sẽ làm bất cứ việc gì để khỏi bị giam lại mà. Anh ta đã làm việc này để tôi có thể giúp anh ta tránh sự kia. Đáng lẽ tôi không đồng ý, đáng lẽ tôi sẽ tìm cách giải quyết khác, nhưng có đến nửa tá quan của bà phá cửa nhà thờ...”

“Quân của ta? Phá cửa? Cô nhầm rồi, cô gái. Chẳng ai phục vụ dưới quyền ta liên quan đến mớ hổ lốn này.”

“Có quân được cử đến để đưa anh ta đi mà.”

“Đưa nó đi!” Phu nhân de Marly co người xuống tấm chăn. “Mẹ nó đúng là một ả đàn độn.” Môi bà ta rúm lại khinh bỉ. “Như thể nó là một tên tội phạm không bằng. Ta không biết gì về chuyện này.”

“Durham nói với chúng tôi rằng khi anh ta trở về London, những người giúp việc đã bị thẩm tra về chuyện của anh ta và Công tước. Anh ta sợ rằng sẽ bị theo dõi khi rời thành phố và chẳng nghĩ ra cách nào khác ngoài việc thu xếp một giấy phép đặc biệt phòng khi cần, như vậy có ai có thể ngăn những người kia dừng lại.”

“Đầu đất! nó nên tìm đến ta! Ta có thể bảo chúng dừng lại, dừng tức khắc.” Bất ngờ, bà lão khúc khích. “Nhưng Jervaulx thích núp đằng sau một khuôn mặt xinh xắn hơn, phải không? Nó để sự ham muốn lấn át khả năng phán đoán. Đám chó rừng mà lũ em gái nó cưới sẽ tóm lấy nó, nếu nó không tỏ ra có đầu óc hơn. Nhớ lời ta, nếu có bọn được thuê để phá cửa xông vào, chúng ta có thể đoán ra kẻ nào nhờ cái ý định đẹp đẽ đó vào đầu mẹ nó. Bọn trọc phú đáng thương. Thuê người đuổi bắt, cô có tin nổi không ! Tiếp tới chúng ta sẽ có một phần thưởng trên báo.

Truỵ lũng – công tước điên ! Thậт may phức là cha nó khỏng sỏng đến bậy giờ để chứng kiển việс này, Chúa phù hộ cho cậu ấy.” Bà ta hít một hơi dài muối hít, và rồi lại vùi tay vào giữa đống chẵn và khẩn. “Đỏn kiển nghị để có trát mới của tòa đã đượс đệ trình. Nó vớі cô trướс đám cưới, hay sau ?”

“Vớі tôi làm gì?” Maddy hỏi.

Phu nhận de Marly khịt mũi. “Thâm mật vớі cô ấy, nữ công tướс,” bà mả mai nói.

Dường như cơ thể phản ứng nhanh hơn trí não, khắp người Maddy nóng bừng. Khi chợt hiểu ra ý nghĩa đầy đủ của câu hỏi, nàng phải cố gắng lắm mới ngồi yên đượс trên ghế mặc dù nó hơi trượt lại sau một chút bởi phản ứng của cơ thể. Nàng ý thức rõ rằng bà hầu gái đang ngồi đầu đó khuất nẻo trong phòng và là tai mắt đáng sợ của Phu nhận de Marly. “Không phải trướс,” nàng lắм bắм.

“Nói thậт cho ta biết và nói rõ ràng lên, cô gái. Ta không quan tâm đến những giáo lý của cô. Ta quan tâm đến người thừa kế.”

Maddy hất cắм lên. “Không phải trướс,” nàng nhắc lại, nhấn giọng thêm.

“Kỳ cuối của cô khi nào?”

“Bà đang xâm phạm riêng tư!” Maddy nói.

“Khi một người trở thành nữ công tướс, cô gái của ta, họ sẽ thấy có một số vấn đề của mình bị xâm phạm riêng tư. Khi nào?”

Maddy bướng bỉnh im lặг.

“Ta nghi ngờ sự giữ gìn của cô sau màn trình diễn ta đượс thưởng thức chiều nay.” Phu nhận de Marly dựa người ra sau đẩy khẩn choàng ra khỏi đầu, làm lộ ra chiếc mũ đen và ruy băng cũng đen. “Mặc dù ta đoán rằng nó báo trướс một sự đơm hoa kết trái cho đám cưới này.

Hãy kể cho ta về Jervaulx. Nó hồi phục nhiều đấy.”

Maddy thấy nhẹ cả người khi được chuyển sang chủ đề khác. “Vâng. Thậm chí khi thoải mái, anh ta còn khá hơn bà vừa thấy.”

Phu nhân de Marly gật đầu. “Ta đã cân nhắc về việc đưa một bác sĩ khác tới, nhưng vậy thì lợi lộc gì? Chúng ta có cả trăm bác sĩ như vậy. Ta nghĩ nó sẽ ổn hơn khi có cô.” Bà ta nâng một ngón tay trắng bệch y hết mớ tóc giả. “Đừng phạm sai lầm, cô gái. Đám cưới này không được đón nhận lắm đâu. Ta đã sắp một đám khác tốt hơn cho nó, nhưng chừng nào đám cưới này còn hợp pháp, kẻ gieo giống nào cũng như nhau cả thôi, tùy hoàn cảnh.” Bà ta nhún vai. “Nó có vẻ khá thích cô.”

“Mẹ anh gửi một lá thư,” phu nhân de Marly thông báo trong phòng khách sau bữa tối. Bà lấy từ dưới khăn choàng một tờ giấy giơ ra cho Jervaulx. Nhưng khi gã chuẩn bị nhận lấy thì bà hơi rụt tay lại. “Cần ta đọc cho anh không?”

Gã giật lá thư từ tay bà. “Cháu... *đọc*.” Gã đem thư đến ghế của mình và nằm ườn ra đó. Gã cầm bức thư được niêm phong giữa hai tay, rồi đặt lên đùi. Phu nhân de Marly chăm chú quan sát gã như đang đánh giá xem liệu gã có định đọc thư thật không hay chỉ làm ra vẻ thôi.

Gã lật lá thư lên. Gã đẩy nó lên đầu gối bên kia. Cuối cùng gã đứng lên, đưa cho Maddy và ra lệnh, “*Mở*.”

Nàng bóc đầu sập niêm phong xong, gã bèn quay lại ghế mà đọc. Gã mất khá lâu, hơi nghiêng đầu về bên phải như thể nhìn thẳng thì không thấy rõ. Cuối cùng gã thở dài, chớp mắt, ném lá thư lên chiếc bàn bên cạnh. Rồi gã ngoác miệng cười ranh mãnh với Maddy.

“Không.... đến.”

“À không nói gì hơn à ?” Phu nhân de Marly hỏi.

Jervaulx lại nhặt lá thư lên và mở ra. “Cầu nguyện. Cầu nguyện. Vô số... cầu nguyện. Không.... đặt.... chân... cùng nhà... tình của tôi. Tình nhân.” Gã liếc nhìn Maddy. “Em.” Gã sẫm soi

bức thư lần nữa. “Em gái... không cho phép. Đứa con... không hợp đạo.” Gã vò thư lại bằng một tay ném xéo sang bên kia phòng vào lò sưởi.

“Ả không hài lòng với lựa chọn của anh,” Phu nhân de Marly bình luận.

“Hợp pháp,” Jervaulx nói. “Không... tình nhân. Vợ.”

“Chắc chắn rồi,” bác gái gã nói. “Nhưng anh vạch áo cho người xem lưng rồi, anh biết đấy. Có nghi vấn rằng liệu anh có tỉnh táo không. Còn sự đề phòng thì sao? liệu gia sản có được bảo vệ? Liệu cô Timms có phải kẻ đào mỏ đã giăng bẫy anh?”

“Anh ta không...”

Phu nhân de Marly ngắt lời nàng. “Ta chỉ nêu lên các câu hỏi thôi, nữ công tước. Vị thế của cô rất yếu. Đám cưới này sẽ chỉ chống lại nó trong phiên tòa. Không một người đàn ông tỉnh táo nào ở vị trí của nó lại làm vậy.”

Công tước đột ngột đứng lên. Gã đi tới bên bàn viết, nhặt bút cho nàng. “Giải quyết bây giờ. Viết.... thứ em muốn.”

“Thứ tôi muốn?” Maddy hỏi.

Phu nhân de Marly khịt mũi.

Jervaulx đột ngột mỉm cười. “Tình yêu ngọt ngào của ta,” gã nói. “Ba con ngựa... hai thị nữ.... hai mươi y phục... tất cả các phòng rang hoàng.... giường... nệm... thảm... sáu đến tám cận thần.” Gã đặt bút vào tay nàng. “Bé-Maddy. Thứ em muốn.”

“Tôi không muốn gì.”

Phu nhân de Marly cười ngắt như nàng vừa nói đùa. Jervaulx nhìn chăm chăm Maddy

trong một khắc và rồi quỳ xuống bên ghế của nàng. “Không gì cả?”

Nàng bất lực lắc đầu. “Tất nhiên là không.”

Gã nhìn vào mắt nàng, đầu nghiêng nghiêng. Một nụ cười dịu dàng thoáng nở trên môi gã. “Cha?” gã hỏi.

“Em không... hỗ trợ cha?”

“Ôi....” Nàng cảm môi, bị dụ khị dữ dội. “Không. Như thế không đúng đắn.”

Phu nhân de Marly đột ngột xen vào. “Tốt nhất là cô không nên kéo dài màn diễn này đi quá xa, cô gái. Nếu đêm nay nó chết, cô sẽ chẳng còn gì đâu. Cô sẽ không nhận được một xu và cô nên tin như vậy. Hãy nêu ra một khoản tiền hợp lý, vừa phải, và tòa sẽ đánh giá cao hơn trí óc tỉnh táo của cô. Có Calvin và ta làm chứng cho cô và Công tước.”

“Nhưng...” Maddy nhìn gã. “Tôi không muốn khoản nào. Anh và tôi... chúng ta không...”

Gã đặt tay mình lên tay nàng, một cái siết mạnh. Nàng hiểu rõ cử chỉ ấy. Trong một chốc, yên lặng bao trùm căn phòng.

“Bé-Maddy,” gã nói. “Tôi nợ em bây giờ... mọi thứ.” Gã mỉm cười với nàng, nụ cười khiến trái tim nàng nhức nhối. “Đền đáp... em... một chút.”

“Anh không nợ gì tôi,” nàng thầm thì.

Gã buông nàng ra và đứng dậy. “Bao nhiêu... Trotman?” Gã nhìn bà bác.

“Cô ta lấy mười nghìn,” Phu nhân de Marly nói.

Gã khoát tay thiếu kiên nhẫn. “Bao nhiêu?”

“Khoản thừa kế năm nghìn hai. Trợ cấp tương đương và lợi tức suốt đời là một phần tư tiền tô của Monmouth cho đến khi anh chết. Nhắc cho anh nhớ, cô Trotman có mười nghìn. Năm mươi nghìn cho con trai thứ hai, bà và tư, năm mươi nghìn cho những đứa con trai khác, chia đều. Còn lại là của người thừa kế.”

Gã cười lớn. “Vợ... bận rộn.”

Phu nhân de Marly nhướn đôi mày mỏng quét mắt nhìn Maddy. “Trông cô ta thừa sức khỏe để làm nhiệm vụ đó đấy.”

“Ngày mai,” gã nói. “Cháu cho mời... Bailey. Bác bảo giải quyết. Viết đúng... gì bác nói. Thêm... hai nghìn hằng năm... *suốt đời*... ông John Timms. Cẩn thận... nhằm... Cháu có thể ... đọc.”

“Nhưng...” Maddy nói.

“Muốn,” Jervaulx cắt lời nàng. “*Tôi*... muốn.”

Nàng ngồi lại trên ghế. Tất cả thật khôi hài, nàng đã dẫn vào lỗi lầm này sâu đến nỗi mọi sự đã thành bút sa gà chết với những giấy tờ phi lý về tài sản thừa kế cho những đứa trẻ của một đám cưới sẽ không tồn tại. Nàng đứng lên. “Tôi đi nghỉ đây.”

Jervaulx cúi người. Phu nhân de Marly thật sự mỉm cười. Bà chìa tay ra. “Chúc cô ngủ ngon, nữ công tước.”

Maddy nắm lấy tay bà. Vị phu nhân siết lấy nàng bằng những ngón tay gầy guộc, một bên má nhô lên. Maddy ngần ngừ và rồi cúi xuống khẽ hôn bà. Phu nhân de Marly đã chuẩn bị thả tay ra nhưng rồi tóm lấy cái nhẫn dẫu của Công tước, xoay nó lại thẳng thớm trên ngón tay Maddy. “Anh chỉ làm được đến thế này thôi hả, Jervaulx? Vì chúa, nhóc con, kiểm cho con bé một cái nhẫn cưới ra hồn đi.”

“Sấn lòng,” gã đồng ý.

Maddy rút tay lại khi Phu nhân de Marly thả ra. Nàng đi ra cửa, không nhìn vào con đường dài phía trước dọc theo những hành lang mờ mịt mà băng qua đại sảnh tắm tối.

“Là cửa kia, cô gái,” Phu nhân de Marly bực bội nói. “Đừng mở cánh cửa đó, cô sẽ để gió lạnh ào vào đây mất!”

Maddy ngập ngừng. Nàng dám chắc chắn đó chính là cánh cửa chính xác.

“Maddy,” Công tước lên tiếng. Nàng nhìn gã. Gã hất đầu về phía một lối vào mà nàng chưa từng dùng trước đó.

Ngoan ngoãn, nàng đi sang bên kia phòng mở cánh cửa đó. Nó dẫn tới một căn phòng trắng lệt như tất cả những phòng còn lại – một phòng ngủ được trang hoàng bằng sắc lông phượng hoàng trắng và xanh lơ. Phía trên chiếc giường cao vót là một vương miện bằng vàng ngự trên màn trướng.

Chậm chạp, nàng nhận ra điều này có nghĩa gì. Nàng dừng lại ở ngưỡng cửa. Đây là phòng ngủ của Jervaulx.

Nàng quay người đi ra. “Tôi muốn...”

Phu nhân de Marly ngắt lời nàng. “Vớ vẩn,” bà nói, cơ hồ biết chính xác điều mà Maddy định thổ lộ. “Vì sao nó lại phải đuổi theo cô qua nửa cái hạt này ? Ngủ ở đó, cô gái. Sẽ có đủ hàng năm ròng trước mặt cho cô ở phòng ngủ riêng của mình.”

Jervaulx không nói gì. Gã đứng giữa phòng, hai tay chấp sau lưng, cao lớn và quý phái. Gã chỉ nhìn nàng, đôi mắt xanh sâu thẳm và bí ẩn.

“Có đủ hàng năm ròng, cô gái,” Phu nhân de Marly nhắc lại với chất giọng đã trở nên già cả và bị thời gian bào mòn. “Hãy nhớ lấy lời ta.”

Maddy ngồi cứng đờ trong một chiếc ghế nan mạ vàng được tính toán rất chuẩn để ngăn bất kỳ ai khỏi ngủ gật. Phòng ngủ của Công tước nom có vẻ nhiều sức sống hơn bất cứ căn phòng nào mà nàng nhìn thấy ở đây.... Ngoài chiếc giường và mũ miện đáng sợ kia, có một cái giá thấp xếp những cuốn sách dựng nghiêng và chồng lên nhau, nó có vẻ được sử dụng thường xuyên, hàng chồng giấy báo trên bàn viết trước cửa sổ nom để làm việc thực sự chứ không phải bày cho đẹp.

Một cây đèn dầu đã được thắp sẵn ở đó. Maddy thấy những chồng giấy xếp gọn gàng hẳn là nhờ bàn tay của kẻ hầu người hạ nào đó hơn là Jervaulx. Nàng nhớ lại đám bữa bộn bã tạo ra trong phòng làm việc ở nhà thờ St. Matthew và thầm cảm thông với cô hầu chịu trách nhiệm dọn dẹp bàn này, người sẽ phải cẩn thận để không dờn chỗ bất cứ thứ nào trong lúc lau chùi và không nghi ngờ gì sẽ bị mắc kẹt giữa những tiêu chuẩn của bà quản gia với mớ hổ lốn của Công tước mà chắc chắn gã sẽ tuyên bố là được sắp xếp hoàn hảo theo hệ thống khó hiểu nào đó của chính gã. Maddy quá rành hệ thống đó. Đơn thuần là xô tất cả những gì hiện không cần ra khỏi tầm mắt, chồng thêm một đồng giấy tờ lên đó, làm một chồng tương giấy tờ khác cho đề tài mới, đẩy tới đẩy lui khi cần, lôi hết phần trên của một chồng ra ném lên chồng khác khi cần bài viết ở dưới cùng chồng đầu tiên, và nếu không tìm thấy thì đổ lỗi cho kẻ hầu người hạ dọn dẹp xáo tung đồ của gã.

Nàng hầu như chỉ dán mắt vào bàn viết bởi nàng cảm thấy xấu hổ khi nhìn những bức họa. Chúng thuộc đúng kiểu mà tín đồ Giáo hữu thấy tồi tệ nhất về sự mô tả phù phiếm những thứ trần tục. Thậm chí những tranh khoác bên ngoài đáng vẽ tôn giáo cũng thật dâm dăng – phủ kín một bức tường là hình ảnh nàng Eva to bằng người thật, quả táo nằm dưới chân và chỉ bên lên đặt một bàn tay che thân. Có một bức vẽ đám phụ nữ đang tắm suối, dưới những tán rừng xung quanh có các dương thần ngó trộm, và một bức nàng Godiva^[2] cưỡi trên con ngựa trắng đi xuyên qua thành phố còn được che phủ nhiều hơn thân thể nàng.

2. Theo truyền thuyết, để thuyết phục chồng giảm sưu cao thuế nặng, nàng Godiva đã thực hiện lời thách đố của ông ta vứt bỏ y phục và cưỡi ngựa đi rong qua các phố.

Bức duy nhất Maddy có thể ngắm nhìn mà không đỏ hết mặt là một tranh nhỏ vẽ một phụ nữ trẻ trùm khăn theo kiểu Hà Lan, cô đang quay về phía người xem như thể nhạc nhiên với động tác soi mình trong chiếc gương đang cầm trên tay. Nụ cười của cô gái là sự hòa trộn của vẻ dè dặt, ranh mãnh và đón mời, quá thực, ẩn chứa niềm hân hoan e lệ khiến người ta muốn mỉm cười lại với cô. Maddy ngắm bức tranh ấy một lúc lâu, bị hút hồn bởi sự thần diệu kia, không ngờ chỉ đơn thuần bằng màu vẽ và nền vải phẳng mà có thể tạo nên sự hiện diện sống động đến thế.

Trên chiếc bàn kế bên ghế nàng có bình rượu và ly cùng một vài bức tiểu họa, tất cả đều là phụ nữ. Nàng đoán đó hẳn là chị em của gã dù nom không giống lắm những quý bà mà Maddy đã gặp. Cạnh một bức tiểu họa có một mặt kính đồng hồ nhưng thay vào đồng hồ làm một lọn tóc vàng rực được kẹp bên trong. Không ai trong số em gái của gã có tóc vàng.

Nàng đứng dậy đi tới gần bức trang nhỏ vẽ cô gái cầm gương soi, cố tìm ra những nét vẽ tạo nên ấn tượng. Nó treo gần tấm ốp chân tường nên nàng phải cúi xuống nhìn. Trong khi nàng cúi người ở đó, cửa nhẹ nhàng mở ra. Maddy ngoảnh lại.

Jervaulx đóng cửa lại sau lưng lũ chó, cả hai đã phi vào trước, chào mừng Maddy rất nhanh và rồi nhảy tót lên giường, cuộn mình cuối giường với vẻ quen thuộc. Jervaulx đứng yên một lát, ngắm nhìn nàng. “Thích cô gái... vẽ?” gã hỏi.

“Một hình ảnh rất sáng tạo,” nàng nói.

“Sáng tác.... Rembrant.”

“Ô phải rồi. Ông ấy rất nổi tiếng, phải không?”

“Hơi hơi.” Gã có vẻ thấy thú vị.

“Tôi không biết nhiều về hội họa,” nàng xấu hổ nói. “Chúng tôi không treo tranh.”

“Không?” Gã tới gần và dừng bên nàng, ngắm nhìn bức chân dung. “Vì sao?”

Nàng hơi nhú mào. “Kinh thánh không ủng hộ ảnh tượng. Và chúng... Thật trần tục.” Nàng lướt ánh mắt đầy ý nghĩa quanh phòng. Khó mà có một bộ sưu tập nào trần tục hơn bộ của gã.

“Tôi.... thích chúng,” gã mỉm cười nói, khẽ chạm vào má nàng... và hôn nàng.

Maddy lùi lại, liếm môi. “Bác anh đi nghỉ rồi à? Tôi nên đi thôi.”

“Không.” Gã lắc đầu. “Ở lại. Bà ấy... ở đó.”

“Sắp xếp phòng ốc kỳ cục quá thể.” Maddy ra hiệu đầy bất lực về phía phòng khách kề đó.

“*Truyền thống*... cũ. Phòng lớn... phòng khách... phòng ngủ.” Gã làm ba dấu trong không khí, xếp thành một hàng. “Những ông chủ cũ... tiệc tùng phòng lớn.. sau ăn... à – ăn xong.. họ ăn xong... rồi mời... bạn bè rút lui riêng tư – phòng khách^[3].” Gã hất cằm về phía phòng khách.

3. “Drawing”. Phòng khách riêng, trong tiếng Anh còn có nghĩa là “rút lui”.

“Đó là... dấu hiệu trọng thị. Chỉ bạn tốt... mời. Giống... giống nhau... không bao giờ thay đổi ở đây. Phòng lớn... tới phòng khách... tới phòng ngủ. Truyền thống cũ, Jervaulx. Hằng trăm năm.”

“Nhưng vẫn khó xử. Chắc anh mệt và muốn đi nghỉ rồi.”

Gã giữ áo khoác ra. “Ngày xưa, bạn tốt nhất... mời... tới tận.... đây.” Gã cúi người cởi nút áo khoác. “Rất trân trọng với... em”

“Tôi nên đi thì hơn. Có đường khác để ra ngoài không?”

Gã khoác áo lên ghế và bắt đầu cởi nút áo gi lê rồi thả tay xuống. Gã nhìn nàng. “Không thể... khóa.”

Một nút áo đã cởi xong. Maddy mím môi. “Anh có thể. Anh phải thử.”

“Tôi không thể,” gã bình tĩnh nói. “Em.” Gã tới đứng trước mặt nàng, ống tay áo buông dài trắng tinh, chiếc gi lê thanh nhã thêu những bông hoa bạc nhỏ xíu, tương phản với vóc dáng nam tính chắc nịch của gã.

Gã tỏ vẻ khó chịu với chiếc áo. Nàng với tay cởi cúc áo ra rồi nơ cổ cho gã. Trên chiếc quần màu kem của gã cũng có khuy nhưng nàng phớt lờ chúng. Khi nàng xong việc, gã lập tức quay đi, bỏ lại nàng ở đó với áo gi lê và nơ cổ.

Thấy thoải mái hơn một chút, nàng nhặt áo ngoài của gã lên và mang đồng xống áo đó vào phòng thay đồ. Khi nàng quay lại, gã đang ngồi trên ghế dài, cúi xuống cởi giày.

Áo sơ mi của gã đã tuột cúc và cổ phanh ra, ngực trần phóng túng, gã duỗi chân lên ghế, ngã đầu ra sau. “Mệt,” gã nói và thở một hơi dài. “Ác mộng... rỗng cái.”

Chút bất an cuối cùng của Maddy biến mất. “Bà ấy có cá tính mạnh,” nàng nhận xét, khẽ mỉm cười.

Gã với tay kéo ghế bàn viết cạnh mình. “Em ngồi... thôi.”

Maddy ngồi xuống. Có lẽ tốt nhất là ở lại đây một lát nữa để chắc rằng bà bác của gã đã rời đi. Nàng đặt tay lên đùi.

Gã đưa mắt nhìn nàng. “Nghiêm nghị... bé-Maddy.” Trước khi nàng có thể cản gã, gã cúi xuống gạt váy nàng sang bên, để lộ ra đôi giày cứng còng của nàng cùng đôi tất len bên dưới chiếc váy lụa xanh quý phái. “Cởi,” gã vừa nói vừa ngồi dậy. Gã cúi xuống rồi bắt đầu cởi ra.

“Thật tình là anh *không thể* cởi,” nàng nói vẻ buột tội.

Gã càu nhàu vẻ lừng lợ, giữ lấy mắt cá chân nàng khi nàng cố gắng giăng bàn chân ra. “Đỡ,” gã nói cương quyết. Maddy cắn môi và ngừng kháng cự. Gã cởi giày của nàng ra ném từng chiếc đi. “Xong rồi, bé-Maddy?” Gã bưng hai bàn chân nàng giữa lòng bàn tay gã, đặt lên đùi mình, miết ngón cái vào lòng bàn chân.

Cảm giác tuyệt vời và thư thái quá đổi bỗng tràn tới khiến bao kháng cự chết lịm trên môi nàng. Nàng cố tiếp tục ngồi thẳng nhưng sự kết hợp giữa những xoa bóp điêu luyện của gã

lên các khối mệ̃t mội và tư thế ngồi của nàng không cho phép vậy. “Ôi. Dễ chịu... quá.”

Gã không trả lời, nhìn xuống bàn chân nàng trong khi xoa bóp. Váy của nàng trải sắ̃c xa phía huy hoàng lên sàn nhà, hơi nhả̃n lại khi gã xoa bóp đôi gót chân nàng và rồi lướt tay lên cổ chân.

“Ôi,” Maddy lầ̃m bầ̃m, kẹ̃m theo một tiếng thở dài nữa. Nàng khé̃p mắt lại. Gã xoa bóp đến bắp chân nàng và rồi một bàn tay lại trượt xuống ngón chân nàng, tẽ̃ các ngón chân ra, day từng ngón một với cung cách như thể mỗi ngón là độc nhất. Nàng hỏ̃n hể̃n cười khe khẽ̃, mắt vẫn nhắm nghiền. “Tôi không biết có cách làm thế này đấ̃y, cảm giắ̃c thật dễ chịu.”

“Ừm.” Gã thay đổi tư thế. Maddy mở mắt. Gã đang sửa lại dáng ngồi, lại duỗi hai chân lên ghế dài. Nàng định rụt chân lại nhưng gã nắm lấy chúng, đặt vào chỗ cũ trên đùi mình. Gã nhắm mắt và tiếp tục bài xoa bóp êm ái.

“Anh có muốn tôi xoa bóp bàn chân cho anh không?” nàng đề nghị.

“Không.”

Nhìn gã, nàng có thể đã nghĩ rằng gã đang ngủ, ngoại trừ việc ngón tay cái của gã tiếp tục day những vòng mạnh mẽ, chắc chắn khắp lòng bàn chân nàng, lên hai bên chân và khắp quanh gót chân. Rồi lại xuống ngón chân, từng ngón một, cho tới khi bàn chân nàng bắt đầu rằ̃m rằ̃n sắ̃ng khoá̃i.

Nàng lại nhắm mắt ngồi im, cho phép mình được đắm chìm vào khoan khoá̃i. Lò sưởi trong phòng gã thuộc loại hiện đại, phần vì lò được nâng cao phả̃ hơi ấ̃m vào người ngồi trong phòng. Nàng thả chiếc khăn lụa đã quàng cả ngày rơi xuống vai.

“Giá Rembrant có thể... vẽ em.” Công tướ̃c nói.

Nàng thấy gã đang ngắ̃m nhìn mình. Gã lướt lòng bàn tay dọc theo chân nàng, một cái vuốt ve nhẹ nhàng từ mắt cá chân lên đầu gối.

“Lúc này... về.... để tôi có thể nhớ.”

Tay gã dừng xoa bóp. Căn phòng chìm vào tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng xì xì khe khẽ của hơi nước trong đám than hồng. Dưới ánh đèn dầu, những đường cong màu chàm và xanh cô ban xếp nếp dọc váy nàng, lộng lẫy nổi bật trên nền tất trắng cứng nhắc. Bàn tay gã đặt trên phần chân lộ ra của nàng, bất động.

Gã đang nhìn nó, dưới ánh đèn, gương mặt gã sẫm tối và góc cạnh. Gã nhìn khuôn mặt quay nghiêng của nàng. “Ái hữu?”

Nàng không đáp lại, có quá nhiều cảm xúc để thốt lên thành lời.

“Ái hữu của em, Maddy... luôn luôn. Đừng... quên.”

“Không,” nàng thầm thì. “Tôi sẽ không quên anh.”

Gã bất ngờ cử động, buông hai bàn chân nàng ra. Nàng thu chân lại dưới váy khi gã đứng dậy. “Ngủ đây,” gã nói. “Tôi... ngủ phòng nhỏ.”

Có một chiếc giường nhỏ trong phòng thay đồ, Maddy đã thấy nó khi mang quần áo gã vào đây. “Ồi không. Như vậy không công bằng. Tôi sẽ đi khi bác anh đi nghỉ.”

“Đi? Đường dài, bé-Maddy. Tối. Không-sống. Ma. Ở đây.”

“Ma?” Maddy kêu lên.

“Ma.. xấu.” Gã nhìn nàng, truyền một vẻ ngây thơ cướp biển. “Chưa kể?”

“Làm gì có ma.”

Gã gừ gừ trong cổ họng, phát ra âm thanh nho nhỏ lạnh gáy nhất. Devil ngừng đầu, nhìn lên cảnh giác từ chiếc giường thoải mái.

“Làm gì có ma!”

“Một bước... một bước...” Jervaulx đứng trong khoảnh khắc sáng tranh tối, mắt gã lóe lên. “Sảnh.... Đi.... chậm...lên cầu thang.”

Nàng hít một hơi thật sâu, tìm giày và xỏ chân vào. Nàng nên bước ra cửa. “Tôi sẽ đi về phòng với Phu nhân de Marly.”

“Bà ấy không thích. Muốn em ở đây. Ngủ.” Gã cười. “Chọn. Rõng... ma... tôi.”

“Không-có-ma!”

Gã không nói là có, mà gã cũng không bảo là không có. Maddy hé nhìn vào phòng khách thì thấy Phu nhân de Marly đã đi rồi. Căn phòng tối tăm, lạnh lẽo, chỉ còn ánh than tàn nhấp nháy ánh cam cuối cùng chiếu mờ mờ trên nền thảm. Nàng định rung chuông gọi lão Calvin thì nhận ra đã muộn đến chừng nào. Vả lại, quả là kỳ cục và phi Cơ đốc khi sợ ma. Devil nhảy khỏi giường đến bên nàng. “Mày sẽ đi cùng tao chứ?” nàng hỏi chú chó. Devil ngoáy đuôi. Nó nhảy lên cọ móng vào váy nàng.

Nàng tinh nghịch ngược nhìn Jervaulx. “Chúng tôi sẽ mang một cây nến đi.” Gã cúi đầu xòe bàn tay ra. “Tạm... biệt.”

“Đi nào,” nàng nói với chú chó đang ngoan ngoãn đi phía trước nàng ra khỏi cửa.

Không khí băng tràn vào phòng khách khi nàng mở cửa ra hành lang. Devil luồn ra ngoài và lập tức biến mất khỏi ánh nến chập chờn.

“Quay lại!” nàng khẽ rít gọi nó. Tiếng nàng vang vọng, bật lại thành những tiếng thầm thì ma quái.

Chú chó gõ móng trên sàn đá, quay lại nhảy lên người nàng. Nàng vỗ vỗ nó và bắt đầu tiến lên phía trước. Devil biến đi, xuất hiện, rồi lại biến mất. Nàng rảo bước, liếc mắt nhìn bóng nền chập chờn.

Đôi giày không cài khóa của nàng gõ lạnh lạnh vào sàn đá. Nàng dừng lại ngay lập tức. Hành lang hun hút những âm vang tắt lịm, để lại bầu im lặng lạnh lẽo. Nếu ngoài nàng ra, còn có ai khác nữa trong cái đồng đã khổng lồ này thì người đó cũng chẳng để lại dấu tích nào. Hơi thở nàng đông cứng. Nàng quay lại.

Một người đàn ông đang đứng đó.

Nàng há hốc miệng, nhảy dựng lên và nhận ra đó là một bộ áo giáp hiệp sĩ, ánh nền bập bùng của nàng đã thổi một sự sống ma quái nào đó.

“Devil!” nàng gấp gáp gọi khẽ, cố ép mình quay lưng lại hình bóng kia.

Trong một khắc, nàng nghe thấy tiếng chân chó đầy yên lòng và cái bóng đốm trắng quen thuộc của Devil hiện ra từ bóng tối. Lần này, nàng hơi cúi xuống tóm lấy cổ chú chó, bắt nó phải luôn ở bên cạnh nàng.

Người và chó cùng đi về phía trước lên đầu cầu thang. Maddy dừng ở đó. Nàng không nghe thấy gì ngoài tiếng lười của Devil khi chú ta nhún cơ hội nằm xuống liếm móng.

Cầu thang dẫn xuống một lối ngoặt rộng, một lời vẫy gọi vào bóng tối mịt mù. Ký ức về tiếng rên lạnh sống lưng của Công tước dội lại trong nàng, nó quá rõ ràng đến nỗi nàng phải quay khắp xung quanh để xem liệu gã có theo sau mà rên rỉ trên nàng không,.

Hành lang rộng sừng sững trống trải. Khi Maddy quay về phía cầu thang, tai Devil dựng lên.

Nó đứng lên, nhìn chăm chăm vào bóng tối trước mặt.

Maddy cảm thấy khắp người nổi gai lạnh. Mắt nàng bắt đầu nhòa lệ.

Chú chó cúi xuống cầu thang. Lông nó dựng đứng. Một tiếng gừ khe khẽ, đe dọa rung lên trong cổ họng nó. Hơi thở của Maddy dường như lập tức rời bỏ nàng.

Chú chó lao xuống sửa gầm gừ.

Maddy quay đầu bỏ chạy.

Một tay nàng nâng váy, tay kia cầm cây nến. Giày của nàng nện xuống sàn, tạo ra những âm thanh lạ lùng, vang dội như thể có thứ gì đó đang ráo riết đuổi bén gót nàng. Devil đến bên nàng và chạy trước vào bóng tối. Nàng guồng chân nhanh hơn, khẽ thút thít, cảm thấy những bước chân phía sau sát đến nơi, khi nàng nhìn thấy chú chó chồm lên cào một cánh cửa, nàng xô nó mở ra, ném cây nến xuống sàn đá sau lưng và đóng sầm cửa lại. Nàng thấy mình trở lại phòng của Công tước. Gã quay người lại, một tay cầm sơ mi. Maddy lao vào ngực trần của gã, xoay cả hai người một vòng để gã chắn giữa nàng và cái cửa.

“Có thứ gì đó ở đấy!” nàng gào lên. “Con chó... Devil... có gì trong sảnh ấy!”

CHƯƠNG 24

“Bé-Maddy. Bé-Maddy.” Gã ôm chặt nàng, lay nàng, khúc khích cười thầm. “Được rồi. Không có gì. Không có gì ở đây đâu.”

Trong vòng tay gã, những cơn run rẩy chấn động dịu bớt dần. Nàng cảm thấy mình thật ngu ngốc ngay khi còn đang bám lấy gã. Chẳng có gì ở đó. Tất nhiên là chẳng có gì. “Con chó sủa,” nàng thổn thức, giọng vẫn chưa hết lạc. “Nó nhìn xuống *cầu thang*.”

Nàng lại ớn lạnh. Nàng hít một hơi sâu, cố gắng lấy lại tinh thần. Devil đã nhảy lên giường nằm đó nhìn nàng, vẻ thờ ơ lơ lửng.

Dòng lệ đã thấm ướt má nàng. Gã chạm ngón trỏ vào một giọt vừa rơi xuống.

“Tôi xin lỗi!” nàng nói. “Tôi biết là không... không có gì ở đó! Tôi ngu ngốc quá! Buổi đêm... trong phòng... tôi nghe thấy tiếng bước chân!”

Gã kéo nàng sát hơn vào bờ vai mình. “Bé-Maddy. Tôi xin lỗi. Lỗi của tôi.” Gã ôm chặt nàng. “Đi. Chúng ta cùng đi xem đó là gì.”

“Ôi không. Tôi không đi đâu!”

Nhưng gã đã choàng tay qua vai nàng, đưa nàng ra cửa. Ngay bên ngoài, ngọn nến mà nàng ném xuống nằm trên hành lang bằng đá, vẫn còn cháy sáng. Gã nhặt nó lên, không rời nàng. Ánh sáng bùng lên khi gã giơ cây nến lên cao chiếu một ngọn đuốc đầu. Gã vẫn ép nàng vào sát mình, sải bước tới cây đuốc tiếp theo và châm lên, cứ như vậy lần lượt thắp sáng cả hành lang trong khi họ đi. Hai chú chó con chạy trước con chạy sau họ.

Đến đầu cầu thang, gã dụi ngọn nến vào tường và kéo cây đuốc cuối cùng khỏi giá. Maddy

nép trong lòng gã, cả cầu thang được chiếu sáng bởi ngọn lửa rừng rực, hai người đi xuống.

Ngọn đuốc sáng như vậy mà vẫn bị bóng bên mệnh mông của gian sảnh nuốt chửng. Jervaulx buông nạng ra ở chân cầu thang, đưa cho nạng cây đuốc và đi tới chỗ một cái tay quay khổng lồ nằm trên tường. Gã quay mạnh và, với tiếng kim loại rin rít, một dây thừng bắt đầu ló ra từ bánh xe.

Ánh đuốc soi tỏ bóng của một khối rất lớn đang hạ xuống, hai chúc đài bằng sắt khổng lồ nặng nề hạ từ trên cao. Khi chúng vừa tầm với, gã ngừng quay mà cầm lấy cây đuốc, đi từ ngọn nển này sang ngọn nển khác châm lên tất cả đám nển nằm trên hai cây chúc đài. Dần dần, căn phòng khổng lồ bắt đầu sáng lên, chiếu sáng cả gã, đổ ánh vàng lên làn da trần, tóc gã đen như những góc sâu nhất của bóng tối.

Cuối cùng gã đứng lại, giữ cây đuốc, một vị thần tà giáo giữa đại sảnh hoang vu.

“Ổn hơn chưa?” gã hỏi.

Maddy suốt từ nãy đã tự cảm thấy mình thậm ngốc. “Ô vâng,” nàng nói lí nhí. “Cảm ơn anh.”

Đột nhiên Devil lao ra sủa văng lên và rượt theo một cái bóng vừa vụt xuống từ ban công lửng, đập vào một cái bàn phía dưới. Cả hai đuổi nhau khắp phòng, chú mèo khoang thực hiện một cú nhảy ngoạn mục và biến mất vào một hốc tường trong lò sưởi ngay cách mũi Devil có vài phân.

“Con ma,” Jervaulx nói.

Một người hầu trẻ tuổi mặc độc áo sơ mi, vẻ mặt hoang mang xuất hiện ở cửa vòm dưới phòng tranh. Công tước nhìn anh ta.

“Chúng ta đánh... ma,” gã nói. Khi người hầu vào đến trong sảnh, gã giơ cây đuốc ra. “Dập tắt đi. Nển... thấp... đến sáng.”

Người hầu nhận lấy ngọn đuốc và cúi người. Jervaulx tới chỗ nàng.

“Cảm ơn. Tôi thật ngốc. Có lẽ bây giờ tôi nên về phòng,” nàng nói.

Gã quàng lấy vai nàng đi về phía cầu thang dẫn tới phòng mình. Bọn chó cũng chạy tới, dẫn đường. Maddy nghĩ về phòng tranh tối tăm, những gian sảnh và dây cầu thang giữa phòng nàng với phòng lão công tước phu nhân. Nàng nghĩ về những bước chân. Nàng không tin vào ma quỷ, nhưng ở một nơi như thế này, quả là tốt lành khi có hai chú chó cùng một người đàn ông to lớn, mạnh mẽ và rất vạm vỡ sỏi bước dọc những hành lang vang lộng bên cạnh nàng.

Ma. Christian đan hai tay sau đầu, cười trong bóng tối của phòng thay đồ. Bé-Maddy, bé-Maddy nghiêm nghị, ngay thẳng, thực tế của gã, lại sợ ma. Pháo đài Jervaulx có ma, tất nhiên rồi. Không hề ít. Gã đã phải nói dối trắng trợn để trấn an nàng. Con mà ưa thích của gã là chú chó săn nai đã ngủ trước cái lò sưởi to lớn trong đại sảnh đêm Giáng sinh. Chính mắt gã đã thấy nó vào một đêm lạnh lẽo sau lễ Mass, khi ấy James vẫn còn sống. Cả hai nghĩ rằng đó là một chú chó hoang vào đây qua chòi gác, nhưng khi họ gọi nó, nó đứng dậy, vươn người nháy mắt hút qua cửa vòm chạm khắc. Người ta kể rằng con chó đã được trao tặng vị trí danh dự bên lò sưởi sau khi cứu sống một đứa con của chủ nhân pháo đài khỏi chết đuối và rằng bóng ma xuất hiện như kẻ bảo vệ, một điềm báo cho thấy nữ chủ nhân của pháo đài sẽ sớm sinh nở và nuôi nấng an toàn một đứa trẻ khác, nhưng gã cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết ủy mị quá mức về những bóng ma bỗng dưng hiện ra. Có điều đúng là cô em gái nhỏ nhất Katherine của gã chào đời năm sau đó và vẫn còn sống, sức khỏe hoàn toàn tốt ở độ tuổi hai mươi năm – không giống như ba anh em trai và hai chị em gái của gã không được may mắn như vậy. Gã thở dài, nghĩ về James. Và Clair, và Anne, và William Grancis ngọt ngào. Có lẽ họ nên bày sẵn một tảng thịt cừu cho bóng ma chó săn khi xuất hiện thường xuyên hơn.

Gã không kể cho Maddy về con chó săn. Vì lợi lộc của bản thân, gã chỉ vô ý hé lộ có một sự thật nhỏ, rằng trên phòng ngủ công tước phu nhân là nơi giải đám lính mọi đen năm xưa. Gã thậm chí không phải kể cho nàng câu chuyện kèm theo, chỉ tên không là đủ rồi.

Gã mỉm cười. Nàng sẽ ở với gã, từ bây giờ trở đi.

Maddy rúc người trên giường của Công tước. Nàng chỉ mặc váy lót, không có đồ ngủ, nhưng vẫn ấm áp và an toàn. Devil và Cass nằm ở cuối giường, thi thoảng lại phả ra những tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Nàng không ngủ ngay dù đang rất thoải mái. Có vài chiếc gối trên giường, nàng đã chuyển từ chiếc này sang chiếc khác cho tới khi tìm thấy chiếc mà nàng biết chắc là của Jervaulx. Nàng gối lên đó, hít hà mùi hương của gã.

Đâu đó giữa Archimedeia Timms cứng nhắc và một kẻ phóng đảng hoàn toàn đầu hàng trước những dụ dỗ xác thịt là một con người hoàn toàn mới mẻ với nàng: một người thích quần áo đẹp, được xoa bóp đôi bàn chân, được hôn. Và cả một chiếc gối còn giữ lại sự hiện diện của người đàn ông đang ngủ ở phòng bên, đủ gần để tới cứu nàng nếu lính mọi đen muốn hại nàng.

Dù nàng giỏi che giấu, nhưng cơn xáo động vẫn còn lại chút rùng mình ngọt ngào, một cái có để nhớ lại vòng tay ôm nàng vững chãi hơn bao nhiêu khi nàng lao vào căn phòng này trong cuộc trốn chạy mất hết lý trí. Không có ma. Jervaulx nói rằng không có. Devil sửa con mèo và Công tước đã thấp sáng cả đại sảnh, đẩy lùi những bóng ma vào lãng quên trước sự hiện hữu hào hùng rực sáng của mình, cơ thể gã trong ánh đuốc, trước ánh lửa rực cháy của hơn hai trăm ngọn nến.

Nàng cố nghe tiếng thở của gã ở phòng bên kia. Nhưng tất nhiên là đóng, gần như kín mít, gã chỉ để hé cửa cho nàng và nàng không thể nghe thấy gì ngoài tiếng thở lặng lẽ của lũ chó.

Nàng nhìn lên bóng tối. Và rồi nàng làm một việc thật liều lĩnh.

Nàng hất chăn nệm ra và ngồi dậy, trèo xuống khỏi chiếc giường cao. Những đốm tàn trong lò sưởi hắt ra một thứ màu sắc chẳng còn sức soi rọi tí ánh sáng nào, nhưng nàng nhớ đường tới cửa phòng thay đồ. Nàng đi chân trần trên sàn, mò mẫm tìm đường.

Nàng sờ tường và khung cửa. Nàng dừng lại.

“Jervaulx?” nàng thì thầm.

Nếu gã đã ngủ rồi, tiếng gọi đó quá khê để đánh thức gã. Nhưng gã lập tức đáp lại, “Bé-Maddy?”

Nàng hít một hơi. “Tôi...” Nàng không thể nói dối và bảo rằng mình vẫn sợ. “Tôi... đang run.”

Đó là sự thật. Nàng run rẩy khi đứng đó, vì lạnh và xúc động.

Nàng nghe thấy tiếng giường gõ kêu cọt kẹt. Một khắc sau, cánh cửa bị kéo khỏi những ngón tay nàng và gã ở đó, một bóng đen ấm nóng. Gã chạm vào nàng, tìm cánh tay nàng, vượt dọc người nàng, kéo nàng sát vào gã. “Sợ?”

Nàng không nói gì, chỉ áp mình vào lòng gã. Gã vẫn cởi trần và nàng cảm thấy lòng dấy lên cảm giác tội lỗi vì đã không đảm bảo gã được chăm sóc tử tế.

Đó chính là nụ hôn mà nàng muốn, và gã trao nó cho nàng – êm nhẹ và dịu dàng, lưỡi gã khẽ nếm môi nàng. “Vội... em?” gã hỏi, khẽ đẩy nàng, dẫn nàng trở lại phòng chính.

Maddy rút lại, không chắc mình muốn gì ngoài những lời giả dối mỏng manh vừa nãy, cái có nàng tạo ra để thu về những nụ hôn trần tục. Gã đứng gần nàng, không hẳn chạm vào nàng.

“Sợ?” gã hỏi, bày cho nàng cái có dễ dàng làm sao. “Muốn... ở với em?”

Nàng lại run lên.

Gã khe khẽ cười. “Bé-Maddy đáng thương. Lại đây.”

Gã thật ấm áp, trần trụi và mượt mà khi bao bọc nàng trong vòng tay mình – vai gã, da thịt gã trên má nàng. Khi gã giục nàng rời bước về phía giường, nàng đi cùng gã. Trong bóng tối, gã rành chiếc giường hơn nàng: gã xoay người khi đến giường và nhún người nhảy lên mặt giường cao. Lũ chó quanh quẩn, hít ngửi Maddy khi Jervaulx chìa tay kéo nàng lên với gã.

“*Ra kia,*” Công tước cứng rắn ra lệnh cho chúng và đôi chó liền lùi lại tận cuối giường.

Maddy chỉ có thể thấy gã như một hình dáng cử động nổi lên mờ mờ giữa đám chăn gối nhạt màu hơn khi gã nằm xuống giường. Gã khẽ thốt lên một tiếng dài đầy mãn nguyện. “Ở đâu ấm... *em*... bé-Maddy.”

Nàng vẫn ngồi thẳng đờ giữa đống chăn nệm, sợ hãi và nghi ngờ về cách mà mọi thứ đã vượt ra khỏi ý định của mình. Gã tóm được nàng, kéo nàng nằm xuống cạnh gã. Cơ thể gã dường như bao bọc khắp xung quanh nàng: lưng nàng tì vào người gã, chân gã kéo lên tận khoeo chân nàng. Gã cúi đầu xuống nàng, hôn vai và cổ nàng.

Gã kéo tay váy lót của nàng xuống. Những ngón tay gã trượt lên da thịt nàng, mơn man tới ngực nàng. Phía sau tai nàng, ở rìa tóc, lưỡi gã liếm láp nàng. Trong những vuốt ve của gã có sự mạnh bạo, một ý định.

“Anh đã nói...” Maddy hầu như không cất tiếng nổi. “Anh đồng ý...”

Gã khựng lại hết mọi cử động. Bàn tay gã đặt lên cánh tay nàng.

Gã khẽ rên rỉ, Gã vùi mặt vào bờ vai cong của nàng trong một khắc rồi thả người xuống giường.

Nàng ngìn trần trối vào bóng tối. Nàng vừa thở phào vừa thất vọng, sợ những thứ ngoài ma quỷ.

Đột nhiên, gã lại kéo nàng vào vòng tay mình ôm thật chặt, cọ má vào tóc nàng. Cả lưng nàng áp vào thân gã. Và nàng choáng váng nhận ra rằng gã không hề mặc gì trong tình trạng hưng phấn tột độ.

Gã nới lỏng cái ôm quá bạo liệt của mình. Với một tiếng thở dài thật sâu, gã êm ái ẵm nàng vào lòng. Cánh tay gã đặt dưới đầu nàng, một khối rắn chắc nóng bỏng áp dưới má nàng.

Trong một lúc lâu, họ nằm yên như vậy.

“Jervaulx...” nàng nói trong bóng tối.

“Tên tôi.” Gã nói, phà làn hơi ấm áp vào cổ nàng. “Christian.” Gã cúi sát hơn một chút. “Vợ.”

Nàng cảm thấy có lỗi và xấu hổ. Gã không phải người đòi động phòng. Cũng không phải gã đêm hôm thức dậy mò đến với nàng.

Gã không cử động gì thêm. Không đòi hỏi gì ở nàng. Chỉ nằm đó, đầy đam mê, ghì chặt nàng trên giường.

Nàng biết điều mình vừa làm. Nàng chịu thua bản chất trần tục yếu đuối bên trong. Nàng đã trao quyết định cho gã – và gã, một người đàn ông cao quý, đã giữ lời hứa tốt hơn nàng giữ sự thành thực của mình.

Nếu có khi, Christian thầm nghĩ, những kẻ đồng tuế đặt câu hỏi về sự tỉnh táo của gã, chúng phải thấy gã lúc này đây, đôi tay vòng qua người phụ nữ mà gã đã cưới làm vợ, đã sẵn sàng, rạo rực vì nàng sau những ngày dài tiếp xúc đầy trêu ngươi, mà gã không làm chuyện đó.

Chọn không làm chuyện đó. Hít ngửi làn hương tóc ngọt ngào mùi khói, cảm thấy đường cong của cơ thể nàng, sự mềm mại nữ tính tinh tế đầy tin cậy dưới lớp vải lạnh – tất cả mạch máu trong cơ thể gã đều bùng bùng ham muốn – đập những nhịp khát khao – đập lên *của ta, của ta, của ta*.

Gã ham muốn nàng, khao khát hơn khúc dạo đầu, khao khát sự chiếm hữu hoàn toàn.

Và nàng cũng muốn điều đó. Gã có thể cảm thấy nó trong nàng: không rút lui cứng đờ, không phản ứng thù địch. Gã biết khi nào một phụ nữ chống đối và khi nào cô nàng chơi trò càn rỡ, nhưng lần này cả hai đều không phải. Đây chỉ là một địa ngục thần túy, gã cho thể trao cho nàng tất cả những khoái lạc mà gã từng nếm trải để dẫn lối cho nàng rằng nàng đã đi xa đến mức này, tự tìm tới gã và để gã nằm xuống bên mình; rằng gã có mọi quyền.

Mọi quyền.

Chém cha cái tôn giáo cùng đám Giáo hữu của nàng. Chúng thờ phụng một vị Chúa khác sao? Nàng đâu có cưới một tên dị giáo? Một gã vua Ba Tư có tới hai trăm vợ?

Gã chỉ là một người đàn ông, biết rất rõ những tội lỗi của mình là gì. Và việc muốn thực sự chung sống với cô dâu đích thực của mình không phải là một trong số đó.

Nàng là vợ gã. Nàng là của gã.

Gã ghì nàng chặt hơn và áp mặt mình vào nàng. “Em bảo.... khi nào thôi,” gã nói, giọng gã nghệt lại. “Em nói... em không muốn.”

Ngọn lửa bên trong nàng âm ỉ thắm sâu, gã sẽ thổi bùng nó lên bằng ngọn lửa trong chính gã, gã muốn tạo một trận đại hỏa hoạn thiêu hủy hàng thành phố, hủy đi hết thầy nhà thờ, pháo đài và những nhà Suy niệm tồi tàn, để tạo nên một thế giới nơi chỉ có mình gã, mình nàng và chiếc giường này, và hai cơ thể đã hòa làm một.

Maddy đã cảm thấy sự thay đổi trên người gã từ trước khi gã lên tiếng. Nàng cảm thấy cơ thể gã thít lại và run lên, những khối cơ trên cánh tay gã rung động dưới má nàng. Và rồi gã bảo nàng nói gã ngừng lại.

Bảo... *khi nào thôi*.

Gã nâng người lên trên người nàng và cúi mặt xuống mặt nàng.

Nói: Thôi hôn tôi, thôi thăm thì kích động, thôi chạm môi anh lên cổ tôi. *Nói:* đừng đè lên người tôi, lướt tay lên xuống nữa; hai lòng bàn tay đang ve vuốt cánh tay nàng.

Nàng không thể. Nàng không thể.

Nói dừng lại, bởi vì tôi biết gương mặt anh quá rõ, thậm chí trong bóng tối, đôi mắt anh hướng về đôi mắt tôi trong hoang mang, trong ngạo nghễ. Nó xanh thắm – sẫm màu, như những đám mây bay qua các vì sao; cười không thành tiếng.

Thôi đi. Thôi ngay bây giờ.

Thôi đi, thôi ngay khi gã lửng lơ phía trên nàng, mân mê chiếc cằm cong đầy khoái lạc nóng bỏng, tới đôi môi nàng, tới thái dương và đôi hàng mi của nàng.

Tình nghịch – dịu dàng, nguy hiểm. Ôi – hãy ngăn đôi bàn tay tôi ôm lấy khuôn mặt anh, kéo anh lại gần hơn để hôn tôi, miệng anh trên miệng tôi, thật sâu thắm nồng nàn.

Dừng lại; không thể; chúng ta không thể, một tai nạn của thời gian và địa điểm, khi hai thế giới va chạm với nhau. Dừng lại đi – anh quá nặng và cũng quá ngọt ngào. Quá xấu xa và quá rắn chắc, hôn lên cằm và cổ và dưới nữa.

Bảo thôi...

Ngay bây giờ - trước khi gã kéo váy nàng lên, da thịt trần trụi áp lên da thịt trần trụi, bàn tay gã trên đùi nàng, trượt lên hông nàng, eo nàng. Và áp chặt vào nàng, sự hưng phấn của gã – lý thuyết đã biến thành thực tế hiển hiện. Nàng đã nhìn thấy những đứa trẻ chào đời, nàng đã chăm sóc cho bệnh nhân nam, nàng đã lắng nghe, lặng lẽ và bất động như trong những buổi Suy niệm khi đám phụ nữ có chồng tán chuyện phòng the. Và những sự ấy chỉ khiến nàng tự hỏi còn gì mà họ không nói.

Nhưng họ không nói về điều này, không nói to ra. Không phải điều này, lưỡi gã vờn trên núm vú nàng, một vòng chậm rãi khiến nàng căng cứng. Không phải điều này, bàn tay gã trên hông nàng, kéo nàng lên áp vào gã với đúng nhịp điệu gã đang nghịch ngợm vú nàng. Nàng xòe bàn tay trên vai gã mà rên rỉ, cong người lên với gã.

Gã đáp lại bằng một tiếng gầm gừ se se, áp mạnh cơ thể mình vào nàng. Rồi gã thu người lại, di ngón tay dọc trên chính giữa thân mình nàng, bụng nàng, những lọn xoắn riêng tư nhất.

Dừng, ôi dừng lại, anh đừng dùng miệng như thế nữa, đừng hôn tôi và nhấm nháp nữa, ôi, sao anh biết những khoái lạc trần tục đến thế. Sao tôi lại cong người vịn vẹo bên dưới anh, bùng cháy như thế.

Nàng thở hổn hển vì xúc cảm đó, sự tra tấn xấu xa này. Nàng cắn sâu ngón tay vào da thịt gã, hết bầu lại kéo, yêu cầu gã ngừng lại, thầm lặng van vãn, đừng hôn nữa, dừng lại ngay, trong khi tôi muốn, muốn, muốn nữa...

Gã không thôi, gã đáp lại cơ thể nàng, bởi vì cả cơ thể nàng đều nói có. Gã lén ngón tay vào bên trong nàng, lạ lùng và dâm dăng, cái áp lực nóng bỏng. Gã lại cúi miệng xuống ngực nàng.

Tràn khắp cơ thể nàng là thứ xúc cảm xóa mờ mọi lý trí. Một âm thanh hỗn độn buột ra từ họng nàng, âm thanh của một con thú. Cuộc thăm dò sâu đắm kia thật đau đớn, dâm ô và gã, chồng nàng, vẫn đẩy tới để khám phá hơn nữa trong nàng, để những tiếng rên rỉ đầu hàng ướt át trút ra từ cổ họng nàng.

Dừng lại... xin anh... dừng lại.

Gã nâng người lên trên nàng. Nàng đã rộng mở đón chờ gã, nàng phải nói bây giờ, nói không tiếp tục nữa, nói tôi không muốn anh, tôi sẽ không chấp nhận anh, anh phải đi đi và để tôi yên.

Gã đi vào nàng, bỏng cháy ngọt ngào, đau đớn hơn, chồng của nàng – tất cả sức nóng và ngọn lửa đen tối, người chồng xấu xa của nàng, người biết cách làm suy đồi những thứ trần tục, người ôm nàng thật chặt và hôn nàng, hôn nnagf mãi trong khi đau đớn vây quanh, phủ tấm thân đẹp để lên nàng, dẫn tới mạnh mẽ hơn, vừa khởi tạo đau đớn vừa xoa dịu nó, đau hơn nữa, cho tới khi nàng thét lên vì cơn đau xé.

“Ôi không...” Gã lăm bằm, hôn môi nàng. “Ôi không, ôi không, Maddy cưng ời, không...” Giọng gã nhức nhối, như thể chính gã cũng chịu đòn đau. Gã thở nhẹ và gấp, trao những cái vuốt ve nhẹ như cánh bướm lên lông mi và má nàng. Gã giữ thân mình trên người nàng, đã hoàn toàn ở bên trong nàng, chờ đợi, với một thoáng run rẩy rất, rất nhẹ nơi hai cánh tay.

Nàng há hốc miệng thở dốc, những thớ thịt căng lên của nàng đã chùng lại để nhận ra rằng cơn đau xé thịt kia đã dịu xuống.

Một tiếng thở dài, thật dài thoát ra khỏi nàng. Như thể đó là tín hiệu, gã cúi đầu xuống trao cho nàng một nụ hôn cũng trĩu nặng và đầy nhục cảm như cơ thể gã đang thống trị thân mình nàng.

Gã bắt đầu chuyển động trong nàng, làm mới lại cơn đau. Những ngón tay của Maddy co quắp lại trên cánh tay gã vẻ dè chừng. Gã thầm thì với nàng nhưng nàng không thể hiểu nổi, gã đã lạc hoàn toàn vào cơn cuồng hứng của bản thân, ve vuốt nàng bằng lưỡi, ngấu nghiến da thịt nàng, như thể gã muốn nuốt cả nàng vào miệng trong khi dẫn sâu vào bên trong nàng.

Đau, nhưng cơn đau bị nhấn chìm trong nhịp điệu nhục cảm của gã, gã vào sâu đến nỗi cơn đau biến thành khoái lạc với nàng. Nàng vươn cánh tay quanh gã để đón nhận nhiều hơn. Gã rên rỉ, lắc đầu, mỗi lần tiến nhập lại nâng bổng nàng lên. Sự giãy vò cơ hồ lớn lên trong gã, như thể nàng vẫn chưa đủ gần gũi, gã muốn nàng gần hơn, gã muốn mỗi lần dẫn tới đều khiến họ hòa làm một. Gã cong người trên nàng với một âm thanh buột ra từ sâu trong ngực, một cú rướn thật dài và nhói, một cơn run rẩy trong gã và sâu bên trong nàng, và nàng cảm thấy gã, ở sâu hết mức có thể, đang phun trào sự sống của mình trong nàng.

Nàng ôm chặt gã, ôm chặt gã trong khi gã rung mình, rung mình lẫn nữa. Những ngón tay nàng hầu như không thể ôm trọn bờ vai gã, gã to lớn hơn nàng nhiều quá, vậy mà gã thả đầu xuống nghỉ ngơi trên người nàng và dụi mặt vào bờ cổ cong cong của nàng như một đứa trẻ nũng nịu.

“Maddy,” gã nói giữa những hơi thở nặng nhọc, “khiến em... hạnh phúc. Tôi thề.”

Nàng vuốt tay dọc vai và lưng gã. Nàng có thể cảm nhận tim gã đang đập. Gã lại rung mình và đẩy sâu vào nàng hơn.

“Tôi sẽ khiến em hạnh phúc,” gã nhắc lại.

Nàng cắn môi, dựa đầu vào gã.

Gã vùi mặt sâu hơn vào nàng. “Lính mọi đen sẽ không bắt được em,” gã nói nghèn nghẹt.

Dừng lại. Ôi không, bảo dừng lại, nhưng muộn quá rồi.

Quá muộn. Bởi vì Chúa tha thứ cho em, em yêu anh hơn chính cuộc đời em.

Nàng mở mắt thấy trời đã sáng và bản thân ấm áp, được bảo kín trong đôi cánh tay gã, tóc nàng vẫn tết thành hai bím và cuộn lên từ hôm trước.

Nàng nằm im, cảm thấy ngực gã đập phồng bên mình.

Chồng nàng. Chẳng còn gì để hủy bỏ nữa.

Khi nàng quay sang, gã đã thức giấc, nằm đó lặng lẽ, nhìn đầu đó bên kia nàng. Trong ánh mai u ám qua rèm cửa, tóc ga xoa đen lên gối. Nét mặt gã trầm ngâm, quai hàm gã đánh lại. Ánh mắt xa xăm của gã quay lại với nàng. Không ai trong họ lên tiếng. Sự thay đổi của mọi thứ, khe nứt tinh tế giữa hôm qua và ngày hôm nay nằm giữa họ.

Gã lặn người khỏi nàng và thở dài, đan tay sau đầu. Rồi gã liếc nhìn sang nàng. “Hối hận?”

Một từ hàm chứa sự bất chấp. Nàng tìm kiếm trong trái tim mình nỗi hối hận. Giận dữ, hoặc ăn năn. Không có gì trong số đó. Chỉ độc nỗi thống khổ, rằng nàng đã quy hàng trước một sự yếu đuối như vậy. Chỉ có ý thức càng lúc càng rõ ràng hơn về tội lỗi mình phạm phải.

“Tôi phá,” gã nói. “Tôi.... thỏa thuận.”

“Tôi không bảo anh dừng lại.” Đó là sự thật.

Gã xoay người nằm nghiêng. Đôi mắt xanh thắm của gã quan sát mắt nàng.

“Vợ,” gã nói.

Một sự khẳng định mạnh mẽ như thế, thậm chí so với ấn tượng của cơ thể gã trên giường, nó càng đè nặng thêm thực tại và kéo nàng về phía gã. Đầu gối gã chạm vào bắp chân nàng, lên phía trên, nơi chưa từng ai chạm đến ngoài chính nàng.

“Phải,” nàng đáp, chỉ là một tiếng thầm thì. “Tôi thật sự đã là vợ anh.”

Gã ngồi lên, đẩy đồng chăn nệm ra, đuối lũ chó khỏi chỗ chúng đang nằm. Maddy ngấm nhìn gã oai vệ bước sang phía bên kia căn phòng xa hoa, cùng quyến rũ và man dại như những tấm thảm treo và tranh vẽ nơi đây. Máu cẩu chính nàng còn vương trên da gã. Rèm cửa sổ kêu sột soạt khi gã kéo ra. Ánh mặt trời chói chang bên ngoài tràn vào, viền hào quang chói ngời quanh thân người gã. Cùng rạng rỡ như căn phòng này, tất cả những gì nàng nhìn thấy phía bên kia gã qua cửa kính là ánh sáng và bầu trời.

Gã tì một cánh tay lên bậu cửa. Rồi gã nhìn lại nàng và nhe răng cười.

“Vợ tôi,” gã nói. “Tốt.”

Gã đứng đó, thư thái, một hình cắt bóng nửa khuất trong bóng tối trên nền những luồng sáng chói lọi.

Vợ gã.

Nàng chớp mắt quay đi, bởi nhìn gã như vậy mắt nàng đau nhói.

CHƯƠNG 25

Chỉ ở riêng cạnh gã, không ràng buộc gì, Maddy không hề tiếp cận với kẻ hầu người hạ, nàng cứ thế sống trong nhà gã như một vị khách, nhưng cả Phu Nhân de Marly lẫn Jervaulx đều không chấp nhận sự chối bỏ trách nhiệm ấy thêm được nữa.

“Nó là công tước, còn cô là nữ công tước của nó, đến lúc bắt tay vào việc của mình rồi,” bà bác tuyên bố.

Dưới sự chỉ dẫn của vị phu nhân già, Maddy yêu cầu xem sổ sách hằng quý và ngồi họp cùng bà Rhodes và lão Calvin. Sổ sách giấy tờ của suốt nửa năm qua xếp chồng trước mặt nàng – lần đầu tiên Maddy biết rằng trong khi gia nhân chỉ được thông báo là Công tước vắng mặt do đau bệnh kéo dài, bà Rhodes cùng lão Calvin lại hiểu rõ bản chất sự việc. Mặc dù cụm từ “dưỡng trí viện” chưa từng được thốt ra, nàng ngờ rằng hai người đang thật sự lo lắng về tương lai của mình cũng như việc ai sẽ làm chủ pháo đài. Họ tỏ ra cứng nhắc với Maddy nhưng không bất hợp tác và trước khi rời đi, bà Rhodes hỏi một câu đầy cảnh giác rằng liệu có ý định nào việc đóng cửa pháo đài không.

“Tôi không biết,” Maddy thành thực nói. “Tôi sẽ hỏi Công tước. Nhưng có vẻ anh ấy rất thân thiết và thoải mái ở đây.”

“Xin đừng hỏi, thưa Lệnh bà! Quả thật là xin đừng. Câu hỏi vừa rồi thật ngu ngốc.” Lão Calvin ném về phía bà Rhodes một cái nhìn khắc nghiệt. “Mấy lời đó của bà rõ vớ vẩn, bà Rhodes. Vì sao Đức ông lại đóng cửa pháo đài kia chứ?”

Bà Rhodes nhận những lời khiển trách ấy với vẻ im lặng khắc khổ.

Maddy nghĩ tốt nhất nên tiếp tục vấn đề. “Hai người có lẽ đã nghe rằng năng lực quản lý công việc của Công tước đang bị nghi vấn?”

“Chúng tôi không nghe thấy gì cả, thưa Lệnh bà, ngoại trừ việc Đức ông bị ốm,” lão Calvin đáp, rõ ràng là nói dối.

“Đúng là anh ấy bị ốm. Và cũng đúng là sẽ có một phiên tòa thẩm tra năng lực của anh ấy trong vài tháng nữa.”

Cả hai nhìn nàng không biểu lộ một chút cảm xúc.

“Ông có tin rằng anh ấy giống người vô năng không?” nàng hỏi lão quản gia.

“Chắc chắn là không, thưa Lệnh bà.”

“Anh ấy không thể nói trôi chảy,” nàng nói.

“Dạ vâng, tôi đã lưu ý điều đó. Nhưng trong mắt tôi thì ngài ấy hoàn toàn có đủ năng lực.”

Maddy thấy đây là một kiểu tuyên bố có tính toán hơn là lời thật tâm, nhưng ít nhất nó cho thấy lòng trung thành của lão quản gia nằm ở đâu. “Phải,” nàng nói. “Nếu mọi người kiên nhẫn, cho anh ấy thời gian và biết cách lắng nghe thì mọi người sẽ thấy anh ấy thật sự có khả năng.”

“Vâng, thưa Lệnh bà.”

“Tôi sẽ xem lại những tài liệu này.” Nàng kéo đám sổ sách lại. “Và tôi đề nghị hai người báo với tất cả những gia nhân dưới quyền rằng đừng gọi tôi là Lệnh bà, mà chỉ gọi tôi là bà chủ. Tôi là... tôi được nuôi dưỡng với những nguyên tắc của Ái hữu Hội và tôi không thể vi phạm luật lệ của Hội mình.”

“Bà chủ ư, thưa Lệnh bà?”

“Bà chủ,” nàng kiên định đáp. “Đơn giản vậy thôi.”

“Vậy tôi có thể xin phép được gọi là Phu nhân không ạ?” Lão Calvin đề nghị. “Như vậy giữ gìn được danh tiếng của nhà này hơn.”

Maddy nhìn thẳng lão. “Tôi nghĩ rằng danh tiếng của nhà này sẽ được giữ gìn tốt hơn nhờ vào sự cố gắng của chính những người trong nhà chứ không phải do việc tôi được gọi như thế nào.” Nàng lập tức thấy giọng điệu mình hơi ngạo mạn làm sao bèn cắn môi. “Tôi sẽ không giả vờ là tôi biết tí gì về việc quản lý một pháo đài như thế này, tôi sẽ cần hai người giúp đỡ và chỉ dẫn. Nhưng... tôi sẽ luôn nói sự thật với hai người, và tôi mong rằng hai người cũng như vậy với tôi. Công tước đang đứng trước mối nguy cơ thực sự về việc bị xử là vô năng. Nếu điều đó xảy ra, tôi không thể đảm bảo chuyện gì sẽ đến tiếp theo. Vậy nên có lẽ sẽ không ai kết tội hai người nếu bây giờ hai người chọn không tuân theo tôi. Nhưng vì tôi... tôi là vợ anh ấy, tôi phải thực hiện trách nhiệm đổ xuống vai mình hiện nay, với cung cách mà tôi thấy ổn nhất.”

“Vâng, thưa bà chủ,” bà Rhodes nói. “Đã có tin này nọ, chúng tôi đã nghe thấy thế này thế kia về Đức ông nên mới đang hoang mang. Tôi cảm ơn về sự thẳng thắn của bà. Biết được điều tồi tệ nhất còn hơn là bị bịt mắt bịt mũi trong tăm tối và nghi ngờ.”

“Thực vậy. Cảm ơn... bà chủ.” Lão Calvin đáp ứng như đang phát âm tiếng nước ngoài, nhưng lão đã chịu nói.

Maddy một mình điều hành cuộc họp với hai vị quản gia trong thư phòng của lão công tước phu nhân, nhưng sau đó phu nhân de Marly ngồi cùng nàng trong phòng khách để đánh giá về sự chuẩn xác và cần thiết của các khoản chi. Quý cuối cùng có nhiều điểm nghi vấn kẹp những ghi chú nguệch ngoạc của công tước, hầu hết là chỉ dẫn cho lão Calvin về việc sửa chữa hệ thống đường nước. Tổng chi phí cho nơi này thật choáng váng. Có một tiêu phu và năm người gác rừng, đầy tớ chuyên chở nước, đầy tớ lo chuyện đèn nến, mười sáu nữ hầu phòng, ba mươi thợ mộc, một thợ bọc đệm ghế và một ai đó gọi là “người-đánh-cồng”. Riêng chi phí cho nến thôi cũng đã khiến Maddy hoa mày chóng mặt: nàng cảm thấy có lỗi về việc Jervaulx thắp quá nhiều nến để đuổi ma trong đại sảnh. Nàng và Phu nhân de Marly đều thống nhất rằng số lượng bia trữ dưới hầm là quá nhiều so với một pháo đài ít danh thắng xung quanh – Maddy đã chịu khó ngồi tỉ mỉ tính tổng nhu cầu hằng ngày cho số lượng kẻ hầu người hạ lớn đến vậy – nhưng khi nàng phân phối khoản chi mười ba bảng tiền phân tóc cho đầy tớ và người giữ ngựa, nàng lập tức thấy mình bị đập toi bời bời cả mớ đạo đức và phẩm cách.

“Thế thống của ngôi nhà này,” Phu nhân de Marly tuyên bố như thể chuyện phân tóc quyết định vấn đề đó vậy.

“Nhưng,” Maddy nói, “Cháu nghĩ rằng truyền thống đó không cần tiếp tục trừ những dịp đặc biệt, nhất là khi không có khách tới thăm.”

“Cô chẳng biết gì hết về những thứ như thế này, con bé dốt nát. Không rắc phấn trên tóc, trông đám đó sẽ thậm nhếch nhác.”

“Cháu sẽ ghi chú rằng luôn phải để tóc ngắn gọn gàng.” Maddy viết một tờ ghi chú như Công tước làm trước kia và kẹp vào một cuốn sổ.

“Láo toét! Chúng phải rắc phấn!”

“Vào những dịp đặc biệt và khi có khách,” Maddy nói, thêm vào giấy ghi chú.

“Ồ, cô cũng là một trong số đó đấy nhỉ?”

Maddy ngơ ngác ngược nhìn Phu nhân de Marly.

“Một trong số đám con gái mặt mũi hiền lành, nói năng thỏ thẻ, cứ mãi nghĩ mà đi thẳng, dám nói mọi điều với người khác.”

Nàng thoáng mỉm cười. “Không. Cháu nghĩ về bản chất, cháu cũng bản tính và quyết đoán giống bác. Nhưng qua cha mình, cháu đã học được rằng sự bướng bỉnh lạng lẽ là đối tượng hoàn hảo cho điều ấy.”

“Bản tính! Cô dám! Láo xược quá mức...”

“Bác... tự hào về điều đó,” Jervaulx nói, bước ra từ phòng ngủ. “Bác gái.”

“Bảo con bé ngu ngốc này là bọn đầy tớ kia cần phải rắc phấn!”

Gã dừng lại. “Đầy tớ phải... gì?”

“Các đầy tớ nam,” Maddy giải thích. “Phấn tóc. Quý vừa rồi anh đã phải chi mười ba tháng cho việc đó.”

“Vài đồng bạc,” bác gái gã kêu lên. “Chúng phải được rắc phấn. Vị thế của anh, Jervaulx!”

“Họ có thể rắc phấn tóc vào những dịp đặc biệt,” Maddy nói, “và khi có khách.”

“Khách khứa có thể bất ngờ xuất hiện bất cứ lúc nào. Những người đến tham quan chẳng bao giờ báo trước. Cô không hiểu tầm cỡ của việc như thế này. Jervaulx, ta đề nghị anh lập tức đưa vợ mình vào khuôn phép.”

Gã trầm mặc nhìn cả hai người cứ như đây là một cuộc tranh luận sâu sắc lắm. “Solomon^[1].” Gã chém thẳng tay xuống. “Nửa rắc phấn... nửa không.”

[1]. Dựa theo tích truyện hai người phụ nữ tranh nhau một đứa trẻ, ai cũng khẳng định đó là con mình nên vua Solomon nghĩ ra một cách thử hai người. Ông đề nghị lấy gươm chặt đứa trẻ ra làm đôi, một người phụ nữ đồng ý ngay, còn người kia lo cho tính mạng của đứa trẻ nên không chấp nhận nhường con. Nhờ thế vua Solomon xác định được người phụ nữ hai là mẹ đứa trẻ.

Maddy đếm. “Có bảy đầy tớ nam. Không thể chia đều được.”

Chồng nàng không chớp mắt. “Rắc phấn nửa đầu.”

Nàng thoáng ngập ngừng rồi cười phá lên. Christian thích thú ngắm nhìn nàng. Nàng luôn có cái kiểu cười như chưa bao giờ được cười, cứ như cử chỉ vừa rồi khiến nàng ngạc nhiên lắm vậy.

Gã sẽ cho vẽ nàng. Lawrence, gã nghĩ, thậm tiếc không thể là Rembrandt với nụ cười hóm

hình ẩn trong mỗi bức họa. Nàng không kiêu diễm, nàng giống bức tranh nhỏ kia – một khoảnh khắc, một biểu cảm vụt qua – gã muốn chớp nó lại, cái khoảnh khắc gã tán tình nàng, khi hàng mi đầy dục cảm kia nâng lên và bao nghiêm nghị cứng nhắc biến thành thứ gì khác, khi lời hứa không động phòng phải nhường chỗ cho hiện thực.

Gã khám phá ra rằng cung cách thẳng thừng khiến nàng thoải mái, và từ đó, một chút trêu ghẹo nhẹ nhàng là hiệu quả nhất: một trò đùa ngốc nghếch cơ hồ hạ gục nàng còn nhanh hơn vẽ ga lăng hay bám đuôi dai dẳng. Sự hài hước của nàng hoàn toàn theo khuynh hướng tự nhiên. Pha trò càng lố lăng ra mặt, nàng càng dễ hiểu. Gã tự hỏi không biết đám Giáo hữu của nàng có bao giờ cười không.

Gã còn một thức khác để làm vui lòng nàng. Gã chìa ra một bức thư viết ngoáy của Durham. “Cha đang... đến. Có lẽ hôm nay.”

Niềm hạnh phúc bùng sáng trên khuôn mặt nàng. Nàng đón thư từ gã, đọc thật nhanh rồi bậm môi lại. “Ôi,” nàng bắt lực nói, “cha sẽ nghĩ gì đây?”

“Ông ta sẽ nghĩ là cô đã lo liệu rất, rất tốt cho bản thân,” bác Vesta cảm cái xen vào.

“Em không nên kết hôn mà không có sự cho phép của ông. Em không nên tự mình quyết định như thế.” Chút sợ hãi len vào giọng nàng.

Christian nhìn nét mặt nàng. “Ông... sẽ... nổi giận?”

“Ôi không. Cha không bao giờ nổi giận. Cha sẽ chỉ... cha sẽ chỉ rất lạng lẽ! Cha sẽ khiến em bật khóc vì đáng lẽ em phải tốt hơn!”

“Tốt hơn?” Phu nhân de Marly xẵng giọng. “Cô vớ được món hời nhất trong cả đất nước này, cô gái của ta ạ! Nếu ông ta không tự mình hiểu lấy thì ta sẽ bảo cho ông ta biết.”

Maddy chỉ siết lấy bức thư. Christian trở về phòng mình, đến cửa, gã dừng bước quay lại. “Bé-Maddy,” gã nói. “Tôi em cưới. Đừng... quên.”

Gã gặp ánh mắt nàng. Gã không định cầu xin sự chung thủy của nàng. Gã đã biến nàng thành của gã, bằng luật pháp và bằng sở hữu về thể xác. Nàng là của gã.

Gã chỉ thầm hy vọng trước Chúa rằng Durham đã lo xong một cuộc thuyết phục khốn kiếp nào đó với ông Timms.

Trước đây, Maddy khao khát mãnh liệt được gặp cha, cũng gần mãnh liệt như cái khao khát hiện giờ của nàng rằng có thêm chút ít thời gian trước khi phải đối diện với ông. Đáng lẽ nàng nên viết thư cho ông, giải thích đôi chút. Nàng sợ chết khiếp cái lúc ông xuất hiện.

Ấy thế mà khi lão Calvin báo tin một cỗ xe ngựa vừa tiến vào pháo đài, nàng liền lao xuống tận góc cạnh bên ngoài và đứng đó nhìn xe lăn bánh vào sân.

“Cha!” Nàng đã ở bên cửa sổ trước khi chú nhóc cưỡi ngựa đầu đàn hăm cương cho đoàn ngựa dừng lại. “Ồi! Cha ơi!”

Durham đi cùng ông, anh ta đứng dậy đỡ cha nàng. Cha dò dẫm đi lên những bậc thang và đứng trước mặt nàng, cả người bọc kín trong một chiếc áo măng tô lông khiến ông trông càng nhỏ bé giống một chú chim.

“Bé Maddy,” ông ấm áp nói và nàng biết rằng ông vui mừng khi gặp nàng, ít nhất là vậy.

Nàng nhào vào vòng tay cha, ôm ông thật chặt. “Ồi, con nhớ cha. Con nhớ cha.”

Ông hôn lên má nàng, giữ hai bàn tay nàng. “Bé Maddy,” ông nhắc lại, chừng như đó là tất cả những gì mà ông có thể thốt lên. Ông lùi lại đưa tay ra chạm lên khuôn mặt nàng, hơi mỉm cười. “Con thế nào?”

Nàng lắc đầu. “Cha, con....” Nàng nghẹn ngào. Nàng vịn vịn tay rất mạnh. “Sẽ chẳng có gì thay đổi cả!” nàng kêu lên. “Cha sẽ sống ở đây với chúng con. Durham đã báo với cha chưa ạ? Nó... ôi cha, giá như cha có thể thấy nó! Nó là một pháo đài, với những ngọn tháp rất lớn và một đại sảnh to bằng cả nhà thờ. Con không... con không biết mình đã làm gì! Con chỉ biết.... cha

yaa cầu con ở với anh ấy, và con đã làm vậy, sự việc đã phát triển đến nước này.”

Ông vỗ nhẹ nàng. “Thực ra, Maddy... ta không yêu cầu con. Ta không bao giờ làm vậy. Khi ở Chalfont Giles, ta chỉ hỏi con là việc ở lại khó khăn đến vậy sao – và con đáp rằng con không thể bỏ rơi cậu ấy.”

“Vâng, nhưng thư của cha...”

“Đừng mất thời gian nữa,” Durham xen vào. “Ngoài này lạnh như cắt ấy, cô có nghĩ vậy không, nữ công tước? Hãy để chúng tôi... a! Shev kia rồi.” Jervaulx băng qua các khoảng sân rải sỏi tới. Durham chớp lấy khuỷu tay gã, giữ như vậy một lúc. “Thế nào, chàng trai? Một ông bạn đã kết hôn, lạ Chúa.”

Jervaulx nắm lấy tay cha nàng bao bọc bàn tay ông trong cả hai tay gã. “Timms. Chào mừng. Vào đi... lạnh.”

Maddy thấy mình rớt lại sau khi hai người kia kè kè hai bên cha. Nàng vội vã bước tới. “Có cầu thang đấy, thưa cha. Hai đoạn cầu thang dài. Đó... đến cầu thang rồi.” Trong tiếng vang của bước chân trên nền đá, Jervaulx và Durham đưa cha nàng đi lên. “Trông rất hùng vĩ cha ạ,” Maddy đi bên nói với cha. “Cầu thang... ồ, phải rộng đến ba mét và trải dốc lên dưới những mái vòm, các chiếu nghi đều có cột. Có một cánh cửa cổ khổng lồ ở đỉnh cầu thang và một người hầu đang đứng giữ cửa mở đợi chúng ta.”

“Rắc... *phấn*,” Jervaulx nghiêm trang thêm vào.

“Chẳng có vấn đề gì với ông Timms đâu,” Durham thông báo sau bữa tối, khi chỉ còn anh ta và Christian nán lại riêng trong Phòng lớn bên chau vang. “Tôi đã bảo ông ấy rằng đây là một nhân duyên bất ngờ. Hai người bị tình cảm cuốn đi và vậy đó. Cậu có nghĩ cô nàng sẽ nói ngược lại không nhỉ?”

Christian cân nhắc. Gã nghĩ đến Maddy trên giường mình, về những bóng ma và tiếng cười thẹn thùng bất ngờ của nàng. Gã đặt nắm tay lên mặt bàn và gơ ngón cái lên.

“À. Tiến triển tốt, phải không?” Durham hỏi. “Ồ, tôi không rõ chi tiết thế nào, nhưng tôi không nghĩ là ông ấy sẽ so sánh thư. Tất cả những gì ông ấy quan tâm là con gái được an toàn.”

“Không... giận... cười?”

Durham thả một lát pho mát vào miệng và bẻ ngón tay. “Hơi bối rối trước tin đó, tôi nghĩ vậy. Không nói nhiều hay hỏi nhiều. Một ông lão hay ho ra trò đấy. Cũng không ngốc đâu, dưới cái mũ vàng đó. Chỉ muốn biết liệu cậu có thật lòng với con gái mình không. Đừng nghĩ ông ấy dòm ngó tới thứ gì khác. Không hề hỏi một câu về tiền trợ cấp. Ưa cậu, tóm lại là vậy. Nghĩ rằng cậu là một thiên tài chết tiệt.”

Christian mĩa mai lắm bầm. “Thằng đàn... chết tiệt.”

“Nói toạc móng heo ra thì tôi thấy cậu khá hơn lần trước nhiều đấy. Gần như một con người mới vậy.” Durham nâng chén lên. “Chuyện này sẽ êm xuôi thôi. Phải vậy. Tôi chỉ hy vọng khi thời điểm tới, cậu không nhìn lại và ước mình đã làm khác đi thôi.”

“Người mới *tốt*... cậu có nghĩ vậy không?”

“Chà, nghe cậu kìa. Cậu sẽ khiến họ ngủ gật trên tòa đấy.”

Christian cố hình dung việc lại cất tiếng nói ở Tòa Đại pháp. Mạch gã đập mạnh lên. “Tòa... Đại... không thể...” Gã lại tắc họng, chính cái ý nghĩ phải mở miệng ở chốn công cộng đấy gã tới chỗ ngắc ngư lúng búng.

“*Mẹ kiếp!*” Gã vụt dậy khỏi chỗ ngồi bên cửa sổ. Đến bức tường gắn giá sách, gã dừng lại. Gã tì lên một cặp trụ bố tường, nhìn chằm chằm vào những bia da và nhan đề mạ vàng bằng tiếng Latinh xếp hàng ngang. Rồi gã đập trán lên thành giá, mùi bụi bặm cổ xưa của những cuốn sách xộc vào mũi gã, gổ cứng va mạnh vào đầu gã.

“*Không thể!*”

Durham yên lặng, Christian đứng quay lưng lại căn phòng. Gã hít thở một hơi thật sâu rồi rời giá sách, quay người.

“Sợ.” Gã lắc đầu ngồi phịch xuống ghế. “Sợ... không bao giờ... Durham.”

“Tôi không tin được. Mẹ kiếp, Shev, tôi sẽ không tin! Cậu đã tiến xa tới mức này!”

“Xa.” Mối Christian cong lại mả mai. “Nghe... tôi.”

“Cậu phải tiếp tục cố gắng. Có lẽ nếu cậu có một... một loại gia sư nào đấy.”

“Đầu tôi. Mắt! Cổ... cổ... *không!* Cổ là... tệ hơn. Hiếu?”

“Vậy thì sao? Cậu định lẩn trốn ở chỗ này cho đến hết đời? Không được đâu, Shev. Chúng sẽ xông vào, ép buộc cậu phải phá vỡ lớp vỏ bọc. Có quá nhiều sự đang ở thể nước sôi lửa bỏng. Ngày nào Manning cũng kè kè bên mẹ cậu, cậu biết không?”

Bàn tay Christian siết chặt trên tay ghế. Manning là chồng em gái Charlotte của gã, kẻ đứng với đám luật sư và bọn đội tóc giả trong căn phòng đó. Quan sát. Đợi gã bị lộ trần, bị xích lại.

Một cơn giận dữ bạo liệt nhói lên trong gã, tủi nhục và khiếp đảm pha trộn khiến gã câm lặng. Bàn tay gã bồn chồn trên tay ghế, ngón tay ấn lên thớ gờ cho tới khi đau nhức. “*Phiên tòa...* mới,” cuối cùng gã cũng nói ra, bình tĩnh hết sức có thể.

“Đó là cơ hội của họ. Hôm qua tôi đích thân ghé thăm y chỉ để hiểu mang máng xem mọi sự thế nào rồi, và nói thật với cậu, Shev ạ, tôi lạnh cả sống lưng. Tên đó hoàn toàn chỉ thao thao bất tuyệt về chuyện này, rằng cậu luôn thất thường và bừa bãi, rằng nếu để cậu toàn quyền làm theo ý mình, cậu sẽ biến cả khối tài sản này thành bong bóng xà phòng và tương lai đám cháu ruột của cậu sẽ rơi vào nguy hiểm. Điều tồi tệ nhất trong chuyện này là y khiến chính bản thân mình cũng tin vào lý lẽ đó. Họ sẽ không chịu dừng lại đâu. Và tôi phải cảnh báo cho cậu biết, một khi họ nghe về đám cưới này, cứ ngồi đó đợi bão táp xphong ba đi. Họ đang nắm đằng cuối. Đừng tưởng chỉ vì cậu chưa nghe ỉ ôi gì từ phía họ mà yên tâm ngồi đó rung đùi.”

Christian nhắm mắt. Dù có muốn gã cũng không thể nói được.

“Để Maddy lấy một xu lẻ nào có mà bằng lột da sống họ,” Durham nói. “Họ sẽ làm bất cứ thứ gì để ngăn việc ấy.”

Christian gật đầu.

“Vậy nên đừng có nói ‘không bao giờ’. Cậu có trách nhiệm. Với vợ cậu, nếu không còn thứ gì khác nữa.”

Gã nghĩ về điều ấy, ngoài bản thân mình ra, về điều gì sẽ xảy đến với Maddy nếu gã bị tuyên bố là vô năng. Nếu những kẻ kia ném trả gã lại chỗ đó. Họ sẽ không công nhận cuộc hôn nhân này, chắc chắn vậy. Gia đình gã sẽ không bao giờ chấp nhận nó.

Ngày hôm qua điều ấy chưa phải là tai họa với nàng. Nhưng hôm nay....

Phải nằm trong phòng bệnh, bị giam cầm ở đó mà không biết nàng ở đâu, họ đã làm gì với nàng, thậm chí không biết liệu nàng còn sống hay đã chết. Gã tưởng tượng ra điều ấy, và cơn ác mộng về chốn điên sục xuống một độ sâu mà gã chưa từng tưởng tượng nổi.

Maddy đã lo liệu phòng nghỉ ngơi cho cha ngay sau bữa tối. Nàng dành rất nhiều thời gian để đảm bảo rằng phòng của ông không bị khói quá và giường phải ấm áp.

“Con không nên nấn ná với ta quá lâu, Maddy à,” ông khẽ quở trách nàng. “Chồng con sẽ

mong con đấy.”

“Ôi không, con chắc chắn là Công tước chẳng để ý đâu.” Nàng cảm thấy mặt mình đang đỏ đừ lên. “Có Phu nhân de Marly và Durham ở đó mà.”

“Nhưng có lẽ chính con mới là người cậu ấy muốn thấy. Các con mới cưới có một tuần.”

“Nhưng con nghĩ mình là cha con mình cần nói chuyện...”

“Thôi đi đi nào, bé Maddy.” Ông mỉm cười. “Ta mệt rồi và cần phải ngủ.”

“Cha,” nàng yếu ớt phản đối.

Ông kéo chăn lên và nhắm mắt lại. Maddy ngồi yên lặng ở đó. Một thoáng sau, ông sột soạt chăn đệm quay lưng khỏi nàng.

Lúc nàng rung chuông gọi người hầu đưa qua những hành lang tối tăm và đại sảnh để tới phòng khách, Durham và Công tước đã vào đó sau khi nhâm nhi rượu vang trong Phòng Lớn. Durham không nán lại lâu hơn. Khi Phu nhân de Marly tuyên bố về phòng nghỉ, anh ta lịch sự đứng dậy đề nghị được hộ tống bà.

Maddy bị bỏ lại một mình với Jervaulx. Tức khắc, nàng ngập tràn cảm giác e lệ hết sức, một sự ý thức thối tha về gã, và bản thân nàng. Nàng nhìn gã dập nén, chỉ để lại mùi hăng nồng của những ngọn bắc bị dập tắt và ánh sáng màu cam hắt ra từ lò sưởi.

Gã đi vào phòng ngủ. Cửa phòng mở, căn phòng được đèn dầu thấp sáng rực rỡ nhưng Maddy cảm thấy người mình bị dán chặt vào ghế. Cha đã kiên quyết từ chối đưa ra bất cứ ý kiến nào về đám cưới của nàng. Nàng không nghĩ rằng ông hoàn toàn bất bình với nó, ít nhất thì nom ông cũng không có vẻ thất vọng hay bức bối, nhưng trong lòng ông đang rối như tơ vò, điều ấy thì nàng biết.

Nàng ngồi trên ghế, hai chân ép chặt vào nhau, hai tay nắm chặt đuôi khăn lụa lên gối.

Jervaulx quay trở lại, chỉ mặc áo sơ mi, một bóng đen nổi bật trên luồng ánh sáng hắt ra từ phòng ngủ. Đám than tàn chỉ có đủ sáng để viền quanh khuôn mặt gã và dải đăng ten thả trễ nải trên áo sơ mi của gã. Gã đứng đó dựa vào khung cửa.

Maddy cúi đầu siết khăn lụa chặt hơn. Nàng chẳng nghe thấy gì, chỉ có bóng gã đổ trên thảm báo cho nàng biết rằng gã đang vào phòng.

Gã đi tới sau lưng nàng. Gã bắt đầu gỡ tóc nàng, tìm đám kẹp tóc và thả rơi lẳng lẽ xuống sàn. Những bím tóc của nàng tuột ra. Nàng vẫn cúi gằm mặt khi những bím tóc rơi xuống vai. Trong khi nàng yên lặng ngồi đó, gã bắt đầu gỡ bím tóc. Gã lùa ngón tay vào đuôi tóc, xòe thành hình quạt, đưa tóc lên khê ve vuốt má nàng, nhẹ mơn man như tơ, nhột nhột, dọc theo đường quai hàm nàng, phía sau tai. Gã mơn man dọc cổ nàng, kéo chiếc khăn lụa mà nàng đang ghi lấy đi.

Khăn trượt khỏi những ngón tay nàng. Êm như ru, những lọn tóc xòe ra kia ve vuốt đôi vai trần của nàng theo những vòng tròn và đường cong rồi lướt ra sau gáy nàng.

Nàng cảm thấy những ngón tay gã đang cởi khuy áo mình, thừa đủ thuần thực, nhưng chậm rãi, từng chiếc một dọc xuống dưới, cởi cả móc khóa coóc xê. Maddy cúi gằm mặt trong khi váy vóc bung ra quanh nàng. Nàng thở mạnh.

Gã ra phía trước nàng, chìa tay. Maddy đứng dậy, hy vọng gã sẽ dẫn mình vào phòng ngủ, nhưng thay vì đó gã lùa tay vào bím tóc nàng, tế những sóng tóc bồng bênh ra, chải bằng tay.

Ở gã có gì đó dữ dội, một sự mãnh liệt lạ lùng. Gã chưa hề nhìn vào gương mặt nàng. Ánh sáng từ lò sưởi chiếu lên gò má nàng, quai hàm gã và lấp lánh trên hàng mi gã. Gã tế bím tóc nàng, gỡ bung tất cả, xòa tung nó ra, một tấm áo choàng bao quanh nàng.

Gã đặt hai bàn tay lên vai nàng và đẩy cả váy ngoài lẫn váy lót của nàng xuôi xuống cánh tay. Maddy khê kêu lên phản đối. Không phải ở đây, trong phòng này.

Christian nghe thấy tiếng nàng nhưng gã không dừng lại. Gã không thể nhớ ra từ khi nào gã bắt đầu tưởng tượng ra điều này: mái tóc vây bọc thân thể nàng với những làn sóng tỏa

hương, làn da trắng xanh của nàng thấp thoáng bên dưới. Hắn ở đâu đó giữa những cơn ác mộng của gã, và giờ đây khi gã đã có nàng, có tự đức ông, lý trí và người đẹp trước mặt, khi gã đã có thể chạm vào nàng, gã sẽ làm việc đó trong ánh sáng để biến nó thành sự hiển hiện.

Trong khi nàng đứng đó bất động, gã kéo sợi tóc phủ lấy bầu ngực nàng. Gã cho phép nàng khoác tấm chắn ấy, tấm màn bằng vàng bao bọc quanh nàng, ở dưới nó, gã kéo tuột tất cả xống áo nàng đến thắt lưng, trượt váy ngoài và cái váy lót trắng mộc mạc của nàng qua khuỷu tay rồi cổ tay.

Nàng lại khẽ kêu lên, cơ hồ muốn phản đối. Nhưng hai bàn tay nàng không kháng cự khi gã kéo tay áo nàng qua đó. “Chỗ này không....” Nàng cố lấy lại hơi khi gã áp lòng bàn tay lên nửa thân trên trần trụi của nàng.

“Jervaulx.”

“Christian.” Gã áp trán lên vai nàng, hít thở hương thơm vừa được phóng thích từ cơ thể nàng. “Với Jervaulx.... khác. Với... mình Christian.” Gã đang bùng nổ dưới sợi tóc gọn sóng của nàng. Bàn tay gã chạm vào một cái móc. Gã kéo nó ra bằng ngón cái và ngón trỏ. Tất cả xống váy tuột xuống thành một đồng lụa và lạnh dưới chân nàng.

“Ôi,” nàng kêu lên, một tiếng rên rỉ của nỗi khổ sở đầy phấn khích.

Bên dưới mái tóc dài lạ lùng của nàng, tất nàng thò ra trắng trắng kéo đến cổ đôi giày thô kệch. Christian mỉm cười. Maddy cứng rắn. Maddy ngọt ngào. Từng lớp từng lớp. bé-Maddy nghiêm nghị - khiêu khích – trong trắng.

Gã quỳ xuống trước nàng và cởi khóa giày, cảm nhận mãnh liệt tóc nàng đang mơn man bên thái dương gã. Nghiêng đầu, gã hôn lên bắp chân nàng và đầu gối bên kia qua sợi tóc dày. Gã khum cả hai lòng bàn tay quanh chân nàng, trượt lên trượt xuống lớp len đan, ép mạnh đầu gối nàng xuống để mời gọi nàng đến với gã.

Nàng mất thăng bằng, bám lấy vai gã. Christian tóm lấy bàn chân đi tất của nàng, mảnh dễ cong cong khi nàng kéo nó ra khỏi chiếc giày cứng còng. Nàng vội rút lại, đặt chân xuống giữa những nếp lụa, rút cả hai bàn tay đang bám lấy gã.

Gã mơn man bắt chân kia của nàng, nhưng lần này nàng chủ động tháo giày – trong giây lát, đầu ngón chân trắng của nàng lọt vào tầm mắt gã – và rồi nàng xoay người lùi lại, mái tóc bay như sóng quanh nàng.

Gã ngồi lên thảm trước lò sưởi, dăm dăm ngắm nhìn nàng. Làn tóc bên thái dương khiến nàng trông thật trinh bạch, vai nàng lộ ra trắng ngà ở nơi tấm màn óng ả kia hơi tẽ ra – vừa nom tựa nữ tu vừa đầy quyến rũ, một bức tượng sống bằng đồng và vàng.

“Đừng nhìn tôi!” nàng nói bằng giọng căng thẳng, lý nhí.

“Vì sao?” Gã không hề rời mắt đi.

“Thế này... thật trần tục.”

Christian tựa người ra sau, tì hai khuỷu tay lên ghế gác chân bọc đệm của bác gái. “Em đúng là... tòa thiên nhiên.”

“Không,” nàng thăm thì.

“Có.”

“Anh thật xấu xa!”

“Khi nói... tòa thiên nhiên? Không nói... là dối trá. Không được dối trá, bé-Maddy. Em dạy... không nói dối.”

Nàng đan hai tay che ngực. Đôi mắt nàng chìm trong bóng tối mờ.

Và rồi, đột ngột, nàng sụp người xuống dưới chân gã. Nàng hất đầu ra sau, hé lộ phân nửa

cơ thể mình. Nhịp thở của nàng khiến đầu vú nàng thoáng ẩn hiện.

Khao khát mãnh liệt bùng lên trong gã. Cái hình tượng trinh bạch kia rơi xuống như lớp mặt nạ: nàng là nữ thần của lửa và bóng tối, đang tự dâng hiến mình.

“Không,” nàng nói. “Tôi không phải giả vờ.” Nàng thoáng giơ tay về phía gã và rồi bất lực thông xuống. “Nhưng tôi không... tôi không biết phải làm gì.”

Gã đã có thể ghì nàng xuống mà chiếm lấy nàng, không cần nghi thức, không cần phải quan tâm tới bất cứ thứ gì ngoài dục vọng đang thiêu đốt bản thân. Gã đã có thể áp nàng xuống sàn, ghim chặt nàng vào những sóng tóc kia, dẫn thẳng vào nàng với sức mạnh từ khát vọng trong gã.

Nhưng mình gã là người có kinh nghiệm ở đây. Nàng sẽ chẳng đánh giá cao gì cách thức gã đạt được những kinh nghiệm đó, nhưng gã còn chưa mạnh động không phải vì không ham muốn: mà chính vì sức mạnh của sự rèn luyện thấu đáo trong những khía cạnh tinh tế hơn của tình yêu.

“Làm... gì em muốn,” gã nói.

Nàng ngần ngừ. Gã vẫn thụ động, thư thả ngắm nhìn nàng.

Nàng hơi cúi đầu, tóc nàng đổ xuống quanh hai bầu má. Nàng chạm vào bàn chân gã. Christian mỉm cười, quan sát nàng. Đột nhiên nữ thần gợi cảm biến mất và nàng trở lại là Maddy mộc mạc và thực tế - nàng cởi đai gầy quần khỏi gót chân gã, nắm lấy bàn chân gã bằng cả hai tay, và khéo léo lay chiếc giày cao cổ của gã rồi kéo nó ra, thuần thục như bất cứ người hầu riêng nào.

Gã khua ngón chân. Nghiêm trang, nàng đặt chiếc giày sang bên. Loáng sau, nàng đã tháo xong chiếc thứ hai và đặt gọn gàng cạnh chiếc kia. Nàng hơi nhích tới vài phân, kéo cho tóc mình phủ kín người và rồi đặt hai bàn chân gã lên đùi.

Christian nghiêng đầu ra sau, khoan khoái nhìn lên trần nhà. Nhưng gã không muốn phí

phạm, không phải khi gã có Maddy ở đó để mà ngắm nhìn, Maddy chỉ khoác có mái tóc kỳ diệu của nàng, đang day chân cho gã như thể đó là việc hệ trọng nhất đời. Nàng xoa bóp lòng bàn chân, chăm chú nhìn, hơi cúi người xuống kiểm tra, gã đoán là để xem mình có làm kỹ không.

Trong một lúc nàng dừng tay như thế, gã cong bàn chân chạm đầu ngón chân vào cơ thể nàng, gạt rèm tóc của nàng ra một chút. Bên dưới cổ nàng, một dải sáng mở hắt lên làn da nàng dọc theo lối giữa của một thánh đường gợi cảm. Đêm qua thuần túy là cảm giác, đêm nay trọn vẹn là hình ảnh của nàng, trong những khoảnh khắc thoáng hiện, trong những phút giây bí mật.

Gã cho phép tóc nàng rơi phủ lại khi nàng quay về với bài xoa bóp tận tụy của mình. Gã ngoáy ngón chân để thu hút sự chú ý của nàng cơ hồ đang quá tập trung vào việc xoa bóp.

Nàng ngẩng lên. Gã kéo chân lại thả trên sàn, ngắm nhìn nàng giữa hai đầu gối mình. Đó là một thách thức: nàng phải tới kề sát gã hoặc rút lui hoàn toàn.

“Thế này không công bằng,” nàng nói, giọng ai oán.

“Vì sao?”

“Anh còn... nguyên đồ.”

Gã mỉm cười mãn nguyện.

“Anh thật xấu xa và trần tục,” nàng buộc tội.

Gã hơi nghiêng đầu sang bên và nhướn mày.

“Anh đang cười tôi!”

“Không.” Gã duỗi thẳng chân bao lấy cả hai bên nàng. “Đợi.”

“Tôi sẽ phải cởi đồ của anh hả?” anh hỏi. “tôi sẽ phải làm thế phải không?”

Gã áp hai bàn chân vào hông nàng, ve vuốt nàng. “Muốn?”

Đôi mắt nàng lảng tránh gã. Nàng cup mắt xuống tấm thảm trước mặt. Gã chậm chậm mơn man ngón chân trên làn da trần và tóc nàng.

“Không dối.. bé-Maddy,” gã dịu dàng nói. “Muốn?”

Nàng hít một hơi sâu, thở ra, ra cúi về phía gã.

Đó là tất cả những gì Christian có thể làm để kiềm giữ bản thân. Khi tì tay xuống sàn, nàng để thân mình lộ ra quá rõ ràng, hai bầu vú tròn căng dưới lớp rèm vàng bắt ánh sáng lò sưởi, quá trong mờ để giấy nổi hình dáng bên dưới nó. Một tay chống xuống, nàng cởi khuy quần của gã.

Tóc nàng chảy xuống, làm lộ ra lưng và bờ hông cong. Nàng vội cử động để gạt tóc về chỗ cũ, rướn thẳng người lên và bất ngờ làm hiện ra tất cả: thân mình mịn màng của nàng, hai bầu vú nàng, đường bụng nàng và những lọn tóc xoắn nâu sẫm.

Sự tự chủ của christian rời bỏ gã. Gã ngồi dậy, chống tay lên thảm. Nàng có vẻ sửng sốt, nàng nhìn gã như một con thú hoang nhút nhát, lùi lại – nhưng gã đã kẹp chân giữ lấy nàng. Gã vươn người tới kéo nàng úp sấp lên người gã. Gã lại nằm xuống thảm, hôn cổ nàng, ngực nàng, tóc nàng trải dài khắp xung quanh.

Nhưng gã không muốn vội vàng, gã muốn một ngọn lửa chậm rãi, khoái lạc. Với một nỗ lực kinh người, gã nói lòng tay, ve vuốt dọc cơ thể nàng đang lơ lửng phía trên gã. Nàng không giật lại, không phải sau khoảnh khắc đầu tiên kia: nàng dường như chờ đợi, không hẳn nhìn vào mắt gã, môi nàng hơi hé mở.

“Em có biết... tôi thích... lười biếng.” Gã đan hai tay sau đầu. “Vẫn... đợi.”

“Tôi không biết phải làm gì,” nàng lại ủ rũ thầm thì.

“Không thể nghĩ ra?”

Ánh sáng lấp lánh ở chỗ lười nàng liếm qua môi.

“Không. Tôi không thể.”

“Lên,” gã nói. “Lên... đầu gối.”

Thấy nàng vẫn bất động, gã bèn nắm lấy hai cổ tay nàng. Lòng bàn tay áp lòng bàn tay, gã đẩy nàng cho tới khi nàng quỳ thẳng lên. Nàng cố giật tay ra nhưng gã biết nàng sẽ làm gì nếu gã cho phép điều ấy.

“Đừng trốn.” Gã vẫn giữ chặt hai bàn tay nàng. “Tôi nhớ... đêm đầu tiên thấy em... bàn của tôi... tất cả nghiêm nghị cứng đờ đúng mực... cổ lỗ... cô Timms.”

Gã mỉm cười. “Ôi, cô Timms. Tôi đã thấy em.... thế này.”

Má nàng đỏ ửng lên “Bởi vì anh xấu xa.”

“Em nói... xấu xa. Tệ quá nhỉ, bé-Maddy?”

Nàng trân trối nhìn gã, rõ ràng là không hiểu gì về hình ảnh mà mình đang trưng ra hiệu quả của nó với gã, ít nhất nàng không nhìn thứ gì thấp hơn khuôn mặt gã.

“Em nói... lần đầu thấy tôi... em nghĩ gì.”

Một chút thích thú len vào hơi thở của nàng. “Em nghĩ anh là một gã đàn ông xấu xa.”

“Ghét bỏ.” Gã đưa hai đầu gối cao lên ép vào hai bên hông nàng. “Khinh bỉ. Về nhà... xin.”

“Tôi đã ưa anh hơn một chút sau khi anh đề nghị cha vị trí giảng dạy toán học.”

“Tham vọng,” gã nói. “Vợ tốt.”

Lần này thì nàng mỉm cười thật sự. Gã dùng chân se sẽ đung đưa nàng.

“Đanh đá. Tham vọng.” Gã thả một tay nàng và gạt tóc nàng ra sau vai. “Đẹp.”

Nàng bắt đầu thở gấp gấp hơn. Gã chạm vào nàng, di ngón tay dọc theo eo nàng và lên ngực nàng. Gã di ngón trở quanh bầu vú cong cong.

“Tôi thích thế này,” nàng nói, với vẻ gấp gáp êm ái, bất ngờ.

“Tôi cũng vậy,” gã nghiêm nghị đáp lại.

Ngực nàng phập phồng dưới cái vuốt ve của gã. Gã cứ tiến tới chậm chậm, ngắm nghía nàng, mỗi vuốt ve phản chiếu lại nét mặt nàng. Khi gã chạm vào núm vú nàng, nàng hít một hơi sâu và cắn môi dưới.

Christian khẽ rên lên. Gã rướn thẳng về phía trước, thu hẹp hơn khoảng cách giữa họ. Lưỡi gã di lại con đường mà những ngón tay vừa qua. Gã đặt hai bàn tay lên eo nàng và há miệng trên núm vú nàng, nút lấy nó.

Nàng rên rỉ, ưỡn người về phía gã. Bàn tay gã trượt xuống, ngón tay trái mơn man trên những lọn xoắn ngắn đầy khiêu khích. Trên người nàng vẫn còn hương vị của đêm hôm trước, nồng đượm sức sống và đam mê của gã. Gã lơ mơ cảm thấy những ngón tay nàng vùi vào tóc gã, kéo nàng lại gần hơn.

Gã xọc bàn tay vào giữa hai chân nàng, tách chúng ra, ở phía trên gã, rộng mở chờ đón – Maddy nghiêm nghị, Maddy đa tình nhạy cảm không ngờ, mái tóc nàng che phủ một bên vai, đầu nàng ngửa ra sau và môi nàng hé mở, thở dốc.

Gã cứ kéo dài vậy. Gã kéo dài thật lâu, ve vuốt nàng, trêu chọc nàng, cho tới khi hai đùi nàng run lên và nàng hỗn hển mỗi lần gã chạm vào nàng. Và khi gã chuyển động bên dưới nàng, nàng rên to và hai mắt nàng trừng mở, nàng nhìn gã khi gã làm chuyện đó, xoa dịu bên trong nàng, kéo nàng xuống với gã.

Gã rướn đầu lên khỏi thảm để nút lấy nàng. Nàng chuyển động với những cú giật và quần quai kỳ cục, cho tới khi gã khum tay ôm hông nàng và dạy nàng nhịp điệu, tóc nàng trượt giữa bàn tay gã và da thịt nàng. Đột ngột đến đáng yêu, nàng tới đỉnh, với những tiếng rên nhỏ nữ tính, như một kẻ ngủ mơ ồn ào: gã vòng tay giữ nàng kề sát trong giây lát, rồi với một nhịp dẫn thật sâu, kéo hông nàng xuống đón nhận nó, gã buông thả dòng dục vọng mà nãy giờ ra sức đè nén trong người.

Khi mọi chuyện xong xuôi, gã ghì chặt nàng vào lòng và không hề nhắm mắt, để biến sự này thành thật và giam chặt những cơn ác mộng trong ánh sáng.

CHƯƠNG 26

Hôm sau, Maddy hầu như không dám nhìn Jervaulx mặc dù gã không hề có động thái gì cho thấy gã nhớ sự buông thả của nàng tối qua, hoặc thậm chí là để ý tới điều đó. Nàng nghĩ rằng gã có gì đó lạnh nhạt với nàng hơn bình thường, bình tĩnh và tự chủ, đối xử với nàng trước mặt mọi người không thân mật gì hơn là phép lịch sự thông thường. Cử chỉ của gã hoàn toàn vô tư lự - trừ một cái liếc kín đáo sau lưng bà bác: điệu cười cướp biển gian trá đó, rất nhanh và bí mật, đôi mắt rực xanh dưới diềm mi đen, giữa lúc mọi người đứng quanh một lò sưởi ồn ào trong đại sảnh thảo luận kế hoạch cho bữa tối giáng sinh của tá điền.

Maddy thấy ngượng chín người nhưng không sao tránh đi. Nụ cười của Jervaulx biến thành điệu cười toe toét rồi tắt ngấm và gã nhìn đi chỗ khác.

Durham đề nghị tổ chức vũ hội với điệu van trong khi Phu Nhân de Marly quyết rằng phải có một đôi bò đực nướng, một bữa tối ngon lành với đủ khai vị, món chính và tráng miệng - mỗi món không ít hơn hai trăm suất, nhớ cho rõ - và một buổi hòa nhạc tôn giáo kế tiếp luôn rất có ích, trong tương lai cũng vậy. Cha nàng mỉm cười trước cả hai ý tưởng ấy còn lão Calvin già mang vẻ thấu hiểu, chăm chú, như thể lão đã tham gia những cuộc tranh luận như vậy vô số lần, nhưng vị trí của lão buộc lão phải cân nhắc những lý lẽ này thêm một lần nữa.

Ngài linh mục Durham không mất thời gian tranh cãi với Phu Nhân de Marly. Anh ta chỉ cúi đầu trước bà, xoay một chân đầy duyên dáng, vừa bắt đầu ngâm nga một điệu nhạc vừa nâng tay bà lên kéo bà xoay một vòng. Cây gậy của bà khua lách cách trên sàn. Bà la lên tức tối nhưng chân lại lướt đi nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên.

“Buông tay ta ra, cậu trai vô sỉ,” bà thở phì phì, giằng người ra. “Cậu làm ta gãy hết xương mất!”

Anh ta dùng một tay giữ bà, giúp bà đứng vững, vẫn ngâm nga nhẩy xung quanh bà. “Một điệu van, thưa phu nhân! *Đăm đăm-ta-đăm đăm-ta-đăm, đăm đăm-ta-đăm đăm...*”

Maddy thấy mình cũng bất ngờ bị kéo đi giống Phu Nhân de Marly, cánh tay chồng nàng đã đặt lên eo nàng, gã hòa giọng cùng Durham khiến tiếng ngâm nga to lên. Maddy không hề có khái niệm gì về chuyện nhảy nhót, nàng lão đảo cổ giữ thăng bằng, bước chới với khi Công tước xoay tít nàng trên sàn.

Tiếng ngâm nga biến thành một khúc tức hứng đầy nam tính, *đăm đăm-ta-đăm đăm-ta-đăm*, vọng lại từ bốn phía tường trong khi căn phòng xoay tròn quanh nàng. Gã dìu nàng nhẹ nhàng và đầy dẫn dắt, đuôi áo của gã nhẹ lướt trong khi váy nàng xòe tung khi họ quay. Maddy phải cố giữ cho chân mình di chuyển thật khéo để không ngã khuyu – mỗi lúc nàng chực ngã là gã lại kéo nàng xoay và cứu nàng. Khi ngón chân nàng giẫm mạnh và chân gã, phản ứng duy nhất của gã là nhấn tiếng *ta* thay vì tiếng *đăm* nhẹ, nở nụ cười châm biếm và giữ chặt eo nàng hơn.

Gã và Durham kết thúc khúc nhạc của mình. Jervaulx kéo tay nàng lên, cúi xuống nàng đầy hoa mỹ. “Nữ công tước! Cảm ơn.” Trong khi Maddy đứng đó ngượng chín mặt, cố gắng lấy lại nhịp thở, gã nhìn những người khác. “Không biết.... *nhảy*,” gã nói.

“Tôi không biết,” nàng thốt lên. “Tín đồ phái Giáo hữu không nhảy nhót!”

Ba người còn lại nhìn nàng. Nàng bỗng cảm thấy thật kỳ cục với đôi giày vẫn đi thường nhật, còn vụng về hơn cả Phu Nhân de Marly dưới sức nặng tuổi tác.

“Đây là trò giải trí vô bổ,” nàng nói.

Phu Nhân de Marly thở dài. “Thuê thầy dạy cho nó, Jervaulx.”

Lão Calvin ra gặp một đầy tớ đang quanh quẩn ở cửa vòm rồi quay lại chỗ họ cùng một khay bạc có hai phong thư. “Hôm nay thư đã tới, thưa Đức ông. Tôi chuyển tới phòng làm việc của ngài được không ạ?” Lão cúi đầu về phía bà bác của Công tước. “Có một lá thư gửi cho Phu Nhân de Marly ạ.”

“Để ở thư phòng của ta,” bà nói. “Anh có nghĩ cái tay người Ý từng dạy dỗ đám con gái vẫn còn ở Anh không Jervaulx?”

Công tước cầm lá thư của mình lên. Gã mở không cần ai giúp, một tiến bộ nhỏ mà dường như không ai, thậm chí cả Jervaulx, nhận ra ngoài Maddy.

“Tôi sẽ rất vui lòng được lãnh lấy trách nhiệm này,” Durham đề nghị, “Cho tới khi có thể tìm được thầy dạy. Nhưng chúng ta sẽ cần ai đó chơi nhạc.”

“Tôi không muốn học khiêu vũ,” Maddy nói. “Tôi sẽ chẳng có dịp nào phải khiêu vũ đâu.”

“Tốt nhất là có trung hồ cầm, nhưng rõ ràng là chúng ta sẽ chỉ tìm được vài bà góa biết chơi dương cầm trong cái làng này thôi,” Phu Nhân de Marly đáp.

“Tôi thật sự không muốn....”

“Vớ vẩn,” Phu Nhân de Marly quát. “Không phải chỗ để cô giở mấy câu xuẩn ngốc của mình ra đâu, cô gái. Nếu cô không muốn nhảy điệu van thì cũng được, cô có thể làm vậy vì khuôn phép, nhưng những điệu nhảy nghiêm chỉnh là yêu cầu thiết yếu. Cô không phải kẻ tàn phế, người ta sẽ đợi cô đứng lên cùng Công tước nếu không sẽ trông chả ra thể thống gì cả.”

Maddy đáng lẽ đã cãi cho đến cùng nhưng khi vừa chực mở miệng nàng liếc nhìn sang Jervaulx. Lời lẽ tắt lịm. Gã đứng đó với lá thư trong tay, mắt mông lung trắng bệch và đánh lại.

“Có chuyện gì sao?” nàng buột miệng.

Nhưng ngay sau đó, nàng ao ước giá như mình im lặng. Những người kia nhìn gã. Một bóng đen lo lắng phủ lấy mặt gã. Gã không nói gì.

“Đưa ta xem,” Phu nhân de Marly nói, chìa tay ra đòi bức thư.

Gã nhìn bà như thể quên khuấy mất bà đang đứng đó. Gã lắc đầu.

“Đưa ta xem.”

“Không. Không có gì.” Gã nhú mày. “Không có gì.”

“Đừng ngu ngốc, cậu nhóc,” bà bác khẳng khẳng. “Cậu có gì đấy? Đưa ta xem.”

Gã vò tờ giấy. Không đáp một lời, gã ném nó vào lửa rồi sải bước ra khỏi sảnh.

“Thằng nhóc khờ dại,” Phu Nhân de Marly nói.

Maddy quay về phía bà. “Bác không thể nói chuyện với anh ấy như với một người đàn ông thay vì một đứa trẻ ương ngạnh sao?”

“Ta nói với nó theo cách ta vẫn nói, thưa cô. Vì sao giờ ta phải thay đổi?”

“Vì anh ấy đã thay đổi.”

“Nhưng thế giới thì vẫn vậy. Đừng coi nhẹ nó.” Bà nện cây gậy chống xuống sàn. “Thế giới luôn song hành cùng chúng ta và cô đừng bao giờ coi nhẹ nó, nữ công tước.”

Christian đứng quay lưng vào bờ tường răng cưa, tì vai lên những phiến đá lạnh, gió hun hút thốc lên qua một khe nứt hình mũi tên làm tốc ngược tóc gã. Một chú chim ưng chao xuống Belletoire, vụt lên trên ngọn tháp với đường cong xé gió và rồi nghiêng cánh liệng đi. Xa kia, bầu trời là một màn xám trống rỗng.

Christian không nhìn gì. Đó là một động thái ngu ngốc, tất nhiên. Những khoảnh khắc của hai đêm trước đã mê hoặc gã, những thời khắc chóng qua, khi mà ngôn từ của gã trôi chảy. Gã đã nghĩ rằng, nếu gã tập trung...

Gã tự mình đi viết thư và ngay từ khi đang hì hục viết, gã đã biết rằng những gì mình viết không hoàn toàn chính xác. Gã thấy lỗi, nhưng khi gã cố gắng xác định chính xác lỗi, chúng dường như biến mất, chỉ hiện ra ở khóe mắt gã khi gã nhìn đi nơi khác. Khi nhìn lá thư từ trên

xuống, gấp nó lại, gã nhận ra nó kỳ cục chừng nào – tất cả đều nghiêng đổ về một bên. Nhưng gã vẫn đưa thư cho lão Calvin gửi đi.

Ngu ngốc. Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc.

Gã nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang. Đó hẳn là Maddy, mọi người đều biết không được theo gã tới đây. Gã đã nửa phần mong đợi rằng nàng sẽ đến, nửa phần hy vọng thế, bởi vậy nên gã đã để cửa khép hờ để nàng có thể đoán ra đường.

Nàng bước ra sân thượng. Không áo choàng. Gió thổi vấy phần phật quanh chân nàng, làm lộ ra đôi giày thô kệch và tất trắng.

Maddy trung-thành-đơn-giản-không-biết-nhảy, người không chê cười gã. Người nghĩ rằng không cần phải nói với gã những gì mà gã đã đau đớn nhận thức rõ ràng. Người ấy sẽ biết, nếu gã nói rằng gã sợ, nếu gã thốt ra điều mà gã sợ hãi.

Gã chìa tay cho nàng. Nàng lưỡng lự rồi đón lấy, làn da nàng ấm áp. Gã ôm nàng vào lòng, bao bọc cho cả hai.

Nàng im lặng. Gã áp trán mình lên vai nàng.

Trong một lúc lâu, gã cứ giấu mặt đi như vậy. Rồi gã nói, “Tôi đã... tôi viết... Bailey. Ở Monmouth, đến đây.... Viết giấy chia gia tài.” Gã rùng mình, cái lạnh thấm vào tận xương gã. Gã ôm nàng chặt hơn. “Bailey... mười lăm năm... luật sư đại diện... xử lý... xử lý sự vụ của tôi. Đại diện nông trang... mua đất... bầu cử... hạt... hạt này... tất cả. Mọi thứ ở đây.” Christian nhìn trần trời nóc nhà trải dài, bờ vai của pháo đài Jervaulx và đỉnh núi xa xa phía bên kia pháo đài. “Hắn không đến. Hắn viết. Hắn sẽ không... làm.” Christian cười to khô khốc, thống khổ. “Hắn sẽ không làm.”

Gã quay đầu, môi gã áp vào bên tai lạnh của nàng. Gã ôm nàng rất chặt vì gã nghĩ gã sắp khóc.

Nàng đứng đó vững vàng. Tay nàng rờ rẫm tìm tay gã, đan những ngón tay vào nhau.

“Tôi viết... thư của tôi... nó.... tệ. Tôi nghĩ... nó tệ. Lỗi. Ngu ngốc!”

“Lần sau,” nàng nói, “Nếu anh muốn, tôi sẽ đọc lại thư cho anh trước.”

Một lời đáp thật tầm thường và dễ chịu của bé-Maddy. Nàng hướng về phía trước, thay vì ngoảnh lại phía sau. Lần sau chúng ta sẽ làm tốt hơn.

Gã có trách nhiệm với nàng. Gã phải làm tốt hơn. Tốt hơn nhiều.

Gã phải trở lại hoàn hảo, để không ai có thể nghi ngờ gã. Để không ai có thể động vào gã và nhốt gã lại ở nơi kia.

“Maddy. Phiên tòa... có... tôi...” Gã hoang mang ngừng lại. Cái cách lời gã bị phân tán khi tập trung và quá nỗ lực khiến gã sợ hãi hơn bất cứ thứ gì: gã biết rằng khi bị xét xử lại, gã sẽ lại khao khát ngôn từ quá mãnh liệt đến mức chúng lại rời bỏ gã. “*Trượt*. Quá... căng thẳng. Thẳng ngốc!”

“Đôi khi...” Nàng dừng lại, rồi nói tiếp, “Đôi khi, anh hoàn toàn có khả năng.”

Gã rên lên và nghiêng đầu về phía tường thành. “Vì sao không... bây giờ? Phiên tòa...” Gã lại rên rỉ. “Không bao giờ!”

Nàng đưa tay lên ôm trọn cả cánh tay và thân người gã. “Tôi ước anh có thể tập và rèn luyện, như vậy anh sẽ thấy dễ dàng hơn.”

Gã có thể cố gắng. Nhưng không gì có thể tập cho gã quen với sức ép của những yêu cầu không đoán trước được, sự thử thách của những con mắt chỉ trích hướng vào gã. Không có gì.

Gã nhìn ra thung lũng và những đỉnh núi trống trải: Jervaulx, đây là nơi gã yêu, suốt đời mình gã luôn biết điều đó, một chốn trú ẩn vừa an toàn vừa mong manh. Ở đây, gã dễ bị

thương tổn, nhưng gã không biết phải làm gì khác, đi đâu khác để được an toàn.

Nàng chạm vào bàn tay gã, bao bọc nó trong những ngón tay lạnh giá. Gã úp mặt vào cổ nàng, hôn nàng, dùng thân mình ủ ấm cho nàng, đốt cháy đi bao sợ hãi với ngọn lửa đang bùng lên giữa họ.

Họ từ tháp xuống thì thấy Phu Nhân de Marly đang đợi trong phòng khách. Bà đứng dậy, từ người vào gây chống. “Ta có thứ này từ ông em rể đáng kính của anh,” bà nói, vung một tờ giấy ra. “Stoneham. Có vẻ như một kẻ trong số chúng cũng trở nên biết điều.” Bà giơ kính lúp lên ngắm soi bức thư. “Nó hiệu rằng bản chất công khai của một phiên tòa trước ban hội thẩm sẽ bị sỉ nhục anh,” bà đọc, “và làm mấy thanhđ anh cả gia đình – ha! Mất thanh danh! Quá trễ để nghĩ đến chuyện đó! Nó đề nghị anh ủy quyền thay vì bị tuyên bố vô năng. Anh sẽ sống ở Cumberland, với lợi tức bốn nghìn, phần tài sản còn lại sẽ được đặt vào tay những người đáng tin cậy. Anh hãy chấp nhận và đừng đòi hỏi gì thêm.”

Jervaulx sẽ thốt lên. Gã sai chân tới một bước và giật lá thư từ tay bà bác. Gã xé thành từng mảnh nhỏ ra ném nó vào lò sưởi.

“Anh không cho ta cơ hội đọc nốt,” Phu Nhân de Marly lạnh lùng nói. “Stoneham muốn chúng ta biết rằng Manning nói riêng chưa hoàn toàn bị thuyết phục bởi ý tưởng khôn ngoan về một sự ủy nhiệm cá nhân mà thích cắt cầu sạch sẽ hơn. Hắn muốn anh bị tuyên bố là vô năng và bị tống khứ đi, ‘thà đau một lần’, ta tin rằng đó là cách miêu tả hắn dùng. Nhưng Stoneham tin rằng chừng nào anh đồng ý từ bỏ đám cưới với cô nàng phái Giáo hữu trước giáo hội, những người kia có thể sẽ cân nhắc đề nghị này.”

Công tước chỉ nhìn bà trừng trừng, cái nhìn lạnh lẽo, mặt gã bùng bùng cơn thịnh nộ đầy sát khí.

Bà bác của gã không chớp mắt. “Lòng kiêu ngạo của anh không giúp gì nhiều cho anh trong chuyện này đâu,” bà đáp lại. “Nghĩ đến đề nghị ấy đi, Jervaulx, nếu anh ra tòa mà trượt, anh sẽ mất tất cả. Đây là một thỏa hiệp. Một cánh cửa thương lượng.”

“Thỏa hiệp!” gã gầm lên. “*treo cổ* cái thỏa hiệp chết tiệt đó, bọn *khốn kiếp! Không!*”

“Hãy thương lượng lại,” Phu Nhân de Marly nói. “Anh sống ở đây. Ủy nhiệm, nhưng anh muốn ba mươi nghìn một năm. Đám cưới có hiệu lực, và anh yêu cầu một bản tuyên bố có chữ ký của tất cả thành viên trong gia đình rằng con trai anh sẽ thừa kế tước vị mà không có bất cứ sự phản đối nào.”

Gã chop lấy cây còi bên lò sưởi lẳng ngang mặt chiếc rương khảm, làm giá nền và bát sứ rơi xuống sàn vỡ tan tành.

Bà bác gã nhìn trừng trừng những mảnh vỡ. “Ta tin là anh điên,” bà lạnh lẽo nói. “Hoặc tệ hơn, ngu.”

“Không... *thỏa hiệp*,” gã dần giọng. Gã quăng tiếp một tấm chăn rời có mũi nhọn bên lò sưởi, khiến phần gậy chống mạ vàng của tấm chăn gãy đôi rơi thành hai mảnh trên nền lò sưởi.

“Ta sẽ không đứng ở đây cho anh đập đổ chỗ này xuống đầu chúng ta,” Phu Nhân de Marly tuyên bố. Bà đi ra cửa. “Chúng ta sẽ nói chuyện lại khi anh tự chủ.”

Jervaulx dường như đã quên Maddy đang đứng đó. Gã lầm bầm, “Không, không, không!” bằng giọng hung bạo, giật mạnh dây chuông khi cửa đóng sập lại sau lưng bà bác. Một gia nhân xuất hiện. “Calvin!” công tước gầm gừ. “Sổ cái... trong phòng làm việc!” Gã quắc mắt nhìn Maddy. “Em đi... *tôi*.”

Sách chất kín giá cao từ sàn tới tận trần nhà khắp các bức tường trừ bức đằng sau bàn viết, nơi kê một chiếc bàn đặt trên khung phủ đầy những phương trình viết bằng phấn. Những thứ thống trị phòng làm việc của Công tước – đứng chĩa vào một cánh cửa chớp nhỏ có bản lề nơi cửa sổ giống như cây giáo bằng đồng quý phái chĩa lên những vì sao – là một chiếc kính viễn vọng bóng loáng, dài hai mét một, có dây cương treo trên bánh lái điều khiển bản lề của giá đỡ.

Jervaulx gieo mình xuống chiếc ghế xoay như thể gã biết chính xác nó sẽ quay từng nào trước khi gã xoay chuisng, lục lọi đồng bừa bãi trước mặt. Càu nhàu vẻ nóng vội, gã gạt sang bên một sấp giấy tờ, sổ sách, một đôi ủng rách tươm – và ba quả địa cầu, hai quả tượng trưng cho trái đất và ba quả địa cầu, hai quả tượng trưng cho Trái đất và một quả tượng trưng cho phần sáng của Mặt trăng – cho mặt bàn thoáng đặng. Gã liếc nhìn Maddy. “Ngồi. Em... nghe.”

Maddy phải dời một chồng báo, linh kiện máy móc nào đó và vài mô hình đại bác sơn đỏ đen sắc sỡ để tìm chỗ ngồi. Nàng quần khăn choàng chặt hơn trong căn phòng lạnh giá. Lão Calvin bước vào, bê theo một cuốn sổ cái dày nặng và một gói da cột ruy băng nâu. “Một cậu vừa mang thứ này từ Monmouth tới, thưa Đức ông. Họ không tin tưởng giao qua buawu điện.”

“Bailey?”

“Vâng. Ông Bailey gửi, thưa Đức ông.”

Jervaulx cay độc nhìn gói da và vẩy tay về phía góc bàn. Lão Calvin đặt gói da trên một hộp tài liệu ở đó. Rồi lão để sổ cái ở chỗ trống mà Công tước vừa gạt giấy má mà thành. Dày cui, mép đã lợt màu, cuốn sổ này có vẻ quyền lực hơn nhiều những cuốn mỏng mà Maddy được đưa để kiểm tra. Jervaulx mở phần có đánh dấu.

Bốn từ đơn giản đó – *Hắn sẽ không làm* – chẳng phải là tin tức gì khủng khiếp lắm với Maddy. Chúng chạm đến lòng tự tôn của Công tước, buộc gã phải đối diện với thực thể khắc nghiệt, nhưng ngoài điều đó ra thì nàng chẳng thấy gì hơn. Nàng quan sát Jervaulx trừng trừng nhìn trang sổ mà lão Calvin đã đánh dấu.

Viên quản gia hắng giọng. “Tôi vô cùng vui mừng vì Đức ông đã trở về Jervaulx,” lão nói.

Công tước không đáp. Gã chỉ nhìn cuốn sổ, không lật giở trang trước hay trang sau.

Lão Calvin đứng đó, đôi tay gài nua xương xẩu đan vào nhau, ngón cái di di trên cổ tay. “Tôi đã hỏi ông Bailey về việc cấp thêm tiền, ông Bailey đã hỏi London và chúng tôi chỉ được thông báo rằng viên phụ trách tài chính ở đó không được phép hành động.”

Jervaulx thậm chí nom không có vẻ đang đọc sổ cái, gã cơ hồ bị thôi miên bởi duy nhất một trang sổ.”

“Trong lúc chờ chỉ thị khác, tôi vẫn giữ pháo đài vận hành như lúc bình thường,” lão Calvin vẫn tiếp tục cái giọng đã bắt đầu run lên của tuổi già. “Lương được rút ra từ các quỹ chi tiêu trong nhà cho tới khi cạn kiệt. Tôi đã tự ý hoãn lương của bản thân trong quý vừa rồi, thưa

Đức ông, để phù hợp với ngân sách. Hàng hóa thì tôi thanh toán theo hình thức trả dần.” Lão không nhìn Công tước mà nhìn tấm bảng sau lưng gã. “Tôi chỉ muốn nói thêm rằng tôi rất mừng khi giờ Đức ông đã vui lòng xem qua tình hình hiện tại, bởi vì nó đã trở nên ngày càng khó khăn với... à.... tôi rất tiếc phải nói rằng tin đồn có vẻ đang lan truyền...” Lão lại hắng giọng. “Điều đó thật phiền hà, hoàn toàn vô lý, nhưng đã có một số người cung cấp hàng trở nên quá quan ngại.”

Jervaulx đột ngột xô quyển sổ về phía Maddy. Nàng nhoài người tới nhìn.

Sổ cái có ba cột thông tin. Theo một hệ thống quản lý khó hiểu có vẻ như điều phối mọi việc làm ăn của Công tước, tất cả thu nhập từ Jervaulx – tiền tô, khai thác than, tiền cho thuê đất, lãi lời từ các khoản cho vay – đều qua tay lão Calvin và một viên luật sư đại diện ở Monmouth, rồi đến một viên phụ trách tài chính ở London. Một viên phụ trách tài chính không còn mở túi ra trả tiền lại.

Trong khi pháo đài dốc tiền vào nển, chế phục cho đầy tớ, kẻ hầu người hạ và phần tóc, chẳng có gì bù đắp lại, nơi này nợ nần chồng như núi còn những khoản thu khổng lồ ngoài sức tưởng tượng lại chảy về ứ đọng ở nơi nào đó tại London.

Maddy không thể hiểu được vì sao trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này, lão Calvin vẫn đợi ngày Jervaulx khởi sự hứng thú với các vấn đề tài chính. Rõ ràng là lão quản gia đã quá già cả cho công việc này. Nhưng niềm tin của lão quá vững chắc, sự phụ thuộc của lão ăn quá sâu và sự chấp nhận của Công tước với điều ấy quá tự nhiên, vô tư đến nỗi rõ ràng là, trong tâm trí cả hai người, trách nhiệm giải trình thực sự thuộc về Jervaulx.

Nhưng Công tước có vẻ hầu như chẳng quan tâm đến các khoản chi tiêu. Những con số khiến Maddy hoa mắt chóng mặt nom chỉ có vẻ khiến gã khó chịu, gã xem lướt qua với lão Calvin, gạt đầu trước những thông tin chi tiết mà viên quản gia đưa ra.

Không, không phải tổng số nợ ba nghìn bảng của pháo đài Jervaulx khiến khoe miệng Công tước trắng bệch. Mà là cái gói Bailey gửi tới. Trong khi Maddy cầm quyển sổ cái và lão Calvin chỉ ra những khoản còn chưa thanh toán, Jervaulx vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào cái gói đó như thể nó là một con rắn hổ mang chình ình trên bàn gã.

Giữa lúc ngập ngừng, gã chỉ hướng về phía lão Calvin mà nói, “Hết?”

“Đó là tất cả những gì phát sinh trong thời gian ngài vắng mặt, thưa Đức ông.”

“Đủ.” Công tước lắc đầu thở dài. “Ông... đi.”

Lão Calvin cúi người rời đi với vẻ thất vọng chẳng khác gì Devil khi bị nhốt ngoài phòng.

“Mở,” Jervaulx nói với Maddy, hất đầu về phía gói da.

Nàng tháo dây cột. Một đồng thư được buộc bằng ruy băng đỏ hiện ra. Nàng lại cởi dây và đặt nó trước mặt gã.

Jervaulx đọc một bức, rất lâu. Gã đưa nó cho Maddy.

Nhà băng Hoare, trong một thư báo cách đây hàng tháng, nhỏ nhẹ làm tiếc rằng hoàn cảnh đòi hỏi phải có cuộc trao đổi liên quan đến các quỹ và lịch sự yêu cầu được gặp mặt.

Maddy nhìn lên. Công tước giữ một lá thư đóng con dấu màu mè của Văn phòng Bảo hiểm Sun Fire. Không chút biểu cảm, gã đưa nó cho nàng.

Thư này gần đây hơn nhiều. Giữa vô số những ca ngợi, xin lỗi dào dạt và những đề cập lắt léo hơn đến “hoàn cảnh”, những ông chủ của Sun Fire rất tiếc phải báo rằng họ thấy buộc phải thực hiện trái với tiến trình bình thường và yêu cầu hoàn trả ngay khoản tiền bốn năm nghìn bảng đã cho Công tước vay.

“Bốn năm nghìn bảng!” Maddy hỗn hển.

Jervaulx ngồi lặng thinh, trán gác lên tay. Gã thậm chí không thèm nhìn lên.

“Maddy,” gã nói. “Tôi sẽ viết. Em... xem... không lỗi.”

Thư gửi cho Hoare, lá thư mà cuối cùng Christian cũng đành bỏ cuộc và để Maddy viết ra còn gã ký tên ở dưới, là một yêu cầu rõ ràng về việc chuyển ngay năm nghìn bảng vào tài khoản chi tiêu riêng của gã. Với Văn phòng Bảo hiểm Sun Fire và những chủ nợ khác, đó là một lời xin lỗi ngắn gọn và đảm bảo rằng vấn đề này sẽ được xử lý ngay. Với Bailey, là thư sa thải, cụt lủn.

Quá muộn rồi. Christian ngồi trong phòng làm việc với phúc đáp từ Hoare. Không thể quá đản hơn, phúc đáp đó viết rằng: luật lệ và quy tắc mới, những rắc rối tình cò, sự chậm trễ không thể tránh khỏi trong việc thực thi các chỉ dẫn gần đây của Đức ông. Những bóng đen đáng ngờ về câu chuyện của mẹ Christian cho sức khỏe gã và một lời chúc phúc cho linh hồn của gã từ những quý ngài ngoan đạo. Hoare.

Không tiền.

Không một xu, từ một nhà băng mà gã biết rất rõ rằng gã có tài khoản lưu động lớn gấp bốn lần hồi phiếu gã vừa phát đi. Gã nhìn trần trối thư phúc đáp cho tới khi những con chữ cơ hồ cùng nhau trượt đi thành cơn cuồng dại của những hình hài kỳ dị.

Thường thì Christian có một khoản vay nợ cầm cố trị giá sáu trăm ngàn, và có thể lên tới bảy trăm trong một số giai đoạn ngắn hạn. Cái kết cấu tinh tế trong việc làm ăn và thu nhập của gã, nợ nần và mạo hiểm, tăng trưởng, đầu cơ và nguồn vốn nằm trong một mối liên quan chặt chẽ phức tạp do chính gã tạo ra, nó đòi hỏi một sự quyết tâm tối đa... và niềm tin vững như bàn thạch vào gã của những người hùn tiền với gã. Giống như một hệ thống mái vòm liên kết với nhau, như một cầu máng dẫn nước tuyệt đẹp có thể đứng vững hàng thế kỷ hay sụp đổ chỉ vì một cú huých nhẹ, tất cả đều tì vào một điểm trọng yếu.

Đá đỉnh vòm ở đây là lòng tin, và nó đã mất.

Gã đáng lẽ phải biết. Gã đáng lẽ phải tiên đoán được, nhưng gã đã sống trong sương mù không biết lúc nào tan, lúc nào tụ.

Cái kết cấu ấy không cách nào tồn tại lâu dài mà không có sự chăm lo của Christian, nhưng sự án binh bất động của các đại diện của gã, bức thư của Stoneham, cái bọc tướng Bailey gửi đầy những trát nợ giống cái trát của Sun Fire, phúc đáp vòng vo của Hoare, cái tốc độ sụp đổ ngày một chóng mặt: gã đang suy sụp – bọn chúng không định chờ tới phiên tòa –

chúng định giết sống gã ngay trong khi gã còn ẩn nấp ở đây, pháo đài Jervaulx này. Christian trải qua cả ngày hôm đó trong nỗi hoảng hốt căm lặng, gã cầm khư khư thư của Hoare, đọc đi đọc lại như người trong mộng, như thể đọc thêm một lần, gã sẽ thấy nó khác đi.

Ảo ảnh. Mọi thứ quanh gã chỉ là ảo ảnh an toàn – pháo đài này, bức họa đó, những tấm thảm vùng Aubusson, người hầu kẻ hạ. Gã vốn biết điều ấy, nhưng không biết phải làm gì để bảo vệ bản thân.

Chúng vẫn có thể ném gã về chốn kia. Chúng có thể hạ gục và ném trả gã. Sự kháng cự của Maddy sẽ bị đập tan trong nháy mắt, những lời hứa của bác gái gã bị lãng quên – và tất cả chỉ là sương mù và giấy. Chỉ cần một phiên tòa là có thể lột bỏ sự tồn tại trên pháp lý của gã, phải, nhưng cần áp bức nhiều hơn về thể xác để xích gã lại cơn ác mộng đó lần nữa.

Cái gì có thể ngăn chúng? Cái gì có thể chặn đứng bất kỳ kẻ nào định tổng những họ hàng phiền toái vào một nhà ngục tiện lợi nào đó?

Gã nhìn quanh tường pháo đài. Gã có thể đóng cổng thành, nhốt mình bên trong – cử quân gác ở các tháp canh – trang bị chống lại một cuộc vây hãm... trang bị chống lại một cuộc vây hãm....

Một bộ áo giáp trùng trùng nhìn lại gã trong hành lang vắng hoe. Gã thậm chí không biết mình ở đâu. Bộ não hỗn độn của gã tiếp tục bám lấy cái hình ảnh kia. Một cuộc vây hãm, gã phải tự bảo vệ mình, chúng có thể gõ cổ gã, điều gì ngăn được chúng? Pháo đài Jervaulx chưa từng bị vây hãm hay vướng vào vòng binh lửa, không phải bởi Lancaster, không phải bởi phe Đầu Tròn. Trong cuộc Nội chiến, Nghị viện không tấn công những nơi họ biết là quá mạnh để đánh chiếm. Gã trăn trối nhìn bộ áo giáp. Và câu trả lời đến.

Gã phải thật mạnh. Gã phải trở lại là công tước, công tước thực sự, không phải là tên lập dị lấp bắp chạy-trốn người không-ra-người.

Quyền lực là thành trì bảo vệ thực sự duy nhất của gã – quyền lực để đáp trả bạo lực bằng bạo lực – danh vị, ảnh hưởng, gia sản, sự thống trị. Gã đã mất. Không tiền, không địa vị, không quyền – chúng sẽ đến đây, kéo gã đi ném trả lại nơi đó. Sương mù. Gã vẫn đang sống trong sương mù và chốn điên kia đang lù lù chờ sẵn.

Durham kêu lên. “Lạy thánh mớ bái, nghe này, Fane kể là ở thành phố đang đồn ầm lên là cậu chả ốm đau gì sất, cậu chỉ trốn tốt về quê vì vỡ nợ!”

Lão Calvin thông báo với vẻ sứt sùi não nề. “Hãng rượu rất tiếc rằng năm nay không thể cung cấp rượu cho tá điền, thưa Đức ông.”

Bà bác Vesta kinh hãi đọc tờ nhật báo London. “Lạy Chúa lòng lành. ‘Phá sản hay điên cuồng: Chuyện gì đã xảy đến với Công tước?’ Bà hít lấy hít để muối hít và thở một hơi dài não nề. “Chường cả lên mặt báo. Chúa cứu vớt chúng con, sao ta lại còn sống để chứng kiến cái ngày hôm nay.”

Maddy chỉ ngồi trong phòng làm việc với gã và viết hồi đáp của gã cho những yêu cầu trả nợ. Nàng đã thôi chớp mắt trước mỗi khoản nợ hiện lên trên bàn làm việc của gã nhưng ở nàng có vẻ cứng đờ, một sự nghiêm trang khiến gã phát cáu.

Tôi sẽ không làm, Baley đã viết như vậy, một sự lảng mạ rõ ràng.

London. Thăng ngục điên cuồng bị hủy hoại, cố mà tự cứu mình.

“Mai về nhà,” Durham vui vẻ nói sau bữa tráng miệng với bánh nướng ngọt, pút đình mạn, thạch và bánh pho mát. “Hành trình bắt đầu trở nên quen thuộc rồi đấy. Cô có muốn thử một miếng bánh không, nữ công tước?”

Maddy lắc đầu. Nàng cảm thấy khó mà nuốt nổi khi biết rằng mọi thứ trên bàn đều là của nợ nần, từ lương cho dầu bếp trở đi. Kể từ khi biết được những khoản nợ khổng lồ không ngừng tăng thêm của Jervaulx, nàng cảm thấy rất khó ở. Thu nhập của gã rất lớn, nhưng các khoản nợ của gã ngoài khả năng tưởng tượng. Tổng số thật kinh hoàng. Phi lý. Hoang đường. Nó khiến nàng, một tín đồ Giáo hữu được nuôi dạy phải trân trọng tính cần kiệm và cẩn trọng, hầu như thấy kinh sợ gã. Một kẻ ngạo mạn vô lối có thể để tích tụ một gánh nặng như vậy mà không hề bận tâm về hậu quả. Nàng yêu gã, ngã vào lòng gã, phơi mình trần trụi trước những vuốt ve nhục dục của gã – và rồi đột nhiên nàng phát hiện ra rằng mình chẳng hề biết gì về gã.

Nàng không thể nuốt nổi mâm cao cỗ đầy trước mặt trong hoàn cảnh như vậy, thậm chí chỉ là một bữa. Thay vào bánh, nàng với lấy một trái táo nằm trước đĩa pho mát mà nàng biết

rằng được hái ngay trong vườn nhà.

Từ tí đầu bên kia chiếc bàn bóng loáng. Công tước nói, “Ngày mai.. đi tôi... và Maddy... quảng trường Belgrave.”

Nàng ngừng cắt táo.

“Về London?” Phu Nhân de Marly hỏi. “Ý nghĩa của trò điên rồ này là gì vậy?”

Ly rượu của Công tước lấp lóa khi gã xoay xoay nó.

“Cháu... muốn.”

Bác gái gã cắm dĩa vào chiếc bánh nướng ngọt của mình, dầm ra thành từng miếng nhỏ như dầm kẻ thù. “Ta bó tay với anh rồi, cậu nhóc. Cứ rời xa ta xem. Đi mà tự chui đầu vào rọ của bọn người kia. Tốt nhất là anh nên chấp nhận thỏa thuận của Stoneham và yên ổn với cái thỏa thuận đó đi.”

Jervaulx không đáp lại bà. Mắt gã chiếu vào Maddy.

“Ngày mai,” gã nói. “Chuẩn bị ở... chúng ta... đi sáng mai.”

Nàng bỏ dao dĩa xuống. “Tôi nghĩ có lẽ mình không thể đi được.”

Gã nhướn mày, “Tôi yêu cầu.”

Maddy cảm thấy bàn ăn tối không phải chỗ để tranh cãi về vấn đề này. Nàng đặt những lát táo lên đĩa của cha ở bên trái mình. “Đây, cha ơi, quả táo này rất ngon. Cha có muốn dùng kèm pho mát không?”

Trong phòng ngủ của Công tước, Maddy phát hiện ra đồ đã bắt đầu được sai thu dọn. Một cái rương còn mở nắp trong phòng thay đồ đựng sơ mi cùng áo khoác của gã và cái váy lụa xám của nàng – đã được sửa sang lại tốt nhất có thể. Nàng lấy cái váy ra treo lại vào tủ áo.

Khi nàng đóng cửa tủ, Jervaulx đi tới. Maddy cởi khuy áo gi lê của gã như thường làm rồi lùi lại. Trong thoáng chốc, gã nhìn nàng dưới hàng mi đen rợp.

“Đói?” gã nói, bằng giọng giễu cợt.

“Không,” nàng đáp, không hẳn là nói dối.

“Bánh mì. Nước. Táo.” Gã cay đắng nói như thể đó là một lời buộc tội.

“Tôi ăn thứ mà tôi cảm thấy ngon lành và hợp lý.” Nàng đáp lại, quay người đi. Gã có vẻ không hề có ý tưởng gì về việc cắt giảm chi tiêu và cũng không mảy may mong muốn thử làm thế. Nàng mạo muội đề nghị một con số tiết kiệm riêng cho chi phí của pháo đài và sớm bị gạt đi. Chắc chắn việc giảm bớt người hầu, thậm chí bán một số đồ đạc chẳng giúp được gì nhiều cho khoản nợ khổng lồ của gã, nhưng gã thậm chí không buồn có một hành động cụ thể nào đó.

Điều khiến nàng cảnh giác và mất lòng, cái kiểu tiếp tục sống phung phí trong xa hoa và hào nhoáng bên ngoài, trong khi bất cứ một đầu óc tỉnh táo nào cũng phải biết rằng đây là lúc phải dồn mọi cảm xúc và nỗ lực vào việc trang trải hết món nợ ngoài sức tưởng tượng kia.

Gã rũ áo khoác ra. Gã chực ném nó lên nắp rương đang mở thì dừng lại. Gã nhìn nàng.

“Váy?”

“Mai tôi không đi được,” nàng nói. “Cha không đủ sức khỏe để lại lên đường ngay như vậy.”

“Em đi... với tôi. Cha sau.”

“Cha không thể...”

“Quỷ tha ma bắt cha!” Gã ném áo khoác đi và hùng dũng tiến vào phòng ngủ. “Em... *tôi!*”

Maddy nhắm mắt. Nàng tìm kiếm sự thanh tĩnh trên trong, cố chối bỏ cơn đau xé lòng. Khi đã trấn tĩnh hơn một chút, nàng theo gã vào phòng ngủ. Gã ngồi bên bàn viết, vẫn mặc áo sơ mi và đi tất, nhìn trần trối bên ngoài một lá thư chưa mở.

Ánh đèn rọi thẳng vào mặt gã khiến tóc và đôi mày gã đen sậm lại như của quỷ dữ. “Chúng ta *đi*. Chúng ta là... công tước và nữ công tước Jervaulx. Chúng ta đến... nhà hát. Khiêu vũ. Em mặc... giàu. Thậm chí.. tôi nghĩ một vũ hội... chúng ta tổ chức... giải trí. Tiêu tiền. Không gì.... *sai!*”

Maddy lắng nghe gã, trái tim nàng tan vỡ. “Không. Anh không được. Anh không thể.”

“Phải thế,” gã nói.

“Đi London. Đi lo liệu việc đại diện của anh trả các khoản nợ - điều đúng đắn và hợp lý bây giờ là trang trải thứ có thể trang trải được rồi sống dè sẻn trong khi nỗ lực hết sức để khôi phục phá sản.”

Gã bắt ngờ quay lại, mặt đối mặt với nàng. “Không... trang trải! Khôi phục... không gia sản! Khôi phục danh tiếng, em hiểu không? Tin tưởng! Sống... rộng. Cho họ thấy... tin tưởng.”

“Để đạt được điều gì?” nàng kêu lên. “Khi việc làm ăn của anh đang ở trong tình trạng tồi tệ? Một sự cắt giảm chi tiêu đúng đắn, một nỗ lực chân thành để giảm bớt nợ nần – *đó* là thứ sẽ khơi dậy sự tin tưởng của họ, có lẽ thậm chí còn giành được sự ngưỡng mộ thực sự của họ.”

“Không!” Gã ngửa đầu rên rỉ. “Không, không, không! Ngu ngốc... tệ nhất... khi trả - trông như... rắc rối – ngu ngốc đơn giản... cổ lỗ! Em không hiểu.”

Nàng quay người nện gót trở lại phòng thay đồ. “Tôi hiểu rằng anh đầy giả dối!” nàng kêu lên, cố gắng tháo móc váy ra. “Tôi hiểu rằng anh sẵn sàng bằm vào vẻ vờ vĩnh bên ngoài! Rằng anh chẳng học được gì từ những tai ách vừa qua hết! Và anh sẽ làm gì với lòng tin giả tạo kia nếu anh có thể cứu vãn được? Rước thêm nợ vào người à?”

“Phải,” gã nói.

Maddy mở cửa. Trong đầu nàng lèn đầy điều muốn nói đến mức chúng rối bời cả vào nhau và chẳng lời nào thốt ra nổi ngoài điều gây tổn thương nhất. “Vậy thì anh nên làm theo lời Phu Nhân de Marly, ký vào cái giấy ủy nhiệm kia và để những người khá khẩm hơn đổ vạ cho anh!”

Mắt gã nheo lại. Đầy vẻ hăm dọa, gã bật dậy đứng đối mặt với nàng.

“Không... người khá khẩm hơn. Tôi là... *Jervaulx*.” Cái nhìn của gã ăn tươi nuốt sống nàng và nàng kinh hãi nhận ra rằng mình thậm chí còn chưa mặc gì trên người. Nàng vội vã đan tay che ngực. Gã phì ra, thở mạnh và nhếch mép khinh bỉ. Tóm lấy cái áo ngủ xa tanh nằm đợi trên giường, gã chật vật mặc vào. Gã cầm bình rượu và ly lên. Cúi đầu về uể oải và lạnh lùng, gã rời đi.

CHƯƠNG 27

“Tôi không nên ở đây,” Maddy càu nhàu, vừa tới nơi nàng đã thấy bức bội, đi đi lại lại trong sảnh tiếp khách màu lam ở quảng trường Belgrave giữa những tiếng nổ lộp bộp vào đầu đêm hội Guy Fawkes ^[1] mơ hồ vang lại qua tấm rèm dày. “Tôi không nên bỏ lại cha lần nữa.”

[1]. Lễ hội Anh, được tổ chức vào ngày 5/11 hằng năm để kỷ niệm sự kiện Guy Fawkes âm mưu lật đổ vua James! Nhưng thất bại. Sau vụ việc này, những người ủng hộ nhà vua đã thiêu cháy những hình nộm được đặt theo tên kẻ phản bội Guy Fawkes.

Christian không trả lời, tiếp tục đau đầu phân loại đồng thư chưa mở chất đồng trong dinh thự ở thành phố của gã. Trên cùng là giấy đòi nợ, hầu hết là mới, một số sao lại đúng thư gã đã nhận được ở pháo đài Jervaulx, rồi cuối cùng quay lại những thăm gửi thông thường và thiệp mời cách đây sáu tháng.

“Có khi anh không thực sự cần tôi ở đây đâu nhỉ?” nàng hỏi. “Giờ anh đã ổn rồi, tôi có thể trở về?”

“Không,” gã đáp.

Nàng cứ nói mãi làm gã mất tập trung. Gã phải dừng lại ngẫm nghĩ để nhớ xem thư gã đang cầm trong tay là của ai và nên đặt vào chồng nào trên bàn nước.

“Durham có thể giúp anh những chuyện này, chắc chắn vậy. Còn tốt hơn tôi ấy chứ.”

Christian nghiêng đầu càu nhàu. Srafford. Srafford, phải rồi, một lời thăm hỏi lịch sự chúc Jervaulx sớm bình phục, không hề ám chỉ gì tới mười lăm nghìn bảng thế chấp mà vị hầu tước đó nắm giữ trong phần đất đai ở Gloucester. Một quý ông, nhưng thuộc về chồng cuối cùng, những người này có thể an tâm bỏ qua.

“Tôi quả thực chẳng có tác dụng gì với anh. Tôi không biết nhảy, cũng không biết chuyện phiếm.”

“Chuyện phiếm.... bây giờ,” Christian nói mà không nhìn lên.

“Durham có thể viết thư giùm anh.”

Gã ném lá thư vừa cầm lên. Nàng khiến mọi việc vốn đã khó lại càng trở nên khó khăn hơn, cứ lèo nhèo mãi, nặng nề đòi đi. “Em ở.”

“Tôi không nên bỏ lại cha mình.”

Gã đâm vào ngực mình. “Chồng!”

“Anh vô lý lắm.”

“Không!” Nàng làm gã sôi máu. Còn gì có lý hơn là việc gã mong đợi sự hỗ trợ của nàng khi gã cần? Tất cả những thư từ kia và lời lẽ này, tất cả cùng một lúc, khiến gã đau đầu.

Nàng ngồi xuống ghế đối diện với gã, gương mặt nàng khuất bóng dưới cái mũ trùm nom như thìa xúc đường mà nàng lại đội lên đầu. “Anh phải nghe tôi.”

Gã liếc xéo những chồng thư. Gã biết nàng không hài lòng với gã, gã biết rằng có thể về thành phố với Durham và để nàng cùng cha theo sau với nhịp độ mà người già cả có thể chịu đựng được. Nhưng Christian vẫn khẳng khái nàng phải đi với gã. Gã có một linh tính mà giờ đã trở thành mối nghi hoặc to lớn, rằng không biết vì sao nhưng nếu gã không quyết liệt, việc nàng đến đây sẽ bị trì hoãn dai dẳng và ngăn trở bởi những rắc rối mờ ám mà thậm chí gã không thể gọi tên. Gã đã cảm thấy sự kháng cự của nàng từ giây phút gã nói ra hai chữ London và cứ mỗi dặm tiến về gần thành phố, nó lại tăng thêm một chút.

“Em... nghe! Phải là.... công tước. Cho thấy... tất cả... tất cả khỏe. Thảm họa, Maddy! Đây!” Gã huơ tay trên đồng thư. “Nghìn... Nghìn cân treo sợi tóc! Sụp đổ mọi thứ!”

“Tôi hiểu điều đó,” nàng nói. “Tôi hiểu rất rõ rằng anh đã vay mượn mù quáng.” Nàng vẫn ngồi thẳng đơ, giọng không chút cảm xúc.

Tuy nhiên, gã nghe thấy sự bất đồng trong đó và điều ấy khiến gã khó chịu. “Chẳng hiểu... gì hết!”

Gã đã nghĩ rằng nàng sẽ hiểu, nàng sẽ ở bên gã và biết gã phải đối mặt với điều gì nếu gã thua, nhưng tất cả những gì nàng muốn là bóp mồm bóp miệng và sa thải người hầu, mãi rồi gã cũng thấy rằng nàng chẳng hiểu gì cả. Những quy tắc của thứ quyền quý phù du, bấp bênh dường như nằm ngoài tầm nắm bắt của nàng.

Gã không có phương cách nào giải thích. Gã không thể khiến nàng hiểu tầm cỡ của trận trời long đất lở này, số kẻ phải đem gia sản ra mạo hiểm đánh cược cùng gã, những kẻ sẽ chĩa mũi giáo và gã – nếu gã không phải là công tước, nếu gã để họ thấy điểm yếu – những kẻ sẽ lao vào gã như bầy sói lao vào một con hươu vừa quy ngã. Mà chúng đã lao vào gã rồi – những lá thư lịch sự này, những yêu cầu ngày càng ráo riết.

Gã nên trả tiền chúng, nàng nói vậy. Bằng cách gì? Bán tranh đi, nàng nói. Không đủ. Bán nhà. Không đủ - nàng làm gã mù mịt cả đầu óc với thứ đạo đức trì độn của nàng. Thậm chí nếu gã có định bán sạch, thì khác gì quảng cáo với cả thế giới rằng mọi thứ gã sở hữu đều đang nằm ngoài chợ và tạo nên một cơn khủng hoảng? Và giá trị bất động sản của gã sẽ như vàng hóa trì?

Bán pháo đài Jervaulx, nàng nói – rằng thế là đủ và còn thừa, nhưng ý tưởng này quá xa với tới mức vô nghĩa với gã. Nó là di sản, gã nghiêm nghị thông báo với nàng, trong phần thừa kế của gã. Và nàng gọi gã là một thằng ích kỷ xấu xa, kẻ biến con trai mình thành kẻ nợ nần ngay cả trước khi có đứa con nào ra đời.

Gã không thể biến những khái niệm như tài sản cầm cố và tỷ lệ đòn bẩy, nợ thả nổi và tài sản phong tỏa thành lời. Gã hầu như thấy mình không thể nói ra với nàng cái sự thật mà nàng hoàn toàn mù tịt – rằng nếu gã trượt ngã, gã sẽ kéo nàng xuống theo.

Nàng tin rằng mình bảo vệ gã. Vợ gã, người thân cận kề nhất với gã: Durham đã nhét cái ý tưởng đó vào đầu nàng, thế mà Maddy trong sáng đơn giản thành thật lại đi tin tưởng vào

những thứ mong manh như luật pháp và quy tắc.

“Không hiểu gì.” Gã hít vào một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh. “Maddy, khi tôi đến tuổi... nợ... cha tôi... gia tài hai trăm nghìn... từng xu đê nặng!” Gã nghiêng rằng. “Ngày nay. Trị giá hai triệu... thu nhập... đúng một trăm nghìn.”

“Và một món nợ khiến người cha đáng thương của anh cũng phải chửi bậy mồm mà lên.”

“Nợ, phải!” gã sôi tiết đáp. “Mạo hiểm! Tôi là... Công tước Jervaulx! Tất cả biết. Không phải... góa-phụ khốn kiếp.” Nhưng gã nhìn những lá thư mà tuyệt vọng, gã thậm chí không thể đọc những yêu sách với tốc độ nhanh hơn sên bò. Gã cần giúp đỡ và gã thà tự cắt cổ mình còn hơn phải xin xỏ nàng bây giờ. “Em... ở đây,” gã khẳng khẳng, chỉ thốt ra có vậy. “Timms... đến sau.”

“Tôi muốn ít nhất cũng được quay về để đỡ đần cha dọc đường.”

“Không.” Nếu gã để nàng đi, nàng sẽ không quay lại. Gã thối tha điều đó đến tận xương tủy.

“Không lâu đâu, chỉ tới khi tôi có thể đưa cha đi cùng thôi.”

“Không.”

“Tôi rất tiếc rằng anh không đồng ý, nhưng tôi phải đi.”

“Không!” Gã bước một bước tới chỗ nàng.

“Mai tôi sẽ đi.”

Gã băng qua phòng. “Tôi ra... lệnh!” Gã đứng ngay trước mặt nàng.

Má nàng rục đỏ. Nàng không nhìn lên gã mà nhìn thẳng phía trước, nửa khuôn mặt khuất dưới bóng mũ trùm. “Tôi không thuộc quyền ra lệnh của anh”

“Có! Thề chồng. Em tuân lệnh... tôi.”

“Tôi không thề thốt gì như vậy.” Giọng nàng ẩn chứa sự phản kháng lạnh lùng. “Tôi không có nghĩa vụ tuân theo mọi cơn bốc đồng của anh. Anh không nhớ những gì tôi đã nói.” Nàng vẫn không ngẩng lên nhìn gã. “Tôi ngờ rằng anh thậm chí còn chẳng buồn nghe.”

Christian bỗng cảm thấy mình vừa làm tổn thương nàng. “Tôi nhớ.” Ga nghiêng hàm. “Bổn phận... Chúa... yêu thương. Chồng. Vợ.”

“Bạn đời,” nàng nói, “giữa chúng ta không có luật lệ nào ngoài tình yêu.”

Vậy hãy giúp ta Maddy! Ta sợ. Nhưng gã quay đi mà không thêm van nài. Đã cam kết thực hiện mệnh lệnh rồi, gã không định biến nó thành một lời xin xỏ.

Hàng chồng thư nằm đó đợi, tuyên từ ngữ là từ ngữ, cứ chực biến mất và nhảy múa trong đầu gã. Việc phải vật lộn với một kỹ năng thường nhật đến vậy đem đến cho nàng cảm giác thất vọng ê chề cùng nỗi thống khổ.

“Đáng lẽ tôi không nên lên tiếng lúc đó.” Nàng nói tiếp. “Tôi hoàn toàn không nên đứng trước mặt một gã linh mục rộm để cưới anh.” Giọng nàng trở nên xa xôi và nức nở. “Tôi không thể sa vào con đường lầm lạc này. Nó hoàn toàn phù phiếm và vô giá trị, cái hành trình ô uế ngu ngốc của anh.”

Một cơn thịnh nộ đột ngột và ám ảnh trùm lấy gã. Gã sẽ không chịu đựng nó, gã không thể ngồi đây trong khi Bà-cô Thánh-thiện phỉ nhổ vào công việc làm ăn của gã. Một tuần qua gã không hề động đến nàng, không phải khi nàng có cái kiểu Giáo hữu khinh khỉnh luôn tự cho mình là đúng đó. Gã muốn ghi hôn nàng cho tới khi nàng nhức nhối, thở hổn hển và quỳn tiết cái lòng mộ đạo chết giấm của nàng để trở thành kiểu người mà cả hai đều biết khi gã gần gũi nàng. Nhưng gã nhìn nàng, chỉ nhìn nàng, còn nàng thì rướn cằm và ngồi thẳng đơ.

Gã hất toàn bộ thư từ trên bàn trở lại cái giỏ bạc, phải đi bao công sức sắp xếp cẩn thận này giờ. Gã bỏ mặc thư từ đó mà đi qua trước mặt vợ. Khi vừa đi qua nàng, gã dừng chân. Gã quay trở lại chỗ nàng, giật dây mũ nàng và lột thứ đó khỏi đầu nàng.

“VẬY ĐI ĐI!” gã nhếch mép. “ĐI!”

“Tôi sẽ đi!” nàng kêu lên, với tay giằng lại cái mũ.

Gã ném chiếc mũ vào lò sưởi, ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại. Nếu có thứ gì trên đời này mà gã căm ghét thì đó chính là đám phụ nữ sùng đạo.

Maddy nhảy dựng khỏi ghế, chộp lại chiếc mũ từ đám lửa, đập phành phạch xuống nền đá qua cương.

“Hừ, anh dám!” nàng nghiêng răng ken két. Gã phóng đấng, ngạo mạn, ngông cuồng, nàng không muốn ở đây, nàng không thể làm theo mệnh lệnh của gã. Nhảy nhót, nhà hát: gã đã nói với nàng kế hoạch của mình và nàng không thể làm được nhưng gã không nghe.

Quá nhiều tiền, nàng không biết làm sao đêm đêm gã có thể gác cao gối ngủ. Nàng không biết *gã*, họ khác nhau quá xa – *vì sao* gã nhìn nàng theo cách đó, vừa hứa hẹn vừa đe dọa để rồi ngồi cả đêm trên ghế trong phòng khách? Vì sao gã không phải người đàn ông điềm tĩnh, cẩn trọng, đúng đắn, biết nhún nhường và chấp nhận những gì Chúa đã trao cho mình? Nhưng không, gã chọn thống trị Địa ngục, như quỷ Sa tăng, và bảo nàng phải đứng bên gã, vợ kiêm nữ công tước của gã, thách thức hết thảy những gì mà thiên hạ nghĩ.

Một phần trong nàng bảo nàng phải ở lại. Nàng biết rõ ràng rằng gã cần ai đó ở bên. Gã không thể tự lo liệu dài lâu được – cái Trách nhiệm mà Thiên khải đặt lên nàng chưa hoàn tất. Nhưng nàng phải ra đi, tình yêu và sự thèm khát của nàng dành cho gã đã làm méo mó Sự thật, cuộc gắn kết tai hại với một người đàn ông trần tục và xác thịt. Nàng hoàn toàn rối như tơ vò, bị giằng xé giữa trốn chạy và trụ lại, không thể nhận ra đâu là Ánh sáng giữa những ý muốn chủ quan và khát vọng trần tục của mình.

Giá như nàng có thể tìm thấy tĩnh lặng, có thể tự chủ trong sự thanh tịnh bình an của linh

hồn.... nhưng nàng không thể. Những âm thanh vang hỗn độn làm nàng rối loạn, sự hiện diện đầy choáng ngợp của gã, giờ đã biến mất, để lại căn phòng còn trống trải hơn cả những gì mà chỉ riêng tĩnh lặng mới có thể tạo nên.

Nàng muốn tới phòng Suy niệm. Nhiều tuần qua nàng không tới đó. Nàng ao ước được tĩnh tâm, để lắng nghe, nhưng thậm chí ngay cả trong ý tưởng ấy cũng ẩn chứa một khám phá mới mẻ và khủng khiếp. Nàng sợ phải đến nơi ấy, nữ công tước, vợ của một kẻ trần tục. Nàng hổ thẹn trước việc phải giáp mặt với những Ái hữu khác, khi giờ đây nàng đã lạc lối quá xa Ánh sáng.

Chiếc mũ trùm không cứu chữa được nữa. Nàng khẽ kêu lên buồn khổ khi ngắm soi vầng mũ cháy xém. Đồ đàn ông hung bạo! Nàng sẽ trở về với cha. Durham có thể đến đây ở lại với công tước.

Tiếng pháo hoa nổ bên ngoài khiến nàng giật thót. Khẽ rên rỉ bất lực, nàng ném chiếc mũ trở lại lò sưởi. Ngọn lửa lập tức đón lấy nó, trùm lên, nuốt chửng sắc trắng tinh khôi giữa những lười lửa vàng, đỏ và đen.

Khu Vauxhall lạnh lẽo và ẩm thấp. Không phải mùa tấp nập, những lối đi nhỏ trong khu vườn lạc thú đèn đóm tối om: chỉ riêng rạp hát chính là mở cửa và được thắp sáng cho buổi hòa nhạc và chương trình bắn pháo hoa kỳ diệu đêm Guy Fawkes. Christian đứng trong bóng tối thay vì hòa mình vào đám đông trên đường chính. Gã chưa sẵn sàng gặp bất kỳ người quen nào, mặc dù trong một buổi tối mùa thu ẩm ướt như thế này chẳng nhiều kẻ trong giới của gã bỏ ra ba xu vào cửa để xem Hai Ngàn Ngọn Đèn trong Những Sắc Màu Ái Quốc, Triển lãm Pháo hoa, Nổ súng Thần công và Lửa Mừng Huy hoàng.

Thật tiện lợi. Nếu gã biến mình thành một thằng ngốc, gã thà làm điều đó trước mặt những kẻ xa lạ. Gã để cho dòng người cuốn đi. Tới gần một sạp đồ ăn, gã lùi lại vào bóng tối, tựa người lên một thân cây nghĩ xem có nên thử một ít Kẹo Thuốc Súng không. Trong khi gã lần tìm xu trong túi, một bàn tay lả lơi tóm lấy nếp áo choàng của gã.

“Preux chevalier^[2],” cô nàng kia lên tiếng, khuôn mặt chìm khuất dưới tấm mạng đen. “Xin hãy đãi em một chút rượu táo nóng, anh yêu, và chúng ta sẽ cùng hàn huyên đôi chút.”

[2]. Tiếng Pháp, có nghĩa là “chàng hiệp sĩ dũng mãnh”.

Đó là một giọng nói có học thức, trầm khàn, lối tiếp cận quen thuộc không lẫn vào đâu được của gái điếm. Christian hạ mắt nhìn ả, không thay đổi tư thế. Bàn tay trắng muốt mà ả đã rút ra khỏi chiếc găng tay lông chồn vẫn nằm trên tay gã. ả hơi nghiêng đầu nhưng chẳng thấy gì ngoài cái cằm trắng xanh lộ ra bên dưới cái mũ thời trang và mạng che mặt dày. Gã có cảm giác ả đang mỉm cười dưới lớp ngụy trang kia. Gã lạnh lùng nhếch mép và lắc đầu.

“Ồồồ... anh không muốn phụ nữ sao?” Cô nàng đột nhiên nặn ra giọng Pháp rất rõ ràng. “Anh, một quý ông *du meilleur rang*^[3]? Một công tước, ít nhất là vậy, lại không thể chia sẻ cho cô gái nghèo một ly rượu táo sao?”

[3]. Tiếng Pháp, có nghĩa là “thuộc hàng cao nhất”.

Các khối cơ của Christian co cứng lại cảnh giác. Gã quắc mắt nhìn ả.

Ả lùi lại một bước, nâng váy xoay nhẹ một vòng như thể đang mời gã xem hàng. ả nhún gối thật thấp với gã.

“Anh vẫn chưa nhận ra sao, Christian?” ả hỏi, chìa mắt cá chân ra.

Gã quay người chực bỏ đi. Gã không biết đó là ai và chẳng quan tâm, gã không biết phải làm gì nữa.

Cô nàng vội lao đến cạnh gã. “Christian!” ả túm lấy gã, gạt mạng che mặt lên. “Vì Chúa! Là em đây.” Gã dừng lại. “Eydie.” Cái tên đó buột ra khỏi gã, một trong những từ có sẵn ở đó, không hề phải rặn ra và gã lập tức ước rằng giá như mình đã cứ bỏ đi thẳng.

Ả vòng tay ôm lấy gã và dựa vào gã. Trong khi gã cứng đờ ra đó, ả dụi mặt vào tay áo gã. “Ôi, Christian... Christian! Gặp được anh tốt quá!” Giọng ả đột nhiên nức nở. ả đeo lấy gã.

“Cô... gì...” Gã không thể nói thêm.

“Đừng mắng mỏ em!” Ả thốn thức. “Em phải thoát ra! Em không thể chịu nổi. Em mang theo cả tì nữ. Cô ấy đang ở sau lưng chúng ta, đó, anh thấy không. Em biết là em không được đi, nhưng lại thêm tám tháng để tang nữa, hãy thương em, Christian! Kỳ diệu sao khi lại được thấy khuôn mặt anh!” Ả quay người bắt đầu bước đi, vẫn nắm cánh tay gã. “Anh không thể tưởng tượng việc ấy như thế nào đâu. Lesley tổng em *đi đày*! Vào chính cái buổi sáng y phát hiện ra, em không có một giây phút nào để liên lạc với anh, ôi, y mới đáng ghét làm sao! Y làm em sợ. Và Scotland! Cái trang trại tối tăm khủng khiếp đó của gia đình y, suốt cả mùa hè rồi mùa thu. Em thậm chí không thể viết thư, em nhớ anh biết bao! Đám người ấy bảo rằng em phải nghỉ ngơi sau một cú sốc như thế, chúng nghĩ rằng căn nguyên bởi Lesley đang chết dần chết mòn vì bệnh cúm ngu ngốc của y, nhưng chính anh mới là người em muốn, chính anh mới khiến em đắm lệt trong những tháng dài khủng khiếp đó. Không ai nói một điều gì về anh, ở đám tang, sau đám tang cũng không – không gì hết – cả đám mấy mụ già hần học đó, chúng muốn em nghĩ rằng anh đã lãng quên em! Em vừa mới về thành phố, đó là lý do vì sao anh không thể tìm thấy em, em bị nhốt như tù nhân, cho tới khi...”

Ả đột ngột dừng lại, nhìn xuống cánh tay gã, vuốt ve đường viền đỏ tươi trên áo choàng của gã.

“Christian... anh có một đứa con gái.”

Gã đứng lặng.

“Em kể với chúng,” ả bướng bỉnh nói. “Em phải kể với chúng, nếu không chúng sẽ không bao giờ cho e ra khỏi nơi đó! Em bảo chúng rằng con bé không phải của Lesley và đáng lẽ anh phải thấy mặt chúng lúc đó! Khi ấy chúng mới để em đi!”

Christian trừng mắt nhìn ả. “*Đồ ngu!*” gã kêu lên. “Cô....”

“Con bé có đôi mắt của anh và mái tóc đen như than. Trông nó không hề giống Lesley hay em.”

Christian nắm lấy cả hai vai ả mà lắc. “Ích.... ích kỷ... đồ chó cái! *Kể?* Con... gì?”

“Em mang con bé về đây cùng em.” Ả rúm lại. “Christian, anh làm em đau đấy!”

Gã buông ả ra, không lắc thêm phát nào. “Ngu ngốc! Nó... nó của y, luật... hôn nhân!” Gã rên lên, quay người khỏi ả. Lesley Sutherland đã chết? và Christian có một đứa con gái khôn kiếp, mang họ khác và bị dọa dẫm trong nhà một tên đàn ông khác. Gã thấy hoa mắt, không thể điều khiển được cơ bắp của mình nữa, cứ như đang đi dưới đáy nước sâu lạnh buốt.

“Xin đừng tức giận!” ả vuốt ve tay áo gã. “Xin anh! Anh, Christian, nó là con của anh và em. Em nghĩ....” Giọng ả tắt lịm và ả quỳ sụp xuống, im lặng bám lấy áo gã.

Đột nhiên gã ngộ ra ý của ả. Tim gã bắt đầu đập mạnh.

Chúa ơi. Tất nhiên rồi.

“Eydie,” gã nói “Eydie.”

Ả lại dựa vào gã như một đứa trẻ, má áp vào ngực gã. “Christian. Em yêu anh biết bao.”

“Tôi....” Gã phải rất nỗ lực. “*Đã kết hôn.*”

Ả ngược lên. Mặt ả bạch ra hơn, hai mắt mở to điên dại, rõ là bị sốc.

Gã gật đầu xác nhận.

Ả thụt lùi lại cách gã một sải tay, mặt trắng bệch. “Không đúng!”

“*Đúng.*” Thậm chí ngay cả từ đó gã cũng phải vật lộn mãi mới nói được.

“Không! Không. Anh nói dối. Nhiều tháng qua em không đọc báo, nhưng nếu đúng thì em đã nghe được. Em không hề nghe thấy tin ấy!”

Gã điềm nhiên nhìn ả.

“Khi nào! Nói cho em khi nào!”

Gã thậm chí không thèm cố, ngôn ngữ nằm ngoài tầm với của gã.

“Không đúng!” ả đẩy gã. “Anh đã nghĩ đến điều này khi Lesley chết! Anh đã có thể đến, nhưng... ôi! Anh là đồ đê tiện! Đây là một lời nói dối để rũ bỏ tôi!”

Gã lắc đầu.

“Là nói dối! Nhìn anh xem. Cô ta là ai?”

Gã thở gấp gấp hơn, cố thu lượm từ ngữ.

“Nhìn anh xem... anh thậm chí chẳng thể nghĩ ra một cái tên! Nói dối!”

Gã lại lắc đầu

Ả tóm lấy cả hai mép áo choàng của gã. “Christian.... anh không thể độc ác thế. Anh yêu em. Em yêu anh.”

“*Đã kết hôn,*” gã nói.

“Em đã trao mọi thứ cho anh! Em chưa bao giờ từ chối anh thứ gì! Christian, họ đã đẩy em ra ngoài, em và đứa trẻ! Đẩy em ra ngoài! Khoản trợ cấp ghê tởm của em, em đang sống dựa vào mấy đồng bạc lẻ! Em yêu anh, Christian!”

“Nghĩ,” gã nói rồi tự ngắt lời mình. “Để... nghĩ.”

“Ôi vâng.” Ắ dường như nghe thấy sự tuyệt vọng trong chính giọng của mình. Ắ đứng thẳng dậy, trôn trối nhìn gã. “Vâng, em... em xin lỗi. Em vừa... chỉ là vì em quá nhớ anh. Và anh biết...” Ắ lại bắt đầu vuốt ve ống tay áo gã. “Gia đình anh luôn ưa em, em gái Clementia của anh, thậm chí cả bà bác khủng khiếp của anh.” Ắ cất lên một tiếng cười đầy nước mắt và tựa vào gã. “Ôi! Vì sao em lại đi cưới tên Lesley chứ?”

Christian biết chính xác tại sao, đó là bởi gã không bao giờ cho ắ cơ hội và trong phạm vi cư xử lịch sự, gã luôn thể hiện rõ ràng rằng gã sẽ không bao giờ, thậm chí ngay cả khi gia đình gã gán ghép như họ vẫn thường gán ghép đám hoa khôi dòn dỗi nhất với gã mùa hội hè.

“Về nhà.” Gã nắm lấy khuỷu tay đẩy ắ quay lại đối diện với thị nữ của mình. “Tôi sẽ... nghĩ.”

Ắ bám lấy gã, rồi đột nhiên kiễng chân áp một nụ hôn nồng nàn lên môi gã.

“Không,” gã chối từ, đẩy ắ ra, biết ắ muốn đi tới đâu. Gã kéo ắ tới chỗ thị nữ, thả hai si linh rưởi vào tay cô kia. “Nhà... *bây giờ*.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô thị tì đã quen với sự rộng rãi của Christian, nắm lấy cánh tay bà chủ.

“Bao giờ anh qua?” Eydie hỏi.

Gã đứng nhìn ắ. Rồi gã quay người bước đi vào chỗ tốt nhất của khu vườn.

Christian ngồi xuống một ghế băng núp sâu trong bóng tối. Một cơn mưa phùn buốt giá dè áo choàng gã trĩu nặng xuống vai.

Nghĩ, gã nói vậy, nhưng cơn sốc vẫn còn bao trùm gã.

Một đứa con gái.

Cơ hồ cả cuộc đời gã bỗng lộn ngược và rơi vào vòng xoáy hiểm nguy. Gã có tiền nhưng không thể kiểm soát tiền của mình. Gã có một nữ công tước nghĩ rằng mình không nên cưới gã và một tình nhân cũ đang mơ tưởng điều ấy. Gã có một đứa con gái và nó mang họ của một người đàn ông khác.

Gã không nghi ngờ gì đứa con là của mình. Lúc đó Sutherland không có trong nước, Christian quá phóng túng và bất cần, chỉ vì bốc đồng và tiện lợi mà ngủ với một ả đàn bà sẵn lòng với gã – Chúa ơi, là gã đó sao? Quá hoang đàng. Không hề lường đến hậu quả, không – không hẳn vậy – chỉ là chủ quan chắc chắn rằng mình có thể đối phó với bất cứ hậu quả nào.

Giờ đây gã đang kẹt giữa hậu quả tồi tệ nhất và gã bất lực. Nếu mọi thứ trôi đi như gã dự tính khi lần đầu nhận ra tình trạng của Eydie, ả cứ ngủ với chồng và nói dối, Christian sẽ giữ khoảng cách và nguồn gốc đứa trẻ sẽ không có gì cần bàn cãi. Thậm chí nếu Sutherland có nghi ngờ cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Người ta có thể đoán già đoán non, thậm chí có thể chắc chắn, nhưng sẽ là quá sống sượng nếu công khai bàn tán về nguồn gốc của một đứa trẻ chào đời trong một cuộc hôn nhân hợp pháp.

Eydie chó chết. Đáng lẽ ả không nên tuyên bố điều đó với gia đình Sutherland. Giá như ả cứ giữ yên lặng, họ sẽ chấp nhận đứa trẻ như con của chồng ả, biết đâu còn vì hoàn cảnh mà trân trọng nó. Giờ đây, khi họ đã đuổi cả hai mẹ con ra đường thì chẳng báo trước chuyện gì hay ho cả. Eydie không phải tấm gương từ mẫu, ả đã có hai con trai chưa từng rời Scotland, thậm chí ả còn chẳng hề đề cập đến chuyện gặp chúng khi ả ở đó. Rất có khả năng, ngay khi ả nhận ra rằng Christian sẽ không cưới ả, đứa bé sẽ được ném về Scotland và được nuôi như một kẻ hạ đẳng.

Và Christian sẽ chẳng thể xoay xở cái chết khô gì. Gã không thể nhận đứa trẻ là con mình, điều đó sẽ là tội ác. Con bé sẽ trở thành một vật hạ đẳng thực sự, cả về mặt xã hội lẫn cá nhân. Gã thậm chí không thể bí mật chu cấp tiền cho nó, ít nhất là không phải bây giờ, khi gã thậm chí không thể thuyết phục nhà băng của mình xuất cho gã dù chỉ một tấm ngân phiếu. Và nếu những kẻ kia tóm được gã, nếu chúng lại ném gã lại... vô lực... chỗ diên kia.

Gã úp mặt lên hai bàn tay. Pháo hoa bắt đầu nổ, những tiếng phụt, bùm và tiếng reo hò từ xa văng lại. Một giọt lạnh buốt rơi từ vành mũ lên gáy gã, nhưng gã vẫn ngồi đó bất động. Gã thật sự đã thốt lên một lời cầu nguyện. Nó ngắn gọn nhưng đúng trọng tâm.

Hãy giúp con. Con không thể tiếp tục một mình được nữa.

Amen.

Maddy ngồi trên một chiếc ghế kê trong sảnh ra vào lát đá hoa cương. Nàng đã định chỉ đợi cho tới khi gã về nhà rồi đi. Nhưng nàng vẫn ngồi đó trong bộ y phục đi đường, vẫn vịn vịn hai bàn tay vào nhau, vẫn lắng nghe tiếng ồn ào đã vang suốt đêm ngoài kia. Đã hơn ba giờ sáng.

Con cầu xin, nàng đọc lời nguyện cầu. Cầu xin Chúa hãy cho anh ta được an toàn. Xin Chúa hãy chỉ đường cho anh ta tìm thấy con đường của mình. Xin Chúa hãy chỉ lối cho anh ta về nhà nếu đó là ý nguyện của Người.

Durham đã bỏ đi tìm ở những nơi anh ta nghĩ Jervaulx có thể đến. Họ không có gia nhân nào ngoài hai gã giúp việc mang từ pháo đài Jervaulx tới bà Maddy đã cử cả hai đi tìm. Chính nàng cũng đã đi nếu như Durham không khẳng khẳng rằng nàng nên tránh xa đường phố và nàng cũng chẳng hề biết phải tìm gã ở đâu giữa những đoàn người đang vây quanh các băng pháo, đám lửa và hình nộm rực cháy của Guy Fawkes đốt sáng cả màn đêm.

Thanh âm ồn ã và pháo hoa đã từ từ lắng dần, chỉ còn lại những tiếng nổ lộp bộp và tiếng hét từ xa vẳng tới. Đường phố vắng lặng mà gã vẫn chưa đi về. Maddy căng tai lên mỗi khi có tiếng xe ngựa qua nhưng không chiếc xe nào dừng lại.

Nàng gục đầu xuống đùi và tiếp tục cầu nguyện. Khi khóa cửa trước lạch cạch xoay, nàng ngẩng phắt lên.

Gã nhẹ nhàng bước vào. Khi gã ngược lên, nàng thấy rằng gã không ngờ có người ở nhà.

“Anh có sao không?” nàng hỏi. Giọng nàng không ổn, hơi lạc đi.

“Bé-Maddy,” gã nói. Áo choàng và mũ của gã lóng lánh nước mưa. Gã đẹp đẽ làm sao, cao lớn và u tối, đôi mắt xanh thẳm thoáng bối rối như thể gã không hiểu nàng đang làm gì ở đó.

Nàng đứng dậy. “Anh đói bụng rồi. Tôi đã hâm nóng đồ ăn dưới nhà. Tôi có thể mang lên cho anh, hoặc nếu anh không phiền thì anh xuống bếp ăn.”

Gã ngần ngừ rồi đặt mũ lên bàn. Gã thả cả áo choàng xuống đó. Nó trượt xuống sàn nhà. Maddy đi tới nhặt nó lên, rũ những nếp áo ướt đầm.

Gã chạm vào nàng khi nàng đứng lên, những ngón tay gã siết lấy cánh tay nàng. “Bé-Maddy,” gã khẽ gọi.

Nàng cắn môi. Nàng đã lo âu quá lâu và quá nhiều đến nỗi lúc này thật khó mà cầm những giọt nước mắt ngu ngốc. Một tiếng thổn thức rất khẽ buột ra từ cổ họng nàng.

“Tôi xin lỗi!” nàng lẩm bẩm. “Tôi không thể rời bỏ anh. Tôi không thể.”

Vòng tay gã siết chặt hơn.

“Tôi đã rất sợ!” tiếng nàng nghẹt trong ve áo khoác ướt mưa của gã.

Gã ôm chặt nàng, má gã áp lên tóc nàng. “Không xứng với em. Maddy. Cầu chúa... tôi... nhưng tôi không... xứng với em.”

CHƯƠNG 28

Gã để cho nàng về với cha mình. Gã kiên quyết vậy. Gã không nói cho nàng biết làm thế gã sẽ phải trả giá thế nào, nổi kinh hoàng mà gã phải chế ngự, bị bỏ lại một mình trong vòng vây dễ dàng siết chặt của kẻ thù. Gã hôn nàng say đắm rồi ôm vai nàng thật lâu. Nàng ngược nhìn gã vẻ lại lo lắng và gã thấy mình can đảm chừng nào khi cố nặn ra một nụ cười tự mãn để nàng không nán lại.

Gã cho cả hai gia nhân hộ tống nàng trong chiếc xe ngựa riêng mà họ mang từ pháo đài Jervaulx. Xe rời Christian ở quảng trường Belgrave, bỏ lại một tòa dinh thự đóng cửa trống hươu trống hoác chỉ còn có gã cùng một cảm giác kỳ cục, không hề dễ chịu, với đồ ăn trong bếp mà Maddy đã chuẩn bị, thịt nguội và bánh mì, sô cô la pha trên chiếc lò sưởi mà gã tự đốt lên. Durham đã đề nghị ở lại cùng gã và mang người hầu của mình tới nhưng Christian nhất quyết thử thách giới hạn chịu đựng của mình. Nếu gã không thể tự lo liệu cho bản thân trong vòng một tuần tại chính ngôi nhà quen thuộc của mình thì gã cũng chẳng có nhiều nhận hy vọng đảm đương lại những vụ lớn lao hơn.

Sau khi nàng rời đi, gã giữ cho than tiếp tục cháy trong phòng khách, nhắm nháp sô cô la và lắng tai nghe những hoạt động buổi sớm ở các chuồng chim bên ngoài bức tường bao quanh khu vườn. Không ai đến gõ cửa nhà gã: gã thông báo với gia đình – vẫn chưa, để gã nghĩ cho thông đã. Và giờ thì phát sinh Eydie, một mối bong bong khác. Quả ngạc nhiên là ả không thắc mắc gì về tai họa của gã. Trừ việc buộc tội gã dối trá với ả, ả có vẻ thậm chí không để ý đến sự khác thường trong cách nói năng của gã.

Nói quá nhiều, gã lạnh nhạt nghĩ.

Vậy ra ả yêu gã cơ đấy? Gã căm ghét khi phụ nữ nói vậy với mình. Và gã cũng không tin, một bài học mà gã học được vào tuổi mười bảy, học một cách cay đắng.

Gã nhớ Maddy, ngồi đó mặt trắng bệch và điềm đàm trong gian sảnh lát đá hoa cương lạnh lẽo, đợi gã hàng giờ cho tới sáng.

Gã sẽ không để nàng phải thất vọng. Gã không muốn mắc sai lầm, tuy gã có chậm chạp và máy móc về vấn đề này, nhưng gã phải lập ra một kế hoạch đã.

Gã thay đồ để ra ngoài, tự lo liệu được tất cả trừ phần cổ, làm loi thôi hết cả trong lúc cố thắt cà vạt. Gã đành phải thay bằng loại cổ cồn rời màu đen đơn giản mà gã có thể lẩn cài khóa kéo ra sau lưng.

Trong gương, trông gã hầu như tròn vẹn. Nếu tập trung, gã có thể tìm thấy tất cả mọi phần của bản thân mình, không phải tất cả một lúc mà là từng phần – bàn tay phải, cánh tay phải, chỉ hơi kỳ dị, không chính xác theo cách gã nghĩ rằng trông mình đáng lẽ phải thế. Gã nắm mở bàn tay đeo găng trắng: găng tay trong gương vừa mở ra vừa nắm lại.

Trong gương, sau lưng gã là bàn viết. Lấp dưới vài thứ giấy tờ ở góc bàn là một hộp gỗ nhỏ vẫn đóng nắp: một cỗ máy viết mà kỹ sư Marc Brunei đã tặng gã để sao ra nhiều bản trong khi chép thư từ và các bản vẽ. Christian ít khi dùng đến. Đó là một kỳ tích cơ khí – gã ngưỡng mộ nó vì điều ấy và giữ cỗ máy luôn sẵn sàng, nhưng chữ viết tay của gã quá khó đọc để mà sao ra trong khi gã đã có sẵn một viên thư ký chép lại cho thuận mắt hơn nhiều.

Nhưng giờ thì gã không có thư ký. Và chữ viết tay của gã đã trở nên góm guốc như vậy, gã phải thử chiếc máy. Dù thế nào nó cũng đỡ việc cho gã.

Gã ngồi xuống mở máy ra. Nó cần chút thời gian để cài đặt, gã nhớ cách làm, quả là một thiết bị nhỏ đáng yêu được chế tạo hoàn hảo.

Brunei và con trai là những thiên tài. Christian đã sử dụng cảng nổi cùng máy đào Vở lò của họ và khá hứng thú với đường hầm Rotherhithe dưới lòng sông Thames của hai cha con – một kế hoạch tham vọng quý quái nom có vẻ sẽ đốt của Christian hàng ngàn bảng trước khi đạt bước tiến vượt bậc, nếu thực có lúc ấy, loại dự án mà gã đã cố thử mà không thể giải thích nổi với Maddy, loại dự án bị đám anh em rể của gã căm ghét, khiến nợ nần của gã cân bằng với thu nhập nhưng không được phép sụp đổ vì thiếu vốn – phải, vay mượn, rất có thể - mà cũng không thể trả xong chỉ nhờ sa thải vài người hầu.

Với một quyết tâm mới mẻ, gã đặt giấy dưới cặp bút. Gã vẽ vài đường tròn và mấy nét nguệch ngoạc để thử máy, rồi viết *Chúa phù hộ Đức vua*.

Gã đọc lại. Chúa phù hộ Đức vua. Từng con chữ đều đúng chỗ và chính xác.

Gã nhìn bản sao nằm dưới chiếc bút thứ hai. Những con chữ xô nghiêng về một bên, *Chúa phù hộ Đức vua*.

Thoạt đầu gã tưởng máy hỏng, nhưng khi nhìn lại thứ mình vừa viết, gã khẽ chửi thề bản thân. Bản viết tay của gã cũng y chang: nếu nhìn cẩn thận, gã có thể thấy cũng kiểu vẹo vọ đó của những con chữ dù nếu chỉ liếc nhìn thì nom có vẻ ổn thỏa.

Gã cúi xuống viết lại, lần này nhìn vào bản sao thay vì tờ giấy đang viết. *Guy Fa* – gã phát hiện ra mình bắt đầu viết chữ *u* thay vì *w* và hất nét cho chính xác. Thật cẩn trọng, chắt vật, gã tiếp tục viết, dừng lại mỗi khi viết sai chính tả và cả với những cụm từ chưa xuôi tai, chẳng hạn *Thời điểm Guy Fawkes* thay vì *Đêm Guy Fawkes*.

Công việc này thật đáng sợ, tựa như có một con ma đang lái àn tay gã trong khi gã chỉ có thể so sánh thứ nó tạo ra với điều mình thực sự muốn viết bằng cách nhìn vào những gì chiếc bút sao chép kia đang viết.

Dẫu sao cách này có vẻ cũng hữu hiệu, nếu gã có thể đặt niềm tin vào những gì đọc thấy trên bản sao, kịp sửa lỗi trước khi viết sai hoặc ít nhất là cũng nhận ra lỗi vừa viết. Gã mất đến năm tiếng đồng hồ. Cuối cùng, gã cũng có hai bản giống hệt nhau, đều căn chuẩn ở giữa trang khi gã xoay ngược tờ giấy xem lại.

Thưa các ngài, trên giấy viết, thư này nhằm thông báo với các ngài rằng tôi chuyển nhượng cho vợ mình, Archimedeia Timms Langland, nữ công tước Jervaulx, có hiệu lực tức thì, quyền sở hữu vĩnh viễn toàn bộ tổng bất động sản và tài sản khác của tôi, không một ai có quyền phản đối. Việc chuyển nhượng này sẽ được thực thi trừ phi tôi có bằng chứng thuyết phục rằng không có bất cứ nghi vấn nào, trong hiện tại hoặc tương lai, liên quan đến năng lực xử lý công việc của tôi theo phán xét cá nhân và không bị ngăn trở.

Khi có bằng chứng thuyết phục, chấp nhận được với tôi, tôi có thể cân nhắc việc tái xem xét chuyển nhượng trên.

Christian, công tước xứ Jervaulx.

Ít ra, đó cũng là điều mà gã cho rằng bức thư thông báo.

Gã hy vọng rằng lá thư này đủ khả dĩ. Nó phải được như vậy. Khiến chúng bồn chồn, khiến chúng phải dừng lại nghĩ ngợi mà tự hỏi xem liệu gã có thực sự bất lực như vẻ bề ngoài không.

Viên thư ký ở văn phòng Torbyn chưa từng thấy mặt Christian. Vì gã không đặc biệt hào hứng với việc vào thành phố, thường thì việc làm ăn của gã tự tìm đến với gã, đã được xử lý sơ bộ, gấp gáp hối thúc và không có chỗ cho mấy việc lặt vặt. Tên hỗn xược kia chỉ dùng bút, giương mắt nhìn Christian mà nói, “Chào ngài. Ngài có hẹn không ạ?” Christian cởi mũ cùng áo choàng ra ném lên bàn, ngay trên đồng giấy tờ của gã trai khốn khổ và bụi sương rớt thẳng lên đám giấy tờ mới viết. Trong lúc anh chàng trẻ tuổi còn đang bận phun phì phì tức tối thì Christian đã búng danh thiếp lên đồng hồ lớn kia và bước thẳng. Gã đi lên cầu thang. Một khắc sau, viên thư ký rú lên và huỳnh huých chạy tới sau gã.

Gã trai trẻ đón kịp Christian ở chiếu nghỉ, cúi rạp người, vừa thở hồng hộc vừa rối rít xin lỗi. Rồi anh ta gần như bước lùi suốt dọc cầu thang thứ hai, vắn ra sức rạp người, bước hụt nấc thang thứ ba, ngã bổ chửng, lập cập đứng dậy và lại cúi rạp người. Christian thực lòng cảm thấy thương hại cho anh ta.

Nhưng gã để dành vẻ thỏa mãn thực sự cho nét mặt của Torbyn và quả không phải thất vọng.

“Công tước Jervaulx,” viên thư ký thông báo và mở cửa. “Đức ông!” anh ta thêm vào sau đó, mặt đỏ lựng.

Christian dừng ở ngưỡng cửa, đẩy màn kịch lên đến cao trào. Viên đại diện điền sản giữ vai trò quản lý tài sản chung của gã sững ra như trời trồng giữa lúc đang đọc cho kẻ khác ghi – ghế ngã ra sau, hai bàn tay đan lại đặt trên áo ghi – ghế ngã ra sau, hai bàn tay đan lại đặt trên áo gi lê, tóc trắng và hiếu chiến, một con chó bun đang sủa ông ông những lời chỉ thị cho tay quản lý bất động sản xa xôi nào đó.

Y không ngậm miệng lại nổi. Trong một lúc lâu, cả Torbyn, mấy tay thư ký và Christian thành một cảnh tượng bất động.

Christian là người cử động đầu tiên để giữ nguyên lợi thế của mình. Nãy giờ gã đã luyện tập một câu hai từ mà gã nhắc đi nhắc lại suốt dọc đường tới Blackfriars.

“Xuất... *tiền*,” gã ra lệnh.

Gã không nói rõ cả hai từ nhưng nét mặt Torbyn chuyển từ sốc sang hiểu. Y đứng dậy khỏi ghế.

“Mời đức ông ngồi.”

Christian không động dậy. “Bây giờ. Ngân phiếu.”

“Mang hộp của công tước đến đây. Số thứ tự đây.”

Torbyn kéo một tờ giấy lại ngoáy vài chữ. Y đưa nó cho một trong những viên thư ký. Anh ta vội vàng lặn ra sau lưng Christian. “Ngài biết đấy, thưa Đức ông, không có quyền ủy nhiệm, tôi bị trói tay trói chân không làm gì được.”

Christian không bao giờ cho phép các khoản chi trả được thực hiện trong văn phòng này mà không có chữ ký của chính gã – một thói quen cần trọng lâu nay mà gã học được từ lỗi lầm của cha. Về mặt chính thống, Torbyn không có quyền mở hầu bao, mặc dù Christian không nghi ngờ rằng tay đại diện này thừa ranh mãnh để moi ra mọi phương thức xoay xở nếu y muốn thử.

“Tôi rất mừng được thấy ngài đã bình phục,” Torbyn lại nói trong khi Christian vẫn giữ im lặng. “Ngài Manning đã khiến tôi rất rất lo lắng.”

Bên ngoài, có tiếng tay phụ việc nào đó huýt sáo nhanh. Christian tới bên cửa sổ, nhìn xuống con đường bên dưới. “Không quan tâm,” gã nói.

Ngay bên dưới, một cậu nhỏ chắc hẳn đáp lại tiếng huýt sáo chạy ngang quá phố, nhét vội một lá thư vào áo ngoài. Một khắc sau, tiếng bước chân của viên thư ký vang lên trên cầu

thang.

Anh chàng vào văn phòng đặt một chiếc hộp màu lớn màu xanh lơ trên bàn của Torbyn, loại hộp các tông thường được chuyển tới quảng trường Belgrave mỗi tháng một lần cho cái thủ tục kiểm-tra-và-ký kia. Tay đại lý mở hộp và bắt đầu bỏ sổ sách ra. “Tôi e rằng ngài đến lúc chúng tôi chưa kịp chuẩn bị. Chúng tôi sẽ phải viết séc. Sẽ mất một lát ạ. Đức ông có thể vào sảnh cùng tôi dùng chút cà phê trong lúc đợi không ạ?”

“Không.” Christian không muốn phải chuyện trò nhiều hơn những gì bắt buộc. Mẹ kiếp! Gã không lường trước chuyện này, trước đây các loại séc luôn được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi gã ký vào.

“Dạ vâng.” Torbyn kê ghế. “Vậy mời Đức ông vui lòng ngồi đây...”

“Không.” Christian nói. “Ta... phải đi.” Gã cảm thấy khả năng điều khiển lưỡi đang trượt xa dần. “Ta... việc... khác.”

“xin đức ông vui lòng dành cho chúng tôi một vài phút thôi ạ.”

“Để sau.” Christian bắt đầu đi ra cửa.

“Không lâu đâu! Thật sự là không hề lâu. Tôi sẽ cử cả hai người cùng làm. Chỉ khoảng mười lăm phút thôi ạ.” Có gì đó trong vẻ sốt sắng của Torbyn khiến Christian bất chợt cảnh giác, gã nghĩ về tiếng huýt sáo và cậu nhóc đưa thư. Gã dừng bước.

“Ồ *khốn!*” gã gầm gừ. Gã lao về phía Torbyn. “Báo tin cho chúng!”

“Nào, chỉ một phút thôi, Đức ông, quả thật tôi nghĩ ngài phải chân nhắc....”

Thấy Christian ném sổ sách vào hộp, tay đại diện cố ngăn gã. Christian dùng khựng lại khi bàn tay Torbyn chạm vào cổ tay gã. Gã nhướng mắt.

“Mi dám?” gã hỏi, trầm tĩnh chết người.

Torbyn buông tay. Christian hất cuốn sổ vào.

Vốn không định động thái quá sớm trước khi sẵn sàng nhưng gã vẫn rút bản tuyên bố đã chuẩn bị khỏi túi áo khoác và đặt lên bàn của Torbyn. “Chuyển cho... Manning.”

Gã đóng chiếc hộp xanh lại rồi bê lên, thoát ra khỏi chỗ đó, rải những bước dài vững chắc, cố ghì mình không co giò chạy.

Giờ gã đã phóng ngọn lao đi. Gã không thể chùn bước. Gã tới dinh thự Jervaulx và không báo trước, liệu đánh cược rằng tay liên lạc của Torbyn sẽ tới tìm một trong hai tên em rể của gã thay vì đến đây. Hôm đó là ngày mẹ gã ở nhà đón khách. Tốt lắm: khách khứa sẽ khiến bà ta tự chủ hơn một chút. Viên quản gia của gã đang bước xuống cầu thang thì trông thấy gã.

“Calvin,” Christian gọi.

Mặt tên quản gia trắng bệch. Christian đưa tay ra tóm lấy cánh tay anh ta trước khi anh ta kịp quay trở vào.

“Nói.... ở đâu!”

“Vớ lệnh bà, nhưng...”

Christian không để ý thêm nữa, bước lên hai bậc một. Gã vòng qua lan can tầng trên và rải bước vào phòng khách.

Các quý bà quý cô đang ngồi hàn huyên, thẳng đờ như thể lưng vẫn còn bị cột bằng, mũ cắm đầy hoa và lông vũ, gã đi thẳng về phía mẹ.

Bà đang hàn huyên, chính sự yên lặng mà gã từ từ phù lên dọc thao bước đi của mình khiến bà chú ý. Khi người đang nói chuyện cùng bà cũng cứng họng lại giống những người khác, bà ngược nhìn và rồi lại bất tỉnh nhân sự.

Lần này cũng là ngắt thật. Các vị phu nhân khẽ kêu lên, Christian đỡ lấy bà khi bà gục xuống ghế. Gã giữ cho bà khỏi ngã ra, đưa mắt nhìn Calvin đang thu dọn chén trong khay trà ở cuối phòng.

Cơn choáng váng qua rất nhanh. Ngay khi gục xuống, bà bắt đầu cử động yếu ớt. Gã và Calvin giữ cho bà ngồi thẳng thớm. Bà nắm lấy cánh tay Christian, yếu ớt chớp mắt ngược nhìn gã.

“Ta... quảng trường Belgrave,” Christian lên tiếng. Gã giằng tay ra trong khi mẹ gã còn run rẩy những tiếng thì thầm cầu khẩn rời rạc, gã nhìn Calvin thật lâu. “Đến?”

“Chắc chắn rồi, thưa Đức ông.” Anh ta đang đỡ mẹ gã.

“Tôi sẽ có mặt ở đó ngay ạ.”

“Ta... cần người,” Christian nói.

“Tôi sẽ lo liệu việc đó ạ, thưa Đức ông.”

Christian cúi người khá thấp trước mặt mẹ, lịch thiệp gật đầu với đám phụ nữ còn đang sốc rồi bước ra khỏi phòng.

Những kẻ kia lao đến quảng trường Belgrave quá sớm: Manning, Stoneham, Tilgate và Perceval, kèm theo cả một viên luật sư và Torbyn. Cả đoàn sáu người khiến Christian căng lên cảnh giác, nhưng gã có chiêu dự phòng, đã được lên đạn và nằm trong túi áo gã để cân bằng lực lượng.

Calvin vẫn chưa đến. Christian thấy chúng từ cửa sổ sảnh tiếp khách màu lam. Cô độc

một mình, gã đợi ở đó, lắng nghe tiếng chúng đắm vào cửa. Gã bấu môi khinh bỉ khi nghe tiếng chúng xô cửa mở và bắt đầu lòng sục.

Gã hiện chẳng có khả năng cũng như tâm trạng vờ vĩnh già là tiếp đón. Manning là kẻ đầu tiên bước vào sảnh, Stoneham theo sát sau lưng. Christian chỉ đứng nhìn chúng, nhướng mày với vẻ vui thú thờ ơ trước nét mặt chúng khi thấy gã ở đó.

Stoneham đi gọi bọn còn lại. Christian vẫn yên lặng khi chúng vào và Manning khép cửa lại. Gã để chúng tung chiêu trước.

Không khí hơi chùng lại. Stoneham, một tên công tử bột hay hoảng hốt, tiếp tục vờ về bộ tóc mai rậm rạp quá mức. “Anh làm buồn lòng người mẹ khốn khổ của mình đấy!”

Christian dựa vào bệ lò sưởi. “Người mẹ khốn khổ,” gã nói khô khốc.

Yên lặng bao trùm.

“Anh ở đây một mình à?” Manning hỏi. “Mụ đàn bà kia đâu?”

“*Nữ công tước...ý cậu là vậy?*”

Manning hiện ngang tới chỗ một chiếc ghế, y to cao bóng bẩy, nom vừa có dáng của một tên địa chủ vừa có vẻ của kẻ săn mồi. “Anh không phiền nếu chúng tôi ngồi chứ?”

Khóe miệng Christian hơi cong lên. “Ta ngăn được chắc?”

Manning vẩy những tên kia ngồi xuống. Viên luật sư, tay Bacon nào đó, để một chồng giấy cuộn lại lên bàn,

“Ông Torbyn nói rằng anh đã mang sổ sách tài sản và séc đi,” Manning nói. “Tôi không nghĩ rằng như vậy là thông minh đâu, Jervaulx.”

Christian vẫn đứng đó, khoanh tay.

“Chúng tôi yêu cầu anh trả lại.”

Christian để nụ cười chua chát của mình nở rõ hơn.

“Thằng khốn.”

Manning hít một hơi sâu. Gã vươn người tới.

“Chúng tôi đang cố làm thứ tốt nhất cho anh.”

Christian vẫn treo nguyên điệu cười mỉm đó trên môi.

“Chết tiệt, chúng tôi đang cố cứu vớt thứ gì có thể cứu được! Nhưng anh và bà bác của anh khiến mọi việc trở nên khó khăn.” Y ngả người ra sau. “Cái bản thông báo mà anh tuyên bố là anh viết, anh không thực sự cho rằng phiên tòa nào ở đất nước này lại tán thành đấy chứ?” Christian nghiêng đầu. “Mi... đọc rồi.”

“Anh phải đối mặt với sự thật, Jervaulx. Tất cả những gì anh làm bây giờ, mọi thứ kể từ... kể từ khi anh không còn tỉnh táo... đều bị nghi ngờ. Bao gồm cả đám cưới nực cười kia. Anh có hiểu không? Tôi không nghĩ là anh hiểu. Anh có vẻ minh mẫn, như bà bác anh nói, nhưng một chốc một lát minh mẫn không đủ để quản lý gia sản. Khi phiên tòa được thực thi như đáng lẽ nó phải diễn ra cả tháng trước, người ta sẽ tính đến cả giai đoạn dài.”

“Nếu.” Christian mỉm cười. “*Nếu.*”

Manning cao giọng. “Không có *nếu*! Phiên tòa sẽ diễn ra!”

“Nhưng Manning...” Stoneham đưa tay ra.

“Có lẽ... nếu tôi được phép lên tiếng ạ,” viên luật sư nói bằng ngữ điệu hòa giải. “Tôi có mang theo đề nghị của ông Perceval và ngài Stoneham về một ủy nhiệm riêng, thưa Đức ông. Tôi sẽ rất hân hạnh được xem lại cùng với Đức ông.”

Christian chìa tay ra. Viên luật sư đứng bật dậy cởi dây buộc cuốn giấy, đưa cho gã.

“Trang đầu tiên chỉ toàn phần dẫn luận và mấy lời mào đầu,” ông Bacon nói. “Vậy nên nếu...”

Christian kéo trang đầu ra thả vào lò sưởi.

“Đó là...” Tên kia trông có vẻ bối rối. “Nếu ngài vui lòng chú ý sang trang thứ ba, ngài sẽ...”

Christian thả tiếp trang thứ hai vào lửa. Gã giơ trang thứ ba lên, mỉm cười ý hỏi viên luật sư.

“Lạy Chúa, hắn đúng là một thằng đần!” Manning bật dây. “Chúng ta không thể trông mong hắn thực sự hiểu được.” Y lao đến vẻ muốn giật những tờ giấy còn lại.

Christian thả cả mớ vào lò sưởi. Chúng cuộn lại và sạm đi, rồi ngọn lửa vàng xèo xèo liếm lấy chúng.

“Không.... *ủy nhiệm*,” gã nói.

“Việc này thật vô ích,” Manning gầm lên. Y đi đến chỗ Christian. “Stoneham ! Giữ lấy hắn!”

Đây chính là điều mà Christian vẫn hằng sợ, cũng phần nào dự liệu, và rồi khi nó xảy đến, nó lại có vẻ không thực. Manning tóm chặt lấy gã, Christian giằng lại và rút khẩu súng ra.

Stoneham, từ nãy chỉ dám rụt rè tiến tới một bước, liền dừng khựng lại. Torbyn lúc nãy hiểu chiến hơn giờ đứng khựng lại cách đó chưa đến một bước chân còn viên luật sư thì núp sau lưng y. Christian định ra lệnh cho chúng xéo khỏi cửa, nhưng mạch máu đập thành thạch bên tai gã. Gã không thể buột ra một từ. Chúng muốn gã, chúng sẽ tóm lấy gã nếu có thể làm được. Gã cảm thấy nguy ngập cận kề, thấy mình thức dậy bị bó chặt trong áo trói, với Đười Ơi, đai thít cổ và cơn điên.

“Cẩn thận,” Torbyn nói. “Cẩn thận, Manning.”

Manning từ từ thả tay xuống.

“Anh ta phát điên rồi,” Stoneham thầm thì.

Christian tuôn ra một tràng cười dữ dằn. “Bọn nghiệp dư... nhiều sự!” Đười Ơi sẽ lại có gã, lần thứ hai. Gã cảm thấy cơn khó ở và thịnh nộ trào lên huyết quản.

“Đặt súng xuống,” Manning nói, đầu hơi cử động. “Đặt súng xuống bệ lò sưởi, Jervaulx. Việc này chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ thêm thôi.”

“Cút xéo,” Christian nói.

“Chúng tôi ở đây để giúp anh,” Manning trả lời với cái lý do ngon ngọt khiến y gặp nguy hiểm đến tính mạng hơn là y tưởng.

“Cút,” Christian gầm lên.

“Bỏ súng xuống,” Manning giục/

Christian thấy rằng tên em rể của gã định dùng vũ lực, hoặc Manning không may mắn biết về một tên điên thực sự có thể làm gì hoặc y quá tin tưởng vào sự tỉnh táo của Christian để nhận ra một điều rõ như ban ngày: rằng gã không thể giết người trong nhà mình và thoát tội như một người đàn ông có lý trí.

“Đặt nó xuống,” Manning nói. “Anh không định bắn ai cả.”

Christian biết rằng gã nên đợi. Gã nên có Durham ở bên. Gã không nên để bọn chúng dồn mình vào chân tường một mình thế này. Em rể gã có lý do để bịt mắt thiên hạ. Christian có trại diên kia, gã đã đánh mất bao tiền của và Maddy cùng trí não mình ở cái nơi ấy.

Gã thà treo cổ còn hơn.

Gã chĩa súng, một con quái vật nòng trơn ngắn chẳng cần phải ngắm bắn kỹ cũng hạ được kẻ gần nhất và hơn thế nữa. Khi gã bậm môi lại, Manning có vẻ hiểu ra. Y lập tức mất hết thần sắc.

“Dừng.”

Không phải tiếng Manning. Là giọng của Maddy, to và rành, bất ngờ như tiếng kèn hiệu giữa bầu im lặng đông cứng. Nàng đứng ở ngưỡng cửa, giản dị trong chiếc váy xám, cùng với Calvin và ba gã gia nhân khác xếp hàng sau lưng nàng.

Christian thở phào một hơi không thành tiếng. Gã chậm rãi mỉm cười với em rể.

Maddy lùi lại và chìa tay. “Các người lập tức rời khỏi đây. Công tước muốn các người mau chóng đi ngay.”

CHƯƠNG 29

Gã ngồi trên ghế, trút đạn khỏi ổ, chậm rãi cẩn trọng, đầu nghiêng về một bên để nhìn rõ hơn, lưu ý phần kíp nổ. Khi đã tháo bỏ khẩu súng an toàn, gã đặt nó sang bên và liếc nhìn nàng. “Em nên... ở... cha.”

“Càng đi xa, tôi càng nghĩ... anh cần tôi hơn.” Nàng cup mi. “Tôi là rào chắn của anh. Tôi không được rời anh.”

Gã cho phép nàng nghĩ như vậy. Gã không nói rằng gã sẽ chọn khẩu súng. Calvin và ba gã gia nhân lực lưỡng kia thay vì nàng làm rào chắn mỗi ngày. Thậm chí gã ước rằng nàng không có mặt ở đây vào một thời khắc khó đoán như thế này. Nó đã lên tới cái đỉnh điểm mà gã biết trước sẽ đến: một trận chiến ngang cơ.

“Họ muốn bắt anh?”

“Manning.... Nhảy tới, Stoneham, Perceval... không chắc lắm. Em.. Calvin.. làm chúng đổi ý.” Gã mỉm cười khô khốc mà trả lời nàng như vậy. “Mừng em đã tới.” “Vâng. Tôi sẽ không rời anh nữa.” Nom nàng run rẩy sau cơn chấn động vừa rồi. “Họ sẽ nhớ đấy. Anh làm vậy là không khôn ngoan đâu, Jervaulx, khẩu súng ấy.”

Gã nhún vai. “Tự vệ.”

“Điềm tĩnh tự chủ là cách tự vệ tốt nhất của anh.” Giọng nàng run thấy rõ trong cơn phản ứng muộn màng.

“Nói... dễ!” Gã đứng dậy nâng hai bàn tay nàng lên. “To lớn kèngh càng tàn bạo... như em. Nhìn! Dọa... bọn nhóc. Chó cup đuôi... em đi qua. Đất rung chuyển. Dễ để... điềm tĩnh... em!”

Nàng nuốt nước bọt, mím môi, cơn buồn cười đánh bật nỗi sợ. “Anh đúng là đầu bò đầu bươu.”

Gã vui mừng khi gặp lại nàng. Gã quá đổi vui mừng khi gặp lại nàng. “Ày. Đầu tôi... bò bươu.” Gã áp hai bàn tay nàng vào nhau và hôn lên mu ngón tay. “Nghỉ ngơi... chạy tốt.”

Hai bàn tay nàng nắm lại, nhưng bị gã giữ chặt. Miệng nàng mím cười ngượng ngùng, hai hàng mi sụp xuống tạo thành một tấm mạng vàng trên nền lục.

Gã kéo lại nàng lại một chút, căng thẳng chùng xuống, cảm giác thoải mái và sự xuất hiện bất ngờ của nàng khiến gã thấy khao khát. Gã vẫn tự do, còn sống, và gã hôn nàng, nút lấy môi nàng như muốn hút hết hơi thở của nàng và áp nàng chặt vào mình. Không nói một lời, gã bồng nàng lên. Qua những cánh cửa và gian sảnh, miệng nàng, cơ thể nàng trong vòng tay gã, rồi giường của gã.

Gã không bận tâm đến màn dạo đầu lịch sự nữa: gã thô bạo mạnh mẽ chiếm lấy nàng, đòi hỏi thứ thuộc về mình trong khi nàng vòng tay ôm chặt gã và kéo gã xuống với vẻ nôn nóng không hề thua kém.

Hôm sau, chẳng kịp có thời gian ăn sáng, Maddy phải ngồi vào bàn chép một lá thư lịch sự đề nghị một đối tác ở nhà băng Hoare tới phòng khách của Công tước ngay – một mục tiêu mà nàng vui lòng theo đuổi bởi vì trong lúc này, họ vẫn đang sống nhờ vào hai tram tám mươi bảy bảng còn lại từ đôi khóa giàu của Jervaulx, một số tiền đã chẳng còn là không lò với nàng và không hề tương xứng với khả năng tiêu tiền của Jervaulx.

Ngay sau khi hoàn thành lá thư với lời lẽ mà Jervaulx hài lòng, nàng phải viết một thông báo gửi tới báo chí rằng công tước Jervaulx không còn tin tưởng ông Torbyn làm đại diện điền sản cho mình nữa dựa trên những kết quả công việc của ông ta. Tất cả yêu cầu và nguyện vọng xin được chuyển thẳng tới dinh thự của Công tước ở quảng trường Belgrave và được đảm bảo không mất phí vận chuyển. Sau đó, nàng được nghỉ ngơi trong lúc Công tước lên gác cạo mặt và thay đồ.

Trong phòng khách phía sau nhà, một căn phòng dễ chịu sơn màu vàng hoa cúc trông ra khoảng sân vườn từ lâu bị bỏ hoang và vách tường trại ngựa, nàng nhấp tách trà thứ hai. Nàng khởi sự viết một bức thư cho cha, biết rằng khi Jervaulx quay lại, nàng sẽ chẳng còn thời gian

làm việc ấy.

Nàng viết đến trang thứ hai thì Calvin nhẹ nhàng bước vào, một tay nâng khay bạc và đóng cửa lại sau lưng. Maddy bắn khoăn nhìn anh ta.

Viên quản gia cúi người. “Công tước không ở bên Lệnh bà ạ?”

Nàng cảm thấy ở London cả nàng lẫn Calvin đều không biết phải xử sự thế nào với đối phương: như những địch thủ cũ tối qua thấy mình vững chắc sát cánh cùng nhau, giờ lại ở trong một tình trạng đình chiến kỳ quặc mà chỉ cần nhẹ nhàng tác động cũng có thể thoát biến thành hòa bình hay chiến tranh. Maddy thật lòng ưa hòa bình hơn, vậy nên khi anh ta nghiêm nghị gọi nàng là “Lệnh bà”, nàng hầu như không từ chối. Nó đang trở nên thật sự khó lọt tai, cái tôn xưng trần tục này, và điều ấy khiến nàng chắc chắn rằng mình buộc phải chịu đựng hậu quả của việc từ chối nó.

“Tôi muốn được gọi là ‘Bà chủ’ hơn, Calvin ạ,” nàng nói với vẻ nhã nhặn nhất có thể. “Hãy nhớ cho rằng tôi không thể nói hoặc nhận những tôn xưng đó như người khác.”

Nàng đợi anh ta cứng người lại và nhìn xuống cái mũi dài của mình giống lão Calvin. Nàng biết điều mình vừa nói đủ khiêu khích để khiến họ đối địch cả đời. Nhưng thay vào đó, quai hàm đang bạnh lại của anh chàng quản gia cơ hồ dẫn ra. “Tôi nhớ rồi, bà chủ,” anh ta đáp.

Sự thỏa hiệp nhanh chóng ấy khiến nàng ngạc nhiên. “Anh không phật ý?”

“Tôi sẽ quá xấu hổ nếu như dám phật ý vì bất cứ điều gì bà mong muốn, thưa bà chủ.”

Maddy khẽ cúi đầu, chẳng hiểu ra sao.

Anh ta cúi người. “Trước bà đã bực bội với cách gọi Đức ông, nếu giờ đây bà thấy mình xứng với tôn xưng ấy hơn ngài, trong trường hợp đó tôi sẽ thấy phật ý. Tuy nhiên, vì bà vẫn cương quyết như xưa, tôi buộc phải thấy ngưỡng mộ tư cách đáng tin cậy của bà.”

Nàng nhấm đầu quần bút. “Anh có thích rắc phấn tóc không?”

Lần này đến lượt nàng khiến anh ta ngạc nhiên, nàng có thể thấy vậy. Anh ta hạ khay xuống. “Tôi không nghĩ đến chuyện liệu mình có thích không. Tôi đoán là... sau khi rắc phấn lên thì tóc cứng lại khó chịu lắm. Tối nào cũng phải gội sạch nên thi thoảng lại bị cảm lạnh.”

“Ồ, nếu anh không thích dùng phấn tóc thì không cần dùng đâu. Jervaulx không quan tâm, còn tôi thấy chỉ phí tiền.”

Calvin cúi người.

Maddy nén cười. “Anh cũng không phải cúi người trước tôi,” nàng nói.

Anh ta hơi cúi người rồi dừng khựng lại. “Xin theo lời dạy của bà, thưa bà chủ.” Anh ta đứng thẳng người. “Công tước, theo tôi thấy, đã lên gác phải không ạ?”

“Phải. Tôi có thể làm gì thay anh ấy không?”

“Dạ không cần phiền đến bà đâu ạ, thưa bà chủ. Chỉ là có một vị khách sớm đến thăm Đức ông.”

“Ôi.” Nàng muốn rút tim. “Mẹ anh ấy?”

“Dạ không. Tôi sẽ không bao giờ để Lệnh bà phải đợi ở sảnh đâu ạ!” Anh ta hơi nâng khay trà lên. “Có lẽ tôi cần thưa với bà rằng.” Anh ta nói thêm với vẻ tự tin, “tôi không hề thấy Công tước chào đón mẹ ngài ghé thăm dinh thự này. Ngài tự đến thăm bà.”

“Tôi hiểu rồi.” Sự thờ ơ bất hiểu đó có vẻ hợp đạo đức lắm nhưng cũng không hẳn là bất công. Maddy cắn môi. “Tôi đoán.... tôi nghĩ là có lẽ Jervaulx sẽ muốn tôi nói chuyện với những người này.” Nàng đứng dậy. “Có lẽ tôi phải tiếp đón khách của Công tước, phiền anh mời họ vào đây trong lúc đợi Công tước xuống.”

Calvin hắng giọng. “Trong trường hợp này có lẽ bà nên hỏi ý kiến của Đức ông, thưa bà chủ. Tôi đi hỏi Đức ông được không ạ?”

“Trong trường hợp này?”

“Vâng, trong trường hợp này.” Anh ta mím chặt miệng nom có vẻ đã nói tất cả những gì định nói.

“Ồ. Tôi hy vọng... anh không nghĩ để khách đợi là bất nhã sao?”

“Tôi sẽ thông báo với Công tước, thưa bà chủ.” Anh ta cúi người lần nữa rồi như chợt nhận ra gì đó liền dừng khựng lại, rời khỏi phòng, khép cửa.

Nàng cảm thấy bối rối, không biết liệu Calvin có gì không ưa vị khách này hay là anh ta e rằng nàng sẽ làm mất mặt bản thân và ngôi nhà này trong lần thử thách đầu tiên. Nàng băn khoăn vì sao Calvin không đưa người kia vào gian sảnh nhỏ nối với buồng ăn sáng mà nàng thường ngồi đợi xưa kia. Quả là cố tình xúc phạm khi để người ta đứng đợi trong tiền sảnh. Điều ấy, và thái độ kỳ lạ của Calvin, khiến Maddy đi đến kết luận rằng chính vị khách đáng nghi ngờ hơn là bản thân nàng.

Ngay khi nàng mới ngập ngừng suy luận vậy, cửa hé mở. “Christian,” một giọng nữ bốn cọt vang lên. “Eydie đây.” Cửa đột ngột mở toang. “Tới đây nào, em biết anh ở đó...”

Vị khách khựng lại trước ngưỡng cửa, cô ta bận bộ đồ tang cầu kỳ, mạng che mặt hất ra sau để lộ khuôn mặt kiêu diễm và những lọn tóc vàng rực xõa xuống hai má. Trong một khắc, cô ả Eydie này có vẻ bị bất ngờ, nhìn Maddy từ đầu đến chân. Rồi mặt ả trở nên thờ ơ.

“À,” ả nói. “Ta muốn gặp ông chủ của cô.”

“Công tước ở trên gác.” Maddy giữ cho giọng mình bình thản, quyết định không làm hỏng lần tiếp xúc đầu tiên này với thế giới của gã. “Tôi là Archimedeia Timms, và... tôi là vợ anh ấy.”

Nàng chìa tay.

Người đàn bà còn mãi nhìn vào túi xách của mình; đúng lúc Maddy chìa tay ra, vị khách này cũng đưa tay lên. “Cô cầm lấy...” Ả nhìn lên và sững lại giữa lúc đang đưa cho Maddy đồng nửa curon lấp ló dưới găng tay. “Cô vừa nói gì?”

“Tôi là Archimedeia.” Maddy cố gắng nhếch môi nặn một nụ cười mà không thành. “Vợ của Công tước. Thật đáng ngạc nhiên phải không, toi biết”.

Eydie có vẻ nghĩ ngợi nhiều hơn là ngạc nhiên. Chừng như ả thấy điều ấy nực cười. Ả ngả đầu ra sau ré lên một tràng cười the thé, kinh hoàng. “Đây là trò đùa,” ả tuyên bố.

“Không.” Maddy đáp.

Tờ bạc và đồng xu rơi xuống sàn. “Anh ta trả tiền cho cô, anh ta trả tiền cho cô ngồi đây đợi tôi và nói điều ấy với tôi. Đây là trò đùa.”

“Không. Tôi e là... không phải trò đùa.”

Eydie lắc đầu. “Phải. Phải, phải, phải. Đây là trò đùa.”

Calvin xuất hiện ở ngưỡng cửa. Anh ta cứng đờ như tượng đá, không chút cảm xúc.

“Đức ông không ở nhà, thưa phu nhân,” anh ta nói với vị khách.

Eydie trừng trừng nhìn anh ta.

“Đức ông không có nhà,” Calvin cứng rắn nhắc lại.

Cô ả bắt đầu cười khùng khục phát lạnh gáy, đổ gục xuống ghế như thể có kẻ điều khiển

rối nào đó vừa thả rơi ả. “Đây là trò đùa!” Ả ngã người trên ghế tiếp tục khúc khích với cung cách lạ lùng kia, mỗi lúc một kích động hơn. “Một trò lừa đảo dã man.”

“Bà Sutherland, để tôi tiễn bà,” Calvin nói.

“Thật *dã man*!” ả thét lên, giật đầu ra sau. Ả lao khỏi ghế, chạy vụt qua Calvin vào sảnh. “Christian!” Tiếng gào và bước chân ả vang vọng trên cầu thang lát đá cẩm thạch. “Christian, thật dã man! Anh có nghe em không? Thật *dã man*!”

Maddy vội vã theo sau Calvin, vừa lúc thấy Eydie đang chạy lên nửa chừng cầu thang.

“Anh có nghe em không?” ả rít, giữ váy cao trong khi chạy lên. “Chuyện này là *đối trá*! Anh không kết hôn!”

Giữa tiếng the thé inh tai của ả, Jervaulx sai bước ra khỏi cầu thang. Gã đã đi giày và mặc áo sơ mi; gã nắm lấy tay vịn bằng sắt rèm mạ vàng rồi dừng ở đó, ngón tay gã trắng bệch vì nắm quá chặt.

“Christian!” Ả dừng lại phía dưới gã. “Không phải sự thật.” Jervaulx không cử động. Gã đứng đó nhìn ả, mọi đường nét trên khuôn mặt hoàn toàn bất động.

Ả bám lấy tay vịn, vặn vẹo hai bàn tay, ngả đầu lên hai cánh tay đang vươn ra và nhìn về phía gã như một con chó con trườn tới nài xin sự chú ý. “Xin đừng trêu em như thế. Hãy nói với em đi.”

“Thật,” gã nói, bằng giọng trầm khàn vang ngập khắp sảnh.

Eydie đổ gục xuống bậc thang, lại rú lên những tràng cười hỗn loạn. “Nhưng em đã trao anh mọi thứ. Ch..... Christian!”

Tiếng nước nở lẩn trong tiếng cười của ả vọng lại từ nền cẩm thạch. Maddy nhận ra rằng tên hầu riêng của Jervaulx đang đứng ở gian sảnh trên tầng phía sau lưng gã, cả ba gã hầu đều

ở sảnh tầng dưới và cô hầu phòng cùng bà đầu bếp đã ra cửa cầu thang sau nhà: tất cả đều chờ ra mà nhìn chăm chăm.

Maddy nâng váy đi lên cầu thang. Nàng nghe thấy Jervaulx kêu lên không thành tiếng, nhưng nàng đi tới bên vị phu nhân đang nức nở và quỳ xuống bậc cầu thang bên ả. “Nào,” nàng nói. Nàng nắm lấy bàn tay đeo găng đen của Eydie kéo ả đứng lên khỏi nền đá lạnh. “Nào, cô đừng nên hành hạ mình.” Eydie rủ xuống, thở hổn hển. Maddy ngồi xuống bậc thang, vòng tay ra phía sau vị phu nhân khốn khổ, kéo Eydie ngả lên vai mình, khẽ lay ả. “Tôi xin lỗi. Mọi chuyện không nên xảy ra như thế này. Tôi xin lỗi.”

Ả đàn bà kia đang khóc rống, tuôn nước mắt ròng ròng và há miệng hớp lấy từng ngụm to không khí như một đứa trẻ trong cơn giận lẫy. Maddy bắt gặp ánh mắt Calvin, nàng bèn nghiêng đầu, nhờ anh ta xua những người kia đi. Anh ta nom như vừa mới chứng kiến một tai nạn kinh hoàng, lảo đảo xoay người tuân lệnh nàng.

“Tôi... ghét... anh ta,” Eydie lầm bầm. “Tôi... *ghét*... anh ta. Tôi ghét cô!”

Maddy để mặc ả lải nhải, nàng vẫn ôm ả, nhìn vào đầu gối mình đang quỳ trước Eydie và dải đăng ten cầu kỳ trên bộ váy đen của ả. Vành mũ ả tì vào cổ nàng đau nhói.

“Tôi biết,” Maddy trầm ngâm nói. Nàng nhìn vào những lọn tóc vàng rực rủ xuống của Eydie và nhớ đến lọn tóc trên mặt đồng hồ bên giường Jervaulx. “Tôi chắc chắn đáng lẽ phải là cô.”

“Gì?” Cả người ả co giật với tiếng nấc khinh bỉ. “Cô không muốn anh ta... khi bây giờ cô.... khi bây giờ cô....” ả lại rên rỉ, quay người đi và ngồi bó góc khóc than. “Giờ cô không... muốn anh ta sao?” ả rút lên giữa những giọt nước mắt và tiếng cười cay đắng.

“Ý tôi là... chúng tôi không tương đồng lắm,” Maddy nói.

“Tương đồng!” Đôi vai vị phu nhân rung lên. ả rúp mặt xuống đùi mà khóc.

Maddy vuốt vai ả, cảm nhận những tiếng thổn thức hổn hển sau bên dưới lớp xa tanh đắt tiền.

Eydie lôi khăn tay trong túi ra áp lên miệng. “Cô là một kẻ trong đám Giáo hữu đó,” ả nói qua lớp lạnh.

“Phải, tôi được nuôi dưỡng như một thành viên của Ái hữu Hội.”

Ả lắc đầu nguầy nguậy. “Tôi không tin. Tôi không tin. Em ghét anh, Christian.” Giọng ả rít lên thành tiếng thét. “Em *ghét* anh, anh có nghe thấy không?”

Không hồi đáp. Maddy chẳng nhìn xem gã còn ở đó không. Eydie lại bắt đầu thốn thức, lần này khê hơn, khăn tay áp chặt vào mặt. Ả đẩy tay Maddy khỏi vai.

“Cô đạt được bằng cách nào?” đột nhiên ả hỏi.

Maddy ngồi trên bậc thang, những ngón tay đan lại quanh đầu gối. “Đạt được?”

“Cô giảng bầy anh ấy bằng cách nào? Đừng có hòng dối trá tôi,” Eydie gào lên. “Em gái anh ấy là bạn tôi. Cô ấy sẽ kể hết sự thật với tôi.” Ả đột nhiên túm váy lao xuống cầu thang như thể ý nghĩ kia vừa thúc đẩy ả biến đau thương thành hành động. Đến chân cầu thang, ả dừng lại rồi ném một cái nhìn ra sau, vượt qua Maddy. Một giây sau, ả kéo mạng phủ kín mặt và biến vào tiền sảnh. Tiếng cửa trước đóng sầm lại, vang vọng quanh gian sảnh.

Maddy ngồi trên cầu thang. Nàng phải gắng sức trong từng hơi thở, cố ghìm giữ cơn run rẩy bắt nguồn từ dạ dày và ráng xua nó khỏi từng đường gân thớ thịt của mình. Khi nghĩ mình đã có thể kiểm soát tốt bản thân, nàng đứng dậy. Nàng quay người nhưng vốn đã biết rằng gã không ở đó: nàng đã thấy điều ấy trên gương mặt Eydie.

Calvin lặng lẽ bước vào sảnh từ cầu thang sau nhà. “Đó là lỗi của tôi, thưa bà chủ,” anh ta nói. “Đáng lẽ tôi không được để cô ta qua cửa.”

“Calvin,” nàng nói bằng giọng kim hầu như đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình. “Tôi cần áo choàng.”

“Thưa bà chủ....”

“Tôi cần đi ra ngoài. Tôi phải ra ngoài.”

“Nhưng khu vườn...”

“Không.” Nàng bước về phía trước của trước. “Ra khỏi đây.”

“Đợi một chút đã, thưa bà chủ. Cần báo với Đức ông đã ạ.”

Nàng mở cửa. Không khí ẩm lạnh tràn vào làm dịu đi đôi má nóng bỏng. Nàng không muốn đợi Calvin hay áo choàng nữa mà lặng lẽ đóng cửa lại, bước xuống những bậc cấp trắng muốt và bắt đầu đi về nhà mình.

Trong phòng thay đồ, Christian nghe thấy tiếng cửa trước đóng sầm lại. Gã không động dậy hay ngó xuống phố để nhìn Eydie rời đi. Gã đứng đơn độc ở giữa phòng, tiếng gào rú của ả vẫn còn vang vọng bên tai.

Gã đứng đó một lúc lâu.

Vẻ phi thực lạ lùng của sự việc vừa rồi, cái việc đứng đó nhìn trong khi vợ gã an ủi người tình đang khóc lóc của gã. Và ghê tởm thay, gã đã nghĩ: *nàng không nhận ra*.

Dù nàng có nhận ra hay không thì lòng trắc ẩn giản dị của nàng cũng đã lột trần gã, phơi bày bản thân gã trước chính gã: gã đã điên tiết với sự vô liêm sỉ của Eydie khi ả mò đến đây, tức giận đến cứng đờ người trước những om sòm ả tạo ra, chỉ chực ném ả ra khỏi cửa, và Maddy, ôi, Maddy, nàng khiến gã cảm thấy rõ ràng điều ấy, rằng gã đã gây thương tổn đến chừng nào.

Mình không hề cố ý để mọi sự đến nước này: tiếng rên rỉ lộn mửa của mọi kẻ khốn nạn

thiếu suy nghĩ khi sự việc đã như ván đóng thuyền. Mình không hề cố ý, nếu biết trước thì mình đã chẳng làm thế rồi, nếu mình có thể biết trước, nếu lúc đó mình cẩn thận hơn, nếu, nếu, nếu....

Tiếng gõ nhẹ của Calvin lên cửa khiến gã quay lại. Gã kéo cửa mở.

Viên quản gia trông như đang đứng trước giá treo cổ. “Thưa Đức ông...” anh ta mở miệng

Christian chặn đứng màn rào đón trước khi nó kịp diễn ra. Thật quá ghê tởm khi trút giận lên đầu kẻ hầu người hạ về cái cơ sự ma xui quỷ khiến mà chính gã gây ra. “Đâu?” gã hỏi.

“Cô Sutherland ấy ạ?” viên quản gia hỏi.

“Chém mẹ Sutherland đi! Nữ công tước... đâu?”

“Thưa Đức ông, phu nhân đã ra ngoài. Một phút trước.” Khi Christian kêu lên và lao ra cửa, anh ta vội vã thêm vào, “Thưa Đức ông, tôi nghĩ thế là tốt nhất, phu nhân có vẻ kiên quyết muốn đi. Tôi đã cử người mang áo khoác đuổi theo phu nhân, đi cách phu nhân một đoạn và sẽ báo lại ngay nếu phu nhân không định quay về.”

Christian dừng lại. “Phải. Được rồi.” Hãy để nàng tự trấn tĩnh lại. Cho nàng thời gian. Cho nàng thời gian và không gian. “Phải. Cậu làm... tốt.”

Viên quản gia hắng giọng rồi ngần ngừ nói. “Ông Hoare đã đến xin tiếp kiến ngài, thưa Đức ông. Tôi đã đưa ông ấy vào thư viện.”

Mẹ kiếp – chóng quá! Christian chưa chuẩn bị xong, gã vốn định để Maddy ở cạnh để giúp nếu gã cần. Hoare là mấu chốt trong việc này, nếu Christian làm hỏng, coi như gã chết chắc.

Gã thở phà phò qua kẽ răng và nhặt áo khoác lên. Gã không còn lựa chọn nào khác. Lao đã phóng đi rồi. Giờ gã phải theo lao thôi.

Christian bước vào thư viện hai tầng từ gian chứa sách ở tầng trên, nơi mà gã có thể quan sát tầng bên dưới. Dừng lại giữa mùi hương quen thuộc của những bìa sách bằng da, gã thầm chửi thề khi nhìn xuống hai kẻ ngồi dưới như một cặp thương gia nhàm chỗ trên chiếc giường kỳ vẫn còn phủ vải kẻ đỏ từ hồi hè: Kẻ đến theo giấy triệu tập của gã là một kẻ mà Christian ít muốn gặp nhất. Trong hai ứng viên nổi nghiệp của gia tộc Hoare này, người anh dễ chịu hơn nhiều, nhưng tay em họ trẻ tuổi thì kỹ tính như ma – một đặc điểm mà Christian chẳng hề đánh giá cao ở y và ngược lại.

Hoare đã là nhà băng cho các công tước Jervaulx suốt một trăm năm qua. Christian không thay đổi điều đó gã vẫn thường nghĩ đến khi các đối tác này lịch thiệp nhưng dữ dội công kích những kế hoạch của gã – bất cần hay có tầm nhìn, phụ thuộc vào việc bên nào giữ thế áp đảo. Nhưng Hoare đã đứng bên gia tộc gã trong suốt hàng thập kỷ nợ nần của cha gã, vậy nên Christian vẫn ở lại với họ, mặc cho họ khiến gã muốn nổi điên. Giờ gã ước rằng mình đừng có quá tận tụy như thế.

Gã nghĩ về lá thư đáp trả của họ với hồi pyieues gần đây nhất của gã. Cầu chúc cho sức khỏe của gã, thật chứ? Lũ khốn lúc nào cũng tự cho là mình đúng. Gã sẽ cho chúng thứ để ngồi đó mà cầu.

Sỗ sàng giậm chân thành thịnh, gã xuống cầu thang và quay người đối mặt với hai vị khách ở chân cầu thang. “Các quý ông,” gã nói mà không chào hỏi. “Giải thích.”

Cả hai đứng lên, lăm bắm chào. Tên Hoare kỹ tính bước tới chừng như muốn bắt tay.

Christian không nhúc nhích. Đối phương dừng lại, chưa bước được ba bước đã mất hết khí thế.

“Ta... *đợi*,” Christian nói. “Giải thích.”

“Nếu ngài muốn nói tới sự trì hoãn trong....”

“*Trì hoãn!*” Christian cắt ngang những lời màu mè của tay nhà băng. Gã không dám để cuộc nói chuyện có lý trí phát triển. “Ta... cảm giác của ta... quá bức....” Gã vụt bước khỏi cầu

thang. “Khó mà... nói chuyện, thưa các ông!”

Gã không muốn đẩy vở kịch bức bối đến nghẹn lời này đi quá xa, nếu không sẽ làm dấy lên nghi ngờ về sự tỉnh táo của gã. Vậy nên gã dừng lại bên bàn và ngồi xuống. Thứ này, ít nhất gã cũng kịp chuẩn bị trước, một hồi phiếu khác đã được viết sẵn và đặt dưới một tờ giấy trắng, tất cả được che khuất khỏi tầm mắt những kẻ kia bởi một chồng sách. Gã cầm bút viết lên tờ giấy trắng – Chúa biết là nó sẽ ra cái thể loại gì nhưng gã không dừng lại kiểm tra – và tráo với tờ viết sẵn mà Maddy đã kiểm tra lỗi bên dưới.

Gã đứng lên đưa tờ giấy ra. “Thử lại đi.”

Ngay từ đầu, hai tay nhà băng kia trông đã không hề thoải mái. Tay lớn tuổi hơn bước tới nhận tấm hồi phiếu, nhưng tên kia lên tiếng, “Tôi e rằng vẫn phải trì hoãn.”

“Vì sao?”

“Chúng tôi vừa áp dụng một số điều chỉnh mới.”

Christian dựa vào bàn. “Tiền của tôi...” gã nói vẻ hăm dọa. “Các ông... làm mất?”

“Tất nhiên là không!” Tay lớn tuổi hơn phản bác.

“Xin được nói một cách hoàn toàn trung thực, thưa Đức ông,” gã Hoare trẻ tuổi hơn cứng cỏi đáp, “gia đình ngài đã cho chúng tôi cơ sở để nghi ngại về...” Anh ta thấy mình đang ở thế bất lộn bèn giạng chân ra, tỏ vẻ cương quyết hơn. “Về tính thích đáng của việc cho phép rút tiền từ tài khoản của ngài ở thời điểm hiện tại.”

“À.” Christian mỉm cười. “Không phải điều chỉnh.” Mãi gã cong lên. “Chỉ là... bọn trộm cướp.”

“Giờ xin cùng cân nhắc xem ạ! Chúng tôi chỉ thực hiện điều cần làm, bất cứ ai có lý trí sẽ trông đợi chúng tôi làm như vậy trong hoàn cảnh bất bình này.”

Christian ngả người ra sau ghế, cầm một tờ *Times* lên. Gã giơ tờ báo bằng một tay và nhìn mặt báo về cân nhắc. “Nhà băng ăn cướp. Hoare ăn chặn... *tiền gửi*.” Gã gật hừ. “Tít báo hay.”

Hai người kia đứng đó như đang đối diện với tên cướp có vũ trang. Christian hạ tờ báo xuống và mỉm cười về biện giải.

Tay Hoare lớn tuổi hơn gấp tám hồi phiếu lại bỏ vào túi áo. “Tất nhiên việc ấy không cần thiết ạ,” y nói, bằng giọng nhỏ nhẹ hơn giọng mà ông em họ đã dùng.

“Chúng tôi đã được báo rằng Đức ông không được khỏe, và rằng những yêu cầu được cho là gửi trực tiếp từ ngài có thể không hợp pháp. Chúng tôi chỉ muốn cần trọng một chút. Về phần mình, tôi hy vọng điều ấy không khiến Đức ông phật lòng. Nếu chẳng may lại vậy, chúng tôi phải khẩn thiết xin ngài thứ tội, phải không em họ Hoare?”

Người họ hàng trẻ tuổi của anh ta chẳng lấy gì làm hài lòng với những lời trên. Ngữ điệu của anh ta vẫn còn chút thách thức.

“Tất nhiên, chúng tôi sẽ ghi sổ sách cẩn thận trong phòng khi văn phòng của Đại pháp quan yêu cầu.”

“Đương nhiên,” Christian đáp. “Tiền... khi nào?”

“Tôi sẽ cho người đưa đến trước buổi trưa,” tay lớn tuổi hơn nói.

Christian kéo chuông gọi Calvin. Gã để hai anh em đứng đó cho tới khi viên quan gia vào, ngọt ngào vì sự im lặng không dung thứ của mình. Hai người đi ra với lời chúc sức khỏe thiếu tự nhiên mà gã chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu cộc lốc.

Khi những kẻ kia rời khỏi rồi, Christian ngồi sụp xuống ghế. Hai bàn tay gã vẫn còn chưa hết run.

Chiến thắng.

Bằng chính bản thân gã, chiến thắng.

Gã cùng lúc vừa muốn cười vừa muốn khóc. Gã muốn chia sẻ nó, niềm hoan hỉ này. Gã muốn có Maddy bên mình.

Tiếng của ngư dân là thứ rõ ràng duy nhất trên dòng sông – những tiếng rao và dòng nước lững lờ bên bờ sông dập dềnh rong rêu, chỉ trông ra vài mét là mặt nước ánh bạc đã biến mất hút vào sương mù. Sương phủ Chelsea cả ngày, nuốt chửng dãy nhà sau lưng nàng và bóp nghẹt tiếng xe cộ trên đường. Maddy tựa lên rào chắn bên sông, rúc vào trong áo choàng. Gã gia nhân ở Belgrave vẫn đeo bám nàng, một bóng hình nhẩn nại đứng dưới mái hiên bên kia phố, ngay bên rìa màn sương.

Ánh ngày đã dần tắt. Nàng biết rằng mình phải sớm hành động. Nàng không thể ở đây mãi mãi.

Một ngư dân cập bờ, buộc thuyền lại và lôi một chiếc giỏ ra. Nàng nhìn ông ta kéo quần và lanh lẹn nhảy lên những bậc thang bằng gỗ. Ông ta trèo vào bờ. “Cá chình tươi không, thưa cô?” ông ta vui vẻ hỏi.

Maddy lắc đầu.

Ông ta đi qua, giỏ chiếc giỏ của mình trước một chiếc xe ngựa mà Maddy nghe thấy đang đi tới trên phố sau lưng nàng. “Cá chình tươi đây!” ông ta rao. “Chình tươi!”

Tiếng vó ngựa chậm lại. Maddy quay lại nhìn khi người đánh xe kéo cương ghìm đàn ngựa. Lão ngư dân khấp khểnh giỏ lươn về phía cỗ xe đen bóng loáng.

Cửa xe có gắn gia huy sắc sỡ, quen thuộc. Nàng thấy gã gia nhân nãy giờ núp dưới hiên rời màn sương đi về phía nó.

Cửa xe mở tung. Jervaulx bước xuống ,áo choàng của gã xò ra lóe lên sắc đỏ. Gã đứng nhìn về phía Maddy.

“Năm bảng rưỡi, thưa ngài,” lão ngư dân nói, đưa ra một cái giá thái quá. “Còn sống nguyên. Xin mời xem.” Lão bắt đầu mở giỏ ra.

Jervaulx liếc nhìn lão, rồi nhìn về phía tay gia nhân khẽ gật đầu. Tên hầu kia sớm chặn lão ngư dân còn đang sượng phát cuồng khỏi bày hàng ra trước mặt Công tước, xách giỏ cá chình để ra sau xe ngựa. Jervaulx đi về phía Maddy.

Gã đứng trước mặt nàng.

“Đủ,” gã khẽ nói. “Về... nhà.”

Nhà, nàng nghĩ. Nhưng đây là nhà, ngôi làng này và dòng sông này, những cây cối này, những con thuyền này; nàng rành tất cả, dù có nhắm mắt nàng vẫn có thể tìm ra chúng ngay trong sương mù. Nàng đã sống ở đây suốt cuộc đời mình.

Gã quay đi, nhìn về phía dòng sông. Rồi gã khoát tay, cho xe ngựa đi.

“Đi dạo?” Gã chìa cánh tay ra.

Không đáp một lời, nàng quay người, khẽ đặt tay lên ống tay áo gã. Dưới bàn tay lạnh buốt của nàng. Gã ấm nóng làm sao. Gã lồng găng tay của mình lên những ngón tay nàng, bao bọc chúng khỏi sương lạnh.

Gã luôn biết cách khiến việc đi dạo bên gã thật dễ dàng. Không hề có cảm giác kỳ cục, chỉ thấy mọi thứ hòa hợp tự nhiên với bước chân của nàng. Họ cứ đi, đi mãi cho đến khi Maddy không còn nghe thấy tiếng phì phò và tiếng móng guốc thi thoảng gõ xuống mặt đường của những chú ngựa đang đứng đợi.

“Anh có hứa hẹn sẽ cưới cô ấy không?” nàng hỏi.

Dưới bàn tay nàng, cơ bắp gã hơi căng ra, dấu hiệu biến đổi duy nhất ở gã. “Không.”

“Cô ấy nói, đáng lẽ phải là cô ấy.”

Gã không trả lời.

“Bên giường anh, anh giữ một lọn tóc của cô ấy.”

Gã dán mắt vào vệ đường trước mặt, miệng gã đan lại. Gã không phủ nhận, cũng không tỏ ra hối tiếc.

“Và anh yêu cô ấy, phải không?” cuối cùng nàng hỏi.

Gã dừng lại, nắm lấy cả hai bàn tay nàng. “Không. Maddy. Không.”

Nàng giăng ra, vòng tay ôm mình, quay mặt về phía dòng sông. “Nếu thật vậy, và anh đã nhận kỷ vật của cô ấy, thì anh đúng là đồ tồi.”

“Phải,” gã nói, giọng trầm khàn thể hiện thứ xúc cảm nào đó mà nàng không thể nhận ra.

Nàng nhìn theo một con mèo trắng, một bóng dáng lơ mờ lảng vảng giữa những con thuyền đậu trên bến. Dưới mạn thuyền, sóng vỗ khe khẽ, nhòa vào khung cảnh tranh tối tranh sáng.

“Đi,” gã nói. “Tối.”

Nàng không cử động. Con mèo đặt một chân lên mũi thuyền rồi nhảy một bước êm như ru vào bên trong và biến mất dưới chỗ ngồi.

“Với tôi, anh là người lạ,” nàng đau đớn nói. “Tôi không thực sự hiểu anh hay biết anh là loại gì nữa.”

Tiếng Jervaulx vang lên giữa bầu tĩnh lặng. “Tôi hổ thẹn, Maddy. Từ... tận đáy.... linh hồn. Tất cả tôi có thể... nói. Không thể quay lại. Không thể... thay đổi.”

Con mèo trắng ló ra từ phía đuôi tàu. Nó trèo lên cuộn dây chèo, nằm xuống khoanh tròn ở đó. Nàng cảm thấy Jervaulx, bất động, kề sau lưng mình.

“Về nhà,” gã nói. “Maddy.”

Eydie khốn khổ, trao lọn tóc của mình cho một kẻ phóng đảng. Rơi vào lưới tình của gã và rồi kết thúc trong màn khóc lóc vô vọng dưới chân cầu thang nhà gã. Giống như một câu chuyện răn đe trong sách giảng đạo. Maddy có thể rút bài học cho mình từ đó.

“Tôi sợ,” nàng thì thầm. “Tôi sợ điều anh sẽ làm với linh hồn và trái tim tôi.”

“Trái tim em.... quý báu với tôi,” gã khẽ nói.

Nàng cúi đầu. Nàng quay lại mà không nhìn vào mặt gã và nắm lấy cánh tay gã.

CHƯƠNG 30

“Thích... opera không?” gã hỏi, đỡ tay nàng khi nàng từ xe ngựa bước xuống ở quảng trường Belgrave.

“Tôi chưa xem bao giờ.”

“Tối nay,” gã nói. “Em mặc... màu lam.”

Calvin đón họ ở cửa. Anh ta đỡ lấy áo choàng của Maddy, chực cúi đầu rồi khựng lại.

“Tôi đã lo liệu để đốt lò sưởi cho bà, thưa bà chủ. Tôi sẽ mang trà lên ngay. Bà có thích mứt dâu và kem đông không ạ? Tôi cũng vừa mang mứt cam từ nhà bếp phòng khi bà thích, hoặc tôi có thể...”

Anh ta đột ngột dùng lời như thế nhận ra rằng mình đang áy náy đến chừng nào và gật đầu cứng nhắc với Maddy.

“Tôi rất muốn bày tỏ lời xin lỗi một lần nữa, thưa bà chủ, về sự bất cẩn của mình.”

“Anh chẳng có lỗi gì cả,” Maddy nói.

Viên quản gia nom như thể lời đáp ấy an ủi anh ta đôi chút nhưng không nói thêm gì nữa. Khi nàng lên gác, tất cả người hầu kẻ hạ đều lập tức lao vào việc và cô hầu phòng, người mà Maddy hiếm khi thấy mặt, ngượng ngập nói rằng đã đặt một viên gạch nóng dưới giường phòng khi bà chủ muốn nghỉ một chút trước bữa tối.

Maddy biết ơn nằm xuống, nàng vẫn còn lạnh cóng vì sương. Đây là phòng của Công tước nhưng gã ở dưới nhà: nàng một mình hưởng thụ sự xa hoa tội lỗi của nó trừ việc mùi hương

thoang thoáng của gã bao bọc khắp quanh nàng.

Khi nàng mở mắt ra, trời đã tối tự lúc nào. Trong ánh đèn của ngọn nến có chụp, Jervaulx ngồi bên giường, ngắm nhìn nàng, Gã ăn vận thanh nhã với bộ đồ pha màu xanh nửa đêm và sắc trắng, tên hầu riêng đã mặc nó cho gã theo cách mà Maddy chưa từng làm được.

“Vở opera.” Nàng bật dậy, chợt nhớ ra. Nhà hát, khiêu vũ, quần áo đẹp, tất cả những thứ thuộc về thế giới của gã - đã đến lúc đối diện với chúng.

"Bữa tối..."

Gã hát đầu về phía cái khay lớn đã nằm sẵn trên bộ bàn ghế kê bên lò sưởi.

“Rồi mặc đồ.”

Gã để một chiếc hộp cạnh nàng. Gã đứng dậy đi ra cửa, thoáng dừng lại khi đặt tay lên nắm đấm cửa, hát đầu về phía chiếc hộp.

“Cho tóc em,” gã nói rồi rời đi.

Maddy ngồi dậy mở hộp ra. Đó là một chuỗi ngọc trai, giống như chuỗi của mẹ nàng, có điều lớn hơn và tỏa sáng hơn trong ánh nến, xen giữa mỗi viên ngọc là một viên kim cương.

Nàng mím môi lại. Một thứ phù phiếm, vô tích sự và đắt đỏ - lấp lánh, đẹp đẽ. Nàng đã cố gắng lên gân, phòng thủ trước gã, và gã lập tức tìm ra ngay yếu điểm của nàng. Không phải món quà, không. Không phải sự xa hoa của nó, thậm chí không phải là vẻ đẹp đến ngỡ ngàng của những viên ngọc quý.

Cho mái tóc nàng, gã nói. Gã nhớ chi tiết ấy, và lách qua hàng phòng thủ của nàng dễ dàng.

Họ đến trễ. Christian đã tính trước điều này.

Haymarket rực rỡ ánh đèn nhưng cô đơn vào giữa buổi diễn, ánh đèn đường sáng lập lòe trên dãy xe ngựa đang đứng đợi, trên yên ngựa và những ngọn đèn gắn theo xe.

Sau khi tiền từ nhà băng Hoare được chuyển đến, chẳng cần đến nửa giờ là đã có một đội đánh xe cùng chế phục cho xe ngựa của gã. Thế giới lại mở cửa với gã. Gã bắt đầu rải tiền khắp nơi như một ông hoàng giàu có, một sự hào phóng bằng tiền mặt hồng gây ấn tượng với những chủ nợ còn hồ nghi nhất. Chẳng mấy khi dùng những tấm thẻ sẵn có, gã chi trả toàn bằng những đồng bảng láng coóng để khiến kẻ khác phải dùng chân nghĩ ngợi.

Gã đã cử Calvin tới tiệm Rundell & Bridge mua ngọc trai, sai một gã lon ton tiêu hai trăm bảng ở hiệu chế tác vàng bạc, lệnh cho đầu bếp tiêu pha tung giời tại khu Harrod cùng hãng rượu, và qua Calvin, tiến hành một số thỏa thuận đặc biệt với một chủ vườn ươm, tất cả đều trả trước.

Maddy đã đeo chuỗi ngọc. Gã không dám chắc nàng sẽ làm việc ấy. Gã không biết phải đối đãi với nàng thế nào, làm sao xuyên qua lớp sương mù phòng ngủ vẫn bao bọc lấy nàng. Lời ngon ngọt và những món quà đắt tiền - đó là tất cả những gì gã có thể nghĩ tới, và gã biết rằng nàng sẽ đóng cho chúng cái nhãn: lầm lạc và trái đạo đức. Giá có nhiều thời gian hơn thì tốt, nhưng gã không có thời gian, Gã cần Maddy, tối nay, bên cạnh gã.

Ánh đèn từ vòm cổng và những cây cột Corinth tràn xuống nàng khi nàng bước xuống lối vào, khiến vẻ ngoài giản dị của nàng ngập tràn màu sắc: chiếc váy màu lam và mái tóc màu bia vàng, ánh sáng tinh tế của ngọc trai bên kim cương lóng lánh.

Nàng lôi cuốn, gã nghĩ vậy, mặc dù không ai có thể tả nàng là xinh đẹp theo những tiêu chuẩn thông thường. Nàng toát lên vẻ trong trắng và thanh đạm hơn là hấp dẫn gợi dục. Không phải thần Vệ nữ mà là nàng Athena khôn ngoan, vị nữ thần bên con cú hiền minh và sợi cương vàng đã thu phục ngựa thần Pegasus.

Tiền sảnh hầu như không một bóng người, những hành lang mờ tối, thậm chí cả tiếng nhạc mỗi lúc một to hơn không hề chuẩn bị tinh thần cho Maddy trước đợt triều ánh sáng và màu sắc òa vào mắt nàng khi nàng bước vào lô của Công tước. Hai tai ngập tràn âm nhạc, nàng chỉ có thể dán mắt vào những dãy lô miên man kéo lên tới tận trần, đầy nghịt những người đang dựa vào kẻ đi cùng hoặc lan can, nhìn xuống sân khấu cùng khối khán giả đông đảo ở tầng trệt nhà hát.

Còn sân khấu, Maddy vừa liếc nhìn đã vội cup mắt lại. Những người nhảy múa trên bục không mặc quần áo! Nàng nghe thấy tiếng xôn xao mỗi lúc một to từ phía khán giả, một hợp âm mới chen ngang vào âm nhạc và tiếng ngâm nga. Những người ở hai hàng dưới quay đầu ngó lên, những người ở các lô đối diện trần trối nhìn và điều chỉnh ống nhòm - tất cả đều

hướng về nơi mà nàng và Jervaulx đang ngồi.

Nàng cụp mắt nhìn xuống đùi, không thể liếc sang đâu:

không phải sân khấu khiếm nhã kia lẫn khán giả của nó.

“Cầm... lên,” Jervaulx nói mà không quay lại phía nàng.

Nàng hếch cằm lên.

“Cảm ơn,” gã nói. “Xem... biểu diễn. Sân khấu.”

“Tôi... họ... ôi,” nàng đáp và rớt cuộc bèn tuân theo gã, thất kinh vì những cô nàng mặc đồ bó sát màu hồng, mắt cá và bắp chân hở hết cả ra, chân lồ lộ qua những chiếc váy trong suốt. “Thật đáng sợ.”

“Xem,” gã nói.

Sân khấu không phải không có sức mê hoặc khủng khiếp. Những hình dáng trần trụi kia thay phiên nhau nhảy múa quanh sân khấu, rồi dừng lại, tạo dáng và hát bằng tất cả sức lực. Maddy chẳng biết gì về nhạc nhẽ ngoài mấy khúc thánh ca Giáng sinh và vài bài hát đường phố từng nghe qua, nhưng nàng biết qua báo chí rằng opera là một môn nghệ thuật quý phái. Chắc chắn nó khá ồn ã, và không nhiều khán giả ngại ngần nói chuyện át cả sân khấu.

Quả thực, nàng nghe thấy tiếng nói qua tấm rèm che sau lô của họ, may mà Jervaulx đã để lại một tên gia nhân kiên quyết cho những cuộc tranh luận không-kín-đáo-lắm về việc có cho phép những người đến tiếp kiến vào lô của Công tước không. Jervaulx ngồi yên như tượng dù chắc chắn gã cũng nghe rõ.

Maddy vô phương ép bản thân xem tiếp màn biểu diễn trên sân khấu và bắt đầu đưa mắt sang khán giả bên dưới. Lần này nàng lại choáng váng tiếp, chậm chạp nhận ra rằng những nam giới không có bạn đi cùng cứ đi lại vắn vơ và ngồi xuống cùng những phụ nữ có vẻ như không hề quen biết, nắm tay họ, thậm chí còn vòng tay ôm họ. Một quân nhân mặc áo đỏ cờ lập tức khiến nàng chú ý khi anh ta đứng dậy.

“Đại tá Fane,” nàng nói.

Khi nàng lên tiếng, viên đại tá liền quay lại nhìn thẳng vào lô của họ. Anh ta mỉm cười cúi đầu, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ngồi quanh.

Jervaulx gật đầu chào lại, dấu hiệu duy nhất gã thể hiện với mọi người rằng gã nhận ra ai đó. Viên đại tá rời chỗ ngồi bước ra lối đi giữa những hàng ghế.

Ít phút sau, Công tước đứng lên tự mình kéo rèm. Đại tá Fane vào lô của họ.

“Phu nhân!” Anh ta nhe răng cười và cúi người trước Maddy, nâng bàn tay nàng lên.

“Tôi rất vui khi lại được gặp cô, và trong diện mạo như thế này! Shev, quý bắt cậu đi, sao không báo với tôi là cậu về thành phố?”

“Chưa... lâu,” Jervaulx nói.

“Tôi có thể tới thăm cô được không, phu nhân?”

Fane hỏi và ngồi xuống bên Maddy, ngả về phía nàng.

“Anh luôn được đón chào.”

Anh ta lắc đầu, mỉm cười. “Tôi thề, tôi mê tít cách nói chuyện của cô.”

Anh ta ngược nhìn Jervaulx.

“Xin cảnh báo với cậu là tôi bắt đầu trồng cây si quý cô này rồi.”

Công tước nương mảy.

“Trồng cây? Là gì vậy?” nàng hỏi.

Đại tá Fane đứng lên, nâng tay nàng lên hôn.

“Ồ, là theo đuổi bà, thừa phu nhân. Và giờ tôi phải đi, trước khi trái tim tội nghiệp của tôi tan thành từng mảnh hoặc chồng bà kéo tôi ra ngoài. Xin giã biệt, nàng Helen nghiêm nghị của tôi. Tôi nguyện chết vì bà.”

Trước khi Maddy có thể thực sự lĩnh hội được màn diễn thuyết hoa mỹ kia, anh ta đã biến mất. Nàng cúi mặt, hiểu rằng mọi người trong khắp nhà hát đang dán mắt vào họ. Nàng liếc trộm Jervaulx.

Gã buồn bã nhìn nàng. Rồi gã mỉm cười, nụ cười quá đổi thân thiết đến độ làm tan nát trái tim nàng không thương tiếc.

“Tôi... phải bắn cậu ta?”

Nàng hít một hơi thật sâu và ngẩng đầu lên. “Anh không cần quan tâm,” nàng khẽ nói. “Tôi không bận rộn với tình yêu, Jervaulx.”

Khuôn mặt gã dờ ra. Maddy nhìn đi chỗ khác, ngắm những nữ diễn viên đang vừa nhảy tung tung vừa chạy ra hết chỗ này đến chỗ nọ trên sân khấu, cất giọng luyến láy như những con chim chiến chiến mê say. Gã đứng dậy, chìa tay ra. “Đủ lâu rồi. Đi thôi!”

Hồi còn độc thân, Christian không gặp phiền hà lắm với những người đến thăm nom. Thường thì chính gã tự đi, thực hiện chút xã giao để đáp lại những bữa tối và tiệc tùng, nuôi dưỡng cho các thú vui, công việc làm ăn và nếu không thì là mấy trò ve vãn hoặc thể hiện sự trọng thị khi cần.

Nhưng sáng nay, những tấm thiệp chất đống trên khay bạc trong sảnh. Một dòng tấp nập ngựa xe đậu trước cửa, chiếc này nối tiếp chiếc kia, dừng trong ít phút bên ngoài tòa dinh thự ở quảng trường Belgrave rồi đi tiếp, người trong xe quay người rời khỏi cửa. Mỗi giờ trôi qua, Calvin lại mang một loạt thiệp mới vào thư viện.

Maddy ngồi đối diện với Christian bên bàn viết, đọc to tên trên danh thiếp. Rồi tùy theo cái gật đầu của gã, nàng thả nó vào một trong hai âu bằng ngọc xanh đặt trên chiếc bàn trang trí điệu đà, tương ứng với từng mục đích. Giữa những dòng danh thiếp không ngừng chảy tới, nàng chép ra những tấm séc và thư từ trong khi gã vật lộn với cuốn sổ cái. Cứ mỗi tiếng là Calvin lại bước vào, mang cho nàng một bó hoa mới.

Từ trước bữa sáng, màn tặng hoa đều đặn của Christian bắt đầu với những đóa tulip, thủy tiên vàng, lan dạ hương thơm ngọt ngào, hoa phăng và cẩm chướng, anh thảo - một số ở dạng cành, một số trồng trong chậu, một số kết trong giỏ, mỗi lần lại một to hơn, cho tới khi cả thư viện biến thành một khu vườn và hoa tràn cả ra phòng tiếp khách kế bên.

Trước sự kinh hoàng của gã, Maddy có vẻ hoàn toàn chẳng ấn tượng gì. Suốt cả ngày, nàng nhận hoa mà không nói một lời, chỉ khẽ bảo Calvin để chúng sang bên. Nhưng khi hai gia nhân và những cậu phụ việc ở vườn ươm, được báo trước bởi mùi hương tinh tế của miền Nam, khệ nệ bê vào một cặp bình trồng những cây cam nở rộ, nàng cuối cùng cũng đưa tay lên bịt miệng và nhắm mắt.

“Anh định làm gì đây?” nàng kêu lên qua những ngón tay.

“Có một lời nhắn cho bà, thưa bà chủ.” Calvin chìa tờ giấy nhắn ra.

“Khi bà có thời gian, người phụ trách vườn ươm sẽ rất hân hạnh được tiếp kiến và xin ý kiến của bà về những cây cối mà bà muốn cho trồng trong khu vườn sau nhà và trong vườn cam sẽ được làm riêng cho bà ở đó”

Nàng khẽ kêu lên và đưa mắt về phía Christian.

Gã không chắc việc này sẽ đem đến thành công hay thảm họa. Khi đám gia nhân rời khỏi phòng, gã tới bên cây cam hái một bông hoa. Qua kẽ tay, nàng nhìn gã, không hiểu gã định làm gì.

Gã hít hà bông hoa thật sâu và đầy nhục cảm, xoay nó giữa những ngón tay và thơ thẩn tới chỗ nàng, Gã dừng chân như thể cân nhắc xem sẽ làm gì rồi cài hoa sau chính tai mình.

“Đẹp?” Gã đưa tay lên đầu, quay đầu để nàng thấy rõ hơn.

Nàng không kìm nổi, bật cười khúc khích, cứ như tiếng cười bật ra khỏi nàng và nàng vô phương hãm nó lại.

Bé-Maddy giản đơn tội nghiệp, bật cười trước một trò như vậy. Christian đầu đất tội nghiệp, bị hạ cấp đến mức này. Kinh nghiệm của gã rất rộng, nhưng gã phát hiện ra rằng nó không đủ sâu để khiến gã thông thạo trong việc vỗ về một quý cô Thanh giáo nhạy cảm đang phiền lòng.

“Tôi biết anh đang làm gì,” nàng nói.

“Đẹp... bản thân tôi xinh đẹp?”

“Anh đang trút mật ngọt lên tôi. Tặng tôi nào trang sức nào hoa.”

Gã lắc bông hoa khỏi tai và để nó rơi lên tay *“Có tác dụng không?”*

Má nàng hồng lên. Nàng cụp mắt. “Tác dụng trong việc gì?”

“Lấy lại... ngọt ngào.”

“Để làm gì?”

Gã nhún vai. “Để... không phải ngủ... trong phòng thay đồ?”

Nàng nhìn quanh những đóa hoa phủ kín tất cả bàn tủ. “Chi tiêu như vậy... chỉ vì thế?”

Kẹp bông hoa giữa những ngón tay, gã nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng. “Chỉ?”

Nàng đỏ mặt tung bừng. “Đây là nhà anh. Tôi không bao giờ bảo anh ngủ chỗ này, chỗ kia hoặc bất kỳ chỗ nào. Tôi không có quyền bảo vậy.”

“Em có quyền... em bảo muốn tôi ở đó.” Gã chậm chậm di những cánh hoa trên da nàng theo đường tròn. “Với em.”

“Ồ.” Hơi thở nàng trở nên rối loạn. “Thật ư?”

“Em nói. Em bảo tôi... em muốn tôi.”

Nàng nhìn bông hoa. “Tôi không biết,” nàng khổ sở nói.

“Không biết sao, bé-Maddy?” gã hỏi êm như ru.

“Ôi, sao anh quá... quá trần tục thế?” Nàng giật bàn tay lại. “Tôi không được phép!”

Christian thấy tâm trạng gã đột ngột xáo động. Có gì đó thật quen thuộc - một phụ nữ không được phép nhưng lại rất có thiên hướng. Nghe câu ấy, gã ranh mãnh rút lui. Gã có thể kiên nhẫn. “Được thôi,” gã trang nghiêm đáp rồi rời nàng, đi vòng quanh bàn và lại ngồi xuống trước đám sổ cái.

Gã cúi xuống sổ sách. Sau một lát yên lặng, gã ngẩng lên.

“Một khác. Một việc khác... nữa. Trong một tháng, chúng ta sẽ có... vũ hội cho năm trăm.”

Gã đẩy chiếc âu ngọc chứa nhiều danh thiếp nhất về phía nàng.

“Giấy mời... tới những người này.”

Đêm đó gã không tới, giống như đêm trước. Maddy bị bỏ một mình trong phòng ngủ của

gã để định liệu một vũ hội cho năm trăm người, và gã nói rằng nàng có quyền bày tỏ với gã.

Nàng muốn nổi đóa lên với gã về những hoang phí mới này. Hoa hoét, trang sức - hết thảy đều là những trò quý quyết trần tục. Chính gã cũng công nhận một cách thẳng thừng, ngây thơ, với một bông hoa cam cài sau tai

- *Có tác dụng không?* - để đánh cắp rào chắn phẩm hạnh của nàng.

Nàng cảm thấy mình đang trượt ngã, rơi vào mạng nhện của gã.

Sáng hôm sau, họ lại miệt mài trong thư viện ngập tràn hoa để giải quyết những mối làm ăn của gã. Gã làm việc với vẻ tập trung rõ ràng khiến gã mệt lử, tới trưa, khả năng nói của gã đã suy giảm nhiều và gã nóng nảy đóng sầm sổ sách lại.

“Có lẽ anh phải nghỉ ngơi,” nàng nói khi gã đang cố cho nàng biết một khoản tiền phải trả và đã phải tính lại đến ba lần. “Việc này khó khăn với anh.”

“Không... khó khăn!”

Gã thả người xuống ghế.

“Đơn giản. Nhưng nó... nó... trượt.... nó biến mất. Như thế... cố gắng làm và... lắng nghe... nói. Không thể... cả hai.”

Gã ngả đầu ra sau và đưa hai tay lên che mắt.

“Tôi không... ngốc.”

“Tôi không bảo anh ngốc,” Maddy lầm bầm.

Gã thở dài nặng nề, thả rơi tay xuống, vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà.

“Tôi cảm thấy... ngột.” Gã rên rỉ.

“Thằng ngột chó chết khốn nạn.”

Nàng ngồi đó nhìn xuống bàn viết nhỏ kê trên đùi. Nàng vân vê mép giấy, vân lại rồi kéo ra.

“Christian,” nàng nói, mắt nhìn những ngón tay. “Tối nay anh có thể đến không?”

Trong một khắc, gã lặng thinh. Rồi gã chụm hai bàn tay và rướn đầu khỏi lưng ghế, tì cằm lên mấy đầu ngón tay, đăm đăm nhìn nàng.

“Sao đợi?” Gã mỉm cười. “Tôi ở đây... bây giờ.”

Mắt Maddy mở to. Nàng nhìn tờ giấy rồi bối rối nhìn lên gã. “Anh vớ vẩn.”

Gã bật cười, trầm khăn và ngọt ngào. Maddy nghĩ tốt hơn nên dẹp miếng gỗ nhỏ vẫn kê trên đùi nàng làm bàn viết sang bên lúc này. Nàng đứng dậy, xếp giấy tờ thành những chồng gọn gàng. Khi gã đứng lên, nàng lóng ngóng suýt đánh rơi một lọ mực.

Gã đón lấy lọ mực và đặt nó xuống an toàn.

“Vớ vẩn?” gã khoái trá hỏi.

“Tôi chắc Calvin đã cho chuẩn bị bữa trưa...”

“Để sau.”

“Đến lúc ăn rồi, Jervaulx. Đang ban ngày ban mặt. Tôi không nói với anh...” Nàng không nói được phần cuối nữa vì gã đã đến sát bên nàng và lướt môi lên gáy nàng.

“Muốn tôi, bé-Maddy?” gã thăm thò.

Nàng rùng mình vì cảm giác nhồn nhột nóng bỏng thoảng nhẹ kia.

“Đang *ban ngày ban mặt!*” nàng kêu lên, giọng nàng cao vút và hỗn hển.

Gã lại bật cười êm ái kiểu đó, hơi thở gã ấm nóng phả trên da thịt nàng.

“Đừng hỏi... thời gian trong ngày.”

Gã di ngón tay dọc theo cổ nàng tới những nút áo ở sau gáy nàng. Maddy cảm thấy chiếc khuy đầu tiên bật ra.

“Calvin!” nàng tuyệt vọng nói. “Anh ta sẽ vào đây!”

Gã cởi thêm một nút áo nữa, đặt một nụ hôn lên phần gáy vừa hé lộ của nàng.

“Anh mệt rồi!” Nàng cơ hồ bị mọc rễ tại chỗ, cảm giác vuốt ve rạo rực kia tràn dọc xuống cơ thể nàng và tan chảy trong hơi nóng cùng vùng khoái cảm - hai đầu vú nàng, và dưới nữa, dưới nữa.

“Anh nên... anh phải... nghỉ ngơi.”

“Chưa trả lời,” gã nói, cởi tung tất cả nút áo và dây buộc áo lót của nàng, tìm thấy móc cài áo coóc xê. “Muốn tôi, Maddy?”

“Anh...” Một tiếng gõ cửa khiến nàng khẽ rên lên bất lực hoảng loạn.

“Gì?” Jervaulx trả lời tiếng gõ cửa. Hai tay gã tì lên vai nàng giữ nàng đứng yên, dùng ngón cái túm xống váy nàng lại.

Calvin đứng ở lối vào. “Bữa trưa đã dọn, thưa Đức ông.”

“Mang vào đây!” Jervaulx ra lệnh, không lộ chút biểu cảm. Gã thả một bàn tay xuống, miết ngón tay lên khe hở của váy nàng, cơn hứng tình chạy dọc sống lưng nàng.

Maddy đỏ mặt, nhìn Calvin, không cử động hay nói nổi một lời. Viên quản gia chỉ cúi đầu. “Dạ có ngay, thưa Đức ông,” anh ta nói và rời đi.

“Đó,” nàng nói, cố gắng kéo váy lên từ điểm Jervaulx đang kéo dở khỏi vai nàng. “Anh đừng vô lý nữa! Anh ta sẽ quay lại ngay tức khắc... không! Không, anh không được... không phải ở đây!”

Nửa thân trên váy nàng tuột xuống. Gã ghì sát nàng vào mình, hôn lên bờ vai cong qua lớp áo lót mỏng bằng vải bông. Bàn tay gã xọc lên khám phá dưới chiếc COÓC xê mở toang, lướt trên lớp vải bông. Lòng bàn tay gã sượt qua núm vú nàng dưới lần vải: một cú sốc hưng phấn ngọt ngào. Nàng hóp lấy từng hơi không khí.

“Muốn?” gã thì thầm kề sát tai nàng.

“Họ sắp đến đây,” nàng rên rỉ “Họ sắp đến đây, sắp đến đây.”

Vòng tay gã siết chặt hơn. “Muốn tôi?”

Tiếng động từ cánh cửa đang đóng khiến nàng nhảy dựng lên. Nàng cố gắng đẩy gã ra, nhưng gã kéo nàng lại sát sao hơn. Gã lôi tuột nàng vào một khe hẹp sâu giữa giá sách và tủ, trông cũng khuôn khuất. Rồi gã thả nàng ra, để nàng đứng đó trong tình trạng xống váy thiếu đứng đắn như thế. Khi cửa mở, gã đứng chặn trước người nàng và lấy một cuốn sách trên giá xuống.

Gã đứng đó đọc sách, quay lưng lại phòng, che những người hầu khỏi tầm nhìn của nàng.

Nàng nghe thấy tiếng bát đĩa lạch cạch, vòng qua người gã, nàng thấy bóng tắt trắng thấp thoáng khi một gia nhân đi qua chỗ nàng đang trốn giữa ban ngày ban mặt. Nàng sợ hãi rằng chắc chắn trông nàng rõ lồ lộ dù chính nàng không thể thấy gì qua bờ vai rộng của Jervaulx.

Gã lật một trang. “Đây,” gã nói, như thể vừa thấy đoạn nào đó nảy giờ tìm kiếm. Gã ngược nhìn nàng với đôi mắt lấp lánh cười. “Hamlet. ‘Công nương, ta có thể ngả đầu trên đùi nàng chăng?’ ” Maddy cố nép người vào tường, mím chặt môi lại, cau mày nhìn gã với vẻ dữ dội điên cuồng. Bộ mặt gã thay đổi thành ngây thơ quá mức.

“Ý ta là, đầu ta trên đùi nàng?”

“Không!” nàng phần nộ thầm thì.

Gã cười ngoác miệng với nàng. “Ngay đây... trong vở kịch. Tôi chỉ... đọc.”

Nàng nghe thấy tiếng cửa mở ra đóng lại. Suốt một lúc lâu, Jervaulx đứng lặng ngắm nàng, để nàng mắc kẹt ở đó giữa then thùng và chính gã, rào cản bằng xương bằng thịt không sao thoát khỏi. Maddy cố đóng tai nghe xem có tiếng động nào không, rồi nói không ra tiếng *Họ đi chưa?*

Gã quay đầu nhìn III phía sau, hết bên này rồi đến bên kia như đang diễn kịch, Gã quay lại với nàng. “Không biết. Tốt hơn nên ở... đây.”

Nàng đẩy gã ra. Cuốn sách tuột xuống, gã đưa nó ra sau và để nó lật phật rơi bịch xuống sàn khi cúi xuống hôn nàng, Gã dùng cả hai tay giữ nàng, ngón cái mài miết gợi tình trên hai bầu ngực nàng, vuốt ve nụ hoa, đẩy lên đẩy xuống. Cơ xúc cảm mà những động tác ấy mang lại khiến cơ thể cong lên mềm mại của nàng, hơi thở, cùng từng đường gân thớ thịt căng ra bị hút chặt về phía gã.

“Muốn tôi?” gã thì thầm, dâm dăng, Quỷ dữ đang kề bên tai nàng giữa ánh sáng ban ngày: bàn tay rắn chắc thanh nhã của một người đàn ông trên cơ thể nàng, đôi mắt thâm xanh và hàng mi sẫm dài đẹp dễ.

Nàng xoay người, quay lưng vào gã, áp bầu má nóng bỏng lên bức tường lót da mượt mà mát lạnh. Gã vuốt ve phần da trần trên lưng nàng, gạt đồ lót của nàng sang bên. Bàn tay gã sờ soạng nửa thân trên của nàng, di lên dưới đôi cánh tay nàng: tạo ra cơn mê mê thống khổ vừa hoan lạc vừa xấu hổ trong khi nàng không thể ngừng run lên vì khoái lạc.

“Đang ban ngày ban mặt,” nàng rên rỉ. Cố giấu mặt đi, ẩn mặt vào bức tường phủ da. “Anh không nên.”

Gã ngừng đụng chạm vào nửa thân trên của nàng. Nhưng gã không lùi lại, gã tiến tới gần hơn, ép nàng sát vào tường. Nàng có thể cảm thấy diềm裳 ten trên áo sơ mi của gã tì vào da thịt mình. Mùi của gã hòa lẫn với mùi tường da. Gã bắt đầu kéo váy nàng lên.

“Ôi, không,” nàng kêu lên, tiếng nghẹt lại.

“Không, không, thế này không đúng đắn! Christian!”

Gã khép răng lại trên vai nàng, ép lấy nàng chặt hơn, dùng cơ thể mình đóng đinh nàng vào tường. Nàng cố đẩy người ra nhưng chỉ khiến bản thân áp sát vào gã hơn. Gã hôn dọc theo cổ nàng, rồi vai nàng, cấn nàng, nút lấy da nàng, kéo hai cánh tay nàng khỏi tường cho tới khi chúng buông thõng vô lực. Váy nàng bị kẹt giữa hai tay, nàng cảm thấy cơ thể mình lồ lộ ra trơ trẽn, chân và tất của nàng hở đến tận nịt tất.

Nhưng gã không dừng lại ở đó. Gã kéo váy lót và váy ngoài của nàng lên cao hơn, dùng tay trần ôm hông và mông nàng. Gã kêu lên sở sàng, nồng cháy bên tai nàng. Gã nhay nàng, làm đau nàng, vầy vò cơ thể nàng trong lòng bàn tay mình, nhưng đó là nỗi đau ngọt ngào và cao trào khoái cảm tội lỗi. Nàng cảm thấy gã cởi bỏ khuy cúc của chính mình, phần đàn ông cứng ngắc của gã đẩy tới, tì vào nàng, và nàng bắt đầu hỗn hển trong cơn kích động lầm lỗi vô phương níu giữ.

Như một tảng đá tan chảy, cơ thể nàng nhũn xuống, đôi chân nàng cho phép gã thâm nhập vào giữa chúng. Tiếng thở gã trở nên thiêu đốt, một cỗ máy sinh vật, quét hơi nóng lên cơ thể trần trụi của nàng, Gã siết lấy hông nàng, cái ghì siết vội vã mạnh bạo của những ngón tay gã, buộc nàng phải khép chân lại kẹp lấy mũi giáo nhục cảm của gã.

Gã thọc tay vào giữa cơ thể nàng và bức tường, kéo váy phía trước của nàng lên. Gã nắm lấy hai cổ tay nàng.

“Chạm vào tôi.” Gã kéo những ngón tay nàng tới chỗ giữa hai chân nàng, chạm vào phần đầu nóng bỏng trơn láng ướt át của mình. “Đúng rồi!” gã rên lên, đột ngột chuyển động, thúc vào nàng đòi hỏi. “Đúng... đúng... Maddy.”

Bàn tay họ đan vào nhau, áp chặt lên tường, gã trượt những ngón tay mình lên vùng ẩm ướt của nàng, xoa bóp, nghịch ngợm và ấn sâu vào theo nhịp điệu dần tới của cơ thể gã lên nàng.

Phần đàn ông của gã chuyển động giữa hai chân nàng, một khoái cảm không thể tưởng tượng nổi, một xúc cảm tràn lên hai bầu ngực nàng, khiến núm vú nàng căng ra và mềm mại, như lửa nóng ấn vào tường da lạnh. Những giọt nóng bỏng ướt át chảy trên ngón tay nàng và tay gã: nàng ôm lấy đầu phần đàn ông đang cương cứng của gã, cảm nhận sự thỏa mãn tột độ và sâu sắc từ âm thanh mà gã vừa rên lên vì nàng.

“Muốn tôi?” Giọng gã thành tiếng rít, nài nỉ, căng ra vì ghì nén cực độ. “Maddy... bên trong em.”

Nàng cắn môi, mặt nàng quay nghiêng áp vào tường.

“Tôi muốn anh.” Nàng đáp, thốn thức. “Tôi muốn anh.”

Và gã lập tức dạy nàng. Dạy nàng cong người xuống hòa vào gã, gắn kết với gã, giữa ánh sáng ban ngày, cùng nhau chìm xuống địa ngục khi đầu gối quỳ trên sàn, khi gã ở sâu trong nàng, trên nàng và bao quanh nàng, hai bàn tay gã ôm lấy bầu ngực nàng, miệng gã áp vào gáy nàng, lạc lối trong gã và lạc lối trong sự kết nối giữa gã và nàng.

Khi lên đến đỉnh, nàng hét lên cùng hưng phấn mãnh liệt, giọng nàng hòa vào tiếng rên nam tính của gã: hai người bọn họ không hơn, không kém gì mọi sinh vật hoang dã mà Chúa đã nặn ra từ đất sét để đi lại trên nhân gian này.

.....

Gã mua một cỗ xe riêng cho nàng. Hai xe ngựa, một cỗ kéo bởi bốn chú ngựa màu hạt dẻ chân trắng, cỗ còn lại do một cặp ngựa non màu kem kéo - để tới công viên, gã nói, cứ như nàng sẽ có lúc đi xe ngựa ra đó.

Maddy bảo với gã rằng nàng không muốn những thứ ấy. Nàng khẳng khái yêu cầu gã

hãy ngừng ngay những trò mua sắm và quà cáp xuân ngốc.

Gã mua cho nàng một chiếc tủ ly khảm cổ từ một bộ sưu tập được nhà buôn chuyển tới tận quảng trường Belgrave và bắt đầu cho trang trí lại phòng khách phía sau, một căn phòng vô cùng thanh nhã và thoải mái nhưng hiếm khi dùng đến, biến nó thành một khuê phòng xa hoa kỳ dị ngồn ngộn những họa tiết mạ vàng và xa tanh đỏ.

Maddy không thôi mắng mỏ gã hoang phí. Gã mua tặng nàng một tuyệt tác nhỏ của Rembrandt bằng thỏa thuận riêng, bổ sung cho bức họa trong phòng ngủ của gã ở pháo đài Jervaulx, đối tượng là một chàng trẻ tuổi trang nghiêm nom giống như anh em trai của cô gái ranh mãnh kia.

Sau đó, Maddy đọc được trên báo rằng Công tước đã chi rất hào phóng cho bức họa này, chặn trước cuộc đấu giá đã được định ngày tại nhà đấu giá Christie, khiến những tay sành sỏi phát cuồng vì ghen tỵ.

Trong cái thế giới nhỏ bé tại tòa dinh thự của Công tước, nàng sống trong khổ sở lẫn lạc thú. Họ chẳng bao giờ có nhà để tiếp những vị khách đến thăm mà cũng chẳng ra ngoài trừ những lúc nhá nhem, thu mình trong chiếc xe ngựa tới một con đường quê tách biệt nào đó ngoài thành phố, nơi mà Jervaulx có thể sai đôi chân dài thả bộ còn nàng lật đật theo sau.

Đến một chỗ kín đáo, hoặc bên một bờ giậu rậm rạp, trong khi ánh hoàng hôn mùa thu rủ bóng xuống thảm lá rụng ẩm sương lạnh, gã sẽ dừng bước mà hôn nàng - đôi khi nhiều hơn thế. Gã thường đụng chạm vào nàng, gã nhìn lên qua bàn viết trong thư viện với một nụ cười quá am tường về nàng. Nàng cảm thấy mình nằm trong vòng sở hữu tuyệt đối của gã.

Những món quà chẳng có nghĩa lý gì, chính cơn khao khát của nàng đã cột chặt nàng - nàng *muốn* được đụng chạm, nàng muốn gã chiếm lấy nàng, theo bất kỳ cách nào, ở bất kỳ không gian và thời gian nào, không màng tới khuôn phép hay đạo đức.

Nàng đơn giản chỉ muốn nhìn ngắm gã. Mỗi cuộc cãi cọ về việc phóng tay của gã chỉ đem lại khổ sở gấp đôi, bởi vì giờ gã chẳng thêm tranh luận nữa. Gã sẽ rời khỏi nhà, lên cỗ xe ngựa một mình, bỏ lại nàng giữa khối xa hoa, hoặc gã quyến rũ nàng.

Như Eydie, nàng lạc lối trong gã - ngày một lún sâu hơn, sâu hơn trong thèm khát, trong sự đầu hàng, nàng sẽ thực hiện mọi thứ mà gã dẫn dắt nàng và vui thú với điều ấy. Nàng sợ gã, cái quyền lực mà gã nắm giữ và nàng vẫn lùi bước trước gã với cảm giác vừa hoan lạc vừa khổ sở.

Nàng không còn hàng rào phòng ngự nữa. Nàng nghĩ lại cảnh Eydie gục trên những bậc thang. Những cái vuốt ve ngọt ngào thành thạo của gã, sự tinh tế trần tục của gã, nàng nghĩ rằng hẳn từng có những người khác nữa, và rồi sẽ còn những người khác, những lọn tóc, những bức tiểu họa và nỗi đau.

Nàng phải ra đi. Rồi nơi này. Ai cũng có thể làm việc mà nàng đang làm cho gã, một thư ký, nàng phải thoát khỏi đây, tới chỗ cha nàng và tự cứu mình trong khi vẫn còn đủ liêm sỉ mà hiểu được điều gì sẽ đến với mình. Nhưng nàng vẫn còn trách nhiệm, mới sáng nay nàng nhận được một lá thư của Phu nhân de Marly. Maddy đọc thư rồi đốt luôn, giấu giếm nó khỏi Jervaulx, để gã không đọc được những gì bà bác viết.

Mẹ gã muốn lập tức nhốt gã lại. Quyền lực của con mụ xấu xa xưng là vợ gã cần phải bị tước bỏ ngay. Đến thời điểm này, luật sư của Phu nhân de Marly đã thuyết phục công tước phu nhân kia trì hoãn việc giam cầm trái với ý nguyện gã, tránh một cuộc om sòm sẽ khiến cả họ mất thể diện, thậm chí thành một vụ bê bối - âm mưu giam giữ một người đàn ông vẫn chưa bị tòa xử là mất năng lực hành vi.

Nhưng kết quả tất yếu là, áp lực về một phiên tòa càng trở nên gay gắt. Viên luật sư đại diện gặp khó khăn nghiêm trọng trong việc ngăn phiên tòa được định ngày.

Gia đình kia nhảy dựng lên trước tốc độ chi tiêu của Công tước và việc gã sa thải tay đại diện điền sản đã lo liệu việc làm ăn cho gã trong nhiều năm qua.

Maddy, Phu nhân de Marly chẳng buồn úp mở thông báo, được coi như nguồn căn duy nhất cho việc gia sản đang bị đổ xuống sông xuống bể, đã được khắc họa trước tòa Đại pháp như một yêu nữ háms lợi, cơ hội đang hoàn toàn điều khiển Công tước Jervaulx mất trí.

Bức tranh đó hoàn toàn trái ngược với thực tế đến nỗi nàng phải cười phá lên. Nhưng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Chính nàng cũng không hoàn toàn chắc chắn rằng Jervaulx đủ năng lực lo liệu gia nghiệp của mình - khó mà nói đến việc người bên ngoài coi tình trạng của gã ra sao.

Chắc chắn có đủ cơ sở để quy tội cho nàng. Nàng coi đây là một lý do thêm vào cho việc rời bỏ gã, nhưng Phu nhân de Marly ra lệnh - nài khẩn, thực ra là nài khẩn - Maddy làm mọi thứ trong khả năng của mình để giảm chi tiêu của gã xuống mức hợp lý và chỉ rõ một con số mà một tháng trước đây thôi có thể là khổng lồ với Maddy nhưng giờ lại có vẻ hoàn toàn khiêm tốn.

Nàng tuyệt vọng về khả năng thực hiện điều ấy.

Jervaulx thậm chí không trả các khoản nợ, dù đọc cho nàng chép những bức thư lịch sự trả lời mọi yêu cầu trả nợ, nhưng gã chỉ thu xếp những khoản mà chủ nợ đòi gắt gao, nguy hiểm nhất. Với tất cả công sức mà gã bỏ ra cho các con số, Maddy không thấy gã có tiến triển gì, gần đây nàng bắt đầu nghi ngờ rằng gã đang tích trữ tiền, làm ngơ với nợ nần để có khoản thu vào lớn hơn trước đây.

Sáng nay họ đã tranh luận về việc này, hoặc ít nhất là Maddy tranh luận, Jervaulx chỉ quắc mắt với nàng cho tới khi mất kiên nhẫn và bắt đầu đi vòng qua bàn rồi hôn nàng.

May mắn thay, Durham đến, ngăn chặn việc ấy hiệu quả hơn Maddy có thể làm. Nàng không được mời đi cùng Jervaulx và bạn gã trong cuộc thăm nom chọn lọc đầu tiên mà họ lên kế hoạch thực hiện, một nghi thức ngoại giao khiến nàng sợ phát khiếp. Durham, người có vẻ không mấy may biết về cảm giác của nàng, xin lỗi vì phải bỏ lại nàng ở nhà một mình.

“Rồi chớp mắt một cái cô sẽ thấy mình tíu tít với những việc như thế này,” anh ta lạc quan hứa hẹn. “Ngay sau khi cô ra mắt chính thức ở vũ hội:”

“Hả?” Maddy kêu lên. Nàng liếc nhìn Jervaulx.

“Buổi vũ hội là vì lý do đó?”

Gã khoát tay cúi người. “Giới thiệu nữ công tước của tôi.”

“Hạ đo ván những kẻ kia,” Durham nói.

“Cách duy nhất để đạt được điều ấy. Giương lá chắn của cô lên. Dũng khí và can đảm sẽ nâng nó. Không phải cao điểm trong mùa vũ hội nhưng vì chẳng còn trò vui nào khác, cô sẽ thấy họ tụ tập ở đây không sót một người. Thú săn bắn đã chùng lăm rồi, thậm chí cả mấy tay buôn ngựa giống cũng sẽ phải bỏ buôn bán vài ngày vì sự kiện này.”

“Hy sinh!” Jervaulx nói ráo hoảnh.

“Shev không thích săn cáo,” Durham kể với Maddy.

“Không hiện đại. Anh ta thích bắn súng hơn, như thế khoa học hơn.”

Công tước có vẻ thấy đó là một ý tưởng chưa chín.

“Không nữa,” gã nói. “Không thể nhắm trúng... bằng mục tiêu nữa.”

“Sẽ được,” Durham kiên trì đáp. “Xem cậu đã tiến bộ chừng nào đây này.”

Jervaulx không trả lời, chỉ đứng ở cửa, một pho tượng nghiêm nghị, đợi bạn mình bắt tay với Maddy.

Khi họ ra ngoài, gã nói,

“Chúng ta không nán lại... chỉ năm phút. Rất ngắn, Durham. Hiểu không? Nên tôi không... nói.”

Vài phút sau khi hai người kia rời đi, Galvin xuất hiện.

“Tôi đến giúp bà chuẩn bị thiệp mời để mai gửi đi. Cửa hiệu đã gửi phôi thiệp tới.”

Anh ta đặt một gói to xuống bàn và lấy một chiếc kéo nhỏ để cắt dây buộc.

Maddy thở dài. Rõ ràng, dù Công tước có những tài năng trần tục gì, kiên nhẫn cũng không phải là một trong những phẩm chất của gã.

Nhiều giờ sau, tay và lưng nàng đã đau nhức vì chép thư vào buổi sáng và giấy mời vào buổi chiều thì một gia nhân gõ cửa.

“Chủ vườn ươm, ông Butterfield và người làm vườn của ông ta, ông Hill.” anh ta thông báo.

Mặc cho hoa vẫn tràn ngập thư phòng và được thay mới mỗi ngày, Maddy đã hoàn toàn quên khuấy cuộc hẹn mà Jervaulx sắp xếp cho nàng với chủ vườn ươm. Nhưng Calvin đứng dậy và gã gia nhân đưa hai người kia vào phòng. Người thứ hai đội một chiếc mũ Giáo hữu và mặc áo ngoài mộc mạc.

“Anh nói nhầm tên tôi,” anh ta nói, đưa mắt từ gã gia nhân sang Maddy.

“Là Richard Gill.”

CHƯƠNG 31

Nỗi hổ thẹn trào lên trong lòng Maddy. Nàng ngồi chết trân trên ghế, chìm trong xấu hổ, hơi thở ngưng lại như đang đứng trên giàn thiêu nghe tiếng nhức móc vang tới từ tứ phía trên phố.

Ông Butterfield cúi gập người và nở nụ cười hân hoan khi nâng cái thân hình béo tốt thẳng dậy.

“Quả là vinh hạnh cho tôi khi được phục vụ bà, thưa Lệnh bà. Tôi hy vọng bà thấy hài lòng với những đóa hoa và cây được gửi tới trong thời gian qua.”

Nàng gật đầu. Như một con rối, nàng đứng dậy chìa tay cho Richard.

“Ái hữu.” nàng nói.

“Archimedeas,” anh ta trả lời, chỉ chạm vào tay nàng rồi rút lại ngay trong khi chủ vườn ươm trợn mắt ngạc nhiên.

“Chúng tôi biết nhau.”

Maddy nói với ông ta. “Tôi là...” nàng không nói rằng mình là tín đồ phái Giáo hữu. Nàng không thể, không phải bây giờ. Nàng không có quyền.

“Tôi đã từng gặp Richard Gill.”

Ông Butterfield lại cười rất tươi.

“Thật tình cờ. Gill mới vào làm cho tôi, nhưng có lẽ bà biết anh ta trước từng làm việc cho chỗ ông Loudon, thưa Lệnh bà?”

“Không,” Maddy đáp như một cái máy. “Tôi không biết.”

“À. Nhưng hẳn bà biết tác phẩm của ông Loudon?”

“Ông Loudon...” nàng tìm thấy chút ánh sáng lý trí liền bám lấy. *“Người làm vườn ngoại ô?”*

“Quả đúng vậy, thưa Lệnh bà. Người làm vườn tiên phong trong thời đại của chúng ta - *Người làm vườn ngoại ô và sổ tay cho biệt thự, Một cuốn bách khoa toàn thư về làm vườn, Tạp chí Người làm vườn* - người kế thừa xứng đáng của Brown và Repton, tôi xin đảm bảo với Lệnh bà.

Và Gill đây đã nhận được những lời ca ngợi tốt đẹp nhất của ông Loudon trong vai trò nhà thiết kế cảnh quan và người trồng hoa. Anh ta là chuyên gia thực vật học và có thể giúp chúng ta thiết kế vườn cây vải phong cách tân tiến nhất. Đẹp mắt, có giá trị giáo dục với đầu óc, và quan trọng nhất, có thể nâng đỡ tinh thần. Tôi hy vọng Lệnh bà sẽ chấp nhận anh ta.”

Richard chỉ nhìn nàng, đôi mắt trong sáng vãi cái nhìn kiên định, không buộc tội nhưng vẫn như nhát dao đâm ngập vào nàng. Maddy hầu như không dám nhìn vào đó.

“Vâng. Chấp nhận. Tôi chắc chắn là có thể chấp nhận Richard.”

Ngay khi thốt ra điều ấy, nàng nghĩ đến Jervaulx, người có vẻ sẽ không chấp nhận tí tẹo nào. Nhưng nàng không thể nói điều ấy ra hoặc tìm lời lẽ nào để làm Butterfield tươi cười cụt hứng và dập tắt cả kế hoạch xa hoa này. Viên chủ vườn ươm rõ ràng rất đỗi tự hào về sự ủy nhiệm của mình.

“Ồ, vậy thì...” Butterfield quay về phía Richard và lấy một quyển sổ cùng bản vẽ từ tay anh ta.

“Chúng ta nên xem qua hiện trạng một chút nhỉ?”

Không gian giữa tòa nhà và khu chuồng ngựa không lớn hơn khu vườn nàng có ở Chelsea, được lát đá, trồng trái, và mới mẻ. Giữa những bức tường không được bao bọc bởi cây cối hay dây leo, chẳng có gì trang trí ngoài một ghế băng bằng sắt. Butterfield mím môi lại cân nhắc. “Dưới nền có hầm không ạ?”

“Có.” Maddy đã quen với căn bếp và khu hầm từ ngày đầu tiên ở đây một mình với Jervaulx và thẳng thốt vui mừng vì có thứ gì đó không mang tính cá nhân để nói. “Nó chạy xuyên tới trại ngựa.”

“Tôi sẽ phải xem qua tầng hầm trước khi bắt tay vào việc. Sẽ không lâu đâu ạ. Gill, cậu ở lại với nữ công tước nhé. Xin Lệnh bà vui lòng kể cho cậu ta về những loại cây mà Lệnh bà ưa thích.

Dạ không, không cần phiền Lệnh bà đâu ạ! Tôi sẽ tự tìm ai đó dẫn mình xuống.”

Ông ta lao lại vào trong nhà trước khi Maddy kịp nhận ra rằng ông ta định để hai người ở lại riêng. Nàng đưa tay lên nhưng ông ta đã biến mất tăm.

Nàng đứng đó nhìn cánh cửa gỗ kiểu Pháp đẹp đẽ mà ông ta vừa biến ra sau để vào nhà. Trong ngõ phía sau khu chuồng ngựa, ai đó đang huýt sáo. Nàng bất động giữa bầu im lặng bao trùm khoảng sân bỏ hoang.

“Vì sao?” Richard hỏi.

Maddy buộc phải quay lại phía anh. Mắt nàng sụp xuống, dán vào mặt sân trơn trượt.

“Ông ta ép cô? Archimede...” Giọng nói nhỏ nhẹ của anh ẩn chứa xúc cảm mạnh mẽ. “Cô có thể tới tìm tôi. Chắc chắn cô biết điều đó.”

Nàng lắc đầu thật nhanh, vô phương giải thích.

Anh đi về phía bức tường.

“Chúa đòi hỏi tôi phải trông nom cô, và với sự ân hận nơi linh hồn mình, tôi đã không làm tròn trách nhiệm đó.”

“Không, Richard... không phải là anh không làm tròn đâu.”

Bức tường đá trắng viền lấy vóc dáng anh, bờ vai vuông vức, mặt quay vào tường, dáng hình mộc mạc sẫm màu nổi trên ánh sáng gay gắt. Khi anh quay lại, Maddy lại cup mắt, không thể nhìn vào mắt anh. Anh tới gần nàng.

“Bất kể ông ta đã làm gì với cô.” anh nói khẽ, giọng ngùn ngụt căng thẳng.

“Tôi vẫn sẽ xin Hội được hỏi cô làm vợ.”

“Vợ!” Nàng ngược mắt trần trối nhìn anh.

“Tôi vẫn sẽ làm việc đó, Archimedeia, nếu cô từ bỏ sai lầm khủng khiếp này.”

Bên dưới bóng chiếc mũ, khuôn mặt anh ngời lên một mục tiêu trong sáng cứng cỏi - hầu như là thanh khiết, chừng như vậy, so sánh với mớ hỗn độn vẫn đục trong chính linh hồn nàng. “Đây là lỗi của tôi.”

“Anh quá tốt,” nàng khổ sở nói.

“Quay trở về với tôi. Rời bỏ nơi này: rời nơi thối nát này và quay đầu lại bây giờ.”

Maddy bước đi khỏi anh, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Nàng vốn đã biết rằng mình đang chìm xuống đầm lầy của tình yêu trần tục và xác thịt này, chìm sâu xuống bao nhiêu, nàng không nhận ra cho tới khi anh giơ tay đề nghị kéo nàng lên. “Tôi đã kết hôn với anh ấy,” nàng do dự nói.

“Một kẻ thiếu đức tin. Một người đàn ông vô đạo. ‘Nữ công tước,’ họ gọi cô như thế! ‘Lệnh bà!’”

Anh nhăn mặt ghê tởm. “Kết hôn. ồ, Archimede, cô có thể nói ra vậy sao? Như thế nào, kết hôn? Không phải trong Sự thật, trong Ánh sáng, với sự đồng ý của Hội và cha cô. Đó không phải là kết hôn. Cô không hơn gì một ả điếm với anh ta!”

Nàng khẽ thốt lên một tiếng khi quần chặt khăn choàng quanh mình và quay mặt đi.

“Không... nói vậy không công bằng.”

Anh nắm lấy cánh tay nàng.

“Sự sỉ nhục này không phải dành cho cô. Mà cho tôi. Tôi quay lại, và họ đã đưa cô đi. Và mỗi ngày, mỗi đêm,” anh kích động nói, “tôi đã trừng phạt mình vì rời bỏ cô một giờ, một phút. Tôi đã biết là không an toàn!”

“Nhưng... cha tôi muốn vậy.”

“Cha cô! Chúa tha thứ cho ông ấy nếu ông ấy muốn một điều như thế!”

Nàng hơi quay người lại.

“Chính anh viết! Rằng cha muốn tôi đi cùng Jervaulx!”

“Tôi không bao giờ viết cho cô thứ gì vớ vẩn như thế!” anh kịch liệt nói.

“Hay sẽ viết, thậm chí nếu tôi có gặp cha cô và ông yêu cầu tôi làm vậy!”

“Thậm chí nếu...” Maddy túm chặt lấy đuôi khăn choàng. “Nhưng... anh đã gặp ông mà.”

“Không. Ông không có đó khi tôi tới, không ở khách sạn. Đáng lẽ tôi phải quay lại gặp cô

ngay, nhưng tôi đợi ông để...”

“Richard!” Nàng kéo khăn lên áp vào má. Nàng đột ngột quay đi, rời anh ba bước.

“Nói với tôi...” Nàng nói, quay mặt đi, với vẻ chậm rãi tuyệt vọng. “Hôm đó anh đi tới chỗ cha tôi, và gửi giấy nhắn tới, vào lúc đêm khuya, yêu cầu tôi... đi bất cứ nơi nào mà các bạn của Công tước đưa anh ấy tới.”

Sự im lặng của Richard cứ lớn dần, lớn dần, vỡ thành tiếng sấm nổ bên tai nàng. Maddy quay ngoắt lại.

“Nói cho tôi! Anh có viết lá thư đó không?”

Chậm rãi, anh lắc đầu.

Nàng cảm thấy toàn thân mỗi mảy. Trí não nàng dường như còn chưa tiếp nhận nổi thông tin, nhưng cơ thể nàng đã bắt đầu run lên. Richard nắm lấy bàn tay nàng. “Anh ta là quỷ dữ!” anh kêu lên. “*Cô phải quay...*”

Có tiếng nói vọng ra từ trong nhà: tiếng ông chủ vườn ươm và tiếng của Durham. Cánh cửa kính bật mở và Jervaulx bước ra, rời khỏi đám người phía sau lưng.

Tiếng vang thoáng qua của những giọng nói quen thuộc chìm vào yên lặng ngoại trừ màn độc thoại vô tư của Butterfield. “...hỗ trợ thích đáng cho những luống hoa, và tôi xin giới thiệu hệ thống ống nước cùng cách sử dụng hơi nước từ nồi hơi để giữ ấm cho nhà kính. Nếu Đức ông...” Giọng ông ta tắt lịm khi có vẻ nhận ra rằng chẳng ai chú ý nghe mình.

Richard không buông tay nàng ra. Anh nắm chặt hơn. “Đi với tôi ngay bây giờ, Archimedeia,” anh nói, bình thản và cứng cỏi. “Đi khỏi đây.”

Jervaulx sai bước tới chỗ họ. Maddy có linh cảm khủng khiếp, nàng cố gắng đến hoảng loạn để mở lời, để rút tay lại, nhưng quá trễ. Jervaulx tóm lấy Richard, đẩy anh ra, và bàn tay đeo găng của Công tước siết thành nắm đấm, bổ tới rất nhanh.

Maddy lao mình tới để ngăn nó lại. Đang đà đánh tới, vai của Jervaulx thô bạo va vào nàng. Nàng mất đà: bàn tay Richard rời khỏi tay nàng, nàng nghe thấy tiếng hự đau đớn của anh và tiếng anh va vào tường đá, đầu và cánh tay nàng nhói lên cảm giác bỏng giãy tăm tối.

Mắt nàng nhòa đi. Nàng nằm đó choáng váng, rúm người lại vì cơn đau bất ngờ. Jervaulx quỳ sụp xuống bên nàng. “Maddy... Maddy,” gã lẩm bẩm, cúi xuống nàng với vẻ mặt khiến nàng phải cố lấy hơi để thốt ra.

“Đừng. Tôi không sao.” Nàng cố ngồi dậy.

“Calvin,” gã gào lên, đưa tay xuống đỡ đầu nàng.

Gã cúi xuống gần hơn. “Yên nào, yên nào... Maddy... đau.”

Durham ở đó, và cả chủ vườn ươm. Qua bờ vai của Jervaulx, nàng thấy Richard đứng lên và hơi loạng choạng. Durham đỡ anh rồi buông tay ra, cúi xuống phía Maddy. “Khốn kiếp thật... cô ấy có bị thương nặng không?”

“Không!” Maddy lại cố gượng đứng dậy, nhưng cánh tay nàng vẫn vô lực rũ xuống. “Không. Chỉ... khó thở thôi.”

Calvin chạy tới. “Thầy thuốc,” Jervaulx kêu lên. Gã vòng tay quanh vai nàng, ôm nàng vào lòng.

“Tôi không cần thầy thuốc.”

Nàng cố giằng ra, nhưng tất cả sức lực đã rời bỏ nàng. Nàng dường như không thể lấy lại hơi. Nàng vừa cử động cánh tay, một cơn đau khủng khiếp liền chạy thẳng từ cổ tay tới vai nàng. Con buồn nôn trào lên. Mặc ý chí của mình, nàng đành dựa vào Jervaulx.

Gã vuốt ve trán nàng và mặt kề mặt với nàng. Gã không nói gì, nhưng từng hơi thở cơ hồ đều thay lời: tên nàng, và xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

“Richard?” nàng cố gượng dậy một chút, thì người lên tay bên kia. Giọng nàng vang lên run rẩy. “Anh có bị đau không?”

Anh tới trước mắt nàng. “Tôi không sao,” anh đáp, nhưng mặt anh trắng bệch, một tay ôm ngang người.

Jervaulx ngược nhìn anh. “Đi, ” gã nói. “Gặp lại người... dùng roi.”

Richard vẫn đứng trơ ra đó. “Tôi sẽ không để cô ấy ở lại với anh.”

Maddy cảm thấy người Jervaulx cứng lại.

“Đức ông!” Butterfield lên tiếng và lao tới.

“Xin nhận lời xin lỗi khẩn thiết nhất của tôi về sự bất lễ quá trớn của người này. Tôi không hề hay biết gì về bản tính nổi loạn của y, không hay tí gì. Kể từ giây phút này trở đi, Richard Gill không còn là người của tôi nữa, anh ta cũng sẽ không nhận được thư giới thiệu từ tôi hay bất kỳ ai nếu tôi có thể thu xếp được!”

“Không,” Maddy rên rĩ “Làm ơn.” Nàng cố vật lộn, giãy ra khỏi Jervaulx, ép cánh tay vào người. Hông nàng nhức nhối. Nàng giờ bàn tay không bị thương về phía Durham, anh ta lập tức cúi xuống giúp nàng.

“Mời ngồi xuống đây, Lệnh bà,” anh ta nói.

Trong khi Maddy tập tễnh ra chiếc ghế băng duy nhất trong vườn, Durham và Jervaulx dìu hai bên, thì cô hầu phòng mang lọ muối hít tới.

“Cảm ơn cô ” Maddy biết ơn nói. Mùi hắc có vẻ khiến đầu óc nàng tỉnh táo lại đôi chút. Nàng ngồi đó giữ cánh tay bị thương.

“Butterfield ” nàng nói, rướn cầm lên với tất cả vẻ cứng cỏi mà nàng có thể tập trung lại được lúc này.

“Tôi muốn có một nhà kính - Công tước đã hứa với tôi, và tôi sẽ không để ai thiết kế hay lo liệu ngoài Richard Gill.”

Richard nói, “Tôi sẽ không vào ngôi nhà này chừng nào cô còn ở đây, Archimedeia.”

Nàng nhìn anh, cắn làn môi đang run lên.

“Đi với tôi,” anh nói.

“Không,” Jervaulx chen vào.

Richard làm ngơ gã. “Nếu cô đi được ra ghế băng, cô có thể rời khỏi nơi này.”

“Không!” Jervaulx tiến tới một bước.

Tín đồ phái Giáo hữu quay người. “Vậy anh định làm gì để ngăn cô ấy? Dùng roi ngựa?”

Anh nói bằng chất giọng nhỏ nhẹ của mình, không có chút ác tâm nào trong đó, vậy mà nó vẫn quất trúng Jervaulx như một nhát roi mạnh. Gã đứng như trời trồng. Rồi gã áp vai vào tường. Trong một khắc, gã hết như một bức họa cầu thả, một tay quý tộc bất cần – cho tới khi gã quay mặt vào tường, áp trán lên nền đá lạnh.

Maddy nhắm mắt lại. Nàng sẽ không khóc. Không, không, nàng sẽ không.

“Đi thôi, Gill.” Giọng của Butterfield vang vọng trong sân, nhưng nàng không mở mắt ra.

Không có động tĩnh gì. Nàng giữ cho đôi mắt khép chặt.

“Gill!” Butterfield quát.

Richard gọi tên nàng, cứng cỏi mà nhỏ nhẹ. Nàng biết đó là lần cuối cùng anh gọi tên mình.

Một kẻ dối trá, một tay bất lương, một gã đàn ông trần tục ngạo mạn bạo lực phóng đảng, Gã ngày càng tồi tệ đi thay vì tốt đẹp hơn. Richard đang kêu gọi nàng rời đi với anh, một lòng nguyện thay nàng chịu tội.

Nhưng nàng không thể cử động. Không một cử động nhỏ nhất, tối thiểu để giải phóng mình khỏi cái khung xác thân đang đông cứng này.

Và nàng nghe thấy tiếng bước chân của Richard, anh đã quay người rời đi.

Mãi tới khi tiếng sập cửa chìm vào bầu im lặng, nàng mới mở mắt ra. Khi nàng nhìn lên, mảnh sân đã trống trải, chỉ còn Jervaulx và Durham đứng đó, tay đặt lên cửa. “Tôi nghĩ cô phải vào nhà nằm nghỉ, thưa Lệnh bà.”

“Anh lừa tôi,” Maddy nói. “Không có lá thư nào từ Richard cả. Cha tôi chưa từng bảo tôi ở lại với anh.” Jervaulx xông ra khỏi bức tường, cất lên tiếng cười cay đắng. “Đồ khốn... *Gill*.”

“Đó là ý của tôi,” Durham vội nói.

“Tôi buộc phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, và tôi xin cô tha thứ, thưa Lệnh bà, từ đáy lòng mình. Việc ấy xấu xa, rất xấu xa. Nhưng...” Mặt anh ta đỏ như gấc.

“Xin để chúng tôi đưa cô vào nhà, trong đó cô sẽ thấy thoải mái hơn!”

Maddy đứng dậy. Bụng nàng có cảm giác lạ lùng và đau đớn. Cánh tay nàng như làm bằng cao su Ấn Độ. Khi cử động quá một độ nào đó, nàng lại thở gấp vì cơn đau dữ dội xuyên qua người.

“Maddy,” Jervaulx nói, giọng gã khàn lại như thể đang giận dữ với nàng. Gã vòng tay quanh eo nàng với vẻ dịu dàng chứng minh điều ngược lại, cẩn thận không chạm vào phần tay bị thương của nàng. Đầu óc choáng váng tối sầm, nàng vội bước những bước cần thiết, đi qua cửa vào phòng sách sau nhà, ở đó Durham đã vội vã ném một chiếc gối lên sofa. Một gã giúp

việc và chị hầu đang lo lắng đứng trong phòng còn Calvin bước vào từ sảnh ngoài.

“Tôi đã cử người đi gọi thầy thuốc.” Anh ta mang theo chăn phủ chân và một chiếc gối khác. Maddy nhắm mắt lại, để anh ta chỉnh gối quanh nàng.

“Được rồi, bà chủ, không cần ngồi dậy. Đừng động đến cánh tay đó.”

“Đi đi,” Maddy yếu ớt nói. “Tôi ổn mà.”

Calvin không hề phản đối. “Muối hít ở đây ạ, ngay bên tay bà.”

“Đi đi,” nàng nhắc lại. “Tất cả mọi người.”

“Vâng, thưa bà chủ. Lúc nào cần chúng tôi, bà cứ gọi ạ.” Viên quản gia rút lui cùng những người hầu khác. Durham cúi đầu rồi nhanh nhẩu theo sau cả đám.

Jervaulx không nhúc nhích. Gã đứng đó, hai tay khóa chặt sau lưng, trân trối nhìn mảnh sân vườn bỏ hoang.

“Làm ơn,” nàng nói.

Gã quay đầu như thể nghe thấy nàng. Nhưng gã không đi.

Chỉ là bị bong gân nặng, thầy thuốc kết luận và cố định tay nàng bằng băng đeo. ông ta yêu cầu đưa nàng lên giường và dùng cồn thuốc phiện khiến nàng ngủ thiếp đi.

Trong suốt lúc khám trên sofa ở phòng khách sau nhà, mặc cho thầy thuốc thao tác, nàng không hé răng, cho tới khi ông ta hỏi nàng nguyên do của sự việc này. “Do ngã cầu thang?” ông ta thân thiện hỏi.

“Bên ngoài nhà,” nàng uể oải đáp.

“Vậy là do sẩy chân? Nguyên nhân là gì ạ?”

Maddy im lặng. *Ta gây ra*, Christian nghĩ và thấy lòng mình tan nát.

“Có lẽ do bị căng trí ngắn hạn chăng?” Christian chưa từng gặp vị thầy thuốc này, ông ta thuộc tip ôn hòa, nom giống thầy giáo, ông ta dường như đang cố khêu gợi để tìm ra nguyên nhân.

“Gần đây cô có cảm thấy choáng váng không?”

“Tôi chỉ... ngã thôi,” nàng đáp.

“Cô phải cố gắng cẩn thận hơn ” ông ta nói.

“Tôi đoán hai người kết hôn chưa lâu? Loại tai nạn nom bề ngoài nhỏ nhặt này đôi khi có thể gây ra những hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều, giờ tôi đành phải bắt nhả một chút, xin hỏi liệu có khả năng nào là cô đang mang thai không?”

Ôi Chúa ơi. Christian nhắm nghiền mắt lại.

Maddy không trả lời. Vị bác sĩ liếc nhìn Christian qua cặp kính, cặp mày nhướng lên dò hỏi. Christian gật đầu.

Vị bác sĩ vỗ vào bàn tay không bị thương của nàng.

“Tôi nghĩ trong trường hợp này, chúng ta nên chuyển cô về giường, cô gái trẻ ạ, và để mắt đến những vấn đề có thể xảy ra.” Ông mỉm cười.

“Nào, nào, đừng khóc, cô gái thân mến, cô đã dũng cảm trải qua mọi khâu kiểm tra của tôi rồi mà! Đến giờ tôi vẫn chưa thấy có gì khiến chúng ta phải lo lắng. Không hề có gì. Cô gái đáng thương, thời gian qua cô đã làm việc rất tích cực phải không? Giờ chúng tôi sẽ đưa cô lên gác

và cô có thể rúc vào chăn ngủ ngon lành.”

Ông ta hướng dẫn Calvin và một gia nhân nâng nạng dậy. Lúc vị bác sĩ xuống nhà dưới, Christian đang rót ly brandy thứ ba. Gã quay phắt lại khi cửa mở.

Vị bác sĩ đi vào và ngồi xuống không chút kiểu cách cùng chiếc túi đựng đồ nghề của mình, lôi ra một quyển sổ.

“Cánh tay bị chấn thương dây chằng không phức tạp lắm. Xương không có vẻ bị tổn thương. Sẽ rất đau nhưng thời gian và băng cố định là phương thuốc hữu hiệu.” Ông ta tính toán rồi cau mày. Rồi ông ngược nhìn Christian.

“Xin ngồi xuống, thưa ngài. Ngồi xuống. Tôi muốn nói chuyện với ngài. Ngài có thấy vợ ngài có xu hướng bất an không?”

Christian ngồi xuống. Gã nghĩ về Maddy... Maddy vững vàng.

Không bất an. Không. Gã lắc đầu.

“Hiện trạng cảm xúc của bà nhà không ổn định. Rất có khả năng là do tác động của vết thương mặc dù bà nhà đã chịu đựng buổi khám với sự ngoan cường khôn sánh. Xin tha lỗi cho tôi nói thẳng, cảm xúc không ổn định cũng có thể là dấu hiệu sớm của việc mang thai, điều khiến tôi lo lắng trong cú ngã lần này. Bà nhà chưa sẵn sàng về cả cú ngã lần chu kỳ kinh. Khi tai nạn xảy ra, ngài có mặt ở đó không?”

Christian nhìn tấm thảm phương Đông dưới chân và gật đầu.

“Bà nhà nom có xanh xao hoặc bị ngất không?”

Gã đứng dậy, cất bước. Nhưng chỉ đi đi lại lại trong phòng.

“Thưa ngài, tôi là thầy thuốc,” vị bác sĩ bình thản nói. “Tôi nhận ra những vấn đề này có

về...”

“Tôi... làm.” Christian dừng lại bên cửa sổ, nhìn trân trân ra ngoài.

Một khoảng im lặng ngắn.

“Ngài khiến bà nhà ngã?”

Gã quay về phía vị bác sĩ. “Phải.”

Ông ta chậm rãi gật đầu, không rời mắt khỏi Christian.

“Tôi hiểu rồi.” Mặt ông trở nên nghiêm trang hơn.

“VẬY ngài cảm thấy việc mất thăng bằng không hề góp phần gây ra cú ngã.”

“Không,” gã nói.

“Bà nhà kể với tôi rằng hai người mới kết hôn vài tuần.”

“Tháng.”

“VỚI ít thông tin mà tôi có thể dễ được từ bà nhà, tôi tính ra rằng bà ấy chưa trể tháng. Tôi ước cú ngã này không xảy ra vào một thời điểm như thế này. Nếu bà nhà bắt đầu chảy máu, chúng ta quả không biết là mình mất những gì, hoặc liệu bà nhà có mất khả năng sinh nở không, nhưng tôi không ngần ngại nói rằng, thưa ngài - bản năng của một thầy thuốc mách bảo tôi rằng ngài đã làm cha.”

Christian nốc một ngụm brandy to.

Vị bác sĩ đứng dậy.

“Tối nay tôi sẽ ghé lại. À, tôi là Beckett. Tôi vừa chuyển đến kế bên tuần trước. Tôi e rằng người của ngài đã kéo tôi đến đây vội vã đến nỗi tôi còn chưa được biết tên ngài.”

“Jervaulx.”

Ông ta chìa tay ra. “Ồ, ngài Chervo.” ông ta trao cho Christian một cái bắt tay chặt không thương tiếc. “Tôi không định nói vòng vo đâu. Tôi khuyên ngài nên dịu dàng cẩn trọng hơn với vợ, và đừng để bà nhà bị ngã nữa, thưa ngài.”

Cả đời Maddy chưa từng ở trong tình trạng vô dụng thế này. Nàng phát cáu với vị bác sĩ rõ ràng là đang làm rùm beng lên. Khi quay lại vào buổi tối, ông ta còn tệ hơn. Từ lúc đó ông ta bắt đầu gọi nàng là “Lệnh bà”, cục ta cục tác quanh nàng như gà mái mẹ trông gà con: khiến trách nàng vì tội không chịu dùng cồn thuốc phiện mà ông ta kê, vì ra khỏi giường và ngồi dậy, vì bất cứ cử động nào - không phải để bảo vệ cánh tay nàng, mà để ngăn chặn cái bi kịch mà ông ta có vẻ chắc chắn là có nguy cơ xảy ra.

Và trước sự bức tức không gì tả nổi của nàng, đêm đó quả thật nàng bắt đầu ra máu. Nàng ngủ một chút, dựa lên đám gối được xếp để đỡ cánh tay nàng. Việc trùng lặp thời điểm tai hại ấy không qua mắt được vị bác sĩ khi ông ta đến thăm bệnh vào sáng hôm sau. Ông ta lắc đầu với vẻ tiếc nuối đưa đám, kê cho nàng nghỉ ngơi hoàn toàn trên giường ba tuần liền. Thậm chí khi quay ra, ông ta không buồn hỏi về tay nàng.

Maddy đẩy chân gạt đồng chắn. Nàng giữ lấy cánh tay đau nhức đang băng cố định, ngồi dậy ở mép giường, chân nàng đặt lên bậc thang.

Đồ dốt nát! cố làm ốm tôi để nhân tiền khám chữa lên trong khi người ta chỉ bị trật cơ.

Cửa phòng ngủ mở ra. Nàng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch tan nát của Jervaulx.

“Không phải đâu!” nàng kêu lên. Nàng kéo cánh tay bị thương sát vào mình.

“Tháng nào chả thế, anh không gây ra chuyện này, anh có nghe tôi nói không?”

Giọng nàng cao ngất. Chẳng vì lý do gì, nàng bắt đầu nức nở, khuôn mặt đang căng ra của gã nhoe đi cho tới khi nàng không thể nhìn thấy gì nữa. Nàng lắc đầu dữ dội và chìa bàn tay còn lại ra.

“Christian, anh không gây ra chuyện này.”

Gã đi tới. Gã nắm giữ tay nàng bằng cả hai tay, trân trân nhìn nó. Nàng giật tay lại.

“Anh có nghe thấy tôi nói không?” Nàng nuốt nước mắt và lắc đầu, hết lần này đến lần khác.

“Quá sớm để ông ta biết được. Nếu là thật thì tôi đã cảm thấy khác lạ trong người rồi. Anh không gây ra chuyện này.”

Gã không nhìn lên nàng. Gã đứng bên giường, bất động.

Nàng hít một hơi đầy cảm phẫn. “Toàn là chuyện vớ vẩn. Anh không được trả cho ông ta một đồng nào ngoài tiền băng bó cái tay này đâu đấy.”

Hàng mi rợp của gã nâng lên. Trong một lúc lâu, gã nhìn gương mặt nàng, rồi gã quay đi dựa vào một cây cột trắng gần chân giường, dăm dăm dõi ra cửa sổ phía xa.

“Tôi..:” Cơ hàm gã đánh lại, gã ngửa mặt lên trần, khó khăn đẩy hơi qua kẽ răng, Gã lắc đầu.

Nàng không thể nhìn gã. Nàng khịt mũi và quệt mạnh hai mắt, không cách nào ngăn những dòng lệ ngu ngốc.

“Rời đi, ” gã đột nhiên nói. “Muốn?”

Gã đang nhìn nàng với câu hỏi căng thẳng.

“Tôi không thể rời đi” nàng uể oải nói.

“Chúng ta đã kết hôn. Anh không thể ở một mình. Tôi phải ở lại với anh.”

“*Muốn rời đi?*”

“Tay tôi đau. Tôi muốn ngủ.”

“Gill?” gã rít qua kẽ răng. “*Gill?*”

Những hàng lệ vẫn tiếp tục lăn chã. Nàng buột ra một tiếng nức nở phẫn uất.

“Ít nhất anh ấy cũng là người đàn ông đứng đắn! Không phải kẻ dối trá, cũng không phải kẻ tiêu tiền như rác hay đồ bạo lực.”

Jervaulx vòng tay bám quanh cột. Gã cất lên tiếng cười ngán ngùn, đáng sợ.

“Bạo lực... thằng ngốc.”

Nàng mừng là cánh tay đau đớn quá đổi khiến nàng không thể vươn tới chỗ gã để đáp lại sự ăn năn cay đắng trên khuôn mặt kia. Nàng sợ chính bản thân mình, đáng lẽ nàng đã có thể rời đi với Richard, nhưng nàng cứ ngồi lì ra đó, đông cứng, như thể ai khác sẽ thay nàng quyết định.

“Dù sao thì anh ấy cũng không đi đánh người khác,” nàng đớp lại. “Anh ấy không tổ chức những buổi vũ hội phi lý cho năm trăm khách.”

“Hắn là một con lừaa đạo đức giả. Em không bao giờ được... đi với hắn.”

“Tôi muốn anh để tôi yên một mình!”

“Em không bao giờ được đi với hắn,” gã nói, mạnh mẽ hơn.

“Đi đi!”

“Giáo hữu... phiền nhiễu... thần thánh... lừa.”

“Anh hiểu gì chứ?” nàng gào lên.

“Anh ấy tốt đẹp hơn anh! Anh hiểu gì về điều tốt và lẽ phải chứ?”

“Tôi hiểu... em,” gã nói.

Nàng ngã lên gối và thu mình quanh cánh tay đau, vùi mặt tránh gã. “Để tôi một mình,” nàng thốt thức.

“Đi đi để tôi một mình.”

CHƯƠNG 32

Tránh gây chú ý bằng cách lén lén lút lút và khóa cửa lại, Christian chuyển cổ máy viết của Brunei tới phòng bi-a và bắt đầu tận dụng mọi cơ hội để rèn giũa lại tay nghề. Sau một tuần, Maddy đã ra khỏi giường và đi lại trong nhà mặc những lời căn dặn của bác sĩ, nhưng ngay cả những phụ nữ có xu hướng phản đối cảnh ăn không ngồi rồi, Christian thăm đoán, cũng sẽ chẳng thấy thích thú gì với một trò như bi-a.

Lần đầu, gã cũng chơi vài quả thật, cố gắng đẩy vài nhát gậy trước khi nản lòng đầu hàng. Một thú vui khác đã bị tước đi bởi bộ não lùng bùng của gã: bàn bi-a tuyệt đẹp và cây gậy có tay cầm bằng ngà voi, thế mà gã vẫn lạc mất túi húng bi như thường khi tập trung vào quả bóng - cái cảm giác một thứ vừa ở đó vừa không-ở- đó, lạ lùng và đáng sợ, không lợi lộc gì cho việc ngắm mục tiêu.

Gã thở dài và hất bóng văng tung tóe, ném cây gậy lên bàn. Đẩy những bình rượu trên mặt tủ ly ra, gã đặt chiếc máy viết vào vị trí khuất tầm nhìn từ cửa ra vào phòng khi ai đó mở cửa.

Có vẻ như Eydie quyết một lòng chắt chõng lên cho gã nhiều khó khăn nhất mà không phải phiền toái đến bản thân. Không, ả sẽ không chấp nhận bất cứ sự ủy thác nào cho đứa trẻ, ả biết mọi thủ tục về việc này và cảm ghét phải chịu cảnh lũ luật sư mặt mũi sầm sì thường xuyên tới nhà chữa mũi vào chuyện riêng của ả. Phải, ả chắc chắn sẽ gửi ngay đứa bé về Scotland nếu muốn, không, ả không thích ý tưởng về một cuộc thỏa thuận kín đáo với nhà Sutherland để bảo vệ cho sự an toàn của đứa trẻ - vì sao, ả viết rất đơn giản, sao gã không thể gửi thẳng tiền cho ả? ả thấy là gã không tin ả!

Gã không tin. Sự thương cảm của gã với ả đã tiêu tan trong màn diễn tuồng ngu như lừa kia. Gã có thể đã làm tổn thương ả, nhưng ả cũng nắm rõ quy tắc cuộc chơi như gã. Không ai ép ả chơi. Gã chả hơi đâu mua dây buộc mình vì quyền lợi của ả.

Một chuyện vừa lạ lùng vừa đón đầu đã xảy đến với gã. “Anh đã làm cha,” vị bác sĩ nói còn Maddy chìa tay ra thốt thức - và với chuỗi suy nghĩ mà Christian thấy chẳng hợp lý chút nào, gã đi đến một quyết định sắt đá rằng sẽ lo liệu cho đứa con gái riêng không mong đợi này.

Đây là một vấn đề tế nhị. Gã chẳng có gì để trao ngoài khoản tự cấp, và tại thời điểm này, thậm chí cả điều ấy cũng khó mà thực hiện với bất kỳ con số đáng kể nào. Đầu vào của gã đã bị kéo căng tới cực hạn trước những vấn đề cấp bách hơn nhiều và hằng tuần gã đã gửi một khoản cho ả - chi phí sinh hoạt và lương cho vú em mà Eydie than thở rằng ả không lo nổi.

Thôi coi như là chẳng trông mong gì loại đàn bà ở vị trí như ả chi tiêu cần kiệm, gã bắt nhần nghĩ. Nhưng gã chẳng bận lòng về việc nhỏ mọn như nuôi một đứa trẻ sơ sinh. Gã nhìn đến tương lai dài hơn - người hầu riêng, gia sư, trường học, vũ hội ra mắt và của hồi môn đáng kể - đòi hỏi được thu xếp bên cạnh tất cả những sắp đặt từ trước đã đè nặng lên gia sản của gã, một nguồn thu bảo đảm và bí mật mà gia đình gã không thể bới ra.

Khó khăn là ở đây. Hiện gã chẳng có gì để đáp ứng mục đích đó, và gã vẫn chưa lấy lại được khả năng đầu tư vốn cho các công việc kinh doanh mới, không phải giữa bao tiếng thì thào về phiên tòa xét xử năng lực hành vi lan quanh gã như sóng gợn mặt hồ. Và nếu gã dám đợi cho tới sau... nếu gã thất bại...

Sẽ kết thúc ở đó, nếu gã thất bại...

Gã nhìn chằm chằm cổ máy chữ. Gã an toàn chừng nào còn có thể điều khiển tài khoản ngân hàng của mình. Gã đã nghe thấy nỗi sợ hãi mỗi lúc một tăng trong giọng nói của Maddy khi nàng chỉ trích gã và thực tình hiểu rõ hơn nàng rằng gã đang chơi với lửa. Từng xu mà gã đang ném ra sẽ chống lại gã ở Tòa Đại pháp nếu phiên tòa ấy tái, và chống lại cả nàng.

Gã đã cố gắng sống cho thời điểm hiện tại, cố cảm nhận cái cảm giác đang hiện hữu vào lúc này, tự do, còn sống. Gã không còn như trước kia. Đôi khi thất bại ụp xuống gã như một cú tát bất ngờ vào mặt - những việc nhỏ nhặt cũng gây khó dễ không kém gì những thứ nghiêm trọng hơn: sự coi thường của nhà băng khiến gã nổi đóa, hình ảnh mờ rung của một quả bóng bi-a khiến gã muốn khóc rống lên.

Durham nói rằng gã đang khá lên. Christian vừa bám lấy nhận xét đó như phao cứu sinh vừa không hề tin tưởng. Khá lên, phải. Đã đủ khá chưa, gã không biết. Ra tòa, bài khảo nghiệm, biết rằng mọi thứ - mọi thứ - trông chờ vào cái trí não thất thường của gã, vào Chúa Trời.

Dẫu có thể nào, cái giá của thất bại cũng quá đắt. Gã không định đánh cuộc vào trí não khuyết tật của mình. Gã không định đợi đến bất kỳ phiên tòa nào.

Mọi thứ gã làm, những cuộc viếng thăm, nhà hát, mua sắm, khoản tiền mặt nóng mà gã lo liệu được bằng cách sắp xếp lại có tính toán những khoản trả nợ đều để cho vũ hội này. Vũ hội

nhằm giới thiệu nữ công tước của gã với xã hội thượng lưu. Và hơn thế, giữ cho gã an toàn khỏi chốn điên cuồng kia mãi mãi.

Nhưng việc chuẩn bị vũ hội ấy nằm ngoài tầm lo liệu của gã. Đọc viết, danh mục giấy dán tường, hóa đơn thực phẩm, những hòm rượu sâm banh và sổ dư tài khoản lên xuống hằng ngày của gã, khoản tiền mặt khả dụng bị đẩy đến giới hạn, cố gắng ghi nhớ tất cả trong đầu bởi gã không thể tin vào ghi chép, cái bộ óc oặt ẹo khốn khổ của gã lúc sáng tỏ lúc mờ mịt, đuổi theo những từ ngữ và ý định đang dần trượt đi và bỏ mặc lại gã lạc lối ở đó.

Cứng đầu tuyên bố mình mù tịt những thứ trần tục đòi bại như vũ hội, Maddy từ chối giúp đỡ bất cứ công tác chuẩn bị nào ngoài việc trả nợ trong khi Christian đã trả tất cả những người gã định trả. Gã không thể chi ra thêm đồng nào - thêm một điểm bất hòa giữa họ.

Vết thương của nàng đã buộc gã phải hoãn lại sự kiện này hai tuần so với ngày dự kiến. Theo như gã đoán định, không có bất lợi khách quan nào trong việc trì hoãn này; nó chỉ khiến chủ đề vũ hội thiên về Giáng sinh hơn và việc chờ đợi thêm hai tuần càng đem lại nhiều háo hức.

Gã nhờ Durham loan báo tai nạn của Maddy để giải thích về sự xuất hiện quá ít ỏi của bản thân. Gã đến nhà hát hai lần, một lần một mình, lần kia với Durham và Fane rồi thực hiện thêm vài chuyến viếng thăm cùng họ trong những hoàn cảnh mà gã biết rằng không cần phải giao thiệp nhiều lắm. Gã cẩn thận khống chế những yếu điểm của mình và đến nay có vẻ gã vẫn thành công.

Durham hoàn toàn bất ngờ về điểm này. Anh ta ngồi xuống dùng bữa sáng với Christian và Maddy, hân hoan kể cho hai người những tin mới nhất.

“Quả là chuyện phi thường,” anh ta nói, rót thêm trà cho Maddy từ chiếc bình trên tủ ly.

“Ý tôi là, cô sẽ tưởng rằng anh chàng này là nhà thơ Byron sống dậy, chỉ đứng đó với vẻ mặt đăm đăm và khóe miệng khép chặt.” Anh ta đặt chén trà trước mặt nàng. “Thêm sữa nữa chứ, tình yêu của tôi?”

“Vâng, cảm ơn anh. Anh không được gọi tôi như vậy.”

Durham và Fane đã bắt đầu cuộc chiến lấy lòng Maddy, cả hai chỉ bị nàng khiển trách nhẹ

nhàng về sự kiện lá thư giả kia. Riêng Christian phải chịu đựng phần lớn gánh nặng chỉ trích của nàng - bất công làm sao, gã rầu rĩ nghĩ, nếu nàng biết rằng gã chẳng nhớ mấy về trò bịp bợm kia. Đêm trốn chạy đó với gã chỉ là một mớ lộn xộn rời rạc. Durham đạo diễn tất cả trò này nhưng chỉ mình Christian bị nàng gọi thẳng vào mặt là đồ dối trá.

Nhưng rồi, hết thủy đường như biến thành lỗi của gã trong những ngày này, theo như quý cô cổ-lỗ chắt-bóp Archimedeia Timms.

“Với anh chàng này thì cô sẽ phải để mắt cẩn thận tới các quý bà quý cô đấy,” Durham khuyên nàng, thoải mái tạo dáng trên ghế.

“Tôi á?” nàng hỏi, nhìn xuống tách trà của mình. Ngón tay nàng bồn chồn cử động, xoa đi xoa lại tay nắm bằng sứ. Christian nhìn chúng, cố gắng ghi nhớ hình dáng kia. Nếu gã thất bại, nếu chúng đẩy gã về chỗ kia - nàng sẽ không còn ở đó.

“Phụ nữ có vẻ thích kiểu đó.” Durham lắc đầu.

“Bộ dáng bí ẩn nóng bỏng, những lời đồn đại về xu hướng nguy hiểm trở nên hoang dại vào những đêm trăng tròn, một lời đáp đơn giản ‘có’ hoặc ‘không’ cho mọi thứ - lay Chúa, tôi đang định thử đây. Họ sẽ chết lịm dưới chân tôi cho xem. Chúa biết họ đang chết vì cậu ta như thế nào. Cô nghĩ sao?”

Fane vừa bước vào liền khựng lại. “Có chuyện gì với cậu ta vậy?”

Durham thôi cái tư thế đầy nhục cảm. “Tôi đang thực hành đam mê dồn nén.”

“Thôi xin.” Viên đại tá cúi người trước Maddy và nâng bàn tay nàng lên. “Sáng nay cô thế nào, thiên thần?”

“Anh không nên gọi tôi như vậy,” nàng nhắc lại điều vẫn luôn nói.

“Tôi khỏe hơn nhiều rồi. Tôi có thể cử động ngón tay mà không hề đau, và đêm qua tôi ngủ mà không phải đeo băng cố định.”

Fane nghiêm trang nghe thông báo ấy. “VẬY LÊN XE THÔI. LIỆU CÔ CÓ THỂ ĐI DẠO TRONG XE NGỰA NGOÀI CÔNG VIÊN VỚI TÔI KHÔNG?”

“Sau... vũ hội,” Christian nói.

“ĐỒ PHÁ ĐÁM,” Fane càu nhàu.

“ĐÚNG LÀ THÔ LỖ!” Durham thêm vào.

“CỨ GIẾT TÔI ĐI, KHÔNG GÌ TỆ HƠN MỘT ỒNG CHỒNG GHEN TUÔNG DÂU.”

Christian nhếch một nụ cười khô khan hợp tình hợp cảnh, nhưng gã *quả có ghen*, mặc dù gã cũng ghen lời trước khi thú nhận với bạn bè. Gã ghen khi thấy họ thoải mái với nàng, ghen khi thấy họ hôn tay nàng một cách giản đơn - chạm vào nàng - điều mà gã đã không làm kể từ khoảnh khắc nàng ngồi bên mép giường gã, bị khóa chặt và vầy vò trong bàn tay gã.

Và gã ghen phát điên với Richard Gill, một bóng ma tồn tại giữa họ. Christian đã cố nuốt tất cả giận dữ, kiêu ngạo và cho gọi lão chủ vườn ươm Butterfield để đảm bảo rằng lão không đuổi con lừa đạo đức giả kia, gã đổ lỗi tai nạn kia cho một trường hợp chung chung và rõ như ban ngày, một sự “hiểu lầm không may”.

Christian đã làm điều ấy vì Maddy và cố đảm bảo chắc chắn rằng nàng biết điều đó, trông đợi phần thưởng mà gã chắc chắn mình xứng đáng vì viên thuốc đắng kia - buộc phải tha cho Con Lừa tội công khai dụ dỗ vợ gã bỏ chồng trong chính vườn nhà gã.

Đây là bước đột phá có ý thức đầu tiên của gã để trở thành một người đàn ông tốt hơn, và tất cả những gì gã thu được chỉ là một câu phải chăng “Anh đã làm đúng.” Christian nghiêng rằng lại. Gã nghĩ mình không muốn là một người đàn ông tốt hơn. Gã nghĩ rằng nếu gã không thể sớm trục xuất bóng ma Richard Gill kia đi, gã sẽ mau chóng quay sang làm kẻ tồi hơn.

Jervaulx đã chọn chất liệu và thiết kế cho bộ đầm vũ hội của nàng. Maddy biết rõ rằng nàng phải có một bộ, nhưng với phản ứng ngoan cố trước niềm vui sướng trong lòng về một bộ đầm đặc biệt và sự thỏa hiệp hoàn toàn với những lo âu nàng cảm thấy về bản thân vũ hội này, nàng tiếp thụ may mắn với vẻ miễn cưỡng hết sức và tuyệt đối từ chối cho ý kiến về chất liệu cũng như họa tiết mà nàng ưng.

Điều đó có vẻ chẳng khiến Jervaulx bận tâm. Gã tham gia buổi gặp gỡ ở phòng khách sau nhà, ngắm nghía kỹ lưỡng những tấm hình và búp bê mẫu như thể gã là chuyên gia. Maddy thầm nghiêng về sắc màu chói ngời như đuôi công của chiếc váy lụa xanh lục sọc tím, nó đẹp dễ như một đóa hoa xứ lạ và cũng rất sang trọng, hiện lên trong ánh với bà hàng viền ren ở diềm váy, ống tay áo phồng và khăn choàng sau lưng màu tím trong suốt, nhưng tất nhiên nàng không bao giờ thổ lộ ra.

Nàng không thể hình dung bản thân mặc nó trong bất kỳ hoàn cảnh nào nhưng nàng nghĩ nó rất quyến rũ.

Người thợ may đủ khôn ngoan để đẩy tấm hình đó vào tầm chọn lựa vài lần, đưa ra những mẫu vải hiện có, nhưng Jervaulx thậm chí chẳng buồn liếc mắt. Gã cầm một mẫu vải không màu trong tay, nôn nóng lật xem cho tái tấm hình cuối cùng rồi ngồi lại vào ghế.

Quý bà người Pháp quay lại với sự kết hợp màu tím và xanh lục, giơ lên trước mặt Maddy, hơi nhúu mày và lắc đầu.

“Không,” bà nói, “Cái này không được. Nó sẽ nuốt gọn Lệnh bà mất.”

Maddy tránh không dây dưa. Nàng không thất vọng. Những ngày ở một mình trên giường, được vết thương bảo vệ khỏi sự cám dỗ của gã, nàng đã có thời gian để tĩnh tâm suy ngẫm về điểm yếu của mình. Nàng đã xóa sạch tất cả phần đó trong mình, cái phần hướng tới màu mè, nô giỡn vô bổ và gã.

Jervaulx nhặt một con búp bê mẫu lên xoay trong tay. Đột nhiên gã với một cặp kéo và bắt đầu cắt diềm trang trí, bỏ ngoài tai tiếng kêu thảng thốt “ôi” của người thợ may. Những đường diềm rơi là tà cho tới khi bộ y phục còn lại nom đơn giản như Trang phục Mộc mạc, ngoại trừ đường cổ rộng, sâu. Thiết kế ban đầu có một dải đăng ten lán bao quanh cổ, Jervaulx cắt phần giữa đi, chỉ để lại một kiểu khăn đăng ten phủ lên cả hai ống tay áo. Gã đặt miếng vải xám xịt lồi con búp bê và đưa nó cho người thợ may.

Bà ta nhìn nó một lát, ngược nhìn Maddy với cặp mắt hẹp. Rồi bà cắn môi và nhướn mày. “Nếu đó là điều mà ngài muốn ạ,” bà nói.

Jervaulx chỉ gật đầu và để Maddy ép cho người thợ may lấy số đo.

Điều ấy xảy ra khi cánh tay nàng vẫn còn hoàn toàn bất động và việc đo đạc kia là một quá trình bất tiện, đau đớn. Giờ khi nàng đã có thể tự do cử động hơn, Jervaulx thông báo với nàng trong bữa sáng rằng bà thợ may muốn đặt hẹn thử đồ.

Đến giờ hẹn, Maddy ngần ngừ xuất hiện. Chất liệu nhạt nhòa mà gã chọn đã làm tiêu tan hứng thú của nàng với bộ váy - giờ nó chỉ là một lời nhắc nhở cụ thể về sự thái quá không thể khống chế của gã và thử thách sắp tới trong vũ hội.

Người trợ tá giúp nàng cởi bỏ bộ váy đang mặc vì cánh tay nàng vẫn còn quá đau nhức để tự làm. Lầm bầm không vừa lòng, bà thợ may cởi nút áo nịt và áo lót của Maddy.

“Cái này sát cổ quá, sẽ lộ ra mất.”

Trước khi Maddy nhận ra người phụ nữ đó định làm gì, bà ta đã lột sạch đồ lót của nàng tới tận eo.

Maddy hít vào và vòng tay che ngực, giữa bao nhiêu thời điểm trên đời này, Jervaulx lại chọn đúng lúc đó để bước vào phòng.

Gã liếc nhìn, bắt gặp ánh nhìn sợ hãi của Maddy mà không mấy may phản ứng. Trong khi người ta cột khung áo lót, gã ngồi xuống ghế, thư giãn, như một chuyên gia vô tư quan sát phụ nữ thay đồ.

Bộ váy được choàng xuống từ đầu nàng. Nàng không chuẩn bị cho chuyện này, nàng vẫn còn đang choáng váng vì xấu hổ khi gã xuất hiện và cơn đau dội lên lúc vội vàng lấy tay che thân. Maddy khẽ rên lên khi cô trợ tá nắm lấy bàn tay nàng, cố lồng vào tay áo.

“Cẩn thận!” Jervaulx gắt, bà thợ may cùng cô trợ tá liền tuôn ra hàng tràng xin lỗi.

Họ bắt đầu tác nghiệp cẩn trọng hơn, để Maddy tự chỉnh cánh tay phù hợp để luồn qua ống tay áo. Điều này đòi hỏi nàng đứng cực kỳ lộ liễu trước mặt Jervaulx và gã không hề đứng đắn mà liếc mắt đi một khắc. Đến lúc bộ trang phục được mặc xong, nàng cảm thấy nóng bừng cả người vì xấu hổ.

Cô trợ tá giữ váy sau lưng, ghim rất chặt vì nàng không có áo nịt.

“Xin duỗi tay xuống, thưa Lệnh bà, xin bà vui lòng,” bà thợ may yêu cầu.

Maddy duỗi khuỷu tay ra, cắn môi dưới. Jervaulx hai cúi đầu, tì miệng lên mu bàn tay, lần đầu tiên gã nhìn xuống.

“A!” Bà thợ may lùi lại. Miệng bà ta hơi cong lên. “Tôi đã hiểu ý định của ngài rồi, thưa Đức ông.”

Jervaulx ngược mắt. Gã nhìn Maddy từ chân lên đầu, một sự đánh giá chậm chạp khiến máu nóng dồn lên má nàng.

Gã gật đầu.

Cô trợ tá vội vã mang gương tới trước mặt Maddy và nàng ngẩng nhìn bản thân lần đầu tiên.

Nàng bị sốc. Mảnh vải xám xịt, những mũi dệt nhỏ cứng ngứa ngứa chọc chọc, cọ cọ vào da thịt nàng, trong gương lại lấp lánh sắc màu như một lăng kính, những sợi chỉ đan với lụa tạo thành một tấm bạc bắt sáng lấp lánh, một ngọn lửa trong suốt.

Cách cắt may đơn giản của bộ váy, không diềm xếp nếp, chỉ có chiếc khăn choàng ngắn làm bằng ren Venice lập tức thu hút ánh mắt tập trung vào đường cổ áo từ vai kéo xuống dưới tận khe ngực nàng, vừa khêu gợi vừa bình dị. Ống tay áo gợi nhắc đến những chiếc váy đơn giản của nàng, cao hơn khuỷu tay nhưng căng phồng và lấp lánh, tỏa sáng lung linh.

Đúng là báng bố, chủ tâm cải biến Trang phục Mộc mạc thành xa hoa gợi cảm tỏa sáng.

“Tôi không mặc thứ này được!” nàng kêu lên.

“Thưa bà,” người thợ may khẽ nói, “chiếc váy mới tuyệt diệu làm sao!”

Maddy nhìn Jervaulx. “Tôi không thể. Anh phải biết chứ!”

Gã mỉm cười, không nói gì, nụ cười am tường khiến người ta điên tiết đó, như thể gã hiểu nàng còn rõ hơn chính nàng vậy.

“Tôi không thể!”

Bà thợ may cúi xuống vuốt một nếp gấp trên váy.

“Nếu Lệnh bà không hài lòng, vậy tôi sẽ mang về. Tôi đang nghĩ có khá nhiều khách hàng sẽ...”

“Không mang về,” Jervaulx nói. “Cô ấy mặc nó.”

Gã đưa tay vào áo khoác lấy ra một chiếc hộp đã trở nên quá quen thuộc với Maddy.

“Ôi không,” nàng nói, nhìn hộp nữ trang.

“Tôi không muốn. Tôi không muốn những đồ trang sức đó. Anh không thể hiểu sao?”

Jervaulx đứng lên. Gã mở hộp, Maddy liền rên lên thống khổ. Bà thợ may và cô trợ tá không tỏ ra khó tính như vậy, họ hít một hơi vẻ quá đỗi ngạc nhiên trước chiếc vương miện chói sáng với ba viên đá quý cỡ bằng trứng chim hồng tước, chứa mọi màu sắc mà Maddy thầm ao ước: một ngọn lửa xanh của ngọc lục bảo được bao bọc bởi những đường uốn lượn kết bằng thạch anh tím, ngọc trai và kim cương.

Maddy đã bắt đầu học được vài thứ về tiền cùng giá trị của những món đồ - và chiếc vương miện này, nàng lập tức biết, không phải là món quà thông thường như chuỗi ngọc trai hay thậm chí một cây cam. Nó là thứ xứng với cả công chúa và đáng để tô điểm cho nữ hoàng, riêng kích thước của những viên ngọc đã là một lời tuyên bố quyền lực tối cao.

Nàng bước lùi lại khi gã định cài lên tóc nàng. “Anh lấy thứ này ở đâu?”

Nàng đã hy vọng đó là đồ của gia tộc, một thứ bảo vật gia truyền mà gã định để nữ công tước của mình đeo trong buổi ra mắt, nhưng gã chỉ nói, “Mua. Nghĩ tôi... ăn trộm??”

“Jervaulx!” nàng kêu lên.

“Lại nữa? Khi mà anh...” Cái liếc mắt của gã ngăn nàng lại. Nàng lại rên rĩ khi gã cài phần chân lược bằng bạc của vương miện vào dưới bím tóc cuộn cao của nàng.

“Vì sao, vì sao, vì sao?” nàng rên lên. “Anh phải biết tôi căm ghét những thứ này chứ. Lý trí của anh ở đâu?”

“Một món đồ nhỏ thôi.” gã nói.

“Nhỏ! Ôi, anh thật không ra gì! Khi đáng lẽ anh phải trả...”

Gã đặt ngón trỏ lên môi nàng, lướt tay đầy nhục cảm. Nàng quay phắt đi. Nàng không thể để gã chạm vào mình, không thể đầu hàng trước sức cuốn của tình yêu và khao khát, cái xúc cảm mà gã khơi lên quá nhanh.

Gã cup mi, lùi lại. “Có lẽ em không thích.” Giọng gã mang ẩn ý của một lời châm biếm lạnh lùng.

“Nhưng em sẽ... ra mắt... trước hoàng thượng.”

Nàng đứng bất động. “Trước... ai?”

Gã lùi lại ngồi xuống ghế, duỗi chân ra. Gã quan sát nàng vẻ suy tính, rồi quay về phía bà thợ may. “Bà thấy sao?”

Người đàn bà ngấm ngấm Maddy với sự nhạy bén của người trong nghề.

“Rất lạ, thưa Đức ông.” Bà ta chậm rãi gật đầu. “Khó mà quên.”

“Nhà vua Maddy khẽ hỏi lại. “Anh đang nói đến nhà vua?”

Gã chìa tay ra, bà thợ may liền vội vã tháo vương miện từ trên tóc Maddy xuống rồi cung kính nâng tới chỗ Jervaulx. Những viên đá quý lần nữa biến mất trong chiếc hộp. Công tước bước ra cửa.

“Jervaulx,” Maddy run rẩy nói. “Có phải anh muốn II I là nhà vua sẽ đến dự vũ hội của diir

Gã quay người nhìn nàng và nhún vai. “Có lẽ,” gã nói.

Cửa đóng lại sau lưng gã. “*Quelle chance.*^[1]” Bà thợ may vỗ tay vào nhau, “Ôi, Lệnh bà,” bà ta thở mạnh.

[1]May sao (tiếng Pháp).

“Đúng là *coup de mair*^[2].Hoàng thượng tới dự buổi ra mắt của bà!”

[2]Giúp đỡ hoặc đánh úp (tiếng Pháp), ở đây tạm dịch là Trời giúp.

Chỉ từ lời ngụ ý độc nhất đó của Christian, tin đồn nhanh chóng lan ra. Gã không dám mạo hiểm xuất hiện công khai lần nào nữa, gã để Durham và Fane đóng vai trò của mình và về báo cáo lại xem ai nói gì.

Chỉ có Chúa mới biết liệu gã có tự triệt đường sống của mình bằng trò lừa cuối cùng này không. Nó đã ngốn hết số tiền mặt mà gã có thể động tay vào, rút cạn nguồn thu lưu động của gã, hút kiệt tài khoản của gã ở Hoare, khiến Manning cùng đồng bọn lại lao đến và bị Calvin cùng một đám gia nhân đã được tuyển lựa kỹ càng, vừa đông đảo, vừa vai u thịt bắp chặn từ ngoài cửa.

Suốt bao năm ròng, Vua George già khốn khổ đã kín đáo rao bán chiếc vương miện kia, một thứ đồ trang sức lòe loẹt rẻ tiền mà Bonaparte từng trao cho Hoàng hậu Marie-Louise, với cái giá tàn bạo là năm mươi nghìn bảng. Chẳng ai thèm mua: tính thất thường của Hoàng đế không đủ tin cậy trong những vấn đề chính trị để khiến cái vương miện đáng giá đến thế - nhưng Christian đã dốc túi ra, tính là với việc hoàn tất điện Brighton mở đường cho niềm đam mê xa hoa về việc tạo ra những vinh quang Gothic ở Windsor, một nguồn bom tiền mặt dồi dào, thay vì những phương thức thanh toán rắc rối khác, sẽ được đức vua chào đón nhiệt liệt.

Những hồi đáp nhận lời tới dự vũ hội đã đủ chất đầy, nhưng cái viễn cảnh - câu hỏi lớn nhất - về sự xuất hiện của hoàng đế có tác dụng như khuấy động tổ ong.

Hoàng đế có thể kỳ quặc, béo ú và đi lại khó khăn, sống tách biệt, một đối tượng chỉ trích dễ dàng - nhưng cứ liệu xem khi đăng quân vương hạ mình tham dự một buổi hội hè của quần chúng thì sẽ ra sao, Christian lạnh lùng nghĩ, và mùi hương quyến rũ cũ kỹ của hoàng gia té ra không chỉ là một làn hơi phai nhạt.

Nó là quyền lực. Nếu gã xúc được lên mình cái thứ dầu thánh uy thế ấy, khi đó đám anh em rể của gã sẽ thấy mình ở phe sai lầm hoàn toàn. Dám công khai khẳng khái trước tòa rằng hoàng thượng quyết định trọng thị bọn ngu dân và điên loạn thì quả là đi quá giới hạn. Việc chống lại mưa móc của nhà vua, cố thúc đẩy một phiên tòa xét xử về năng lực hành vi của Christian sẽ trở thành sai lầm quá trớn. Chỉ cần một từ, George cũng có thể chặn đứng chúng lại, nếu ông ta buồn thốt ra từ đó.

Một màn cá cược đã được mở ra ở câu lạc bộ White, và Durham tuyên bố rằng anh ta đã chứng kiến một cuộc tranh cãi ở câu lạc bộ Brooks trong suốt ba giờ: quan điểm chính trị cách tân kiên quyết của Jervaulx, đi ngược lại với nhà vua, chống lại một thực tế vẫn gây kinh ngạc rằng trong những năm 20, Christian đã đi ngược lại đảng phái của mình và công luận, ủng hộ những nỗ lực của George nhằm chấm dứt với vị hoàng hậu nhớp nhúa khi mà thậm chí những thượng nghị sĩ đảng Bảo thủ cũng lẩn tránh.

Khi sự kiện đó xảy ra, Christian đã đặt cược vào quân bài cá biệt kia và vẫn đường hoàng rảo bước tới đường Whitehall mà không bị ném trứng thối - vì gã đã thua - nhưng không ai ngoài gã, Fane và Durham tham gia vào trò cá cược kín đáo.

Dù có phần không chú ý, Christian vẫn luôn ưa George. Phải quen biết mới thấy được sự chân thành, trái tim nhân hậu và những hài hước dí dỏm ẩn dưới vẻ tự nuông chiều, người đàn ông trong vỏ ốc buồn bã mà ngài trở thành.

Ngài có tính khí trẻ thơ và giới tiêu pha quá đà, không chút kiềm chế và suy xét, nhưng

ngài đã biến đổi bộ mặt London với thẩm mỹ tao nhã của mình và phát trợ cấp tuổi già cho đủ mọi loại người như nhà thơ Coleridge và nữ chiến binh Phoebe Hessel; ngài buộc các bộ trưởng nghiên cứu danh sách tội phạm để tìm những phạm nhân bị xét xử mà không có luật sư bào chữa để tự mình cân nhắc giả ân cho những trường hợp ấy, ngài trao tặng thư viện của mình cho quốc gia - sau khi Sa hoàng tặng thư viện ấy một trăm nghìn bảng.

George cũng có những phút mềm lòng. Christian chỉ cầu với quỷ dữ rằng gã nhận được một trong những phút ấy.

Thậm chí với sự hỗ trợ của Calvin và viên thư ký mới trong những việc chạy đi chạy lại, cuối mỗi ngày, gã gần như vẫn sức cùng lực kiệt với việc chuẩn bị, mệt mỏi, nóng giận và cô đơn khi đối diện với phòng thay đồ cùng chiếc giường trống trải. Giờ thì gã và Maddy hoàn toàn không nói với nhau một lời. Gã không rõ điều ấy chính xác diễn ra từ thời khắc nào, một rào cản im lặng cứ dần lớn lên giữa họ nhịp cùng sự hồi phục của cánh tay nàng và vũ hội ngày một đến gần hơn. Durham và Fane đảm nhiệm việc khơi chuyện trong bữa sáng còn bữa trưa thì Christian vừa ăn vừa làm việc trong thư viện.

Bữa tối thật khốn khổ, một mình bên bàn ăn với nàng. Gã đắm mình vào giải những phương trình toán học trong đầu để cho bản thân có việc gì mà làm ngoài việc nhìn nàng trệu trạo ăn như một con chim bắt hạnh bị giam cầm trong lồng.

Gã đang mất nàng. Nàng đang từ từ bỏ đi. Thề xác nàng ở đây nhưng bé-Maddy của gã, người phá lên cười trước những trò đùa ngu ngốc, người ngược nhìn gã dưới hàng mi rợp gợi cảm - nàng đang tan dần trước mắt gã, biến thành bóng ma xám xịt nhọt nhọt khắc nghiệt này.

Gã không hề chạm vào nàng. Gã cũng chẳng bao giờ cố thử. Ban đầu gã không muốn lại làm nàng đau, nhưng khi nàng bình phục, sự cứng rắn đã bám rễ trong nàng. Mỗi khi gã tới gần, nàng lại lảng ra xa.

Nàng khiến gã tê liệt trong dáng vẻ lịch thiệp bất động. Gã sẽ không cư xử như một tên côn đồ. Thay vào đó, gã lao đầu vào việc, cố gắng nhấm nháp những khoảnh khắc phù du của tự do và khát khao chỉ một giờ thối không ngôn ngữ, không tương lai, không gì cả ngoài cơ thể nàng và gã hòa quyện với nhau trần trụi, nguyên sơ.

Đến buổi sáng ngày diễn ra vũ hội, Durham thông báo rằng tin nhà vua bị phù đã khiến tỷ lệ tiền cược ở Brooks biến thành bảy mươi ăn một. Christian cố không nghĩ về điều ấy. Gã không dám chắc Maddy sẽ đứng bên mình. Sáng nay trông nàng như bệnh đến nơi, nhai nuốt khó khăn trong khi Christian và viên thư ký bàn bạc các chi tiết

“Vấy?” gã hỏi nàng. “Có ở đây, vừa không?”

“Ừ,” nàng đáp, nhìn chăm chăm vào những quả trứng đánh bơ của mình như thể chúng đang xếp thành chữ ĐEN to tướng.

“Găng tay?”

“Ừ, tôi có găng tay.”

Gã nghiêng đầu. “Cánh tay vẫn... đau?”

Nàng đánh trứng bằng một con dao rộng bản. “Không, ổn rồi.”

Maddy, gã muốn nài xin, đừng làm thế với tôi. Tôi cần em bây giờ.

Nhưng điều đó là không thể. Sự khiên cưỡng giữa họ đã đến mức không thể cứu vãn nổi. Nàng đã bỏ lại gã trong thất bại hoàn toàn, Gã không thể chạm vào nàng, gã không thể dựa vào nàng, gã chỉ có thể tự mình vượt qua chuyện này.

Đột nhiên nàng ngược đầu lên. “Jervaulx,” nàng nói, vẻ như đã đi đến một quyết định không thể thay đổi. Ớa siết chặt hai bàn tay và ngược nhìn nàng.

“Anh phải hiểu rằng tôi không thể nhún chào hay gọi nhà vua bằng những tổn xưng phù phiếm,” nàng tuyên bố. Nàng liếc nhìn gã như thể trông đợi một cuộc chiến, và rồi, then thùng vì cái nhìn ấy, nàng đẩy ghế ra sau và rời khỏi phòng.

Ồ, tuyệt diệu, Christian nghĩ, ngả đầu ra sau. Mình trông đợi điều này.

Bữa tối sẽ được phục vụ vào giữa đêm trong phòng tiệc. Christian định sắp xếp một dàn tứ tấu trong thư viện để phục vụ nhóm chơi bài. Gã đã cho thu dọn sảnh tiếp khách màu lam để phục vụ khiêu vũ và dàn nhạc thực thụ. Một số đồ đạc đẹp nhất ở sảnh đã được chuyển tới

phòng khách sau nhà ở tầng trệt. Căn phòng đó sau khi trang trí lại đã không còn nhận ra nổi, nó biến hóa từ nơi giản dị nhất thành gian phòng đẹp đẽ nhất trong nhà với tổng màu chủ đạo là trắng tinh khiết và vàng, không gian được mở rộng bất tận với những tấm gương, thêm điểm nhấn là một tấm thảm màu đỏ thẫm và xanh lam cùng đôi rồng sứ cuốn đuôi của chức đài đứng hai bên chiếc sofa mới đỏ sẫm.

Chiếc sofa đó có vẻ trống rỗng đáng ngại khi Christian kiểm tra lại. Cả căn phòng nom chính xác như những gì nó phải thế: một sự quy lụy vô sỉ với một ông vua không thể leo cầu thang - bởi vậy phải mang vũ hội đến cho ngài.

Có một cái ghế cho người tình của ngài là Phu nhân Conyngham và chỗ cho ngự y Knighton mà ngài sủng ái, đủ chỗ cho bất kỳ ai mà Hoàng thượng muốn ban vinh dự cho bằng cách gọi xuống dưới nhà, và một dàn nhạc nữa đợi sẵn trong sảnh ăn sáng kề đó cho tới khi - nếu - hoàng thượng xuất hiện, và lúc ấy họ sẽ chai những giai điệu Italia.

Christian tựa lên trụ cửa. Sau lưng gã, một gia nhân lịch sự khẽ cất tiếng ho. Christian quay người lại. Gã nhận phong thư, giấu tâm trạng căng tẻ hơn khi nhận ra hình bánh dấu chữ thập tổ giáo trên đó. Thở dài, gã đi qua sảnh vào phòng bi-a, tự rót cho mình một ly Cognac và bóc thư.

Thưa Đức ông, Eydie viết - định ra về mả mai, gã đoán vậy - tôi vừa nhận được thư Đề nghị Kết hôn Đáng quý của ngài Neyvdigate ở Bombay. Nhờ lòng tận tụy kiên định của ngài ấy dành cho tôi từ trước khi tôi thành thân, sự phát đại rực rỡ cũng như những đề nghị rộng rãi của ngài ấy, và Hiểu rằng tôi không thể tiếp tục chờ đợi những kẻ mà tôi thấy là mình xứng đáng nhận được sự đối xử đàng hoàng hơn - từ "hơn" được gạch dưới ba lần - tôi dự định sẽ nhận lời ngài ấy. Bởi vậy tôi sẽ rời đến Calais ngay. Ngài Newdigate đã tử tế gia cho tôi khoản trợ cấp Thích đáng để thực hiện chuyến đi, tuy nhiên ngài ấy không hay biết về Gói Hàng mà tôi buộc phải để lại sau lưng mình, bởi vì tôi hoàn toàn không có phương tiện gì để chuyển nó về Scotland. Vì ngài đã ngụ ý bày tỏ lòng Quan tâm Nhiệt thành với gói hàng này, tôi xin để ngài tùy ý sắp đặt sao cho tốt Tôi thật sự hy vọng cô y tá Giáo hữu nhỏ bé của ngài sẽ không khiến ngài phải Hồ thẹn khùng khiếp tại bữa tiệc, bạn thân mến. Em gái của ngài kể với tôi rằng ngài không khỏe, tôi tự hỏi rằng liệu có phải ngài hứa hẹn cho vui thôi hay không. Ngài có nghĩ thế là khôn ngoan không?

Giọng điệu xác xược trong bức thư khiến gã nghiêng rặng. Quả là chuyện tốt khi Eydie đào đâu được một gã thái thú Ấn Độ cho ả nhưng giờ gã không có thời gian bận tâm. Gã phải tự mình thu xếp gửi đứa bé về Scotland và rõ ràng là Eydie sẽ không động đậy một ngón tay. Ít nhất thì ả cũng không có vẻ định tha lời đứa bé đến Ấn Độ - rõ ràng là viên thái thú kia không định gánh chịu những chi tiết vô vị như chịu tang hay trẻ con.

Gã cài đặt máy viết nhưng chỉ nguệch ngoạc một hồi âm ngắn gọn, nhìn vào chiếc bút sao chép để phát hiện ra lỗi. Hồi âm ấy ngắn gọn đến nỗi gã viết xong ngay từ lần thử đầu tiên. Gã kéo tờ giấy khỏi máy và gửi đi.

CHƯƠNG 33

Maddy mặc áo ngủ đứng đó, đang bơ phờ trông ra cửa sổ phòng ngủ cho khách, chính là nơi nàng sắp thay đồ, thì thấy một xe ngựa thuê dừng lại trước cửa. Cửa xe mở, nàng kinh hãi hóp hóp không khí khi thấy chiếc mũ và áo ngoài sẫm màu của tín đồ Giáo hữu hiện ra.

Cô hầu gái đang trải bộ đầm bạc ra. Maddy vội lùi khỏi cửa sổ, đóng sầm cửa chớp. “Nhanh... có gì đó...” Chiếc váy thường ngày của nàng bỏ ở dưới nhà.

“Giúp tôi mặc nhanh lên!” Nàng giật lấy bộ đầm dạ hội ném vào cô hầu vẫn sững sờ. Một phút sau, mới chỉ cài khuy và móc, Maddy lao xuống nhà.

Nàng đến sảnh đúng lúc một gã gia nhân đặt khay rượu sang bên để ra mở cửa.

“Là khách của tôi” nàng nói, cố hết sức nghĩ ra chỗ giấu anh - vì sao, ôi, vì sao Richard lại chọn đúng lúc này để tới! Phòng sách sau nhà thì không thể, sảnh ăn sáng đầy nhạc công Italia, kho rượu của Calvin chất rượu sâm banh tới tận nóc - nàng lao tới mở cửa phòng bi-a. “Mời anh ấy vào đây.” Nàng bước vào phòng và đóng cửa lại.

Có tiếng rì rầm ở phòng ngoài và rồi người hầu mở cửa. “Ông bà Little, ông Bond, ông Osborne.”

Maddy chờ người ra. Không phải Richard.

Nàng đứng đó đối diện với những bậc trưởng bối trong chính Hội của mình, trái tim cứ thoi thóp dần trong lồng ngực.

Người hầu khép cửa lại. Mối Maddy mở ra, nhưng không cất nổi tiếng nào.

“Archimedeia Timmsp.” Elias Little nói, “chúng ta đến với trách nhiệm gặp cô ở đây trong ngôi nhà của kẻ không đức tin này.”

Ba người kia đứng nghiêm nghị, nhìn nàng trong bộ đầm vũ hội ánh bạc giấu nhại Trang phục Mộc mạc.

Elias nhỏ nhẹ nói. “Chúng ta hỏi cô, có phải cô đã cưới người đàn ông này?”

Nàng biết rằng giây phút này sẽ diễn ra, rằng họ sẽ đến đây nói thẳng vào mặt nàng, nhưng nàng không biết cảm giác sẽ thế nào. Nàng không biết khi đối mặt với họ, những người mà nàng từng yêu mến, từng thân thiết như chính gia đình của nàng thì sẽ ra sao. Constance Little thậm chí đang rơi lệ, lặng lẽ, hai bàn tay bà xoắn lấy tạp dề.

Maddy chớp mắt. Nàng quay mặt đi. Không một lời, nàng gật đầu.

“Ôi, Maddy,” Constance thầm thì.

Cơ hồ phút trước thôi, họ không thể thật sự tin vào chuyện này. Elias liếc nhìn những đồ đạc bằng da dày và mạ vàng trong phòng, ông nhìn trần trối bàn bi-a, khuôn mặt hiền hậu hằn lên nếp nhăn đau khổ.

“Đây quả là một điều đáng buồn cho Ái hữu Hội,” ông nói, giọng nói nhẹ nhàng vĩ đại mà nàng đã nghe quá nhiều trong những ngày đầu tuần.

“Hội chỉ thị cho chúng ta đến gặp cháu và giúp cháu thấy được sai trái của mình. Theo luật lệ của Sự thật, một tín đồ giáo hữu không được phép đi lại cùng một kẻ thuộc thế giới trần tục, cũng không được tiến tới hôn nhân mà không có sự chấp nhận của Hội.”

Elias chìa tay ra, chạm vào cổ tay nàng, dịu giọng hơn. “Archimedeia, đây không phải là những quy tắc vô mục đích, mà để bảo vệ cháu, để cháu không rơi vào bẫy của kẻ thù. Một người trẻ tuổi thường nông nổi, dễ lạc đường và bởi vậy, vấn đề ấy phải được mang ra trước Hội, bàn thảo với những Ái hữu khác, những người được soi sáng bởi quyền năng và sự sáng suốt của Chúa để nhìn thấu nó, xem nó có được Ánh sáng soi rọi không. Cháu có hiểu điều này như là Sự thật không?”

Nàng nuốt nước bọt. “Vâng.” ôi vâng. Nàng hiểu.

“Vậy mà cháu vẫn không tuân theo. Cháu không nghe theo Chúa Trời hay các Ái hữu, mà chỉ theo ý muốn chủ quan bướng bỉnh của mình?”

Nàng đã chực mở miệng rồi lại ngậm miệng. Nàng không nói.

“Hiểu điều này, cháu sẽ biết vì sao chúng ta tới.”

Maddy khẽ kêu lên đau khổ. Nàng quay lưng lại phía họ.

Có tiếng giấy khẽ sột soạt. Elias hắng giọng.

“Archimedeia Timms, bởi vì cô không còn là đứa con thường tới các buổi Suy niệm cùng cha, mang đặc điểm bên ngoài của người trong Hội chúng ta, mang cái tên Ái hữu, và bởi vì cô đã rời xa Sự thật và cưới một người đàn ông trần tục, chúng ta buộc phải đưa ra bản chúng nhận này, và cô bị...” Giọng nói trầm trầm, dịu dàng của ông trở nên ngập ngừng, “...bị khai trừ khỏi Hội;”

Những giọt lệ bắt đầu tuôn ra, rớt rơi trong nỗi đau nóng bỏng mặn chát xuống cằm Maddy.

Elias hít một hơi dài. “Ngoài ra... bởi nhiều người biết rằng cô từng mang tên và dáng vẻ của một tín đồ Giáo hữu, từng được coi là một tín đồ Giáo hữu, vì sự an toàn và danh dự của Hội, chúng ta yêu cầu cô công khai làm rõ sự thật bằng cách viết một bản tuyên bố nói rõ rằng đám cưới trái đạo của cô không được Ái hữu Hội tán thành, và chép tuyên bố đó ra ba bản, một bản gửi tới Hội để đọc to trong buổi Suy niệm, một bản gửi tới kẻ được gọi là linh mục đã tiến hành hôn lễ cho cô, và một bản gửi tới báo chí để cô không còn có thể lấy danh nghĩa Ái hữu lừa dối thế giới.”

Maddy nhắm mắt lại. Báo chí! Đó là vì Jervaulx, bởi gã là Công tước và do vậy tất cả mọi người đều phải biết. Nàng đưa tay lên lau nước mắt, quay nhanh lại.

“Vậy để cháu làm việc đó bây giờ.”

Nếu nàng đợi, nếu nàng dừng lại và nghĩ ngợi, nàng sợ rằng mình sẽ không có đủ can đảm. Nàng bối rối nhìn quanh phòng, quay đi khỏi những giọt nước mắt của Constance. Kia - cổ máy viết của Công tước - nàng kéo ngăn kéo nhỏ của chiếc hộp thì tìm thấy bút cùng mực. Không có giấy, nàng mở hộp lấy những mảnh giấy bay ra.

Mảnh trên cùng đã được dùng, nguệch ngoạc dòng chữ *Gửi gói hàng cho tôi* với nét chữ viết tay lạch lẹo của Jervaulx. Maddy gạch đi mạnh đến nỗi đầu bút vỡ ra.

“Archimedeia,” Elias nói, “cháu không phải viết trong trạng thái tinh thần quá khích như vậy. Lời lẽ của cháu phải được Hội chấp nhận.”

Maddy thả rơi chiếc bút. Nàng ngồi xuống ghế. “Cháu không nên làm điều này.”

Khuôn mặt nàng nhăn nhúm lại. Nàng không thể kìm giữ những giọt nước mắt hoặc tiếng thốn thức nho nhỏ trong cổ họng.

“Cháu muốn trở về.” Nàng run bắn, nức nở và nhìn lên.

“Ôi, Constance, cháu muốn về nhà! Cháu không thể về nhà nữa sao?”

Constance lao đến bên nàng, nắm lấy tay nàng, quỳ xuống. “Maddy, cháu muốn về nhà thật sao? Cháu có thể đến với ta! Hãy làm rõ Sự thật, và đến đây, sống trong Ánh sáng.”

Maddy nhìn lên Elias với niềm hy vọng đột ngột và dữ dội.

“Cháu biết rằng chúng ta không cấm ai tới buổi Suy niệm, Archimedeia à,” ông nói.

“Nhưng cháu không thể vừa là thành viên của Hội vừa chung sống với người đàn ông trần tục kia. Chúng ta không thể dễ dãi với một việc như vậy.”

“Nhưng liệu cháu có thể quay về?”

“Ta không thể nói điều gì thay mặt Hội,” Elias nói. “Chúng ta chỉ được chỉ thị để nói với cháu rằng phải viết bản tuyên bố kia.”

Nàng cúi đầu. “Vâng. Vâng, cháu sẽ...”

Cửa phòng bi-a đột ngột mở. Maddy đứng bật dậy, nắm lấy bàn tay Constance.

Jervaulx dừng lại với vẻ sững sờ trống rỗng. Gã dường như chậm chạp mãi mới biết nên tập trung vào đâu, trong một lúc lâu, gã chỉ trừng trừng nhìn Elias Little.

Rồi gã thấy Maddy, gã nhìn bàn tay nàng đan lấy tay Constance và đám giấy trên tủ ly. Mặt gã lộ vẻ cảnh giác.

Maddy chậm rãi thở ra khi nàng nhận ra rằng gã sẽ không nổi điên. Nàng rút tay khỏi tay Constance.

“Jervaulx,” nàng nói, rướn cằm lên, “đây là những người của Ái hữu Hội, họ đến nói chuyện với tôi.” gã không nói gì, chỉ đứng đó với vẻ cảnh giác.

“Đây là chồng cháu,” nàng lặng lẽ nói. gã đã bận lễ phục và quần bó đen, ngực áo gã đầy tua trang trí với ghim ngọc lục bảo gắn ở những nếp gấp - cao lớn và bất động, vẻ ngoài của gã không hề phảng phất dấu ấn quý dũ: đây là mẫu hình của một người đàn ông tìm kiếm lạc thú xác thịt.

“Nói gì?” gã hỏi, giọng ngằm chứa thách thức.

“Chúng tôi đến để xác nhận rằng Archimedeia không còn là Ái hữu của chúng tôi,”

Elias nghiêm nghị nói, “bởi vì cô ta đã rời xa Sự thật và tự ý cưới anh.”

Jervaulx nhìn vệt nước mắt trên khuôn mặt Maddy và lại nhìn Elias, “ông làm... khóc.”

“Đây là một việc nặng nề mà chúng tôi phải làm.”

Công tước khiến Maddy ngạc nhiên. Thay vì nổi khùng lên, gã chỉ nói,

“Xong?”

Elias gật đầu. “Chúng tôi đã nói những gì mình được chỉ thị.”

Jervaulx lùi lại mở cửa.

Constance quay người. Bà ôm nhanh lấy Maddy. “Đến với chúng ta,” bà khẽ nói trước khi vội vã bước qua trước mặt Công tước ra khỏi phòng. Những người kia theo sau chậm hơn. Không ai trong số họ ngoảnh lại nhìn hay nói gì.

Maddy bị bỏ lại đó, đối diện với gã.

Gã đi tới chỗ tủ nhỏ kê sát tường, nhặt chiếc bút gậy và giấy tờ lên. Gã bỏ tất cả đi, đóng chiếc hộp lại, vò nát tờ giấy nằng gạch lên. Gã liếc nhìn nằng.

“Không xin lỗi... Maddy,” gã nói với vẻ thách thức lạnh lùng.

“Em khóc... nhưng tôi không xin lỗi.”

Đến sẩm tối, gã nhìn xuống từ cửa sổ thư viện thì thấy nằng trong mảnh sân trống, quỳ gối gần bức tường, đầu cúi xuống, như thể đang cầu nguyện, Gã lăm lăm không ra tiếng với viên thư ký rồi rời phòng. Trong sân, gã nhìn nằng quỳ gối trong cái lạnh như kim châm, mặc bộ đồ Giáo hữu cũ xám xịt của mình, dùng móng tay rút những sợi cỏ dại tí hon ở chân tường.

“Maddy,” gã kêu lên, vốn đã sớm nổi cáu và bối rối vì công việc lạ lùng kia. “Em đang làm

gì thế?”

Nàng ngồi lên gót chân và thoáng liếc nhìn gã, rồi quay lại với việc nhổ cỏ tỉ mỉ. “Tôi muốn bản thân có ích theo cách nào đó.”

Gã đứng nhìn nàng. “Không phải bây giờ. Em... mặc. Không phải... có ích.”

Nàng cúi sát xuống đất hơn, đào lớp vữa bằng tay không.

“Đừng ” gã giật giọng, không ưa nhìn nàng phải làm thứ việc đó.

“Anh không cho phép?”

“Không. Maddy...”

Nàng đứng dậy và ngồi vào ghế sắt, nhìn xuống đùì.

Có gì không ổn, có gì không ổn?...nhưng gã ghét phải biết.

“Tôi muốn có việc gì đó để làm,” nàng nói, thở cả ra khói. “Tôi không quen ăn không ngồi rồi.”

“Vũ hội...”

“Ồ phải,” nàng hời hợt nói. “Anh đã ghi chú trong đám sổ sách của mình chưa? ‘Một nữ công tước, mặc đầm vũ hội, đứng đầu cầu thang đón khách.’ ”

Nàng lắc đầu. “Tôi không phải nữ công tước. Tôi không thuộc về nơi đó.”

“Maddy.” Gã đưa tay ra chạm vào nàng nhưng nàng đột ngột đứng dậy bước đi.

“Tôi không thuộc về *nơi này*.” nàng nói, quay lưng lại với gã.

“Cần em... Maddy. Nếu em muốn thứ gì... nhiệm vụ... vũ hội.”

“Tôi chẳng biết gì về thứ đó!” Giọng nàng phần uất nhưng nén lại, gần như tắt lịm trong khi nàng tiếp tục nhìn xuống.

“Anh có thư ký của anh. Anh không cần tôi.” Nàng nắm lấy một đầu băng treo tay. Giọng nàng vỡ ra. “Anh không cần tôi.”

Gã nhìn nàng trân trân, cố kìm giữ bản thân. “Em muốn gì... thay vào?”

Nàng hơi cúi đầu, không trả lời.

“Giáo hữu?” gã nhẹ giọng hỏi. “Gill?”

“Tôi không muốn quên mình là ai,” nàng nói với vẻ căng thẳng lạ lùng.

“Tôi không muốn.”

Cơ thể gã căng ra. Bàn tay gã hết gập vào lại xò ra.

“Vợ tôi. Tôi cần bây giờ... tối nay... đứng bên tôi!”

“Tối nay!” nàng khinh bỉ nói.

“Có đầy thứ khác trên đời này ngoài cái vũ hội phù phiếm của anh. Ngoài nó ra còn đầy

thứ khác để biến anh trở lại thành công tước vĩ đại!”

Sự tự chủ của gã rạn nứt, gã thở từ từ qua kẽ răng. “Y phục của em đâu?”

“Tôi sẽ không tham dự,” nàng nói. Nàng giơ một ngón tay phủ nhận.

“Nó là một thú vui trần tục.”

“*Thú vui?*” gã dẫn giọng.

“Nghĩ tôi làm thế... vì *thú vui?*”

Gã tóm lấy cánh tay nàng, kéo nàng quay lại đối diện với mình.

“Gì xảy ra... khi tôi không phải là công tước? Gã siết mạnh nàng.

“Gì xảy ra... với em... Tôi lại ở đó?”

Lắc mạnh nàng, gã gào lên, “Tên điên! *Tên điên*, Maddy! Nghĩ là em có thể ngăn? Em không thể. Tôi không thể. Nhà vua! Nhà vua có thể ngăn, nếu ngài muốn.” Khẽ gầm gừ vẻ hung bạo, gã buông nàng ra.

“Không bao giờ về đó... tôi sẽ không mất... em! Mất tất cả! Tôi - sẽ - là - công - tước!”

Gã lùi lại, quay người bỏ nàng trong khoảng sân trống trải. Đến cửa, gã dừng lại ngoảnh lại.

“Cứu chúng ta. Đó là gì tôi làm... vương miện... nhà vua... vũ hội phù phiếm. *Cứu chúng ta!*” Gã hất mạnh cằm về phía ngôi nhà.

“Em muốn... có ích. Được! Có ích. Một nữ công tước! Đón! Váy bạc! Hiếu?”

Nàng tròn mắt nhìn gã, không cử động, như thể gã là người nàng chưa từng gặp. Gã trừng mắt lại. Nàng liếm môi. “Việc này là... để cứu anh?” nàng nhắc lại.

“Cả hai. Em và tôi. Đi... *mặc*,” gã xẵng giọng và đóng sầm cửa.

Ở đầu cầu thang, trong đại sảnh nồng mùi thường xuân và nước hoa phụ nữ, quá nhiều tiếng ồn đến độ âm thanh cơ hồ đã kết thành bức tường sờ mó được, Christian bắt tay liên tục. Không cần phải nói, chẳng ai có thể nghe thấy những gì gã nói. Một người hầu ở chân cầu thang đọc to tên khách khi họ bước lên bậc thang nhưng cũng không ai có thể nghe thấy anh ta.

Maddy đứng bên gã, chiếc vương miện lấp lánh ánh lửa xanh lục mỗi lần nàng cử động đầu. Nàng đã quay lại với cuộc sống, bé-Maddy của gã - lạnh lẽo trang nghiêm, nhưng đôi lúc nàng nhìn gã dưới hàng mi, một câu hỏi bồn chồn như muốn biết họ có thành công không vậy.

Gã biết cánh tay bị thương của nàng đang đau đớn. Nàng áp tay vào người, lén lút đỡ nó, rõ ràng cũng hiểu như gã rằng nàng đang phơi mình trước những cặp mắt soi mói bất tận từng giây từng phút một. Christian đợi cho tới khi mọi việc hơi lắng lại, không khí sao lãng khi một quý bà vấp phải váy ở tầng dưới. Gã nắm lấy khuỷu tay Maddy dẫn nàng rời đại sảnh nơi họ đã đứng suốt một tiếng đồng hồ vào sảnh tiếp khách màu lam.

Như có phép màu, đám khách đông nghịt lập tức dẫn ra trên đường đi của họ, lùi khỏi khu vực trung tâm phòng, nơi những tấm thảm đã được cuộn lại, rõ ràng là chờ đợi gã và Maddy tuyên bố mở màn. Nhưng gã không thể, cho tới khi nhà vua tới. Christian đi thẳng qua dàn nhạc đang đợi và bắt đầu một chuyến tuần du khắp các phòng.

Gã nhận thấy rằng chuyện phiếm thật dễ dàng, kỹ năng đó đã ăn sâu trong gã tới nỗi gã có thể nói chuyện với họ không chút do dự, như những lời ca của một bài hát cũ đã quá quen thuộc đến vô nghĩa. Không khí ồn ào rất có tác dụng: trong thư viện, tiếng nhạc hầu như chìm khuất hẳn giữa tiếng chuyện trò huyền ảo.

Gã không dừng lại ở đâu lâu hơn thời gian cần thiết để nhận những lời chúc mừng như

một cái máy, chịu đựng sự tò mò và những cái liếc mắt nhìn nhau mà gã biết đang bám riết lấy mình.

Đây chỉ là một trò cá cược nữa, đợi cho tới lúc bắt đầu dạ vũ. Nửa đêm cứ trôi qua từng phút thì điều đó càng trở nên rõ ràng hơn. Cho tới mười hai rưỡi, gã nhắm tính, có thể nấn ná lâu chừng đó. Nếu lúc ấy hoàng thượng vẫn không tới thì gã sẽ hoàn toàn bị dồn vào chỗ thua cuộc.

Ít nhất thì đám anh em rể của gã cũng không vác xác tới. Gã đã mời gia đình nhưng tất nhiên họ không tới hay chấp nhận sự kiện này. Không phải với Maddy ở trong nhà gã, không phải vái những viên luật sư đang cố gắng lột sạch gã.

Nàng đi bên gã, một nàng Galatea^[1] bằng bạc, từ người sống biến thành bức tượng thay vì ngược lại.

[1] Theo thần thoại Hy Lạp, chàng Pygmalion đã tạc bức tượng mỹ nhân Galatea rồi đem lòng yêu chính bức tượng đó, sau này nhờ chàng khẩn cầu nữ thần Aphrodite mà Galatea biến thành người thật.

Nàng đã làm một việc lạ lùng với sự lãnh đạm trang nghiêm của mình - nàng làm họ mất mặt. Christian có thể thấy điều đó. Họ đến đây để cười nhạo nàng - cái buổi tối ở nhà hát và cỗ máy tin đồn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ - kẻ đào mỏ, cô nàng Giáo hữu, một ả giang hồ cao cấp; ai cũng chỉ có thể đoán già đoán non, và nàng chẳng cho họ lấy một manh mối.

Đến gần cuối vòng, bắt gặp Fane, gã liền kéo anh ta rời khỏi đám sĩ quan, đưa anh ta vào phòng thay đồ đang mở cửa, nơi hoa hoét và vài chiếc ghế tạo nên một chỗ ẩn náu lặng lẽ nhưng ai cũng thấy giữa dòng khách khứa chậm chạp dịch chuyển.

“Nghỉ.” Gã ấn Maddy xuống ghế bành. Trong thoáng chốc nàng bám lấy gã, dấu hiệu duy nhất cho thấy sự mất tinh thần của nàng, nhưng gã cúi đầu.

Một ly,” gã hứa. “Fane sẽ ở lại.”

đi gọi một người hầu đến phục vụ họ và kiểm tra xem có tin tức gì của nhà vua không.

“Đêm nay cô duyên dáng chết người, tình yêu của tôi ạ,” Đại tá Fane nói và cúi rạp trước Maddy.

Một cặp đôi dừng lại bên họ. “Quả thực! Một *rara avis* [2].” Người đàn ông đồng tình, khoát tay cúi người.

[2] Tiếng Latinh, có nghĩa là người/ vật độc đáo, hiếm có.

“Bộ đầm của cô thật... quá khác thường, nữ công tước,” bạn đồng hành của anh ta chen vào với giọng điệu có thể là khen, cũng có thể là chê. “Là của Devey?”

“Devey?” Maddy hỏi lại.

Người phụ nữ kia trao cho nàng một nụ cười kẻ cả.

“Quý bà Devey. ở quảng trường Grosvenor.” Cô ta phe phẩy chiếc quạt lông vũ.

“Quả là một ý tưởng mới thú vị đấy, việc trì hoãn màn khiêu vũ này. Chà, mới muộn làm sao chứ! Đã quá nửa đêm chưa nhỉ?”

Viên đại tá lục trong túi chiếc áo khoác đỏ tươi.

Anh ta lục lợi sâu hơn, hơi nhúu mày.

“Không giờ hai mươi lăm phút,” người đàn ông xem đồng hồ của mình rồi thông báo.

“Chúng ta sắp bắt đầu rồi chứ, nữ công tước?” người phụ nữ ngọt ngào hỏi.

“Tôi không biết,” Maddy trả lời.

“A! Phải rồi! Chúng tôi không nên độc chiếm bà, thừa phu nhân.” Với một tiếng cười nhẹ, người phụ nữ cúi đầu lùi lại. “Trang hoàng thật tráng lệ.”

Khi cặp đôi kia rời đi, Đại tá Fane cười ngoác miệng. “Kiểu phụ nữ đánh đá thường gặp ấy mà.” Anh ta đang cầm đồng hồ, vẫn lục sâu trong túi áo khoác. “Ngạc nhiên chưa, xem tôi tìm thấy gì này. Đây!” Anh ta rút bàn tay khỏi túi và xòe ra. “Tìm thấy trong lớp vải lót, lạy Chúa!”

Maddy nhìn vào lòng bàn tay xòe ra của anh ta thì thấy một chiếc nhẫn vàng gắn ngọc mắt mèo cùng ngọc trai với thiết kế đặc biệt.

“Nhẫn cưới của cô đấy, thừa phu nhân,” anh ta tự hào tuyên bố.

Nàng cau mày.

“Xin cứ treo cổ tôi lên, chẳng trách gì tôi không tìm thấy nó trong lễ cưới. Chiếc áo này chưa từng rời khỏi London.” Anh ta nâng tay nàng lên gấp lại quanh chiếc nhẫn. “Giờ có nhẫn rồi. Tốt nhất là cô nên đeo nó vào để khỏi làm mất.”

Maddy đã không còn cố đeo nhẫn dấu của Jervaulx từ lâu lắm rồi. Nàng cắn môi và rồi đeo nhẫn vào ngón tay, vừa khít.

Chiếc vương miện khiến nàng đau đầu khủng khiếp. Người ta có thể thấy gì ở hình thức giải trí khổ sở này kia chứ, Maddy không hiểu nổi: một đám đông khổng lồ chen chúc chẳng có gì để làm ngoài việc cố hết sức gào lên với người khác và chèn chèn. Tiếng cười đã nhạt hơn và người ta đang phàn nàn. Nàng đã bị truy hỏi năm lần về việc có phải đang đợi hoàng thượng không và trả lời thành thật rằng nàng không biết. Nàng đoán là các vị khách muốn hỏi nhiều hơn thế nhưng Đại tá Fane hoặc Durham, đôi khi là cả hai, luôn kề sát bên nàng, chi bằng một câu nói vừa hài hước vừa vô nghĩa nào đó mà gạt đi những câu hỏi soi mói nhất.

Nàng đã học hỏi từ nhận xét của Durham và cố hết sức chỉ trao đổi vắn tắt Có vẻ thủ thuật ấy không hiệu quả với nàng như anh ta tuyên bố về Jervaulx - mọi người nhìn nàng theo những cách rất khác thường - nhưng nàng tự nhủ rằng mình chẳng cần quan tâm. Nàng chẳng mong mọi gì họ ưa nàng hay kết thân với nàng, vừa hay họ cũng không hề định làm vậy.

Một phụ nữ ngà ngà say bện vấy tím và vào Maddy từ phía sau, đổ nhào lên nàng. Hai bàn tay đeo găng của bà ta bám lấy cánh tay đau của nàng, trong khi cái miệng tô son hé mở mỉm cười, quá gần.

“Tha lỗi cho tôi!” vị phu nhân kêu lên. “Tôi sơ ý quá!” Bà ta nắm lấy bàn tay Maddy. “Đây quả là một vũ hội đáng yêu, bạn thân mến. Khi nào vũ hội bắt đầu vậy?”

“Tôi không biết,” Maddy đáp, nhưng người kia đã biến mất, để lại một mẫu giấy gấp nhỏ trong tay nàng. Nàng mở nó ra.

Trên gác, mẫu giấy viết như vậy, nét chữ nguệch ngoạc không đều.

Maddy không biết vì sao Jervaulx không tự đến tìm nàng thay vì trông cậy một phụ nữ say làm người truyền tin, nhưng nàng nói với Đại tá Fane là nàng được gọi. Anh ta ân cần gật đầu, đã hai say sau khi nốc từng đống sâm banh, đưa nàng qua đám đông tới cầu thang phía sau.

Vào lúc một giờ kém mười lăm, đàn kèn kèn cũng đến. Calvin tới thông báo với Christian rằng ông Manning và ngài Stoneham đã vào mà không thông báo. Đến để hể hả, Christian nghĩ. Trong vài phút qua, gã nhận ra một dòng người nhẹ nhàng dần biến mất. Gã khó có thể trách họ. Họ đã đạt được thứ mình muốn khi tới đây, xem gã và Maddy, và dạ vũ vẫn chưa bắt đầu. Bữa tiệc đêm vẫn đợi và người ta bắt đầu nhìn gã, chuyện trò nhỏ hơn.

Durham đi qua đám đông. Anh ta mỉm cười, nâng một ly sâm banh trên mái đầu cài lồng vũ của một nữ công tước đang chuyện phiếm với Christian về đứa con gái nào đó của bà ta mà gã không nhớ nổi. Durham không nói gì. Vài cử động tế nhị nhất, anh ta chỉ lắc đầu.

Christian bỏ cuộc. Gã cúi đầu chào nữ bá tước và đi tìm vợ mình.

Maddy một mình trèo lên cầu thang sau nhà. ở tầng trên, tiếng nhạc từ thư viện nghe rõ hơn trong khi tiếng ồn ào của khách khứa nhòa thành tiếng xì xào xa xăm. Nàng dừng lại trong sảnh rồi đi tới cánh cửa mở ở phòng ngủ cho khách, nơi nàng đã thay đồ.

“Jervaulx?” Nàng ngó nhìn qua cửa. Trước mắt nàng là hai người em rể của Công tước, Maddy liếc nhanh tìm Công tước mà không thấy gã đâu.

“Thưa cô. Xin mời vào. Chúng tôi muốn nói chuyện với cô.”

Nàng mở rộng cửa. “Anh ấy đâu?”

Người có bộ mặt đỏ dẫn vờn người về phía trước nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào trong. “Jervaulx ấy à? Sao chứ, ở dưới gác với khách khứa của anh ta, tôi đoán vậy. Tôi cho rằng chúng tôi chưa từng ra mắt đúng quy cách.” Anh ta đóng cửa lại. “Tôi là Manning. Đây là ngài Stoneham.”

Maddy đưa mắt nhìn người kia, kẻ đang vuốt đi vuốt lại mớ tóc mai rậm rạp của mình. Anh ta nhanh nhẹn cúi đầu.

“Tôi xin vào thẳng vấn đề,” Manning nói. “Chúng tôi ở đây để thương thảo với cô.”

Maddy đứng im lặng.

“Nào, cô *Timms*.” Anh ta mĩa mai nhấn mạnh vào họ của nàng. “Giờ chắc cô đã biết rằng việc cuống cuống bám lấy nhà vua này chả đem lại kết quả nào.”

Nàng vẫn không nói gì.

“Ngài sẽ không tới đâu, thưa cô. Cô đã mua hớ món nữ trang rẻ tiền thô kệch trên đầu mình rồi, nếu cô nghĩ rằng nhờ nó cô mua được sự che chở của hoàng thượng. Ngài nổi tiếng thất thường, cô bạn thân mến ạ. Thả câu khôn ngoan đấy, và đó quả là người có khả năng cứu cô - nhưng tôi e rằng có vẻ không phải vậy.

Nàng chậm chạp ngồi rũ xuống ghế, dò dẫn nhìn anh ta. “Cứu tôi?”

“Nếu cô nghĩ rằng chỉ cần chấm dứt mọi hy vọng về một phiên tòa là xong, quả thực, nếu nhà vua chịu khó động chân đến đây tối nay thì cô được cứu rồi, phải không? Nhưng ngài ấy không làm thế.”

Nàng siết chặt tay trong lòng, nhìn họ chăm chăm, cảm thấy sức nặng của vương miện

trên đầu. “Có lẽ... ông ấy sẽ đến.”

“Không thể nào. Các người vô cớ buộc dàn nhạc của mình im hơi lặng tiếng. Nhưng không cần phải đào bới chuyện này. Hãy nói chuyện của chúng ta. Cô đội vương miện - cô biết nó đáng giá thế nào rồi đấy. Cô có thể có nó.”

Nàng hơi cúi đầu. “Tôi không hiểu.”

“Cô Timms, tôi sẽ nói toạc móng heo cho cô nghe. Chúng tôi đã điều tra cái gọi là đám cưới này và khám phá ra trò lừa của cô. Trò hề, tôi nên gọi nó như vậy thì hơn, bởi vì chỉ một tên ngốc mới có thể bị đám nông dân được thuê đập cửa lừa đảo mà thôi.”

Cầm Maddy bắt ngờ rướn lên.

Manning mỉm cười. “À phải. Chúng tôi đã lật tẩy cô, cô thấy đấy.”

“Thuê... đập cửa?” nàng băn khoăn hỏi.

“Xin đừng vờ vịt nữa, cô Timms. Chúng tôi có thể gọi những người kia tới tòa. Tôi biết tên Kit Durham chết tiệt kia cũng cùng hội cùng thuyền với cô, nhưng cô phải nhận ra rằng, không có đám cưới nào cả. Luật pháp đòi hỏi nghi lễ được Giáo hội Anh chấp nhận và không có bất kỳ sự cưỡng ép nào. Bỏ qua việc Jervaulx mất năng lực hành vi, và đám người đuổi bắt vờ vĩnh kia, chúng tôi có một nhân chứng có thể chứng tỏ sự bất hợp pháp của hôn lễ đó. Đây quả là một trò rất thối tha, cô Timms. Rất thối tha. Những trò lừa đảo cô đang cố làm sẽ phải chịu hình phạt nặng lắm đấy.”

“Tôi không thuê ai cả,” Maddy nói. “Tôi ...”

“Đừng nghĩ đã biến được Durham thành kẻ giơ đầu chịu báng cho mình. Có thể anh ta đã làm giùm công việc dơ bẩn đó cho cô, nhưng tôi sẽ lo liệu - tôi sẽ tự tay mình lo liệu, cô Timms ạ - để cô phải chịu tất cả những hình phạt mà cô đáng phải chịu, khi cô đã ép tôi đến nước này.”

“Manning,” người kia nói, với giọng buồn bã. “Để tôi nói chuyện với cô ta. Hãy cố gắng hiểu, thưa cô... à... thưa bà. Chúng tôi cực kỳ thất vọng. Chúng tôi ghét bôi nhọ chuyện này, nhưng bà thực sự phải suy nghĩ trong giây lát. Đó là lý do vì sao chúng tôi có mặt ở đây, bà thấy

đấy - chúng tôi không muốn cặn tàu ráo máng, nhưng bà đã ép chúng tôi tới mức khó chịu như thế này, với tất cả những chuyện chi tiêu, vũ hội và đủ thứ. Xin hãy nghĩ lại một chút.”

“Các anh muốn tôi nghĩ về chuyện gì?”

“Giảm bớt thiệt hại của mình, thưa cô,” Manning gay gắt nói.

“Và của chúng tôi nữa,” Stoneham thêm vào. “Đừng để chúng tôi phải đi xa đến nước mở một phiên tòa công khai. Danh tiếng của dòng họ, thưa bà! Hãy có chút lương tâm. Trao trả anh ta lại cho chúng tôi, để chúng tôi không phải mang việc này ra tòa.”

“Ở đó cô sẽ mất mọi thứ, cô Timms. Mọi thứ, một khi anh ta bị tuyên bố là mất năng lực hành vi. Và tôi không ngần ngại thông báo luôn rằng chính cô là nguyên có lớn nhất cho phán xét ấy - việc anh ta cưới một kẻ như cô và những hành động điên khùng anh ta đã làm dưới ảnh hưởng của cô: đuổi Torbyn, khẩu súng đó, vương miện, mớ nợ nần này, chính vũ hội này, phu nhân, vào một thời điểm như thế này! Tôi sẽ công nhận là anh ta có thể lừa được mắt thường, nhưng tất cả những điều này sẽ được nói ra ở tòa, và khi ấy cô coi như xong - chả còn gì. Có lẽ ngoài một chỗ trên xe tù.”

“Nhưng chúng tôi không muốn đi quá xa như vậy,” Stoneham xoa dịu.

“Chúng tôi muốn tỏ ra rộng rãi. Rất rộng rãi. Chúng tôi sẽ làm bất cứ gì để tránh một phiên tòa.”

Nàng lắc đầu, cố hiểu mọi chuyện. “Nhưng... ý các anh là... các anh không muốn phiên tòa?”

“Tất nhiên là chúng tôi không muốn phiên tòa diễn ra! Và chúng tôi sẽ trả phí cho bà. Vương miện, như lời Manning đã nói. Cứ giữ lấy nó.”

“Vì sao?” Nàng trở nên bối rối.

“Cô Timms, tôi cầu khẩn cô đừng làm phí thời gian của chúng tôi bằng cách giả ngu nữa,” Manning nói. “Nếu cô đồng ý không đấu tranh về việc hủy bỏ đám cưới, thì chúng tôi sẽ cho cô giữ vương miện kia.” Maddy ngồi im, trân trối nhìn anh ta. “Nó có thể hủy bỏ.”

“Thực sự là có thể. Và sẽ bị hủy bỏ, dù cô có ưng hay không. Quyết định duy nhất của cô là có muốn tỏ ra có đầu óc mà nhận lấy thứ chúng tôi cho không hay buộc chúng tôi phải dùng vũ lực.”

“Tôi tưởng là không...” Nàng trôn trối nhìn khoảng không. Giọng nàng nghệt lại. “Nhưng... liệu nó có thể được hủy bỏ...” Nàng liếm môi. “Sau khi...”

“A! Quý cô đỏ mặt đấy,” Manning khó chịu nói. “VẬY cô ngốc rồi. Cô nghĩ ván đóng thuyền là yên vị? Đám cưới diễn ra không hợp pháp. Nó diễn ra trong lừa lọc. Công tước lúc đó không tỉnh táo. Nó có thể bị hủy bỏ.”

“Nhưng bà thấy đấy, bà sẽ giúp chúng tôi không phải làm tới cùng, nếu bà chịu hợp tác,” Stoneharn nói.

“Nêu bà chấp nhận hủy hôn, trên cơ sở chưa có động phòng, sẽ đơn giản hơn nhiều. Chẳng còn phải lo lắng đến tòa án nữa.”

“Và nếu cô đang mang thai, điều mà tôi thật lòng không hy vọng, vì chính lợi ích của cô,” Manning thêm vào, “một khoản tiền nuôi dưỡng có thể được thỏa thuận riêng cho đứa trẻ. Sẽ nhiều hơn số tiền cô có thể nhận được trong những trường hợp khác đấy.”

Nàng đột ngột đứng dậy, rời bước khỏi họ, khỏi những lời dối trá, thỏa thuận và sỉ nhục. Nàng thấy bản thân mình phản chiếu trong gương và đứng đó nhìn vào hình dáng ánh bạc, lạ lùng trong ấy. “Nếu thế, các anh sẽ không đòi có phiên tòa,” nàng nói, và người lạ mặt trong tấm gương có vẻ tự tin và thạo đời hơn Maddy Timms ngày thơ nhiều.

“Cô đang tìm cách an toàn thoát khỏi hình phạt của luật pháp phải không, quý phu nhân?”

Nàng mở to mắt nhìn hình dáng ánh bạc và quay người. “Nếu tôi đồng ý hủy hôn, tôi phải biết rằng sẽ không có phiên tòa nào cả. Không bao giờ.”

“Chúng tôi đảm bảo,” Stoneham hăm hở nói.

Maddy nhìn anh ta và vẻ hiếu chiến hăm hở của Manning. Họ không phải là Ái hữu, nàng không thể tin tưởng họ.

“Tôi chưa quyết định. Tôi sẽ cân nhắc,” nàng nói.

Bộ đầm dạ hội sột soạt quanh nàng khi nàng quay người rời đi.

Manning tóm lấy cánh tay nàng. “Cô không có nhiều thời gian đâu, quý phu nhân,” anh ta nói. “Tôi chẳng mấy kiên nhẫn với tình huống này đâu.”

Nàng giằng tay lại, đi ra cửa.

“Và đừng nghĩ đến chuyện cố gắng kéo anh ta biến mất lần này nữa,” Manning nói với theo. “Tôi cảnh cáo cô, lần này cô sẽ dính đòn đấy.”

Christian không thể tìm thấy Maddy. Khi đi vòng qua một cặp đôi đang chuyện phiếm bằng cách lèn vào hốc cửa sổ, gã khựng lại. Gã nhìn xuống một người đàn ông đang đứng dưới kia trong ánh đèn đường.

Bàn tay Christian run rẩy nắm lấy rèm cửa. Gã rút người lại, đụng phải một vị khách ở sau lưng. Người đó bắt đầu xin lỗi nhưng Christian chỉ lăm bắm, lùi ra, chen vào đám đông.

Dưới đó là Đười Ơi.

Christian cảm thấy khó thở. Gã lao qua khách khứa, mặc kệ những chấn động mình gây ra. Ở đầu cầu thang, gã tóm lấy một gia nhân.

“Bên ngoài! Người đàn ông... cạo râu...”

Người hầu chớp mắt bối rối nhìn gã. “Đức ông?”

“Đuổi hẳn đi.” Gã đẩy anh ta về phía bậc cầu thang.

Vội vẻ mặt do dự, người hầu cúi đầu. Anh ta quay người bước xuống. Christian nhìn anh ta ra ngoài rồi quay lại cửa sổ. Gã nhìn xuống.

Tên đầy tớ mặc chế phục đứng nói chuyện với một trong những người đánh xe của khách. Người kia nhún vai. Không có ai đứng trên vỉa hè.

Một bàn tay đặt lên vai Christian. Gã giật nảy người, quay phắt về phía kẻ tấn công mình theo một phản xạ tự vệ điên cuồng thì nhận ra rằng đó là một vị nghị sĩ, liền kịp khống chế phản ứng của mình. Người đó mỉm cười và vẫy ly rượu sâm banh, khởi đầu một bài diễn thuyết trơn tru về sự giải phóng Công giáo. Christian nhìn ông ta trân trân, không thốt ra nổi một từ. Gã nhìn qua vị chính trị gia thì thấy lưng của tên thầy thuốc, cái áo khoác Giáo hữu quen thuộc, kinh hoàng – dừng lại một giây bên cánh cửa phía xa, rồi đi qua đó, mất hút vào đám đông.

Vị chính trị gia ngần ngừ, nheo mắt nhìn Christian.

“Tôi muốn nói là trông anh lạ lắm đấy, bạn của tôi. Anh có nghĩ là chúng ta nên mở cửa sổ không?”

CHƯƠNG 34

Trong bóng tối lạnh lẽo của khu chuồng ngựa tại dinh thự cổng tước, một hàng tám chú ngựa dáng hình hết sức hợp nhau làm nổi bật những gót chân sau trắng muốt của đàn ngựa mới tậu. Chúng cựa quậy với những tiếng loảng xoảng cảnh giác và tiếng thở phì phò, đánh hơi kẻ đột nhập khi Maddy dừng lại, rời khỏi những ồn ào của vũ hội và bóng tối trong khoảng sân vườn để bước vào bóng tối đậm đặc hơn này.

Lớp váy của nàng bắt lấy chút ánh sáng ít ỏi nơi đây, lóe lên lấp lánh. Nàng nâng váy lên đi về phía xe ngựa nằm ở cuối lối đi, rồi quay người bước trở lại, cố gắng trấn an mình để tìm kiếm Ánh sáng và câu trả lời chắc chắn.

Lại thêm một dấu hiệu khác cho thấy nàng đã lạc lối chừng nào, khi giờ đây thật khó tĩnh tâm để lắng nghe tiếng nói tĩnh tại, nhỏ nhẹ. Nàng đã lạc đường, trong một thời gian dài, nàng không tới các buổi Suy niệm, nàng không cầu nguyện, nàng biết rằng thậm chí mình còn không thực sự cố gắng. Tất cả những đêm lo lắng kia chỉ là vậy: bồn chồn, đau khổ và ao ước rằng mọi thứ khác đi. Tất cả những kháng cự bướng bỉnh chủ quan trước Sự thật.

Nàng không thuộc về nơi này. Nàng đã ở lại - vì sao? Richard đã khẩn cầu nàng rời đi, chính những bậc trưởng bối của nàng cũng đã ngầm ý rằng nàng có thể quay lại - vậy mà nàng vẫn ở đây.

Bởi vì Jervaulx cần nàng.

Bởi vì họ đã khiến đám cưới không thể hủy bỏ được nữa.

Nhưng gã không cần nàng và đám cưới không phải là không thể hủy bỏ.

Những khung cửa sổ vom trông ra lối đi dần hiện ra rõ nét. Mông của đôi ngựa non màu kem tạo thành hình dáng mờ mờ phía sau chúng, hai chuồng ngựa đứng đó đen sẫm và trống không. Khi mắt nhìn rõ hơn, nàng có thể thấy ánh sáng mờ mờ của cỗ xe ngựa dùng để đi trong thành phố và một cỗ khác xa hơn một chút. Có thứ gì đó quệt qua váy khiến nàng nhảy dựng

lên, nhưng đó chỉ là một con mèo, nó đang gừ gừ rõ to.

Hôn nhân không phải hôn nhân - một đám cưới chỉ là trò hề, trò lừa đảo, nổi giận dữ nhanh chóng dâng lên trong nàng và nàng giật chiếc nhẫn mắt mèo khỏi ngón tay. Nó chưa bao giờ rời London, Fane đã công nhận vậy - và Maddy nhớ lại, rất rõ ràng, Jervaulx nói rằng gã vừa mới đưa nó cho viên đại tá trước lễ cưới. Dối trá và dối trá. Những nông phu được thuê để đập cửa! Để khiến nàng nghĩ rằng gã đang gặp nguy hiểm, để lợi dụng nàng, để hủy hoại cuộc đời nàng bởi vì gã không nghĩ đến ai và thứ gì ngoài bản thân mình.

Lúc đó gã cần nàng, cần đến mức đó.

Nàng dừng lại bên cửa sổ nhìn ra trại ngựa, ở tầm mắt nàng, những chuồng ngựa khác đều tối đen, ánh sáng duy nhất rải xuống nền đá lát trên những quảng trường mù sương tỏa ra từ góc xép của những người chăn ngựa ở các tầng trên.

Đám cưới có thể hủy. Nàng có thể về nhà. Nhờ thế mà nàng thậm chí có thể đem lại lợi lộc cho gã - gột đi vết nhơ khủng khiếp mà đám cưới với một tín đồ Giáo hữu gây nên trong trí óc gã. Họ hứa với nàng sẽ không có phiên tòa nào, không bao giờ, nếu nàng rời bỏ gã. Nàng đã cảm thấy sự căm ghét ở Manning, có lẽ nàng sẽ lôi nó theo cùng với mình, cái cách mà một con cáo kéo đám thợ săn khỏi bầy con thỏ.

Nàng lại sai bước trên lối đi, qua những cái móng ngựa lạnh lùng. Nàng không thể tin những kẻ đó. Nàng không thể tin họ. Chính thể giới của Jervaulx, chính Jervaulx, đã dạy nàng hiểu thấu thà điều ấy.

Nàng nhớ lại cái đêm mà nàng bỏ gã lại đây và sau mỗi dặm đường lại trở nên bất an hơn cho tới khi nàng quay lưng lại với cha mình, quay về đây để thấy Jervaulx bị họ dồn vào chân tường. Chắc chắn sự bất an ấy là giọng nói rõ ràng của Chúa, giọng nói ấy chỉ cho nàng việc nàng cần làm.

Nếu nàng, người vợ hợp pháp của gã không ở đây, thì thứ gì sẽ ngăn những kẻ kia cố gắng lặp lại điều ấy? Nhưng nếu nàng không phải là vợ hợp pháp, vậy thì thứ gì có thể ngăn chặn họ đây?

Làm sao nàng có thể rời bỏ gã, nào biết họ có thể làm gì, bằng vũ lực, luật pháp hay mưu mẹo?

Làm sao nàng có thể ở lại?

Nàng ấn chiếc nhẫn giữa hai bàn tay lạnh buốt và đưa lên miệng. Làm sao nàng lại tới nông nổi này - lại đi yêu gã bất chấp lý trí và lẽ phải?

Elias Little có thể chỉ cho nàng. Đó là bởi vì nàng đã rời xa khỏi Sự thật để lạc lối vào ý chí chủ quan và cảm dỗ xác thịt. Nàng đã không quay về với Ái hữu Hội, nàng đã không nghe lời khuyên của Richard ở trạm xe, nàng đã luôn luôn bước theo con đường của một người đàn ông xấu xa và trần tục.

Nhưng gã cần nàng.

Nhưng gã đâu có cần.

Bên ngoài, một ngọn đèn mới lóe sáng, tiếng cửa kèn kẹt khiến cả khu chuồng ngựa bùng sống dậy.

Những giọng nói tràn ra ngõ phố và một cánh cửa lớn mở ra dẫn vào một chuồng ngựa còn chỗ.

Một hình dáng nãy giờ vỡ ảnh lao vô tầm mắt của nàng rồi lại trượt vào bóng tối, một bóng phụ nữ đội mũ choàng và quàng khăn. Maddy đứng đó nhìn qua cửa sổ trong giây lát.

“Cô muốn gì?” một người giữ ngựa nói với bóng đen kia và chỉ nhận được tiếng đáp lúng búng không ra tiếng. “VẬY ĐI ĐI.” anh ta nói. “Ngựa của chúng tôi đang về đây.”

Quảng trường này luôn tập hợp đủ loại người rách mớ và ăn xin, một trong những sự trớ trêu của nơi đây, điều mà Maddy chưa từng phải trực tiếp chứng kiến.

Bây giờ nàng cảm thấy thấm thía thất bại của mình, một sự mù quáng hợp lẽ nổi bật trên cái nền của vũ hội này, bàn tiệc ngồn ngộn và những tràng cười bí tỉ.

Tiếng móng sắt vang vọng trên đường. Chiếc xe ngựa quay lại lộc cộc trên nền đá, khuấy động bầu không khí hồi hả lặng lẽ.

Ánh đèn xe ngựa phản chiếu khung kính cửa sổ trên gác trong khi người đánh xe quay lại lái cặp ngựa với vẻ khéo léo dày dặn kinh nghiệm. Khi cỗ xe ngoặt được một nửa về phía cửa, một gia nhân lao xuống. Anh ta với lấy ngọn đèn trên giá, soi sáng thêm cho những người giữ ngựa đang ghìim đoàn ngựa lại.

Hai thở đông giá của họ hòa lẫn với luồng hơi đàn ngựa phả ra. Những chú ngựa xám được dẫn đi từng con một. Mấy người giữ ngựa quay lại nắm lấy càng xe và khẽ cất tiếng hò cùng đẩy cỗ xe vào.

Tay gia nhân giữ đèn kiểm tra nhanh quanh những phiến đá lát khiến ánh sáng lướt qua hình bóng lặng lẽ của người đàn bà ăn xin. Anh chàng dường như chẳng để ý tới cô ta. Hơi thở của anh ta trắng lóa lên một khắc khi anh ta quay người vào trong túm lấy tay nắm cửa. Cánh cổng lớn ầm ầm đóng lại.

Con phố nằm đó tối tăm lặng lẽ, chỉ còn tiếng lao xao từ bữa tiệc trôi tới trên những phiến đá hoang lạnh.

Maddy đứng bên cửa sổ. Cảm giác nóng ran sau chuyến đi bộ vừa nãy đã nguội lạnh, nàng run rẩy ngay dưới mái chuồng ngựa. Dù không thấy người ăn xin, nàng vẫn cảm nhận rõ ràng người phụ nữ ấy đang đứng chìm khuất trong bóng tối.

Hít một hơi sâu, Maddy day hai cánh tay lạnh giá. Nàng mở cửa chuồng ngựa đi ra ngoài phố.

Người đàn bà đứng lên, lập tức đi về phía nàng như thể đang đợi sẵn. “Tôi phải làm gì đây ạ?” cô ta hỏi.

Maddy khựng lại, kinh ngạc trước sự tiếp cận quá đổi mạnh bạo kia. “Cô có đói không?” nàng hỏi, đứng lùi lại vài bước.

Dáng người trùm mũ áo choàng bước tới. Cô ta cũng dừng lại với nét mặt choáng váng không kém: cô gái trẻ hơn Maddy tưởng nhiều, đôi má bầu bĩnh và hai vành mắt đỏ hoe.

“Ôi,” cô ta nói, lập tức nhún người.

“Xin thứ lỗi cho tôi, thưa bà. Tôi không có ý... tôi tưởng bà... tôi được bảo đợi ở đây. Xin thứ lỗi cho tôi.” Cô ta lùi lại vào bóng tối, ghì chặt cái bọc mang theo vào người.

“Cô có đói không?” Maddy hỏi lại. “Cô có muốn vào bếp không?”

“Ôi không, thưa bà! Tôi được bảo là không được vào nhà!”

Maddy đi tới, cảm thấy rối trí. “Cô không cần phải sợ tôi. Tôi là... tôi là nữ chủ nhân ở đây. Nếu tôi nói cô vào được, thì là được.”

Cô gái lập tức ngừng lui bước, “ôi, thưa bà... bà là quản gia ạ?” cô ta nhẹ người kêu lên. Cô ta lại nhún gối và tới gần, chìa một phong thư ra, vẫn ôm chặt cái bọc vào người. “Nếu bà vui lòng lắng nghe, thưa bà, tôi được sai tới đây báo với Đức ông rằng gói hàng của bà Sutherland ở đây ạ.”

Maddy cầm lấy phong thư. Nó không dán; cô gái chìa thẳng lá thư đã mở để nàng nhìn thấy chữ viết trên đó. *Gửi gói hàng cho tôi*, trong thư viết, nét chữ dễ nhận ra là của gã.

“Ôi,” Maddy nói. “Vậy cô mang vào nhà ngay đi. Không cần phải đợi ngoài này...”

Một tiếng la khóc vang lên từ cái bọc trong tay cô gái. Cô ta nâng nó lên vai, dịu dàng ngâm nga và liếc nhìn Maddy với nụ cười xin lỗi.

Trong một khắc, Maddy đứng bất động. Nàng cảm thấy như mình đang bị treo trên đỉnh một ngọn thác lớn - không nghĩ ngợi nổi, không thở nổi.

Rồi nàng thì thào, “Từ bà Sutherland?”

Cô gái nhún gối. “Vâng, thưa bà.”

Maddy bắt đầu run lên. Cái lạnh đột ngột choán lấy nàng. Nàng vòng tay ôm chặt lấy bản thân. “Một gói hàng? Đây là gói hàng?”

Giọng nàng run rẩy dữ dội. “Đây là... gói hàng?”

“Vâng, thưa bà.” Cô ta lại mỉm cười, thoáng chút buồn. “Họ thật khủng khiếp phải không, những người quyền quý ấy, ai lại gọi như vậy? Tiểu thư đây là một cô bé đáng yêu lắm. Tôi là vú em, hai tháng trước, tôi vừa mất đứa con trai của chính mình.”

Lời thú nhận đơn giản này đã phá vỡ trạng thái lơ lửng mơ hồ vẫn bao quanh Maddy. Dòng thác đổ xuống, một dòng thác thật sự, một cú rơi thẳng tuột xuống vực nhận thức khiến ruột gan lộn tùng phèo.

Eydie. Bà. Sutherland.

Họ từng là tình nhân.

Họ có con.

“Bà có sao không, thưa bà?” cô gái hỏi.

Maddy chớp mắt. Nàng không thể ngăn nổi những cơn run rẩy đang hành hạ mình. Lệ dâng lên khóe mắt nàng. Nàng thấy cô gái qua tấm màn nhoẹt nhòe ánh sáng và bóng tối.

“Tôi không sao” nàng đáp bằng giọng thều thào. Nàng hắng giọng. “Tôi không sao!”

Họ có một đứa con, gã đã làm... với nàng... với *Eydie*...

Tất cả những nụ hôn của gã. Gã biết quá nhiều, gã biết mọi thứ - và Maddy, mù mịt, bị bỏ bùa - nàng đã nghĩ rằng thật xấu xa khi giữ một lọn tóc và một bức tiểu họa.

Nàng đã mù quáng. Nàng đã mù quáng, lóa mắt và hoàn toàn lạc lối. Nàng nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của đứa trẻ và thay vì mối ác cảm chính đáng, nàng chỉ cảm thấy tình yêu, nỗi đau đớn và thống khổ trào lên như muốn nhấn chìm nàng - bởi vì nó là của gã, bởi vì nó thuộc về gã, và nàng thậm chí yêu cả những thứ ô uế và trái đạo lý nếu nó là của gã.

“Bà lạnh hơn chúng tôi, thưa bà, bà run thế cơ mà. Liệu chúng ta có nên vào nhà không ạ?”

Với tiếng leng keng như chuông báo cháy, chuông chuông ngựa bắt đầu rung nhức óc. Cả Maddy và cô gái đều nhảy bật ra sau khi những ngọn đèn quét qua và đám người giữ ngựa dường như lao tái từ mọi hướng. Đứa trẻ bắt đầu gào khóc. Phía sau cô gái, một luồng sáng chói lòa xuất hiện ở cuối con đường. Một cặp ngựa phi tới dưới cổng vòm, hai kỵ mã mặc đồ đỏ tươi và vàng, tay cầm đuốc, báo trước sự xuất hiện của một cỗ xe đang quẹo nhanh từ khúc ngoặt tới. Người đánh xe ngồi trên ghế bọc đệm màu xanh lam và tím, đội tóc giả và đeo cầu vai, nom đầy vẻ hoàng gia. Nhà vua đã tới.

Tại lối vào, Christian vừa lạng lẽ bối rối lại vừa phấn chấn hoan hỉ đỡ hoàng thượng cất những bước nặng nhọc từ lề đường lên bậc thềm. Christian ở một bên và Wellington ở bên kia.

Wellington, vì Chúa. Christian thấy mình kẹt giữa những tính toán chính trị - gã có thể lợi dụng nhà vua, vậy nên nhà vua cũng có thể lợi dụng gã. Christian không chú ý nhiều lắm tới báo chí nhưng gã xem đủ để biết những luồng tư tưởng mạnh mẽ đang cuộn chảy và có vẻ sẽ cuốn trôi luôn cả nội các hiện tại. Và không còn cách thể hiện sự hàn gắn rạn nứt nào khác giữa

George với Công tước Sắt đá ^[1] ngoài việc dọn đường cho Wellington gánh lấy chức vị thủ tướng.

[1] Biệt danh của Công tước Wellington.

Họ chọn vũ hội của Christian để quảng bá cho sự kiện này, một cơ may không ngờ, nhưng gã không có thời gian mà thương thức, gã không biết Maddy đã đi đâu - nàng đáng lẽ phải ở bên gã để đón chào nhà vua bên xe ngựa của ngài - lúc này nàng đáng lẽ phải ở đây - nàng phải ở đây - quý tha ma bắt nàng đi, *nàng ở đâu?*

George đặt cảng chân sung vù lên bậc thang thứ hai, nắm chặt lấy cánh tay trái của

Christian, ở bên kia,

Wellington làm nhiệm vụ của mình, đỡ lấy thể trọng quá tải của nhà vua. Mùi dầu tóc nồng nồng xộc lên từ những lọn tóc già màu nâu hạt dẻ bóng loáng của George hòa với mùi nước hoa đậm đặc từ chiếc khăn tay trong túi ngài. Christian quay mặt đi để hít chút không khí trong lành rồi ngược nhìn lên. Lòng gã ngộp tràn cảm giác nhẹ nhõm phần khích.

Nàng đã ở đó, đứng trên ngưỡng cửa cùng với Calvin và một cặp gia nhân cao ráo phía sau. Chiếc vương miện tỏa sáng; má nàng là hai đốm đỏ trên nền trắng bệch, môi nàng hoàn toàn không một giọt máu.

Gã thầm cầu nguyện Chúa để nàng đừng có ngất ra bây giờ.

Gã mỉm cười để tiếp thêm sức mạnh cho nàng rồi quay lại với phận sự của mình mà không đợi phản ứng nào. Những người theo hầu nhà vua tràn lên phía trước, gã mất dấu nàng khi ba người lên tới bậc cửa và George bước qua cửa.

Nhà vua vỗ tay Christian. “Cảm ơn cảm ơn, chàng trai. Ta có thể tự lo từ đây, nhỉ? Gậy của ta đâu?”

Nhà vua tựa vào gậy chống. Trong sảnh đông nghẹt khách khứa - những người biết mình có quyền tiếp kiến Đức ngài đã nẩy ra sáng kiến xuống tầng dưới. George hài lòng bắt tay khắp một lượt trong khi Calvin và gia nhân kín đáo hướng ngài tới phòng dành riêng cho ngài.

Christian có thể nghe thấy phản ứng trước sự xuất hiện của Wellington. Nó dâng trào lên gác như một đợt triều lớn, tiếng xì xào nhỏ nhỏ biến thành âm thanh ồn ào. Treo cổ hết. Treo cổ cả lũ - Đuôi Ươi, tay thầy thuốc, Manning và gia đình gã.

Wellington đứng lùi lại sau nhà vua trong khi hoàng thượng có khách vấn an. Christian vốn chẳng ưa gì lão anh-hùng-ngựa-chiến đảng Bảo thủ này, gã cảm thấy bản thân bị sẫm soi bởi đôi mắt xanh sáng rực nổi tiếng kia, đôi mắt đã định liệu mọi trận chiến trong một cái liếc nhìn.

Công tước sắt đá cúi đầu. “Hoàng thượng ra lệnh cho tôi hộ tống ngài tối nay. Tôi hy vọng việc này không gây bất tiện?”

Christian chìa tay ra. “Đây là một vinh hạnh,” gã đáp và quả thực có ý vậy. Gã thấy đối phương nhanh chóng nhận ra cách nói của gã.

“Tôi đã khác”, gã thẳng thừng thêm vào, xét thấy Wellington, với đôi tai bao quát hết cả chính phủ sẽ chẳng lạ lòng gì vấp thất bại của gã tại Tòa Đại pháp. Gã nở một nụ cười khô khốc yếu ớt. “Ngài hơn ai hết... biết thử thách năng lực... thay đổi.”

Wellington ném cho gã một cái nhìn chế nhạo, khắc nghiệt khi bắt tay. Christian chịu đựng điều đó. Gã đã chiến thắng trong hành trình vượt qua địa ngục riêng của mình, gã không cho là mình phải nhìn đi chỗ khác chỉ bởi quan điểm chính trị của bản thân.

Wellington nhướn mày. “Ý kiến về tự do của anh có gì thay đổi không?”

Christian nhún vai. “Năng lực sai.”

Viên chỉ huy khịt mũi. “Anh làm chủ bản thân mình, ít nhất là vậy. Tôi trao cho anh quyền ấy.” ông ta mỉm cười dứt khoát. “Một *visage de fer*^[2]. Đó là lựa chọn duy nhất trong cuộc sống, phải không?”

[2] Tiếng Pháp, có nghĩa là mặt sắt.

Christian xòe hai bàn tay, ngụ ý vũ hội xung quanh gã - khuôn mặt sắt của chính gã. Wellington chẳng phải kẻ ngốc, bèn nghiêng đầu với cái nhìn thấu hiểu, ông ta đặt tay lên vai Christian siết chặt trước khi quay lại với nhà vua.

George cuối cùng cũng tới phòng khách phía sau nhà và chiếc ghế sofa, ngài liền ngồi phịch xuống khiến tấm áo chên kêu rin rít. Ngài cho gọi Christian, mỉm cười như một chú bé thiên thần với đôi má phình.

“Cậu không mang nữ công tước tới ra mắt chúng ta sao?”

Christian quay người. Maddy vẫn nấn ná gần cửa, hầu như khuất lấp giữa khách khứa và người hầu của nhà vua trong khi Phu nhân Conyngham và Knighton đã an tọa.

Gã chìa tay ra. Maddy không ngược nhìn gã nhưng đi tới đứng trước nhà vua. Tiếng trò chuyện rầm rì trong phòng tắt lịm.

“Archimedeia.” Christian nói. “Nữ công tước Jervaulx.”

Nàng chìa tay ra, không cúi đầu hay nhún gối. “Tôi chào mừng ngài tới đây,” nàng nghiêm trang nói.

George bật cười phá lên. “Ồ! Một tín đồ Giáo hữu thứ thiệt! Họ đã kể với ta như thế nhưng ta không tin nổi.” Ngài nắm lấy tay nàng, hôn lên đó và không buông ra.

“Ta rất yêu mến cộng đồng của cô, rất rất yêu mến. Những con người tử tế, tốt lành, chân thật Trường học. Kinh Thánh. Ngân hàng. Cô đem lại vẻ vang cho họ đấy.”

Nàng khẽ nói vẻ cứng cỏi. “Tôi phải nói với ngài rằng tôi không còn là một Ái hữu đáng trọng nữa.”

Nhà vua vỗ tay nàng. “Đám cưới của cô, phải không? Chà chà, những quy tắc tôn giáo đôi khi đè nặng lên chúng ta, nhỉ? Nhưng cô đã có sự an ủi từ ông chồng xứng đáng của mình rồi?” Ngài nhìn Christian.

“Cậu phải nhớ lấy tình bạn của ta, anh bạn thân mến. Ta luôn sẵn sàng bất kể khi nào cậu chọn nhờ cậy ta.”

Christian cúi mình. Gã phải nỗ lực lắm lắm mới kìm nén được tiếng cười ha hả phẫn khởi. Nhà vua... và Wellington.

Kệ thầy mắt mũi chúng nó, giờ cứ đến mà thử chạm vào gã xem.

Gã khai mạc dạ vũ đơn giản bằng cách đưa Maddy lên đầu phòng, cúi người trước các vị khách và trước nàng rồi ra hiệu cho dàn nhạc bắt đầu. cần có gì lý do lý trấu hay giải thích lằng nhằng. Cả thế giới có thể thấy hài lòng với một nữ công tước không khiêu vũ.

Có một khắc họ rời khỏi sàn khiêu vũ, khi các cặp xếp thành hàng và mọi người đều hướng vào điệu vũ, Christian và vợ thấy mình không bị ai nhòm ngó nơi sảnh cầu thang.

Gã tràn trề thành công tới nỗi siết bàn tay lạnh như băng của nàng trong tay mình, kéo nàng vào sát mình và hôn nàng giữa tiếng nhạc.

Gã hít thở không khí ban đêm, một hòn đảo thanh khiết sáng khoái giữa bầu không khí nặng trĩu, nồng mùi nước hoa. Nàng không một lần nhìn thẳng vào gã nhưng gã chẳng quan tâm; giờ gã đang cảm thấy bất khả xâm phạm, gã cảm thấy rằng không gì có thể sai lệch được.

Trong một khoảnh khắc tàn nhẫn, cơ hồ gã đã nhầm. Nàng cứng đờ, vùng mình đẩy gã ra. Gã buông nàng.

Nàng bước đi rồi quay lại nhìn gã, bé-Maddy của gã, nàng Athena thông thái tỏa sáng của gã, đẹp để lấp lánh ánh bạc trong mắt gã ngay cả khi khe khẽ nhất. Nàng nhìn gã trừng trừng qua hàng mi biến đổi mắt xanh lục của nàng thành sắc vàng, vừa trong trắng vừa gợi tình, khiến máu gã nóng lên và chảy mạnh trong huyết quản.

“Tôi yêu em,” gã thì thầm, lời nói chìm khuất trong tiếng nhạc. Gã biết rằng nàng không thể nghe thấy. Gã không muốn nàng nghe thấy, Gã không muốn nàng trả lời, không phải đêm nay, đêm của gã, khi mọi thứ, thậm chí bản thân sứt sẹo của gã, cũng là một chiến thắng.

“Giờ anh an toàn rồi chứ?” nàng hỏi, đứng cách xa gã.

Christian không tiến tới gần hơn. “Đười Ươi... ở đây,” gã bảo nàng.

Bàn tay nàng nắm lại. Nàng vội bước một bước về phía gã, rồi dừng lại.

“Đười Ươi,” gã nói, “Bác sĩ... từ nhà thương điên. Calvin tìm thấy chúng... bọn khốn lén lút... giữa khách.”

Cơ thể nàng căng lên, hai bàn tay nàng siết thành hai nắm đấm trắng bệch trên nền váy bạc.

Gã mỉm cười ranh mãnh. “Bắt giữ. Bọn xâm nhập. Kẻ trộm.”

“Bắt giữ?” Mắt nàng mở to sững sờ. “Anh họ Edward, anh đã bắt giữ anh ấy như một *tên trộm*?”

“Xích lại... ném vào tù.” Môi gã cong lên vì thỏa mãn trước ý nghĩ ấy. “Xem chúng thích việc đó thế nào.” Gã có thể thấy nàng không hề thích thú, nàng đang nhìn gã trân trân với nét mặt mà gã không thể giải thích. Gã nhún vai.

“Có thể ngày mai... có thể một tuần... rút lại buộc tội. Tôi là người tốt hơn. Vì em. Thả họ đi.”

Có gì đó thay đổi trên mặt nàng. Sự nghiêm nghị rời bỏ nàng. Nàng tiến tới chỗ gã, ôm lấy gã, hai bàn tay nàng đưa lên kéo gã về phía mình khi nàng rướn miệng áp vào miệng gã.

Christian thốt lên phẫn khích và hân hoan, đáp lại nàng. Nàng nép vào vòng tay gã với vẻ tự nguyện khiến gã choáng váng, hé mở đôi môi mà hôn gã điên cuồng, như thể nàng chưa từng làm điều ấy trước đây và sẽ không bao giờ làm lại sau này, như thể chẳng có ai nhìn, chẳng có ai dán mắt vào. Gã quên tiết vũ hội và âm nhạc, chìm đắm trong cảm giác về nàng, cơ thể của nàng áp vào gã với ham muốn mới khơi dậy, một lời hứa hẹn mà gã thấy mình khó mà trì hoãn.

“Bé-Maddy, Maddy...” Gã ép mình rời nàng ra. Gã cảm thấy nụ cười ngu ngốc của mình nhưng gã không thể ngăn lại, gã quá mừng vui, hạnh phúc hơn bất cứ thời khắc nào gã có thể nhớ được trong đời.

Nàng cắn môi dưới, dăm dăm nhìn gã. Trông nàng như ngã bệnh đến nơi với vẻ bợt bạt và đôi má hồng rực.

“Sớm thôi,” gã nói, áp tay lên khuôn mặt nóng bừng của nàng. “Đầu tiên... thoát khỏi nhà vua.” Gã di ngón tay xuống mũi nàng và hôn lên chóp mũi. “Rồi chỉ còn em... và tôi.”

Nàng cụp mi. Không nói một từ, nàng rút tay khỏi tay gã và quay người xuống cầu thang.

Hoàng thượng, quý tha ma bắt ông ta đi, nán lại đến tận sáu giờ sáng. Tới thời điểm đó, Christian đã hoa mày chóng mặt vì kiệt sức. Gã phấn chấn đến độ gần như quá khích: gã không tin mình đã làm bất cứ thứ gì đúng lễ tắc, nhưng bằng cách nào đó, phút này qua phút khác, gã vẫn vượt qua được.

Maddy làm gã ngạc nhiên, Gã nhìn nàng cả trăm lần và trăm lần đều nghĩ rằng nàng thật đẹp. Trong bộ váy bạc giản dị, với vẻ duyên dáng điềm tĩnh của mình, nàng nín chặt gã. Gã tự hào về nàng: nàng không nhún gối trước nhà vua, nàng không từ bỏ nguyên tắc của mình, nàng không đánh mất sự trung thực hay bản thân lấy một ly. Nàng thậm chí còn nói chuyện suốt nửa giờ liền với Wellington, lạy Chúa, chắc chắn là tranh cãi với ông ta về những thiệt thòi chính trị của người không theo quốc giáo. Hai người họ là một cặp, cả hai đều giàu phẩm cách và trang nghiêm - nàng khiến Christian phải mỉm cười.

Nhìn quanh là gã có thể thấy cả tá phụ nữ gã dễ dàng lấy làm vợ, nhưng chẳng thể tưởng tượng ra ai trong số đó có thể ở bên mình vượt qua chuyện này. cần quái gì biết khiêu vũ hay không. Điều đó chỉ khiến nàng độc đáo hơn.

Gã tiếp tục đưa mắt tìm Manning và Stoneham nhưng không hề thấy chúng. Không sao, chỉ là gã thích nhìn thấy bộ mặt chúng lúc này. Sáng ra, khi những chiếc xe ngựa cuối cùng lăn bánh khỏi cửa trong ánh mai lạnh lẽo, để lại ngôi nhà nong nặc mùi rượu và nước hoa, gã chỉ muốn nằm xuống để cho giấc ngủ êm ái cuốn mình đi.

Gã thấy Calvin đóng cửa và cúi người nhặt một mảnh lông chim rơi trên sàn. Maddy đã biến mất từ nãy, gã không trách nàng. Đến gã cũng gần như chẳng thấy nổi bàn tay mình nữa, gã quá mệt.

Gã lết lên gác, đi qua phòng khiêu vũ nơi những người hầu khác đã tới quét dọn. Một tầng nữa hầu như quá sức gã nhưng phòng thay đồ nơi gã từng ngủ trong suốt tháng qua đầy ghế và hoa.

Người hầu riêng của gã xuất hiện từ cầu thang sau nhà. Christian lắc đầu, cho y lui. Gã dựa vào tay vịn cầu thang và nhìn lên. Thêm một tầng nữa. Và Maddy sẽ ở đó, trong phòng dành cho khách. Gã muốn nằm xuống bên nàng và thiếp đi. Những khoảng cách lạ lùng giữa họ thế là đủ lắm rồi.

Nụ hôn kia. Mạch gã đập mạnh lên. Đêm nay...

Thực ra thì đã sáng bánh rồi. Gã mỉm cười với bản thân, kéo nơ cổ ra và trèo lên cầu thang.

Ở sảnh tầng trên, một dải ánh sáng ban mai hình quạt trải trên thảm, hắt ra từ cánh cửa phòng cho khách để mở. Gã ngập ngừng bên ngoài, cố gắng sắp xếp ý nghĩ hỗn độn của mình. Bỗng nhiên gã lại thấy hơi xấu hổ khi vào với nàng, sau một quãng thời gian dài như thế. Có lẽ gã nên giả bộ là đã quên lệnh cho chuẩn bị hai phòng. Có lẽ gã chỉ cần lại hôn nàng - một ý tưởng đầy hưng phấn - chỉ cần ngả nàng xuống giường và hôn nàng. Dù sao tinh thần thì muốn lắm.

Gã lắng nghe tiếng nữ ỉ ôi bên trong. Gã gồng sức nhắc mình rời khỏi tường.

“Bé-Maddy?” Gã nhìn vào, hơi ngượng ngùng, chẳng một lời lý do lý trấu - không hẳn là một trong những đấng sáng thế mà ai cũng biết.

Phòng cho khách được trang hoàng hợp với nữ giới, tuyền vải hoa sắc hồng rực rỡ chưa hề qua sử dụng. Trong một góc chiếc ghế bành phủ vải hoa, một cô gái mà Christian chưa từng thấy đang ngồi co ro.

Cô ta ôm một đứa trẻ, nguồn cơn của tiếng ỉ ôi kia, tay nó lỏng ngóng giật những sợi ruy băng trên mũi của cô gái.

Trong một khắc, gã có cảm giác kỳ lạ là mình vào nhầm nhà. Căn phòng không quen, cô gái lạ mặt và đứa trẻ...

Gã trân trối nhìn họ.

“*Mẹ kiếp!*” gã kêu lên và bước hai bước vào phòng. Nằm gọn trên giường là tấm váy màu kim loại lóng lánh, trang phục vũ hội của Maddy, phía trên là chiếc vương miện và một lá thư dán keo.

Gã quay người nhìn cô gái. “Là thế nào... *chuyện này?*”

Nghe giọng gã, đứa trẻ thôi bập bẹ. Cô gái kia, vẫn bất động, liếm môi nói:

“Bà chủ bảo tôi đợi Đức ông ở đây.”

Cô ta đứng dậy, nâng đứa bé lên vai và nhún gối.

“Đây là tiểu thư, thưa ngài. Hôm qua bà Sutherland rời đi và bảo tôi mang cô ấy đến cho ngài.”

Christian tóm lấy phong thư mà xé mở. Bàn tay phải gã thật lạ lùng, run bắn, gã xé thư thành hai mảnh ngay chính giữa và dường như không thể ghép chúng lại với nhau. Gã không thể khiến não bộ mình giải mã được chúng. Gã nghe thấy mình thốt lên những tiếng quẩn trí và nuốt nước bọt trong cơn hoảng loạn, nghiêng người lên bàn viết, vuốt phẳng tờ giấy, nhưng những con chữ cứ trượt đi nghiêng ngả khi gã nhìn chúng. *Christian.*

Gã đọc thấy tên mình. Gã nhìn thấy những con chữ nói điều gì đó, những điều mà gã không muốn nghe. *Giờ tôi phải rời bỏ anh. Mọi chuyện đều sai trái. Thế giới của anh, đám cưới, bất hợp pháp, hủy hôn. Con gái anh.*

Gã nhắm mắt lại, đầu vẫn cúi trên phong thư. gã thấy ngạt thở như bị một cú đấm khủng khiếp giáng vào ngực.

“Ra... ngoài,” gã ra lệnh. “Phòng bên. Cút. Cút xéo.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô gái lanh lẹ đi qua gã. Gã nghe thấy tiếng cửa mở ra và đóng lại.

Maddy, gã nghĩ. Maddy, Maddy...

Christian giật dây chuông. Gã phải đuổi theo nàng. Mang nàng trở lại. Giải thích, gã rời phòng đi về phía cầu thang, đóng sầm cửa lại sau lưng.

Trong phòng kia, đứa trẻ bắt đầu khóc thét lên. Âm thanh đó khiến gã dừng khựng lại. Gã có một suy nghĩ điên rồ rằng tất cả sự việc này chỉ là lầm lẫn, rằng Maddy chắc chắn sẽ nghe gã nếu gã có thể nói chuyện này là lầm lẫn. Đứa trẻ là của Eydie, ả đáng lẽ phải mang nó đi, nhưng

có một sự hiểu lầm... một sự không may... không may... hiểu lầm.

Gã mở toang cửa phòng ngủ. Cô gái hoang mang nhìn lên khi đứa trẻ gào khóc vào mặt gã.

“Tôi xin lỗi!” Cô ta nhúc nhích đứa trẻ trên đùi. “Tôi sẽ không để tiểu thư khóc nữa đâu ạ! Tiểu thư rất ngoan, thưa Đức ông.”

Vẻ kinh hãi của cô gái khiến gã dừng lại ở bậc cửa. Bất ngờ, tiếng gào khóc lắng xuống. Cô gái nâng đứa trẻ dậy, cho nó ngồi dựa vào mình, để lộ ra khuôn mặt nhỏ bé.

Đứa bé thốn thức. Đôi mắt tròn như bi ve ngấn nước mắt nhìn Christian, dán chặt vào gã với nỗi âu lo khắc khoải. Trán nó nhúu tại thành một câu hỏi ngập ngừng, như một hành khách đi xe buýt vừa xuống xe thì nhận ra mình đang kẹt ở nhầm bến đỗ.

Và với một sự nhận diện sắc sảo không hiểu nổi, một sự khám phá, Christian thấy chính bản thân mình. Không phải trong khuôn mặt sơ sinh tròn trịa, chưa rõ đường nét, mái tóc lơ thơ, không phải ở hình dáng bề ngoài có thể thấy ở bất kỳ đứa trẻ trong bất kỳ cái nôi nào. Điều gã thấy là cái vẻ thất vọng âu lo bé bỏng kia: khởi thủy nhận ra rằng thế giới này là một nơi lạ lẫm và thất thường, cảm giác có chiều ngốc nghếch, bất lực khi bước vào cát lún.

Gã biết nó, cảm giác ấy.

Bàn tay gã duỗi ra. Gã buông cửa và tiến gần hơn một bước. Đôi mắt tròn không chớp dõi theo từng hành động của gã với vẻ bối rối vô chừng. Đứa bé nhìn chăm chăm vào ngực áo sơ mi và áo khoác đen của gã, quan sát gã như thể gã là một đối tượng vĩ đại nhưng không dò được tầm quan trọng.

Nó nhìn lên mặt gã. Và rồi bất ngờ nụ cười bùng sáng trên mặt nó, nom như cái cách của người yêu khi khám phá ra gã trong đám đông. *Cha ở đây!* Thông điệp không lời ấy thấp sáng khuôn mặt nó như một ngọn nến và cũng lập tức hút hồn gã. *Hóa ra cha ở đây!*

Hai cánh tay đứa trẻ gia ra và nó bắt đầu phấn khích ê a.

Christian lùi lại, choáng váng vì xúc cảm vừa choán lấy gã.

“Quý tha ma bắt mày đi.” gã nói nhỏ và đứa trẻ cười phá lên với gã.

“Thưa ngài?” Giọng của tên hầu riêng vang lên sau lưng khiến gã giật nảy mình quay lại.

Christian khổ sở tập trung vào y. “Nữ công tước...” Gã nhận ra rằng gã sẽ phải chịu đựng việc cả nhà này biết chuyện ấy. Con nóng giận bùng bùng trong gã. “Khi cô ấy đi! Tìm ra.”

“Thưa Đức ông, người đầu bếp nói rằng hai giờ trước thấy bà chủ rời đi bằng lối xuyên qua bếp và cấm không cho ai theo sau.”

Christian biết nàng đi đâu. Tới chỗ những Ái hữu của nàng - những kẻ nghiêm chỉnh bí ẩn cổ lỗ đã ở đây hôm qua.

Hoặc tới chỗ Richard Gill.

Con phần nộ thầm lặng bùng nổ trong gã. Vậy cứ để nàng đi! Để nàng đi, để tên kia có nàng. Christian đâm vào cửa bằng tay phải, khiến cánh cửa đập mạnh vào tường và bật ra. Đứa bé lại bắt đầu khóc thét.

“Suyt, suyt.” cô gái dỗ dành nhưng nó còn gào lên to hơn. Cô ta đứng dậy, đưa nó lên vai. Đứa trẻ tiếp tục gào khóc.

“Tiểu thư sẽ nín ngay nếu được đặt xuống,” cô gái cố nói át tiếng gào khóc.

“Nếu tôi có thể đặt cô chủ xuống đâu đó. Tôi đã bế cô ấy suốt đêm.”

“Vậy đặt xuống!” Christian vẫy tay về phía giường. “Đó.”

Khi cô gái làm theo lệnh gã, gã với tay về phía dây chuông. Đứa bé này, đứa bé quý ám này. Richard Gill, Maddy... nàng sẽ không phải chịu đựng tên con hoang đó, phải không? Thằng đàn đạo đức giả, y sẽ không biết làm thế nào để...

Christian ngấp chồm trong thịnh nộ, những ý nghĩ và mừng tượng khiến gã tê dại.

Của gã, nàng là vợ gã. Gã sẽ không chấp nhận chuyện Gill chạm vào nàng. Gã giật dây chuông. “Áo choàng của ta,” gã cúi kinh nói với tên hầu riêng. “Gọi xe ngựa.”

Bên dưới một trong những cửa hàng trưng bày mái vòm dài dằng dặc của vườn ươm Butterfield Lambeth, hai bên hông là hàng dãy chậu hoa, Christian đứng đợi, chân ghếch lên đuối ghế băng. Gã tựa lên đầu gối, khe khẽ quạt roi ngựa vào chân khi tên Ái hữu kia từ nhà kính đi lại phía gã.

Gill dừng lại. Christian không đứng thẳng lên, chỉ đưa mắt nhìn anh.

Tiếng bước chân cuối cùng của người làm vườn đã tắt dưới vòm kính cong. Anh đáp lại cái nhìn của Christian với nét mặt kiềm chế, có chiều thắc mắc - không đắc thắng, không thách thức - và Christian biết rằng nàng không có ở đó.

Gã cụp mắt, ngón tay buông lỏng roi ngựa, Gã dúm đầu roi giữa đám cỏ chướng hồng pha trắng, im lặng nhìn chằm chằm những cánh hoa. Gã có một khao khát cháy bỏng là được vung chiếc roi lên, quất thẳng vào tất cả luống hoa trong tầm với.

Gã không làm thế. Gã cúi đầu xuống và chùi tay lên mắt.

“Cô ấy đã rời bỏ anh,” Gill nói.

Qua kẽ tay, Christian chỉ thấy lớp áo lụa đen tuyền mà gã đang mặc nổi bật trên nền những cánh hoa sọc đỏ trắng sắc sỡ. Gã vung roi, khuấy động tán lá. Gã nghĩ rằng mùi hương ẩm ướt của đất đai và cỏ chướng sẽ khiến bản thân nhức nhối vì hổ thẹn và giận dữ trong suốt phần đời còn lại.

“Cô ấy không đến với tôi.” tay tín đồ phái Giáo hữu nói. Anh có biết cô ấy tham gia tiểu hội Giáo hữu nào không?”

Christian lắc đầu.

“Tôi có thể tìm hiểu,” Gill nói. “Nếu anh muốn, tôi sẽ gửi giấy nhắn cho anh biết cô ấy an toàn.”

Christian cảm thấy bản thân bị bỏ rơi bên ngoài một bức tường cao ngất, những cánh cổng đóng chặt, những bóng người trầm mặc khoác áo đen kéo cổng đóng sầm lại trước mặt gã.

Bé-Maddy, gã tuyệt vọng thầm nghĩ. Maddy.

Nàng đã vượt qua tâm nguyện của chính mình mà bỏ gã lại đây. Gã không thể học theo con đường của nàng, gã không bao giờ có thể là người mà nàng kính trọng; bằng chứng sờ sờ kia đang ra sức gào khóc trong phòng khách ở dinh thự của gã.

Cuộc sống của gã khiến nàng ghê tởm, chính vị Chúa nghiêm túc này, tay làm vườn đáng sợ này, kẻ tìm kiếm đức hạnh mẫu mực và mộc mạc này mới là thứ nàng muốn.

Gã nhìn Gill nghĩ: mi sẽ không bao giờ khiến nàng bật cười, phải không?

Mi sẽ tử tế, kiên định và khôn ngoan - khôn ngoan hơn ta - và nàng sẽ tôn trọng mi. Quý tha ma bắt mi đi. Quý tha ma bắt mi. Một tên đàn ông tốt hơn ta.

Christian gạt áo choàng ra sau và đứng thẳng lên. Gã quay người. Rồi gã dừng lại khi đẩy cửa mở, giữ roi ngựa và mũ trong tay. “Nàng sợ sấm sét,” gã nói, điều mà mi hẳn không bao giờ tự tìm ra được.

Và *ma*, gã thầm nghĩ khi bước đi trong màn sương sớm - nhưng gã không trao cho Richard Gill bí mật ấy.

Ánh sáng ban ngày chiếu qua khe rèm của phòng khách, hắt một vệt sáng rực rỡ lên giường và mấy chiếc gối chen đũa tre. Christian đặt tay lên cột giường.

Gã đưa mắt nhìn cô gái đang ngồi trong góc, lần đầu tiên để ý thấy cô ta mệt lử chừng nào.

“Ăn?” gã nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi vừa cho cô chủ bú và lau rửa cho cô chủ nửa giờ trước, thưa ngài.”

Gã thậm chí còn không nghĩ đến chuyện đó. “Cô... ý ta vậy.”

Cô ta khẽ nói, “Tối qua. Bà chủ đã cho tôi ăn khi chúng tôi vào nhà.”

“Lui đi.”

“Ôi thưa ngài, tôi không thể bỏ cô chủ một mình.”

“Ta ở đây.”

“Ngài, thưa Đức ông?” Trong căn phòng tối, nom cô ta bối rối thấy rõ.

“Mười phút.” gã nói. “Ăn.”

Cô ta cúi người hối hả ra cửa.

Christian đóng cửa lại. Gã đi tới chân giường và đứng đó nhìn xuống đứa trẻ đang nằm ngửa trên giường. Gã đã đánh thức nó, hai cánh tay nhỏ vẫy vẫy và một tiếng ư ử chực biến thành tiếng khóc.

Thỏa thuận. Scotland. Gã đã biên thư cho nhà Sutherland. Ý nghĩ về chuyện này và việc cố gắng viết thư khiến gã mệt mỏi. Chỉ đứng lên thối là gã đã thấy mệt mỏi rồi.

Cô gái kia có vẻ tin cậy được, có thể trả tiền cho cô ta đi cùng để chăm sóc đứa trẻ. Tiếng rên rỉ của đứa bé mỗi lúc một to, như cánh cửa cột kẹt, và nó bắt đầu há mồm khóc.

Gã rời khỏi giường tới bên rèm cửa, kéo rèm lại để vệt sáng kia biến mất. Trong bóng tối dày đặc hơn, đứa trẻ vẫn khóc, không gào thét, nhưng là thứ tiếng oa oa cô độc, như một con cừu trơ trọi trên đỉnh đồi.

Trên mình đứa trẻ chỉ khoác có chiếc khăn của cô gái. Cảm thấy căn phòng này khá lạnh khi không đốt lò sưởi, gã bèn rũ áo khoác trên người xuống. Khi gã đắp áo lên mình nó, đôi mắt tròn như bi ve quay về phía gã. Tiếng khóc ngưng bật, thay vào đó là cái nhú mày âu lo ngốc nghếch kia. Gã lùi lại và nó lại bắt đầu thút thít.

No nê, sạch sẽ, ấm áp: gã không biết một đứa trẻ còn cần cái quái quỷ gì nữa. Bế lên, có lẽ - gã không định tiến xa đến vậy. Gã sẽ gọi một cô hầu nào đó, gã muốn nằm xuống trước khi cả cơ thể và bộ não suy sụp kiệt sức.

Gã nghĩ đến việc bỏ nó ở đây - trông nó đủ an toàn rồi. Gã có thể nằm xuống giường ở phòng bên. Cô gái kia sẽ quay lại trong vài phút nữa.

Đứa bé vẫn khóc: những tiếng thút thít dai dẳng, mong manh, náo lòng. Gã lại cúi xuống nó, cố nhìn xem có gì không ổn thật không hay chỉ là trò lừa đảo nào đó mà tất cả phụ nữ đều rành từ thuở nằm nôi.

Nó nhìn gã, thốn thức như thể cả thế giới này quá khổ đau không chịu đựng nổi. Giường lõm xuống dưới sức nặng của gã, gã tì lên khuỷu tay.

Đứa bé ngậm miệng lại, mở to mắt nhìn gã đầy hy vọng với những tiếng nấc khe khẽ.

“Quỷ thật,” gã chửi thề. Gã nằm xuống giường, kéo gối xuống dưới đầu và kéo cả mớ gồm áo khoác, khăn và đứa trẻ áp vào ngực áo sơ mi. Một bàn tay tí hon nắm chặt lấy ren áo gã. Một tiếng nức nở đang bật ra rồi nửa chừng đổi thành tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Ồi phụ nữ, gã mĩa mai nghĩ, rúc vào chăn, cơn buồn ngủ trở lại làm đầu óc gã mịt mùng. Gã lướt ngón tay, cảm nhận bầu má mềm mại như lông tơ.

Tên con là gì?

Hỏi cô gái kia. Nhớ điều đó...

Maddy...

Mọi chuyện đều sai trái. Giờ tôi phải rời bỏ anh.

Đừng khóc. Đừng khóc, bé con... Ta đã mệt mỏi quá rồi. Ta chưa bao giờ xứng với em, phải không? Maddy... nhưng ta yêu em.

Ta luôn yêu em....

(Ôi, đọc đến đoạn này xúc động quá :X)

CHƯƠNG 35

Elias Little đã đón cha nàng về. Họ nghĩ Maddy không nên tự đi hay bị dây dưa với thế giới mà nàng đã rời bỏ dù bằng cách nào chăng nữa. Nàng quy phục phán xét thông thái của Hội, sống nhàn nhã với nhà Little ở Kensington cho tới khi ngôi nhà ở Chelsea hết thời hạn cho thuê với khách hàng và nàng cùng cha có thể trở về nhà, vì rõ ràng họ sẽ chẳng bao giờ còn được anh họ Edward chào đón nữa khi giờ đây cuối cùng anh ta cũng thoát khỏi cái án tống giam nhục nhã.

Cha nàng hoàn toàn thu mình. Nếu như trước kia, hẳn Maddy đã nghĩ rằng ông không khỏe, ông quá lặng lẽ, nhưng nàng biết rằng chính sự tàn phá mà nàng gây ra cho cuộc đời ông và cuộc đời chính nàng đang đè nặng lên ông. Ông thậm chí chẳng chuyên trò nhiều với Elias, họ có vẻ hầu như gương gạo sau cả đời thân như anh em. Khi vị cố vấn pháp luật đến tư vấn về việc hủy hôn, chính Elias và Constance ngồi cùng nàng trải qua cuộc giải thích khó khăn. Cha thậm chí chẳng vào phòng.

Phần gian nan nhất là nàng không thể làm như hai anh em rể của Jervaulx muốn và tuyên bố rằng họ vẫn chưa động phòng. Trường hợp này đành phải dựa trên tính bất hợp pháp của bản thân hôn lễ và thực tế rằng không bên nào phản đối hủy hôn. Maddy biết rằng giấy tờ đã được gửi đi và những luật sư đại diện đã được vời tới, nhưng nàng chưa gặp ai trong số đó. Elias cùng các bậc trưởng bối khác lo liệu hết thảy mọi phần việc thể tục, nàng chỉ có độc một nhiệm vụ: viết bản ăn năn về những hành động của mình.

Đó là điều khó khăn nhất mà nàng từng phải làm trong đời. Trước lúc đó nàng không hề khóc, bởi vì từ giây phút rời khỏi quảng trường Belgrave, nàng không nhỏ một giọt lệ - nhưng khi nàng ngồi xuống bên giấy bút, mọi thứ trở nên nhòe nhoẹt và nàng thậm chí không nhìn thấy gì mà viết. Nàng đã cố gắng vài lần, đợi cho tới khi cảm thấy vững vàng hơn, nhốt mình trong phòng cho tới chiều muộn và dậy sớm vào buổi sáng, thậm chí nàng còn ngồi vào bàn viết ngay sau những giờ tĩnh tâm trong buổi cầu nguyện giữa tuần và rồi lại nhấn chìm tờ giấy với những dòng nước mắt tràn trề hơn bao giờ hết.

Bữa tối hôm đó, Elias cắt thịt quay. “Hôm nay viên cố vấn pháp luật đến gặp ta,” ông nói, đặt một miếng thịt vào đĩa Maddy, rồi đẩy đĩa lại chỗ nàng.

“Ông ta đã được Công tước Jervaulx cam đoan rằng không muốn gây bất kỳ cản trở nào trong tiến trình hủy bỏ sai lầm này.”

Đó là cách mà họ nhắc tới việc ấy, “sai lầm”. Maddy nhìn xuống thức ăn trên đĩa. Không ai nói gì nữa. Nàng nhắc bộ dao đĩa cũ bằng thép chuôi trắng và ráng cắm đĩa vào một miếng thịt. Nhưng nàng không nuốt nổi.

Cuộc sống mộc mạc, công cuộc phụng sự tĩnh lặng và Chúa - nàng dễ dàng thích nghi lại với nó, giúp Constance giặt giũ, tham gia các buổi cầu nguyện, đi cùng với những người lớn tuổi hơn tới thăm người ốm hoặc kẻ gặp hoạn nạn. Mọi thứ đều đơn giản: dậy sớm, làm việc chăm chỉ, nói ít là đứng đắn; lười biếng, dối trá, trần tục là sai. Nghĩ về gã cũng là sai.

Nàng cùng lúc cảm thấy mình đang ở nhà, lại vừa thấy xa cách với nơi này. Nàng không nhớ cảnh người hầu kẻ hạ, ngựa xe, những đồ đạc dát vàng và cảnh giàu sang, nàng thậm chí không nhớ những bộ y phục đẹp đẽ bởi nàng nom mình ốm yếu chùng nào so với những quý bà quý cô ngồn ngộn lông vũ rực rỡ khiêu vũ ở quảng trường Belgrave.

Nàng chỉ nhớ một thứ, đó là phần hồn nàng đã đánh rơi lại đó.

Trong những giây phút cuồng quay lạ lùng, nàng bỗng thấy mình đang tưởng tượng ra rằng nàng phải giúp gã cài khuy áo gi lê, rằng gã có thể cần nhờ nàng viết thư - những việc thậm chí gã chẳng yêu cầu nàng làm kể từ khi cánh tay nàng bình phục.

Mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang nàng liền ngẩng lên - nhưng chúng không bao giờ đủ dồn dập, đủ nóng nảy. Nàng ấn ngón tay lên chiếc nhẫn vàng - báu vật nhỏ duy nhất mà nàng trộm mang theo. Nàng men theo hàng rào rồi dừng lại, vòng tay ôm chặt lấy mình, ngửa mặt lên đón ánh hoàng hôn mùa đông và gã - như thể gã ở đó, như thể nàng lại có thể cảm nhận gã, dù chỉ một lần nữa thôi.

Nhưng gã không muốn gây bất kỳ cản trở nào cho việc hủy hôn. Nàng đưa miếng thịt vào miệng và ép mình phải nuốt.

Gã đã cần nàng nhưng giờ không cần nữa. Trong ít lâu, hai mảnh đời họ đã giao nhau ở cùng không gian, thời gian, và giờ lại tách xa. Gã là công tước Jerraulx. Nàng là một kẻ tai tiếng trong Hội của mình. Nàng tham dự các buổi Suy niệm dưới mây đen của phẩm bình, chỉ trích, nàng vừa là một người trong số họ, vừa không phải, tên nàng đã trở thành đề tài nóng trên báo chí và gây ra nổi nhục nhã cho Hội.

Nàng biết ơn Elias và Constance cùng một số Ái hữu có vị trí đáng kể đã bênh vực cho nàng, xác nhận rằng nàng đã lạc lối nhưng giờ đang quay trở lại và từ nay trở đi sẽ lại tiến về Ánh sáng. Tất cả mọi người chờ đợi tờ trình của nàng. Ăn năn không phải là thứ để bô bô nhưng nếu những lời lẽ nàng viết đủ thuyết phục, nếu nó cho thấy niềm mong mỏi thật sự và tuyệt đối để hướng tới Sự thật, các Ái hữu của Hội có thể bị thuyết phục để bớt ghét bỏ nàng và lại hoàn toàn chấp nhận nàng vào Hội.

“Công việc của anh tiến triển thế nào rồi, John?” Constance hỏi cha.

Ông xoa cằm. “Chậm. Đạo này tiến triển rất chậm.” Maddy nói, “Cha có muốn con chép ra cho cha không ạ?”

“Ta không chắc rằng ta muốn công bố tham luận này.”

Nàng quay về phía cha. “Không công bố ạ?”

“Bé Maddy ” ông lặng lẽ nói, “con biết rằng nó không phải là của mình ta.”

“Không phải tất cả, nhưng...” Nàng ngừng lại.

“Ta nên đứng chung tên với anh ta sao? Ta tưởng con không thích vậy.” ông nở nụ cười hiền hậu và buồn bã. “Nói thật, ta gặp phải một ca phức tạp trong việc chứng minh, nó nằm ngoài khả năng của bản thân ta” Nàng cúi đầu xuống đĩa. Như vậy không công bằng. Cha đã dành quá nhiều thời gian và tâm huyết. Tất cả không nên biến thành con số không chỉ vì lỗi lầm của nàng.

“Anh có muốn dùng chút bắp cải xoăn này không, John?” Constance đổi chủ đề và gấp một chút vào đĩa của cha. “Sáng nay Ái hữu Gill mang đến cho chúng ta đấy. Cậu ấy nói rằng món cải biển đã được bán ở chợ, giá một shilling sáu xu một giỏ.”

“Giá mà cậu ta kiếm cho chúng ta ít măng tây,”

Elias nói. “Hoặc tự trồng, bên mấy luống hoa của cậu ta.”

Constance thoáng mỉm cười. “Chuyện này thì phải để Archimedeas đề nghị. Cậu ấy sẽ làm thế vì con bé.” “Nào, Constance” Elias dịu dàng quở trách vợ. “Em lại lau tau rồi.”

Constance chẳng tỏ ra ăn năn gì, bà gấp một ít cải xoăn vào đĩa của Maddy. “Rồi mọi chuyện sẽ được sắp xếp tốt đẹp” bà nói. “Ta cảm thấy như vậy từ đáy lòng mình.”

“Cháu vẫn đang viết tờ trình đầy hủ, Archimedeas?”

Elias hỏi.

“Vâng,” nàng đáp, dầm lá cải xoăn trong đĩa, cắt nhỏ ra, rồi nhỏ nữa. “Cháu chưa viết xong.”

“Tối nay chúng ta sẽ cùng cầu nguyện,” ông nói.

“Có lẽ điều ấy sẽ dẫn đường chi lối cho cháu được phần nào.”

“Vâng,” Maddy đáp.

Sai lầm này sẽ được sửa chữa. Gã không muốn gây cản trở nào cho việc thực thi điều ấy.

Nàng nhớ lại gã trong giây phút cuối cùng - nàng sẽ không bao giờ quên gã - sự tự tin ranh mãnh, chói sáng và quyền uy; những ngôi sao và vô cực, một thế giới ngoài tầm với.

A bon chai, bon rat, bên dưới hình chim phượng hoàng giương cánh. Bình tĩnh, táo tợn, say máu trả thù. Như một con mèo giỏi, lười biếng và ham vui, quyền lực mà thiếu khoan dung, gã xoay chuyển tình thế và tra tấn những kẻ từng khiến mình khổ sở - tống họ vào tù, suýt thả họ ra, rút lại rồi lại đệ trình lời buộc tội, khiến họ phải đối mặt với một bồi thẩm đoàn hoành tráng rồi mới giải phóng họ. Anh họ Edward khốn khổ, Maddy nghĩ, sẽ không bao giờ còn là con chuột an toàn, béo mẫm nữa.

Gã là công tước Jervaulx. Gã có hàng tá tình nhân. Gã đã đánh bại tai ách của mình bằng sức mạnh của chính bản thân.

Em đến, gã đã nói với nàng, quá nhiều lần. Nàng hầu như có thể nghe thấy giọng gã bên tai.

Nhưng nó trượt đi ngay cả trong tưởng tượng của nàng, sợi chỉ cuối cùng cột nàng với một cuộc đời khác. Nàng sẽ viết tờ trình của mình. Đã đến lúc.

Sau bữa tối, cùng với Elias và Constance, nàng ngồi trong gian phòng khắc khổ lắng nghe giọng cầu nguyện trầm sâu âm vang của bậc bề trên. Nàng nghe tất cả những điều mà nàng nên viết, rồi nàng viết ra, không nhỏ một giọt lệ.

.....

Christian ngồi bên đồng thư từ, lần lượt búng từng thư mời vào lò sưởi. Gã dừng trò đó khi rờ tới một lá thư gửi từ Scotland, bèn để nó sang bên. Gã ngồi nhìn nó vẫn nguyên dấu niêm phong trên bàn. Rồi gã bóc ra đọc.

Gã đứng dậy đi lên gác.

Trong căn phòng màu vàng, một cái nôi được đặt ở vị trí ấm áp nhất, cẩn thận che chắn khỏi lò sưởi. Jilly^[3] ngược nhìn gã. “Ôi, thưa Đức ông, tiểu thư mới thức giấc và đã sẵn sàng gặp ngài.”

Gã gật đầu. Cô gái nhún gối rồi rời đi, lặng lẽ đóng cửa lại phía sau.

Christian không tới bên nôi. Thay vào đó, gã dựa người vào giường, đứng xa xa nhìn nó. Diana^[4] không để ý gã: nó nằm ngửa, đá vào chiếc váy lạnh dài và nghịch ngợm ngo nguậy chân. Giờ nó đã có một cái mũ trắng thêu và đôi giày ren, cổ áo và yếm dài, một đôi lược màn bằng ngà voi - tất cả đều do Jilly và những phụ nữ trong nhà này gọi ý.

[3] Tên của vú em.

[4] Tên của bé gái.

“Bé con,” gã dịu dàng nói.

Nó quay đầu khi nghe tiếng gã, một việc mà nó vừa mới học được. Một cái nhú mào hoang mang hằn lên trán nó khi nó tìm xem âm thanh kia phát ra từ đâu.

Christian bước tới đầu nôi. Nó bắt đầu mỉm cười trước khi gã tới đó, vùng vẫy tay chân loạn xạ khi gã cúi nhìn nó. Nó ré lên sung sướng khi gã dụi mũi mình vào mũi nó. Nắm tay nó đập vào má và hàm gã. Gã ngoẹo đầu kêu lên mỗi lần nó đập vào gã, một trò đùa mà nó có vẻ ưa thích.

“Ở Scotland có sợ lạnh không?” gã hỏi nó.

Nó nhăn trán vẻ không hiểu.

“Quần áo ấm,” gã hứa. “Ta sẽ gửi. Quần áo. Tiền. Đồ đẹp.”

Đồ chơi cho ngày sinh nhật của nó. Gã tự hỏi liệu những người kia có đưa cho nó. Gã sẽ không thể viết thư hay liên lạc với nó. Họ đã yêu cầu điều đó rất rõ ràng. Gã sẽ trả tiền nuôi nó, một cách bí mật và không làm gì có thể khiến gia đình họ nhục nhã thêm nữa.

Đó là điều tốt nhất, tất nhiên. Tốt nhất cho con bé.

Đứng sang bên, lặng lẽ, như gã đang đứng sang bên trong việc hủy hôn lễ của mình. Ngay cả việc ấy, cũng là điều tốt nhất. Gã dường như đã trở thành nỗi nhục nhã cho bất kỳ ai.

Gã rút tay khỏi nắm tay của con bé và đi ra cửa. Nó quay đầu, nhìn theo từng cử động của gã. Chút phụng phịu lo âu phủ lên mặt nó.

Điều tốt nhất.

Gã ngoảnh lại nhìn con bé đang tuyệt vọng không thể thốt thành lời và lặng lẽ đóng cửa.

Ngày cuối cùng của kỳ Giáng sinh đến và đi, không bánh, không trò chơi. Gã tìm thấy lý do để trì hoãn việc gửi Diana đi: kỳ nghỉ, thời tiết, cần phải thêm quần áo ấm. Con bé có một tủ đồ mà bất kỳ mỹ nhân nào cũng phải ghen tỵ, được may bởi thợ may riêng, người họ hàng của chị gái bà bếp, với sự tư vấn của bà bếp và Jilly. Calvin góp một mảnh vải thêu chẳng hiểu bằng cách nào lại nhảy vào giỏ của anh ta trong khi đặt may chế phục mùa xuân cho đầy tớ. Durham mua những dải ruy băng màu lam cho hợp với màu mắt con bé.

Christian chậm rãi đi xe ngựa xuống phố Oxford vào ban đêm và bảo xe ngựa đợi trong khi gã rảo bước giữa những ngọn đèn dầu, mua khăn, đồ len và nhung. Gã không muốn con bé bị lạnh. Trên tất cả, gã không muốn nó bị lạnh.

Cho đến khi chính gã cũng phải nhận thấy rõ ràng rằng không đứa bé nào có thể cùng lúc dùng nhiều xống áo đến vậy, Jilly đóng vải vóc vào rương. Christian nghĩ gã phải lo sắp xếp một xe ngựa riêng và đội hộ tống trong hành trình về phương Bắc mà vẫn không tìm thấy dịp nào để tiến hành.

Vào một ngày tháng Một, Calvin dẫn một cậu nhóc nhếch nhác vào thư viện, cậu ta đứng đó cọ đôi tay đeo găng không ngón vào nhau trong khi viên quản gia nghiêm nghị thông báo, “Một cậu trai trẻ, thừa Đức ông, từ trường Lancaster, muốn được thừa chuyện với ngài.”

“Thưa ngài” cậu trai mở lời, trước khi Christian định làm gì nhiều hơn là nhướng mày.

“Tôi là lớp trưởng ở trường. Ái hữu Timms dạy chúng tôi môn số học. Tôi đến để chuyển lời nhắn của thầy Timms rằng...” Cậu ta nhắm mắt nhớ lại.

“Tôi muốn gặp anh một chút để cùng xem xét một vấn đề. Tôi có thể đến gặp anh không?”

Cậu trai mở mắt ra.

“Và nếu Công tước nói không, thì tôi phải thay mặt Ái hữu Timms xin lỗi và rời đi ngay, còn nếu Công tước nói có, thầy có thể đến, thì tôi sẽ phải nhắn với Công tước rằng Ái hữu Timms dạy vào ngày thứ Tư và sau buổi dạy, Ái hữu Timms có thể ghé qua quảng trường Belgrave vào lúc hai giờ; đó là thời gian duy nhất thầy ấy có thể đi một mình và Công tước sẽ biết vì sao. Và hết ạ, thưa ngài.”

Cậu ta thở một hơi dài và thả lỏng hai bàn tay.

Christian nãy giờ vẫn bất động, chỉ ngồi đó nhìn vào bức tường trống trải của mảnh sân vườn. Trong lòng gã dấy lên chút cảm giác ngọt ngào xen lẫn cay đắng.

“Cậu đi ra chuồng ngựa” gã nói với cậu bé.

“Nhìn cỗ xe ngựa. Ghi nhớ nó. Thứ Tư, lúc hai giờ... Xe đợi gần cổng trường. Cậu tìm nó. Cậu đưa thầy Timms vào xe... nó sẽ đưa đến chỗ ta.”

“Vâng, thưa ngài!” Cậu trai cúi đầu.

.....

Christian cảm thấy sợ sệt như một đứa con gái khi Calvin dẫn ông Timms vào thư viện và mời ông ngồi xuống.

“Ông khỏe không?” gã hỏi, đứng lùi lại khi viên quản gia rời đi.

Dưới vành mũ thấp bằng lông hải li, ông Timms quay về phía tiếng Christian phát ra.

“Về thể chất thì tôi khỏe” ông đáp với giọng đều đều.

Với ngữ điệu của ông, Christian không phân định được liệu đó có phải là một lời buộc tội. Gã co gập ngón tay phải. Căn phòng cơ hồ trở nên nặng nề dưới bầu im lặng.

“Còn Maddy?” gã hỏi, giọng nhỏ xíu.

Cha nàng vừa cười nhạt vừa lắc đầu. “Tôi không biết.”

Christian đi tới bên bàn viết nơi ông Timms đang ngồi và kéo ghế phía đối diện. “Vấn đề gì... ông muốn tôi cùng xem xét?”

Timms không mang theo giấy tờ hay các khối gỗ khắc chữ. Ông chỉ ngắn gọn miêu tả một phương trình dễ dàng đến nỗi Christian chẳng cần phải viết ra. Gã gợi ý một tái định nghĩa rõ ràng cho biến số mơ hồ.

“À.” Ông Timms nở một nụ cười nhạt khác, như thể câu trả lời khiến ông thấy khó ở hơn là hài lòng. “Tất nhiên rồi.”

Christian đợi người kia đưa ra thử thách thực sự. Nhưng ông Timms không nói gì.

“Ông không bao giờ đến... chỉ vì thế” cuối cùng Christian nói.

“Tôi nghĩ phải mất nhiều thời gian hơn một chút” ông Timms gượng gạo nói.

Đó cũng chính là điều Christian hy vọng. Gã hỏi, “Tham luận tiến triển... khác?”

“Tôi không đạt được tiến bộ nào” Timms nói. “Tôi e mình đã bị thư viện toán ở lâu đài của cậu hút hồn và quá đắm chìm vào đó.”

“Ông có ở lại dùng bữa tối không?”

“Tôi không thể. Con bé không biết tôi tới đây.”

Christian đột ngột đứng dậy. Gã đi tới bên cửa sổ. “Cô ấy sẽ... áu.”

“Không áu, có lẽ. Tôi không muốn khiến nó đau khổ hơn”

“Đau khổ?” Gã nhắm mắt lại.

“Ngày mai là buổi Suy niệm hằng tháng. Nó sẽ phải đọc tờ trình ở đó. Hội đã yêu cầu nó gửi một bản sao tới báo chí và bạn của cậu, Durham, người tiến hành hôn lễ.”

Christian quay đầu. “Tờ trình” gã nói. “Tờ trình nào?”

Ông Timms đứng dậy, bàn tay ông giữ nhẹ lấy mép bàn. “Hãy đến buổi Suy niệm, Ái hữu” ông nói, “và cậu sẽ nghe thấy.”

.....

Sáng nào Maddy cũng tới trại tế bần, nơi họ chia thức ăn cho những phụ nữ già cả và trẻ em. Sáng nay nàng vẫn đến như bao ngày khác, mặc dù đây là ngày nhục nhã của nàng, ngày mà nàng sẽ phải chịu mọi búa rìu trong buổi Suy niệm.

Con đường họ đi nằm dọc theo phía sau ngôi làng, qua những cánh đồng và vườn ươm. Khi ngang qua một mảnh đất được cày xới cho vụ đông, một hình ảnh lạ lùng hiện ra trước khi họ tới đích, nơi đoạn cuối con đường biến thành khoảnh sân cho nhà tế bần.

Con bò cái bị cột vào một cái cây cần cỗi đang nhai rơm: một cảnh thường ngày ở nơi này. Nhưng hôm nay, ở chính giữa con đường đất bên cạnh con bò là hai tay hầu đội tóc giả, mặc chế phục trắng, hộ tống cho sự hiện diện của Phu nhân de Marly ngồi trên ghế mạ vàng, chân gác lên bục. Sau lưng họ, một cỗ xe ngựa đứng đợi, chặn hết đường đi.

Constance chỉ nói, “Là chuyện gì đây?” và tiếp tục đi về phía đoàn người trước mặt. Chân Maddy chậm lại, chậm lại dần. Cuối cùng nàng dừng lại, cách chướng ngại kia hai mươi thước.

“Có lẽ cháu phải quay về thôi.”

Constance nhìn Maddy, khuôn mặt tròn trịa, mềm mại của bà cũng điềm tĩnh như cô bò.

“Đây chỉ là trò bức hại trần tục,” bà nói, điềm tĩnh tới mức Maddy lấy lại được dũng khí.

“Chúng ta cứ bước tiếp thôi.”

Họ tiếp tục hành trình, tới gần chỗ Phu nhân de Marly hơn, cho tới khi Maddy có thể thấy những lọ ngọc khảm đựng muối hít nằm trên đui vị phu nhân già.

“Xúc động làm sao.” Giọng nói già nua rung lên rõ ràng và khắc nghiệt giữa chốn đông không mông quạnh.

“Chúng ta sắp làm vài việc từ thiện nho nhỏ đấy nhỉ?” Maddy không đáp. Nàng chực đi vòng qua, nhưng một gã gia nhân bước tới chặn đường nàng.

“Chúng ta sẽ nói chuyện, nữ công tước ” Phu nhân de Marly nói. “ở đây và bây giờ, hoặc ở chỗ khác và lúc khác ngay sau đây.”

Maddy quay người khỏi gã gia nhân. “Tôi không phải nữ công tước.”

“Đúng. Có vẻ cô chỉ là một con bé kỳ cục.” Bà bác của Công tước choàng khăn kín mít, đui phủ một chiếc chăn len hảo hạng, hai bàn tay lồng trong găng tay lông chồn.

“Đi thôi, Archimede” Constance nói, rẽ sang lề đường.

“Vì sao không để con bé nghe hết?” Phu nhân de Marly hỏi.

“Nếu ta là quý dữ đến dụ dỗ nó, chẳng lẽ nó không đủ sức mạnh để chống lại?”

“Bà không phải quý dữ mà chỉ là nỗi phiền toái khác của cô ấy,” Constance nói. “Hôm nay cô ấy có đủ thử thách để chịu đựng rồi.”

“Không.”

Cái ngụ ý rằng bất cứ thứ gì Phu nhân de Marly có thể đem ra dụ dỗ nàng lại vượt qua được thiên hướng trở thành một Ái hữu quyết đoán của nàng khiến Maddy tức tối.

“Vậy cứ để bà ấy nói. Bà ấy chẳng nói được gì làm cháu xao động đâu ạ.”

“Jervaulx không khỏe ” Phu nhân de Marly lẩm bẩm.

Maddy quay ngoắt lại, cổ họng nàng nghẹn cứng. “Không khỏe?”

Phu nhân de Marly bật cười. “Vậy mà cô nói rằng ta không thể khiến cô xao động.”

Máu dồn lên má Maddy. Nàng cảm thấy nó dồn lên đầu nàng, một cơn sốt thất bại quá rõ ràng.

“Đó là bởi Archimedeia có lòng quan tâm tới sức khỏe của đồng loại.” Constance nói.

“Thật hả?” Phu nhân de Marly giễu nhại với vẻ vui thú khô khan. Bà vươn người tới, chỉnh tấm khăn sau lưng mình trong chiếc ghế mạ vàng. “Nó vẫn đủ khỏe, cô gái ạ - đủ khỏe để làm ngựa mất ta. Ta đã tự tìm ra cô. Cô biết húng thú của ta là gì đấy.” Bà chăm chăm nhìn Maddy với ánh mắt thấu suốt. “Có hy vọng nào không?”

Maddy hiểu bà. Nàng nghĩ đến “gói hàng”, cái bọc trong tay cô gái, máu mủ của chính gã, bị bỏ đó đợi chờ trong một con hẻm. Nhưng một đứa trẻ như vậy sẽ không phải là câu trả lời cho điều mà Phu nhân de Marly yêu cầu.

“Không” nàng đáp ngắn gọn. Tuyệt đối không.

Vị phu nhân già nhìn nàng hồi lâu. Rồi bà bặm miệng thở dài.

“Ồ vậy đó. Vậy là vậy.”

“Tôi được dẫn dắt để nói Sự thật với bà,” Constance lên tiếng, giọng đầy cứng cỏi.

“Trong khi tôi thật sự mong muốn Chúa ban phước cho bà và người của bà, tôi vẫn phải khiến bà hiểu rằng đám cưới này là một điều tội lỗi. Thật khủng khiếp khi buộc Archimedeia phải kết hôn mà không có sự đồng thuận. Tôi xin bà biết rằng cô ấy phải dũng cảm biết bao nhiêu trong thời gian vừa qua và cả thời gian sắp tới để có thể trở lại con đường dưới ánh sáng của Chúa.”

“À phải.” Phu nhân de Marly hất cằm về phía giỏ đồ của họ. “Mang mấy mẫu bánh mì con con và ít cá đến cho người nghèo chứ gì.”

“Bà chế nhạo điều mà mình không hiểu.”

“Không có gì phải bàn cãi về việc cô hiểu ý Chúa hơn ta,” Phu nhân de Marly đáp, “nhưng ta hiểu Archimedeia của cô rõ lắm. Con bé không phải một vị thánh hiển mình” Bà nhìn Maddy. “Phải không, cô gái? Không hề. Cô chỉ sợ nhiệm vụ thực sự mà Chúa chọn đặt vào tay cô thôi.”

Bà rút tay khỏi bao và chộp lấy cây gậy, chỉ về phía giỏ của Maddy. “Việc này chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều, phải không? Một cử chỉ tử tế, ồ phải - nhưng nó có khiến cánh đàn ông chịu lao động không?”

“Thức ăn này chỉ dành cho trẻ em và người già. Tôi không có công cụ gì khiến người ta buộc phải lao động” Maddy đáp, “mà cũng không định làm thế.”

“Ôi, con bé ngốc nghếch này. Con bé ngốc. Cô không biết mình có thứ gì. Cô quá sợ đến nỗi không dám bỏ tay khỏi mắt mà nhìn” Bà cẩn thận đặt chân xuống đất và chống người đứng dậy. Gã gia nhân lập tức lao tới đỡ bà đi về phía cửa xe ngựa. Bà dừng lại quay lại phía Maddy, thì vào cây gậy.

“Cô sẽ nuôi được... bao nhiêu người? Mười, với những thứ trong mấy cái giỏ đó. Nghĩ đi, cô gái. Trong khi cô có thể nuôi sống mười nghìn người, nếu cô có đủ nghị lực.”

.....

“Tới câu lạc bộ Brooks với chúng tôi không?”

Durham đi hai bậc một lên cầu thang. Anh ta dùng đưa một chiếc gương tí hon cột vào một sợi dây. “Cái này dành cho Diana khá ái.” Anh ta chuyển nó cho Christian, theo gã vào phòng cho khách.

“Các quý cô là sớm thích trang điểm lắm. Thế nào, đi chứ? Ngay sau khi hết ca trực, Fane cũng sẽ tới.”

Christian đưa chiếc gương cho Diana. Nó bị bô tóm lấy. Gã chơi trò nhử mồi với con bé. “Không phải hôm nay” gã nói.

“Khi nào?” Durham hỏi. Anh ta lơ đãng tới bên cửa sổ và tựa vào đó, nhìn ra ngoài. “Một ngày nào đó, cậu nghĩ vậy à?”

Giọng điệu cậu-không-thể-lảng-tránh-mãi lộ rõ dưới vẻ an nhiên của anh ta.

“Không phải hôm nay” Christian nhắc lại. Gã liếc mắt nhìn bạn. “Durham. Cậu nhận được thư của Maddy rồi à?”

Bạn gã thôi dấn khế vào cánh cửa chớp. Anh ta không quay lại. “Một thứ gì đó... phải, tôi nghĩ là tôi nhận được thứ gì đó,” anh ta mập mờ nói.

“Thứ gì đó?”

“Một loại thư từ. Tôi không biết. Cậu có chắc là cậu không muốn tới Brooks không, ông bạn?”

“Kể cho tôi... nó nói gì.”

Durham vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Một loạt những thứ này thứ nọ về tinh thần. Sắc mùi Giáo hữu. Tôi không đọc kỹ lắm”

“Mùi Giáo hữu?”

“Nghe này, đó là một lá thư rác rưởi. Nếu cậu không định đi thì tôi đi một mình đây.”

“Hôm nay cô ấy đọc trước mặt bọn Giáo hữu. Và nó đăng trên... báo.”

Durham quay người khỏi cửa sổ.

“Vậy thì, ông bạn, tôi chân thành khuyên cậu không nên tìm mua báo làm gì.” Nét mặt anh ta ngược lại với giọng điệu cợt nhả. Xọc tay vào túi, anh ta bước khỏi phòng. “Nếu cậu đổi ý thì cứ đến câu lạc bộ.”

CHƯƠNG 36

Christian đã đẩy mình qua cửa mà chẳng biết sẽ gặp thứ gì: một cuộc thẩm tra, một phiên tòa, vài kẻ cầu nguyện tập trung lại. Điều gã thấy giống một buổi họp hội đồng hạn chế mà không có chủ tịch.

Trong căn phòng lớn khắc khổ, họ ngồi trên ghế băng và không ai làm đại diện; có vẻ ai cũng được chào đón đứng lên phát biểu: tiếng bước chân vang vọng trên ván sàn và trần nhà khi các thành viên luân phiên nhau đứng dậy để cất lên thành lời những điều trong lòng mình, rồi cuối cùng cũng có bài phát biểu nào đó được hưởng ứng và ghi lại.

Christian không ngồi xuống mà đứng ở cửa. Một hàng những người đàn ông ngồi trên bục cao ở đầu phòng đã nghi hoặc nhìn gã khi gã bước vào. Không ai có động tĩnh đuổi gã ra, nhưng một người tiếp tục nghiêm khắc nhìn gã chăm chăm - gã nhận ra kẻ đứng đầu cái nhóm khắc khổ đã tới gặp nàng ở nhà gã. Christian trừng mắt nhìn lại, bất động.

Chỉ có một phụ nữ trong phòng. Nàng ngồi đơn độc trên hàng ghế đầu, ngay dưới bục, quay về phía trước - một cái mũ trùm màu trắng và khăn choàng đen, vô danh. Cuối cùng, phòng Suy niệm cũng có một khoảng tạm lắng, chỉ có tiếng bút của viên thư ký cào lên giấy khi anh ta ghi lại nốt bài phát biểu cuối cùng.

“Archimedeia Timms có mặt không?” một giọng nói trầm lặng vang lên.

Christian cảm thấy nghẹt thở khi nàng đứng dậy. Gã không thể thấy gương mặt nàng, nhưng nàng đang run rẩy. Từ chỗ gã đứng, gã có thể cảm thấy điều đó.

Nàng đứng đó cúi đầu xuống, quay lưng lại phòng.

“Archimedeia Timms” một trong những người ngồi trên bục nói, “cô được gọi tới đây vì đã kết hôn với một kẻ trần tục và để một linh mục làm lễ, cùng những sai lầm khác. Hội đã yêu cầu cô làm rõ sự thật bằng việc viết một tờ trình tự phê bình hành động của mình”

Giáo đoàn khẽ thốt lên đồng tình.

“Tôi yêu cầu cô hãy đọc to lên bây giờ” ai đó ngồi trên ghế băng lên tiếng.

Christian nắm lấy khung cửa phía sau mình, siết chặt.

Đầu vẫn cúi, nàng nâng tờ giấy lên đọc, giọng run rẩy và lí nhí, gần như không nghe nổi gì ngoài chất giọng, thứ thanh âm quá quen thuộc và ngọt ngào đến độ gã cảm nhận nó như một cơn đau đốn về thể xác.

“Ái hữu” một người ở phía sau to giọng phản nản, “cô phải quay lại đọc rõ ràng.”

Nàng vẫn bất động trong giây lát. Rồi nàng quay lại khán phòng.

“Tôi không nghi ngờ...” nàng đọc - và rồi, như thể quyết định thực sự đối mặt với họ, nàng ngược mắt lên.

Qua những mái đầu của giáo đoàn, mắt nàng lập tức gặp mắt gã.

Môi nàng mở ra, nhưng nàng không thốt lên lời nào. Ánh sáng từ những cửa sổ tròn trên cao chiếu thẳng vào nàng, bóng dáng bất động trắng bệch không một giọt máu.

Gã nhìn nàng, thách thức.

Nói đi, gã nhủ thầm. Nói điều đó với tôi, nếu em có thể nói với họ.

Nàng dường như mất đi tri giác. Cái nhìn trần trối của nàng ngập ngừng rời khỏi gã. Nàng lướt ánh mắt bồn chồn tới lui qua những hàng người chần giữa họ, một cái nhìn tìm kiếm, săn lùng, như thể nàng nghĩ rằng sẽ thấy điều gì đó, như thể có thể nhớ lại mình phải làm gì.

“Archimedeas.” Giọng nói trầm vang của người đàn ông đã đến thăm nàng cất lên. “Cô phải tiếp tục.”

Tờ giấy nằm trong bàn tay đang buông lơi của nàng, áp vào chiếc váy đen. Nàng nâng nó lên. Nó run rẩy như một cánh chim bị gãy khi nàng mù quáng nhìn xuống nó.

“Tôi không nghi ngờ...” nàng đọc bằng giọng run rẩy. Nàng ngừng lại và rõ ràng đang cố tập trung.

“Tôi không nghi ngờ... việc tôi bị trừng phạt là đúng đắn... và tôi... tôi thuận tình rằng nên như vậy...” Nàng ngẩng đầu và giọng nàng trở nên rõ ràng hơn “...vì điều này thật khủng khiếp với tôi, rằng mặc dù tôi đã đi giữa những Ái hữu, tôi không phải là một người trong Hội như tôi đã từng thể, đáng lẽ tôi không bao giờ được làm điều đó... và nếu tôi có thể lắng nghe lời khuyên dạy của Chúa, hoặc của các Ái hữu, tôi sẽ không bao giờ làm vậy.”

Nàng liếm môi. Lời của nàng ngân rung lên. “Khi tôi ở trong nhà thờ đó trước vị linh mục sai trái kia, tôi nói rằng tôi đã nhận được yêu cầu của Chúa để yêu anh ta, và tôi gọi anh ta là chồng, nhưng điều ấy đi ngược lại Sự thật, và khi ở đó tôi nói rằng tôi là vợ anh ta, nhưng điều đó cũng đi ngược lại Sự thật.”

Giờ mắt nàng dăm dăm dán vào một góc phòng, một cái nhìn xa xăm, không hướng vào tờ giấy, không hướng vào gã. Những giọt lệ bắt đầu lăn xuống má nàng. “Ngay khi làm việc ấy, tôi đã biết rằng điều đó thật khủng khiếp.” Nàng nói, “rằng tôi phải xóa bỏ nó, và tôi nói với anh ta như vậy, nhưng tôi không có đủ can đảm để hành động thậm chí khi Ánh sáng từ trên cao đã chiếu xuống tôi. Sự soi sáng mạnh mẽ, nhưng ý chí chủ quan của tôi còn mạnh hơn. Tôi...”

Nàng ngừng lời. Nàng công khai nức nở, đứng trước tất cả bọn họ, một hình bóng lẻ loi cô độc, tờ giấy từ từ nát ra trong đôi bàn tay bất an của nàng. Nàng mím chặt môi lại, cái nhìn của nàng từ từ hướng lên trần nhà rồi hạ xuống sàn và bất cứ nơi nào ngoại trừ những người đang ở đó quan sát nàng.

“Tôi đã tới,” nàng nói bằng giọng lặng lẽ, “tới nhà anh ta sống như một người phụ nữ bị bỏ rơi...”

Christian buột ra một tiếng khe khẽ, gã bước về phía trước, nhưng nàng không ngừng lời.

“... giữa những vật chất xa hoa và ích kỷ, những thỏa mãn và an ủi trần tục, thậm chí khi tôi biết rằng tôi không được kết hôn dưới sự chứng giám của Sự thật, và trượt sâu vào tội lỗi cùng những thú vui trần tục, ý chí cá nhân của tôi vẫn mạnh hơn, tôi không thể và đã không tuân theo lời gọi của Phúc âm mà lao sâu hơn vào bẫy quỷ của kẻ thù, quay lại với anh ta ngay cả khi tôi đã cố tự giải phóng bằng cách tìm đến cha mình.”

Christian lắc đầu. Gã nhìn nàng, muốn nàng nhìn lại gã, lắc đầu và lắc đầu, không.

“Tôi đã thường xuyên tự nhủ với lòng mình rằng tôi yêu anh ta, và đó phải là Sự thật, nhưng đó chỉ là ảo tưởng hoặc lời lẽ của quỷ Sa tăng mà không phải lời nhắn nhủ thiêng liêng của Chúa trời,” nàng nói, tiếp tục tàn nhẫn với cái giọng kim run rẩy ấy, “và tôi nhận ra điều đó bởi vì tôi đã có cảm giác rằng mình đang làm điều không nên và sau đó, khi gặp các Ái hữu, tôi sượng sùng khi phải đối diện với họ.”

Nàng đứng đó, nước mắt tuôn trào như suối.

“Và tôi xin lỗi. Tôi không xứng đáng. Tôi từ bỏ tội lỗi mình phạm phải và cầu xin các Ái hữu đừng đẩy tôi đi, vì tôi đã quay lưng lại với anh ta.”

Nàng chớp mắt, một cái nhìn trống rỗng vô định. “Tôi cảm thấy sâu sắc sự yếu hèn trong bản chất của mình”

Nàng cúi đầu. “Và giờ điều tôi ao ước là... được chìm trong ánh sáng và sống theo Sự thật.”

“Sự thật!” Christian kêu lên, hai tiếng đó rung vang giữa bầu im lặng.

Cuối cùng gã đã khiến nàng phải nhìn mình, nàng và tất cả những kẻ còn lại. Gã đứng hiên ngang trước cửa, hoàn toàn lạc lõng - ăn vận khác biệt, thịnh nộ, bề bàng - chỉ có Maddy là người giống gã giữa những hàng khuôn mặt nghiêm trang kia.

“Sự thật!” gã gào lên, chăm chăm nhìn nàng, một tiếng vọng không suy tính của chính mình, hai chữ duy nhất vang ra. Giọng gã lan tỏa mãi, lan mãi quanh căn phòng trống trải.

Trên bục, người đàn ông giọng trầm đứng dậy.

“Ai hữu” ông ta nói với Christian, “Chúng tôi cảm thông sâu sắc với anh, nhưng chúng tôi phải thông báo với anh rằng anh không thuộc Cuộc sống Thần thánh và là kẻ đột nhập vào buổi Suy niệm này.”

Một người khác đứng lên, từ ghế băng. Đó là Richard Gill. “Chúng tôi mong anh rời đi.”

Christian bật ra tiếng cười hoang dại. Gã bước dọc xuống lối đi chính giữa và giật lấy tờ giấy nhàu nát trong bàn tay Maddy.

“Ai viết thứ này?”

Gã chìa nó ra trước mặt nàng. Nàng nhìn gã như thể gã là một ảo tượng, như thể gã vừa lấp bấp thứ ngôn ngữ điên khùng nào đó mà nàng không hiểu nổi. Nét mặt nàng khiến gã phát điên.

Nỗi đau đón sợ hãi trống rỗng, sự yếu ớt ngu ngốc, không phải *em*, không phải bé-Maddy, đối trá đối trá *đối trái* Gã vò tờ giấy trong tay, trừng mắt nhìn lại, cảm thấy những tên Giáo hữu sau lưng mình, nhìn thấy nàng trước mặt gã, đứng đó đối trá bài diễn văn đạo đức giả sai sự thật! *Sai sự thật!*

Gã đã nói với nàng điều đó. Gã đã cố gắng nói với nàng và đâm vào bức tường - những song sắt, áo trói, xiềng xích và ngôn từ nghẹn cứng trước khi kịp lên cổ họng gã, từ ngữ bị giam hãm trong não bộ gã.

Chuyện ấy đã xảy ra, gã đã lạc mất nó, gã biết rằng nó sẽ biến mất tầm khi gã cần nó nhất. Họ đang nhìn chằm chằm, gã là một tên hề rập xiếc *rúm ró*, *co quắp không thể nói tên điên Giáo hữu phán xét cổ lỗ cái nhìn soi mói!*

Nhưng trong cơn tuyệt vọng thịnh nộ, gã vẫn cố đứng vững. Gã đứng đó hỗn hển trong hổ thẹn và dữ tợn, thở như một con thú hoang, một tên ngốc điên khùng khốn khổ đứng trước mặt chúng.

Giáo hữu! Ái hữu *Richard Gill* đạo đức giả.

“*Tốt hơn!*” Hai từ đó bật vút lên, một tiếng hét.

Gã dang hai tay ra. “Nhìn! Tôi! *Kẻ tội lỗi* không thể nói!”

Giọng gã đập vào những bức tường trần trụi khi gã chỉ về phía Gill.

“Nghĩ hănh... *tốt hơn?*”

Gã nhếch mép cười khinh bỉ với Con Lừa.

“Nghĩ em... quá thần thánh... xứng đáng... vợ tôi?”

Quay lưng lại, gã đưa tờ giấy về phía những tên đàn ông nghiêm nghị trên bục.

“Ai viết thứ này? Em?”

Gã vung nó về phía những khuôn mặt lầm lì.

“Hay các người? Không phải nàg. Không phải nàg... nói tôi là... *kẻ thù.*”

Christian lắc đầu kêu lên một tiếng ngờ vực.

“Maddy... ‘tội lỗi’?”

Gã dở khóc dở cười.

“Tôi gọi nó... tình yêu với em. Trước Chúa... tình yêu... công nhận... vợ tôi... yêu thương suốt cuộc đời tôi. Tôi đã nói. vẫn là sự thật, Maddy. vẫn là sự thật... trong tôi, và luôn luôn.”

Nàng trân trối nhìn gã, đứng thẳng bất động. Lệ rót trên má nàng.

“*Bạn đời!*” gã gào lên với nàng, vào cái vỏ ngoài dầm lệ trống rỗng của nàng. “Chúa... trách nhiệm... *yêu!*” Không có luật lệ nào ngoài tình yêu! *Nữ công tước!*”

Đôi môi nàng mấp máy. Nàng liếm môi.

“Nghĩ... *không?*” gã lớn tiếng, “nghĩ em là một tín đồ Giáo hữu nhỏ bé hiền lành dễ bảo?”

Tiếng cười bất chấp của gã vang vọng tới tận những thanh xà.

“Bướng bỉnh... theo ý mình... kiêu ngạo cứng đầu *dối trá* Không nhún gối trước *nhà vua*, quý tha ma bắt em! Đi vào xà lim của tên điên - đầu ngẩng cao... không sợ hãi... tôi đã có thể giết em, Maddy. Giết em cả trăm lần.”

“Đó là một Thiên khải.” nàng thầm thì.

“Đó là... *em,*” gã nói. “*Nữ công tước.* Em... đưa tôi ra khỏi đó. Em cưới... *công tước.* Em nói... không phấn tóc trên gia nhân”

Gã chỉ xuống sàn. “Em nói với tôi bây giờ - quỳ xuống, và tôi sẽ làm thế. Món quà của Quý.”

Miệng gã cong lên. “Không ngọc trai, hoa... váy vóc. Một thứ không thần thánh trong sự thật. Tôi trao em... một tên khốn kiêu căng ích kỷ... là chính tôi và tất cả những gì tôi có thể làm. Tôi trao em... con gái tôi... bởi vì tôi sẽ giữ con bé... bởi vì tôi sẽ hủy hoại danh tiếng của nó mất chỉ để thỏa mãn mình... bởi vì chỉ có em - chỉ em thôi, *nữ công tước*... hiểu vì sao tôi làm thế. Bởi vì chỉ có em... có thể dạy nó đủ can đảm... dạy nó không quan tâm... những lời chế nhạo...

những gì họ nói. Chỉ có em... có thể dạy nó để... giống như em. Một nữ công tước.”

Gã xòe bàn tay ra thả tờ giấy rơi xuống sàn.

“Một nữ công tước trong tâm hồn!”

(Ta thích câu này quá <3 <3 <3, không cần danh phận, váy áo, lụa là phù phiếm bề ngoài, chỉ cần trong tâm hồn, nàng mãi cao quý như một nữ công tước!!!)

Quét ánh mắt rực lửa qua hàng hàng tín đồ Giáo hữu, gã quay người sải bước dọc lối giữa.

Gã dừng lại ở cửa và nhìn lại.

“Tôi sẽ đợi bên ngoài... năm phút!” gã lau bầu.

“Em... *đến!* Hoặc không bao giờ!”

.....

Đối diện với phòng Suy niệm, trong bóng râm của mảnh sân nhà thờ nhỏ bé - một cái cây và vài ngôi mộ nằm kẹp cứng giữa những tòa nhà - Christian nắm lấy hàng rào.

Gã vẫn còn run rẩy: phản xạ đó đã trù lên gã kể từ giây phút gã bước chân khỏi cửa, một thứ hiệu ứng phụ dữ dội, thương tổn và kinh hãi tràn qua huyết quản gã. Xe cộ hối hả trên phố. Chỉ có khoảnh sân nhà thờ tí tẹo này và phòng Suy niệm kia đứng đó bất động, không sự sống, đối diện với nhau như những ốc đảo thình lặn giữa ồn ã.

Gã đợi lâu hơn năm phút rất nhiều. Gã đợi, với niềm hy vọng mỗi lúc một phai nhạt, trong suốt một giờ, rồi hai giờ, biết rằng mình nên đi, biết rằng thật vô ích khi ra tối hậu thư ngu ngốc ban nãy, cuối cùng biết rằng, thật ngốc nghếch, gã đang đợi một cái liếc nhìn của nàng - một cái liếc nhìn - chỉ một cái nữa trước khi nàng hoàn toàn ra khỏi tầm với của gã.

Túm chặt hàng rào, gã nhìn xe cộ trôi đi như một dòng suối trật tự. Một chiếc xe kéo phủ vải kềnh càn lăn bánh, do hai con bò kéo, không hề vội vã mà vững chãi tiến về phía trước. Khi nó đi qua, gã thấy nàng đứng đó trên bậc cấp của phòng Suy niệm.

Đầu nhọn bằng sắt của hàng rào khiến ngón cái của gã mơ hồ đau. Không ai bước ra nữa. Gã nhú mày, không thể chắc điều gì về nét mặt nàng dưới chiếc mũ trùm, chỉ biết rằng có mỗi mình nàng.

Nàng có vẻ đang tìm kiếm, nhìn hai bên phố. Gã thấy nàng bước xuống bậc cấp đi về phía gã.

Tứ chi gã tê cứng. Gã chỉ nhìn nàng, gã không thể cử động hay nói gì khi nàng dừng lại ở lề đường, đợi một chiếc xe độc mã rầm rầm lăn qua. Nàng nâng váy lên qua phố.

Gã ấn lòng bàn tay lên đầu sắt nhọn. Hàng rào sắt chia tách gã và nàng khi nàng dừng lại trên lối đi bộ. Nàng ngược mặt lên. Khuôn mặt vẫn đăm lệ nhưng không còn nổi buồn. Trong bóng nhá nhem của sân nhà thờ, vành mũ trắng của nàng dường như bắt sáng khiến quanh nàng tỏa rộng một vòng hào quang.

Lòng gã tràn ngập hồ nghi. Gã buông hàng rào và lùi lại mấy bước về phía sân nhà thờ. Gã không muốn biết. Gã không muốn nghe rằng ngọn nguồn ánh sáng trong nàng hòa hợp với Ái hữu Hội của nàng.

“Đứa trẻ.” Giọng gã thốt ra khàn khàn, vang vọng và lạ lùng trong sân nhà thờ nhỏ hẹp. “Của Eydie và anh” Gã ngược nhìn nàng, môi cong lên không đùa cợt. “Đó là... thứ mà ta gọi ‘tội lỗi.’”

“Phải” nàng nói, đứng lặng bên ngoài hàng rào.

Gã cảm thấy trong lòng thôi thúc phải kể ra hết, từng cái kim trong bọc của mình, để nàng không thể nói rằng gã giả dối nữa. Gã nhìn xuống hàng chữ mờ phai trên một phiến đá hoa cương.

“Sutherland... gia đình đó biết... con bé là của anh. Họ không thích, nhưng họ sẽ... nhận nuôi nó.”

Gã nhún vai. “Nó có một dòng dõi. Nó không bao giờ... cần phải biết.”

Gã mỉm cười dữ dằn với bia mộ. “Nếu anh là người chu cấp giấu mặt.”

Gã không thể nhìn vào nàng. Điều đó quá khó khăn. Nỗi hổ thẹn của gã, những sai lầm của gã, những tội lỗi của gã. Cùng với chúng, gã đã đẩy nàng ra xa từ lâu trước khi gặp nàng. Nàng tỏa sáng và thanh tĩnh, không trần tục. Khí chất tĩnh tại toát ra từ nàng khiến tim gã rỏ máu.

“Anh sẽ nuôi nó?”

“Con gái anh” gã cay đắng nói. “Đứa con gái chết tiệt của anh. Đồng thời sỉ nhục nó... bằng tên”

“Phải” nàng nói. “Nhưng anh sẽ giữ con bé?”

Gã nghiêng đầu. Một cảm giác lạ lùng bóp chặt ngực gã. Lốp địa y trên bia mộ bắt đầu trượt thành con chữ.

Gã chớp mắt cười lớn. “Anh chỉ nghĩ... ‘nó sẽ bị lạnh, mà họ thì không quan tâm.’”

Từ chỗ gã đứng, âm thanh xe cộ giống như một máy nghiền xa xa, êm ru lạ lùng, cơ hồ vang tới từ một thế giới nào khác. “Anh không biết... sẽ khó khăn thế.”

Gã quệt cườm tay lên mắt. “Maddy!”

Khẽ kéo then cổng, nàng bước vào trong. Nàng đi tới tán cây đứng trước mặt gã, bình lặng và ngay thẳng, một thiên thần đẹp đẽ và tàn nhẫn. Nàng sẽ đến nói thẳng với gã, tất nhiên rồi. Nàng sẽ không lùi bước hay lạng lẽ trốn đi chỉ để gã đỡ đau lòng hơn.

“Họ sẽ... vẫn để em là Ái hữu?” gã ngờ ngạc nhiên hỏi. “Tờ trình của em đã được chấp nhận?”

“Đó không phải Sự thật” nàng nói giản dị. “Và em đến với anh”

Thanh âm xung quanh vẫn mờ nhạt, rồi xa dần, rồi xa gã dần. “Với anh?” gã lặng người nhắc lại.

Miệng nàng hơi cong lên giễu nhại.

“Anh là chồng em, và em là vợ anh - bạn đời, không có luật lệ nào ngoài tình yêu giữa chúng ta.”

Nàng chạm vào ống tay áo gã, nhẹ nhàng, như một cô giáo đang nhắc nhở học sinh.

“Em sẽ nhắc lại phần cuối đó với anh mỗi buổi sáng.”

Gã nắm lấy tay nàng, siết chặt. Ngôn ngữ trong gã như lũ chim lao mình vào cửa kính.

“Nếu anh đón nhận em” cuối cùng nàng nói trong tĩnh lặng, rụt rè.

“Tờ trình... em phải nán lại để viết lại, và đọc lại, và nói lên sự thật thực sự - rằng chúng ta không có ngọn nguồn nào ngoài Chúa trời, người trực tiếp nói với linh hồn chúng ta bằng thần thiêng của Người, và chỉ mình Người có thể quyết định cho chúng ta rằng nghĩa vụ của chúng ta là gì - và nó cần được thực hiện khi nào, ở đâu, ra sao.”

Ngón tay nàng đan lấy ngón tay gã. Nàng ngược mi. “Lâu hơn năm phút của anh.”

Gã vẫn không thể ra lệnh cho bản thân, không cách nào đáp lại ngoài việc quỳ xuống áp mặt vào người nàng, rên rì ngụ ý rằng phải và phải và anh yêu em và em chắc chứ?

Gã cảm thấy ngón tay nàng lùa vào tóc mình. Nàng ngồi xuống phiến đá hoa cương, hai bàn tay nàng áp lên mặt gã. Mắt nàng ngang tầm mắt gã.

“Không phải Gill?” gã đau đớn hỏi. “Không phải... người tốt hơn?”

Nàng nhìn bàn tay mình trong khi ve vuốt mái tóc gã. Thấy nàng không trả lời, gã khẽ gầm lên một tiếng thống khổ, nhè nhẹ lay nàng.

“Anh vẫn chưa đoán ra sao?” nàng mỉm cười. “Em e rằng em chỉ đủ tốt để làm nữ công tước của anh thôi.”

“Em... khiến anh... tốt hơn”

“Ồ, em sẽ thử.”

Nàng nghịch ngợm một lọn tóc trên thái dương gã.

“Nhưng anh là công tước, một người đàn ông xấu xa, và em quá yêu anh để khiến anh khác đi.”

“Thằng ngốc... xấu xa,” gã ghé tỏm nói.

“Không,” nàng đáp. “Một ngôi sao mà em chỉ có thể ngược nhìn và bắn khoản. Anh hiểu được bản chất tham lam của em - em mừng là anh đã rơi xuống và em có thể nắm anh trong lòng bàn tay.”

Gã cười khản đặc. “Sao... hàng mã”

Gã nhìn xuống đùi nàng. “Không xứng với em đâu, Maddy, nhưng quá... vô lại để có thể nhường lại em”

“Đó,” nàng nói. “Chúng ta bình đẳng trong tội vị kỷ.”

Gã lại cười mỉa mai. “Không hẳn. Không hẳn, bé- Maddy.” Gã thấy ngón tay mình khóa chặt lấy ngón tay nàng và cảm giác nhói nhói chầu chực trong ngực gã, mắt gã.

Sau một chút im lặng, nàng hỏi, “Vậy tên con gái anh là gì?”

“Diana” Gã nuốt nước bọt và hắng giọng.

“Diana Leslie Sutherland. Gia đình đó... ừm... gia đình của nó đã làm lễ rửa tội cho con bé.” Gã lắc đầu. Gã vẫn nhìn chăm chăm vào đùi nàng.

“Maddy. Em có hiểu thế sẽ là thế nào không? Họ sẽ... coi thường. Bàn tán về con bé. về em. Họ... sẽ rất tàn nhẫn”

Nàng khẽ bật ngón tay tanh tách vẻ khinh khỉnh.

“Em sẽ dạy con bé phải xử trí ra sao với những chuyện trần tục lặt vặt đó.”

Gã ngẩng đầu. “Thật chứ?”

“Ồ vâng” nàng đáp với vẻ chắc chắn điềm nhiên.

Một tiếng cười buột ra từ miệng gã.

“Lộn tùng phèo. Maddy. Em khiến... thế giới của anh lộn tùng phèo.”

Nàng cụp mắt. Ngón tay nàng lại tìm ngón tay gã và đan vào nhau. “Và anh cùng em” Nàng giữ đôi bàn tay đan chặt. “Em từng e sợ điều đó. Rằng với những nụ hôn của anh, anh có

thể khiến em... ham muốn. Và... ghen tỵ... và sợ hãi rằng anh sẽ không dành tất cả cho riêng em”

Gã nhìn đôi má ửng hồng của nàng, vành môi dưới lo âu khép chặt giữa hai hàm răng, và thấy rằng nàng hoàn toàn nghiêm túc. Gã vươn người tới, môi gã kề sát môi nàng.

“Maddy..” gã thầm thì. Gã quệt qua khóe miệng nàng.

Hai bàn tay nàng siết lấy gã thật mạnh. Nàng quay đầu đón nụ hôn của gã với với sự liều lĩnh tham lam đột ngột, tự nhiên và bỏng cháy. Gã kéo nàng về phía mình cho tới khi cơ thể họ áp chặt vào nhau và đôi chân nàng khép chặt lấy gã. Gã lũng kiếm sâu trong miệng nàng và cảm thấy nàng sốt sắng đáp lại, đam mê của nàng cũng cuồng nhiệt như đức hạnh của nàng, nữ công tước Giáo hữu nhỏ bé.

Nàng khiến gã mỉm cười - khó khăn làm sao giữa một nụ hôn đam mê chừng ấy. Gã phải dứt môi ra và cúi mặt xuống.

Lưng nàng thẳng cứng.

“Anh cười nhạo em!” nàng nói, cổ giằng tay ra.

“Yêu em” Gã giữ tay nàng, ngoác miệng cười với nàng, thay đổi phương pháp bằng cách nhẹ nhàng mơn man lưỡi qua chiếc cằm và bầu má cong cong mềm mại bên dưới mũ trùm.

“Hôn em” Gã nắm lấy nút thắt kéo tuột ra, gẩy chiếc mũ cứng còng đi.

“Tình yêu của anh” Gã áp má nàng giữa hai lòng bàn tay.

“Cuộc đời ngọt ngào của anh. Ba con ngựa... hai cỗ xe... nhưng... phòng... gối... giường... những nụ hôn của anh. Tất cả những nụ hôn. Tất cả... chỉ dành riêng cho em.”

KẾT

Bữa tối Giáng sinh năm ngoái đã bị lỡ, lần này gia nhân ở pháo đài Jervaulx có vẻ quyết sẽ tổ chức tung bừng gấp đôi, và Công tước của họ thì sẵn sàng chịu chơi gấp ba luôn.

Trong đại sảnh, hai ngày trước Giáng sinh, sàn gỗ đã được lát trên nền đá, suốt từ trưa đến quá nửa đêm chỉ có tiệc tùng, nâng chén, âm nhạc, khiêu vũ, liên hoan và những nụ hôn.

Thậm chí cả Maddy cũng bị kéo ra nhảy, mặc cho nàng cười lớn phản đối, nàng vẫn bị lôi xềnh xệch ra giữa sàn và bị bỏ đó, đối diện là Jerraulx. Gã dẫn nàng qua những bước trình trọng của một điệu vũ bốn người cùng với Durham và Phu nhân de Marly, tới âm nhạc và vui vẻ cuồng nhiệt - nhưng đó là những tiếng cười thân thiện, biến thành điệu cười giòn dòn vang khi Jerraulx một tay nắm lấy vai nàng, tay kia để trên đầu nàng như một người điều khiển rối nghiêm nghị và xoay nàng lại trong một lần nàng quay sai.

Cuối điệu vũ, gã cúi người trước nàng. Maddy, với nụ cười then thùng, chìa tay ra bắt tay gã. Gã nghiêm trang đón lấy bàn tay nàng rồi kéo nàng vào lòng và hôn nàng, ngay chính giữa sảnh cùng bao người, giữa những tràng vỗ tay như sấm và âm nhạc dồn dập bên tai nàng: một nụ hôn dài, mạnh mẽ, khắc sâu, một khoảng yên lặng nóng bỏng của riêng họ giữa tiếng hò la.

“Giờ,” gã thầm thì bên tai nàng, “chúng ta làm... một cuộc tẩu thoát ngoạn mục.”

Nàng hôn cha, và thậm chí còn nhận được một cái hôn nhanh trên má của từng thành viên trong gia đình Công tước, mẹ gã, các chị em gái của gã - và một lời phàn nàn cáu kỉnh từ Phu nhân de Marly rằng cứ đến đoạn vui nhất thì vợ chồng Công tước rút lui: Maddy đã để trò vớ vẩn này tiếp diễn quá lâu rồi. Họ để mặc bà gõ cây gậy nhịp theo nhạc và ghé vào cha nàng, báo cho ông biết rằng ông đã già và phải đi ngủ thôi.

“Đi với ta,”

Christian nói với Maddy, đưa nàng rời khỏi cầu thang dẫn ra từ bên kia đại sảnh. Maddy hạnh phúc bước đi. Tất cả hành lang đều được thắp sáng bằng những cây đuốc rừng rực cháy, tỏa khói xán lạn, cho tới khi nàng và Christian tới một nơi yên tĩnh được dùng riêng làm khu

giữ trẻ.

Gã khẽ khàng mở cửa. Jilly ngồi ở phòng ngoài với cây đèn có chụp, ăn vận chỉnh tề và nôn nóng chờ đợi. Cô ta đứng bật dậy nhún gối. Christian gật đầu, cô ta liền cười thật tươi, lại nhún gối lần nữa, vội vã chạy ra khỏi phòng để gia nhập đám hội. Khi cô ta đi rồi, Maddy nhìn gã ngo qua cánh cửa mở vào phòng ngủ tối phía trước.

Nàng đã cố gắng, trong suốt năm qua, sống đúng theo Ánh sáng, thậm chí giữa cảnh vương giả, xa hoa - và nhận ra đầy đủ ý Phu nhân de Marly khi bà nói về nghị lực và dũng khí. Không quá khó để biết làm gì cho đúng với một khoản thu nhỏ. Nàng giữ một phần đủ cho bản thân và cha sống qua ngày, phần nhỏ bé còn lại - rất nhỏ - được góp cho Hội.

Giờ đây, với con số quá lớn, nó là quyết định của từng ngày: cái gì cần thiết, cái gì phù phẩm - có thể cho nửa số gia nhân nghỉ việc, nhưng như Jervaulx đã ghi chú cộc lốc, nếu làm vậy gã sẽ phải gánh phần đóng góp của những người đó cho giáo xứ.

Có quá nhiều khoảng xám - quá ít khoảng trắng và đen rõ ràng, trong một năm qua, nàng đã phải dành nhiều thời gian hơn để tự hỏi bản thân là làm cách nào để sống trong Sự thật hơn toàn bộ phần đời trước đó trước đó của mình. Nàng đã có những dự án riêng, có những thứ nàng nài ép Christian - Việc Tốt của gã, như cách gã gọi chúng, nháy mắt với nàng khi viết séc - những tấm séc có giá trị khổng lồ, cũng là trách nhiệm đè nặng lên vai khiến nàng nao núng.

Nhưng không phải chỉ có hồ nghi và do dự. Nàng cũng có sự tự tin của mình: có một nghĩa vụ mà nàng tỏ tường rằng nàng đã thực hiện như cần phải thế.

Dù tương lai có thể nào, dù người đời có thể gọi đó là gánh nặng - Diana là một món quà, và nếu lớn lên thấy được nét mặt Christian khi gã nhìn nó ngủ, nó sẽ luôn tin tưởng vào điều ấy.

Gã kéo cửa khép hờ lại rồi đi tới chỗ Maddy.

Đâu đó gần cuối năm, vẻ sao lãng trong mắt gã đã biến mất, từ từ tới mức nàng không thể nói chính xác là khi nào.

Gã không còn như bản thân trước đây, không còn thiếu kiên nhẫn đến khổ sở, tức là, Maddy thầm giễu cợt nghĩ, những thứ gã vốn chỉ cần mất một khắc để phân tích hay quyết định, nay mất gấp đôi, và gã chỉ có thể xử lý một chủ đề thay vì vài chủ đề một lúc. Nhưng gã

nhìn nàng với sự thấu suốt hoàn toàn. Nàng có vẻ không hề khiến gã rối trí khi gã cẩn thận tháo bỏ chuỗi ngọc trai trên tóc nàng và gỡ những lọn tóc xuống.

Gã vừa thăm thì vừa lướt ngón tay qua má nàng và di xuống đôi cánh tay trần của nàng. “Anh đã từng thấy bộ đầm này” gã lẩm bẩm.

“Một bộ đầm vũ hội là đủ,” nàng cứng rắn nói khi gã cởi móc khóa của chiếc váy bạc.

“Nhưng hãy nghĩ đến những thợ may đang chết đói.” “Anh không nên giễu.

“Đúng là nhiều người đang chết đói.”

“Vậy nên đừng ra lệnh may một chiếc váy mới” gã thăm thì vào bờ vai cong của nàng.

“Cứ gửi cho họ... ít tiền của anh”

Nàng áp tay lên má gã, cảm nhận hình dáng rắn rỏi của nó.

“Tốt hơn là anh nên có kiến nghị với chính phủ và thông qua một đạo luật đảm bảo cho họ được trả lương công bằng.”

Gã ngược đầu. “Tất nhiên. Anh sẽ... thông qua một đạo luật. Thật đơn giản... trên mảnh đất của Thương mại Tự do.”

Nàng mỉm cười với gã, di tay trên đường rãnh mờ từ má xuống miệng gã. “Em có vài số liệu từ...”

Gã áp mặt vào cổ nàng và rên lên.

“Mai chúng ta sẽ nói chuyện đó vậy,” nàng nói.

Gã lại rên lên, đưa tay đỡ lấy hai bầu ngực nàng, đẩy nàng ra sau. Giường của Jilly hẹp và mềm mại. Khi gã hôn nàng, nàng quên tất cả váy vóc và đạo luật. Khi gã đi vào trong nàng, nàng mạnh mẽ ghì chặt lấy gã – riêng thứ này là của nàng, nằm ngoài tất cả những toan lo trần thế. Đây là sự hòa hợp ngọt ngào và đồng nhất, nghĩa vụ yêu đương của nàng, lạc thú mạnh mẽ ngập tràn trong mọi góc ngách.

Sớm mai ngày Giáng sinh, đại sảnh là một bãi chiến trường với la liệt ghế băng, nệm tàn, những cành tầm gửi héo quắt và ruy băng đỏ vương vãi. Khúc củi đốt vẫn cháy trong lò sưởi lớn, sưởi ấm căn phòng không người. Christian mỉm cười với khuôn mặt bức tức của Maddy khi nàng thấy cảnh Devil trên một chiếc bàn dài, hai chân trước kẹp một đùi lợn xông khói mà gặm. Cass thì đang kín đáo liếm đá chảy trong thùng ướp lạnh rượu bằng bạc to tướng nằm giữa sàn.

Gã huýt sáo. Cass chạy tới nhưng Devil chỉ ngược nhìn gã rồi quay lại với việc của mình.

“Con chó nào kia?” Maddy ngạc nhiên hỏi.

Christian quay người. Bên lò sưởi, một chú chó săn hươu khổng lồ lười biếng nằm đó, bộ lông xám xù xì hầu như chìm vào nền đá lấp lánh bạc dưới ánh ngày.

Gã vòng tay ôm eo nàng và đưa nàng về phía cầu thang.

“Chỉ là một con chó thôi.”

“Em chưa từng thấy nó.”

“Nó không hay đến”

“Ồ.” Nàng bước lên bậc thang, liếc nhìn lại. “Em đoán là ai đó để nó lại tối qua. Quả là một con vật to lớn.”

“Một con chó ngoan” gã đáp và bước theo nàng.

“Không bao giờ cần. Yêu trẻ.”*

(Chương 24 khi chú chó “ma” này xuất hiện thì trong nhà sẽ có người mang thai)

“A. Có lẽ lúc Diana lớn hơn một chút...” Nàng ngáp.

“Con bé có thể dùng nó làm ngựa cưỡi.”

Christian dừng lại, kéo nàng vào lòng gã. Gã dựa lên bức tường cong nơi lồng cầu thang. Khi gã cúi đầu xuống hôn vợ, gã có thể nhìn về phía lò sưởi.

Chú chó săn hươu đứng lên. Nó vươn người rồi quay đầu nhìn gã trong chốc lát.

Gã nhắm mắt lại trong nụ hôn. Khi gã ngược lên, một chiếc đuôi xù to lớn vụt quét qua và biến mất trước mắt gã: của Devil hay Cass hay chỉ là tưởng tượng, khó mà nói được.

Nhưng Christian biết. Maddy đứng trong vòng tay gã, hai má nàng ửng hồng, kinh ngạc và đôi mắt mơ màng. Nàng tựa đầu vào ngực và lại ngáp lần nữa.

Gã mỉm cười với nàng. Gã biết. Gã có thể là một tên đàn ông xấu xa đầu đất - nhưng gã có thể nhận ra một phép màu khi gã có duyên gặp nó.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>